JEAN-CHRISTOPHE
GRANGÉ

virtual-project-eu

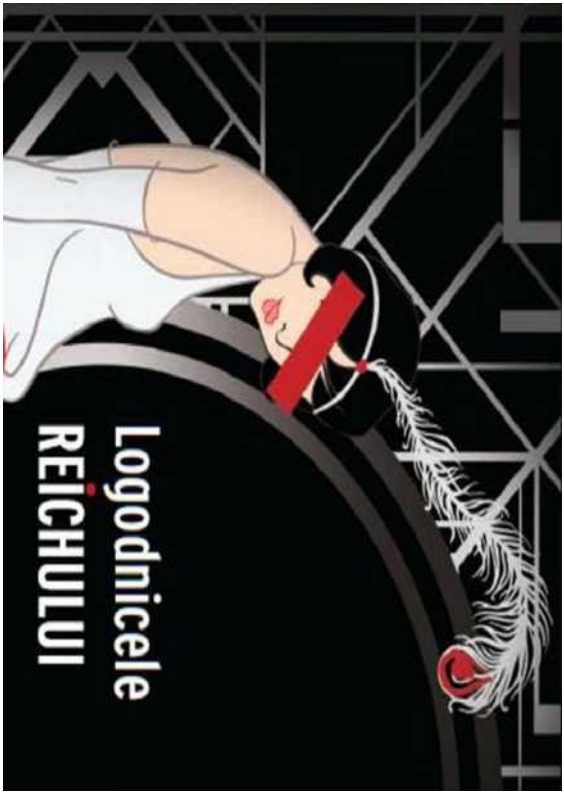

JEAN-CHRISTOPHE GRANGE

LOGODNICELE REICHULUI

Original: *Les Promises* (2021)

Traducere din limba franceză de:
HORIA NICOLA URSU

virtual-proiect.eu

CRIME
SCENE
PRESS

2022

PARTEA INTAI

VISĂTORII

1.

— Totul se întâmplă undeva la ţară. Ea îşi face apariţia într-o dimineaţă de iarnă.

— Aţi reuşit să identificaţi unde anume?

— Nu. Locuiesc de când mă ştiu la Berlin şi nu suport să părăsesc oraşul.

— Descrieţi-mi fetiţa, vă rog.

— Poartă uniforma *Bund Deutscher MâdeP-*'-| cravată neagră, fustă lungă şi un ecuson cu vulturul Reich-ului. O văd apropiindu-se, prin ceaţă. îmi spune: „Vin din partea lui Hitler".

— Atât de direct?

— Da. Hitler pare a fi din familia ei, sau oricum cineva apropiat, nu ştiu. E absurd. De-a lungul întregului vis, toate detaliile capătă nuanţe stranii, inexplicabile.

— Dar asta se întâmplă mereu în vise, nu-i aşa?

Simon Kraus îi adresă femeii un zâmbet ce se voia complice, dar femeia nu i-l întoarse. Era frumoasă, elegantă, îmbrăcată cu haine vădit scumpe. *Ca toate celelalte.*

— Continuaţi, vă rog.

— Fata se apropie şi-i pot vedea mai bine chipul. Are un ten foarte palid şi obrajii ciupiţi de vărsat. Are părul blond, o nuanţă de galben... dezagreabilă. Nici măcar nu-mi vine să o privesc.

— O nuanţă dezagreabilă... la ce vă referiţi, mai exact?

— Părul ei avea culoarea urinei. în vis, exact asta gândesc: „Fata asta are părul de culoarea pisatului". Şi simt cum mă apucă o senzaţie violentă de greaţă.

Simon nu îşi lua notiţe niciodată. Fiecare şedinţă era însă înregistrată, cu ajutorul unui microfon ascuns sub birou. în schimb, îi plăcea să schiţeze, discret, portretele pacientelor sale.

Cea de faţă era nou-venită. O provocare aşadar, pentru desenatorul amator care era. Sprâncene înalte (false, cele originale fiind epilate), având forma unor accente circumflexe. O gură micuţă, cu buze ţuguiate uşor. Un nas mic, rebel, mâini cu degete lungi, fine... *Concentrează-te*|

— în timp ce îmi vorbeşte, am timp să observ câteva detalii. în primul rând, fata ţine în mână o lopată. Alături se află o roabă. Fără îndoială, ea a adus-o şi nu ştiu...

El continua să-şi plimbe creionul pe hârtie, ţinând carnetul înclinat spre sine, astfel încât să nu se vadă ce anume făcea. Era obişnuit cu genul ăsta de poveşti. Cei care treceau pragul cabinetului său veneau să se destăinuie, să-şi descrie problemele, să-şi expună nevrozele şi, mai ales, să-şi povestească visele.

Simon Kraus era psihiatru, fără îndoială printre cei mai buni din generaţia sa, dar prefera să se recomande drept psihanalist, deşi cuvântul acesta însuşi devenise cam periculos. însă ascultarea neliniştilor acestor doamne era îndeajuns de profitabilă pentru a justifica riscul.

— Mă ascultaţi, doctore?

Îşi aţintise asupra lui ochii cenuşii. În ciuda vioiciunii privirii ei, ochii îi păreau obosiţi peste măsură, spălăciţi ca nişte pietre înălbite pe fundul unui râu de munte. Fără îndoială, oboseala era de vină. În august 1939, la Berlin, nimeni nu îşi permitea să doarmă pe săturate.

— Vă ascult, doamnă... Feldman, rosti el, după o scurtă privire aruncată pe fişa din faţa sa.

Vreme de câteva clipe, femeia studie decorul cabinetului. Simon însuşi îl concepuse, ca să asigure confortul pacientelor sale (nu accepta să consulte decât femei). Pereţii erau zugrăviţi într-un alb uşor temperat, mobilierul cuprindea un fotoliu masiv de tip „elefant" din piele maro şi un şezlong pe post de divan, iar covorul gros, ţesut din lină cu motive Kandinsky, îţi dădea senzaţia că păşeşti pe un nor. Un perete era ocupat de o bibliotecă cu uşi vitrate, pe rafturile căreia îşi adunase lucrările de referinţă, iar în faţa acesteia trona faimosul său birou în stil Art Deco, la adăpostul căruia obişnuia să se descalţe, discret, fără ştirea celor ce se mai aflau în încăpere.

— Observ că în roabă se află o grămadă de cenuşă. În lumina zorilor, mormanul acela e o pată palidă, în aceeaşi nuanţă cu obrazul fetei... Deşi e ceaţă, toate par a fi uscate: cenuşa, pământul învăluit de chiciură, pielea fetei... Chiar şi vocea îi e uscată, de parcă sunetele pe care le scoate ar fi produse de un mecanism ruginit...

Simon aproape că isprăvise portretul. *Nu-i rău!* Ridică privirea.

— Să revenim la lopata aceea. Ce face fata cu unealta?

— Mi-o dă şi îmi porunceşte să sap.

În substratul acestei scene, Simon nu vedea decât dominaţia deja banală a spaimei care cotropise mintea oricărui berlinez, de la instaurarea puterii naziste, desigur, ba chiar de mai înainte, din timpul regimului de la Weimar...

Preocuparea psihiatrului era însă acţiunea subtilă a dictaturii asupra conştiinţei. NSDAP-ul, partidul nazist, nu se mulţumea să controleze minţile germanilor, ci se insinua şi în lumea viselor, sub forma unei terori în stare pură.

— Cum reacţionaţi la acest ordin?

— Mă supun. Sap. Ciudat, la început nici măcar nu-mi trece prin minte că-mi sap propriul mormânt.

— Şi după aceea?

— Când groapa e îndeajuns de adâncă, înţeleg în sfârşit situaţia. Fata îmi va trage un glonte în ceafa şi va răsturna conţinutul roabei peste cadavrul meu. Căci acolo nu e cenuşă, ci var nestins. Exact în acel moment, fata râde, îşi scoate pistolul şi-mi spune: „Avantajul oxidului de calciu e că nu atacă metalele. Aveţi bijuterii, nu-i aşa? Dinţi de aur?" Aş vrea să fug, dar picioarele îmi sunt la fel de ţepene precum coada lopeţii.

Simon îşi lăsă deoparte caietul. Venise momentul să o însoţească pe această nou-venită în periplul ei, s-o salveze din abisul în care se cufunda.

— Ştiţi la fel de bine ca mine, Frau Feldman, că nu e decât un vis.

Femeia nu păru să-l fi auzit. Părea gata să se sufoce.

— Fata urmează să îmi tragă un glonţ în cap, iar eu, acolo, în fundul gropii... sap în continuare, de parcă aş vrea să îi arăt că n-am terminat, că trebuie să mă mai lase în viaţă câteva secunde, ca să-mi termin treaba... E groaznic... Eu...

Tăcu şi scoase din poşetă o batistă. îşi şterse lacrimile, apoi îşi suflă nasul. Simon aşteptă răbdător ca ea să-şi revină.

— Dintr-odată, mă hotărăsc să las jos sapa şi încerc să urc afară din groapă, reluă ea. Iar în clipa aceea, corpul meu se frânge.

— Cum adică?

— Coloana mea vertebrală se rupe în două. Aud sunetul distinct al oaselor care se rup şi mă trezesc cu faţa în ţărână, având senzaţia că cele două jumătăţi ale corpului meu se mişcă independent una de alta, de parcă aş fi o râmă tăiată în două. Ridic privirea şi văd că fata şi-a aţintit Luger-ul asupra mea. Recunosc arma, soţul meu are una de acelaşi tip. închide un ochi, pentru a ţinti mai bine, iar ochiul rămas deschis e galben.

Femeia lăsă să-i scape un hohot de râs batjocoritor între două sughiţuri de plâns:

— Galben! Culoarea pisatului!

în analiza unui vis, fiecare detaliu, oricât de mărunt, ar putea fi

determinant – *semnificativ.*

— La ce vă gândiţi, în acele momente?

— La dinţii mei de aur.

Femeia îşi înăbuşi un ţipăt şi se strânse în sine, pradă plânsului. Simon observă că aceasta purta un taior elegant pe care-l remarcase el însuşi la Kaufhaus des Westens. O observaţie de bun augur. Pe parcursul următoarei şedinţe, avea să-i pună nişte întrebări despre soţul ei, despre cariera, opiniile şi veniturile acestuia...

— Sunteţi evreică, Frau Feldman?

Femeia sări în sus, ca arsă.

— Dar... nicidecum!

— Sunteţi comunistă?

— Câtuşi de puţin! Soţul meu conduce Uzinele Naţionale Hermann Goring!

Simon îşi înălţă sprâncenele, mimând surprinderea admirativă. De fapt, era o informaţie pe care o cunoştea dinainte: prietena care-l recomandase doamnei Feldman îl prevenise: soţul acesteia controla o bună parte din producţia de oţel a Germaniei.

Simon îi adresă cel mai binevoitor zâmbet de care era capabil.

— Ei bine, Frau Feldman, e timpul să vă liniştiţi. Visul dumneavoastră nu e decât expresia unei anxietăţi difuze, legată de contextul actual, ca să zic aşa.

— Dar ce înseamnă asta?

înseamnă că vom sfârşi cu toţii cu un Luger la tâmplă, fu cât pe ce să-i răspundă. Se abţinu însă şi-i servi expresia sa specială „*intra-muros*": nimic

din ceea ce se pronunţa în acest cabinet nu avea să devină public vreodată.

— Mintea dumneavoastră e supusă unei solicitări foarte intense, *frâu* Feldman. în timpul nopţii, angoasa adunată peste zi se eliberează sub forma acestor scenarii stranii.

— Am senzaţia că nu sunt îndeajuns de patriotă.

— Dimpotrivă. Recurenţa unor astfel de vise este dovada dorinţei dumneavoastră de a trăi fericită aici, la Berlin, în ciuda oricărui obstacol. Vă repet, aceasta e modalitatea prin care vă exorcizaţi temerile. Somnul înseamnă odihnă, iar visele sunt odihna sufletului, o formă de recreere a acestuia, dacă vreţi. Nu trebuie să vă faceţi griji.

în timp ce rostea aceste cuvinte, gândi: Deocamdată, nu ai de ce să îţi faci griji. Deocamdată...

îşi concentră privirea asupra sprâncenelor epilate ale femeii. Detesta moda asta. Liniile trasate cu dermatograf pe arcadele defrişate i se păreau pe cât de artificiale, pe-atât de obscene. Simon aprecia, mai presus de orice, frumuseţea naturală. Din acest punct de vedere, se dovedea un german pursânge, şi nu era prea departe de naziştii care iubeau fetele sportive cu codiţe, plesnind de sănătate.

— Iertaţi-mă, ce spuneaţi adineauri? întrebă el, smulgându-se din contemplare.

— V-am întrebat dacă şedinţa de azi s-a încheiat?

Simon aruncă o scurtă privire la ceas:

— Fără doar şi poate.

Se încălţă discret sub birou, îşi încasă onorariul şi o însoţi pe femeie până la uşă. După câteva cuvinte de încurajare şi o asigurare că aveau să se revadă peste o săptămână, se despărţi de consoarta uzinelor siderurgice Hermann Goring pe palier. Prin minte îi trecu fulgerător o imagine: un cleşte de oţel smulgându-i doamnei Feldman dinţii de aur...

Scutură din cap ca s-o alunge şi reveni în birou. Scotoci în buzunar şi scoase cheiţa pe care o purta mereu asupra sa, prinsă de un lănţişor ataşat de căptuşeala vestei, ca pe-un ceas de buzunar.

Cu băgare de seamă şi mereu aceeaşi satisfacţie, deschise uşa

2.

anexei ce se deschidea din birou. Poarta regatului său secret.

3
.

încăperea strâmtă şi lipsită de ferestre avea pereţii acoperiţi de lambriuri până-n tavan şi nu avea mai mult de cinci metri pătraţi. Era luminată de o lustră din sticlă mată şi semăna cu o cutie de trabucuri gigantică sau poate cu o cabină de ascensor.

Pe un gheridon era aşezat gramofonul cu înregistrare pe care Simon îl punea în funcţiune înaintea fiecărei şedinţe. De jur-împrejur, pe pereţi, erau rafturile ce conţineau arhiva înregistrărilor. Sute de discuri gravate, pe care se aflau înregistrările tuturor sunetelor clientelei sale. Ani de ascultare, de terapie şi de şantaje...

Apucă discul de acetat şi-l strecură într-un plic de hârtie, pe care notă numele pacientei, ziua şi ora la care avusese loc şedinţa. Aşeză apoi discul la locul potrivit şi făcu un pas în spate pentru a-şi admira comoara: trei pereţi ticsiţi cu vise clasificate atent.

Visele erau pasiunea lui Simon. îşi consacrase teza de licenţă unei abordări biologice a somnului, apoi se apucase de psihanaliză. Citise toată bibliografia disponibilă despre acest subiect de studiu; pe-atunci, naziştii nu se apucaseră încă să ardă cărţi. Mai târziu, în 1934, plecase la Paris, pentru a-i întâlni pe cei mai buni specialişti ai domeniului oniric.

Simon era fascinat de complexitatea viselor, de puterea imaginativă şi constructivă a acestora, de tot ce aceste urzeli ale minţii puteau să dezvăluie despre sine şi despre lume. Avea propria sa teorie: pe parcursul nopţii, mintea se elibera de temeri şi de cenzura de orice fel şi devenea capabilă să perceapă realitatea fără cosmetizări, cu o luciditate extraordinară. Din acest punct de vedere, visele erau profetice: arătau mereu tot ce putea fi mai rău, răzbătând dincolo de zidul fragil de apărare pe care mintea încerca să-l clădească.

Cine ştie? Poate că lise Feldman avea să sfârşească într-o bună zi într-un mormânt săpat de ea însăşi, cu un glonte în ceafa...

În primii ani de după venirea la putere a naziştilor, Kraus riscase, publicând câteva articole ştiinţifice cu acest subiect. Pe-atunci era membru al Institutului Goring, o societate a psihiatrilor care nu erau nici evrei şi nici adepţi ai teoriilor lui Freud. Apoi, odată cu mareea neagră a nazismului, devenise mai discret,

preferând să nu se expună. Acum se mulţumea să ofere şedinţe de terapie unor femei aflate pradă anxietăţii, ale căror vise vădeau sentimente puternic anti-hitleriste, aşadar anti-patriotice.

Îl amuza ironia situaţiei: Reich-ul încerca să controleze minţile cetăţenilor, să le controleze psihicul în cele mai mici detalii, însă cel care avea acces la secretele femeilor şi, uneori, indirect, ale soţilor acestora, era el, în cabinetul său din apropierea Bibliotecii de Stat. *Hahaha| Uite nişte secrete la care Hitler nu are cum să ajungă!*

Cu trecerea anilor, îşi aprofundase tot mai mult teoria. Pentru Freud, visele erau exclusiv de sorginte sexuală. Simon Kraus nu era de aceeaşi părere. După cum spunea în 1920 Otto Gross, un psihanalist genial care sfârşise prin a muri de foame, pe străzi, „dacă Freud vede sex pretutindeni, e din cauză că nu prea are parte de el". în opinia lui Simon, visele erau *politice.* Substratul lor era legat de relaţia cu ceilalţi, cu puterea opresivă. Majoritatea propriilor sale vise despre asta erau: umilinţele îndurate în trecut – şi fuseseră destule! – ieşeau la suprafaţă sub forma unor poveşti absurde, simbolice, nebuneşti. Noapte de noapte, Simon suferea un martiriu, retrăind toate aceste poveşti, dar acesta era preţul echilibrului său.

Rănile se cereau a fi stoarse de puroi. în timpul somnului, reuşea să îşi vindece acele răni purulente care, altminteri, l-ar fi copleşit.

în fond însă, Simon nu era decât un revanşard. Deşi era strălucit, pătimaş chiar, devotat pacientelor sale şi cercetărilor în domeniul onirismului, asta nu-l împiedica să fie cinic, plin de amărăciune şi să se simtă veşnic singur împotriva tuturor.

Ca dovadă, deşi trăia cât se poate de bine din onorariul câştigat şi profita tară să-şi facă probleme de sistemul nazist, ocupând un apartament din care fusese izgonită o familie de evrei, el continua să îşi şantajeze pacientele.

Apropo de asta, îşi aminti că la ora şaptesprezece avea o întâlnire cu Greta Fielitz, la care nu se cuvenea să întârzie. Punctualitatea e cea dintâi dintre virtuţile unui maestru şantaj ist.

3.

Simon era un bărbat chipeş. Chiar foarte chipeş.

însă era scund. Teribil de scund.

Cu bărbia ridicată şi înălţându-se în vârful picioarelor, se lăuda că ajungea la un metru şaptezeci, dar prefera să nu ştie cu exactitate cu cât anume trişa. Uitase când îşi măsurase înălţimea ultima oară şi îşi impusese să uite şi rezultatul de-atunci.

Faptul că era mic de înălţime îi potenţase însă voinţa. La şcoală, atunci când colegii săi începuseră să se înalţe, iar el continuase să rămână scund, simţise cum această întârziere stimulase în interiorul său creşterea unei alte forţe, o energie latentă gata să explodeze în fiece clipă.

Luase parte la câteva încăierări de proporţii epice, pornite de la comentarii batjocoritoare referitoare la înălţimea sa. îşi amintea în mod special de o bătaie cruntă încasată în latrinele sub cerul liber de la colegiu şi de sentimentul eliberator pe care-l resimţise atunci, de vântul care şuiera pe coridoarele de beton şi de sunetul cartilajelor nasului său strivit de o uşă de lemn... în clipele acelea, fusese fericit să se bată şi să parcurgă încă un pas pe drumul afirmării sale...

Pe cât era de mărunt la trup, pe-atât îi era de ageră mintea. Cei care-l agresau îşi dădeau seama curând că era surprinzător de periculos. Renunţau să-l mai brutalizeze fiindcă se temeau de inteligenţa lui. Da, încasa câteva lovituri, dar făptaşii se alegeau cu nişte porecle de care n-aveau să mai scape niciodată. Vânătăile se pot vindeca, dar ironia tăioasă lasă urme mult prea adânci.

Simon mai avea însă şi o altă problemă: era sărac. Mărunt aşadar, dintr- un alt punct de vedere. Pe de altă parte, sărăcia era, la rândul ei, o bună motivaţie. Se gândea adesea la un actor de comedie celebru, el însuşi născut sărac: Charlie Chaplin. Simon încerca să-l imite în faţa oglinzii – căci, la fel ca Chaplin, avea un mers asemenea paşilor de dans – şi-şi spunea în sinea sa, jucându-se cu bastonul, că într-o bună zi avea să ajungă şi el în vârf.

De-a lungul anilor de studiu fusese mereu primul în clasă, fără vreun efort deosebit, fără să se străduiască mai mult decât colegii

săi. Cu timpul, cei din jur ajunseseră să îl considere un geniu. Cu toate acestea, în mintea sa, ceea ce îl definea, mai presus de orice altceva, era blestemata sa înălţime. „Devino ceea ce eşti!", scrisese Nietzsche. Probabil că Nietzsche fusese ceva mai înalt decât Simon căci, atunci când eşti nevoit să porţi pantofi cu talpă ortopedică şi îţi iei mereu umeri în nas în înghesuiala din staţiile de tramvai, eşti ceea ce devii... în ciuda faptului că eşti scund.

Simon Kraus părăsise Germania între 1934 şi 1936 pentru a studia în Franţa. Apoi se întorsese la Berlin. în 1933 asistase la incendierea Reichstagului, la preluarea puterii depline de către Hitler, la arderea cărţilor, la Noaptea Cuţitelor Lungi din 1934 şi la Noaptea de Cristal din 1938... Ratase un singur eveniment: Jocurile Olimpice. Ei bine, toată această revărsare de nenorociri trecuse pe lângă el fără să-l afecteze în vreun fel. Chiar şi acum, când războiul bătea la uşă, lui Simon nu-i păsa câtuşi de puţin. Intenţiona să supravieţuiască potopului.

O anumită amintire îi rezuma perfect atitudinea. în aprilie 1933, într-o după-amiază, pe când lucra la bibliotecă, pe coridoarele clădirii izbucnise pe neaşteptate un vacarm îngrozitor. Uşi trântite, zgomot de bocanci izbind pardoseala, ţipete înăbuşite: „Sunt daţi afară evreii!" Singurul gând care-i traversase mintea atunci fusese unul egoist: „Câtă vreme n-au nimic cu noi, ăştia mai scunzi..."

„Infirmitatea" sa îl preschimbase într-un monstru. Unul inofensiv, dar nu mai puţin monstruos.

Simon se hotărî să-şi deschidă şifonierul. Voia să arate bine la întâlnirea cu Greta Fielitz. *Să vedem, să vedem...* Trecu în revistă colecţia de paltoane: cel de alpaca, maro închis, cel negru de lână cu două rânduri de nasturi, trenciul din gabardină... Nu se potriveau cu anotimpul. îşi mută atenţia asupra costumelor, toate cu rever îngust, din lână, flanelă, in... desigur, toate erau din trei piese, cu veste strâmte, pe corp şi pantaloni cu talie înaltă... dar nu foarte înaltă căci, la înălţimea sa, ar fi arătat mai degrabă a salopete.

Liniile costumelor erau foarte elegante, sofisticate. îşi păstrase câteva dintre costumele achiziţionate la Paris şi putea să le ofere drept model croitorilor talentaţi, cu toţii evrei, pe care cu greu

mai reuşea să îi găsească.

Se hotărî, într-un târziu, pentru o haină de tweed şi o cămaşă oxford cu guler îngust, în combinaţie cu un pantalon cu pense şi pantofi *derby*, cu şireturi. Un detaliu umilitor, deşi ştiut doar de Simon: pantofii săi aveau tălpi ortopedice. Simon, care înţelesese de multă vreme că singura cale de a evita ridicolul era autoironia, născocise o butadă, pe când era stagiar la spitalul parizian Charité: „Care e diferenţa dintre Joseph Goebbels şi Simon Kraus? Goebbels e şchiop de-un picior, Simon de amândouă".

Se mai privi o dată în oglinda de pe uşa şifonierului şi observă că nuanţele sacoului său – în culorile muşchiului, al scoarţei de copac, al jnepenilor de Highlands – aminteau de cele ale uniformei naziste. Cu-atât mai bine, avea să treacă neobservat.

Se uită la ceas şi constată că era încă devreme. Parcurse coridorul în sens
invers şi intră în bucătărie pentru a-şi face o cafea.

Apartamentul adăpostea, în cei mai bine de şaizeci de metri pătraţi ai săi, deopotrivă cabinetul şi locuinţa sa. De fapt, cum două dintre camere fuseseră transformate în sală de aşteptare şi birou, partea de locuinţă era compusă dintr-o bucătărie, o baie şi o cameră, ce-i drept, destul de mare. îi era de-ajuns cu asupra de măsură.

Simon îşi mobilase apartamentul cu aceeaşi grijă pe care o acorda garderobei sale. în sala de aşteptare, o măsuţă din lemn de palisandru era flancată de două fotolii îmbrăcate în piele maro-închis, iar din tavan lumina o plafonieră pătrată din sticlă mată. în camera sa, piesa de rezistenţă era, nici mai mult, nici mai puţin, un paravan creat de Jean Lurşat...

Prin ce minune îşi putea oare permite un atare lux? Răspunsul era simplu: Leni Lorenz, una dintre pacientele sale, era căsătorită cu un bancher specializat în „arianizarea" Berlinului. Acest barbarism desemna, de fapt, exproprierea tară despăgubiri şi confiscarea bunurilor evreilor. Ulterior, Hans Lorenz îşi consilia clienţii, „buni germani", să achiziţioneze toate acestea la preţuri de nimic.

Aşa ajunsese Simon să dispună de acest apartament, pentru care nu plătea nici măcar chirie. Ulterior, Leni îl însoţise în

hangarele unde naziştii depozitau prada din raidurile lor de confiscări şi, împreună, ca doi juni însuraţei ce se mută în prima lor locuinţă, făcuseră achiziţiile de mobilier. Găsiseră chiar o cale de-a face amor la adăpostul paravanului Lurşat ales de Simon. Frumoasă amintire...

Psihiatrul ar fi putut să fie stânjenit fiind tratat ca o femeie întreţinută, căci Leni îl găzduia aici ca un burghez ce se îngrijeşte de bunăstarea amantei sale. Dimpotrivă însă, lui Simon nu-i păsa câtuşi de puţin. în adâncul sufletului, era un gigolo. La urma urmei, îşi plătise studiile lucrând ca dansator de companie... şi uneori chiar mai mult.

înainte de a pleca, nu scăpă ocazia de a se admira încă o dată în oglinda de la intrare. Era cu adevărat un bărbat arătos. Avea fruntea înaltă, dezvelită de părul castaniu, pieptănat pe spate şi dat cu briantină, după moda vremii. Ferchezuiala sa avea însă un aer subtil de indisciplină. Era un soi de sălbatic domesticit. Uneori, câte-o şuviţă rebelă scăpa pe frunte, ca o idee de geniu ce i-ar fi străfulgerat prin minte. Sprâncenele se desenau neregulat deasupra unei priviri de un albastru sumbru, scos în evidenţă de cearcănele de poet. Nasul fin conturat şi buzele senzuale completau portretul unui crai de mare
clasă.

Simon îşi alese cu grijă pălăria. Dacă garderoba era comoara sa, colecţia de pălării era o adevărată capodoperă. Avea o serie de pălării *trilby* din fetru, cu margine îngustă şi borul ridicat în spate. Li se adăugau *homburg*- urile germane, cu faimosul lor „şanţ" în partea superioară. Acestea îi erau cele mai dragi, căci calota lor ţeapănă părea să-l mai înalţe niţel. Astăzi însă alese o *fedora,* dintre cele denumite greşit „Borsalino", un model din fetru din păr de iepure. îi îndoi borul în faţă şi-şi aruncă o ultimă privire de gangster.

îşi curăţă ultimele scame de pe umeri şi ieşi. *Andiamol*

4.

Simon Kraus nu era un brandenburghez pursânge: căci se născuse în regiunea Miinchen-ului. Cu toate acestea, se considerase a fi, dintotdeauna, berlinez. în fiecare zi când ieşea din cabinet pe străzile Berlinului „său", simţea cu fiecare terminaţie nervoasă farmecul acestui oraş şi al atmosferei sale aparte.

Trăise o vreme la Paris, stătuse şi la Londra, însă, din punctul de vedere al frumuseţii arhitecturale şi al armoniilor spaţiale, Berlinul nu suporta vreo comparaţie. Nu era însă vorba doar despre asta. Acest oraş greoi şi înnegrit poseda o energie specifică. Se spunea că oraşul fusese clădit pe un teren cu emanaţii alcaline toxice, care exacerbau patimile omeneşti, judecând după cele întâmplate în ultimele două decenii, această legendă urbană părea să aibă un sâmbure de adevăr.

De la finalul Marelui Război, Berlinul cunoscuse toate felurile posibile de excese şi toate extremele. Lovituri de stat, revoluţii şi atentate, pe latura politică; mizerie, dezmăţ, averi făcute peste noapte şi pierdute la fel, pe partea umană. în prezent, alinierea la nazism mai liniştise întrucâtva tumultul, fără a stinge însă pe deplin fervoarea intensă a urbei.

Simon parcurse până la capăt Alte Potsdamer Straße, ajungând în Potsdamer Platz. De fiecare dată, ieşirea în piaţă îi provoca un şoc. Acest spaţiu deschis spre cer, brăzdat în lung şi în lat de şinele tramvaielor şi cablajul de deasupra acestora, traversat de automobile şi cai... Clădirile ce delimitau piaţa îi aminteau de un lanţ muntos ce-ar fi înconjurat un lac cu suprafaţa de oţel. în centru se înălţa un obelisc negru cu orologii şi cel dintâi semafor ce fusese instalat în oraş. Pe latura opusă a pieţei, clădirea Vaterland, cu domul său, părea o imitaţie ieftină a unei biserici italiene; edificiul adăpostea însă săli de jocuri, un cinematograf şi restaurante unde adulţii erau trataţi ca nişte copii, cu trenuleţe electrice şi avioane miniaturale care circulau printre mese.

înfiorat, Simon sorbi din ochi mulţimea care, în această zi însorită, umplea piaţa: o maree de costume negre, rochii uşoare şi, ici-colo, câte-o caschetă lucioasă a unui agent de circulaţie. Se

cufundă cu voluptate în larma ambiantă: bocănitul copitelor pe caldarâm, scârţâitul acut al tramvaielor pe şine, vuietul automobilelor...

Ca de obicei, îşi îngădui un răgaz de câteva clipe pentru a admira Columbus Haus, colosalul edificiu cu nouă etaje din sticlă şi oţel, recent construit şi contrastând frapant cu arhitectura clasică înconjurătoare. Nici el nu ştia prea bine de ce, dar visa ca, într-o bună zi, să-şi mute cabinetul în această clădire. Pătruns de spiritul modernităţii, Simon năzuia să-şi primească pacientele în uriaşul bloc de sticlă şi nu l-ar fi deranjat câtuşi de puţin dacă vreo câţiva comercianţi evrei ar fi fost evacuaţi de-acolo, pentru a le putea lua locul.

De cealaltă parte a pieţei, atmosfera era mai liniştită, astfel încât avu posibilitatea să savureze prospeţimea aerului liber. La acest sfârşit de vară îi era de-ajuns să facă o plimbare pe trotuarele largi, la umbra arborilor centenari, pentru a se convinge că existau lucruri mai importante decât opresiunea nazistă sau ameninţarea iminentă a unui nou război: delicateţea brizei călduţe, foşnetul subtil al frunzelor, strălucirea veselă a soarelui şi umbrele uşoare care păreau că valsează pe asfalt.

Trecu pe lângă cerşetorii ce-şi afişau decoraţiile din război, tot mai puţini la număr şi pe lângă un grăsan îmbrăcat în costumul popular bavarez, cu pantaloni scurţi din piele şi pălărie cu pană. Simon zâmbi. Genul acesta de apariţie îi demonstra, o dată în plus, că Freud avusese dreptate: cultura germană era una regresivă, precum visul unui cercetaş în care toţi aspiră să escaladeze munţii în pantaloni scurţi.

Coti pe WilhelmStraBe, o stradă largă şi frumoasă ce-ar fi fost cu siguranţă pe placul celor îndrăgostiţi de liniile drepte. De îndată, atmosfera din jur deveni parcă mai apăsătoare, mai sumbră. Dacă agitaţia din Potsdamer Platz avea darul de a induce unui privitor senzaţia unui oraş

oarecare, cartierul Wilhelm, cu ale sale clădiri oficiale ce adăposteau ministere sau cartierul general al diverselor entităţi militare, îl readucea numaidecât cu picioarele pe pământ, reamintindu-i că nu era de glumit cu autorităţile.

Delimitat de Prinz-Albrecht-Straße şi Anhalter Straße, cartierul acesta era un teritoriu al terorii în stare pură, căci aici îşi aveau sălaşul forţele cele mai înspăimântătoare ale Reich-ului. Frontispiciul clădirilor şi colonadele afişau sigla SS-ului şi vulturi de oţel, dar mai ales blestematele de svastici omniprezente.

Lui Simon îi pieri toată buna-dispoziţie. N-aveai nicio posibilitate să visezi în locurile astea căci realitatea dură te prindea din urmă. Izbucnirea războiului era, de-acum, o chestiune de zile.

Pactul germano-sovietic înlăturase ultima piedică din calea invadării Poloniei. În zadar presa – aservită de bunăvoie sau cumpărată – susţinea că Hitler dorea cu orice preţ să evite războiul, nimeni nu se lăsa păcălit. Anexase mai întâi Austria, apoi regiunea Sudeţilor, de ce să se oprească tocmai acum?

Simon traversă încordat cartierul, cu capul între umeri. Ajungând în dreptul numărului 8 de pe Prinz-Albrecht Straße trecu pe trotuarul opus: acolo se afla sediul Gestapoului.

De-abia când ajunse în Wilhelm Platz, Simon îşi îngădui să răsufle uşurat. Aici, lucrurile stăteau cu totul altfel. Lipseau agitaţia din Potsdamer Platz şi, deopotrivă, atmosfera apăsătoare din cartierul Wilhelm. Era multă verdeaţă aici, acces neîngrădit la cerul liber şi un spaţiu larg, delimitat de clădiri masive şi austere, dar cu un aer paşnic.

Staţia de metrou Kaiserhof, cu felinarele ce-i străjuiau grilajul de fier forjat de la intrarea marcată de o colonadă bizară, în semicerc, semăna cu un mausoleu.

Vreo sută de metri mai încolo, la numărul 3, se înălţa o clădire impunătoare, cu patru etaje şi nenumărate ferestre, cu balcoane ornate şi o terasă uriaşă pe acoperiş, în stil italian: hotelul Wilhelm Platz, un adevărat palat.

Aici urma să aibă loc întâlnirea lui Simon cu Greta Fielitz.

5.

Holul hotelului era pe măsura faţadei măreţe. Prin ferestrele verticale înalte, lumina răzbătea nestingherită. În centrul încăperii vaste, printre mese şi estrade, se înălţau două plante de interior de dimensiuni colosale, asemenea coloanelor lui Hercule. Trecând pragul hotelului, păşeai parcă într-o altă lume, bogată, rafinată, catifelată...

... Şi agitată.

Sub ţurţurii de cristal ai candelabrelor somptuoase, portari în uniforme cu fireturi, valeţi în veşminte stacojii şi chelneri în frac alergau de ici-colo, pentru a-şi duce la îndeplinire îndatoririle. O muzică ambientală se făcea auzită discret, printre clinchetele ceştilor de cafea şi sunetul cristalin al paharelor, acompaniind zumzetul conversaţiilor.

Simon îşi îngădui câteva clipe de răgaz pentru a cântări din priviri mulţimea aflată acolo: reprezentanţii vechii gărzi prusace, cu monocluri şi atitudini arogante; oamenii de afaceri în negru, nervoşi, zâmbitori şi plini de vioiciune, căci afacerile mergeau strună în Germania prezentului. Bineînţeles, nu lipseau naziştii, cu uniformele lor de culoarea diareii şi centurile din piele ţeapănă, scârţâitoare, rigizi de parc-ar fi avut un laţ la gât.

Din fericire, mai erau şi femeile.

Mlădioase, în antiteză cu bărbaţii lor cei înţepaţi; zâmbitoare, în contrast cu mutrele acre ale lor; pe-atât de suple pe cât erau aceştia de greoi. Ele erau viaţa, în sens propriu, în vreme ce ei păreau întrupări ale morţii.

Traversă holul pentru a ajunge în verandă, unde se afla barul. Se aşeză la o masă şi avu impresia că se cufundase într-un terariu supra-încălzit, în care naziştii, cu uniformele lor verzui, îndeplineau rolul crocodililor.

Prin peretele de sticlă putea să vadă trecătorii ce străbăteau piaţa imperială. Cu puţin noroc, avea să o repereze din timp pe Greta Fielitz şi avea să-i întrevadă picioarele prin semitransparenţa rochiei vaporoase, în bătaia razelor soarelui.

Astfel de momente mărunte de fericire erau scopul vieţii lui Simon, clipele cele mai intense ale existenţei sale. Dorinţa era drogul său preferat. Comandă un Martini şi-şi scoase tabachera extraplată, cu inserţii de aur şi argint, Cartier, căpătată în dar de

la o bună prietenă. îşi aprinse o ţigară Muratti.

Expirând lent fumul aromat, măsură din priviri uniformele ce-l înconjurau. La naiba, cum puteau unii să-şi dorească să poarte aşa ceva?

Mai ales pe-o căldură ca asta... Naziştii erau pe deplin lipsiţi de simţul realităţii. Cu decoraţiile şi medaliile şi fireturile lor, erau la fel de caraghioşi precum portarii şi valeţii pe care-i văzuse mai devreme în holul hotelului.

îşi ridică privirea, urmărind volutele de fum ce se înălţau în bătaia soarelui. îi venea greu să creadă în realitatea prezentă. Măcar dacă aceia care împingeau ţara spre prăpastie ar fi fost nişte conducători străluciţi şi carismatici... Un pictor ratat, un şchiop, un drogat, un crescător de găini... cam asta era echipa aflată la vârf. Ăştia erau şefii cei mari. După cum spusese cineva, nu mai ştia cine, înainte ca teroarea brună să se reverse asupra Germaniei precum cerneala dintr-o călimară răsturnată: „Beţia e unul dintre elementele fundamentale ale ideologiei naziste". Dintr-un anumit punct de vedere, preluarea puterii de către nazişti merita admiraţie: cum naiba reuşise oare adunătura aceasta de măscărici să ducă la bun sfârşit aşa ceva?

Greta era în întârziere. Simon îşi mai comandă un Martini. Căldura indusă de alcool în combinaţie cu cea din veranda cu acoperiş de sticlă începea să-i cam topească limpezimea ideilor. Era el însuşi mai bun decât alţii? Cu siguranţă nu. Se pricepuse doar să-şi găsească un loc al său într-o societate a terorii, bravând sau făcând pe clovnul, căci se ştia protejat de către înseşi soţiile ticăloşilor care o conduceau. Poziţia sa era însă extrem de precară. Câtă vreme avea să mai fie oare capabil să o păstreze?

Cu siguranţă, nu pentru mult timp. însăşi profesia sa constituia o mare problemă. în aceste vremuri, la Berlin, nu era deloc indicat să te prezinţi drept psihiatru, darămite psihanalist... în 1933, când naziştii începuseră să ardă cărţi în pieţele publice, întreaga operă a lui Freud luase calea rugurilor. Naziştii detestau ideea că ar fi fost cu putinţă să pătrunzi în adâncul conştiinţei umane, ca şi cum ai fi ridicat o cortină de catifea, pentru a-i răzbate cele mai ascunse taine.

Ei, haide, gata cu gândurile negrei îşi impuse Simon, aprinzându-şi încă o Muratti. Nu se cuvenea aşa ceva, pe o vreme atât de însorită, cu un Martini în faţă şi aşteptând sosirea uneia dintre cele mai frumoase femei din Berlin, în a cărei poşetă avea să se afle un plic doldora de bani.

îşi goli dintr-o sorbire paharul şi mai comandă un rând. Dumnezeule, al treilea Martini înainte de cină... Era cam mult.

— *Guten Tag,* micuţule!

în faţa sa se ivise Greta Fielitz. Pierdut în gânduri, n-o reperase prin peretele de sticlă. *Păcatl* Aşa cum se aştepta, purta o rochie strânsă-n talie, dintr-o ţesătură pe care o identifică din prima privire: lystav, o pânză uşoară de in neşifonabilă. Culoarea ei bătea spre azuriu, o nuanţă perfect asortată cu tenul ei, precum se asortează soarele cu marea.

Hitler, care avea neplăcutul obicei de a se amesteca în toate şi care vedea în modă unul dintre nenumăratele comploturi ale evreilor, le sfătuise pe bunele femei germane să poarte părul împletit în cozi şi oribilele rochii tradiţionale. însă, oricât de mari i-ar fi fost Fiihrer-ului şansele de-a cuceri Republica Cehă, Franţa sau Rusia, n-avea să câştige în veci un război împotriva femeilor. O berlineză n-avea să accepte niciodată să poarte un costum popular.

— Ia loc, te rog, îngăimă el, ridicându-se şi trăgând deoparte scaunul din faţa sa.

Ea se supuse, în foşnetul de mătase al veşmântului vaporos. Femeia era pur şi simplu răpitoare şi, în acel moment, se simţea el însuşi „răpit" de frumuseţea ei.

Jocul de cuvinte, ticul obsesiv al psihanaliştilor.

6.

De cum se aşeză, femeia îşi deschise poşeta ornată cu perle, scoase din ea un plic şi-l aruncă pe masă.

— Ticălos ce eşti, micuţule!

— încetează să-mi mai spui aşa.

Ea se aşeză picior peste picior, iar Simon auzi foşnetul

ciorapilor ei de mătase sub rochia albastră şi, fără să vrea, simţi începutul unei erecţii.

Deget cu deget, Greta îşi scoase mănuşile albe şi consimţi să-i facă pe plac:

— Fie! Am să te înalţ la rangul superior: eşti un ticălos, frumosule!

— Aşa mai merge.

îi apucă mâna cu un gest blând. Gestul lui vădea un curaj de-a dreptul nebunesc: să mângâie ostentativ mâna soţiei unui aristocrat saxon, la hotelul Kaiserhof, în vreme ce pe masă se afla un plic cu 2000 de mărci, preţul şantajului pe care-l punea în operă asupra aceleiaşi femei. Era mai
mult decât un gest de curaj, era dovada unui tupeu sinucigaş.

— Vreau un Martini, spuse ea, tară să îşi retragă mâna dintr-a lui. N-ai de gând să-i numeri?

— Am încredere în tine.

— Ar trebui să te denunţ soţului meu.

Simon se mulţumi să zâmbească. La început, Greta venise la el pentru a- şi trata un început de depresie. Crize de angoasă, insomnii, stări de moleşeală... Aşa cum făcea întotdeauna cu pacientele sale, Simon o invitase să-i povestească visele ei.

Ea intrase imediat în joc şi îi descrisese coşmarurile recurente de care avea parte. De fiecare dată, visele ei urâte aveau un substrat antinazist. în vreme ce, în viaţa de fiecare zi, Greta îşi juca vitejeşte rolul de soţie credincioasă svasticii, la adăpostul clandestinităţii oferite de somn, spaimele ei se dezlănţuiau, având drept rezultat scene de nesuportat, în care naziştii se comportau mai atroce chiar decât în realitate, dacă un asemenea lucru ar fi fost cu putinţă.

Desigur, nu avea cum să o şantajeze doar pe baza unor vise. Doar că, fără să vrea, pe Greta o luase gura pe dinainte şi îi dezvăluise că soţul ei, un conte prusac ce avea afinităţi cu partidul, îl dispreţuia pe Hitler şi, atunci când vorbea despre el, folosea porecla pe care i-o dăduse Hindenburg: „caporalul din Boemia"

Ţinând sub braţ discurile cu înregistrările, Simon o ameninţase că avea să o denunţe la Gestapo. Greta se trezise astfel pusă în

faţa unei dileme. Fie îi mărturisea soţului ei că apelase la un psihanalist, fie plătea, sustrăgând banii din fondurile secrete ale contelui.

Alesese cea de-a doua variantă, încă de acum şase luni.

— Mulţumesc, rosti el pe un ton sobru.

Vârî plicul în buzunar, cu un gest firesc, remarcând în sinea sa ironia situaţiei: încasa banii în urma şantajării soţiei unui nazist de frunte în vreme ce era înconjurat de dezgustătoarele uniforme ale naziştilor.

— Ţi-am mai explicat: şi aceasta face parte din terapie, rosti el, pe tonul cel mai suav de care era în stare. Această... despăgubire este cheia vindecării tale. Sigmund Freud spunea că...

— *Schnauzel* Nu eşti decât un şantaj ist ordinar.

— N-ai decât să crezi ce vrei, replică el, mimând ofensa. O fac spre binele tău.

— Nici măcar nu sunt banii mei, ci ai soţului meu.

— Cu atât mai bine pentru tine!

— Vorbeşti prostii!

El se aplecă din nou înspre ea şi o prinse iar de mână.

— Greta... Ai venit la mine pentru a scăpa de coşmaruri, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă ea, pe un ton bosumflat.

— Şi de unde vin toate aceste coşmaruri?

Ea ridică ochii şi privi înjur, speriată.

— Taci.

El se apropie şi mai mult de ea şi rosti în şoaptă:

— Vin de la NSDAP-[111]-, draga mea.

— Ţi-am spus să taci!

— Dar banii soţului tău? De unde vin?

Ea îşi cuprinse faţa în mâini şi începu să plângă. Scena făcută mai devreme de *Frau* Feldman se repeta întocmai. Din fericire, în larma de pe terasă, izbucnirea femeii trecu neobservată.

— într-un fel, cel care mă plăteşte e însuşi Hitler, urmă el, cu o voce catifelată. Nu face decât să plătească pentru pagubele pe care le-a produs minţii tale.

Ea îşi şterse lacrimile.

— Tu şi logica ta de rahat...

— Te-alinţi, i-o întoarse el, aprinzându-şi încă o Muratti. Banii aceştia vor fi folosiţi pentru progresul ştiinţei. Trebuie să recunoşti că e un scop mai nobil decât să fi fost aruncaţi în vânt, pentru a finanţa un război care se- anunţă de pe-acum drept un fiasco de proporţii nemaivăzute şi care, în plus, va costa milioane de vieţi!

Greta se rezemă de spătarul scaunului, iar tristeţea de pe chipul ei lăsă locul unei curiozităţi acute.

— Mă întreb cum de mai eşti încă în viaţă.

— Asta se datorează faptului că sunt scund. Mă strecor printre picături.

— în curând, picăturile astea se vor preschimba în obuze.

— Mai e până acolo. încă un Martini?

Ea încuviinţă din cap, cu gestul mecanic al cucului dintr-o pendulă. îi plăcea să se alinte; în definitiv, era aproape o copilă.

Simon îi făcu semn chelnerului şi comandă. Gândurile începeau să i se cam învălmăşească în minte.

— Şi ce mai face soţul tău? întrebă el, brusc, de parcă s-ar fi decis să o provoace cu orice preţ.

— E agitat, replică ea. Afacerea asta cu Polonia îl excită peste măsură.

El sorbi din paharul de Martini, simţind pe limbă izul uşor cafeinizat al
licorii. Imediat după, însă, un reflux de bilă îi arse fundul gâtului.

— în sfârşit a găsit ceva care să i-o scoale.

— Te rog, încetează, îi ceru ea, tăios. Dă-mi o ţigară!

Simon îi întinse tabachera, iar Greta se servi. Mâinile îi tremurau.

— N-ai mai venit la terapie, observă el, aprinzându-şi ţigara cu o brichetă placată cu aur, un alt cadou, de la o altă prietenă.

— Şedinţele tale de terapie mă costă cam scump.

Greta avea simţul umorului. îşi încrucişă din nou picioarele şi, din nou, foşnetul ciorapilor ei îi ajunse la urechi. De data asta, senzaţia auditivă se repercută dureros în zona pubiană, amplificată de influenţa alcoolului.

Nu era vorba de o atitudine intenţionat senzuală din partea Cretei. Magnetismul său sexual acţiona independent de voinţa ei, fiind potenţat de proporţiile perfecte dintre membre şi talie, de un „ceva” care exercita o forţă anume de atracţie, asemenea gravitaţiei terestre.

Simon dădu pe dată uitării nazismul, cele două mii de mărci, ora şi locul întâlniri lor. Nu se mai gândea decât la ideea de a se cufunda între coapsele ei, de a le pipăi, de a le mângâia. îl înnebunea ideea de a savura iar, ca odinioară, fineţea de nedescris a punctului de intersecţie al picioarelor femeii.

— întoarce-te la cabinet! rosti el, pe un ton ce nu admitea replică.

— De ce aş face-o? Ca să mă culc cu tine?

— N-are importanţă de ce. Cu siguranţă însă că te-ar face să te simţi mai bine.

Simţea că o cam ia razna. Martini-ul îi înceţoşa mintea şi îl făcea să piardă urma consoanelor din fraze.

— Cine eşti tu, de fapt?

— Sunt medic şi, prin urmare, îmi doresc ca pacienţii mei să aibă parte de cel mai bun tratament.

în timp ce îşi rostea răspunsul, Simon îşi dădu seama că era cât se poate de sincer.

— Medic şi şantaj ist.

— Sunt două îndeletniciri aparte. Sau, dacă vrei, una e o meserie, cealaltă e un hobby.

— Mă întreb pe care dintre cele două o consideri a fi profesia ta, de fapt.

El nu-i răspunse. Privirea i se îndreptase, tară să vrea, spre clădirea
cancelariei Reich-ului, aflată de cealaltă parte a pieţei. în acel moment, dictatura i se părea de-a dreptul tolerabilă, un soi de presiune constantă dar nu agresivă, asemenea celei pe care o simţi când te scufunzi în apele mării, când fiecare clipă pare mai densă şi unică... Toate se învălmăşeau în mintea lui. Al naibii, prea mult Martini...

— M-asculţi? Da sau nu?

— Poftim?

— De cât timp mai ai nevoie ca să pricepi în sfârşit că

felul tău de-a fi, cinismul, rolul de seducător şi ticălos de operetă nu se mai potrivesc cu vremurile pe care le trăim?

Ea îşi întinse mâna şi-l cuprinse de ceafa, aşa cum ar fi procedat cu un pisoi.

— Trezeşte-te, Simon, înainte ca atuurile tale să se preschimbe în slăbiciuni. într-un lagăr de concentrare n-ai mai fi decât un omuleţ fără însemnătate, înalt cât bâta celui care-l păzeşte. Şi, crede-mă, ai lua destule bâte pe spinare...

Simon se înfioră. Greta avea dreptate: dacă se încăpăţâna să mai facă pe deşteptul, gheaţa de sub picioarele sale avea să crape. Inteligenţa încetase să mai fie la modă. Cât despre protecţia de care îşi închipuia că se bucură, din partea femeilor pe care le şantaja şi cu care se culca, nu era cea mai bună garanţie a bunăstării sale. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre soţii încornoraţi avea să sfârşească prin a descoperi adevărul.

— Şi dacă ne-am întoarce la hotelul Zara, ca-n vremurile bune?

Greta zâmbi.

— îmi pare rău, dragul meu Simon. Şi din acest punct de vedere eşti depăşit.

El emise un „Ah!" resemnat, care semăna însă mai degrabă cu un râgâit.

— Hai mai bine să ne vedem la Bayernhof, propuse ea, cuprinsă de un elan neaşteptat. A trecut o grămadă de vreme de când n-am mai gustat salata lor de cartofi.

Femeia îşi recăpătase zâmbetul şi Simon avu din nou mulţumirea că putea să o admire. Chipul ei de păpuşă făcea ravagii în înalta societate berlineză şi, în aceste clipe, obrajii ei împurpuraţi păreau animaţi de-o
flacără vie... asemenea celei pe care-o aprindea în pantalonii bărbaţilor.

— Fie, la Bayernhof, acceptă el. Vineri la douăsprezece şi jumătate?

— La douăsprezece şi jumătate e perfect.

Ea se ridică, provocând un nou foşnet divin.

— De data asta ai să mă laşi să vorbesc, îl avertiză ea. O

să lăsăm deoparte prostiile, nu cred că ne va dăuna asta nici unuia dintre noi. *Auf wiedersehen.*

Simon o urmări din priviri îndepărtându-se. Nu se simţea deloc frustrat. Observă în gând că, fiind un intelectual, îi plăcea mai mult ideea de a-i mângâia coapsele decât actul în sine.

7.

Pe drumul de întoarcere îşi mai reveni puţin din ameţeală. în ciuda alcoolului, mintea îi rămăsese trează. Simţea plicul gros primit de la Greta în buzunar şi se minuna de ingeniozitatea schemei pe care o concepuse. Câştiga bani ascultând ceea ce-i spuneau aceste femei, apoi se alegea cu alţi bani promiţându-le să păstreze tăcerea asupra celor auzite. *Reden is Silber, schweigen ist Gold. Vorbeîe-s de-argint, dar tăcerea e de aur.*

Pentru a atenua şi mai multe efectele nedorite ale alcoolului, se opri la taraba unui vânzător ambulant şi îşi cumpără doi *Wiener Wiirtschen* aburinzi. Una dintre plăcerile specifice Berlinului... Cu gustarea sa în mână, pomi pe WilhelmStraBe cu paşi vioi, jucându-se jocul din copilărie ce-i impunea să evite liniile despărţitoare dintre dalele trotuamlui. *Cel care atinge linia e mort...*

Traversă din nou Potsdamer Platz, aruncând din mers ambalajul gustării într-un coş de gunoi. De data asta, larma din piaţă i se păm insuportabilă. Aglomeraţia de tramvaie, autobuze cu etaj, automobile şi trăsuri era dublată de o revărsare parcă fără sfârşit de pălării feminine sau masculine, mişcându-se ca purtate de valuri, pe-o mare pictată de un pictor pointilist. O imagine ce îi izbea retina în ritmul propriilor paşi: *tac-tac-tac...*

Vioiciunea începea să se transforme în migrenă. Soarele se cufunda undeva dincolo de clădiri, iar zgomotele parcă îi zgâriau suprafaţa creierului, precum patinele pe gheaţa proaspătă a unui patinoar.

Intrând pe Alte Potsdamer Straße, fu năpădit brusc de o presimţire sumbră. Greta avusese dreptate: echilibristica sa nu avea şanse să mai dureze prea mult. Realitatea crudă avea să-l

lovească în plin, ca o locomotivă blindată lansată cu toată viteza.

Ajungând aproape de casă, fu cât pe ce să izbucnească în râs. Ar fi putut face carieră ca prezicător... Chiar în faţa clădirii i se oferea privelişte de care orice german se temea mai mult decât de orice altceva.

în faţa intrării staţiona o limuzină Mercedes superbă. Rezemat de ea, un şofer în uniformă SS fuma o ţigară. Ceva mai încolo, un colos în uniformă neagră, cu chipiul pe cap, stătea proţăpit cu picioarele uşor depărtate, înfipt parcă în asfaltul trotuarului.

Hahaha| Unde-i acum micuţul Simon, cel care se strecoară printre picăturile de ploaie[9]*. Hai, valeal Lagărul te-aşteaptă|*

Ignoră limuzina şi pe şoferul acesteia, îndreptându-şi atenţia asupra colosului ce purta o banderolă cu svastică. înfăţişarea acestuia părea decupată din revistele de propagandă: veston cu diagonală de piele, pantaloni de călărie, cizme din piele moale, perfect lustruite, un pumnal SS prins cu un lănţişor la centură, o medalie SA pe piept şi, desigur, insigne cu vulturul peste tot: deasupra cozorocului chipiului, la guler, pe paftaua centurii...

— Sunteţi doctorul Simon Kraus?

— Da, eu sunt, răspunse Simon, care nu-şi putea desprinde privirea de emblema SS de pe gulerul celuilalt.

— *Hauptsturmführer* Franz Beewen, se prezentă uriaşul, pocnind din călcâie.

Se simţea că-şi repetase îndelung salutul în faţa oglinzii. Simon se aştepta să urmeze tradiţionalul „Urmaţi-mă!", dar bărbatul continuă, pe un ton aproape conciliant:

— Am putea discuta în cabinetul dumneavoastră?

Ofiţerul îi arătă o insignă ovală din metal înnegrit, având gravată imaginea unui vultur cocoţat pe svastică şi, dedesubt, un număr. *Gestapo, nu e limpede*?! Având în vedere înfăţişarea sa, gestul exhibării insignei era de-a dreptul redundant.

— Desigur, nu e nicio problemă, rosti Simon, făcând o mică reverenţă, un gest ce amintea mai degrabă de Charlie Chaplin decât de Hitler.

în timp ce urca treptele de la intrarea în clădire, Simon nu-şi putu stăpâni mândria, în ciuda momentului nepotrivit. Faţada de piatră a clădiri, poarta din fier forjat... Nimic de zis, era o clădire impunătoare.

Urcară în tăcere şi, din nou, Simon nu-şi ascunse orgoliul provocat de rafinamentul şi opulenţa arhitecturală a spaţiilor comune. *Sărman idiot, fără îndoială e ultima oară când le vei vedea...*

Ajungând la etajul trei, deschise uşa, trăgând cu ochiul spre oaspetele său. Se întrebă în gând dacă acesta era cu adevărat chiar atât de mare sau dacă doar el, fiind atât de scund, îl percepea ca atare.

Zăboviră câteva clipe în vestibul, o încăpere mică, cu pereţii zugrăviţi în bej, asortaţi cu parchetul din lemn gabonez de culoare deschisă. Singurele decoraţiuni erau o serie de schiţe semnate de Paul Klee.

Hauptsturmfuhrer-ul le contemplă câteva clipe, oarecum intrigat. Simon profită de acest moment pentru a-l măsura din nou din priviri. Nu era doar înalt, ci şi chipeş. O mutră ariană tipică, dăltuită-n oţel: trăsături trasate cu rigla, maxilare inflexibile, ochi limpezi, albaştri şi gura încremenită parcă într-un rictus dispreţuitor. Cu o mutră ca asta, o simplă mişcare din bărbie era de-ajuns pentru a te trimite într-un lagăr de concentrare.

Cu toate acestea, masivul Siegfried avea un defect vizibil. în mod evident, suferea de ptoză, o afecţiune a muşchiului pleoapei superioare care îi menţinea ochiul drept doar pe jumătate deschis. Atunci când îşi aţintea privirea asupra ta, părea că te ia în cătarea *Luger*-ului său.

— Pe aici, vă rog.

Intrară în birou. Pe chipul ofiţerului se ivi o expresie de vădit dezgust la vederea mobilierului Art Deco, lucru grăitor în privinţa atitudinii sale faţă de cultură. Cu siguranţă, fusese unul dintre cei care dăduseră foc cărţilor în faţa Operei berlineze, în 10 mai 1933.

— Cu ce vă pot fi de ajutor, *Hauptsturmfuhrer*l întrebă Simon, aşezându-se dincolo de biroul său.

Se abţinu să-şi ridice picioarele pe birou, deşi se simţea îndeajuns de relaxat pentru a face asta. După spaima iniţială, aici, înconjurat de cărţile şi mobilierul său, se simţea din nou puternic, invulnerabil. Cu siguranţă, Martini-ul care-i curgea prin

vine avea partea sa de vină în a-l convinge că dispunea de superputeri.

Fără să-i răspundă, bărbatul în negru făcu câţiva paşi prin încăpere, observând atent fiecare detaliu. Gestapovistul nu părea deloc grăbit. Atunci când acesta se apropie de uşa mascată a camerei cu înregistrări, Simon tuşi,
încercând să-i distragă atenţia.

— Luaţi loc, vă rog, insistă el.

Fotoliul îmbrăcat în piele pârâi, chinuit, sub povara gestapovistului.

— Numele Margarete Pohl vă spune ceva?

Simon răsuflă uşurat: putea să se relaxeze. Margarete fusese una dintre primele sale paciente. Suferea de depresie cronică şi, chiar şi acum, îl mai vizita ocazional. Era blondă şi subţire, cu fese plate şi sâni mici şi obraznici. Desigur, se culcase cu ea, dar asta se întâmplase demult, cu vreo doi ani în urmă.

— Sunt convins că sunteţi un om ocupat, *Hauptsturmfuhrer,* răspunse Simon, din nou sigur pe sine. Nici eu nu am prea mult timp la dispoziţie. Ce-ar fi să lăsaţi deoparte întrebările al căror răspuns îl cunoaşteţi deja?

În clipa următoare, Simon putu să citească în ochii ofiţerului două lucruri distincte. Pe de-o parte, uimirea sinceră că exista cineva care avea tupeul să-i răspundă astfel unui ofiţer SS. Pe de altă parte, era limpede că se aşteptase la o reacţie mai altfel; fusese avertizat, cu siguranţă, că Simon Kraus era psihiatrul personal al soţiilor multor personalităţi. Prin urmare, era intangibil.

Probabil că ideea de-a fi protejat al unor femei i se părea de-a dreptul patetică unui mascul precum Franz Beewen.

— Răspundeţi-mi la întrebare.

— Da, este pacienta mea.

— De cât timp?

— Din câte-mi amintesc, aş spune că din mai sau iunie 1937.

— Vă... vizitează în mod regulat?

— în ultima vreme nu. E într-o etapă de remisiune. Vă servesc cu o ţigară?

Franz Beewen refuză, clătinând din cap. îl studia cu atenţie pe

Simon. Nonşalanţa şi relaxarea cu care acesta abordase discuţia i se păreau remarcabile, mai ales având în vedere contextul epocii.

Cu toate acestea, în adâncul privirilor sale de-un albastru-verzui acvatic putea fi decelată o urmă de satisfacţie. Simon, care era capabil să înţeleagă nu doar femeile, ci şi pe bărbaţi, în egală măsură, percepea războinicul de dincolo de uniforma de paradă şi satisfacţia acestuia în aceste momente. Lui Beewen îi plăcea mult să i se ţină piept.

Era limpede că avea de-a face cu un baştan, cu unul dintre membrii de elită ai *Geheime Staatspolizei.* Ce anume determinase trimiterea aici a unei adevărate maşinării de război? Ce putea fi în asemenea măsură de important?

De parcă i-ar fi citit gândurile, gestapovistul aruncă bomba:

— Margarete Pohl a fost asasinată.

8.

Simon Kraus fu cât pe ce să cadă de pe scaun. La Berlin, asasinatele erau la ordinea zilei; mai nou, aşa se făcea politica. însă o femeie ca Margarete Pohl nu avea cum să ajungă în bătaia puştii: era ariană sută la sută, pe deplin devotată Reich-ului de o mie de ani şi era căsătorită cu un Gruppenführer care fusese camarad de arme cu însuşi Göring.

Pe dată, revăzu în gând imaginea blondei doar o idee mai înaltă decât el, râzând în hohote în vreme ce dansa precum Anita Berber, pe pat, înveşmântată doar în lenjeria de mătase. Ochii i se umplură de lacrimi dure, usturătoare, de parcă i-ar fi fost injectată sub pleoape o soluţie salină.

— Asasinată? repetă el, prosteşte. Dar... când s-a întâmplat?

— Nu pot să vă dau mai multe detalii.

Simon renunţă la poziţia relaxată şi-şi sprijini coatele de birou.

— Ştiţi cumva... cine e făptaşul?

Pentru prima oară, pe chipul lui Franz Beewen se ivi un zâmbet; de fapt, era mai degrabă un rânjet metalic decât o expresie a vreunui sentiment omenesc. Ofiţerul îşi scosese cascheta. Avea părul blond, tuns foarte scurt, precum blana unei

bovine.

— Ancheta e abia la început.

Simon se trezise de-a binelea. încerca, cu mare dificultate, să-şi adune gândurile într-un mănunchi coerent.

— Dar... cum a fost ucisă?

— Vă repet, nu vă pot spune mai mult.

Vreme de o clipă, Simon luă în considerare posibilitatea unei crime pasionale. Margarete nu era câtuşi de puţin castă şi nici fidelitatea nu era una dintre virtuţile ei, dar soţului acesteia, un general mereu plecat în misiuni, îi păsa prea puţin de ceea ce făcea ea. Nu era câtuşi de puţin genul încornoratului gelos.

Să fie oare vorba de un nou amanţi

Aşezat picior peste picior, Beewen îşi plimba acum privirile distrate prin cabinetul lui Simon, studiind mobilierul atent ales. Părea să trăiască o plăcere intensă reevaluându-şi micuţa gazdă, încălţată cu pantofi cu vârful înflorat. Simon însemna gargara psihologică, arta degenerată şi cărţile inutile, pe când el era moartea, violenţa, puterea. Lumea concretă. Lumea prezentă.

— Margarete Pohl vă vizita des?

— V-am spus deja. în ultima vreme şedinţele noastre erau mai rare. Ultima oară ne-am întâlnit acum cincisprezece zile.

— în ce anume consta tratamentul ei?

Simon ar fi putut invoca secretul profesional, dar asta ar fi însemnat să îşi asume riscul de-a fi invitat în subsolul clădirii de la numărul 8, pe Prinz- Albrecht-Straße. Nu-i ardea însă de o astfel de deplasare.

— Doar discutam, răspunse Simon, evaziv. Ea îmi descria problemele ei, iar eu îi ofeream sfaturi.

— Şi ce fel de probleme avea?

Simon îşi aprinse o Muratti, încercând astfel să câştige un răgaz de gândire.

— Suferea de anxietate, răspunse el, într-un târziu, bătând darabana cu degetele în marginea scrumierei, un gest nervos.

— Ce anume îi provoca această anxietate?

\n definitiv, acolo unde se află acum, nu mai are de ce să se teamă...

— Se temea de regimul nazist.

— Ce idee bizară!

— Nu-i aşa? Asta încercam şi eu să o conving.

Remarca uşor sarcastică îi scăpase fără să vrea. Colosul încremeni brusc, de parcă undeva, sub uniformă, un mecanism s-ar fi blocat pe neaşteptate.

— Vă vorbea despre relaţia cu soţul ei?

— Bineînţeles.

— Şi ce anume vă spunea?

Simon avu din nou o viziune din trecut. în camera de alături, Margarete ascultând la gramofon cântecul ei preferat, *Heute Nacht oder nie,* făcând piruete cu picioarele goale pe parchet...

— Suferea din pricina atitudinii lui. Nu-şi făcea niciodată timp pentru ea. Era mereu plecat în misiune...

— Aţi putea fi un pic mai explicit? De ce anume suferea?

— Sentimentul abandonului se traducea prin pierderea poftei de mâncare, un tremur nervos, stări de leşin şi crize de anxietate...

Gestapovistul îşi aţinti privirea stranie în ochii lui Simon. în chip curios, asimetria ochilor săi îi conferea un plus de personalitate şi un aer misterios, uşor clandestin, de pirat chior.

— V-a vorbit cumva despre un amant?

Simon tresări. *Să fie oare o capcană*? N-avea nici cea mai mică idee despre stadiul în care ajunsese ancheta. De fapt, nici măcar nu ştia când anume fusese ucisă Margarete.

— Niciodată, răspunse el, apoi adăugă pe un ton care nu admitea replică: Nu era genul acela de femeie.

Ofiţerul nazist încuviinţă din cap. Era imposibil de ghicit ce anume gândea. Tipul acesta ar fi avut aceeaşi expresie impenetrabilă chiar dacă şi- ar fi pierdut mama în acea dimineaţă: privirea fixă şi maxilarele încleştate.

— Ştiţi cumva cum îşi petrecea timpul?

— Nu. Poate c-ar trebui să-i puneţi această întrebare soţului ei.

Beewen se aplecă în faţă, rezemându-şi coatele de birou, iar mişcarea
lui făcu din nou să pârâie încheieturile fotoliului. Lui Simon, suprafaţa lăcuită a biroului nu i se păruse niciodată atât de mică.

— Presupun că vă povestea despre viaţa ei de zi cu zi.

Nu?

Simon îşi stinse ţigara şi se ridică pentru a deschide fereastra, ca să alunge mirosul de tutun. De fapt, nădăjduia să mai reducă din tensiunea din încăpere.

— N-aş vrea să vorbesc de rău o persoană decedată, rosti el, mimând stânjeneala. Margarete, ca orice soţie a unui om avut, ducea o viaţă lipsită de orice fel de griji şi, până la urmă, lipsită de sens.

— Adică?

Simon îşi reluă locul.

— Coafor, cumpărături, cosmetică... Se întâlnea destul de des cu prietenele ei, la un ceai.

— Mi s-a pomenit de un anume club...

— într-adevăr, făcea parte din Clubul Wilhelm. E un soi de salon literar, sau mai degrabă monden. Membrele sale se întâlnesc în fiecare după- amiază la hotelul Adlon.

Beewen se rezemă din nou de spătarul fotoliului.

— Cu ocazia ultimelor întâlniri, Frau Pohl vi s-a părut a fi cumva nervoasă, neliniştită?

— V-am mai spus, o tratam pentru anxietate.

— Nu faceţi pe prostul! Vi s-a părut că s-ar teme de ceva anume? Primise cumva ameninţări?

— Din câte ştiu, nu, dar...

Interogatoriul acesta cu sens unic începea să-l calce pe nervi. De regulă, el era cel care punea întrebările.

— Poate că aţi putea să-mi daţi câteva detalii despre moartea ei? Dacă aş şti ce s-a întâmplat, aş putea să vă dau răspunsuri mai concrete...

— Nu sunt îndreptăţit să vă ofer niciun fel de informaţii.

Hauptsturmfuhrer-ul îşi împreunase mâinile pe genunchi. Avea mâini
mari, cu pielea uscată, plină de cicatrici. Mâini de ţăran şi, în egală măsură, mâinile unui agent SA care sfărâmase maxilare, mutre, geamuri şi tot ce-i va fi ieşit pumnului său în cale, pentru a accede la această sinistră promovare, la rangul de ofiţer al Gestapo-ului.

Simon mai observase un lucru: uriaşul vorbea fără urmă de

accent. Mărul nu cade departe de trunchi. Aşadar, îşi avea originile la ţară, dar în apropierea Berlinului. Pe de altă parte Simon avusese nevoie de ani buni pentru a scăpa de blestematul său accent bavarez.

— Dacă am înţeles bine, victima vă vizita regulat de aproape doi ani, reluă ofiţerul. Vă vorbea despre problemele sale personale, despre temerile şi îndoielile ei şi mai ştiu eu despre ce altceva. Dacă e cineva în Berlin care să o fi cunoscut îndeaproape, acela sunteţi dumneavoastră.

— încă o dată vă spun, Margarete suferea din pricina unei stări permanente de nelinişte. N-am auzit-o însă niciodată vorbind despre o ameninţare concretă sau despre un personaj anume pe care să-l fi considerat periculos.

— Gândiţi-vă bine.

Simon îşi aprinse din nou o Muratti şi inspiră adânc fumul, cu privirea ridicată, privind în gol, uşor încruntat, încercând să exprime efortul său de a-şi răscoli propriile amintiri. Dincolo de perete exista un raft pe care erau strânse înregistrările tuturor şedinţelor avute cu Margarete începând din mai 1937.

— Chiar îmi pare rău, dar nu-mi amintesc nimic ieşit din comun.

Majoritatea „problemelor" care o afectau pe Frau Pohl abia dacă meritau calificarea de nevroze, iar frământările ei sufleteşti nu erau decât cele normale pentru o soţie neglijată. Singurul ei duşman era plictiseala, iar ea lupta împotriva acesteia prin şedinţe vitejeşti de cumpărături compulsive, cocktailuri puternic alcoolizate încă de la amiază şi ocazionalii amanţi meniţi să o distreze, între care se numărase şi Simon însuşi.

Simon reveni la prima sa ipoteză; de fapt, la cea de-a doua: făcându-şi de cap în dreapta şi-n stângă, prin cine ştie ce mahalale ale Berlinului, Margarete sfârşise, poate, prin a se întâlni cu cine nu trebuia.

— V-a vorbit vreodată despre un anume om de marmură?

— Poftim?

— Un om de marmură.

— Cum, adică? O statuie?

Franz Beewen expiră lung, a lehamite şi dezamăgire. Era

pentru prima oară când afişa un sentiment omenesc şi, pe neaşteptate, chipul lui păru să se anime, pierzându-şi duritatea şi devenind parcă mai plin de viaţă.

— Acesta e singurul indiciu de care dispunem, recunoscu el. în mai multe rânduri i-a pomenit soţului ei despre omul de marmură, de care părea să se teamă.

— Doar atât? N-a mai spus nimic altceva?

Beewen nu-i răspunse imediat; părea că-şi cântărească din priviri interlocutorul. Chiar şi ochiul său de pirat părea mai puţin necruţător în această ipostază.

— Nu, răspunse Beewen într-un târziu. A refuzat de fiecare dată să spună mai multe. Repeta însă, tot timpul, că-i era teamă. O spaimă viscerală. Dar nu ştim ce sau cine anume i-o provoca.

Simon nu mai insistă cu alte întrebări. Spera ca dulăul de la Gestapo avea să dispară cât mai repede. Voia să rămână singur şi să valseze, pentru o ultimă dată, cu amintirile sale. Să soarbă dintr-un pahar de coniac fin în timp ce în minte i s-ar fi înfăţişat imaginea Margaretei, în vreme ce în surdină s-ar fi făcut auzite cântecele lui Mischa Spoliansky.

De parcă ar fi fost conectat direct la gândurile lui Simon, Beewen se ridică brusc. Psihiatrul nu-şi făcea iluzii în privinţa puterilor sale telepatice, în niciun caz nu-şi făcea iluzii în privinţa capacităţii sale de a-şi influenţa semenii, nu în asemenea măsură. Fusese doar o coincidenţă, un exemplu de sincronicitate care ar fi fost cu siguranţă pe placul lui Cari Gustav Jung.

Hauptsturmfuhrer-ul, care părea să-şi fi îmblânzit întrucâtva atitudinea, luă stiloul aflat în faţa lui Simon şi-şi notă numele şi matricola pe o foaie de hârtie.

— Mai gândiţi-vă, *Herr* Kraus. Recitiţi-vă însemnările şi contactaţi-mă.

Psihiatrul nu putu decât să încuviinţeze din cap. Simţea că-l usturau
ochii şi nu era doar din cauza fumului de ţigară.

— Nu vă deranjaţi, cunosc drumul.

Silueta uriaşului trecu pragul cabinetului, iar paşii săi grei făcură mobilierul să tremure. Nu era genul de persoană care

intra de regulă aici. Cele care îl vizitau purtau blănuri, haine din stofa de lână fină şi ciorapi de mătase.

Simon aşteptă până când auzi uşa închizându-se cu zgomot, apoi se ridică pentru a închide fereastra. Jos în stradă, uriaşul tocmai urca în Mercedesul cu care venise; sau, mai degrabă, se înghesuia în maşină. Simon urmări din priviri automobilul ce se îndepărta şi-şi îngădui un zâmbet. încă o dată, sfârşea prin a fi cu un pas mai în faţă. Avea un as în mânecă.

Un om de marmură, aşadar? Bineînţeles că-l ştia. Margarete îi vorbise în repetate rânduri despre acesta. însă Franz Beewen nu l-ar fi putut găsi, chiar de-ar fi răscolit fiece ungher al Berlinului. Singurul loc pe care-l bântuia fiinţa de piatră era mintea Margaretei. Omul de marmură nu i se arăta decât în vise. Era un soi de golem care-i invadase gândurile intime.

Kraus mai avea însă cunoştinţă de un element posibil important. Margarete Pohl nu era singura care suferea de acest sindrom. Mai multe dintre pacientele sale îi istorisiseră coşmaruri similare. Analizându-le, identificase în acestea un simbol recurent al autorităţii naziste sau chiar al lui Adolf Hitler însuşi. De ce să-şi fi ales oare Margarete Pohl tocmai o sculptură de marmură drept obsesie? Simon identificase, în fiecare caz, o imagine sau un loc pe care aceste doamne burgheze şi-l întipăriseră în minte, revizitându-le în spaţiul oniric.

Se îndoia că acea creaţie a psihicului avea vreo legătură cu moartea micuţei Margarete Pohl, dar era o direcţie în care merita, poate, să sape puţin.

îi datora acest lucru tinerei sale amante vremelnice, cea care cânta *Heute Nacht oder nie* cu vocea ei subţire şi firavă.

Franz Beewen detesta să aibă de-a face cu lichele de felul acesta. Un parazit. Un gigolo. Un medic degenerat.

Da, avea o mutră arătoasă, dar trupul îi era cât al unei marionete. Iar avortonul ăsta îşi permitea să-l trateze de sus, ca pe un ţărănoi oarecare? Dacă ar fi depins doar de el, l-ar fi ucis chiar acolo, în apartamentul lui burghez plin de tot soiul de artefacte de neînţeles, aduse parcă de la expoziţia de artă degenerată unde coordonase serviciul de pază ceva mai demult, în 1937.

Nu, paraziţii de soiul ăsta n-aveau ce căuta în Reich-ul de o Mie de Ani. Minţile sucite ale unor astfel de indivizi erau pline doar de dezmăţ şi vicii. *Intelectuali ticăloşi...* Erau lepra societăţilor noi. Despicând mereu firul în patru, sfârşeau prin a corupe însuşi sensul vieţii şi nu mai erau capabili să simtă ritmul surd, firesc şi esenţial, al pământului, al naturii...

Nemernicul nu-i spusese tot ce ştia. De pildă, fusese evident că mai auzise vorbindu-se despre Omul de marmură. Dar nu era timpul pierdut; avea să se întoarcă. Avea să-şi repete întrebările, avea să-l preseze pe psihiatru şi-avea să-l stoarcă de ultima picătură de zeamă, ca pe-un fruct putred. Şi, desigur, avea să-i scotocească fiecare colţişor al cabinetului, în absenţa sa.

Iar dacă nu avea să obţină nimic cu blândeţea, avea să-l ia la poceală. în ciuda rangului la care reuşise să acceadă, Beewen nu-şi pierduse antrenamentul.

— Mergem la Brangbo, *Hauptsturmfuhrer!*

— La Brangbo, da, răspunse Beewen, tară a-şi ridica privirea spre şoferul său.

Atunci când urcase pentru prima oară în limuzina Mercedes-Benz 170, Beewen fusese cât pe-aci să ejaculeze de plăcere. Puternicul automobil era dovada concretă, din metal şi piele, a ascensiunii sale, a reuşitei, a puterii.

De-acum însă, nu-i mai acorda atenţie. Omul se obişnuieşte cu absolut orice, chiar şi cu visurile de-o viaţă. Nişte visuri împlinite strângând din dinţi, cu pumnii încleştaţi şi o furie turbată în suflet. Nu-i mai rămăsese de parcurs decât o singură etapă pentru a-şi atinge ţelul, dar iată că se trezise cu această anchetă blestemată în braţe.

Imbecilul cel mărunţel şi fercheş cu care avusese de-a face mai devreme habar nu avea de amploarea dezastrului. Margarete Pohl nu fusese prima victimă. Vineri, în 4 august, pe Insula Muzeelor fusese descoperit cadavrul Susannei Bohnstegel. Tânăra în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, desculţă, fusese înjunghiată şi ciopârţită.

Cazul fusese iniţial încredinţat celor de la Kripo-[01], dar în absenţa oricărui progres şi după descoperirea celui de-al doilea cadavru, aceştia fuseseră daţi deoparte şi dosarul ajunsese la Gestapo.

Pleaşca nimerise taman în braţele lui Franz Beewen, care nu avea niciun fel de experienţă în acest domeniu. în mod normal, Gestapo-ul nu urmărea criminali, ci îi inventa pornind de la nimic. Dosarele de anchetă erau fabricate temeinic, de la birou, apoi „vinovatul" era arestat şi afla cu surprindere ce fapte săvârşise.

De astă dată avea de-a face cu ceva complet diferit. Un ucigaş adevărat se plimba pe străzile Berlinului şi ataca nevestele unor personalităţi din elita nazistă. Iar el fusese însărcinat să-l prindă! *Scheifie*!

Drumul până la Brangbo avea să dureze cel puţin o jumătate de ceas. Beewen se relaxă pe banchetă şi trecu în revistă, în gând, toate datele anchetei.

Aşadar, în data de 4 august, cadavrul unei tinere femei fusese descoperit în extremitatea nordică a Insulei Muzeelor, în cartierul Colin, pe malul râului Spree. Trupul neînsufleţit fusese abandonat pe chei, în faţa muzeului Bode, pe aleea Am Kupfergraben.

Identificarea victimei nu prezentase probleme: era îmbrăcată şi avea poşeta alături. Susanne Bohnstengel, născută Scheydt, în 1912, la Ansbach, în Franconia de Mijloc, în Bavaria. Era soţia lui Werner Bohnstengel, furnizor de piese de schimb pentru Wehrmacht, armata germană, şi un apropiat al autorităţilor SS.

Max Wiener, *Hauptmann* în cadrul serviciului de criminalistică şi primul responsabil de anchetă, abordase cazul

de-o manieră tradiţională: răscolise cartierul în căutarea unor posibili martori, cercetase lista celor eliberaţi recent din închisoare (deşi, în aceste vremuri, era mai uşor să intri decât să ieşi de la pârnaie) şi dăduse iama în lumea interlopă a urbei.

În paralel, autopsia tinerei femei scosese la iveală multiplele mutilări severe pe care le suferise aceasta. La gât avea o rană deschisă uriaşă. Arma (un cuţit sau poate o baionetă) secţionase jugulara şi carotida externă,
precum şi vasele laringiene şi tiroidiene.

Această rană provocase o hemoragie puternică, ce avusese drept consecinţă decesul victimei. Nu fusese însă singura lovitură ce-i fusese aplicată. O serie de răni pe partea stângă a corpului dădeau de înţeles că tânăra femeie se zbătuse şi încercase să se apere, în timp ce ucigaşul îi imobilizase mâinile deasupra capului – fapt dedus din traiectoria rănilor, care se opreau la subsuoară. Tăieturi adânci puteau fi constatate şi pe partea interioară a degetelor ambelor mâini, unele dintre falange atârnând doar în câteva fibre musculare, semn că femeia apucase lama menită să o străpungă.

Ucigaşul îşi dezlănţuise furia asupra abdomenului victimei. O tăietură lungă pornea de sub diafragmă, din partea stângă, până în fosa iliacă dreaptă. Pe acelaşi parcurs se mai aflau încă două plăgi mai puţin adânci, ceea ce dovedea că asasinul lovise în mod repetat până să reuşească să străpungă abdomenul, sfâşiindu-l de-a curmezişul.

Expertiza medico-legală arătase, de asemenea, că ucigaşul practicase şi o mutilare mai stranie, decupând regiunea pubiană şi extrăgând cu totul organele genitale, care dispăruseră fără urmă. Asasinul prelevase ovarele, uterul şi colul uterin, precum şi vulva în întregime.

În aceste condiţii, era imposibil de ştiut dacă victima fusese sau nu violată, dar Wiener era de părere că nu era cazul. Ucigaşul găsea plăcere în a-şi folosi cuţitul, nu propriul mădular. Beewen înclina să-i dea dreptate, căci avusese ocazia să întâlnească astfel de indivizi, fie în rândul camarazilor săi, fie în lumea interlopă.

Un detaliu bizar merita remarcat: asasinul luase cu sine şi

încălţările Susannei. Aşadar, ucigaşul avea o slăbiciune pentru organele şi pantofii victimelor sale. Un nebun de mare clasă.

Wiener îşi începuse ancheta în forţă, cu mare tam-tam. Se baza pe resursele noului laborator medico-legal berlinez de la Institutul Naţional de Chimie, departamentul de chimie medico-legală şi statistici criminalistice, cunoscut, pe scurt, sub sigla KTI. Aici puteau fi analizate amprentele digitale şi se realizau fotografii antropometrice, portrete-robot, analize comportamentale sau teste de balistică, erau identificate armele folosite la săvârşirea unor crime, se făceau analize ale reziduurilor şi diverselor substanţe găsite la locul crimelor, analize de sânge şi de spermă, teste toxicologice şi detectarea cernelurilor invizibile...

Wiener dăduse greş. Toate analizele posibile nu dăduseră niciun rezultat, aşa cum şi căutarea eventualilor martori fusese zadarnică. Foarte curând, *Hauptmann* Wiener îşi văzu spectrul acţiunilor posibile drastic limitat. îi era interzis să stea de vorbă cu apropiaţii victimei, nu avea voie să vorbească public despre crimă, nici măcar cu colegii din propriul birou. Era de neconceput ca posibilitatea comiterii unei astfel de crime, care lovise atât de aproape de vârful Reich-ului, să devină publică.

Wiener reuşise doar să reconstituie felul în care victima îşi petrecuse ziua anterioară descoperirii cadavrului. De dimineaţă jucase tenis şi apoi luase prânzul cu una dintre prietenele sale. Ulterior făcuse o plimbare de una singură pe Kurfürstendamm şi apoi... dispăruse fără urmă.

Ancheta lui Wiener băltea de-o vreme atunci când, în 19 august, sâmbătă, fusese anunţată descoperirea unui alt cadavru, în parcul Köllnischer, lângă ţarcul urşilor, nu departe de Insula Muzeelor: Margarete Pohl, născută Schmitz, douăzeci şi opt de ani, originară din Württemberg. Acelaşi mod de operare: beregata tăiată, eviscerare, prelevarea organelor reproductive şi a întregii zone vaginale, absenţa încălţărilor.

Nici de data asta, cei de la Kripo nu făcuseră prea multe progrese. Aflaseră însă că cele două victime se cunoşteau. Amândouă erau membre ale Clubului Wilhelm, un salon aşa-zis

literar care se reunea la hotelul Adlon. întâlnirile literare erau însă doar un pretext pentru ca tinerele soţii ale industriaşilor milionari şi ale demnitarilor nazişti să schimbe bârfe şi să-şi etaleze ţinutele la ultima modă. De altfel, tinerele în cauză erau adesea denumite generic „Doamnele de la Adlon".

Wiener bătuse în lung şi în lat hotelul, interogase întregul personal şi clienţii care stătuseră aici în intervalul dintre cele două crime, dar o făcuse fără să sufle o vorbă despre acestea. Nu-i fusese însă îngăduit să discute cu „doamnele" – ar fi fost prea riscant. Şi de astă dată, tot ce reuşise fusese o reconstituire inutilă a ultimei zile de viaţă a Margaretei Pohl.

Cu trecerea timpului, rapoartele lui Wiener deveneau tot mai vagi, reducându-se la simple speculaţii asupra profilului psihologic al ucigaşului. Una dintre ipotezele sale era că asasinul ar fi fost canibal. Alta, că ar fi fost mascat atunci când îşi ataca victimele. *Tâmpenii.*

/n cele din urmă, superiorii săi reacţionaseră.

Ancheta trebuia să fie dată în sarcina celor care, zi de zi, erau prezenţi pe străzile Berlinului şi-n minţile berlinezilor: celor de la Gestapo. în 26 august, *Hauptsturmführer-uX* Franz Beewen, în vârstă de treizeci şi cinci de ani, fusese în mod oficial însărcinat să preia ancheta. Acesta habar nu avea de ce fusese tocmai el cel ales. Avea un dosar impecabil (din punct de vedere al ideologiei naziste), dar nu ştia cu ce se mănâncă o anchetă criminalistică. Gestapo-ul era o poliţie politică: aresta victime, nu vinovaţi.

Singurul său atu era reţeaua de informaţii de care dispunea *Geheime Staatspolizei.* începând din 1933, Germania încetase să mai fie o ţară şi devenise o pânză de păianjen. Teritoriul fusese împărţit în regiuni administrative numite *Gaue.* Fiecare *Gau* era împărţit la rândul său în *Kreise* (cercuri). Fiecare Kreis era alcătuit din *Ortsgruppen* (grupuri locale). Fiecare *Ortsgruppe* aduna laolaltă mai multe *Zellen* (celule), care, la rândul lor, se împărţeau în *Block*-uri.

Piesa de temelie a acestei reţele era *Blockleiter*-ul. Răspunzând de aproximativ şaizeci de locuinţe, acest funcţionar

de rangul cel mai umil ştia tot ce se întâmpla în viaţa de zi cu zi de pe strada sa, iar informaţiile pe care le strângea erau aur curat.

Având în vedere acest eşafodaj complex, cum de fuseseră posibile aceste crime? Cum de reuşise ucigaşul să evite nodurile reţelei? în plus, întregul Berlin era împânzit de microfoane, presa era controlată atent şi fiecare angajat avea un dosar numai al său în arhivele de la numărul 8, pe Prinz-Albrecht-Straße. Vreme de o săptămână, Beewen răscolise toate fişierele, îşi luase la întrebări fiecare turnător şi-şi pusese în stare de alertă *Blockleiter*-ii, dar fără absolut niciun rezultat.

Ucigaşul părea a fi însuşi omul invizibil.

O altă surpriză îl aştepta pe Franz Beewen atunci când îi venise ideea să discute cu Max Wiener. Descoperise că *Hauptmann*-ul era de negăsit. Fusese concediat? Deportat? Asasinat? N-avea cum să afle, dar vestea asta nu era deloc de bun augur.

Beewen reluase parte din cele făcute anterior de Wiener. îi interogase din nou pe soţii victimelor, industriaşul Werner Bohnstengel şi *Gruppenfiihrer*- ul SS Hermann Pohl. Nu aflase mare lucru, cu excepţia acelui unic amănunt: generalul îi dezvăluise că soţia să se temea de un om de marmură. Ce voia oare să însemne bazaconia asta?

Beewen insistase şi reuşise să mai obţină o informaţie interesantă: Margarete Pohl, care se plângea mereu că nu se simţea bine, sfârşise prin a- i mărturisi la un moment dat soţului ei că obişnuia să consulte un psihiatru.

Franz nu avusese dificultăţi în a-i da de urmă lui Simon Kraus şi aşa ajunsese faţă în faţă cu micul escroc.

Deşi ucisese el însuşi la viaţa lui, Beewen se simţea dezorientat. Avea de-a face cu un asasin nebun, care ataca femei şi căruia, în mod vădit, îi făcea plăcere să le ciopârţească. Spre deosebire de acesta, el ucidea pragmatic, strict din motive profesionale, fără patimă şi fără remuşcări.

Ridică privirea şi observă că ieşiseră din oraş. Se lăsa seara, iar câmpurile din jur erau scăldate într-o lumină portocalie

care-i provoca o uşoară senzaţie de greaţă.

— Opreşte aici! ordonă Beewen.

înainte de a ajunge la Brangbo, *Hauptsturmfuhrer*-ul urma, de fiecare dată, un anume ritual.

10.

Stând în picioare la marginea unui câmp cultivat cu cartofi, Franz Beewen începu să se dezbrace. îşi desfăcu centura şi-şi scoase vestonul. Se descălţă de cizme şi se descotorosi de pantaloni. îşi împături cu grijă hainele, apoi le aşeză pe capota Mercedes-ului. Eliberându-se de uniforma acoperită de grade, galoane şi svastici, avea impresia că se întorcea în timp, strecurându-se în pielea celui care fusese odinioară.

Franz Beewen fusese mereu animat de un singur sentiment: ura. Mulţumită acestei furii care-i pătrundea în cele mai ascunse cotloane ale fiinţei şi datorită dorinţei sale de a-i ucide pe toţi ce-i ieşeau în cale, urcase rapid eşaloanele ierarhiei naziste, devenind ceea ce era acum.

Să nu ne grăbim. Mai întâi, datele şi locul. Se născuse în 1904, lângă un orăşel numit Zossen, situat la patruzeci de kilometri spre sud de Berlin, într- o familie de ţărani săraci, cu o gospodărie din care lipsea mai tot, după o perioadă de cumplite frământări politice. Cu toate acestea, mereu se mai găsea câte ceva de mâncare în fundul cuibarului găinilor.

în primul deceniu de viaţă fusese un ţânc primitiv de la ţară, dintre cei care-şi fac temele aşezaţi pe-o găleată de zinc, în duhoare de balegă, acompaniaţi de mugetul vitelor. Fusese un elev mediocru, dar îl pasionau romanele de aventuri.

în 1914 izbucneşte Marele Război. Tatăl său e mobilizat, iar ferma rămâne în grija mamei şi a micului Franz. Din acest moment, viaţa lui Franz devine asemenea unui tunel în care munca fără oprire e peste puterea sa de înţelegere, iar el simte că nu valorează nici cât vitele de povară la care zbiară de

dimineaţa până seara.

1917. Tatăl său e gazat şi internat la spitalul militar din Esenheim, lângă Mainz. Franz se întoarce de acolo traumatizat, orbit de durere, beat de furie. Nimic nu s-a schimbat la fermă, cu excepţia unei certitudini care-şi face loc în mintea lui Franz: într-o bună zi îşi va răzbuna tatăl.

în acele zile, Franz are o singură distracţie la dispoziţie. La zece kilometri de ferma părinţilor săi, în apropiere de Zossen, se află un lagăr de prizonieri supranumit „tabăra semilunii", fiindcă bună parte dintre cei închişi aici sunt arabi, negri şi turci. De cum prinde vreun pic de timp liber, Franz se urcă pe bicicletă şi dă fuga acolo, din dorinţa de a-i vedea pe duşmani murind puţin câte puţin. în mai multe rânduri, se strecoară pe sub gardul de sârmă ghimpată şi încearcă să dea foc corturilor în care dorm prizonierii. încercările sale sunt un eşec.

1919 e anul revenirii la normalitate sau ceva apropiat de aceasta. Tatăl său e în continuare în spital, ferma a fost ipotecată pentru a-i plăti tratamentul, iar munca a fost preluată de un băiat angajat în acest scop. *Mutter* vrea ca Franz să-şi continue studiile şi îl trimite la internat, la un liceu din Potsdam. Noi orizonturi se deschid în faţa adolescentului, în primul rând, sportul.

Munca la fermă întăreşte trupul. Până în acel moment, puterea braţelor era doar un simptom al sclaviei în care se simţea prins. Acum, muşchii sunt sinonimul forţei şi al victoriei.

înfăţişarea lui Franz se schimbă din mers. Dacă până acum freza lui arăta ca o rădăcină rămuroasă plină de pământ, de-acum disciplina se impune şi în felul în care-şi doreşte să arate. Se tunde scurt, cu ceafa rasă.

Franz se antrenează sârguincios şi se gândeşte la Marele Război şi la tatăl său otrăvit. îşi lucrează fiecare muşchi, fiecare celulă a corpului, din dorinţa de-a deveni o maşină de luptă, unealta perfectă a răzbunării.

Aude vorbindu-se despre arieni, rasa stăpânitoare. îi place ce aude: un popor superior, o origine mistică. Deşi e doar un fiu de ţăran, înţelege că şi el e parte din *Volk*.

/n 1923, după ce şi-a obţinut, contrar tuturor aşteptărilor, diploma de bacalaureat, Franz se întoarce acasă. Dezolare. Germania e într-o situaţie tot mai disperată. Francezii nu s-au mulţumit să umilească şi să spolieze ţara după război, ci s-au întors pentru a ocupa valea Ruhr, confiscând capacităţile industriale din zonă şi furând cărbunele.

întreaga ţară e pradă foametei şi frigului. Ferma Beewen e îngropată în datorii. Mama sa şi arendaşul se zbat, muncind în zadar. Cu toate acestea, au măcar ce să mănânce şi lemne pentru a se încălzi.

Curând, berlinezii înfometaţi năvălesc la ţară, încercând să jefuiască ce se mai poate. Franz îi întâmpină cu arma în mână şi ucide mai mulţi hoţi. Din aceste confruntări, află un lucru: se pricepe să tragă cu puşca. Are tot ce-i trebuie pentru a lupta, pentru a face faţă în vreme de război. Are nouăsprezece ani şi simte nevoia de-a trece la acţiune.

Se înscrie în NSDAP, primeşte numărul matricol 24336, pleacă de la fermă şi se înrolează în SA (*Sturmableitung*), trupele de asalt, braţul înarmat al partidului nazist, o miliţie care loveşte în tot ce mişcă în numele unor idei atât de simpliste încât ar face să râdă până şi un copil de şcoală primară. Dar asta n-are importanţă. Franz simte chemarea destinului. Uniforma, disciplina, ordinele, toate-i sunt pe plac şi se potrivesc de minune cu furia sa interioară.

Descoperă Berlinul, în vreme ce spulberă tot ce-i apare în cale. Trupele de asalt invadează oraşul, iar el e parte din marea distracţie. Franz însă nu sparge mutre doar pentru a se distra. El se antrenează pentru viitorul război. Ştie, simte că într-o bună zi va avea şansa de-a lupta împotriva unui duşman adevărat.

Mama sa îl sfătuieşte să rămână la fermă, să o ajute, să apere avutul familiei. încercând să-l convingă, îi dezvăluie adevărul despre intoxicarea cu gaze a tatălui. Francezii n-au avut nicio vină: în ziua fatidică, o schimbare bruscă a direcţiei vântului a întors împotriva propriilor trupe gazele lansate chiar de germani. „Dacă vrei să te răzbuni, va trebui să te lupţi cu

vântul!” îi strigă ea.

Aflând astea, Franz se înfurie, scuipă pe Biblia mamei sale, îşi strânge lucrurile şi pleacă. La început, se descurcă destul de greu la Berlin. Trupele de asalt sunt, în realitate, o adunătură de brute, nişte indivizi buni de nimic care, în mod paradoxal, sunt buni la toate. Nu-s nici soldaţi, nici poliţişti, nici altceva. O miliţie alcătuită din beţivi, o forţă de ordine care, în loc să apere, atacă. El însuşi nu se omoară cu băutura, nu râde la glumele camarazilor săi şi nu simte deloc plăcere atunci când snopeşte pe cineva în bătaie. E un tip cu adevărat bizar.

Franz nu rămâne însă prea mult timp în cadrul SA. în noiembrie, şeful trupelor de asalt, Hitler, pune la cale o lovitură de stat ratată. Complotul eşuează în doar câteva ore. Hitler e arestat, trupele de asalt sunt desfiinţate, iar Franz se trezeşte din nou al nimănui. Se întoarce la fermă fără să fi anunţat dinainte şi-şi găseşte mama în braţele arendaşului. îşi ia puşca şi-l ucide pe individ, apoi îi aruncă cadavrul la porci. Se înţelege cu mama sa: în cazul unei anchete, *Mutter* va spune că omul s-a întors în ţinutul său de baştină. Totuşi, Franz nu mai poate rămâne acolo.

O vreme, trăieşte în pădure, ca un animal. Apoi se întoarce la Berlin şi începe să frecventeze lumea interlopă. E portar, paznic de noapte, hoţ, chiar ucigaş, tot ce i se cere să fie, cu condiţia să fie plătit.

1926. Franz are douăzeci şi doi de ani. E la fel de puternic şi la fel de scurt tuns, dar visele privind puritatea teutonă i s-au risipit. în mediul interlop în care se învârte se bucură de o adevărată reputaţie. E violent, periculos, incontrolabil. Toţi se feresc de el: nu e gangster, aşa cum nu mai e nici nazist. Dar ce anume a devenit?

El îşi macină în gând furia. îşi vizitează regulat tatăl, care zace într-un azil psihiatric, căci în acelaşi timp cu capacitatea pulmonară, bătrânul şi-a pierdut şi minţile. îşi vizitează, deopotrivă, şi mama, care şi-a angajat un nou ajutor la fermă.

Un an mai târziu, mama sa moare. Franz îşi târăşte la funeralii şi tatăl, care nu încetează să audă, pe tot parcursul

înmormântării, şuieratul gazelor şi vuietul aviaţiei franceze. Imediat după încheierea ceremoniei, bătrânul începe să danseze în jurul gropii, fericit că germanii au câştigat războiul. Când începe să urineze pe mormânt, Franz îl loveşte şi îl duce înapoi la azil, leşinat.

Franz nu mai are practic familie, nu mai are niciun reper, abia îşi duce traiul şi nu ştie ce va face în viitor. Află că Hitler a ieşit din închisoare şi că trupele de asalt şi-au recăpătat dreptul de a exista. Se întoarce în cadrul acestora. E remarcat de superiori pentru inteligenţa sa, pentru aptitudinile de combatant şi pentru devotament: Franz se dedică trup şi suflet SA-ului, e singurul lucru care i-a mai rămas. În plus, dosarul său e impecabil: are origini sănătoase, ţărăneşti, iar tatăl său e un erou de război. E trimis la Viena la un curs privind metodele de propagandă ale partidului şi
organizarea trupelor. E foarte receptiv.

În primăvara anului 1928, trupele SA primesc din nou autorizaţia de a purta uniformă. E un detaliu care schimbă viaţa lui Franz. Acesta defilează, merge cu pas de militar, capătă comanda unui pluton, e un exemplu pentru toţi. În realitate însă, Franz nu-şi face iluzii: nu crede că o adunătură de cretini ca aceasta ar putea ajunge vreodată să preia puterea politică. La putere se ajunge prin vot, iar nu cu măciuca sau cu puşca în mână.

De asemenea, personalitatea lui Hitler îl lasă perplex. Un zărghit patentat care vorbeşte bazaconii, cu aere de divă şi graseind e de natură să stârnească mai degrabă râsul. însă, fapt de netăgăduit, Hitler are influenţă asupra maselor. Franz constată acest lucru în persoană, căci e însărcinat să menţină ordinea la mitinguri.

Într-o bună zi, e convocat să participe la o misiune confidenţială, rezervată oamenilor de încredere: incendierea Reichstagului. Nicio problemă. Doar că o operaţiune de acest fel garantează practic că acela care o va duce la bun sfârşit va avea parte de-un glonte-n ceafa câteva zile mai târziu.

Beewen primeşte o însărcinare aparte în cadrul acestei

misiuni: înainte să pună foc Reichstagului, Franz va trebui să scoată din clădire un anume jilţ, preferatul lui Hermann Göring. Execută ordinul, însă, înainte de-a lua jilţul, îl fotografiază *in situ*, în mijlocul flăcărilor. A doua zi, livrează el însuşi fotoliul la adresa de-acasă a lui Göring şi, discret, face o altă fotografie. Plasează în cadru ediţia din acea zi a cotidianului *Völkischer Beobachter,* care are pe prima pagină chiar incendiul. O alăturare a fotografiilor e de-ajuns pentru a înţelege cum au stat lucrurile.

Plin de tupeu, Franz face o vizită şefului SA, Emst Rohm, căruia îi arată cele două fotografii, avertizându-l că, dacă i s-ar întâmpla ceva, aceste două clişee vor fi trimise presei. „Presa ne aparţine!" îi dă replica Emst. „Mă refer la presa străină". Din momentul respectiv, afacerea va fi dată uitării cu totul, pentru totdeauna. Mai mult chiar, Franz e înaintat în grad.

Instinctul îi şopteşte însă că Hitler, devenit cancelar, nu va mai avea nevoie de SA. Dimpotrivă, această armată alcătuită din brute imposibil de controlat îl deranjează. Mai ales şeful ei, Rohm, care are gura prea mare şi, în plus, mai e şi pederast.

Beewen pleacă aşadar din SA şi devine ofiţer de poliţie, exact în perioada în care Göring ordonă înlocuirea bastoanelor cu arme de foc. „Mai bine să împuşti un inocent decât să ratezi un vinovat", proclamă acesta. Beewen se simte, aşadar, ca acasă în poliţie.

Un an mai târziu are loc Noaptea Cuţitelor Lungi, când toţi conducătorii SA sunt executaţi. Beewen a avut din nou fler. E avansat din nou: fost ucigaş în cadrul trupelor de asalt, fost interlop în *Unterwelt,* Franz posedă toate competenţele necesare pentru a face carieră. Cu toate acestea, intuieşte că a rămâne în poliţie ar fi echivalent cu a înainta într-o fundătură.

Puterea nu aparţine poliţiei. La putere se află SS-ul.

Prin urmare, îşi solicită transferul. Dosarul său e impecabil, aşa că e primit de îndată în cadrul *Schutzstaffel,* aripa Gestapo. Urcă treptele ierarhice rapid, însă nu doar prin forţa armei. Beewen e un conducător înnăscut. îşi conduce oamenii cu o mână de fier, nu se teme de ieşirile pe teren şi e cu totul altfel

decât funcţionarii care alcătuiesc majoritatea personalului Gestapoului. în situaţii-limită, e omul pe care se poate conta.

Iată de ce i s-a încredinţat această nenorocită de anchetă.

Toată lumea ştia că Beewen voia să facă parte din Waffen SS sau din Wehrmacht. îşi dorea să ajungă pe front de îndată ce războiul avea să se declanşeze. Franz era soldat şi voia să lupte.

Pentru a-l motiva, superiorul său, *Obergruppenfuhrer*-ul Otto Perniken, îi spusese:

— Du la bun sfârşit această anchetă şi îţi voi acorda tot sprijinul pentru a obţine transferul.

Beewen încuviinţase din cap, pocnise din călcâie şi-şi ridicase braţul răcnind *„Heil Hitlerl".* îşi dădea însă perfect seama că o încurcase. Soarta sa depindea acum de un ucigaş nebun care ciopârţea femei prin parcuri. Dar ce treabă avea el cu toate astea, pentru numele lui Dumnezeu?

în câteva zile, Germania avea să invadeze Polonia, operaţiune care avea să declanşeze un Al Doilea Război Mondial, iar el era ţintuit la Berlin, obligat să dea de urma unui psihopat care nu ucisese decât de două ori. Până şi numărul victimelor îi părea ridicol. în definitiv, în Berlinul acelor zile, orice asasin care se respecta avea zeci de victime la activ...

— *Herr Hauptsturmfuhrer...*

Beewen se scutură de gânduri. Ziua era pe sfârşite şi întreg peisajul înconjurător părea scăldat în sânge. Sfârşise de schimbat hainele fără a-şi fi dat seama.

îşi aşează cu grijă uniforma în portbagaj şi se întoarse pe bancheta din spate. Purta acum un pantalon gri cu pense, o cămaşă cu mâneci scurte şi un sacou din pânză groasă. Astea erau hainele pe care le găsise în vestiarul Gestapoului, acolo unde erau păstrate hainele prizonierilor interogaţi sau executaţi.

De data asta, nici sacoul şi nici cămaşa n-aveau vreo urmă de sânge sau vreo gaură de glonţ. Era pregătit să-şi înfrunte tatăl.

11.

De fiecare dată când ajungea în apropierea azilului psihiatric de la Brangbo, Franz Beewen cădea pradă aceleiaşi halucinaţii olfactive: avea senzaţia cvasi-fizică a unui miros puternic de gaz iritant.

Era duhoarea morţii, cea care străpunsese cauciucul măştilor şi se îmbibase în pielea cizmelor, care se infiltrase pe sub paltoane şi mantale în tranşeele războiului din 1914-1918 şi care îl distrusese pe tatăl său.

În anii conflagraţiei, absenţa tatălui fusese pentru Franz asemenea liniştii care precede izbucnirea furtunii. Franz muncea pe brânci alături de mama sa. Nu vedea nimic, nu auzea nimic, nu vorbea cu nimeni. îşi aştepta tatăl, atât. Nu reuşea nici măcar să recepţioneze veştile rele care ajungeau în sat şi care vorbeau de mizeria din tranşee, despre atacurile cu gaz şi morţii nenumăraţi. în ochii săi, tata era Rienzi, Lohengrin, Parsifal. Era invincibil. Râdea în faţa gloanţelor şi a obuzelor şi nici nu-i păsa de violenţa dezlănţuită în tranşee.

Când, la doisprezece ani, Franz îşi revăzuse tatăl la spitalul militar din Essenheim, nu-l recunoscuse. Ochii îi erau arşi, nu mai puteau să vadă. Plămânii îi erau arşi, nu mai putea să respire. Mucoasele interne îi fuseseră pârjolite. Necunoscutul de pe pat era doar un morman de carne arsă.

La insistenţa mamei sale, se văzuse nevoit să accepte faptul că acea epavă care zăcea în spital, într-un haos de strigăte şi gemete era cu adevărat părintele său, eroul său. Această capitulare în faţa evidenţei îi determinase întreg cursul ulterior al vieţii. Acoperindu-şi gura cu o batistă, rămăsese la căpătâiul tatălui său, înregistrând însă toate lucrurile bizare care se întâmplau înjur. Erau valuri de sânge, căci se practica deschiderea venelor pentru a scădea tensiunea arterială a celor gazaţi. Ochii, gura şi rănile se spălau cu soluţie de bicarbonat. Mirosea puternic a clor, din pricina soluţiei cu care se spălau pardoselile murdărite de răniţi... Lumea celor gazaţi era una a lichidelor. Nici măcar hrana ce li se dădea nu era solidă, căci

efortul mestecării şi înghiţirii i-ar fi determinat să consume prea mult oxigen...

Apoi mai erau cei mutilaţi, devoraţi de pureci şi păduchi, cei care nu mai aveau mâini, picioare sau feţe. Aceştia puţeau chiar mai tare. Pansamentele lor erau îmbibate de puroi, rănile supurau şi se infectau. Unii dintre ei bântuiau prin sala îmbâcsită de fumul sobelor neizolate. îngrozit, Franz îşi ţinea privirea aţintită-n pământ, ca să nu-i mai vadă. Imaginea unuia dintre ei îi rămăsese însă întipărită în minte: era o mumie vie, avea capul înfăşurat complet în pansamente, deschidea toate sertarele întâlnite în cale, căutându- şi urechile lipsă.

Tot aici erau internaţi şi cei laşi, cei care-şi retezaseră un deget sau care înghiţiseră praf de puşcă pentru a face gălbinare. Aceştia îşi aşteptau soarta. Erau îngrijiţi doar pentru a fi trimişi pe front sau în faţa plutonului de execuţie.

În sfârşit, mai erau nebunii. Cei care nu rezistaseră traumatismului psihic al supravieţuirii în tranşee. Tremurau, gesticulau necontrolat, urlau. Pentru ei, războiul nu se sfârşise încă. Sindromul de care sufereau era numit „hipnoza câmpului de luptă", *shell-shock* sau „obuzită". Cei mai mulţi aveau să se vindece în câteva săptămâni, dar alţii, asemeni tatălui său, se cufundau tot mai adânc în negura nebuniei.

— Am ajuns.

Amplasat în mijlocul pustietăţii, institutul din Bragbo era doar o clădire ruinată de cărămidă, înconjurată de câmpuri năpădite de buruieni. Un edificiu uitat, în mijlocul unei câmpii lugubre. Decorul era pe măsura scopului deservit: aici erau aduşi cei bolnavi mintal, dar nu pentru a se vindeca, ci pentru a fi lăsaţi să crape.

Beewen nu-şi făcea iluzii în privinţa poziţiei partidului referitoare la dementi: aceştia trebuiau stârpiţi. Nişte degeneraţi, verigile slabe ale speciei, guri flămânde inutile care sărăceau vistieria statului. Era de-ajuns să ieşi pe stradă pentru a vedea afişele de propagandă care răspândeau acest mesaj, la fel cum la cinematograf, înaintea lungmetrajelor, erau difuzate documentare exhibând figuri diforme şi guri ştirbe rânjite...

Subtextul era limpede şi insista asupra sumelor ce trebuiau cheltuite pentru asigurarea supravieţuirii acestor monştri inutili, tot atâţia bani care n-aveau să ajungă în buzunarele familiilor germane...

Franz făcuse toate demersurile posibile pentru a găsi un spital mai bun. Pretutindeni dăduse peste psihiatri grăbiţi şi plin de dispreţ, care-şi urau pacienţii. încercase să găsească o clinică privată, dar solda primită de la Gestapo nu-i permitea să plătească tariful unui astfel de stabiliment.

Prin urmare, mai rămăsese institutul de la Brangbo.

Singurul lucru pozitiv în acest loc al morţii era directoarea sa, o frumoasă brunetă pe nume Minna von Hassel, care se îngrijea de bolnavii internaţi aici ca de propriii copii. Iniţial, Beewen fusese convins că avea de- a face cu o călugăriţă sau ceva de genul acesta, dar se înşela. îi găsise dosarul la Gestapo: aparţinea uneia dintre cele mai bogate familii din Berlin, aristocraţi ce îşi investiseră averea în asfalt şi construiau autostrăzile Reich-ului. Născută baroană, Minna întorsese spatele averii familiei sale pentru a deveni psihiatru şi a-şi consacra viaţa acestor oropsiţi ai sorţii. Iar pentru asta merita tot respectul.

în acelaşi timp, însă, Franz era destul de circumspect în privinţa acestei femei: gândea prea mult şi se credea mai puternică decât regimul. Dar, mai ales, era prea frumoasă; atunci când o întâlnea, chipul ei micuţ şi ochii negri ce-i dădeau un aer oriental îl făceau să-şi piardă cumpătul. Se fâstâcea, se bâlbâia, ba chiar îşi pierdea echilibrul...

De fapt, îşi schimba hainele înainte de a ajunge la Brangbo nu pentru tatăl său, care era îngrozit oricând vedea o uniformă, ci pentru Minna, care îi detesta pe SS-işti.

Mercedesul trecu de poartă, care era de fapt doar o spărtură în gardul de cărămidă, şi opri în curtea azilului. Beewen coborî şi, în lumina crepusculară, privi pentru câteva clipe peisajul ce-i devenise de-acum familiar. Ceea ce se numea „grădina" era de fapt doar un teren năpădit de buruieni pe care unul sau doi nebuni se încăpăţânaseră să planteze totuşi ceva. Nebunii erau

acolo, în jurul său, înfăşuraţi în cearşafuri murdare sau înveşmântaţi în cămeşoaie cârpite, bântuind de colo-colo, asemeni unor fantome.

Franz simţi din nou în nări mirosul de gaz iritant, duhoarea nebuniei, ori poate cea a propriei spaime la ideea de a-şi revedea tatăl, acel străin tras la faţă, slab ca un schelet, care îl insulta de fiecare dată şi nu-şi mai înceta delirul fără cap şi coadă.

Cel mai rău era însă faptul că se vedea pe sine, oglindit în imaginea tatălui: în definitiv, aşa cum aflase din cărţi, nebunia era adeseori ereditară...

12.

— Cum se simte azi?

— E stabil.

îl interpelase pe Albrecht, un infirmier pe care-l ştia bine, singurul membru al partidului nazist din cadrul personalului azilului de la Brangbo.

— în schimb, ieri a tras o criză severă...

Beewen ridică fin umeri. Tatăl său făcuse mii de crize severe de la Marele Război încoace, iar acestea păreau mai degrabă să-l învioreze.

Fără vreun alt comentariu, o luă pe urmele malacului care o apucase deja către aripa stângă a clădirii, unde se aflau celulele de izolare. (Albrecht era aproape la fel de înalt ca Beewen şi cântărea, cu siguranţă, către 120 de kilograme.) Faptul că tatăl său fusese cazat singur în celulă era oare un privilegiu sau o pedeapsă?

Odată ajunşi în interiorul clădirii, porniră pe un culoar cu pardoseală de beton, presărată din loc în loc cu bucăţi de tencuială, în zidul din dreapta se deschideau din loc în loc uşi mici de fier. Locul acesta semăna îndeajuns de mult cu arestul Gestapoului. Franz se gândise adesea că între cele două locuri exista un raport cauză-efect, că venea la Brangbo pentru a ispăşi păcatele pe care le comitea la Gestapo...

Albrecht i-o luase înainte, cu mersul lui greoi, legănat, ce făcea să-i zăngăne legătura de chei din buzunar. Dincolo de uşile de fier se auzeau urletele nebunilor, în vreme ce alţii, aşezaţi pe pardoseala plină de praf, plângeau.

Dintr-odată, fără vreun motiv anume, în minte îi răsări o imagine. Era una dintre rarele ocazii în care veniseră la Berlin, toată familia. O după- amiază superbă de vară, pe Unter den Linden, bulevardul mărginit de tei. Cu mânecile cămăşii suflecate, cu cureaua pantalonilor strânsă deasupra buricului, tatăl său zâmbea, în bătaia soarelui. La picioarele lui, umbra frunzişului fremăta pe asfalt, ca un cutremur al timpului însuşi. O minune. Franz alerga spre el, râzând în hohote. Nu-şi mai amintea cum arăta pe- atunci, dar, judecând după râsul cristalin pe care i se părea că-l aude, nu avea mai mult de opt, poate nouă ani. îşi amintea perfect, chiar şi acum, fiecare detaliu. Aceste escapade erau atât de rare. în clipele acelea, fericirea devenea o senzaţie de-a dreptul fizică, eliberată din chingile conştiinţei.

— Am ajuns.

Albrecht găsise, în sfârşit, cheia potrivită. Uşa cu balamale ruginite se deschise, zgâriind pardoseala. Beewen se gândi la cabinetul lui Simon Kraus: cât de departe era celula asta de covoarele moi şi de fotoliile îmbrăcate în piele de-acolo!

— Tu cine mai eşti?

Trecuseră deja mulţi ani de când tatăl său nu-l mai recunoştea. Nu era un simptom al degenerării mintale, ci, mai degrabă, o consecinţă a luptei împotriva nebuniei, pe care mintea bătrânului o pierduse, iremediabil. Demenţa se reproducea, celulă cu celulă, invadându-i puţin câte puţin creierul.

— Tată, sunt eu, Franz, fiul tău.

— Minţi!

Peter Beewen era aşezat pe pat, cu spatele înghesuit în îmbinarea dintre pereţi. La picioare avea o pătură fără culoare şi fără vârstă, mototolită, iar drept singur veşmânt purta o cămeşoaie cenuşie, murdară de urme de excremente uscate.

Franz păşi înainte, iar Albrecht închise uşa în urma sa. Celula nu avea mai mult de zece metri pătraţi. Avea zidurile şi pardoseala de beton vopsite, într-un colţ, un pat-cuşetă, săpat în zid. O lucarnă blocată cu gratii. Colţurile încăperii erau căptuşite cu vată de sticlă. Acesta era mediul în care trăia tatăl său, de douăzeci de ani.

Beewen înaintă cu prudenţă. Tatăl său ar fi fost încă în stare să-i repeadă un picior în boaşe. Deocamdată însă stătea ghemuit pe saltea, înspăimântat şi vulnerabil, exact la fel ca toţi acei imbecili pe care Beewen îi închidea, zi după zi, în arestul Gestapoului.

în chip bizar, în ciuda ravagiilor produse de gaz şi de anii petrecuţi la azil, tatăl său rămăsese acelaşi bărbat frumos, cu trăsături prelungi, regulate şi ochi limpezi ca apa dintr-o grotă marină, de un albastru pregnant, ca un pigment exotic. Mai mult, *Vater* avea şi acum o coamă albă şi deasă, de rege viking.

Impresia era însă spulberată de slăbiciunea extremă. Chipul cel frumos părea gata să se desfacă în părţile componente la cea mai modestă schimbare de expresie: riduri, muşchi, osatură, toate erau extrem de vizibile, de parcă tatăl său ar fi avut faţa jupuită.

— Nu te apropia de mine!

Peter Beewen se chirci şi mai mult în colţul său de pat. Era la fel de înalt ca Franz, dar cântărea cel mult pe jumătate cât acesta, sau poate doar o treime. Era asemeni unui schelet didactic căruia i s-ar fi adăugat un strat superficial de fibre musculare.

— Haide, tată, fii rezonabil...

— Ţi-am spus să nu te apropii de mine! *Mistkerl*! Tu m-ai închis aici.

— Tată...

— Gura! V-aţi aliat cu toţii împotriva mea!

Mai apăreau uneori variaţiuni în turuiala bătrânului, însă esenţa obsesiilor acestuia rămânea aceeaşi, de fiecare dată: fusese închis aici pentru a fi redus la tăcere, căci cunoştea secrete cruciale despre Marele Război, ca de exemplu cine

fusese autorul aşa-numitului *„Dolchstoß”* („lovitura de pumnal pe la spate”) care avusese drept consecinţă înfrângerea Germaniei.

Era un paradox, dar Franz constata, tocmai datorită acestor afirmaţii demente, că tatăl său era bine sănătos. Câtă vreme delira atât de energic, însemna că era în formă. Alt aspect bizar: coşmarul acesta ajunsese să facă parte din viaţa lui Beewen, ba chiar era piatra de temelie a acesteia. Datorită lui, gestapovistul avea cui să îşi dăruiască dragostea, chiar dacă obiectul iubirii sale era această epavă umană atât de plină de ură.

Bolnavul îşi reluă tirada:

— Am văzut în tranşee oameni care nu mai puteau îndura zgomotul exploziilor şi-şi astupau urechile, cu pumnii strânşi, uite-aşa...

Imită gestul, cu mâinile pe urechi şi ochii ieşiţi din orbite.

— ... Dar dacă te uitai cu atenţie, observai că indivizii ăia fuseseră tăiaţi în două. (Izbucni în râs.) Îşi astupau urechile, dar nu mai aveau picioare!

O altă obsesie a lui *Vater* erau ororile din tranşee, care, povestite de el, păreau de-a dreptul absurde. Şi totuşi, în această privinţă, totul era adevărat.

— Am văzut cadavre topite ce se scăldau în grăsime omenească, copii decapitaţi ale căror mame se învârteau orbeşte, înnebunite de durere. Mi- am văzut camarazii preschimbaţi în bălţi de noroi roşiatic...

Franz îl asculta cu gândurile aiurea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai căuta aici? Ar fi trebuit să fie acum la Berlin, în căutarea ucigaşului de femei.

Bătrânul îşi întrerupse pomelnicul. Sub sprâncenele stufoase, ochii lui erau aidoma flăcării de acetilenă a aparatului de sudură, ameninţând să dea foc căptuşelii de vată de sticlă de la îmbinarea pereţilor.

— Eşti fiu-meu, aşa-i?

— Aşa e.

— Ce mai face maică-ta?

— A murit, tată. De aproape cincisprezece ani.

— Bineînţeles. Au omorât-o, era evident c-o să se întâmple asta. Dar şi- a meritat-o.

— Tată...

Bătrânul se îndreptă. Cu figura lui prelungă şi coama-i leonină, regală, de parc-ar fi purtat o tocă de hermină, ar fi putut face carieră în teatru.

— Ce te miri? La urma urmei, ea m-a internat aici.

Mama sa nu avusese de ales. Când starea de sănătate a tatii se ameliorase în ceea ce privea capacitatea respiratorie, devenise evident că mintea îi era irecuperabil pierdută. Calvarul familiei Beewen începuse. O pensie care abia le ajungea pentru a supravieţui, călătoriile lungi cu autocarul pentru vizitele la azil...

— ... Da' n-o să-mi veniţi de hac!

Franz execută ritualul obişnuit. îngenuncheat lângă pat, apucă mâna tatălui său.

— Tată, nimeni nu-ţi vrea răul. Eşti aici fiindcă...

De fiecare dată, când ajungea în acest punct al frazei, se poticnea.

— ... Fiindcă nu s-a putut altfel, mă-nţelegi?

Brusc, cu un gest tăios, tatăl îi impuse să tacă.

— Taci. Auzi?

— Nu.

— ASCULTĂ!

Beewen nu reacţionă.

— Acum auzi?

— Ce să aud?

— Zgomotul... Zgomotul din ţevi.

Franz era mereu luat prin surprindere de imaginaţia de care dădea dovadă tatăl său în halucinaţiile sale. Peter Beewen îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii arând şi semănând, însă demenţa părea să-i fi trezit la viaţă o parte ascunsă a minţii. îşi imagina scene imposibile, construia scenarii complexe, dădea dovadă de o creativitate debordantă.

— Iar au început, comentă el. De obicei nu-i dau drumul decât noaptea.

— Despre ce vorbeşti?

— Şuierul care se aude... sunt gaze. Ne otrăvesc, puţin câte puţin. Noaptea, când dormim, dau drumul gazelor... O să-ţi arăt.

Traversă încăperea din doi paşi, cu picioarele goale înfipte în bocancii soldăţeşti şi-i arătă două ţevi sudate care ieşeau din perete.

—'Uite.'..

Degetele lui descărnate păreau crengile moarte ale unui copac într-o iarnă tară de sfârşit.

— Prin ţevile astea poroase vin gazele care ne omoară, încetul cu încetul, în timp ce dormim.

Ca de obicei, delirul lui era surprinzător de articulat, mai că-i venea să îi dea crezare.

— Nu-ţi mai face sânge rău, tată. Ţevile astea sunt poate ruginite, dar sunt doar parte din reţeaua de încălzire centrală.

— Cât poţi să fii de prost!

Sări în picioare. Era de aceeaşi statură ca fiul său.

— Iar tu susţii că eu sunt cel nebun?! exclamă el, ironic. Eşti de-al lor. Faci parte din armata de ticăloşi care şi-a pus în cap să-i nimicească pe cei învinşi, să-i ardă pe toţi cei inutili, pe toţi cei care şi-au ars sufletul în numele patriei!

— Germania s-a schimbat mult, tată. Şi-a revenit şi...

Bătrânul izbucni într-un hohot de râs viguros.

— Germania joacă tontoroiul pe cadavrele noastre, fiule! Bocancii tăi sunt cei care-mi strivesc gura. Iar de sufocat au să mă sufoce gazele superiorilor tăi!

— Tată...

Bătrânul scuipă, dispreţuitor, pe pardoseală. întrevederea se terminase.

Ca întotdeauna, Franz părăsi celula tatălui său în stare de şoc, cu gâtul uscat şi pleoapele grele de lacrimi. Şi, tot ca întotdeauna, se îmbărbătă, jurând încă o dată să-şi răzbune tatăl. Avea să plece pe front şi avea să ucidă francezi...

Toate condiţiile erau de-acum îndeplinite: Germania urma să atace Polonia. Franţa şi Anglia erau obligate să reacţioneze. Un Al Doilea Război Mondial avea să izbucnească, iar el avea să fie

acolo, în primele rânduri.

Până atunci însă, avea de rezolvat această anchetă care...

— Cum vi s-a părut azi?

Franz se întoarse. în faţa sa se afla Minna von Hassel, cu braţele încrucişate şi o haină de piele pe umeri. O ţigară fumega între degetele ei mici şi zdrelite. Imaginea se potrivea de minune cu fundalul: un zid de cărămidă care, în lumina crepusculului, părea să capete nuanţe însângerate.

Beewen clipi şi, pentru prima oară, înţelese că, de fapt, venea la Brangbo pentru a o revedea pe Minna.

13.

Beewen parcursese dosarul Minnei von Hassel de o mie de ori. Era născută din părinţi aristocraţi şi milionari, comunişti convinşi, care fugiseră în Statele Unite. Fusese o studentă strălucită, iar ulterior lucrase în mai multe spitale de psihiatrie din Berlin, înainte de a i se oferi darul otrăvit: conducerea azilului de la Brangbo. Acceptând acest post, baroana Minna von Hassel devenise în egală măsură prima nemţoaică care ocupa postul de director al unui spital, dar şi cea mai tânără conducătoare a unei unităţi medicale din istorie. Era celibatară, nu avea copii şi era alcoolică în ultimul hal.

— Ce-aţi vrea să vă răspund? replică el, stăpânindu-şi emoţia. De douăzeci de ani vin să-l văd în fiecare săptămână şi n-am observat nici cea mai mică îmbunătăţire a stării lui. Ocazionale agravări, da, am mai văzut, însă nicio ameliorare.

Minna trăgea din ţigară, visătoare. Norişorii rozalii de fum păreau să-i cuprindă gândurile.

— Ăsta e blestemul meseriei noastre, replică ea, pe un ton deopotrivă resemnat şi oarecum indiferent. Nu ne putem vindeca pacienţii. Putem doar să le uşurăm întrucâtva existenţa. în cel mai fericit caz...

— Măcar nu vă faceţi iluzii.

Ea surâse, o umbră de zâmbet mic cât o virgulă.

— Haideţi să ieşim de aici.

Se îndreptară spre ieşire. în grădina azilului, mai mulţi bolnavi rătăceau tară ţintă, precum nişte spectre scăpate din morminte. Unii dintre ei purtau cămăşile de forţă, cu mânecile lungi atârnând până-n pământ, în vreme ce alţii, cei traumatizaţi de marele Război, erau desfiguraţi.

Franz nu mai fusese niciodată într-un spaţiu atât de sinistru, deşi văzuse destule locuri stresante în viaţa lui. Cu toate acestea, de îndată ce păşi afară, se simţi fericit.

Din când în când, strecura pe furiş câte-o privire către Minna, care fuma ca o adolescentă, ţinând ţigara cu degetele drepte. Recunoscu haina de piele cu franjuri pe care o purta aceasta: văzuse astfel de haine în filmele western şi citise despre ele în cărţile lui Karl May pe care le devorase pe când era copil.

Minna von Hassel avea gusturi destul de aparte în materie de îmbrăcăminte. Astfel, în acea zi purta o pereche de jeanşi croiţi dintr-un denim provenit din America, iar în picioare avea pantofi ca de păpuşă, cu o baretă în formă de T prinsă în jurul gleznei.

Pe Beewen nu-l interesau femeile. *Pierdere de timp.* Cu Minna von Hassel era însă cu totul altceva. în mijlocul acestor ruine numite „institut de psihiatrie", pe fundalul unor terenuri năpădite de buruieni şi botezate pompos „grădină de legume", Minna părea singura persoană cu picioarele pe pământ, demnă de încredere.

Din punct de vedere fizic, era departe de-a fi genul său. Eroina fanteziilor lui Franz era o *Frau* de la el de la ţară, genul de blondă cu sâni opulenţi, zâmbitoare, cu o halbă de bere în mână. Mintea sa şi dorinţele pe care le nutrea hălăduiau pe aceste coclauri liniştite, la fel de banale precum faimoasele autostrăzi ale celui de Al Treilea Reich.

în schimb, baroana von Hassel avea o siluetă fragilă, înaltă de cel mult un metru şaizeci. Avea părul scurt, de-un negru a cărui intensitate îl izbea de fiecare dată pe Franz, ca un pumn în inimă. Chipul ei îl hipnotiza. Avea faţa ovală, palidă ca pâinea albă, cu contururi atent şlefuite şi ochii negri ca o cerneală care ameninţa mereu să se reverse, îmbibând o sugativă – iar acea

sugativă era el însuşi, care îi absorbea imaginea.

— Facem maximum posibil pentru tatăl dumneavoastră. Dar nu putem decât să îi uşurăm suferinţa. Să încercăm să îl eliberăm din menghina care-i imobilizează mintea.

Franz detesta felul ei de-a vorbi. Erau cuvintele unei intelectuale, care aborda fiecare lucru cu penseta, ca să nu-şi murdărească mâinile. Tatăl său era nebun, iar ţicneala lui era morbidă. Atât şi nimic mai mult. La ce bun să se ascundă după cuvinte?

— Azi mi-a vorbit despre nişte gaze...

— într-adevăr, asta e noua lui obsesie. E convins că ne otrăvim pacienţii cu gaze pompate noaptea, prin reţeaua de canalizare.

— Şi ce părere aveţi despre asta?

— Vreţi să ştiţi care e părerea mea despre o astfel de tehnică?

Franz nu se pricepu să-i dea un răspuns.

— îmi cer scuze, a fost o glumă deplasată. Având în vedere grozăviile prin care a trecut tatăl dumneavoastră, e oarecum de aşteptat ca ideea gazării să îl bântuie în mod recurent, într-o formă sau alta.

înaintau pe o cărare prăfoasă, traversând câmpurile uscate ca un fund de scrumieră. Franz trăgea în piept aerul sălbatic, încărcat cu miros de argilă şi îngrăşământ, încercând să nu atragă atenţia. Câmpia se întindea cât se putea vedea cu ochii, unindu-se la orizont, departe de tot, cu oceanul auriu al cerului. Beewen privea dispreţuitor frumuseţea naturii: un snobism tipic ţărănesc.

Baroana se opri câteva clipe pentru a-şi aprinde încă o ţigară de la cea pe care tocmai o termina, apoi ridică privirile spre înalturi. Undeva sus de tot, un stol de păsări migratoare se rotea în cerc. Erau prea departe pentru ca Franz să poată preciza specia de care aparţineau, dar înclina să creadă că erau berze. Zborul lor planat, în cercuri concentrice, erau greu de confundat.

— Ştiţi cumva când vor începe să cadă peste noi?

— Ce anume?

— Bombele.

— Eu sunt la baza ierarhiei. Aflu ultimele ştiri deodată cu toată lumea.

— Dar sunt convinsă că aţi mai auzit zvonuri...

— Tocmai, că deocamdată nu sunt decât zvonuri. Nimeni nu ştie cu exactitate ce anume a decis *Ftihrer*-ul.

Tăcură o vreme. Lumina aurie. Păsările. Profilul ei oriental...

— Cunoaşteţi cumva un psihanalist pe nume Simon Kraus?

— îl cunosc foarte bine, am fost colegi de facultate.

— Ce părere aveţi despre el?

— E un geniu.

Răspunsul ei îl scoase din sărite pe Beewen.

— Atât?

— E şi băiat frumos, ticălosul.

— V-a făcut vreun rău?

Minna zâmbi, iar surâsul ei aduna laolaltă secole întregi de dominare aristocratică. Lui Beewen îi veni s-o plesnească.

— Nicidecum. Dar, atunci când eşti înzestrat în asemenea măsură, n-ai dreptul să-ţi risipeşti talentul făcând pe psihanalistul damelor mondene. Ar fi trebuit să fie aici, alături de mine. Dar aşa e firea lui, o combinaţie de gigolo şi escroc. în studenţie fabrica amfetamine, pe care le vindea colegilor.

Expiră lung fumul de ţigară, apoi continuă, pe un ton visător:

— Simon Kraus... Atunci când i-am parcurs teza de doctorat, am avut un şoc. Niciodată nu-mi fusese dat să citesc ceva atât de strălucitor, de bine scris...

Beewen era din ce în ce mai agasat: ideea că piticul cel unsuros era un individ de excepţie îl scotea din minţi.

— Şi despre ce era această minunată teză? făcu el, pe un ton zeflemitor.

— Despre somn şi vise. Abordarea psihanalitică a lui Kraus porneşte întotdeauna de la o analiză onirică.

Din nou, cuvintele astea preţioase...

— Şi dumneavoastră? întrebă el, mânat de un impuls de moment. Despre ce v-aţi scris teza?

— Despre ucigaşii recidivişti.

— Poftim?

— M-am ocupat de relaţia dintre experţii psihiatri şi ucigaşii pasionali.

— Ucigaşi... germani?

— Da, cazurile celebre din ultimele decenii. Peter Kiirten. Fritz Haarmann. Karl Denke. Ernst Wagner şi alţi câţiva, mai puţin faimoşi. Pe vremea aceea îmi petreceam bună parte din timp în închisori, râse ea, un râs cristalin, de fetiţă.

Beewen aşează această informaţie într-un sertar al creierului său. Cine ştie? Poate că, într-o bună zi, Minna von Hassel avea să-i poată fi de folos, în orice caz, părea mult mai calificată pentru a înţelege motivaţiile spintecătorului...

— Din ce an datează teza aceasta?

— Mă tem că de-acum mai bine de zece ani.

— Atunci când v-aţi documentat, n-aţi dat cumva, din întâmplare, peste un individ care să fi colecţionat pantofii victimelor sale?

— Nu, nu-mi amintesc de aşa ceva. De ce mă întrebaţi?

Beewen nu-i răspunse. Deşi purta haine civile acum, era mai rigid decât un stâlp de execuţie.

— E un secret al Gestapo-ului? insistă ea.

El o privi, încercând să zâmbească, dar buzele îi rămaseră înţepenite la jumătatea drumului. în definitiv, femeia asta nu încerca decât să-şi bată joc de el, deoarece îl considera o brută tare de cap, un ticălos de nazist.

— Nu mai încercaţi să mă provocaţi, rosti el, pe un ton conciliant. Ne aflăm aici pe un teren neutru.

— Aveţi dreptate. îmi cer scuze.

Minna îl condusese înapoi pe cărare, spre intrare. Nu avea chiar atât de mult timp de pierdut cu el.

Revăzând ruina roşie care era azilul, Beewen îşi pierdu orice urmă de inspiraţie pentru a continua conversaţia. Nu prea se pricepea să vorbească. Nu toată lumea putea fi ca Simon Kraus.

Se despărţiră fără să mai schimbe prea multe cuvinte, sub portalul de la intrare. Motorul Mercedesului torcea deja, în aşteptare. Se lăsase întunericul.

Privind-o cum traversa „grădina de legume”, cu haina ei de Davy Crockett pe umeri, Beewen se întrebă, brusc, dacă ar fi avut vreo şansă să o cucerească. Fără îndoială, trecutul său de combatant SA, ochiul drept cu pleoapa căzută şi grupa sanguină tatuată sub braţ erau atuuri valoroase, care i-ar fi fost pe plac uneia dintre cele mai bogate moştenitoare din Berlin.

14.

înainte de-a intra în clădirea principală a azilului, Minna se uită la ceas. Era aproape opt seara. Pacienţii cinaseră deja şi urmau să se pregătească de culcare. Avea aşadar de ales: fie să se ocupe de hârţogăria în care naziştii se străduiau să o îngroape, fie să se relaxeze în grădina de legume, savurând un coniac. îşi vârî mâna în buzunarul vestei, scoase plosca şi trase o duşcă; nu obişnuia să stea prea mult pe gânduri înainte de-a lua o decizie.

Făcu cale întoarsă şi se aşeză în fotoliul ei de grădină preferat: o roabă de lemn abandonată de ani de zile. Era locul cel mai potrivit pentru a-şi savura băutura, fumând şi lăsându-şi gândurile să zburde.

îi era destul de greu să-şi contureze o părere clară despre Beewen. Cu siguranţă, nu era câtuşi de puţin atât de prost precum voia să pară. în schimb, brutalitatea îi era, tară îndoială, pe măsura fizicului său. Era plăcut impresionată de opţiunea lui de a veni la Brangbo îmbrăcat în haine civile, ştia că o făcea ca să evite reacţiile alergice ale tatălui său. Nu-i displăcea ochiul lui cu pleoapa căzută: era o mică fisură în armura invincibilităţii sale aparente. Cât despre freza lui, deşi intenţia era de a-i semăna lui Adolf Hitler (*greţosl*), rezultatul îl făcea să arate, în această privinţă, ca un băieţel de cinci ani.

Nu s-ar fi culcat în ruptul capului cu un malac ca ăsta. Trecuse la un moment dat printr-o perioadă de nimfomanie, dar vremurile acelea se sfârşiseră demult, iar ea nu mai simţea acum dorinţe sexuale intempestive. Şi totuşi, se vedea obligată

să recunoască măcar în sinea sa, că uneori se gândea la acest colos nazist înainte de-a adormi, şi-l imagina gol, cu un mădular greu, ca de taur...

Sorbi din nou din ploscă şi îşi îndreptă privirea asupra pavilioanelor în formă de U ale clădirii azilului, care încadrau perimetrul grădinii. Atunci când îi fusese încredinţat acest post, căzuse pradă unui entuziasm culpabil. Avea să salveze acest azil, avea să schimbe tot... Patru ani mai târziu însă, ea era cea care se schimbase. Devenise cinică, dezabuzată şi de-a dreptul alcoolică.

Nu mai era nimic de făcut pentru Brangbo, iar naziştii se înverşunau degeaba împotriva institutului. Azilul avea să se închidă de la sine, din lipsă de pacienţi. Cei internaţi aici cădeau ca muştele; adesea, cauza morţii era foamea. Atunci când Minna se plângea de problemele pe care le avea cu aprovizionarea, cei care-o ascultau îşi imaginau că îi lipseau medicamentele, dar ea vorbea, pur şi simplu, de lipsa mâncării...

îşi amintea uneori de iluziile pe care le nutrise în facultate. Nebunia e o fereastră deschisă spre artă, inteligenţă, imaginaţie. Aşa gândea pe-atunci, iar cuvântul „demenţă" îi evoca pentru ea pe Robert Schumann, Guy de Maupassant, Vincent Van Gogh sau Friedrich Nietzsche. Visa la salvarea unor genii (şi a celorlalţi, desigur) şi la a da libertate de cuvânt acestora...

Nimeni nu îi explicase că meseria de psihiatru era înrudită cu cea de gardian de puşcărie. în Germania, bolnavii mintal erau închişi în aziluri, fără a li se asigura vreo formă de terapie, doar pentru a feri societatea de contactul cu aceste anomalii periculoase. Nu se putea face nimic pentru sărmanii nefericiţi prinşi în capcana propriului delir, cu atât mai puţin la Brangbo, unde se murea de foame, sau din pricina unei crize de diaree sau a atâtor alte afecţiuni care nu aveau nimic de-a face cu tulburările mintale.

încă o duşcă de coniac. Dumnezeule, cum ajunsese aici? Era fiica unor milionari cu convingeri comuniste, o sintagmă care, în

sine, suna a glumă. O glumă care se îngroşa la proporţii groteşti, dacă se lua în considerare faptul că părinţii săi leniniști fugiseră în Babilonul capitalist, Statele Unite, împreună cu fratele său mai mic.

Minna rămăsese în Germania, iar acest lucru nu contribuise deloc la reducerea singurătăţii sale afective. Părinţii săi visau la un viitor luminos pentru lumea întreagă, dar nu-şi îmbrăţişaseră niciodată fiica. Deplângeau mizeria lumii, dar nu-şi amintiseră niciodată data naşterii ei. Pentru ei, fericirea era un termen generic, fără aplicaţii particulare. în tot acest timp, Minna fusese crescută de mai multe doici, care o adorau şi, în acelaşi timp, o sufocau, ca un morman de perne catifelate. Naşterea mult mai târzie a fratelui ei nu adusese schimbări în bine: din acel moment, părinţii săi se concentraseră exclusiv asupra micuţului.

Toată lumea era convinsă că Minna se scălda în bani. Unii insinuaseră chiar că ea ar fi trebuit să investească, în chip de Mecena, în institutul pe care îl conducea. Se înşelau cu toţii: părinţii săi plecaseră fără a-i lăsa cheia seifului. încredinţaseră prin procură majordomului familiei sarcina de-a se ocupa de nevoile Minnei. încă o dată, se purtaseră de parcă ea ar fi fost o puştoaică de doisprezece ani.

Adevărul era că nu ducea lipsă de protectori. Scrisorile pline de insulte pe care le adresa lui Matthias Goring, vărul celebrului camarad al lui Hitler şi directoral Institutului psihiatric de la Berlin, sau lui Herbert Linden, care răspundea de azilurile psihiatrice în cadrul Ministerului de Interne al Reich- ului, ar fi putut să-i aducă internarea într-un lagăr de concentrare. De fiecare dată însă, „unchiul Gerhard", cel supranumit „baronul asfaltului", fratele mai mare al tatălui său, intervenise pentru a înlătura orice consecinţe neplăcute.

Fusese astfel privată până şi de o răzvrătire de operetă... în aceste condiţii, ce îi mai rămăsese? Doar coniacul şi azilul din Brangbo. în privinţa alcoolului nu ducea nicio lipsă: majordomul Eduard
era oricând gata să o aprovizioneze. în ceea ce privea azilul, acesta era populat de cei aproximativ o sută cincizeci de

pacienţi, vreo zece infirmieri, douăzeci de călugăriţe şi câţiva conţopişti pe care Minna îi bănuia a fi, cu toţii, spioni ai SS-ului. O lume în miniatură ale cărei zile se scurgeau într-o linişte întreruptă din vreme în vreme de livrările de hrană şi, mai rar, de medicamente...

Ce-i drept, cea dintâi care dădea iama în proviziile sosite la farmacie era ea însăşi. Eter, cloroform, opiu, morfină... Toate acestea constituiau o alternativă plăcută la coniacul Hennessy.

Auzi paşi undeva în urma ei. După greutatea lor, îl recunoscu pe Albrecht, un soi de monstru obez care părea că nu-şi scotea bluza de infirmier nici măcar atunci când dormea. Se întoarse: el era. Era nazist, cam retardat, dar putea să conteze pe el. Se şi culcase cu el de câteva ori.

— Au ajuns.

— Câte?

— La o primă vedere, câteva mii.

— Inclusiv ouăle?

— Da.

— Cum le-ai plătit?

— Le-am dat morfina care mai rămăsese.

Minna îşi aruncă ţigara, îşi vârî plosca în buzunar şi se ridică din roaba în care era cât pe ce să prindă rădăcini.

Aveau treabă, din nou.

15.

Ea se îndreptă spre clădirea din spate. Cea din dreapta era poreclită *Schlangengrube,* adică Şerpăria: era un spaţiu amplu, în care pacienţii erau închişi laolaltă. Locul îşi merita pe deplin numele.

În stânga era secţiunea cu celule, care-ar fi putut fi numită „puşcăria" sau „penitenciarul", pacienţii de aici fiind închişi în izolare, condamnaţi să petreacă ani de zile rumegându-şi delirul şi uşurându-se într-o găleată.

În ochii Minnei însă, adevăratul coşmar era clădirea centrală,

cea destinată terapiei. Era clădirea ei, s-ar fi putut spune, şi se înrudea mai degrabă cu o cameră de tortură.

Lista experimentelor desfăşurate la Brangbo era lungă: duşuri cu apă rece ca gheaţa, aplicarea de lipitori pe frunte, ceea ce dădea naştere unor umflături ce dureau cumplit, paturi rotative (cei de la Gestapo s-ar fi putut inspira din metodele folosite aici), ardere cu fierul înroşit (vizând durerea ca izbăvire)... Pentru cei apucaţi de „tremurici" exista o tehnică imbatabilă: imobilizarea în ghips sau în corsete metalice care stopau, fără drept de apel, orice posibilă convulsie.

De îndată ce ajunsese aici, Minna pusese capăt tuturor acestor metode barbare de tratament, cu o singură excepţie: hidroterapia, o tehnică ce producea uneori oarecare rezultate, de bine, de rău.

Aruncă o privire în interior. Erau şase căzi minuscule, câte trei de fiecare parte, aşezate faţă-n faţă. Bolnavii petreceau cel puţin câte şase ore, uneori o zi întreagă, cufundaţi în acestea. Temperatura apei trebuia menţinută pe cât posibil constantă, iar efectul asupra dementţilor era, în bună măsură, de calmare. Din păcate însă, apa de la Brangbo era doar călduţă, iar pacienţii îşi făceau mereu nevoile în cadă. Aşa că, drept rezultat, obţineau de cele mai multe ori doar nişte nenorociţi care tremurau nevoie mare.

Intră în vestiar. Albrecht începuse deja să se dezbrace. îl auzea murmurând. Infirmierul era nu doar nazist, ci avea şi veleităţi de poet. Pe vremea când se culca cu el, acesta îi dedica versuri siropoase de genul *„Sunt torţa ta / Eşti flacăra mea"*... Cu siguranţă, nu te puteai plictisi în compania lui Albrecht.

începu, la rândul său, să îşi scoată hainele.

în ultimii ani apăruseră tot felul de noi terapii. Minna se încăpăţâna să le încerce pe toate, pe rând, chiar şi atunci când erau mai degrabă asemănătoare unor metode de tortură. Nebunia trebuia învinsă, cu orice preţ.

Mai întâi îşi pusese speranţele în terapia lui Sakel. Era vorba de inducerea unei come hipoglicemice, cu ajutorul unor injecţii cu insulină. Pacientul era apoi reanimat prin perfuzii „dulci",

dar rezultatele se cam lăsau aşteptate.

încercase apoi să provoace pacienţilor crize epileptice, prin injectarea cu Cardiazol. Niciun rezultat. I se vorbise apoi de o nouă intervenţie chirurgicală, constând în perforarea cutiei craniene pentru a secţiona fibrele albe ale cortexului prefrontal. Nu îndrăznea însă să rişte aşa ceva, căci nu era chirurg.

Intenţiona însă ca, atunci când avea să aibă mijloacele necesare, să încerce o tehnică dezvoltată în Italia: electroşocurile. Avusese ocazia să constate binefacerile acestei terapii pe parcursul unui stagiu în spital; medicii de acolo aplicau acest tratament pacienţilor traumatizaţi care aveau convulsii. Existau anumite riscuri: un dinte sau doi sparţi, o limbă muşcată, ocazional un umăr dislocat de spasmul cauzat de şocul electric, dar metoda funcţiona. După descărcările electrice violente, unii dintre cei supuşi electroşocului îşi recăpătau calmul...

Rămasă goală, Minna îmbrăcă o salopetă de şantier dintr-un material impermeabil. Unchiul Gerhard consimţise să-i trimită recuzita necesară: salopete, câteva zeci de perechi de mănuşi, vreo sută de role de bandă adezivă.

în prezent, eforturile Minnei erau concentrate asupra unui procedeu numit malariaterapie. Rezervat bolnavilor atinşi de demenţa de origine sifilitică, tratamentul consta în inocularea paludismului, cu scopul provocării unor puseuri de febră violentă (care putea urca până la 41 de grade). Ulterior, pacienţii erau trataţi cu chinină. Se presupunea că vârfurile de febră contribuiau la diminuarea crizelor de demenţă.

Deocamdată nu obţinuse niciun rezultat, dar nu-şi pierduse încă speranţele. Era de preferat un tratament care funcţiona într-un caz din zece, decât lipsa oricărei terapii. La Bragbo, psihiatria semăna cu un soi de ruletă nemţească.

îşi puse mănuşile şi le ataşă de mânecile salopetei, cu ajutorul benzii adezive. Nu avea voie să lase nici cel mai mic interstiţiu. Apoi îşi luă masca de apicultor pe care o achiziţionase de la o crescătorie de albine din Michendorf.

în sfârşit, era pregătită.

16.

Albrecht sfârşea de umplut toate gurile de aerisire ale încăperii cu vată de sticlă. Un alt infirmier aşeza de-a lungul pereţilor holuri pe care le umplea cu un amestec de apă şi zahăr brun încălzit în prealabil şi, pe măsură ce lichidul se răcea, adăuga câte puţină drojdie. în paralel, un alt infirmier depunea lângă fiecare bol câte o lampă cu ulei căreia îi înlăturase sticla, lăsând filamentul descoperit. în total, erau vreo douăzeci de boluri şi tot atâtea lămpi de jur-împrejurul încăperii.

Minna simţea că moare de cald în salopeta ermetică şi avea emoţii. Cu toate acestea, era nevoită să recunoască: atmosfera încăperii, luminată doar de lămpile risipite pe pardoseală, era fermecătoare. Avea senzaţia că se află într-o capelă, un sanctuar, în aşteptarea debutului unui ritual ezoteric.

Dintr-un anumit punct de vedere, chiar aşa era.

Ţinându-şi sub braţ masca de apicultor, Minna întrebă:

— E totul pregătit?

Infirmierii care instalaseră holurile şi lămpile încuviinţară. Le ordonă să iasă. îl chestionă din priviri şi pe Albrecht, care îi confirmă, la rândul lui, că terminase.

— Du-te şi adu-l încoace.

în stadiul terţiar al sifilisului, pacientul e afectat de un ansamblu de simptome care atacă sistemul nervos central, având drept consecinţă schimbări de personalitate, tulburări de vedere, meningită, demenţă. La Brangbo sfârşeau destui pacienţi aflaţi în acest stadiu al bolii, când, practic, nu se mai putea face nimic.

Malariaterapia părea să ofere o alternativă.

Minna auzi roţile brancardei. Albrecht împinse targa cu rotile în încăpere. Minna nu-şi pusese încă cagula, nedorind să îl înspăimânte pe pacient, dar cel imobilizat pe targă nu era în stare să simtă nimic de acest fel. Era gol, imobilizat cu curele de piele, cu braţele pe lângă corp. Cu ochii goi aţintiţi în tavan, părea cataleptic.

Pentru a se mai convinge încă o dată de oportunitatea

tratamentului, Minna rememoră fişa pacientului: Hans Neumann, în vârstă de patruzeci şi doi de ani, se afla într-un stadiu terţiar foarte avansat. Mai avea de trăit un an, poate doi. Pe chip i se puteau vedea stigmatele lăsate în urmă de atacul treponematozei. Osatura şi mucoasele îi fuseseră afectate. Ulceraţiile îi deterioraseră nasul, din care mai rămăsese doar un ciot, iar cerul gurii i se perforase, astfel încât vocea părea că îi iese, literalmente, din orificiul nazal. Bineînţeles, era complet nebun.

înainte de începerea acestui tratament, Minna avusese grijă să ceară acordul scris al familiei pacientului: autorizaţii, consimţăminte, chiar şi un permis de înhumare, în cazul în care deznodământul ar fi fost nefericit.

— începem. închide uşa.

Albrecht se supuse, verificând încă o dată etanşeitatea izolaţiei din jurul intrării. Pe dată, încăperea se cufundă într-o penumbră stranie: flăcările arămii ale lămpilor răspândeau luciri jucăuşe, de parcă ar fi luminat din fundul unei ape.

Infirmierul îşi puse cagula. Fără vreun cuvânt, Minna luă rola de bandă adezivă textilă şi îi înfăşură mai multe straturi în jurul gâtului. Apoi îşi puse ea însăşi cagula şi fu rândul lui Albrecht să-i etanşeizeze costumaţia.

Voalul ce le acoperea feţele se mişca în ritmul răsuflării lor.

— Dă-mi flaconul.

Albrecht îi întinse recipientul în care se învârteau mai multe mii de ţânţari. Unul dintre cercetătorii de la Institutul pentru Medicină Tropicală din Berlin era dependent de morfină. El era cel care le furniza insectele infestate şi ouăle acestora, în schimbul dozelor din drogul său preferat.

Minna desfăcu capacul, eliberând un nor întunecat. în doar câteva secunde, din tavan până-n pardoseală, fiecare suprafaţă fu acoperită de minusculele insecte. Ţânţarii, în totalitate de sex feminin, căci doar femelele-ţânţar îşi înţeapă victimele, brăzdau încăperea în toate direcţiile.

Minna făcu un pas înapoi. La fel şi Albrecht. Aveau să lase pacientul să fie înţepat de insectele turbate. Supliciul avea să dureze vreo zece minute, timp în care toţi ţânţarii aveau să fie

mistuiţi de flăcările lămpilor cu ulei. Zahărul care fermenta în contact cu drojdia elibera dioxid de carbon, care atrăgea bestiile minuscule.

Neumann părea acoperit de un strat de păcură. în acel moment, nefericitul întoarse capul spre Minna, iar privirile acestuia o tulburară adânc. în pupilele dilatate putea fi citită o groază fără margini. în mod normal, ar fi trebuit să fi fost anesteziat, dar sedativele le lipseau aproape cu desăvârşire, cu excepţia unei mici rezerve pe care o păstrau pentru cazurile de urgenţă.

Neumann începu să urle şi ţânţarii îi invadară gura. Minna începu să-şi fluture mâinile deasupra lui, încercând să îi alunge.

— Ajută-mă! îi strigă lui Albrecht, care se repezi să astupe gura pacientului.

Nu le mai lipsea decât un plici. Dacă n-ar fi fost tragic, ar fi fost de tot râsul. *Um Himmels Willenl* Pe când era mai tânără şi visa să-l vindece pe Friedrich Nietzsche sau să lucreze cot la cot cu care Gustav Jung, nu şi-ar fi imaginat nici în ruptul capului că va ajunge vreodată într-o astfel de situaţie.
Aşadar, asta însemna călătoria împotriva fluxului conştiinţei?

Ţânţarii îi năpădiseră masca. Percepeau, prin vălul de tifon, dioxidul de carbon pe care-l expira. Nu mai vedea aproape nimic şi-i veni să lase totul baltă.

Bună parte dintre micile bestii înaripate se repezeau acum spre holurile cu soluţia îndulcită şi-şi pârjoleau aripile la flacăra lămpilor, ca-ntr-un joc de artificii minuscul. Pacientul urla în continuare. Albrecht fusese nevoit să- şi ia palma de pe gura lui, ca să nu-l sufoce.

Insectele băteau de-acum în retragere. Fie femelele erau sătule de sânge, fie zahărul fermentat era mai apetisant decât răsuflarea lui Neumann. Vreme de o clipă, se întrebă dacă nu cumva murise. Se aplecă şi văzu că buzele-i tremurau. Pe suprafaţa acestora, ţânţarii scăldaţi în salivă se târau spre exterior.

îşi întoarse capul şi îi privi corpul înroşit de ciupituri. Pielea îi era împestriţată încă de sute de insecte, de parcă ar fi fost pradă unui acces de urticarie neagră. Greu de crezut că nu

fusese infectat...

— Eu am să ies, rosti ea, de sub mască.

— Dar...

— E de-ajuns să fim atenţi în momentul în care am să deschid şi închid uşa, să nu scape. Iar apoi, tu o să dezinfectezi cu var.

— înainte de asta, îl scot pe individ de-aici?

Era exact genul de întrebare la care se putea aştepta de la Alfred. în egală măsură, era şi un bun indicator în privinţa nivelului intelectual al celorlalţi infirmieri din subordinea sa.

Ajunsă în vestiar, îşi smulse salopeta şi o aruncă în sobă, deopotrivă pentru a incinera eventualii ţânţari rămaşi printre pliurile ei, dar şi amintirile pe care ar fi putut să i le trezească.

Câteva minute mai târziu se afla în farmacia azilului. Făcuse duş, se parfumase şi îmbrăcase un halat alb peste lenjeria de corp. Desigur, „farmacie" era un cuvânt cam pompos pentru a descrie încăperea cu vitrine încuiate, în bună măsură goale. Exista însă un dulăpior anume a cărui cheie o avea doar ea.

îl deschise şi-şi contemplă comoara, din care nu mai rămăsese mare lucru. Morfina fusese dată la schimb pentru ţânţari, cocaina fusese consumată de multă vreme deja; mai rămăseseră doar ceva amfetamine... Se hotărî pentru o sticluţă de eter.

Drogurile erau singurul punct pe care-l avea în comun cu naziştii. Pe lângă tunurile gigantice, submarinele ascunse în adâncul mărilor şi flota aviatică nou-nouţă, naziştii sperau să câştige războiul şi datorită amfetaminelor. în breasla psihiatrilor umbla zvonul că Hitler însuşi îşi lua zilnic doza injectabilă. *Sta-i-ar în gât...*

Deschise flaconul şi mirosul violent o învălui, precum parfumul unei vechi prietene. Luă un tampon de vată, îl impregnă şi îl adulmecă inspirând adânc.

Minna nutrea convingerea că viitorul psihiatriei era de găsit în cercetarea din domeniul chimiei. în curând aveau să fie descoperite molecule cu un impact real asupra creierului uman. Acestea aveau să fie perfecţionate atent, astfel încât

administrate în anumite doze şi proporţii, aveau să vindece cu precizie felurite psihoze şi afecţiuni...

Trimisese în repetate rânduri scrisori conducerii consorţiului german IG Farben pentru a sugera noi direcţii de cercetare şi câteva căi de explorare a acestora, bazate pe propriile observaţii. Nu primise însă niciun răspuns: se spunea că laboratoarele de acolo erau mult prea ocupate cu găsirea unei substanţe capabilă să înzecească forţele şi energia soldaţilor arieni.

Cu siguranţă însă, după ce războiul avea să se încheie, chimiştii aveau să treacă în sfârşit la treabă, pentru a crea substanţe anxiolitice demne de acest nume.

înainte de toate însă, trebuia să se facă curăţenie.

Se ridică şi luă sticluţa cu eter, inspirând încă o dată adânc.

Aproape că aştepta izbucnirea războiului. Ca să se termine odată, cât mai curând.

O dată pentru totdeauna.

17.

Simon îşi petrecuse toată noaptea ascultând înregistrările sale mai vechi. Nu le alesese la întâmplare, ci pe acelea ale şedinţelor cu pacientele cărora li se arătase în vis Omul de marmură.

Susane Bohnstengel, luni, 27 iulie:

„îl văd acolo, în faţa mea, neclintit, ca o stâncă. Pare-a fi un înger al morţii, ivit dintr-un mormânt... ”

Margarete Pohl, vineri, 11 august:

„Chipul îi e de marmură. O marmură verde-închis, străbătută de vinişoare albe şi negre. De fapt, pare că e mai degrabă o mască, ce-i acoperă doar parţial faţa, lăsând gura descoperită, ca să-mi poată vorbi... ”

în sfârşit, Leni Lorenz, vineri, 25 august:

„în noaptea asta, Omul de marmură s-a întors. Era aşezat la un birou, ca un simplu funcţionar. Ştampila nişte hârtii, ridicând braţul cu ştampila foarte sus. De fiecare dată, masa tremura, iar ştampila lăsa pe hârtie o pată întunecată... ”

Simon Kraus consumase un pachet întreg de ţigări şi multă cafea, înghesuit în încăperea sa minusculă; nu consuma niciun fel de droguri şi nici medicamente, poate pentru că nu-şi văzuse niciodată tatăl treaz.

De unde veneau aceste vise? Toate, în interval de numai o lună? Îşi luase notiţe, se gândise, îşi întipărise în minte confesiunile acestor femei, dar nu reuşise să găsească un răspuns.

Pacientele în cauză aveau mai multe lucruri în comun. Făceau parte, toate trei, din înalta societate berlineză şi, din câte-şi amintea, toate frecventau Clubul Wilhelm, ale cărui reuniuni zilnice aveau loc la hotelul Adlon.

În plus, toate se culcaseră cu el. O făcuseră din motive diferite şi reacţionaseră diferit.

Susanne Bohnstengel era o femeie înaltă, cu pometi proeminenţi şi ochi verzi, genul de frumuseţe fatală şi autoritară. Avea mai multe obsesii şi era cleptomană. Era căsătorită cu un industriaş care furniza Wehrmacht-ului piese de schimb. Susanne îl „încercase" pe Simon. Se dovedise a fi o amantă dezinhibată şi senzuală, dar actul nu se mai repetase. Fusese oare dezamăgită de performanţa lui?

El o tapase de nişte bani, ameninţând să îi dezvăluie soţului ei tendinţele cleptomane. Nu insistase însă; se cam temea să se pună cu această damă burgheză mult prea inteligentă pentru a fi docilă.

Margarete Pohl suferea de depresie cronică, sau cel puţin era convinsă de acest lucru. Soţul ei avea gradul de *Gruppenführer* şi fusese camarad de arme cu însuşi Göring. Micuţa Margarete cedase avansurilor lui Simon din plictiseală. Trăiseră clipe plăcute împreună, fie-i ţărâna uşoară...

O şantajase şi pe ea, căci soţul ei îl dispreţuia din toată fiinţa lui pe Hitler şi, dacă s-ar fi aflat, chiar dacă generalul era de neatins, antipatia sa ar fi făcut cu siguranţă valuri. Margarete plătise cu zâmbetul pe buze, căci
ea zâmbea în orice împrejurare...

Cu Leni Lorenz, lucrurile stătea cu totul altfel. înainte de a

face parte din elita berlineză, viaţa ei fusese complet diferită. Se născuse într-o familie săracă, îndurase foamea ani de zile, se prostituase şi apoi, printr-un concurs extraordinar de împrejurări, reuşise să ajungă în vârf. Pe scurt, divorţase de peştele homosexual cu care era căsătorită, pentru a se mărita cu un bancher putred de bogat şi foarte bătrân. Ascensiunea ei fulminantă era o adevărată lecţie de viaţă.

Leni şi Simon erau pe aceeaşi lungime de undă. Amândoi erau adevăraţi profitori în vreme de pace... şi cine ştie cum aveau să se descurce la vreme de război? Erau lipsiţi de morală şi aveau un singur scop: să se bucure de viaţă. Se putea spune că erau făcuţi unul pentru altul. Relaţia dintre ei durase aproape doi ani, apoi Leni îşi căutase alte terenuri de vânătoare. Continua să-l consulte pentru a-şi alina nevrozele mărunte, dar relaţiile intime încetaseră.

Simon o primise pe Leni în urmă cu o săptămână, iar ea, lăsând la o parte coşmarurile de care se plângea, părea a fi în cea mai bună formă...

Pe ea nu o şantajase niciodată. Să nu mănânci niciodată acolo unde-ţi faci nevoile. Sau, mai elegant spus, afacerile nu se amestecă niciodată cu sentimentele.

O altă trăsătură a acestor femei era naivitatea cu care se lăsaseră prinse într-un joc care, de fapt, era periculos îndeosebi pentru Simon. Dacă ar fi dat Gestapoului înregistrările, cel dintâi trimis în lagăr ar fi fost chiar el.

La opt dimineaţa, ieşi din încăperea strâmtă pentru a-şi face o porţie proaspătă de cafea. în minte îi răsunau încă frânturi din înregistrări.

Susanne Bohnstegel, marţi, 1 august:

„în noaptea asta, Omul de marmură s-a aplecat asupra mea. îi simţeam atingerea rece a feţei pe pielea mea. Masca lui vărgată părea a fi lama unei ghilotine. Cu o voce foarte blândă, mi-a şoptit: Tu nu eşti de-a noastră".

Trecuse deja o bună bucată de timp de când n-o mai reîntâlnise pe Susanne, plecată să se odihnească la reşedinţa de vară a familiei, pe insula Sylt.

Cafeaua era gata. Simon îşi procura boabele prăjite, un amestec de *robusta* şi *arabica,* tocmai din Piemont, şi folosea o cafetieră moka. în opinia sa, micile plăceri ale vieţii se cuveneau a fi savurate ca un nectar.

O altă înregistrare, făcută cu câteva zile în urmă. Leni Lorenz:

„Mă aflu la operă. Văd cortina roşie, catifeaua tapiţeriei, lemnul uzat al balustradei. Se joacă *Don Giovanni* al lui Mozart. Comandorul îşi face apariţia în scenă şi cântă, cu o voce de bas.

în vreme ce în sală răsună acordurile cele mai dramatice, comandorul îşi înalţă braţele, arătând spre mine. îl recunosc: e Omul de marmură. Toate chipurile celor prezenţi se întorc spre mine: sunt feţe terne, reci, lipsite de expresie.

Cei aşezaţi în jurul meu se ridică, de parcă tocmai ar fi aflat că am lepră sau vreo altă boală contagioasă. Unul dintre ei, un bărbat îmbrăcat în frac, îşi scoate pălăria, ca într-o parodie a politeţii, şi mă scuipă în faţă".

Nu era nevoie să se numească Freud pentru a identifica simbolistica visului. Acest Om de marmură era Hitler, o personificare a nazismului său, pur şi simplu, o concretizare a sentimentului de opresiune pe care regimul îl isca în mintea şi-n sufletul fiecărui cetăţean german:

„Nu eşti de-a noastră".

Simon studia visele de mai bine de cincisprezece ani. Ştia că mintea umană simte nevoia de a-şi travesti dorinţele şi neliniştile, de a le transforma pentru a determina propria conştiinţă să le accepte mai uşor; Freud afirmase asta cu mult înaintea sa.

Cele trei femei se temeau de nazism. Nu era nimic de mirare sau de condamnat în asta. Deşi se aflau aproape de vârful piramidei puterii, omul cu mustăcioară nu era un exemplu de statornicie, aşa că soarta lor se putea schimba în orice clipă.

Dar subconştientul Susannei, Margaretei şi al lui Leni apelase la acelaşi simbol: un om de marmură. în această privinţă, Simon avea o ipoteză îndeajuns de solidă. Observase de mai multă vreme că, dormind, omul se folosea pentru a-şi

compune visele de tot soiul de detalii observate pe parcursul zilei precedente, fie chiar şi simple obiecte care îi acaparaseră atenţia pentru doar câteva secunde.

Fără îndoială, cele trei dame burgheze văzuseră aceeaşi sculptură, aceeaşi imagine sau unul şi acelaşi film înainte de a visa. Coincidenţa nu era chiar atât de surprinzătoare, câtă vreme ele frecventau acelaşi mediu şi aveau aceleaşi îndeletniciri.

Din momentul în care concepuse această explicaţie, Simon nu se mai preocupase de aprofundarea ei. Ce-i drept, arhiva sa de înregistrări era plină de istorisirile unor coşmaruri care aveau legătură cu nazismul.

Într-o bună zi, Robert Ley, *Fiihrer*-ul Frontului german al muncii, afirmase: „Vom pune stăpânire în asemenea măsură pe spaţiul mental al germanilor încât nu le vor rămâne clipe de libertate decât în vise". Realitatea îi întrecuse profeţiile, căci până şi tărâmul viselor era de-acum infectat de nazism, iar Simon putea să depună mărturie în acest sens.

Exista însă oare vreo legătură între acest Om de marmură şi asasinarea Margaretei? N-avea cum să răspundă la această întrebare, câtă vreme nu ştia nimic despre crimă. Singurul indiciu posibil ar fi putut fi acel obiect sau acea imagine care îi provocase visele cu Omul de marmură, obiect sau imagine care se aflau într-un loc frecventat de Susanne şi Leni.

Un lucru era sigur: n-avea de gând să-i spună nimic lui Beewen. în primul rând, era o chestiune de principiu: nu avea ce să discute cu un nazist, în al doilea rând, prefera să păstreze pentru sine acest detaliu, pentru a fi oarecum cu un pas înainte. Un pas înainte... faţă de ce anume?

La ora nouă luase deja o hotărâre. Avea să anuleze întâlnirile programate pentru acea zi şi să îşi înceapă propria anchetă. I-o datora Margaretei.

Mai întâi avea să doarmă câteva ceasuri. Apoi, cu mintea limpede, avea să facă o vizită la Clubul Wilhelm. Se ştia apreciat acolo.

Ceea ce nu era o noutate: toate femeile îl iubeau pe micuţul Simon.

18.

— N-am auzit niciodată despre aşa ceva.
— Eşti sigur? O chema Margarete Pohl
— Numele nu-mi spune nimic.

De la preluarea puterii de către Hitler, germanii mai aveau un singur drept: acela de-a tăcea din gură, lucru valabil mai ales pentru jurnalişti. De- acum, cel care le dicta articolele era Joseph Goebbels, ministrul Informaţiei şi Propagandei (nimeni nu părea a fi remarcat contradicţia din titulatura respectivului minister).

Cu toate acestea, câteva publicaţii se încăpăţânau să strecoare aluzii, folosindu-se de un dublu limbaj care, pentru un cititor avizat, putea avea alte înţelesuri ascunse printre rânduri şi chiar o umbră de ironie încifrată...

Din fericire, Simon număra printre cunoştinţele sale un redactor de la una dintre aceste publicaţii, un tip pe nume Mauritius Bloch. îi dăduse întâlnire în Alexanderplatz, la Aschinger, unul dintre restaurantele berlineze mai ieftine. Nu alesese locul acesta din zgârcenie, ci fiindcă adora să tragă cu ochiul la secretarele ce-şi luau un prânz frugal aici; privirea-i fugea la gleznele şi coapsele lor, la mutrişoara pe care-o făceau atunci când muşcau dintr-un câmăcior sau felul în care-şi savurau salatele, ridicând furculiţa la gură din încheietură, discret, într-un gest ce se voia elegant şi care-l emoţiona până la lacrimi.

— Cu siguranţă, povestea are un substrat politic.
— N-aş prea crede, nu.
— Cine conduce ancheta?
— Gestapo-ul.
— Ei, poftim: QED.

Mauritius avea dreptate. Crimele de rând erau anchetate în mod normal de Kripo, secţia de Criminalistică. Implicarea Gestapo-ului vădea o legătură a cazului cu anumite interese de stat. Ori poate cel care decisese această implicare considerase uciderea soţiei unui general drept un atentat indirect la

siguranţa Reich-ului?

— Ai putea să te interesezi?

— Să vedem ce pot face.

Mauritius Bloch era un tip îndeajuns de antipatic. Era guraliv, veşnic lefter şi mereu încruntat, genul de mutră acră. Era roşcat, cu un ten palid, nebărbierit şi tuns scurt, şi avea ochii foarte negri. Părea o corcitură între o veveriţă şi un şobolan.

Când luau masa împreună, Bloch înfuleca mereu cu poftă, de parcă tocmai dăduse lovitura vieţii lui. Comenta tot, despica firul în patru şi-apoi îl pieptăna într-un sens, apoi în celălalt şi, mai ales, încerca să emane aerele unui iniţiat, de parcă Hitler însuşi l-ar fi consultat înaintea luării unei decizii oricât de neînsemnate.

Era limpede că afacerea Pohl nu-l interesa, căci declară ritos, schimbând subiectul:

— îi vine rândul Poloniei.

— Toată lumea ştie asta.

Bloch se aplecă pe deasupra farfuriei:

— Vreau să spun că-i va veni rândul foarte curând, chiar zilele astea.

— Şi ce-i cu asta?

Cu această întrebare, Simon apăsase, se pare, butonul greşit. Bloch se lansă de îndată în lungi explicaţii şi argumentări privind miza invaziei viitoare şi interesele părţilor implicate. Era atât de pătimaş încât s-ar fi zis că se afla taman la masa negocierilor.

Simon nu-l mai asculta. Larma din sala cea mare a restaurantului era îndeajuns de puternică încât vocea lui Bloch se pierdea în peisajul sonor. Pe măsură ce-şi depăna tirada, jurnalistul alterna explicaţiile înflăcărate cu câte-o muşcătură din câmat sau o duşcă sănătoasă din halba de Löwenbrau, abia apucând să mai respire între timp.

Prânzul ăsta nu avea să-i folosească la nimic.

Şi totuşi, ceva tot aflase: dacă Bloch nu ştia nimic despre caz, însemna că nimeni altcineva nu era la curent cu cele întâmplate. Aşadar, fie crima se petrecuse cu foarte puţin timp

în urmă, fie, aşa cum înclina să creadă, Gestapo-ul muşamalizase întreaga afacere.

Simon îşi împinse deoparte farfuria. Dormise doar trei ore şi n-avea deloc poftă de mâncare. Se gândea deja cum să facă pentru a scurta această întrevedere inutilă, când celălalt îl apostrofă:

— Nu te-ai săturat încă să te holbezi la femei?

Auzind această remarcă, Simon tresări. Inconştient, privirile i se rătăciseră pe sub fustele damelor din restaurant.

— Ei, asta ne e singura distracţie, nu?

— Se vede că nu eşti însurat.

Simon nu-i răspunse la provocare. Mauritius păru a-i intui decepţia şi scoase un carneţel.

— Bun. Cum spuneai că se numeşte femeia? Poţi să-mi spui pe litere?

Kraus îi repetă numele.

— Şi soţul ei?

— Hermann Pohl, *Gruppenführer* SS.

Bloch fluieră admirativ.

— E limpede, afacerea e politică, fără îndoială.

— Deci ai să te interesezi?

— Ţi-am spus deja c-am s-o fac, îi răspunse celălalt, vârând carneţelul înapoi în buzunar.

Simon se temu că jurnalistul avea să-şi comande şi desert, dar acesta se uită la ceas: avea o altă întâlnire.

— Haide, fac eu cinste, concluzionă Bloch, scoţând din buzunar un cartonaş roşu pe care erau tipărite cifre diverse şi linii punctate.

— Ce-i aia?

Jurnalistul ridică privirea, sincer mirat la auzul întrebării.

— Ar trebui să mai ieşi din când în când din cabinet, bătrâne. De la 27 august încoace, cu toţii avem dreptul la tichete de raţionalizare. Poţi merge şi tu să-ţi revendici cele 70 de grame de carne şi 280 de grame de zahăr.

Fără să-i răspundă, Simon cercetă mai atent bucata de carton roz, alcătuită din mai multe cupoane predecupate. Semăna cu un bilet de loterie sau poate cu grila unui chestionar

medical.

— Ce ţi-am spus mai devreme? făcu Mauritius pe grozavul, fluturându- şi tichetele. Azi-mâine începe războiul!

19.

Hotelul Adlon era la aproximativ trei kilometri distanţă de Alexanderplatz, pe Unter den Linden. în ciuda căldurii, Simon decise să parcurgă această distanţă pe jos. în acest fel, avea să ajungă în jurul orei trei după-amiaza, momentul cel mai potrivit pentru a întâlni cât mai multe dame.

Lipsa de somn şi pierderea de timp cu prânzul îl iritaseră. îşi anulase degeaba toate şedinţele din acea zi. *Scheifie*| Berlinul îi părea azi greoi, încărcat, de-a dreptul urât. Wilhelm al II-lea construise din plin aici, având în minte o singură obsesie: totul trebuia să fie altfel, reinventat. Sfârşitul secolului al XIX-lea văzuse crescând în Berlin o mulţime de clădiri care se supuneau principiilor acestuia: neo-gotice, neo-romanice, neo-baroce... Chiar şi cele mai banale dintre edificii afişau o mulţime de decoraţiuni, florilegii şi cochetării, într-un amestec aiuritor de stiluri şi epoci.

Echipa adversă, cea a săracilor, participase la rândul său la efortul de război. Revoluţia industrială provocase un adevărat exod spre capitală încât fusese nevoie să fie construite mai peste tot blocuri menite să-i adăpostească pe zdrenţăroşii veniţi să-şi încerce norocul la Berlin.

Acum, naziştii jucau cea de-a treia manşă. Nimeni nu cunoştea exact care erau proiectele lui Hitler pentru capitală, dar acestea existau cu siguranţă. întreg oraşul era un şantier. Deocamdată se demola; ce avea să se construiască ulterior rămânea de văzut.

Simon n-ar fi recunoscut public în ruptul capului acest lucru, dar aprecia cu adevărat arhitectura nazistă. Aceasta implica un simţ al colosalului, un gigantism şi un soi de puritate brutală care i se părea seducătoare. Felul acesta de-a construi părea că-i sfidează pe zei...

Acum tocmai înainta pe bulevardul Unter den Linden. Odinioară, artera aceasta era umbrită pe ambele părţi de sute de tei maiestuoşi. Umbra frunzişului lor fremăta pe asfalt, umplându-i pe trecători de fericire. Hitler răsese de pe faţa pământului copacii şi, în locul coroanelor bogate fuseseră plantate coloane albe având în vârf fie vulturi de bronz, fie svastici înconjurate de lauri. De-acum, parcurgând bulevardul, părea că traversezi un gheţar secţionat transversal, ale cărui muchii tăioase păreau gata să te facă felii. *Nu-i rău deloc.*

Simon rememoră tirada lui Bloch asupra Poloniei şi a evoluţiei viitoare a celui de Al Treilea Reich. Renunţase demult să se mai intereseze de politică. Nu adopta strategia struţului, ci era pur şi simplu scârbit de orice avea legătură cu partidul naţional-socialist.

Se născuse în 1903 la Schwabach, un orăşel din Bavaria, în apropiere de Nürnberg şi ar fi putut spune că nazismul fusese în preajma sa încă din leagăn. Ideile sale greţoase îi fuseseră servite chiar la el acasă. Patriot, antisemit, nostalgic după măreţia germană pierdută, tatăl său era o întruchipare a ranchiunei. Alcoolic şi coleric, mereu înăcrit şi violent, era de preferat să nu-i stai în cale.

Simon crescuse sub teroarea crizelor sale. La vremea aceea, nu înţelegea nimic din delirurile tatălui, percepea doar horcăitul său, clămpănitul maxilarelor, tremurul nervos şi, desigur, sunetul pumnilor lui care izbeau faţa mamei sale. Marele spirit german asta însemnase pentru el, de la bun început.

Atunci când tatăl său încercase să-i dea lovitura de graţie mamei sale, lovind-o cu lopata pentru cărbuni, Simon i se aruncase în faţă şi încasase tăişul lopeţii în plină frunte, spărgându-i arcada. Prin valul de sânge, văzuse cum mama sa se prăbuşea sub lovituri, iar tatăl său continuase să o lovească până când se preschimbase într-un morman de carne inertă. Apoi, tatăl fugise şi nu se mai întorsese niciodată. în realitate, tară ştirea lui Simon sau a mamei sale, ticălosul avea deja în buzunar ordinul de încorporare. *Drum bun spre tranşee... Vedea-te-aş crăpând cu gura deschisă, ucis de gaze şi obuze...*

Rugăciunile junelui Simon fuseseră ascultate. Peter Kraus murise pe front, îngropat de viu într-o tranşee, iar fiul şi mama sa binecuvântaseră Marele Război care îi eliberase de sub tirania monstrului.

Se mutaseră la Nürnberg şi, cu modesta pensie de pe urma tatălui său şi cu banii câştigaţi din munca de croitoreasă a mamei, supravieţuiseră. Foarte curând, Simon însuşi începuse să lucreze, cel mai adesea ajutând prin berării.

Aici îi fusese dat să asiste la naşterea adevăratului nazism.

În prezent, povestea oficială afirma că nazismul izvorâse din capitularea germană, din scârbosul tratat de la Versailles, din umilinţele îndurate de poporul german. Posibil. însă nazismul se născuse, înainte de orice altceva, din bere, din aburii de alcool în care se macerau creierele muşteriilor frustraţi. Aspiraţia de a supune întreaga Europă şi de-a strivi sub bocanci popoarele acesteia prinseseră contur în berăriile ce puţeau a râgâituri şi a pişat, blestematele idei antisemite germinaseră precum viermii într-un cadavru însângerat sub candelele tremurânde de aici.

Pe când ucenicea în cârciumile din München, Simon avusese ocazia să-l vadă pe însuşi Hitler, aflat pe-atunci la începutul ascensiunii sale. Pe-atunci, *Führer*-ul de azi aducea mai degrabă cu un trepăduş plătit cu mărunţiş pentru a-şi face numărul Oamenii râdeau ascultându-l, unii dintre ei îi aprobau spusele, dar Simon intuise încă de-atunci: omul acesta era asemenea unei tumori, care nu avea să înceteze a prolifera, dând naştere unor înspăimântătoare metastaze...

Simon nu se simţea câtuşi de puţin fericit acasă. Mama sa îl trata ca pe un supravieţuitor al Marelui Război. Era, într-adevăr, un supravieţuitor. Un prinţ. Dar Simon nu-şi dorea acest gen de dragoste şi nici favorurile pe care le implica aceasta. Se voia prinţ, dar nu numai pentru mama sa. Avea să demonstreze întregii lumi de ce era în stare. Ştia însă că trebuia să se grăbească: nazismul însuşi avea un ţel asemănător.

În căpşorul său frumuşel, Simon îşi vizualiza propriul destin ca pe o cursă contra naţional-socialismului. Douăzeci de ani mai târziu, s-ar fi putut spune că învinsese: reuşise să-şi găsească

propriul loc sub soare, înainte ca *Führer*-ul să apuce să-şi pună în aplicare opera de distrugere.

Fusese un student strălucit, se culcase cu cine trebuia, pentru bani, intrase în diverse combinaţii deloc ortodoxe şi reuşise să urce pe treapta cea mai de sus a societăţii. Avea să fie însă totul distrus de iminentul război? De-avea să se întâmple aşa ceva, ştia ce avea să facă: fie fugea în
Statele Unite, fie se însura cu o văduvă bogată. Sau şi una, şi alta. Avea însă o certitudine: asistase la naşterea nazismului şi avea să fie de faţă la moartea sa. Nu trebuia decât să supravieţuiască.

Îl mai despărţeau doar câteva sute de metri de hotelul Adlon, poarta Brandenburg nu era departe, dar îl acoperise sudoarea. Acum îi părea rău că nu trecuse pe-acasă după prânz, căci pentru a face faţă cu succes damelor de la Adlon, trebuia să fie în culmea capacităţilor sale, din toate punctele de vedere.

Găsi o bancă la umbră şi se aşeză, cu gândul să se răcorească puţin. Precum un vagabond, adormi numaidecât.

20.

— Dragul meu, ce părere ai despre combinaţia asta: rochie de seară şi o hăinuţă de mătase?

— Albă sau neagră?

— Albă.

— Pentru ce anotimp?

— Primăvară. înjur de douăzeci de grade la umbră. Iar acum spune-mi: ce ar trebui să port deasupra?

— Un bolero tricotat. Din lână de angora, aş zice, fie roz, fie alb.

— Asta e! exclamă Magda, ridicându-se de pe marginea fotoliului lui Simon. Ce ţi-am spus eu?

Cu sclipiri triumfătoare în priviri, femeia îşi îndreptă degetul arătător spre o altă femeie, pe care Simon nu o cunoştea, şi adăugă:

— Iar la gât, o fundă imensă!

Se întoarse din nou către Simon, îngenunche şi-şi aşeză bărbia pe braţele lui încrucişate.

— Iubitule, eşti cu adevărat cel mai bun! rosti ea, cu glasul numai miere.

Simon acceptă complimentul cu modestie, încuviinţând uşor din cap. Se
lăuda mereu că asistase la prezentările de modă ale lui Coco Chanel, Jeanne Paquin şi Lucien Lelong. Era o minciună, desigur. Pe vremea sejurului său parizian, locuise într-o cămăruţă soioasă, iar în 1936, a fi german în Oraşul Luminilor nu era tocmai un lucru de laudă. Abia dacă reuşise să agaţe câteva femei mai în vârstă la balul de la Coupole, cât să-şi plătească chiria
mizeră.

Era trecut de patru după-amiaza. Simon dormise mai bine de un ceas, lungit pe bancă. *Halal detectiv mai sunt!* Reuşise totuşi să ajungă la Clubul Wilhelm în momentele sale de maximă efervescenţă, exact aşa cum avusese de gând.

Hotelul Kaiserhof era o întrupare a spiritului vienez, cu holul său imens, plantele luxuriante şi pereţii săi de sticlă, dând senzaţia că, din clipă-n clipă, avea să răsune un vals. La Adlon, în schimb, specificul german era mai pregnant. Bolţile înalte, blazoanele germanice, coloanele de marmură şi candelabrele păreau desprinse din versiunea princiară a unei taverne de proporţii gigantice. La toate acestea se adăuga un aer italian, prin nuanţa renascentistă a statuilor florentine şi a scărilor ample, de marmură.

Clubul Wilhelm se întrunea în barul hotelului, într-o sală separată unde damele din înalta societate făceau schimb de bârfe, bând şampanie. Simon îşi târşâise ghetrele şi prin alte saloane mondene: cel al contesei von Nostitz, de pildă, care reunea feluriţi artişti cu convingeri naziste, sau cel al baronesei von Dirksen, unde prusacii de viţă veche se amestecau cu proaspăt-îmbogăţiţii berlinezi. Şi totuşi, niciunul dintre aceste saloane nu putea rivaliza cu Clubul Wilhelm. De ce nu? Ei bine,

fiindcă aici se întâlneau cele mai frumoase femei din Berlin! Clubul n-avea pretenţii intelectuale sau artistice, ori veleităţi caritabile. Frumuseţe, râsete şi şampanie. Pentru alte lucruri, era de căutat pe altundeva.

Dintre cele aproximativ douăzeci de femei prezente, Simon cunoştea doar vreo patru sau cinci. Cele pe care ar fi vrut să le întâlnească, adică Susanne şi Leni, lipseau, dar asta nu avea să-l împiedice să culeagă oarece informaţii. De îndată, un fapt îi păru evident: nimeni dintre cei prezenţi nu aflase încă despre moartea Margaretei Pohl.

Fetele îl primiseră cu bucuria unui cârd de găini ce-şi întâmpină cocoşul la vremea împerecherii, întrecându-se în a-l complimenta pentru eleganţa costumului sau a pălăriei sale, ori şoptindu-i vorbe dulci la ureche. Mărinimos, Simon se lăsase în voia lor, chiar dacă toate aceste cotcodăceli îi cam zgâriau auzul.

Magda, cea care-l interogase în privinţa ţinutei de primăvară, turuia acum despre virtuţile noii game de costume de baie Jantzen, o celebră marcă americană. Simon observă în treacăt că mai toate femeile prezente erau bronzate. Se întorseseră de curând din vacanţe şi, fie că avea să înceapă războiul, fie că nu, ele urmau să plece în curând, din nou, în alte vacanţe.

Simon zâmbi şi-şi duse la buze cupa de şampanie. Era tolănit ca un paşă într-un imens fotoliu tapiţat cu piele.

îi plăcea Magda. Poloneză de origine, aceasta nu împlinise încă treizeci de ani şi se zvonea c-ar fi fost una dintre cele mai bogate femei din Berlin. Se căsătorise cu un prinţ polonez foarte vârstnic, care se stabilise în Germania, iar la douăzeci şi cinci de ani rămăsese văduvă, moştenind o avere fabuloasă.

Era cea mai frumoasă dintre membrele clubului. Avea o faţă ingenuu- angelică, cu sprâncene blonde ce-i exprimau extraordinar emoţiile şi o gură atât de senzuală încât îi determina pe privitori să-şi plece ochii, ruşinaţi. Părul pieptănat pe spate nu-i era blond, ci aproape alb. îi plăcea să se joace cu contrastele, astfel încât purta mereu o pereche de ochelari cu rame negre, rotunde. Lentilele fumurii care îi ascundeau ochii

ieşeau în evidenţă pe fondul tenului ei palid, precum bănuţii aşezaţi pe pleoapele unei moarte.

Lui Simon i-ar fi plăcut mult să se hârjonească cu ea. Din păcate, nu-şi exprimase niciodată dorinţa de a-i deveni pacientă. N-avea nelinişti ascunse şi nici coşmaruri recurente. Dimpotrivă, părea mereu într-o formă excelentă. Se zvonea că era o sportivă desăvârşită şi că fusese cât pe ce să fie selecţionată în echipa naţională de natație.

— Fereşte-te de istericele astea, i se adresă brusc un glas mustrător. Vor sfârşi prin a te viola!

Simon ridică privirea. Sonja Low, preşedinta clubului, îl luă de mână pentru a-l conduce spre un colţ mai retras. Simon nu se lăsă rugat. Altminteri, până la urmă, foşnetul rochiilor de muselină, al fustelor de mătase creaţă şi al cămăşilor de dantelă l-ar fi hipnotizat de-a binelea. Aici, restricţiile propovăduite de Goring – „fără unt, doar tunuri!" – şi tichetele de raţionalizare ale lui Bloch păreau că nu existaseră vreodată.

Simon şi Sonja se aşezară într-un mic alcov, în braţele primitoare ale unor fotolii tapiţate cu catifea.

— A trecut mult timp de când nu te-am mai văzut.

— Munca e de vină. Noi, psihiatrii, nu cunoaştem sensul cuvântului vacanţă. Dimpotrivă, ştim că leneveala e un teren propice pentru instalarea nevrozelor.

— Şi ce faci aici? Eşti în căutarea unei noi amante?

— Nu. Mi-a fost pur şi simplu dor de voi şi de locul ăsta. Susanne nu-i aici?

— Cred că nu s-a întors de la Sylt.

— Dar Leni?

— E-n vacanţă şi ea. Mi se pare mie sau te-au apucat nostalgiile?

Toată lumea ştia că Simon avusese câte-o aventură cu cele două femei.

Iar acum, părea că e-n căutarea unor prospături tocmai în propriul trecut.

Sonja îl luă de braţ şi-şi rezemă capul pe umărul său:

— Avem marfa nouă, ştiai? Uite, Gertrude, cea de colo,

ar trebui să fie pe placul tău...

îi arătă o tânără ce purta o rochie în stil marinăresc, cu un guler alb tivit cu albastru şi o ancoră minusculă brodată între sâni. Avea o faţă prelungă â la Greta Garbo şi o gură micuţă, iar părul negru îi era tuns scurt şi drept.

— Nu-i deloc rău, într-adevăr...

— Ar mai fi şi Elizabeth...

Aceasta era înaltă şi sculpturală, cu umeri laţi şi forme rotunde. Avea plete de-un auriu sclipitor şi semăna cu o statuie a Atenei din bronz aurit pe care Simon o văzuse odinioară, la Paris.

Simon nu-şi putea permite să le admire pe toate, pe rând, căci nu de aceea venise. Se desprinse din braţele Sonjei şi o privi în ochi.

— Nu ştii nimic nici despre Margarete?

Era o întrebare riscantă, dar era curios să-i vadă reacţia. Preşedinta clubului nici nu clipi.

— Pe legea mea, nu te interesează decât fostele tale iubite? Noi nu suntem îndeajuns de bune pentru tine?

— Cred că ai dreptate, se strădui el să râdă. Am devenit nostalgic.

— A trecut ceva timp de când nu mai ştiu nimic de ea, sfârşi prin a răspunde Sonja. Cu siguranţă e şi ea plecată pe undeva...

Simon scrută câteva clipe trăsăturile Sonjei; aceasta purta o pălărie înclinată care-i acoperea un ochi, ceea ce îi accentua întrucâtva expresia oarecum severă, autoritară. Nu încăpea îndoială, femeia nu era la curent cu cele întâmplate.

Simon simţea că, în acel moment, conversaţia lâncezea, şi nu prea ştia cum să o relanseze. Chiar atunci însă, una dintre tinere îl salvă, aşezând pe platanul gramofonului un disc cu muzică *swing*, dintre cele interzise categoric de regimul nazist.

Parcă împins de un resort, Simon sări în picioare. Se pricepea la modă şi la glume, dar adevărata sa specialitate era dansul. Mai presus de orice, era un *Eintänzer,* un dansator monden. Vals, tango, charleston, foxtrot, dar şi balboa, boogie-woogie, lindy-hop... Iar piesa care începuse era *Tar Paper Stomp,* aşa că

Simon apucă mâna Sonjei, invitând-o la un lindy-hop săltăreţ.

Ritmul melodiei era exact cel potrivit pentru a o determina pe doamna Low să-şi lase deoparte reţinerea, lansându-se în mişcări ample, ondulate, cu fusta în vânt, în vreme ce colegele ei de club se strânseseră în cerc şi îi încurajau, bătând din palme. La rândul său, Simon trăia din plin momentul: dansa cu o femeie frumoasă, conducând-o în ritmul iute şi nu prea, de mare învolburată, al unei muzici pe care Reich-ul o interzisese, dar care răsuna în separeul hotelului Adlon ca o provocare... *Doamne, cât de bine e să fii la locul potrivit...*

Simon se mişca fluid, cu agilitatea unei reptile. Faptul că era scund îi era de astă dată, de folos căci putea să-şi încline partenera până aproape de pardoseală. încheie dansul tocmai cu o astfel de mişcare, care le permise unor chelneri mai norocoşi să-i vadă desuurile soţiei unuia dintre cei mai siniştri generali ai Wehrmacht-ului.

Când muzica încetă, Simon era convins că partida era câştigată. Nu aflase nimic nou, dar Sonja nu bănuia nimic despre ancheta sa discretă.

Aplauzele fură urmate de râsete şi toată lumea se grăbi să-şi umple din nou cupele de şampanie. Cu zâmbetul pe buze, Simon se apropie de partenera sa, pentru a-şi savura mai pe îndelete victoria.

Sonja Low îi zâmbi, un surâs superior, de stăpână şi amantă.

— Tu îmi ascunzi ceva.

21.

în timp ce făcea primii paşi pe WilhelmStraße, căci se hotărâse să se întoarcă tot pe jos, Simon avu o strălucire de luciditate: nu avea cum să continue această anchetă pe cont propriu, de unul singur. încă nu ştia când şi cum anume fusese ucisă Margarete. Nu ştia cine erau suspecţii şi nici dacă exista vreun indiciu, iar de unul singur nu avea cum să afle nimic din toate acestea.

Exista o singură cale pentru a face paşi înainte în anchetă: să reia legătura cu colosul care-l vizitase, *Hauptsturmführer*-ul Franz Beewen. Ca o dovadă a bunei sale credinţe, avea să-i dezvăluie ceea ce ştia, şi anume că Omul de marmură era doar o plăsmuire din vis. Poate că, în schimb, gestapovistul avea să-i dea, la rândul său, unele informaţii...

îşi dădu seama atunci că se afla la doar câteva străzi distanţă de sediul din Prinz-Albrecht-Straße, numărul 8. Poate că ar fi trebuit să profite de acest lucru pentru a le face o vizită bunilor domni de la Gestapo? *Termină cu tâmpeniile*! N-ar fi avut în veacul vecilor un asemenea tupeu. Despre locul acela blestemat circulau o mulţime de zvonuri, dar cel mai cunoscut afirma că acolo era uşor să intri, dar imposibil să ieşi.

îşi continuă drumul, păşind prudent, şi se bucură să constate că ajunsese în Potsdamer Platz. Se afla de-acum în propriul cartier. Acasă. Aici se simţea în siguranţă. Se pregătea să traverseze piaţa când avu o altă revelaţie.

Gândul îl izbi cu o asemenea violenţă încât simţi nevoia să se aşeze pe-o bancă, lângă un chioşc. Susanne şi Leni erau, la rândul lor, moarte. Toate cele trei crime fuseseră trecute sub tăcere: nimic mai simplu decât să se dea de înţeles că cele trei dame burgheze erau în vacanţă pe insula Sylt.

Simon alese să-şi ducă raţionamentul iraţional până la capăt: ucigaşul lor era însuşi Omul de marmură, evadat din lumea viselor pentru a săvârşi aceste crime.

Dacă acesta era adevărul, o singură persoană putea să-l identifice pe asasin: el însuşi, „onirologul", specialistul în vise şi confidentul celor trei victime.

22.

Scheiße[1] *Sehe iß e*[1] *Sehe iße*!

Lui Franz Beewen nu-i venea să creadă cât putea să fie de ghinionist.

— Cine a descoperit cadavrul?

Unterscharführer-ul Günter Hölm, căruia toţi îi spuneau

Dynamo, se apropie, finind un carneţel minuscul în mâinile sale uriaşe, de salahor.

— Doi plimbăreţi. S-au rătăcit în preajma castelului Bellevue, cândva în jurul orei cincisprezece. Unii nu se tem, se pare, c-ar putea s-o ia sub
coadă...

Era o aluzie foarte subtilă la reputaţia parcului Tiergarten: după lăsarea nopţii, tufişurile erau pline de parteneri de-o noapte, puşi pe aventuri.

Beewen îi aruncă lui Holm o privire mustrătoare, cu toată autoritatea de care se simţea capabil. Se ostenea degeaba, însă. Dynamo, a cărui poreclă avea origini necunoscute, era un element turbulent, asemenea unui cui în talpă sau unei pete de gălbenuş pe o uniformă neagră altminteri impecabilă. Beewen însă îl avusese mereu alături, încă de la începuturi. în trupele de asalt, apoi în poliţia berlineză şi, în fine, la Gestapo, Dynamo îi fusese coleg, tovarăş, mascotă şi sac de box.

— Du-mă acolo.

Se aflau în nord-vestul parcului Tiergarten pe malul râului Spree. Beewen detesta această grădină publică, cu pâlcurile ei împădurite şi umbroase, cu aleile întunecoase, cu ţarcurile pline de animale sălbatice, fiindcă îi dădea impresia că se întorsese în timp, acasă, la Zossen.

Făcuse tot ce-i stătea în putinţă pentru a scăpa din mijlocul naturii, dar iată că pădurea îl urma chiar şi aici, în capitală. Beewen spera din adâncul sufletului că Hitler, pradă delirului reconstrucţiei, avea să înlocuiască aceste spaţii verzi cu cazărmi şi blocuri. *Rune, vulturi şi svastici pretutindeni.*

Beewen mergea cu capul plecat, privind cum cizmele i se afundau în stratul gros de frunze uscate. Ce foc straşnic s-ar fi putut face cu frunzele astea! Se gândea la mirosul focului în serile de la fermă, la mama sa, pe care o ucisese pământul, şi la tatăl său, pe care războiul îl aruncase în braţele nebuniei.

O a treia crimă. *Verdammi.* în loc să ajungă pe front în Polonia, avea să sfârşească la Oranienburg-Sachsenhausen, cu-n târnăcop în mână, la spart de piatră. Trebuia să găsească o

cale să scape de responsabilitatea acestei anchete. Şi mai trebuia, cât mai curând, să poată oferi un os de ros superiorilor săi. Altminteri, lagărul de muncă avea să-l înghită.

Ajunseră într-un luminiş păzit de soldaţi SS, în apropierea râului. într-un colţ, spre marginea din dreapta, se afla cadavrul, cu spatele, chircit parcă în rugăciune, cu figura strivită la rădăcina unui stejar secular.

Femeia era îmbrăcată: o rochie de vară şi o jachetă subţire. Hainele îi erau însă sfâşiate cu cuţitul şi îmbibate de sânge coagulat. Ucigaşul îi ridicase poalele rochiei, expunându-i fesele albe într-o poziţie deopotrivă obscenă şi umilitoare.

Bineînţeles, încălţările lipseau.

Pe o rază de aproximativ un metru, fragmente închise la culoare jalonau solul: bucăţi de organe. Criminalul îşi eviscerase victima şi aruncase bucăţi din măruntaiele ei înjur, aşa cum vânătorii aruncă resturile prăzii la câini.

— Paznicii parcului ne-au anunţat imediat, anunţă Dynamo.

— De ce tocmai pe noi?

— Toate serviciile de ordine sunt la curent cu existenţa unui ucigaş dement, ca în vremurile bune ale lui Peter Kürten. Şi toţi ştiu că pe noi a picat măgăreaţa.

Franz nu-i răspunse. Simţea cum povara gândurilor îi apăsa creierul: o senzaţie fizică de încordare, de parcă tâmplele i-ar fi fost prinse într-o menghină ce se strângea.

— Nimeni nu s-a atins de nimic, preciză Hölm.

— Foarte bine.

— Am ştiut c-o să vrei să inspectezi totul în premieră, rânji Dynamo, întotdeauna ţi-a plăcut să pipăi tot ce era de pipăit.

Beewen nu era deloc dispus să suporte glumele bolovănoase ale celuilalt, îi aruncă o privire care spunea multe. Hölm era un soi de menajerie ambulantă: capul mare şi roşu precum un cur de babuin, ochii mici, argintii, ca doi peştişori scoţând capul la suprafaţă, un gât ca de taur, umeri musculoşi, picioare şi braţe puternice. La toate acestea se adăuga o pilozitate abundentă, ca de gorilă.

Cu vârful bocancului, Beewen împinse cadavrul, întorcându-l pe o parte, în foşnet de frunze moarte, rana înnegrită de la gât se înfăţişă, în toată grozăvia ei. Pântecele se căsca, scobit de toate organele, deloc ademenitor pentru privire.

în schimb, chipul victimei, în ciuda urmelor de pământ şi a părului năclăit de sânge, era de-o frumuseţe nepământeană. Acea frumuseţe care alungă bărbaţii, căci le aminteşte cât sunt de mediocri, un motiv de eternă frustrare.

Ucigaşul se înverşunase împotriva ei: un număr mare de tăieturi îi brăzdau abdomenul. La fel ca la victimele anterioare, puteau fi văzute urmele încercărilor ei de a se apăra: răni la degete, pe braţe şi piept.

Beewen observă, în plus, urmele unor muşcături. Parcul Tiergarten era faimos pentru fauna sa sălbatică; în desişurile sale se ascundeau vulpi, nevăstuici şi chiar mistreţi... Toate aceste sălbăticiuni reuşeau să supravieţuiască acolo, în ciuda vizitatorilor, la câţiva paşi de coloana Victoriei.

Beewen nu era medic, dar cunoştea natura; la o primă vedere, ar fi zis că femeia fusese ucisă în cursul dimineţii, căci animalele nu apucaseră să-şi folosească prea mult colţii.

— Se ştie cine e?

Dynamo îi întinse o poşetă. Beewen o luă şi observă imediat calitatea pielii din care fusese croită şi perlele încrustate cu care era decorată: din nou, aveau de-a face cu o femeie bine situată. Fără îndoială, soţia vreunui demnitar. Şi, de ce nu, membră a Clubului Wilhelm... *Scheiße*!

Găsi actele de identitate scotocind în mulţimea de mărunţişuri din poşetă: pudriere, rujuri şi bancnote. Ucigaşul nu era vreun hoţ de rând.

Leni Lorenz, născută Klink, în 1908, locuia în cartierul Grünewald. Numele îi părea cunoscut. Era o prietenă apropiată a Susannei Bohnstengel şi a Margaretei Pohl şi figura pe lista „martorilor care nu trebuie deranjaţi" ce-i fusese transmisă.

O certitudine: criminalul le cunoştea pe aceste femei. Ba mai mult, frecventa reuniunile lor mondene. *Aici ar trebui săpaţi* Dar Beewen nu era pregătit pentru a face asta. Nu se pricepea

la frivolităţi şi nici nu ar fi avut cum să se strecoare în acest club în mod discret...

Tot ce putea face ţinea de rutina clasică a muncii de poliţist. Să-l interogheze pe soţul victimei. Pe şoferul acesteia. Pe eventualele servitoare. Descoperirea acestui nou cadavru îi oferea ocazia nesperată de a relua ancheta aşa cum considera el de cuviinţă, iar nu mergând pe urmele lui Max Wiener, poliţistul de la Criminalistică. în primul rând, avea nevoie de o autopsie cum scrie la carte.

începu să îşi facă planuri la o scară mai amplă. Avea să ceară arestarea tuturor criminalilor recent scăpaţi din puşcărie, a tuturor celor care aveau un fetiş cu încălţările, a tuturor angajaţilor de la hotelul Adlon, a tuturor celor care obişnuiau să se plimbe prin parcul Tiergarten, a tuturor celor care discutaseră pe parcursul ultimei luni cu Susanne Bohnstengel, Margarete Pohl şi Leni Lorenz, a tuturor cunoştinţelor acestora, apropiate sau îndepărtate, a celor care le întâlniseră întâmplător la tenis, la cumpărături, la o prezentare de modă sau la un restaurant... Avea să umple arestul Gestapoului de pe Prinz-Albrecht-Straße iar dacă n-avea să fie loc destul, avea să trimită suspecţii la închisorile din Plötzensee şi Spandau, în lagărele din
Oranienburg-Sachsenhausen şi Dachau...

Chiar putea să facă toate acestea.

Putea să facă absolut orice, pentru numele lui Dumnezeu, doar era de la Gestapo!

— Ei, ce facem? O luăm sau nu?

Vederea mutrei roşii a lui Dynamo îl calmă. N-avea să facă nimic de genul acesta. Dimpotrivă, aici se cerea tact, iar un colaborator ca Hölm nu avea să fie în stare să se comporte cu mănuşi, adecvat situaţiei.

La urma urmei, era nedrept. Dynamo era pe placul femeilor, în mai mare măsură decât el însuşi. Era posesorul unui simţ al umorului deosebit şi se pricepea să găsească mereu tonul potrivit care atrăgea după sine o complicitate cu interlocutorul. Altfel spus, era exact contrariul lui Beewen.

Aşa merg lucrurile. Dynamo, urât ca un cur de maimuţă, era capabil să agaţe orice *Fräulein,* în vreme ce el, chipeş ca o statuie a lui Arno Breker, nu inspira decât teamă şi dispreţ. Femeile care iubeau atât de mult viaţa simţeau în preajma lui o adiere de moarte, distrugere, masacru. Virilitate, da. Brutalitate, nu.

— Ei, te hotărăşti odată?

Beewen sfârşi prin a încuviinţa scurt din cap.

— Să-i spui lui König că de data asta vom proceda altfel.

Walter König era medicul legist de la Spitalul Caritǎţii, cea mai mare unitate medicală din Berlin. în mod normal, Beewen sau Dynamo se mulţumeau să-i dicteze ce anume trebuia să scrie în raportul de autopsie.

— Ce vrei să spui?

— De data asta va trebui să facă autopsia pe bune, pricepi?

Dynamo se strâmbă, ironic:

— Unde-s meseriaşii de altă dată?

Lui Beewen îi mai veni o idee:

— Spune-le celor de la KTI să vină încoace, poate reuşesc să mai găsească ceva...

— Cui?

— Ei, ştii tu, tipii de la noul laborator...

Hölm se scărpină în cap, pus în încurcătură:

— Aoleu, gata, sunt bun de pensie...

Franz privi spre agenţii SS, care călcaseră în picioare întreg luminişul. Puţine şanse mai erau ca specialiştii să descopere vreun indiciu folositor
aici, în teren.

Chiar în acele momente, cadavrul era ridicat şi aşezat pe o targă. Franz se întoarse, încercând să evite priveliştea. Văzuse destule lucruri scârboase în cei cincisprezece ani de când activa în SA şi ulterior în SS, ba chiar contribuise el însuşi la o mulţime de orori, dar imaginea acelei tinere de pe targă, cu pântecele sfârtecat, i se părea de nesuportat.

— Există vreun martor?

— Nimeni, în afară de plimbăreţii care-au găsit-o. O să

mai căutăm. Cu siguranţă, vom da peste nişte vagabonzi sau perverşi care-şi fac veacul prin parc. Dar zona asta e de regulă pustie...

Beewen se întoarse cu faţa spre râu.

— Interesează-te şi ce ambarcaţiuni au trecut pe-aici în cursul zilei. Nu se ştie niciodată.

Simţea un gust amărui, de fiere, urcându-i din fundul gâtului. Cum se putuseră întâmpla toate aceste crime? De ce lâncezea ancheta în asemenea măsură? Trei dispariţii în centrul unui Berlin ticsit de oameni în uniformă şi de turnători aflaţi în solda SS-ului...

După toate probabilităţile însă, asasinul era un individ respectabil... care le cunoştea foarte bine pe victime. Iată o capcană care se cerea evitată: nu trebuia să caute un individ cu figură patibulară, de genul „vampirului din Düsseldorf" sau al „măcelarului din Hanovra". Nu, ucigaşul era, cu siguranţă, un tip fermecător, un dandy, un seducător. Era genul de bărbat care n-ar fi avut nicio problemă în a le convinge pe soţiile plictisite ce aveau să-i devină victime să-l însoţească, aducându-le pe terenul lui propriu.

Se gândi, din nou, la Simon Kraus. Din destule puncte de vedere, se potrivea acestei descrieri. Trebuia să verifice dacă nu cumva Susanne Bohnstengel şi Leni Lorenz se numărau printre pacientele sale. Era convins că piticul avea acces fără probleme la Clubul Wilhelm, era exact genul de individ pe care s-ar fi aşteptat să-l găsească acolo. îi era însă greu să şi-l imagineze în postura de ucigaş. La cât era de scund, victimele l-ar fi dominat fizic fără probleme. Pentru a ucide, era nevoie de o forţă implacabilă, o ştia din proprie experienţă.

Se gândi apoi la o soluţie mult mai simplă: asasinul făcea parte din cercurile de elită ale NSDAP. Elita SS-ului era plină de ucigaşi în serie. Era, de fapt, un fel de condiţie nescrisă pentru a ocupa un astfel de post. Dar şi-ar fi murdărit oare un SS-ist mâinile în acest fel, ciopârţind pântecele sărmanelor femei? Lui Beewen nu prea îi venea să creadă aşa ceva: asasinii Reich-ului ucideau în masă. Urmăreau mai degrabă cantitatea, nu

calitatea, în plus, aveau să-şi poată elibera instinctele ucigaşe cât de curând, în Polonia...

Dynamo, care-l cunoştea prea bine pe Beewen, îl bătu pe umăr:

— Hai, nu-ţi face sânge rău! O să-i dăm noi de urmă. Deocamdată, orbecăim fiindcă nu suntem obişnuiţi să căutăm adevăraţii vinovaţi.

Avea dreptate: nu erau poliţişti, nici detectivi. Specialitatea lor era persecuţia, erau călăi autodidacţi, care se pricepeau doar să spargă uşi şi să- i înşface de păr pe suspecţii ce le erau oferiţi pe tavă.

însă misiunea primită acum era de altă natură. Cel pe care-l căutau era cât se poate de vinovat. Era un prădător căruia îi plăcea să vâneze şi se pricepea să scape de cei ce-l urmăreau.

Privi, printre copaci, înspre oamenii săi, ale căror caschete şi gulere străluceau în soarele sfârşitului după-amiezii. Părea că un pictor îşi înmuiase penelul în miere, zugrăvind epoleţii şi vizierele.

O adunătură de nemernici, care se agitau de colo-colo tară să aibă habar ce aveau de făcut. Unul dintre ei făcea fotografii şi nu se prea descurca să mânuiască aparatul. Simţindu-se privit, omul ridică ochii, îl zări pe Beewen şi căpătă măcar o certitudine: dacă avea să-şi rateze pozele, avea să aibă tot timpul din lume să-şi perfecţioneze talentul de fotograf într-un lagăr.

Beewen o luă din loc, fără să-l mai aştepte pe Dynamo, cu paşi hotărâţi, spre aleea principală, care traversa parcul Tiergarten de la est la vest. Se pregătea să urce în Mercedesul său, când îi fu dat să asiste la sosirea unui alai de furgonete şi automobile ale Gestapo-ului. Discreţia nu era punctul forte al colegilor săi.

Mercedesul demară, iar lui Beewen îi sări în ochi, dintr-odată, pustietatea parcului. Aleea principală era pustie, doar pădurea fremăta de-o parte şi de alta a benzii asfaltate. Simţi un fior îngheţat, în ciuda luminii calde a soarelui, care scălda peisajul în nuanţele aurii.

Discreţie, îşi repetă el, în gând. Era el însuşi un vânător, ştia cum să se apropie pe tăcute de prada pe care-o urmărea. Poate că, de astă dată, avea să fie nevoit să dea uitării tot ce învăţase în anii tumultuoşi ai apartenenţei sale la SA şi SS, redevenind vânătorul de neegalat care fusese odinioară, pe când era doar un puşti, în pădurea strămoşilor săi.

9

— ▪ Sunt dezamăgit, *Hauptsturmführer*. Foarte dezamăgit.

Abia revenise la sediul Gestapo-ului, când Beewen fusese convocat de superiorul său, *Obergruppenführer*-ul Otto Perninken, care părea să ştie la fel de mult precum el însuşi despre uciderea lui Leni Lorenz. Asta era una dintre calităţile Gestapo-ului: informaţia circula aici cu o viteză surprinzătoare.

— De câtă vreme ţi s-a încredinţat această anchetă?

— *De şase zile, Obergruppenführer*.

— Şi ce rezultate ai obţinut până acum?

Ofiţerul nu-i lăsă răgazul necesar pentru a-i răspunde:

— Nimic. Zero. Indiciile şi eventualii suspecţi lipsesc cu desăvârşire. Iar acum ne-am trezit cu încă o crimă.

Perninken îşi încrucişă braţele pe suprafaţa tapiţată cu piele a biroului său. Superiorul lui Beewen era un animal naţional-socialist pursânge, dintre cei care execută tară ezitare şi pe lângă care corupţia se scurge ca apa pe penele raţei. Părea că nu se născuse dintre picioarele unei femei, ci direct din tranşeele de pe Somme. în vine îi curgeau sângele înfrângerii şi sudoarea celor înfrânţi.

Acelaşi lucru se putea însă spune şi despre Beewen.

în adâncul minţii însă, Perninken adera pe deplin la toate ideile regimului lui Hitler. Nu o făcea orbeşte, ci fiindcă împărtăşea până la ultima fibră a fiinţei sale aceste idei şi valori.

— în cazul crimei din Tiergarten avem de-a face cu acelaşi ucigaş, nu-i aşa?

— Fără îndoială. Presupunerea mea ar fi că...

— Am să citesc raportul. îţi dai seama care e statutul celor trei victime? adăugă Perninken, pe un ton mai ridicat.

— *Categoric da, Obergruppenführer*.

— îţi dai seama în ce epocă istorică trăim, da?

— Sunt perfect conştient, *Obergruppenführer*.

— Şi crezi că e momentul potrivit pentru a ne arăta slăbiciunea? Crezi că e-n regulă să demonstrăm că Reich-ul nu e în stare să le apere nici măcar pe soţiile celor din elita sa?

— *Nu, Obergruppenführer.*

Perninken semăna, din punct de vedere fizic, cu o acvilă regală. în primul rând, era pleşuv; avea ţeasta roz, strălucitoare, dominându-i trăsăturile care, la rândul lor, păreau că emană putere şi invincibilitate. în chip paradoxal, tenul îi era rozaliu, ca de bebeluş, dar se asorta de minune cu uniforma croită dintr-un material gros, negru, ce amintea de fetrul din care erau confecţionate bonetele soldaţilor.

— ... Şi ce Dumnezeu faci ca să schimbi starea de fapt?

— *Obergruppenführer,* daţi-mi voie să vă reamintesc că e un context dificil...

— Dacă n-ar fi fost dificil, am fi lăsat ancheta pe mâinile celor de la Kripo.

— Faptul că suntem nevoiţi să păstrăm secretul asupra faptelor ne complică foarte mult investigaţiile. Nu putem sta de vorbă pe şleau cu persoanele care-au fost cel mai apropiate de victime şi nici nu ne e permis să colaborăm cu celelalte servicii ale poliţiei.

— Gestapo-ul nu are nevoie de nimeni altcineva.

— Am înţeles, *Obergruppenführer,* dar trebuie să înţelegeţi şi dumneavoastră că toate aceste constrângeri nu ne uşurează deloc ancheta.

Perninken se ridică şi se apropie de fereastră, cu mâinile împreunate la spate. Toţi şefii de poliţie, de pe toate meridianele şi din toate colţurile lumii au făcut acest gest. *Un gest înscris în fişa postului.*

— Ce ştii deocamdată, de fapt?

Beewen fu cât pe-aci să-i răspundă „nimic!", dar se abţinu în ultima clipă.

— Victimele au mai multe puncte comune. De pildă, toate frecventau Clubul Wilhelm, un salon monden care reuneşte...

— Cunosc. Altceva?

Beewen nu prea mai avea mare lucru de spus, dar preferă să păstreze deocamdată pentru sine povestea bizară cu Omul de marmură şi vizita pe care i-o făcuse micului psihiatru. *Nu se ştie*

niciodată.

— Ei bine, cele trei victime se cunoşteau şi se întâlneau adesea la diverse evenimente de prestigiu în legătură cu Reich-ul, rosti Beewen pe un ton evaziv.

Perninken se întoarse. Era mai scund decât Beewen, dar intimida prin atitudinea sa.

La loc comanda, complet.

— Nu asta voiam să spun, *Obergruppenführer*. De fapt, mă gândesc că avem de-a face cu un asasin psihopat, care-şi alege drept victime femei tinere şi frumoase pentru a-şi satisface pornirile ucigaşe.

— Şi ai ajuns singur la concluzia asta?

Perninken se întoarse din nou spre fereastră. în lumina soarelui după- amiezii, craniul său pleşuv, care-i dădea în mod obişnuit un aer ameninţător, părea a fi un balon gata să zboare din mâna unui copil.

Generalul avea o particularitate: credea în deochi, în farmece, în magnetismul uman. Pentru a se proteja de posibile atacuri invizibile de acest gen, disimulase în birou plăci grele de plumb care răspândeau un miros aparte, de cabinet stomatologic.

— La început înclinam să cred mai degrabă în ipoteza politică, urmă Franz, de parcă n-ar fi auzit ultima întrebare ce-i fusese adresată.

— Ce vrei să spui cu asta?

Din nou, un cuvânt care îl supărase pe superiorul său. Franz îşi temperă, din nou, discursul:

— Mi-am dat foarte curând seama că greşeam.

— Explică-te.

— Ei bine... mă gândeam că ar fi posibil ca răspunderea politică a soţilor victimelor să constituie mobilul pentru toate aceste crime. Prin aceste asasinate, cineva încerca să facă rău elitei Reich-ului.

— E o ipoteză ridicolă.

— Asta a fost şi concluzia mea.

— Şi-atunci?

— în prezent, înclin să cred că avem de-a face cu un

ucigaş care nu ucide cu un scop anume, ci doar pentru a-şi satisface pornirile criminale. Le-a identificat pe aceste femei, le-a urmărit sau poate chiar le-a atras într-o capcană şi a dat frâu liber apucăturilor sale barbare.

— Spune-mi ceva ce nu ştiam deja.

Franz inspiră adânc şi spuse, raţionând cu glas tare:

— Asasinul acesta îşi cunoaşte victimele. Sau, dacă nu, ştie cum să le câştige încrederea.

— Şi ce-i cu asta?

— Poate că e vorba de cineva care lucrează la hotelul Adlon, de vreun şofer sau alt membru al personalului. Sunt o mulţime de oameni care muncesc, în general fără să fie băgaţi în seamă, dar care le-ar putea părea cunoscuţi Susannei Bohnstengel sau Margaretei Pohl.

Obergruppenführer-ul făcu câţiva paşi.

— Cred că ai dreptate, Beewen.

Franz expiră. Fără să-şi dea seama, îşi ţinuse răsuflarea.

— Asasinul acesta e un om de nimic. Fără îndoială, nu e german pursânge. Posibil să fie evreu.

— M-am gândit la posibilitatea aceasta, *Obergruppenführer*.

Fals pe de-a-ntregul. Ideea asta nici măcar nu-i atinsese sinapsele, nici măcar în treacăt. Din punctul său de vedere, evreii erau acum mult prea ocupaţi încercând să supravieţuiască pentru a-şi mai putea permite să aibă grija altora.

— însă, în marile hoteluri, în restaurantele la modă, în locurile frecventate de elită nu mai există evrei în rândul personalului, urmă el S-a muncit din greu, dar străzile Berlinului sunt de-acum libere de aceşti paraziţi!

Mai lipsea doar să pocnească din călcâie. Perninken îl aprobă din cap. Beewen ştia că, din când în când, enunţarea unor astfel de sloganuri prindea bine.

— Concret vorbind, în ce stadiu se află acum ancheta?

— Am reconstituit felul în care şi-a petrecut ultima zi fiecare dintre victime şi am trimis oameni în locurile pe care obişnuiau să le frecventeze. Am interogat personalul de

serviciu, majordomii şi şoferii victimelor. în ceea ce priveşte hotelurile şi restaurantele, am delegat doar detectivi şi şefi de grupă pentru cercetări.

Perninken încuviinţă din nou. Beewen putea spera să-l liniştească într-un singur mod: să-i dea de înţeles că ancheta mergea înainte, că se muncea din greu, dar cu cea mai mare discreţie posibilă.

— Laţul se strânge, *Obergruppenführer*, adăugă Franz, prinzându-se în jocul superiorului său şi vorbind ca-n filmele poliţiste. Ucigaşul se va prinde în plasa noastră, cât de curând.

Perninken se plimba de colo-colo, cu un mers ţeapăn.

— Munca de supraveghere pe care o depunem îşi va arăta curând roadele, insistă el. El e singur, noi suntem sute. Berlinul e al nostru. Poliţia noastră e cel mai bine organizată din Europa. N-are cum să ne scape.

Perninken încuviinţă din nou din cap.

— Un individ oarecare, din popor, repetă el, cu glas scăzut.

îşi ţinea în continuare mâinile la spate şi, de câte ori trecea prin dreptul său, Franz putea să vadă că şi le freca una de alta, cu nervozitate.

— Un nebun, un degenerat. Poate că nu e evreu, dar nu e un german pursânge. E o corcitură.

îşi aţinti privirea aspră asupra lui Beewen.

— Aţi pregătit fişele tuturor celor pe care îi interogaţi?

— Acestea sunt în curs de completare. De altfel, având în vedere că am pus în prim-plan ipoteza unui criminal dement, am extins cercetările şi în instituţiile psihiatrice din Germania.

— Da, nu e o idee rea.

Ofiţerul îi dăduse replica maşinal, dar Beewen simţi că ideea nu-i era câtuşi de puţin pe plac. Pentru un nazist dedicat trup şi suflet Reich-ului, ideea că pe teritoriul german mai existau încă handicapaţi, nebuni, bolnavi mintal era de-a dreptul insuportabilă.

— în definitiv, Germania a mai avut de-a face cu astfel de indivizi, strecură Beewen.

în 1939, toţi berlinezii aveau încă în minte numele ucigaşilor în serie care ţinuseră multă vreme primele pagini ale ziarelor.

— Nu, *Hauptsturmführer,* i-o reteză Perninken. Tu vorbeşti acum despre un trecut care nu se mai poate întoarce. Astăzi, Germania se află sub control. Ideea că un asemenea monstru ar putea acţiona după bunu-i plac aici, în inima Reich-ului, e imposibilă. Suntem o naţiune puternică. Perfectă. Nu avem dreptul să facem niciun fel de greşeli. Aşadar, această problemă trebuie rezolvată înainte ca ea să devină publică.

De această dată, Franz chiar pocni din călcâie, în semn de apreciere faţă de spusele comandantului său. în cincisprezece ani de serviciu loial în slujba Reich-ului, căpătase anumite reflexe utile. Cu toate acestea, cuvântă din nou, abordând un alt subiect spinos:

— Ar mai fi ceva..., începu el. Ar fi fără îndoială foarte util să pot discuta cu ofiţerul de poliţie Max Wiener, cel care...

— Exclus. Ţi-am mai explicat asta, Beewen. Wiener nu s-a dovedit a fi la înălţimea misiunii ce i-a fost încredinţată. Să-l dăm uitării.

— *Am înţeles, Obergruppenführer.*

— Ai trei zile la dispoziţie, nicio oră în plus, pentru a-l identifica pe vinovat. Vreau dovezi clare ale vinovăţiei sale. Şi n-am să mai tolerez apariţia vreunei noi victime, s-a înţeles? Nu mă obliga să dau această anchetă altcuiva.

Franz înţelegea cât se poate de bine limbajul specific Gestapo-ului. Traducerea suna astfel: *Nu mă obliga să te trimit într-un lagăr de muncă. Sau să ordon execuţia ta.*

întrevederea se încheiase. Beewen îşi salută superiorul întinzând braţul drept înainte şi răcnind un *„Heil HitlerV* care, cu siguranţă, fu auzit la trei birouri distanţă.

Pusese deja mâna pe clanţă, când Perninken i se adresă din nou:

— încă un lucru, Beewen. în momentul în care îl vei identifica cu certitudine pe ucigaş, am pretenţia să îmi raportezi totul cât mai detaliat cu putinţă.

— Bineînţeles.

— Fii atent: vreau să o faci înainte de a-l aresta.

— Poftim?

— Vreau să fiu informat în privinţa identităţii sale înaintea arestării, ai priceput?

Neprimind un răspuns imediat, Perninken adăugă:

— Cazul acesta trebuie tratat cu cea mai mare precauţie. încă o dată: tu nici măcar nu îţi poţi da seama de importanţa acestei anchete. *Reichsfiihrer*- ul SS Himmler e cu ochii pe noi!

9

Încă din 1933, Gestapo-ul ocupa clădirea vechii Şcoli de Arte Decorative, situată pe Prinz Albrecht-Straße. Era un edificiu somptuos, al cărui hol principal poseda o serie de boite înalte demne de o catedrală. Trepte de piatră cioplită, cu balustrade renascentiste magnifice, duceau la etajele superioare. Fostele ateliere de pictură şi sculptură erau acum ocupate de funcţionari mărunţi, care munceau de zor pe ogorul delaţiunii, al torturii şi-al morţii.

Înaintând pe culoarul de la etajul doi, Beewen auzea zgomotul maşinilor de scris ce răzbătea prin uşile birourilor. Ca în orice instituţie cu o birocraţie bine pusă la punct, la Gestapo se lucra intens.

Efectivele Gestapo-ului adunau laolaltă mai multe tipologii umane: brutele (numeroase), sadicii (mai puţini decât s-ar fi putut crede), puturoşii (marea majoritate) şi o mulţime de funcţionari de bună credinţă. Toţi aceştia îşi găsiseră un păstor şi-l urmau behăind de zor: o turmă neagră, stupidă şi periculoasă.

Cu toţii aveau însă cel puţin un lucru în comun: iubeau puterea. Erau în extaz atunci când arestau un nevinovat sau chiar şi atunci când doar cereau actele unui trecător. Cu doar câţiva ani în urmă, erau cu toţii muritori de foame şi n-aveau nici după ce bea apă. Acum însă stăpâneau tară a împărţi puterea cu altcineva. Ei erau puterea însăşi. Iar renunţarea la orice scrupule era un preţ rezonabil pentru un asemenea rezultat.

Nici Beewen nu făcea excepţie de la această regulă. Dimpotrivă, în calitatea sa de fost interlop şi ucigaş cu vechime, se simţea acasă la numărul 8, pe Prinz-Albrecht-Straße. Aici era o lume aparte, unde vocea umanităţii, compasiunea sau empatia nu aveau ce căuta. O lume a cruzimii, unde ticăloşii erau premianţii clasei.

— Vezi că ţi-a rămas ceva în colţul gurii...

Beewen ridică privirea: inamicul său declarat, Philip Grünwald, îl privea din uşa biroului său. Avea alura unui paznic, care purta o mustaţă precum cea a Kaiser-ului şi semăna cu un

scrimer sau pugilist amator de box francez de la începutul secolului.

— Ce?

— Păi... N-ai fost să i-o sugi lui Perninken?

— Hai sictir!

Beewen trecu de imbecil şi-i simţi privirea urmărindu-l, precum luneta unei carabine K98. în Gestapo, fiecare era duşmanul tuturor celorlalţi. Era

0 cerinţă a sistemului: suspiciunea generalizată era în vigoare şi între zidurile propriului sediu. Fiecare SS-ist îşi pândea colegii şi era pândit de aceştia. Atmosfera de rivalitate şi neîncredere era de-a dreptul sufocantă.

Printre duşmanii săi se găsiseră mereu unul sau doi de care trebuia să se ferească mai mult. Unul dintre aceştia era Griinwald, care ocupa biroul vecin cu al său şi părea că nu trăieşte decât pentru a-şi elimina rivalul. Foarte probabil, chiar era invidios din pricina anchetei ce-i fusese încredinţată lui Beewen. *Idiotul*|

întrevederea cu Perninken îi confirmase temerile. Cazul acesta era deosebit de periculos. Dincolo de crime în sine, de identitatea victimelor, se ascundea ceva ce nu trebuia, sub niciun chip, scos la lumină.

Beewen nu era convins că poseda agilitatea necesară pentru echilibristica impusă de un caz atât de complex. I se cerea, pur şi simplu, să descopere un ucigaş tară a cerceta mobilul crimei. De asemenea, trebuia să creioneze portretele victimelor fără a trezi bănuieli în anturajul acestora.

Toate acestea cereau un rafinament care-i lipsea. însă, într-un fel sau altul, avea să-şi ducă sarcina la bun sfârşit. Nu avea nicio îndoială. Avea să-

1 servească lui Perninken numele ucigaşului pe tavă, aşa cum îi fusese adus regelui Irod capul Sfântului Ioan Botezătorul.

Căci această anchetă era doar o etapă preliminară. Singura care conta era urmarea acesteia, recompensa ce avea să-i fie dată: transferul la Wehrmacht sau la Waffen-SS. Războiul, sosirea pe front, Franţa...

25.

Pe uşa biroului său era înscris numărul 56, iar Beewen nu înţelesese niciodată de ce. Parchet deschis la culoare, bibliorafturi lucioase, un birou din lemn masiv, cu spaţii de depozitare de ambele părţi: avea tot confortul pe care şi l-ar fi putut dori orice birocrat. încăperea aceasta îi amintea, zi după zi, că marea majoritate a îndatoririlor sale de serviciu consta în a redacta rapoarte, iar asta nu era câtuşi de puţin specialitatea sa. Cât despre
Dynamo, nici pomeneală să-i poată pasa aceste angarale: subalternul său era analfabet. Din fericire, mai avea în subordine şi un tânăr secretar pe nume Alfred, cu un nivel intelectual ceva mai ridicat, iar acesta preluase munca de jos a mâzgălitului hârtiei.

Se pregătea să se aşeze la birou când din încăperea alăturată se auziră bufnituri şi hohote de râs. Ieşi din birou şi intră, fără să mai bată, pe uşa biroului alăturat, pe care-l împărţeau cei doi subalterni.

Dynamo făcea pe nebunul, mimând o întrecere, cu un coş de hârtii pe cap şi cu mâinile întinse în faţă, de parcă ar fi fost orb.

— Ce naiba faci?

Dynamo îşi scoase de pe cap coşul de hârtii, fără grabă. Alfred, care se voia a fi cel serios din echipă, îşi râdea în pumni.

— îi povesteam despre campionatele naţionale ale trupelor de asalt. îi arătam cum am alergat la o sută de metri cu masca de gaze pe figură, fără să pot vedea pista.

Era una dintre istoriile preferate ale lui Dynamo. Competiţiile sportive din cadrul SA: curse de viteză cu masca pe figură, aruncarea grenadelor... Atunci când Holm povestea despre aceste scălâmbăieli, ajungea mereu la concluzia că proba cea mai grea era cea care se desfăşura seara: concursul de băut bere.

— Nu crezi că avem altceva mai bun de făcut? îi replică Beewen. Hai cu mine!

Abia închisese în urma sa uşa biroului, când i se adresă din

nou lui Dynamo:

— Te-ai întors repede.

— Le-am lăsat altora treburile de rahat. Au venit cei de la Spitalul Carității. La ora asta, autopsia a început deja.

Dynamo nu era câtuşi de puţin înzestrat pentru munca de birou. în schimb, era făcut pentru descinderi, încăierări şi manifestaţii. Spărgea câteva mutre, apoi îşi umplea burta cu bere. Sau invers. La origine, Giinter Holm era un „steak", un fost bolşevic trecut la adversar, adică la NSDAP. „Negru pe dinafară, roşu pe dinăuntru". în realitate însă, Dynamo nu avea vreo opinie politică anume. Câtă vreme avea asigurată leafa, câteva încăierări pe cinste şi puterea de a consuma toate felurile de blonde (beri şi femei deopotrivă), era mulţumit.

— Nu era vorba să căutăm şi nişte martori?

— Am pus câţiva oameni să se ocupe de chestia asta, dar îţi spun sincer, mă-ndoiesc că a văzut careva ceva, în colţul ăla pustiu al parcului. Ştii ce mă pune pe mine pe gânduri? Ucigaşul nostru trebuie c-a fost plin de sânge, din cap până-n picioare, după ce şi-a făcut treaba. Cum naiba a ajuns acasă? Sau să se fi schimbat chiar acolo, la locul faptei?

Lui Beewen îi veni pe dată în minte râul, aflat de fiecare dată aproape. Prima crimă fusese comisă pe Insula Muzeelor. Cea de-a doua, în parcul Köllnischer, la doar un cvartal distanţă de Spree. Iar acum, în Tiergarten, la doar câţiva metri de malul acestuia... Poate că prezenţa apei juca un rol anume în nebunia ucigaşului, un rol simbolic sau cine ştie... Ori poate că ucigaşul fugise, de fiecare dată, înot...

în timp ce Beewen se aşeza, Hölm îi trânti pe birou un dosar cu coperte cafenii, de felul celor prea bine cunoscute de către acesta. Cafeniul era culoarea informaţiilor, a rapoartelor de urmărire, era stigmatul Gestapoului.

— Ce-i cu ăsta?

— Leni Lorenz, născută Klink. N-a fost câtuşi de puţin uşă de biserică victima noastră, dacă mă-nţelegi ce vreau să zic...

Beewen deschise dosarul, fără să mai dea ascultare comentariilor lui Dynamo.

Ce-i drept, Leni se dăduse într-adevăr în stambă la viaţa ei. Născută în 1908 într-o familie modestă din Renania, îşi pierduse ambii părinţi, răpuşi de tuberculoză pe când ea avea doar zece ani. Petrecuse trei ani într-un orfelinat în apropiere de Köln, apoi fugise la Berlin. în 1922, îşi făcea veacul prin diverse cabarete. La doar paisprezece, făcea parte din distribuţia unor spectacole de revistă. în anii care urmaseră fusese în repetate rânduri arestată pentru prostituţie. Nimic neobişnuit pentru acele vremuri, când se spunea că „un kilogram de pâine te costă un milion de mărci, o fată te costă doar o ţigară".

Ceva mai surprinzătoare era căsătoria ei în 1929 cu Willy Becker. Iată un nume ce-i era cunoscut lui Beewen, aparţinând unui personaj sinistru pe care avusese ocazia să-l întâlnească pe când făcea parte el însuşi din *Unterwelt.* Becker era homosexual, o combinaţie de artist şi escroc. Era poreclit Willy Poponarul, Willy Sodomitul sau Willy Crapul. Cum de se nimerise ca Leni Lorenz să devină doamna Becker?

Aveau să divorţeze în 1934. Un an mai târziu, Leni se căsătorea cu Hans
Lorenz, unul dintre cei mai bogaţi bancheri berlinezi. Beewen bănuia că divorţul dintre cele două „păsări de noapte" fusese decis tocmai pentru a-i deschide pârtie lui Lorenz, o partidă pe care una ca Leni nu avea cum să o întâlnească a doua oară în viaţă.

Absorbit de lectură, Franz îşi dădu seama că Holm nu încetase să-i vorbească.

— Tu mă asculţi sau vorbesc cu pereţii?

— Scuză-mă. Ce spuneai?

— Ziceam că Willy Becker ar putea fi un suspect beton.

Clătinând din cap, Beewen îi spulberă pe dată ipoteza:

— Imposibil.

— De ce nu? Becker e un ticălos şi...

— Nu e stilul lui. Nu şi-ar murdări în veacul vecilor mâinile ucigând o femeie. E un tip cu principii. Şi-apoi, de ce să fi făcut aşa ceva?

— Din gelozie.

Beewen zâmbi.

— Nu cred că relaţia dintre Willy şi Leni era de genul ăsta.

— Poate că ea a refuzat să-şi mai răsfeţe fostul peşte.

Din nou, o eroare de judecată a lui Dynamo. Beewen nu le ţinuse lumânarea, dar era convins că relaţia dintre Willy şi Leni era de tipul exploatator-exploatat. Cei doi erau asociaţi. Chestie de nuanţă.

— Hai să presupunem că Willy e făptaşul, admise el. De ce a făcut-o cu atâta sălbăticie? Şi de ce le-a ucis pe celelalte două?

Holm se aşezase pe scaunul aflat în faţa biroului lui Beewen, rezervat de obicei inculpaţilor. Luase de pe masă o călimară şi se juca cu ea, pasând-o dintr-o mână într-alta.

— Poate că nu le-a ucis el pe celelalte două, dar a imitat stilul acelor crime când i-a făcut felul lui Leni.

— Dar celelalte două crime n-au fost aduse la cunoştinţa publicului.

— Un tip ca Willy ştie tot.

— Fie, cedă Beewen în cele din urmă. Am să-l interoghez deseară. Ţine o cârciumă pentru pederaşti în Nollendorfplatz.

— Şi eu ce am de făcut?

— Tu te apuci să sapi discret după informaţii despre cele două Leni: *Frau* Becker şi *Frau* Lorenz. Afli cu cine se întovărăşea odinioară şi cu cine era prietenă în ultima vreme.

— Asta înseamnă, mai mult ca sigur, o grămadă de lume. Ce-ar trebui să le spun?

— Contez pe instinctele tale înnăscute de psiholog. Le spui ce vrei, dar nu pomeneşti nimic despre crimă.

Beewen se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? îl întrebă Dynamo.

— Merg să-i dau lui Hans Lorenz vestea morţii soţiei sale.

Holm izbucni într-un hohot de râs cât se poate de sincer.

— Uneori mă întreb dacă ştii pe ce lume trăieşti. Tu

chiar crezi că Lorenz n-a aflat încă? îţi garantez că, de îndată ce cadavrul a fost descoperit, el a fost cel dintâi care-a fost anunţat. Toate lucrurile astea se întâmplă pe deasupra capetelor noastre, Franz.

Beewen încuviinţă. în ciuda tuturor vicisitudinilor pe care le înfruntase, îşi păstrase naivitatea de băiat de la ţară.

Poate că n-avea nimic nou să-i spună lui Lorenz. însă Lorenz avea, cu siguranţă, destule să-i spună lui...

26.

Reşedinţa familiei Lorenz era situată pe platoul Teltow, în cartierul Grunewald. Mare parte a zonei era acoperită de o pădure falnică, o mare de verdeaţă din care se iveau ici-colo insule de acoperişuri.

Construită în vârful unei coline, vila domina un mic lac. Era una dintre acele construcţii pe care Beewen le numea moderne, o categorie în care, în opinia lui, intra tot ce nu fusese construit în perioada wilhelmiană. Ofiţerul SS nu-i putea înţelege în ruptul capului pe indivizii avuţi care preferau buncărele în locul clădirilor frumoase, pline de decoraţiuni. Din punctul său de vedere, un acoperiş de ardezie, stucaturile, cariatidele şi alte ornamente dădeau un plus de căldură faţadelor şi inspirau încredere.

Sună la poarta din fier forjat care dădea spre un adevărat parc. O menajeră veni să-i deschidă. Era rotunjoară şi purta o rochie neagră şi un şorţ alb; exact genul său de femeie, dar acum nu-i stătea mintea la aşa ceva. Menajera îl conduse spre conac, luând-o înainte pe aleea cu pietriş care traversa parcul, cu nenumăratele-i nuanţe de verde, de la cele mai întunecate la cele mai luminoase, de la cele calde la cele reci.

Pereţi de beton brut, un acoperiş plat şi pereţi de sticlă ce păreau neterminaţi: din perspectiva lui Beewen, arhitectura casei era un exemplu perfect de *Entartete Kunst,* artă degenerată.

Decoraţiunile interioare nu aveau însă nimic în comun cu modernismul faţadei. Aici domnea estetica teutonă pură impusă pe timpul lui Wilhelm al II-lea. încăperile nu erau foarte mari şi erau pline de bibelouri strălucitoare, iar pereţii erau acoperiţi de un tapet cu motive aurii şi argintii. Da, interiorul era de-a dreptul *chic*.

Menajera îl conduse în prima încăpere pe dreapta, un salon sau, mai degrabă, o sufragerie, care se deschidea la rândul său spre un spaţiu amplu luminat de o fereastră dublă foarte mare şi mobilat cu fotolii îmbrăcate în piele roşie. Beewen făcu câţiva paşi, privind înjur. Masa din lemn negru, imensă, părea umedă, într-atât de tare strălucea, în lumina ce răzbătea de afară.

în dreapta, deasupra unui şemineu de marmură se afla un orologiu aurit, al cărui tic-tac amintea de sunetul cristalin al unui trianglu. Pretutindeni erau răspândite figurine din porţelan de Saxa sau sticlă sculptată, sfeşnice atent lustruite şi, la loc de cinste, o colecţie de halbe cu blazoanele unor berării celebre.

Dacă mama sa ar fi avut bani, cu siguranţă că şi-ar fi decorat ferma exact aşa. Lui Beewen îi venea destul de greu să facă legătura între acest stil „pitoresc" şi un bancher precum Hans Lorenz, fără îndoială un om cultivat şi rafinat.

îl văzu de cealaltă parte a mesei, cu soarele-n spate. Părea una dintre figurinele expuse. Faţa, hainele, postura, toate aminteau de un bibelou sculptat în argilă.

Purta lornion, mustaţă, o cămaşă cu guler drept şi o haină neagră cu revere rigide. Din locul unde se afla, Beewen nu-i putea vedea pantofii, dar ar fi putut să parieze că purta ghetre. Şi-l imagină la biroul său, dând sfaturi privind investiţiile şi semnând dosare de creditare. Sugativa, registrele, stilourile şi peniţele, toate trebuiau să fie la locul lor... chiar dacă afacerile lui Lorenz erau ilegale.

Beewen se prezentă, fără să obţină însă vreo reacţie. Bancherul rămăsese încremenit, cu ambele mâini aşezate pe tăblia mesei. într-un târziu, consimţi să vorbească:

— Ştiu de ce aţi venit. Luaţi loc.

Era şi timpul. Din fericire, n-avea să fie nevoit să debiteze frazele de convenienţă într-o astfel de situaţie, pe care, de altfel, nici nu le prea cunoştea. Aveau să poată intra direct în miezul problemei.

Beewen îşi alese un loc de partea opusă a mesei şi se aşeză. Avea impresia că îl despărţea de bancher suprafaţa unui întreg patinoar.

Stângaci, fără îndoială, începu prin a-l întreba pe Lorenz dacă ştia că Leni să fi avut vreun duşman.

— Glumiţi, presupun, replică tăios bancherul. Leni nu ducea o viaţă în care să fi avut ocazia să determine pe cineva să o deteste.

Beewen îşi drese glasul.

— Dar în trecut?

Lorenz râse scurt, un sunet asemănător cu cotcodăcitul unei găini.

— Nu m-am născut ieri. Sunt pe deplin conştient de unde provenea Leni. Gurile rele ar spune că am luat-o din şanţ. Eu, în schimb, aş fi mai îngăduitor şi aş afirma că starea ei anterioară mariajului nostru a avut drept cauze criza din 1923. Sau poate cea din 1929. N-am ştiut niciodată cu exactitate, ceea ce presupun că e un lucru de condamnat din punct de vedere profesional pentru un bancher.

— Ştiaţi că a mai fost căsătorită?

— Da, cu Willy Becker.

— Ţinea legătura cu acesta?

— Cred că da. Rămăseseră prieteni.

Se pare că domnul Monoclu era un soţ tolerant.

— V-a vorbit vreodată despre un bărbat provenit din acest mediu care i- ar fi inspirat teamă?

— V-am spus doar că se vedea cu Willy, nu şi că ar fi frecventat în continuare mediul respectiv.

Lorenz se exprima sec şi impersonal, cu elocvenţa unei case de marcat.

Beewen îşi permise să insiste asupra subiectului:

— Leni ar fi putut stârni invidia cuiva, atunci când s-a căsătorit cu dumneavoastră.

— Invidie pentru că-şi găsise un soţ bătrân ca mine? râse din nou bancherul. Nu văd nimic de invidiat aici.

— Mă refeream la aspectele de ordin material.

— Mi-am dat seama. Dar Leni era atât de drăguţă şi de inteligentă, încât reuşea să-i descumpănească pe toţi cei care-ar fi putut să o invidieze. Cum
să mă exprim? Era dezarmantă...

În sfârşit, sub masca încremenită a bancherului, Beewen începu să discearnă semnele suferinţei.

Să trecem la un atac frontali

— Dar dumneavoastră? Aveţi duşmani?

— Un bancher are întotdeauna duşmani.

... Dar un bancher nazist trimite Gestapo-vX să-i strivească, fu gata să completeze Beewen, dar se abţinu. Nu era locul şi momentul potrivit.

— în ce constă de fapt activitatea dumneavoastră?

— Ei, haideţi, sunt convins că v-aţi informat deja în această privinţă, zâmbi Lorenz.

— Sunteţi proprietarul unei bănci private, nu-i aşa?

— Exact.

— în această calitate, acordaţi împrumuturi în cadrul programului de arianizare?

— Am acordat dintotdeauna împrumuturi, ăsta e rolul nostru, al bancherilor. Situaţia prezentă fiind însă aşa cum este, banca noastră se concentrează pe răscumpărarea unor societăţi şi patrimonii imobiliare.

— Altfel spus, speculaţi pe marginea confiscărilor şi exproprierilor?

— Se poate spune şi aşa, într-adevăr.

— Şi nu credeţi că acest gen de activităţi v-ar putea aduce un număr considerabil de duşmani? Dintre cei spoliaţi de pildă, ajunşi la disperare, care ar putea încerca să se răzbune...

Lorenz ridică din umeri; era prima mişcare perceptibilă pe care o făcea de la începutul întrevederii.

— Ca să spunem lucrurilor pe nume, duşmanii mei ar putea fi evreii ale căror bunuri le-am cumpărat pentru sume

modice. La fel de sincer însă, mi- e greu să cred că în Berlinul zilei de azi, un evreu ar putea fi capabil să se apropie de cineva ca Leni Lorenz şi, cu atât mai puţin, ar reuşi să o ademenească într-o capcană.

Franz era pe deplin de acord. Ceea ce readucea în prim-plan acelaşi laitmotiv: ucigaşul îşi cunoscuse bine victima. *Nu era nicidecum un evreu.*

— V-aţi asumat şi anumite... răspunderi politice, Herr Lorenz?

— în cadrul partidului adică? Nicidecum. Vă gândiţi c-ar putea fi vorba de un atentat? Având în vedere starea în care a fost găsită soţia mea, cred că această posibilitate poate fi exclusă.

— Aţi văzut corpul soţiei dumneavoastră?

— Da, în Tiergarten.

Hans Lorenz ocupa un loc aparte în marea nebuloasă a ierarhiei naziste. El era cel care ţinea baierele pungii. Mă rog, ale unei pungi. Holm avusese dreptate. Lorenz fusese cel dintâi anunţat. Venise chiar să vadă cadavrul soţiei sale, înainte ca Beewen să fi fost chemat la faţa locului. în cel de Al Treilea Reich, conta doar influenţa. Uniformele erau strict pentru paradă.

— în orice caz, cred că nu mai există prea mulţi terorişti în Berlin, reluă bancherul. Cred că sunteţi de acord cu mine.

Beewen recunoscu semnalul ascuns în subtextul cuvintelor folosite. Acest gen de frază nu admitea decât o singură replică.

— Muncim din greu în acest sens, rosti el, străduindu-se să nu pară ironic.

— De altfel, există sute de personalităţi mai importante decât mine în partid. Dacă scopul urmărit ar fi fost slăbirea Reich-ului, cu siguranţă ar fi ales altă ţintă. Sau, eventual, eu aş fi fost cel atacat.

Lasă baltă ipoteza asasinatului politici

Preferă aşadar să revină la chestiunile de bază:

— Ştiţi cumva cum şi-a petrecut soţia dumneavoastră ziua de ieri?

— Cred că a luat masa la Bayernhof cu nişte prietene.

Bayernhof era un restaurant cu ştaif în care Beewen nu călcase niciodată.

— Şi apoi?

— Probabil a plecat la hotelul Adlon. Ştiţi, bănuiesc, că Leni făcea parte dintr-un soi de club.

Beewen încuviinţă din cap.

— Crimele..., reluă el. Vreau să spun crima...

Ditamai gafa. îi fusese interzis să vorbească despre celelalte crime chiar şi soţului victimei.

— Ştiu tot.

Pe sub mustaţă, zâmbetul lui Lorenz se făcu din nou văzut.

— Himmler mi-a explicat personal, şopti el.

în definitiv, această scăpare nu avea cum să modifice natura interogatoriului.

— Leni v-a vorbit vreodată despre un Om de marmură?

— Un om de marmură? O statuie adică?

— Nu ştiu. Este o sintagmă folosită de una dintre celelalte victime.

— Nu. Niciodată. E una dintre pistele pe care o urmăriţi?

Beewen evită să dea un răspuns. Oricum, terminase interogatoriul. Nu aflase nimic în afara faptului că doliul domnului bancher nu era deloc externabzat.

— Aş putea să văd dormitorul dumneavoastră?

— Vă referiţi, presupun, la dormitorul lui Leni. Eu şi soţia mea dormeam în camere separate.

Franz îşi ascunse cu greu surpriza. Nu putea să conceapă ca un cuplu căsătorit de doar patru ani să-şi dorească să îşi separe paturile. Cum era cu putinţă ca între un bărbat care aducea în mariaj bogăţia şi o femeie care aduce frumuseţea, contractul matrimonial să nu se materializeze noapte de noapte? Cum era posibil ca un bărbat care părea că îşi iubeşte şi îşi înţelege soţia să nu dorească să împartă cu aceasta intimitatea supremă, cea a viselor şi odihnei?

— Nu aveţi de ce să fiţi surprins, comentă Lorenz. în ziua de azi, toate cuplurile dorm separat. Chiar dacă această

separare nu are loc efectiv, ea există în mintea celor doi parteneri. în definitiv, somnul e o activitate mai personală decât oricare alta. Un bun inalienabil.

îşi scoase lornionul. Ochii părură a i se micşora şi la fel întregul chip. Lipsită de accesorii, faţa-i exprima, în sfârşit, durerea.

— începând cu o anumită vârstă, urmă el, un mariaj are la bază un acord tacit. Fiecare parte înţelege ce anume îi poate oferi partenerul şi poate să decidă dacă asocierea în cauză are sau nu un sens. Eu îi ofeream lui Leni bogăţia, protecţia şi o viaţă confortabilă. Ea îmi dăruia frumuseţea, tinereţea şi voia bună. Leni era o persoană foarte plină de viaţă, foarte hazlie...

Renunţând la orice scrupule, Beewen îndrăzni să întrebe:

— Aţi iubit-o?

— *Hauptsturmfuhrer,* aţi luat-o razna. Germania nazistă nu mai are absolut nicio legătură cu iubirea. Sunteţi de la Gestapo, nu?

— Exact.

— în acest caz, ştiţi mai bine decât oricine altcineva că Germania nu mai este o ţară în înţelesul obişnuit al cuvântului. E o maşină de război, un mecanism tensionat până la refuz, care va merge înainte fără ezitare, până la pierzanie. De altfel, e de-ajuns de bizar, ca să zic aşa, că nişte minţi...
tulburate, precum cele ale lui Hitler şi Goring, au fost capabile să pună în mişcare un mecanism atât de complex şi de eficace.

Beewen nu se aşteptase la un astfel de discurs. Trimisese oameni în lagăre pentru mult mai puţin de-atât. Iată că, în cele din urmă, domnul Lornion se dovedea a fi o fiinţă stranie: funcţionar în exterior, filosof în interior.

începea să înţeleagă motivele ce o determinaseră pe Leni să se căsătorească cu bancherul. Acesta realiza sinteza perfectă: era bogat ca un nazist şi inteligent ca un prizonier politic. O pasăre rară, într-adevăr.

— Camera lui Leni e la etaj, chiar în dreapta scărilor.

Franz se ridică cu băgare de seamă, atent să nu se facă de râs din pricina unui scârţâit al curelelor de piele ale uniformei.

Un lucru deloc uşor de dus la îndeplinire.

Se îndrepta spre uşă când Lorenz îl interpelă din nou:

— *Hauptsturmfuhrer...*

Beewen se întoarse. Bărbatul îşi pusese la loc lornionul, dar lentilele îi erau acum aburite.

— Vă implor, găsiţi-l. Găsiţi-l pe acest ticălos şi aplicaţi-i celebrele dumneavoastră metode.

27.

Intrând în camera ce îi aparţinuse lui Leni Lorenz, Beewen înţelese că felul în care era decorată întreaga locuinţă i se datora. Figurinele sculptate în sticlă, halbele de bere, şervetele fuseseră alese de ea. Bătrânul bancher îşi construise cu mult timp în urmă această casă potrivit unei concepţii arhitecturale plină de idei moderne, pentru a ceda apoi în faţa adorabilei Leni, lăsând-o să-i spulbere visele estetice cu bibelourile sale ieftine şi colecţiile ce aminteau de vitrina unui magazin de suveniruri.

Camera semăna cu o bomboniera plină cu pastiluţe mov deschis. Tânăra desfrânată, care cunoscuse tară îndoială tot ce-i putea oferi viaţa, rămăsese în adâncul sufletului o inocentă cu inima aidoma unei perniţe de catifea roz.

Lustra de cristal, patul cu baldachin cu draperii brodate, tapetul cu dungi liliachii, lămpile cu abajur fuchsia... toate acestea alcătuiau un soi de decor de basm imaginat de-o secretară. De parcă n-ar fi fost de-ajuns, aerul din încăpere era impregnat cu un miros puternic de parfum dulceag, de caprifoi.

Văzând această cameră care ducea kitsch-ul la o scară greu de egalat, Franz Beewen simţi un nod în gât. Era imposibil să nu asocieze imaginea acestui cuib al dragostei cu cele văzute în Tiergarten, cu femeia năclăită de sânge coagulat, cu pântecele sfâşiat obscen...

Simţi un soi de jenă, o anumită pudoare, la gândul că urma

să răscolească această încăpere. Cu toate acestea, îşi puse mănuşile de piele şi porni la treabă.

începu printr-un tur complet de orizont. Pe pereţi, Leni atârnase o serie de afişe înrămate: tot soiul de spectacole de revistă în care probabil avusese şi ea vreun rolişor. Pe o comodă erau aşezate mai multe fotografii. Leni într-o rochie de vară. Leni cu o pălărie de pai pe cap, aşezată într-o barcă. Leni în ţinută de schi, râzând în hohote, fără îndoială în Pădurea Neagră sau poate la Garmisch-Partenkirchen...

După toate aparenţele, Leni fusese îndrăgostită de propria imagine, iar Franz se văzu nevoit să recunoască că avusese de ce. Era greu de spus care anume fusese punctul forte al frumuseţii ei, dar, cu siguranţă, privirea, linia sprâncenelor, lumina irişilor şi genele lungi ar fi trebuit să se afle în capul listei. Recunoscu chipul murdar din Tiergarten; chiar şi moartă, Leni rămăsese la fel de frumoasă.

Deschise sertarele comodei. Era plin de lenjerie de mătase acolo, de dantelării vaporoase, de tot soiul de desuuri cărora lui Franz îi venea greu să le distingă faţa de spate, susul de jos. îşi vârî totuşi mâna în mulţimea de lenjerii, având senzaţia că îşi băgase mâna într-un acvariu plin de crăpceni roz şi argintii, plin de viaţă şi greu de prins.

Nu găsi nimic.

Nici în dulap nu află nimic, deşi îi cercetă fiecare colţişor şi ridică fiecare obiect, fără să rateze vreun unghi mort. Intră apoi în baie. Pereţi placaţi cu marmură, obiectele sanitare şi cada din porţelan, pardoseala acoperită cu mozaic... Ansamblul acesta se încadra într-un anume curent faimos, Art Déco sau Art Nouveau, nu prea putea să le deosebească.

Pe el îl interesau însă acele locuri unde s-ar fi putut ascunde ceva. I-ar fi plăcut să sondeze pardoseala, să-şi vâre degetele în spatele sobiţei. Avea o atitudine de instalator, nu de arhitect. Muncitor, nu designer. Şi totuşi, nici aici nu găsi nimic.

Reveni în cameră şi se privi în oglinda măsuţei de toaletă. Era roşu la faţă şi năclăit de sudoare. Nu-şi scosese vestonul şi crăpa de cald în această încăpere parfumată. O brută într-o lume dulce, a sensibilităţii...

Abia acum remarcă micul şemineu de lângă fereastră, parţial ascuns dincolo de draperie. Se apropie. Vatra era acoperită, cum se practica peste tot pe timpul verii, cu o placă de fontă. îngenunche şi încercă să o dea la o parte.

Placa nu opuse deloc rezistenţă, semn că acesta era un gest practicat frecvent. Simţi un damf puternic de cenuşă rece. Sub grilajul pentru butuci, în tava pentru cenuşă, observă o pată mică de culoare care contrasta cu cenuşiul reziduurilor calcinate. Se gândi iniţial că Leni încercase să distrugă un obiect prin ardere, dar acesta nu se carbonizase pe de-a-ntregul.

Se înşela. Era o cutie de bomboane produse de casa Erich Hamann, o cofetărie faimoasă de pe KurfiirstenStraBe. Beewen scoase cu băgare de seamă cutia de tablă, suflă ca să îndepărteze cenuşa şi, cu şi mai mare atenţie, o deschise.

înăuntru se afla un teanc de scrisori şi fotografii.

Pozele o înfăţişau pe Leni în toată splendoarea: fie în ţinuta de gală, cu pene în păr şi ciorapi care urcau până la jumătatea coapselor, sau goală de-a binelea, albă, oferindu-se privirii pe patul ei de prinţesă. Beewen avu astfel ocazia să constate că silueta îi era pe măsura chipului: perfectă, scandaloasă, ca o sfidare pentru simplii muritori.

Răsfoi scrisorile şi constată surprins că nu era vorba de epistole de amor. Toate erau semnate de Willy Becker, iar tonul folosit de acesta indica mai degrabă o prietenie sinceră.

Leni, actriţa de cabaret, şi Willy cel desfrânat nu formaseră niciodată un cuplu în adevăratul sens al cuvântului. în schimb, complicitatea dintre ei putea fi decelată din fiecare rând al scrisorilor. Acestea conţineau şi coloane cu cifre, ce aminteau de socotelile unui spiţer. Avea să le parcurgă cu atenţie mai târziu, cu mintea odihnită, căci era imposibil să deducă, lecturându-le în diagonală, cine şi cui datora bani şi în ce sens circulaseră mărcile despre care se pomenea aici.

Franz îşi vârî în buzunar scrisorile şi, după o scurtă ezitare, hotărî să ia cu sine şi fotografiile. înainte de le pune în buzunar, le mai trecu în revistă încă o dată şi, de astă dată, descoperi un

clişeu care-i scăpase prima oară.

Ia te uită, ia te uită...

Leni era tot în costumul Evei, dar de astă dată nu era singură. Amantul ei, gol şi el, era întins lângă ea. Folosiseră probabil un dispozitiv de întârziere a declanşării aparatului. El purta pe nas lornionul soţului ei, iar ea, râzând cu gura până la urechi, avea pe cap o pălărie melon.

Lui Beewen nu-i fu greu să-l recunoască pe Simon Kraus şi identifică şi locul unde fusese făcută fotografia: camera mov în care se afla chiar acum.

Cei doi nemernici şi-o trăgeau aşadar după-amiezile chiar în reşedinţa familiei Lorenz, în vreme ce bancherul, naiv ca toţi încornoraţii, trudea probabil la birou pentru a-i asigura doamnei tot ceea ce-şi dorea.

Simţi un gust de fiere urcându-i în gât. începea să-l deteste tot mai mult pe acel pitic care se dădea drept mare seducător, însă era doar un depravat de cea mai joasă speţă, care nu respecta pe nimeni şi nimic. Poate că era o minte strălucită, aşa cum susţinea Minna, dar din punct de vedere uman era un degenerat corupt şi lipsit de orice valoare.

în acelaşi timp, Beewen simţi un fior de satisfacţie. Micul ticălos începea să se potrivească tot mai bine în ansamblul poveştii.

— Noi doi, ticălosule, va trebui să mai discutăm, cât de curând, murmură Beewen.

28.

Momentul autopsiei era momentul adevărului, în toată cruzimea sa. Acum nu mai existau veşminte, sângele fusese îndepărtat, la fel şi frunzele moarte, astfel încât nimic nu mai putea ascunde insuportabilele mutilări şi încremenirea rănilor deschise. Totul la vedere, fără nuanţe; doar alb şi negru, brutalitatea rece, de abator, a realităţii.

în amfiteatru, Leni îşi pierduse caracteristicile umane. Era

lipsită de orice urmă de intimitate sau mister, un bloc organic, desprins parcă dintr-o carieră de unde s-ar fi extras carne îngheţată, cu o formă exactă, minerală.

Franz nu se pricepea la autopsii. în general, de câte ori ajungea la Spitalul Caritǎţii, scopul era altuh să acopere vreo crimă comisă de unul dintre oamenii săi. Nu înţelegea jargonul medicilor şi nici nu intenţiona să îl înveţe vreodată.

Era pentru prima oară când ajungea în această sală ovală, unde jumătate din spaţiu era ocupat de gradene etajate, amplasate faţă în faţă cu pereţii de sticlă ce dădeau spre grădina spitalului, care era mai degrabă un crâng des, cu arbori apropiaţi, ce ascundeau întreg orizontul. Fără îndoială, acesta era unul dintre amfiteatrele în care studenţii audiau cursuri remarcabile. Ce naiba căuta aici cadavrul lui Leni? Avea să fie oare obiectul unei lecţii speciale? Acest cadavru era un secret de stat. în mod oficial, în regimul autoritar al celui de Al Treilea Reich, el nici măcar nu exista.

Prima plagă care-i sărise în ochi era cea care îi secţiona gâtul, de la o ureche la alta. Rana fusese clătită cu apă şi curăţată atent şi avea acum un aspect zimţat, asemeni rânjetului sperietoarelor de ciori pe care le meşterea tatăl său pe când era copil.

Pe locul secund era rana cea mai de jos, largă de cel puţin treizeci de centimetri, între cele două şolduri. Pielea pântecelui atârna flască, dând senzaţia clară că dedesubt nu se mai afla mare lucru.

în sfârşit, pe torace şi braţe puteau fi numărate vreo douăzeci de alte răni. Beewen nu le remarcase sub rochia moartei, căci, fiind făcute după deces, nu mai sângeraseră. Acum, pe trupul gol, păreau tot atâtea lipitori grase şi negre. De sub bărbie şi până la abdomen, trupul sărmanei Leni era împestriţat precum blana unui linx.

Beewen se simţea depăşit de ceea ce-i era dat să vadă. Crimele, torturile, mutilările îi erau familiare, dar el era un ucigaş de stradă, un ticălos de utilitate publică. într-un fel sau altul, reuşea întotdeauna să găsească o justificare pentru

crimele sale.

— Impresionant, nu-i aşa?

Walther König părea încântat de cadavrul său, precum un sculptor de cea mai recentă operă. Acesta, un individ deşirat îmbrăcat în halat alb, era conducătorul noului *Institut für Rechtsmedizin* de la Spitalul Caritații, legistul-şef. Cel puţin aşa îl desemna, cu litere negre în relief, cartea sa de vizită.

în realitate, meseria sa era cu totul alta.

Chiar şi după moarte, un om poate spune multe. Walther König avea misiunea de a-i reduce pe morţi la tăcere. Fiind plătit aproape în integralitate de Gestapo, avea sarcina de a-şi scrie rapoartele după cum îi dictau ofiţerii poliţiei secrete.

în schimbul câtorva sute de mărci, medicul dădea uitării jurământul lui Hipocrat şi transforma un bărbat în halat de casă doborât cu două gloanţe în ceafa într-un suspect împuşcat în cursul unei tentative de evadare. Tot aşa, un biet prizonier torturat, purtând pe trup urmele de arsură provocate de un fier încins se preschimba, sub pana sa, în victima unui înec accidental.

La Spitalul Carității, adevăratul serviciu de urgenţă era cel care elibera permisele de înhumare. De îndată ce rapoartele lui König erau semnate, capacul sicriului era bătut în cuie. Dacă era preferată incinerarea, cu atât mai bine.

Cel ce îndeplinea funcţia de falsificator-şef, Walther König, era un bărbat politicos şi simpatic. Veşnic gata să facă o glumă, cu adevărat interesat de sănătatea interlocutorului şi de familia acestuia, König părea exact contrariul unui prestator al sinistrei îndeletniciri de îmbălsămător administrativ.

îşi începu expunerea cu elanul rezervat debutului unui curs magistral, ridicându-şi căpşorul mic, ca de găină, cocoţat la capătul unui gât lung şi aparent flexibil:

— Cauza morţii a fost plaga tăiată de la nivelul gâtului. Asasinul şi-a atacat victima de la spate, a apucat-o de păr şi i-a tras capul în spate. De menţionat, era mai înalt decât aceasta. Apoi a secţionat regiunea laringală şi traheea de parcă ar fi tăiat beregata unui animal.

König se apropie de cadavru.

— în ce priveşte regiunea pelviană, ucigaşul a început prin a decupa o arie largă de piele, apoi şi-a cufundat mâinile în această cavitate...

Ridică cu două degete înmănuşate pielea de pe abdomen. Beewen îşi feri privirea, dar apucă să întrevadă muşchii vineţii, fibre înnegrite şi oase palide. Chiar şi un neofit putea să înţeleagă că ucigaşul golise efectiv rana, în sens propriu.

— A prelevat întreg aparatul genital, dar şi ficatul, parte din intestine şi stomacul...

— Crezi că e de meserie? Adică: avem de-a face cu un medic?

— Sau un măcelar. Sau un vânător. Cert este că individul cunoaşte anatomia mamiferelor. Felul în care a efectuat inciziile...

— De ce crezi că face toate astea?

întrebarea îi scăpase lui Beewen, fără să vrea.

— N-am idee, răspunse sec König, apoi îşi îndreptă degetul însângerat spre Beewen. Asta e treaba ta. La urma urmei, se poate spune că voi, la Gestapo, sunteţi oarecum specialişti în psihologie...

Beewen alese să ignore sarcasmul din glasul doctorului.

— Ce îmi poţi spune despre arma crimei?

Medicul începu să se plimbe în jurul cadavrului, ca o santinelă făcându- şi rondul.

— A fost o lamă fină, cu lungimea de treizeci de centimetri şi lăţimea de nouă. Asasinul nostru e dreptaci.

— Foloseşte aceeaşi armă de fiecare dată?

— N-am nicio îndoială în această privinţă.

— Ai cumva idee ce fel de pumnal e?

— Am mai mult decât o idee. îmi dai voie?

întinzându-şi mâna pe deasupra cadavrului, apucă mânerul pumnalului cu lănţişor pe care Beewen îl purta la centură, tară ca acesta să apuce să-l împiedice.

Imediat după aceea, cu un gest detestabil, legistul înfipse lama într-una dintre rănile de pe piept. Lama se cufundă atât de perfect în orificiul plăgii, încât în mintea lui Beewen se ivi

imaginea unei murene ce se retrăgea în vizuina ei de stâncă.

— Ce...?

König retrase lama şi i-o înapoie lui Beewen, cu mânerul înainte. Nazistul se repezi la o chiuvetă pentru a o limpezi. Transpirase instantaneu, aşa că îşi aruncă nişte apă pe faţă.

— Lama pumnalului tău corespunde perfect cu adâncimea şi forma plăgii, reluă König atunci când Beewen reveni lângă el. Şi ar mai fi un detaliu şi mai interesant. Uite-aici...

Aplecat deasupra cadavrului, legistul îi făcu semn să se apropie.

— Se poate observa că, de-o parte şi de cealaltă a fiecărei răni, există două semne verticale, perpendiculare pe tăietură.

Oricine ţinuse vreodată în mână un pumnal SS şi-l privise cu atenţie, remarcase că în partea inferioară a gărzii mânerului, de ambele părţi ale lamei, existau nişte fante minuscule, două pe dreapta, două pe stânga. De altfel, Beewen nu reuşise să înţeleagă care le era rostul.

Învingându-şi repulsia, se aplecă la rândul său asupra cadavrului. Era indiscutabil: fiecare dintre rănile de pe corpul lui Leni era încadrată de acele mici semne.

Un pumnal SS drept armă a crimei? Asta era o descoperire de importanţă majoră. Beewen îşi amintea perfect ritualul de iniţiere în cursul căruia îi fusese încredinţat pumnalul. La lumina torţelor, fusese obligat să jure: „îţi jur ţie, Adolf Hitler, *Führer* şi cancelar al Reich-ului, credinţă şi vitejie.
Promit solemn, ţie şi celor pe care ai să-i desemnezi drept superiori ai mei, c-am să vă ascult şi-am să vă urmez până la moarte. Aşa să-mi ajute Dumnezeu!”

— Atunci când am efectuat autopsia primului cadavru n-am fost chiar sigur. Şi, să-ţi spun drept, nici nu prea voiam să am dreptate... însă, atunci când au adus-o aici pe Margarete Pohl, am făcut un test practic. Şi mi-a fost limpede că nu mă înşelasem. Lăţimea şi lungimea lamei, cele patru urme din jurul rănii, toate demonstrează că ucigaşul foloseşte un pumnal SS.

Ideea ca pumnalul unui ofiţer SS să fi fost furat sau rătăcit de

acesta era de-a dreptul de neconceput. Mai mult decât o armă, pumnalul era un obiect sacru. „Acesta este trupul meu, acesta e sângele meu”.

— I-am împărtăşit concluziile mele lui Wiener.

— După prima autopsie?

— Nu. După moartea Margaretei Pohl.

— Dar n-am citit nimic de felul acesta în rapoartele tale.

König izbucni în râs.

— Nu fi tâmpit, Beewen. Ăsta nu e genul de informaţie pe care să o laşi la îndemâna oricui, cu atât mai puţin în scris. De altfel, l-am sfătuit şi pe Wiener să fie atent. Dacă mă-ntrebi pe mine, ţi-aş spune că nu mi-a ascultat sfatul, având în vedere că a dispărut peste noapte.

— Ai fotografiat rănile?

— Nu încă.

— Fă-o imediat şi trimite-mi nişte copii în plic sigilat. Când sunt gata, îl anunţi pe Dynamo.

în ciuda frigului din încăpere, Beewen se scălda în sudoare. Un asasin din SS? Dumnezeule mare, era genul de caz care fie avea să-i aducă o promovare, fie să-l îngroape. Totul depindea de felul în care urma să gestioneze această informaţie.

— Aştept raportul tău cât mai curând cu putinţă. Şi să nu scoţi o vorbă, nimănui.

— în ceea ce priveşte pumnalul?

— în ceea ce priveşte cazul acesta, în ansamblu. Nimeni nu trebuie să afle că Leni Lorenz a fost asasinată.

— Mi s-a cerut acelaşi lucru şi în cele două cazuri precedente.

Beewen îşi scoase mănuşa, scotoci prin buzunar şi scoase un pumn de
mărci, pe care le îndesă în buzunarul de la piept al halatului lui König.

— Ei bine, continuă să-ţi ţii gura şi-ai să rămâi în viaţă.

29.

Traversând parcul spitalului, trase în piept aroma teilor şi a castanilor ce mărgineau curtea centrală.

Un asasin Wist.

Nu-şi putea scoate din minte această asociere de cuvinte. Avertismentul pe care i-l transmisese lui König era la fel de valabil şi pentru sine. Trebuia să ţină sub tăcere această informaţie până când avea să fie capabil să îi controleze consecinţele.

Alese o bancă, privi în jur şi se aşeză. Era singur în întreg parcul. Adulmecă încă o dată aromele grele ce-l împresurau şi contemplă clădirile Spitalului Caritătii. Cu zidurile din cărămidă roşie, cu creneluri şi turnuri, ansamblul părea o fortăreaţă în stil flamand. Din câte îşi amintea, spitalul fusese construit în secolul optsprezece, la vreme de ciumă...

O frază rostită de Peminken îi reveni în minte: „în momentul în care îl vei identifica cu certitudine pe ucigaş, am pretenţia să îmi raportezi totul cât mai detaliat cu putinţă... Fii atent: vreau să o faci înainte de a-l aresta".

Obergruppenführer-ul ştia aşadar că ucigaşul făcea parte din SS. El era cel care făcuse să dispară raportul lui König despre Margarete Pohl. Şi tot el îl eliminase din ecuaţie pe Max Wiener. Nu ştia cu exactitate cine era ucigaşul, dar informaţia privind apartenenţa lui era, în sine, tabu. Acesta era motivul pentru care cazul fusese încredinţat spre rezolvare Gestapoului: se cerea discreţie şi se ştia că poliţia secretă era capabilă să o ofere. în plus, aveau şi experienţă în a prezenta cât mai favorabil orice situaţie, *post mortem.*

Cel care avea să dea în vileag identitatea asasinului putea să aibă certitudinea că avea să fie executat. Era singura metodă de păstrare a unui secret pe care o cunoştea Ordinul Negru.

Beewen avea să fie însă mai şiret. în primul rând, cunoştea sistemul. în al doilea rând, trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când lua el însuşi parte la mârşăviile comise de către SS sau de trupele de asalt. Avea să ştie cum să manipuleze această

informaţie cu grad înalt de toxicitate.

Să recapitulăm...

Asasinul, fără îndoială posesor al unui rang înalt, îşi alesese victimele în timpul unui dineu, al unei gale sau poate chiar la o reuniune a clubului de la Adlon, apoi le eliminase, rând pe rând. Folosindu-se de poziţia şi de gradul său, reuşise să le câştige încrederea şi le atrăsese în capcană...

Era mult prea devreme pentru a face speculaţii privind mobilul crimelor. De altfel, Beewen nu avea destulă imaginaţie pentru a face asta. Avea însă, de acum, un prim indiciu concret: cunoştea arma crimei. Sau, mă rog, modelul acesteia.

Cu ajutorul acestui indiciu, avea să poată să îi descopere proprietarul...

Iar această revelaţie nu reprezenta, în cele din urmă, o problemă, ci soluţia cazului. Atunci când văzuse lama pumnalului penetrând în rana întunecată, înţelesese de îndată că imaginea aceea îi rezuma propria situaţie: găsise un indiciu care i se potrivea ca o mănuşă, o dovadă de vinovăţie care avea să slujească punerii în aplicare a planului său.

Mai întâi avea să îl identifice pe cel vinovat, dar avea să păstreze secretul doar pentru sine. Nu avea să raporteze nimic, nu avea să aresteze pe nimeni. Apoi, cu maximă prudenţă, urma să-i şoptească la ureche lui Perninken numele ucigaşului, sugerând în plus o strategie pentru o încheiere cât mai discretă a acestei afaceri.

Cu siguranţă, nimeni nu-şi dorea o arestare sub acuzaţia de crimă a unui ofiţer SS. Nimeni nu voia să vadă numele unui ofiţer târât în noroi pentru un asemenea motiv. Toţi membrii SS, fără excepţie, erau nişte asasini, dar felul în care îşi comiteau crimele îşi avea importanţa sa. Nu se făcea să tai beregata unor femei într-un parc, mai ales a soţiilor unor nazişti de frunte.

Ce mai rămânea de făcut? O eliminare discretă... Beewen ar fi putut să îşi asume această sarcină şi ştia deja în ce fel ar fi putut să o ducă la bun sfârşit. Avea să-i propună lui Perninken să se ocupe el însuşi de ucigaş, închizând, de unul singur,

dosarul acestor crime.

Îşi închise ochii şi se întinse pe bancă. Cu puţin noroc, avea să scape cu viaţă din acest coşmar.

30.

Aşezată în roaba ei, Minna von Hassel vedea viaţa în roz. Aceasta era nuanţa amurgului pe terenurile sterpe din jurul azilului Brangbo. Îşi împinsese „fotoliul" improvizat în afara incintei. Tot nuanţe rozalii avea şi coniacul din care, de-o oră încoace, sorbea din când în când.

Era puţin răcoare, iar Minna se înfăşurase într-o pătură în carouri. Era ceasul fermecat, momentul ei de linişte din fiecare zi. Pacienţii cinaseră şi urmau să meargă la culcare. Nebunia se pregătea să ia o pauză. Şi, la urma urmei, ziua aceasta nu fusese deloc oribilă...

În orice caz, fusese mai bine decât era de obicei.

Îşi răcise gura de pomană liniştindu-i pe aparţinătorii veniţi în vizită, care-şi exprimaseră îngrijorările legitime: venea războiul, avea să plouă cu bombe, ce urma să se întâmple cu cei internaţi aici? Hans Neumann era în convalescenţă, recuperându-se după nenumăratele pişcături de ţânţari, iar malaria incuba, nevăzută, în organismul lui. În Şerpărie domnise în bună măsură calmul. Cât despre tatăl lui Beewen, acesta ţinuse morţiş să o vadă pentru a-i explica, încă o dată, povestea cu gazele din reţeaua de ţevi. Pe scurt, o zi în care domnise rutina.

Era mulţumită şi deoarece, ca prin minune, primise un nou stoc de morfină. Iar câţiva fermieri din partea locului se oferiseră să-i vândă produsele lor. Poate că, până la urmă, avea să transforme azilul de la Brangbo într-o instituţie care funcţiona normal...

Iar acum era aici şi-i era bine, adulmecând aroma pământului şi-a ierbii cosite, cu faţa spre ogoarele de pe care fusese adunată de curând recolta, umplându-şi privirea cu întinderile de pământ negru, semănat ici-colo cu câte-o grămăjoară de paie... Desigur, la ferestrele mansardei sau la poartă, dincolo de

grilajul de fier forjat, se aflau câţiva pacienţi care o priveau ţintă şi, din vreme în vreme, îi mai strigau măscări sau fraze numai de ei înţelese. Era însă obişnuită, scena asta făcea parte din existenţa ei cotidiană. Erau pacienţii ei, copiii ei, reperele vieţii ei.

Deodată, un detaliu spulberă perfecţiunea clipei: un nor de praf se înălţa la orizont. Dacă s-ar fi aflat în Vestul Sălbatic, ar fi fost un semn că se apropia diligenţa, sau poate o hoardă de indieni Cheyenne însetaţi de sânge. Minna era însă pregătită chiar şi pentru o astfel de eventualitate: purta aceeaşi haină de cowboy.

Coloana de fum sau praf se apropia, limpezindu-şi detaliile. Minna se ridică şi ascunse sticla de coniac sub pătura mototolită, în roabă. îşi duse mâna deasupra ochilor, aşteptând curioasă să vadă ce anume stârnea acel
nor.

Mai întâi, desluşi cu surprindere o motocicletă militară, cu ataş, model BMW R12, care nu mai era tocmai la prima tinereţe. Iniţial, fu cuprinsă de panică: erau agenţii SS, veneau să o aresteze. Privind însă mai cu atenţie, remarcă faptul că nici motociclistul şi nici pasagerul din ataş nu purtau căşti de armată. în sfârşit, vehiculul ajunse la doar câteva zeci de metri, învăluit în fum, praf şi în larma îngrozitoare a motorului.

Motociclistul opri motorul, iar pasagerul se ridică destul de greu din ataş. Era un bărbat scund şi îndesat, înalt de cel mult un metru şaizeci şi cinci. îşi scoase ochelarii de motociclist şi casca de piele. La fel ca motociclistul, purta o manta neagră, lungă, iar veşmintele astea nu erau de bun augur, căci aceasta era una dintre costumaţiile predilecte ale gestapoviştilor.

în timp ce praful începea să se aşeze, bărbatul îşi scoase mantaua şi o împături, aşezând-o în ataş. Purta un veston militar cu nasturi descheiaţi, care-i scotea în evidenţă burta, pantaloni de echitaţie şi cizme albite de praf. îşi aşează cu băgare de seamă ochelarii pe nas şi se îndreptă spre Minna.

înainta ca un tăuraş, cu picioarele crăcănate, cu umerii lăsaţi şi capul plecat, de parcă ar fi tras la jug. Minna îi estimă vârsta

în jurul a cincizeci de ani. Avea o burtă mai mult decât respectabilă, era roşcat şi afişa o mină veselă de netulburat.

Din pricina ochelarilor rotunzi, ca două bile de sticlă, părea un personaj dintr-o carte pentru copii. Era roşu la faţă şi zâmbea larg. Avea o mutră lătăreaţă, încadrată de favoriţi stufoşi şi un nas borcănat având în vârf o aluniţă vineţie.

O salută de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea, cu un rânjet ce se- ntindea de la o ureche la alta.

— *Fräulein* von Hassel!

Ea înaintă, cu paşi nesiguri. Se pare că abuzase serios de coniac.

— Eu sunt.

El îi strânse mâna îndelung, cu căldură, gest mai degrabă uimitor din partea unui militar, chiar unul mai neglijent cu înfăţişarea sa. Moda vremii era salutul cu braţul întins într-o mişcare bruscă.

— Sunt profesorul Ernst Mengerhăusen.

— Cu ce vă pot fi de folos?

îşi simţea mâna moale cuprinsă aproape complet în laba uriaşă a celuilalt, care se afla acum la doar câţiva centimetri de ea. Dincolo de lentilele ochelarilor, ochii lui negri păreau minusculi, precum sâmburii de pepene.

— Conduc Comisia de igienă şi etică a spitalelor Reich-ului.

— îmi pare rău, n-am mai auzit până acum de această comisie.

Bărbatul făcu un pas în spate şi-şi duse mâna streaşină la ochi, aşa cum
făcuse şi Minna ceva mai devreme, şi scrută atent adunătura de ruine pe care ea se încăpăţâna să o numească „institut”.

— Am primit sarcina de a verifica condiţiile sanitare ale spitalelor din landul Brandenburg.

— Sunteţi... alienist?

— Nicidecum, râse el. Sunt ginecolog-obstetrician.

— Nu văd care ar putea fi legătura cu...

— E simplu. Am început prin a verifica secţiile de

obstetrică din spitalele publice şi maternităţile private, iar acum, autorităţile Reich-ului ne-au încredinţat misiunea de a inspecta şi alte instituţii.

Minnei îi trecuse de tot ameţeala. Dintotdeauna se temuse de o astfel de vizită. N-aveau cum să o lase să facă tot ce voia, singură de capul ei în colţişorul acela. Era convinsă: aveau să închidă azilul Brangbo.

Din reflex, aruncă o privire spre motociclist, care fuma, rezemat de motocicleta lui. Era mare cât un dulap, avea statura unui bodyguard, dar figura unui intelectual, cu ochelari şi bretonul pieptănat atent pe-o parte. Cuplul acesta de vizitatori era într-adevăr bizar.

— N-aţi vrea... să intrăm?

— Mulţumesc, nu e cazul. Rapoartele pe care le-am primit sunt îndeajuns de elocvente.

— Rapoarte?

— Plângeri din partea rudelor pacienţilor, în principal.

Minna îşi stăpâni cu greu o înjurătură: tocmai ea, care muncea din greu, de dimineaţa până seara, pentru a oferi un trai de zi cu zi decent pacienţilor ei, care stătea de vorbă ore în şir cu familiile înlăcrimate, avea parte, drept mulţumire, de denunţuri, de parcă ar fi fost o contrabandistă cu ţigări.

Mengerhâusen continua să zâmbească. Coama roşcată şi favoriţii ampli îi fremătau în jurul chipului precum gulerul de spumă al unei halbe de bere.

— Nu vă întristaţi, vă rog, rosti el, pe-un ton plin de amabilitate.

Aparţinătorii sunt veşnic nemulţumiţi şi nu văd decât jumătatea goală a paharului.

în cazul de faţă însă, paharul se spărsese demult, iar individul ăsta venise să o anunţe că nu mai avea la dispoziţie decât câteva zile pentru a mătura cioburile.

— V-am adus nişte fotografii, adăugă el, luându-şi de sub braţ o servietă prăfuită.

Mai întâi o scutură de praf, apoi suflă deasupra ei. Pe măsură ce culoarea pielii ieşea la iveală, Minna fu izbită de asemănarea nuanţei acesteia cu cea a părului individului. *Am de-a face cu un*

omuleț de piele.

Bărbatul îşi vârî mâna în servietă şi scoase un teanc de fotografii. Toate înfăţişau o clădire impozantă, cu o arhitectură de inspiraţie barocă, înălţată undeva pe o câmpie.

— Castelul Grafeneck! anunţă el. E în apropiere de Gomadingen, în Şvabia Superioară.

— Şi ce-i cu asta? replică ea, sec.

— Providenţa m-a trimis aici, Minna. îmi daţi voie să vă spun pe nume, nu-i aşa? Iniţial, castelul era un azil pentru handicapaţi, dar a fost integral renovat şi e gata să primească noi pacienţi.

— Ce fel de pacienţi?

Mengerhâusen făcu un semn din cap spre clădirea pe jumătate ruinată, la ale cărei lucarne bolnavii se înghesuiau între gratii, precum nişte gargui, încercând să vadă ce se petrecea în curte.

— Bolnavi mintal!

Minna nu-i răspunse. Simţea că-i plesneşte capul, iar angoasa i se răspândea în trup, impregnându-i fiecare celulă. Omuleţul acesta era un mesager al morţii.

— Până la urmă, cred că am să vă accept invitaţia.

— Care invitaţie?

— Să mergem înăuntru.

Cu un gest hotărât, luă fotografiile din mâinile Minnei şi pomi înspre clădirea azilului. Minna o luă pe urmele lui. Spera, în adâncul sufletului, că majoritatea pacienţilor erau deja în paturile lor şi că grădina n-avea să arate aşa cum arăta de obicei, ca o nouă Curte a Miracolelor. Din păcate însă, bună parte dintre pacienţi erau încă acolo, bântuind printre arbuştii tunşi aiurea şi plantele neîngrijite.

Mengerhâusen nu păru să-i fi observat. îi atrase atenţia, în schimb, o masă de grădină din fier, vopsită în alb, cu picioarele afundate în pământul clisos. Luă un scaun de metal şi se aşeză, iar Minna îl imită.

— Doriţi o cafea, sau poate altceva? întrebă ea, pe un ton şovăitor.

— Mulţumesc, mi-e bine.

între timp, doctorul răsfirase fotografiile pe masă în faţa sa.

Cu coada ochiului, Minna observă doi pacienţi care se plimbau prin curte cu privirile pierdute, goi până la brâu.

— Aşteptăm un transport de haine cât de curând, spuse ea.

Se pare însă că lui Mengerhâusen nu-i păsa de ţinuta pacienţilor. Pentru el, era un fapt stabilit că azilul din Brangbo era o cloacă imundă, potrivită cel mult pentru a găzdui vite. Această farsă sinistră ţinea de trecut. El venise aici pentru a-i vorbi despre viitor.

— V-am adus o listă, confirmă el, scoţând din ghiozdanul său nişte foi prinse laolaltă cu o agrafa.

Cu două degete, Minna luă hârtiile şi le parcurse în diagonală, recunoscând de îndată numele înscrise acolo.

— în curând vom organiza un prim transfer. Vom veni să luăm bolnavii peste câteva zile, cu mijloace de transport concepute exact în acest scop.

— Şi vreţi să îi transferaţi la... castelul dumneavoastră? întrebă ea, arătând spre fotografiile împrăştiate pe masă.

— Exact. Trăim o perioadă ieşită din comun, Minna, nu e un secret pentru nimeni. Dacă începe războiul, va trebui să ne protejăm pacienţii. E datoria noastră, ca medici. Sper că nu v-aţi uitat, totuşi, jurământul lui Hipocrate.

Scena aceasta era de-a dreptul grotescă. Un grotesc cu specific nazist, în care fiecare cuvânt însemna exact opusul său şi fiecare mimică, fiecare expresie era de-un comic sinistru, într-un spectacol cu temă unică: moartea.

— Le va fi mult mai bine la Grafeneck! Priviţi! Vor avea camere confortabile şi băi impecabile. Infirmierele sunt zâmbitoare, iar hrana e sănătoasă şi de-a dreptul delicioasă!

— Aveţi de gând să-i ucideţi?

întrebarea îi scăpase, fără să vrea. Cele mai cumplite zvonuri îi reveneau acum în minte. Naziştii îi urau pe cei ce sufereau de demenţă. în opinia lor, exista o singură soluţie potrivită pentru aceştia, cea definitivă.

Mengerhâusen se arătă sincer surprins de întrebare, afişând

o expresie atent studiată, cu sprâncenele ridicate şi gura rotunjită într-un „O” perfect. Apoi izbucni în râs, clătinând vehement din cap, de parcă ar fi vrut să spună: „P-asta chiar n-am mai auzit-o!”

Îşi pipăi buzunarele vestonului şi scoase o pipă lungă din fildeş gălbui şi o punguţă de tutun, apoi, cu gesturi atente, aproape tandre, se apucă să şi-o pregătească.

— Fumaţi?

— Uneori.

— Foarte rău faceţi.

Îşi aprinse pipa, pufăind până când fu învăluit de rotocoalele de fum, apoi adăugă, pe un ton alert:

— De unde vă vin asemenea idei, *Fräulein* von Hassel? E de-a dreptul incredibil ce vă trece prin minte!

Fumul inhalat părea să-i accentueze roşeaţa tenului. Vreme de câteva clipe, îşi contemplă pipa, răsucind-o între degetele grăsuţe, ca de bebeluş.

— Frumos obiect, nu-i aşa? spuse el, aţintindu-şi privirea asupra Minnei. Am sculptat-o eu însumi, din femurul unui soldat francez. Ne cam plictiseam în tranşee, între două asalturi...

Minna rămase cu gura căscată, fără să ştie ce să-i răspundă. Individul acesta acţiona asemenea unei otrăvi cu efect rapid. Cu fiecare clipă, toxicitatea îi sporea.

El izbucni din nou în hohote de râs, plesnindu-şi coapsa pentru a-şi accentua hilaritatea.

— Glumeam, desigur.

Redeveni brusc serios şi glasul îi căpătă un accent grav.

— Dacă stau bine să mă gândesc, observaţia dumneavoastră e chiar interesantă. Circulă ideea asta falsă privind egalitatea tuturor... E un ideal frumos, dar fals. Cât poate valora o existenţă în absenţa unui ţel şi a împlinirii acestuia? Sau, mai rău, cât valorează o viaţă de suferinţă, fără nicio speranţă de vindecare? Nu valorează nimic, Minna. Ba dimpotrivă, costă. îi costă pe ceilalţi, cei care muncesc, cei care întreţin o familie. Oare n-ar trebui să fie un scop în sine găsirea

unui capăt pentru această inutilitate şi pentru suferinţă?

Chiar vor să îi ucidă. Toate zvonurile erau adevărate...

— Numai Dumnezeu poate hotărî moartea unor fiinţe umane, îi replică ea. Noi suntem aici pentru a salva vieţi, pentru a le susţine, pentru a le îmbunătăţi. Aţi pomenit jurământul lui Hipocrate. Aceea e datoria noastră absolută, şi ea coincide cu mesajul de iubire al Sfintei Scripturi.

— Convingerile creştine vă onorează, Minna, şi nu mă aşteptam la mai puţin din partea unei von Hassel. Dar am să profit de faptul că le-ai adus în discuţie, pentru a-ţi aminti ce spune Evanghelia sfântului Matei: „Fericiţi cei săraci cu duhul, căci a lor este împărăţia Cerurilor. Fericiţi cei ce plâng, căci aceia se vor mângâia...” Nu este, aşadar, de datoria noastră să le scurtăm suferinţa aici, pe pământ, grăbindu-le mântuirea acestor nefericiţi? îi aşteaptă o veşnicie de fericire...

Minna se simţea greoaie, amorţită, aşa cum se întâmplă uneori când bei la prânz. O cuprindea acum un al doilea val, dar nu mai era o beţie, ci doar o moleşeală care-i invadase deopotrivă mintea şi trupul. Nu-i venea decât să doarmă, s-ar fi culcat chiar acolo, sub masă.

— Luaţi dosarul, reluă Mengerhâusen, de parcă ar fi simţit că e pe cale să piardă atenţia interlocutoarei sale. Priviţi fotografiile, o îndemnă el, rotindu-şi privirea asupra grădinii pustiite ce-i înconjura. Sunt convins că pacienţii dumneavoastră se vor simţi mai bine acolo decât aici.

Ca un semn de exclamare la finalul îndemnului său, de dincolo de poartă se auzi zgomotul motorului motocicletei. Mengerhâusen se ridică şi-şi închise servieta. Nu scosese niciun cuvânt despre numărul pacienţilor sau despre patologiile pentru care erau aceştia trataţi aici, între aceste ziduri ruinate. Nici cea mai mică urmă de curiozitate în privinţa metodelor terapeutice ale Minnei sau a rezultatelor acestora.

Mengerhâusen venise doar ca să o prevină în privinţa a ceea ce avea să urmeze.

— Am să vă dau de ştire, mai spuse el, ca pentru a-i confirma gândurile. Se pregătesc nişte autocare speciale. Vă

asigur, totul se va petrece aşa cum numai noi ştim: perfect!

Ea îl privi cum se îndepărta, adus de spate, crăcănat, făcându-i cu mâna de parcă şi-ar fi luat rămas-bun de la un copil rămas în urmă pe peronul gării. Trecu de grilajul porţii şi, curând după aceea, dispăru într-un nor de praf, laolaltă cu motocicleta şi misteriosul său însoţitor, cu proiectele lui funeste cu tot.

Minna privi în jur şi îşi dădu seama că grădina cea stearpă a azilului se umpluse de pacienţi care rătăceau de colo-colo. „Plimbarea de seară", aşa i se spunea. în curând, Albrecht şi ceilalţi infirmieri aveau să sune adunarea.

încă o zi trecută la azilul din Brangbo.

Minna privi lista pe care încă o mai ţinea în mână.

Apoi o podidi plânsul.

31.

MIRIAM WINTER
WERNER STEIN HANS
SCHUBERT CONRAD
GROTH KATRIN
DISSEN ALEXANDER
HOFFMANN RUDOLF
GOETTER SEBASTIAN
RITSCH LUDWIG
WERNINGER...

Enumerarea continua aşa, trezindu-i amintiri, aducându-i în minte felurite imagini şi povara unei disperări imense. Pe lista cu treizeci de nume se aflau schizofrenici, trisomici, retardaţi, paranoici... Azilul pe care-l conducea nu era un spital psihiatric în sensul încetăţenit al termenului, ci un loc unde puteai găsi de toate sau, răuvoitor vorbind, o ladă de gunoi... Vocaţia acestui azil nu era de a-i îngriji pe aceşti bolnavi, cu atât mai puţin de a-i vindeca. Erau trimişi aici pentru a fi ţinuţi departe de ochii lumii.

După ce-şi şterse lacrimile, Minna încercă să se îmbărbăteze. Cele petrecute azi se pregăteau deja de ani de zile. Campania de nimicire a bolnavilor mintal devenise făţişă încă din 1935, de la adoptarea legilor de la Nürnberg. Se impunea atunci, explicit, sterilizarea handicapaţilor, a dementţilor, a tuturor celor pe care naziştii îi considerau nişte anomalii ale naturii. Iar de la sterilizare la execuţie nu era decât un singur pas. Unul mic...

Minna văzuse la cinematograf filmele de propagandă difuzate înaintea lungmetrajelor, iar mesajul acestora era limpede. *Leben ohne Hoffnung*, adică „Viaţă fără speranţă", înfăţişa nişte monştri cu priviri lipsite de inteligenţă, creaturi diforme care rânjeau, cu craniile rase, agăţându-se de gratiile celulelor în care erau închise, ca la grădina zoologică. *Opfer der Vergangenheit,* „Victimele trecutului", proiecta pe ecran chipurile emaciate ale bolnavilor, într-un contrast obscen cu tinerii atleţi din *Hitlerjugend.*

Ce era mai înspăimântător era absenţa oricărei urme de compasiune, de bunăvoinţă, din aceste imagini. Lipsea orice urmă de ruşine sau regret care să însoţească dorinţa declarată de ştergere de pe faţa pământului a acestor nefericiţi. în ochii puterii, toţi aceşti oameni erau deja morţi.

Privi din nou lista şi se gândi că protocolul de eliminare era pe cale să înceapă şi asta chiar din azilul de care răspundea. *Scheifiel*

Se întrebă la cine ar fi putut să apeleze pentru a cere ajutor. Institutul Goring? Nicidecum; cel mai probabil, tocmai această asociaţie profesională era cea care superviza planul. Ministerul Sănătăţii? Acesta devenise o ramură a Ministerului de Interne, căci toate se aflau de-acum sub controlul SS-ului. Se gândi la câţiva dintre foştii ei mentori, dar aceştia fie erau evrei şi dispăruseră, fie, dacă erau arieni, schimbaseră tabăra încă din 1933. *Violetele de martie...*

Brusc, în minte i se ivi un nume: Franz Beewen.

Era singurul nazist pe care-l cunoştea personal şi, fără îndoială, acesta dispunea de oarecare putere. Cei de la Gestapo ştiau tot şi puteau să facă tot ce doreau.

Dar cum oare avea să-l convingă să o ajute?

Simţise de multă vreme că ciclopului i se cam aprinseseră călcâiele după ea, dar asta nu avea să fie de-ajuns.

Privi încă o dată lista de nume şi-i veni o idee.

Da, aceasta era singura cale...

32.

- Salutare, puricelule!

Simon Kraus, care abia se instalase la barul aglomerat de la *Nachtigall,* se întoarse: în faţa sa se afla Willy Becker, în paiete şi oase. Avea un metru optzeci înălţime şi cel mult cincizeci de kilograme, o prăjină de om, lung şi rigid, de parcă ar fi fost sculptat în lemn. Purta un smoking strâns în talie, din tafta de culoarea vinului rubiniu, cu un guler negru amplu. Pleoapele îi erau machiate în negru, până înspre sprâncene.

— M-aş bucura dacă nu mi-ai mai spune aşa.

Willy îşi aşează mâna ca o gheară pe umărul lui Simon.

— Veşnicele tale complexe de liliputan... Ce-ai comandat?

— *Un Cosmopolitan.*

Willy se aplecă înspre el, iar Simon îi simţi parfumul acut de santal, amestecat cu o altă aromă, de nedefinit aceasta, dar inconfundabil masculină.

— Frate, îmi pare rău că trebuie să îţi spun asta, dar aia-i o băutură de poponar.

— Păi... nu de-aia se şi serveşte aici?

Willy îşi umflă pieptul altminteri scobit şi afectat de tuberculoză.

— Tu ce crezi? Mie-mi plac bărbaţii adevăraţi, duri şi plini de tatuaje.

Simon izbucni în râs. Poetul purta o orhidee la butonieră. Pe haina lui de-
un bordo intens, floarea plină de senzualitate căpăta un uşor
aer macabru.

— Mă duc să-ţi aduc băutura, spuse el, şi se pierdu în mulţime.

În anii ’20, Berlinul fusese capitala europeană a artelor, a music-hall-ului şi a dezmăţului. Nicăieri altundeva nu puteai întâlni atâtea genii, atâtea cabareturi şi bordeluri. Toate acestea, în ciuda mizeriei şi a haosului ambiant. Loviturile de stat şi foametea se succedau cu repeziciune, dar noaptea, întreg oraşul părea cuprins de convulsii, încălcând fără griji orice regulă morală.

Pe când era student, Simon trăise din plin finalul acelei epoci. între timp, naţional-socialiştii intraseră în scenă, iar eroii nopţilor de odinioară se întorseseră în peşterile lor.

Şi totuşi, câte un foc nestins pe de-a-ntregul mai pâlpâia, ici şi colo...

în Nollendorfplatz, în cartierul Schoneberg, mai puteau fi găsite câteva comori întunecate. între ele, *Nachtigall,* de pildă, un local pentru homosexuali care supravieţui se, doar diavolul ştia cum, în umbra metroului suspendat care traversa piaţa.

Patronul localului, Willy Becker, era el însuşi o adevărată comoară. Dansator, actor, scriitor, acesta era, în egală măsură, homosexual, peşte şi escroc. în vremurile bune, fusese o vedetă a saloanelor literare, jucase în filme de groază, dansase într-o mulţime de spectacole şi publicase poezii în reviste obscure. Devenise apoi impresarul Anitei Berber, o artistă celebră căreia îi plăcea să danseze goală-puşcă, dar care sfârşise în mizerie, drogată şi alcoolică până în măduva oaselor.

Legenda spunea că Willy, beat ca un porc şi tuberculos ca toţi poeţii ce se respectă, venise la înmormântarea Anitei pe jumătate gol, pe o ploaie torenţială, cu o floare-ntre dinţi. în vremurile acelea, Berlinul avea tupeu, nu glumă.

Ce căuta însă micul şi palidul Simon în acea seară în acest cabaret dubios? Ei bine, după moartea Anitei Berber, Willy îşi găsise o nouă asociată, o oarecare Leni, şi ea tot dansatoare, încă minoră dar nu mai puţin depravată. împreună trăseseră pe sfoară o mulţime de burghezi, până când Leni nimerise lozul cel mare şi se căsătorise cu bancherul Hans Lorenz.

Chiar şi în prezent, cele două păsări de noapte îşi păstraseră prietenia la fel de apropiată şi Simon ar fi fost gata să parieze că bătrânul bancher era finanţatorul din umbră al clubului patronat de ofticos.

— Iată, domnul meu, rosti Willy emfatic, aşezând un pahar în faţa lui Simon. Un *Cosmopolitan* excelent preparat, pentru un invitat de excepţie!

îşi aţintise ochii ca de pisică asupra lui Simon, iar acesta, dintr-un gest reflex, îşi trase capul între umeri.

— Mulţumesc.

— Ia spune-mi, chiparosule, ce te-a adus aici? Te-a părăsit vreo iubită?

— Voiam să aflu ce mai ştii despre Leni.

Peştele strâmbă din nas, cu dispreţ.

— Nu ne-am mai văzut de-o vreme. Ne-am certat.

— Din ce cauză?

— Din cauza moşului cu lornion.

— Ar trebui să fii mai înţelegător, îl statui Simon. Fiecare supravieţuieşte cum poate în Berlinul de azi, iar Leni s-a descurcat îndeajuns de bine.

— Totuşi, bancherul ăsta... Cred că are puţa mai mică decât un ban ruginit.

— Poate că Leni e mulţumită.

Sorbi din pahar. Gin, Cointreau, sirop de căpşuni, suc de lămâie... O combinaţie dezgustătoare, până la urmă.

Pe scenă îşi făcură apariţia muzicanţii. Saxofon, contrabas, chitară şi percuţie. Artiştii, trecuţi cu toţii de patruzeci de ani, erau îmbrăcaţi în uniforme *Hitlerjugend*. cămaşă neagră, banderolă roşie cu svastică, centură cu capul de vultur, pantaloni scurţi şi şosete trei sferturi.

Se pare că lui Willy chiar nu-i era teamă de ce i s-ar fi putut întâmpla. în vremurile de-acum, acest gen de glume ar fi putut oricând să-l trimită în
faţa unui pluton de execuţie.

— Nu-ţi face griji, rânji patronul clubului, interpretând corect expresia angoasată a lui Simon. Jumătate dintre aceşti

warme Brüder sunt naziști. E o tradiție veche, de pe vremea trupelor de asalt. Dacă Hitler are nevoie de niște mădulare ca să-i apere spațiul vital, n-are decât să vină, știe unde le poate găsi.

Nachtigall era într-adevăr unul dintre puținele localuri berlineze unde lanurile de svastici și mutrele sinistre ale SS-iștilor puteau fi date uitării, măcar vremelnic.

— Așadar, nu știi nimic despre ea? reluă Simon.

— Nu.

— Cam de când?

— De vreo săptămână, aș spune.

Brusc, Willy își încruntă o sprânceană: o schimbare de expresie greu de perceput din pricina machiajului întunecat.

— Crezi că trebuie să-mi fac griji pentru ea?

— Nicidecum. Doar că n-a venit la ultima ședință programată.

Simon sorbi din nou din licoarea rozalie. Willy avea dreptate, categoric: era o băutură pentru femei. Prea dulce și, la final, de-a dreptul scârboasă.

— Probabil i-a venit mintea la cap și s-a săturat să-ți povestească tot felul de chestii porcoase și să te mai și plătească la final. Toată șmecheria asta cu psihanaliza mi se pare cam dubioasă. Când mergi la teatru, spectatorul e cel care plătește, nu actorii.

Simon încuviință din cap, de complezență. Dacă ar fi consemnat toate criticile la adresa metodei lui Freud pe care-i fusese dat să le audă, ar fi putut umple o bibliotecă.

— în orice caz, aș vrea s-o văd. Așa, ca prieten.

— Ia te uită! Când vorbești de lup...

Willy remarcase un grup de clienți noi care tocmai treceau de draperia neagră care masca ușa de la intrare.

— Scuză-mă. Trebuie să mă ocup de Clanul Negru.

Simon urmări privirea lui Willy și recunoscu – sau i se păru că recunoaște – în nou-veniți câteva dintre personalitățile regimului. Erau niște mutre ce apăreau des în paginile unor publicații de rahat precum *Völkischer Beobachter* sau *Der*

Stürmer. Nu-şi mai amintea însă numele lor. Oricum, erau o mulţime...

Willy îi strigă, încercând să acopere larma din club:

— îmbată-te în sănătatea mea!

în acel moment, orchestra *Hitlerjugend* atacă o piesă americană, *It Don 't Mean a Thing If It Ain 't Got That Swing,* ignorând întru totul regulile privind melodiile permise. Se pare că era ziua jazz-ului, având în vedere că, mai devreme, la Adlon, dansase pe *Tar Paper Stomp.*

Imediat, feluriţi dandy în costume elegante, dame cu glezne groase, marinari cu tricouri în dungi şi berete cu pompon roşu, androgini cu sprâncenele epilate şi rujaţi cu negru improvizară un mic ring de dans între mese şi începură să gesticuleze la unison. Strigătele lor entuziaste se amestecau cu sunetele stridente ale saxofonului.

Simon îşi petrecuse îndeajuns timp în acest mediu, astfel încât era capabil să recunoască fiecare castă reprezentată aici: „băieţi de etaj", care se prostituau în gaşcă în holurile hotelurilor, aşa-numiţii *bad boys,* îmbrăcaţi în culori stridente şi cu buzunarele pline de afrodiziace, şi „puştanii sălbatici", fără vreun ban în buzunar şi fără adăpost, care-şi făceau veacul prin preajma Muzeului de Anatomie, în apropiere de pasajul Teilor, şi care puteau fi posedaţi în schimbul câtorva ţigări...

Porni spre scara care ducea spre toalete, străbătând contra curentului mulţimea care se precipita spre ringul de dans.

Becker nu se zgârcise deloc atunci când concepuse decorul de la *Nachtigall.* Recuperase elemente de decor de prin cabareturile deceniului anterior şi încercase să le dea coerenţă, armonizând toate aceste fragmente de kitsch pur. Pereţii decoraţi cu paiete evocau căi lactee iluminate violent de proiectoare în nuanţe de albastru şi violet, balustrade cu motive maure ascundeau separeuri discrete, iar mesele de la parter aveau deasupra minarete şi domuri butaforice; din loc în loc, în sală erau împrăştiate banchete cu broderii aurii şi mormane de perne. Decorul de la *Nachtigall* se voia a fi maur sau turcesc sau poate arab... în orice caz, scopul era de-a da

atmosferei o tentă lascivă şi exotică.

Simon coborî la subsol, o zonă periculoasă pentru băieţii cei chipeşi. De-o parte şi de alta a culoarului cu pereţi îmbrăcaţi în mătase roşie se deschideau săli întunecate mobilate cu paturi, alcovuri, saltele şi bărbaţi îmbrăţişaţi...

— Tu ce naiba cauţi aici? răsună o voce bubuitoare, în timp ce o mână puternică îl apuca de guler, izbindu-l de perete.

Avu nevoie de un răgaz de o secundă pentru a-l recunoaşte pe însuşi *Hauptsturmfuhrer*-ul Beewen. Colosul renunţase la uniformă şi purta un smoking negru cu guler de mătase vineţie, foarte elegant. Fără îndoială, aparţinuse înainte vreunui sărman evreu. Îşi făcuse şi o frezăcu inflexiuni aurii, ascunzându-şi şuviţa blondă de pe frunte sub o tonă de briantină.

— Răspunde! răcni uriaşul, cu pumnul ridicat.

Simon reuşi să zâmbească, deşi abia putea să respire.

— Ştii ce spunea Freud? „Violenţa denotă carenţe de vocabular”.

Mai puternică decât frica sau raţiunea, mania sa de a-şi puncta discursurile cu ironii fine răbufnise şi de data asta. Beewen îşi repezi pumnul înainte, iar Simon închise ochii. Izbitura se produse chiar lângă urechea sa. Ridică pleoapele. Nazistul se strâmba de durere, după ce lovise peretele.

Chiorul îi dădu drumul, de parcă ar fi eliberat un peşte în apă.

— Ce cauţi aici? repetă el Eşti poponar?

Simon îşi aranjă haina.

— Nu prea... După părerea mea, ne aflăm amândoi aici din acelaşi motiv.

— Adică?

— Leni Lorenz.

— Leni e moartă, imbecilule!

Kraus simţi vorbele colosului ca pe o lovitură în plin. Intuise încă de după-amiază această posibilitate, dar confirmarea ei îi provocă o durere acută, undeva în regiunea ficatului.

— A fost ucisă?

Franz Beewen încuviinţă din cap, cu fălcile încleştate. Părea că sfărâma cuvintele între dinţi, ca pe o nucă.

— La fel şi Susanne Bohnstengel? întrebă Simon.

în ochiul sănătos al ciclopului se aprinse o lucire feroce.

— Cred că noi doi avem de discutat mai pe îndelete.

33.

Se descălţară şi se instalară într-un alcov slab luminat, la marginea marii arene sexuale, o sală circulară care avea în centru un ring de dans. De jur- împrejurul ei se deschideau separeuri, luminate de lămpi cu gaz ce păreau nişte licurici încăpăţânaţi.

Fără să se fi înţeles în prealabil, Simon şi Beewen se aşezaseră cu spatele spre spaţiul de dans şi alcovurile care-l înconjurau, unde puteau fi văzuţi tineri ce se sărutau pe gură, se penetrau în şir indian ori se gustau unii pe alţii de parc-ar fi gustat acadelele cumpărate la bâlci.

Kraus prefera să nu-şi imagineze impresia pe care o produceau unui observator din exterior: un pitic şi un titan, amândoi în smoking şi în şosete, rigizi ca nişte candelabre, înconjuraţi de homosexuali ce se împreunau într-o veselie, într-un miros atotcuprinzător de cârciumă ordinară.

— De ce ai pomenit numele Susannei Bohnstengel? începu Beewen.

— Fiindcă şi ea visa acelaşi Om de marmură.

— Poftim?!

— Am spus aşa: şi ea îl visa pe Omul de marmură.

Simon îşi explică afirmaţia. Dacă voia ca această anchetă să progreseze, avea nevoie de ajutor, şi doar gestapovistul putea să i-l ofere.

De undeva se auzea un gramofon, difuzând cântece ale Marlenei Dietrich. Simon n-ar fi putut explica în ce fel, dar avusese dintotdeauna senzaţia că melancolia homosexuală era legată de aceste romanţe dulcege, cântate de-o femeie cu voce de bărbat.

Ich hab ' noch ein Koffer in Berlin,

Deswegen muss ich nächstens wieder hin.

Când Simon sfârşi de explicat, era leoarcă de sudoare. Domnea acolo o căldură sufocantă, dublată de miasme şi gemete. Din câte-şi putea da seama, Beewen nu-i înţelesese cu adevărat ipoteza privind un bărbat care le apărea victimelor mai întâi în vise, iar apoi le ucidea în viaţa reală.

Era o ipoteză lipsită de sens, era conştient de asta. Dar cum altfel să creadă că era vorba de o simplă coincidenţă? în orice caz, Simon îşi aşternuse cărţile pe masă, acum era rândul lui Beewen. Avea să fie oare dispus să spună ce ştia? Obsesia pentru secrete a gestapoviştilor era de notorietate.

Simon se văzu nevoit să-l tragă niţel de limbă:

— Şi tu ai nevoie de ajutorul meu. Ancheta asta ţi se potriveşte aşa cum
mi s-ar potrivi mie o uniformă nazistă.

Beewen strâmbă din buze, dar era imposibil de ghicit dacă imaginea aceea îl dezgusta sau îl făcea să zâmbească.

în cele din urmă se hotărî şi depănă tot ce ştia despre seria de crime. Nume, date, modul de operare şi, mai ales, indiciul-cheie: arma crimei era un pumnal nazist.

Simon se simţi cuprins de entuziasm. Era convins că, lucrând împreună, aveau să reuşească să-l identifice pe criminal. Beewen avea la dispoziţie mijloacele logistice ale celei mai bune forţe de poliţie din lume. Simon, în schimb, se simţea ca peştele în apă în lumea victimelor (care era, fără îndoială, şi cea a criminalului).

însă cele două teorii privind crimele erau incompatibile. După părerea lui Beewen, criminalul era un ofiţer nazist care-şi alesese victimele la un eveniment oarecare. în opinia lui Simon, aveau de-a face cu o creatură pe jumătate fantastică, ivită din vise pentru a duce la bun sfârşit o pedeapsă.

De-o parte, pragmatism. De cealaltă, delir oniric.

Simon avea însă un argument menit să le reconcilieze poziţiile:

— Omul de marmură ne-ar putea spune mai multe despre ofiţerul tău nazist.

— Cum aşa?

Acesta era probabil ultimul loc din lume potrivit pentru o explicare prin prisma psihanalizei a mecanismului viselor, dar Simon nu se împiedică de acest detaliu:

— Pe parcursul zilei, creierul tău zăboveşte o fracţiune de secundă asupra unui detaliu. Acest detaliu e atunci stocat în memoria ta pe termen scurt, un compartiment al minţii în care ajung toate informaţiile aparent neînsemnate. Pe timpul nopţii însă, exact genul acesta de amintiri sunt folosite la elaborarea scenariului viselor. Fragmentul respectiv devine vectorul angoasei ce se cere a fi exprimată. înţelegi?

— Nu prea, nu. Dă-mi un exemplu.

— Să zicem că iarna e pe sfârşite. Te plimbi prin Berlin şi observi că petuniile de la balcoane încep să înflorească în această perioadă a anului. Gândul acesta îţi ocupă mintea vreme de-o fracţiune de secundă. însă, în acel interval infim de timp, ideea asta domină procesele tale de gândire, chiar şi preocupările obişnuite. Iar asta îi conferă o importanţă deosebită.

— Şi ce-i cu asta?

— în noaptea care urmează, visezi că ai paisprezece ani. Faci parte din *Hitlerjugend* şi eşti mort de spaimă, căci *Ftihrer*-ul urmează să treacă în revistă unitatea de care aparţii. Cu această ocazie, urmează să îi înmânezi un buchet de flori, un buchet de petunii, mai exact. Aşadar, pe parcursul întregului vis, vehiculul angoasei tale va fi acest buchet de petunii. Acesta este elementul purtător.

— Foarte amuzant.

— Nu glumesc. Figura Omului de marmură din povestea noastră joacă exact acest rol. Victimele au zărit această figură undeva: o sculptură, o gravură sau poate chiar un om pe care un anumit detaliu îl face să fie asociat în mintea victimelor cu piatra.

— Şi ce legătură are asta cu ancheta?

Zgomotele înfundate venite din celelalte alcovuri, carnea frecându-se de carne, gemetele şi respiraţiile sacadate, toate acestea le parveneau asemenea bolboroselilor sinistre ale unei

mlaştini.

— Potrivit datelor la care au avut loc şedinţele mele cu victimele, toate doamnele de la Adlon l-au visat pe Omul de marmură în săptămâna ce a precedat crimele. Asta înseamnă că, fiecare în parte, cele trei au văzut un anumit detaliu care le-a provocat aceste vise.

— Tot nu-mi dau seama unde baţi.

— Trebuie să aflăm absolut tot ce-au făcut în săptămâna ce a precedat asasinatul şi să vizităm locurile prin care au trecut: ucigaşul se ascunde într-unul dintre aceste locuri. Poate că e o biserică, un muzeu sau, pur şi simplu, vreo anume prăvălie...

Beewen nu părea prea convins. Intenţionase să îl folosească pe Simon pentru a trage cu urechea la Clubul Wilhelm, nu pentru a-i orienta ancheta în direcţia acestor elucubraţii.

— Cred că ai prea multă imaginaţie, rosti el, în cele din urmă.

— Da, ăsta ar fi un punct pe care-l am în comun cu ucigaşul.

Simon se ridică. Gulerul cămăşii îi era umed, iar duhoarea care domnea în acest subsol îi siluia nările. Nu mai suporta să rămână în această cloacă.

— Am să te anunţ dacă aflu ceva, orice, spuse el la sfârşit. Şi aş avea un sfat pentru tine: continuă să te îmbraci în civil pe parcursul anchetei. Uniforma SS nu e tocmai discretă.

Ciclopul îl apucă de încheietura mâinii.

— E-n regulă. Dar să nu uiţi ceva.

— Ce anume?

— Pentru mine eşti încă suspect.

— Din partea mea, n-ai decât să-mi percheziţionezi casa. N-ai să găseşti niciun pumnal nazist acolo.

— Nu, dar eşti singurul care s-a culcat cu toate cele trei victime.

Simon încremeni.

— De unde ştii?

— Simplă intuiţie.

Psihanalistul preferă să dezamorseze ameninţarea celuilalt

printr-o glumă:

— Ai dreptate. Cine poate şti? S-ar putea ca eu să fiu omul cu mădularul de piatră...

— Ce-i drept e drept: se spune că piticii o au enormă.

34.

Ieşind de la *Nachtigall*, Franz Beewen hotărî să meargă la curve. Era, oarecum, o urgenţă: voia să se debaraseze de mirosurile masculine care, i se părea, se îmbibaseră în piele şi-n haine.

Ajunse la maşină şi se aşeză la volan, căci îi dăduse liber şoferului. Porni spre sud-vest, spre Neukölln, unde se afla celebra *Clara Haus,* un local bine cunoscut de toţi ofiţerii SS. Nu era un bordel în sensul propriu al cuvântului, ci mai degrabă un soi de bar ce avea drept specificitate un entuziasm nemăsurat faţă de tot ce însemna nazism. Fetele de-aici nu voiau nici bani, nici sentimente, atâta vreme cât purtai o uniformă nazistă.

Beewen se simţea cam ameţit, dar nu din pricina alcoolului, ci din cauza revelaţiilor lui Kraus, care mai degrabă îl încurcase decât să-l fi ajutat. Când, în sfârşit, găsise un indiciu solid, se trezise mărunţelul să-i împuie capul cu vise şi mecanisme ale subconştientului...

După plecarea acestuia, îl interogase pe Willy Becker. Tipul era dubios, chiar foarte dubios, dar nu avea cum să le fi ucis pe bietele femei, cu atât mai puţin pe Leni Lorenz, care, era evident, îi era cea mai apropiată prietenă.

Becker fusese destul de evaziv în privinţa scrisorilor şi a hârtiilor cu calcule găsite la Leni acasă; fără îndoială, era vorba de vreo schemă de contrabandă a celor doi. Nu prezenta interes pentru anchetă, dar asta nu-l împiedica pe Beewen să se mire că o femeie care nu ducea lipsă de nimic se lăsase antrenată în aşa ceva. Fără îndoială, era o bună ilustrare a expresiei „a avea viciul în sânge”.

Lui Beewen îi făcuse plăcere mica lor întrevedere. Willy era un poponar ce se lăsa cu greu convins să vorbească. îi amintea de vremea trupelor de asalt. Ar fi fost pe placul lui Rohm şi a ciracilor să-i pederaşti. *Odihnească- se în pace...*

Plecase cu un imens regret în gând: nu-i spusese lui Becker că Leni era moartă. Discreţia impusă de misiunea sa era mai presus de orice.

Din Nollendorfplatz până în Neukolln era o bună bucată de drum, vreo şaizeci de kilometri. Dar noaptea era liniştită la Berlin, iar străzile erau pustii. Mercedesul său parcurse distanţa în mai puţin de o oră şi, mai repede decât se aşteptase, se trezi la doi paşi de *Clara Haus.*

Detesta locul ăsta, dar nu avea nevastă şi nici timpul liber necesar pentru a rezolva această problemă, aşa că, vrând-nevrând, se vedea nevoit să apeleze la o soluţie facilă.

în timp ce-şi parca maşina, se gândi din nou la *Nachtigall* şi la mulţimea de bărbaţi goi care-l scârbise în asemenea măsură. Auzise că în Grecia antică – o perioadă de apogeu a culturii şi civilizaţiei, aşadar – toată lumea practica sodomia. *Poftim civilizaţiei*

/naintă pe RykerstraBe apoi coti pe aleea laterală unde se hotărâseră Clara şi fetele ei să-şi stabilească sălaşul. Intrarea discretă era păzită de două santinele în uniformă. Era, într-adevăr, un club cât se poate de select.

Fu nevoit să-şi prezinte insigna pentru a i se permite să intre, căci rămăsese îmbrăcat în haine civile. Odată intrat, îşi spuse în sinea sa că Simon Kraus avusese dreptate: picase ca musca-n lapte în această anchetă. Se agăţa de povestea cu pumnalul fiindcă era un indiciu concret, palpabil. Nu încerca să priceapă motivaţiile ucigaşului fiindcă ştia că nu ar fi în stare de aşa ceva. Nu era decât un golan devenit copoi. Pentru a înţelege un astfel de ucigaş, ar fi trebuit să fie asemeni lui Kraus: complex, vicios şi familiarizat cu psihozele.

Intrarea sa în sala principală trezi interesul celor aflaţi acolo. Era singurul îmbrăcat în smoking. Ăsta ar fi putut fi un atu în altă parte; aici, fetele se dădeau în vânt după chipie şi petliţe cu

frunze de stejar. Din fericire, mutra sa feroce ţinea loc cu succes uniformei.

Ultima oară când fusese aici parcă nu-i păruse a fi atât de ordinar localul. Era o încăpere mare, cu pereţi cenuşii. în stânga fusese instalat barul, iar mesele erau aşezate în cerc, astfel încât să alcătuiască, în centru, un ring de dans. Un nor gros de fum de ţigară plutea undeva aproape de tavan, iar mirosul de bere amestecat cu cel de urină erau atotstăpânitoare. Mobilierul era vizibil ieftin, perdelele erau acoperite de draperii jegoase, iar pardoseala lucea din pricina umezelii. în fundul încăperii, o scară urca spre camerele private.

Beewen se îndreptă spre bar, răsuflând greu în atmosfera încărcată de miasme. Fumul era atât de dens încât abia se putea distinge ceva la o distanţă de trei metri. Comandă un schnapps, se rezemă cu cotul de tejgheaua barului şi se întoarse spre sală, evaluând din priviri teatrul de operaţiuni.

Ce văzu i se păru oribil. Un ofiţer beat turtă sâcâia o blondă scundă, încercând să afle dacă era capabilă să tragă vânturi atunci când urina. Un altul săpa de zor cu o mână între picioarele tovarăşei sale de pahar, în vreme ce cu cealaltă încerca să-şi scoată arma din teacă; părea încurcat, ezitând între a-şi descheia pantalonii sau a pune mâna pe revolver. Câteva cupluri pe jumătate goale se mişcau pe ringul de dans, sau mai bine spus se clătinau în ritmul unui cântec cu versuri obscene. Era despre vânători şi prada lor, dar calitatea de redare a gramofonului era atât de proastă încât abia se înţelegeau versurile.

Comentariul lui Lorenz, bancherul, îi reveni în minte. în Germania prezentului, dragostea încetase să mai existe. Atunci când proaspătul văduv pronunţase aceste cuvinte, Beewen fusese cât pe-aci să izbucnească în râs. Şi totuşi, omul cu lornion avusese dreptate. Chiar şi ura, propria sa ură, pe care o cultivase şi o protejase ca pe o comoară, îşi pierduse din intensitate. Orice sentiment, bun sau rău, era de-acum cufundat într-o mare de noroi împuţit.

Aşeză o monedă pe tejghea şi se îndreptă spre ieşire. Nu

merita să-şi irosească aici niciun minut furat din timpul de somn. în momentul în care dădea la o parte draperia care masca intrarea, fu gata să fie răsturnat de un nou-venit.

— Ce dracu' cauţi aici? întrebă el, recunoscându-l pe Dynamo.

— Venisem să te caut.

— Păi de unde-ai ştiut unde să mă găseşti?

— Ce fel de gestapovist aş fi eu, dacă nu mi-aş spiona şeful?

— Şi ce vrei de la mine?

— A fost găsit căpitanul Max Wiener.

— Unde era?

— Pe o tarla de cartofi. Se pare că nu fusese îngropat îndeajuns de adânc.

35.

Chiar şi pentru un agent al Gestapo-ului două cadavre într-o singură zi însemna cam mult.

După un drum de jumătate de oră cu maşina, spre sud, ajunseră în plin câmp.

Crescut la ţară, Beewen era familiarizat cu ritmurile pământului. Coborând din maşină, nu se miră deloc simţind duhoarea care-i întâmpinase. Era vremea îngrăşării ogoarelor. După recoltare, paiele rămase pe mirişte erau îngropate, pentru a le accelera procesul de descompunere. Pământul era arat cu brazdă adâncă, apoi erau împrăştiate îngrăşămintele, de aici şi mirosul neplăcut care-i înconjura.

— Nu ştiu cum rezistă cei de pe-aici în duhoarea asta, comentă Dynamo.

— Unde-i cadavrul? întrebă Beewen.

Holm îi arătă cu degetul şi porniră într-acolo, înfundându-se în pământul reavăn. Echipa venită de la Gestapo făcuse tot posibilul să păstreze discreţia, în cât mai mare măsură. O singură furgonetă era oprită la marginea drumului, cu farurile

stinse şi doar câţiva agenţi îşi mutau greutatea de pe-un picior pe altul în zona cu pricina. Păreau a fi, mai degrabă, nişte hoţi de legume.

Dynamo pomenise de-o tarla cu cartofi, dar habar n-avea despre ce vorbeşte. De-aici se recoltase grâu sau poate orz. Nu că asta ar fi modificat în vreun fel datele problemei.

— De ce a fost chemat Gestapo-ul şi nu cei de la Criminalistică?

— Chestie de baftă. Un ţăran a descoperit cadavrul azi după-masă, în timp ce ara pe-aici. S-a dus glonţ la reprezentantul SS din sat. Tipul ăla n-a prea ştiut ce să facă, pe cine să cheme. S-a sfătuit cu primarul, care e membru de partid şi care are un văr la noi, la Gestapo. în cele din urmă, iau telefonat vărului în cauză şi... iată-ne aici.

înaintau cu mare greutate, abia smulgându-şi încălţările din noroi, iar efortul acesta îi provoca lui Beewen o satisfacţie ascunsă. Pământul proaspăt răscolit de plug îi amintea acut de copilăria sa şi nu putea gândi decât un singur lucru: scăpase din noroi. *Dumnezeii mă-siil* Lăsase în urmă toată mizeria asta şi viaţa de sclav al pământului.

— Acolo e, spuse Dynamo.

în stânga, la vreo sută de metri depărtare, se zărea o foaie de cort cenuşie, întinsă între două brazde. Poliţiştii aşezaseră bolovani pe colţurile ei pentru a o împiedica să fie luată de vânt. Improvizaţii rudimentare.

Dynamo dădu la o parte foaia de cort şi-şi aprinse lanterna Daimon Telko Trio de care era tare mândru. în lumina verzuie, un trup gol se ivi în faţa ochilor celor doi. Beewen observă imediat semnele torturii. Luă lanterna din mâna lui Holm şi îngenunche, pentru a vedea mai bine.

Unghiile de la mâini şi de la picioare fuseseră smulse. Degetele de la picioare erau arse; torţionarul vârâse tampoane de vată între ele, apoi le dăduse foc. Arsuri de ţigară pe gât şi în jurul sfârcurilor. Urme de electrocutare pe organele genitale. Vânătăi cât cuprinde şi toate oasele feţei sfărâmate...

— De unde ştim că e Wiener?

— Unul dintre agenţii sosiţi la faţa locului a lucrat înainte la Kripo. L-a recunoscut.

Beewen se ridică şi aţinti lumina lanternei pe chipul tumefiat.

— Tipul cu pricina are ochi buni. Cu toate rănile astea...

— Oricum, sunt şanse serioase să fie el, nu-i aşa?

— Se ştie cauza morţii?

Holm îşi recuperă lanterna, apoi împinse cadavrul cupiciorul, întorcându-l pe partea cealaltă. în ceafa se vedeau două găuri de glonţ.

— Treabă de profesionist.

Fără îndoială, fu gata să adauge „ca la noi, la Gestapo", dar se abţinu.

De altfel, nici măcar nu aveau nevoie să vorbească. Cunoşteau amândoi prea bine aceste metode de tortură. Tehnica de eliminare le era de asemenea familiară. Erau metodele Gestapoului, cele pe care le practicau şi ei, de ani de zile, laolaltă sau individual.

La capătul ogorului se iviră lumini de faruri, măturând suprafaţa argiloasă a solului. Mijind ochii, Beewen recunoscu maşina. Era Mercedesul negru al lui Perninken.

— *Scheifiel* Cine l-o fi anunţat?

Holm se mulţumi să rânjească, izbind cu vârful bocancului într-o movilă de pământ.

Din nou, Beewen avu senzaţia neplăcută de-a fi fost cel din urmă anunţat, de parcă ar fi fost un încornorat. La Gestapo, o anchetă era dublată întotdeauna de o a doua, care-i viza pe anchetatori. *Geheime Staatspolizei* era o reţea amplă de cârtiţe, turnători şi pârâcioşi, un cuib de vipere care se devorau între ele.

Holm scoase din buzunar o ploscă de alcool.

— Vrei o gură de schnapps, să-ţi clăteşti gura înainte de marele oral?

— N-ar strica, mulţumesc.

Ridică ochii spre cer şi trase adânc în piept aerul nopţii. Puţea a balegă, dar acesta era unul dintre mirosurile care îi

erau familiare. Deasupra lui, pe bolta indigo, stelele străluceau. Oricine ar fi fost impresionat de priveliște. Nu și Beewen. Când era copil, se simțea strivit de imensitatea boitei cereşti, ameţea privind-o, îi provoca atacuri de panică.

Percepuse mereu stelele ca fiind nişte chemări în ajutor venite dintr-o altă lume, dintr-un univers de neimaginat, de negândit. Dintr-un abis în care, într-o bună zi, avea să se prăbuşească el însuşi.

în acele momente, îşi jura că avea să meargă din nou la biserică, să stea de vorbă cu un preot, singura alinare accesibilă celor cu mintea limitată, cum se considera el. îşi râse-n barbă la acest gând. Un preot... pentru el? Fiecare zi care trecea îl aducea, mai degrabă, mai aproape de iad...

Perninken se apropia acum de ei. Era îmbrăcat ca pentru o paradă pe Olympiastadion, deşi era ora unu noaptea.

— Lasă-ne, îi şuieră Beewen lui Dynamo.

Fără să scoată o vorbă, Holm aşeză la loc pietroaiele pe marginea foii de cort ce-l acoperea pe Max Wiener şi se îndepărtă.

Descoperind ţinuta lui Beewen, Perninken fluieră fals-admirativ, o ironie tipică pentru un ofiţer de la Gestapo.

— Explică-mi, ordonă el.

Deşi era conştient că *Obergruppenfuhrer*-ul era deja la curent cu tot ce ştia el însuşi, ba poate chiar ştia mai mult, Franz îşi făcu datoria cât se poate de destoinic, rezumând ceea ce-i spusese Holm.

Perninken nu ceru să-i fie arătat cadavrul. Cu cascheta pe cap, superiorul său îşi pierdea cel puţin jumătate din aparenţa de personalitate, fiind ascunsă cea mai vizibilă dintre trăsăturile sale: chelia.

Din dorinţa de a-l provoca, Beewen descrise în cel mai mic detaliu felul în care decursese execuţia – căci nu avea îndoieli că asta fusese – şi enumeră detaliile torturilor îndurate de

bietul poliţai.

Obergruppenführer-u| nici măcar nu clipi. Rămăsese cu capul plecat, la doar un metru de Beewen, iar trăsăturile îi erau greu de distins. în schimb, gradele de pe umeri sclipeau, strălucitoare, în lumina lunii.

— Cum îţi explici că un ofiţer de la Kripo a fost îngropat tocmai aici, doborât cu două gloanţe în ceafa, după ce-a fost torturat?

Aş putea să îţi pun şi eu aceeaşi întrebare, fu gata să-i dea replica Beewen, dar reuşi să se abţină, căci o atare insolenţă nu i-ar fi fost de niciun folos.

— E prea devreme pentru a stabili aşa ceva, *Obergruppenführer,* dar ancheta...

— Nu va fi nicio anchetă, i-o reteză scurt superiorul său, pe un ton calm.

îşi aprinse o ţigară şi începu să se plimbe, după cum îi stătea în obicei.

Văzându-l cum se clătina, Beewen îşi privi superiorul cu alţi ochi. Niciodată nu-i păruse a fi mai uman decât acum... şi mai vanitos.

— Adevărata întrebare e alta: cine-a comis crima?

— Cine? Cine? repetă Beewen, adoptând fără să vrea un ton teatral.

— Poate c-ai fost tu, ori poate c-am fost eu, rosti Perninken fără să clipească. Sau poate c-au fost ticăloşii de la SD. Sau chiar, de ce nu, chiar cei de la Kripo...

— Ancheta...

— îţi repet: nu va exista niciun fel de anchetă. Nimeni nu-şi va pierde timpul deschizând un dosar care, în cele din urmă, va fi oricum închis. Doar Wiener însuşi e de vină pentru faptul că zace acum, aici. Necunoscute sunt căile *Führer*-ului.

Rostise ultima propoziţie fără vreo urmă de ironie în glas. Pentru SS-iştii ca Perninken, era ceva ce se înţelegea de la sine: Adolf Hitler era însuşi Dumnezeu.

Beewen preferă să schimbe subiectul:

— M-am întâlnit cu Herr König în seara asta.

— Ştiu. Mi-a telefonat.

— De ce i-aţi permis să-mi dea informaţia privind pumnalul?

— Fiindcă nu văd cum ai putea continua ancheta tară să ai la dispoziţie toate informaţiile din dosar.

De data asta, fu cât pe-aci să urle: *Nu mă luaţi drept prosti* Preferă însă să rostească pe un ton supus, aproape umil:

— Şi totuşi, e prima oară când am auzit despre acest indiciu capital. în dosar nu figurează absolut nimic despre...

— Fiindcă trebuia ca mai întâi să ne asigurăm că eşti de încredere.

— în ce sens?

— Te-am observat atent zilele astea, Beewen. Acum ştiu că, înainte de-a pune mâna pe ucigaş, vei şti cum trebuie să reacţionezi adecvat situaţiei.

— Aşadar, am să vă las să-l lichidaţi?

Beewen fusese prea direct. Chiar şi în cadrul Gestapo-ului, anumite lucruri trebuiau rostite mai cu fereală.

— Dacă am să-l arestez pe acest individ, un proces nu va fi în interesul nimănui, îşi mai domoli el explicaţia. O afacere ca asta ar murdări serios imaginea Reich-ului, chiar şi în interior, ca să nu mai vorbim de presa internaţională.

Perninken nu-i răspunse, dar tăcerea sa indica faptul că era în asentimentul spuselor lui Beewen.

— Desigur, totul s-ar putea rezolva cât mai discret posibil, *intra muros,* continuă Beewen. Dar chiar şi o astfel de soluţie ar face oarece vâlvă. Dispariţia unui înalt ofiţer SS nu ar trece neobservată. Ar începe zvonurile...

— Concret, *Hauptsturmfuhrer,* ce propui?

Beewen trase aer în piept, înainte de a se avânta în necunoscut:

— Există un loc unde un ofiţer SS ar putea să dispară în modul cel mai firesc cu putinţă.

— Care ar fi acela?

— Frontul polonez, de îndată ce va începe războiul.

— La ce te gândeşti?

— Găsesc ucigaşul, vă dau numele lui şi îl trimiteţi pe front, turui el. Acolo ar putea fi executat... discret. Nimic nu e

mai firesc decât să-ţi pierzi viaţa pe câmpul de bătălie.

— Şi cine ar urma să-şi asume răspunderea acestei execuţii? Tu?

— Exact.

Perninken zâmbi, în semiîntuneric.

— Din nou, obsesia ta cu mobilizarea.

— Am mai discutat despre asta, *Obergruppenfuhrer.* Am...

— Am să cer aprobare pe cale ierarhică, i-o reteză Perninken. Ne lipseşte însă un element de bază necesar pentru ducerea la bun sfârşit a acestui plan: numele criminalului.

— Voi afla numele acesta cât de curând, *Obergruppenführer.*

— Sper, pentru binele tău.

Otto Perninken îşi reluă plimbarea laborioasă printre brazde. Fără îndoială, nu realiză ironia propriilor cuvinte atunci când adăugă:

— Să fii atent pe unde calci, Beewen.

— Voi fi prudent.

— îmi aminteşti de un ofiţer SS pe care l-am cunoscut. Credea că se poate folosi de regimul nazist pentru a-şi atinge anumite scopuri personale, ca să zic aşa.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

Generalul privi în zare, spre marginea câmpiei pierdută în beznă.

— Dacă îmi aduc eu bine aminte, e îngropat pe undeva pe-aici.

36.

întrevederea cu Emst Mengerhâusen nu fusese prea grozavă şi nici ceea ce urmase nu se dovedise a fi mai acătării. După ce plânsese din adâncul sufletului, visând să-şi ducă „copiii" peste mări şi ţări, departe de nazişti, Minna von Hassel adormise, ca o femeie de stradă, în roaba ei. Se trezise către ora unsprezece şi vomitase; asta era întotdeauna consecinţa excesului de coniac:

un somn, un episod de greaţă acută şi arsuri biliare.

Apoi, pe neaşteptate, telefonul spitalului începuse să sune...

Cartierul Moabit, situat la vest de Berlin-Mitte, era odinioară faimos pentru două lucruri: puşcăria de aici şi ideile roşii ale locuitorilor săi. După şase ani de regim naţional-socialist, echilibrul balanţei se modificase: nu mai auzeai nici să vrei vreo idee comunistă, iar puşcăriile erau pline de prizonieri politici.

Moabit era, de fapt, o insulă vastă, încadrată la sud de râul Spree, la vest de canalul Charlottenburg, la nord-vest de canalul Westhafen, iar la nord-est şi est de canalul navigabil Berlin-Spandau. Era o lume în miniatură, născută în vremea industrializării, în secolul XIX. în locuinţele muncitoreşti, deşi pline până la refuz, se mai găsea loc, în schimbul câtorva mărci pentru o saltea de paie, pentru câţiva locatari suplimentari, pentru câte-o noapte.

Şi totuşi, la ora unu după miezul nopţii, în zona de nord a cartierului, în apropierea portului fluvial Westhafen, la ferestre nu se zărea nici măcar o lumină, iar străzile era pustii. Muncitorii dormeau somnul celor drepţi.

Cea care sunase era Ruth Senestier. Trecuseră aproape doi ani de când nu mai auzise nimic despre ea. Pictoriţă şi sculptoriţă, lesbiană şi de stânga... cum reuşea oare să supravieţuiască în regimul naţional-socialist?

— Ce s-a mai întâmplat cu tine?

Femeia nu-i răspunsese. îi ceruse doar să se întâlnească cât mai curând la *Gineceu,* un local de lesbiene situat la marginea unei rade a portului Westhafen. *E urgent,* spusese Ruth.

Minna nu pierduse nicio clipă. Făcuse un duş rapid, se îmbrăcase şi urcase în bătrânul ei Mercedes Mannheim. Avusese nevoie de o oră pentru a ajunge înapoi la civilizaţie, adică în Berbn-Mitte, iar de acolo cotise pe cheiul râului Spree, înspre HKW, termocentrala din Moabit.

Parcă chiar la picioarele impozantului complex, cu tumul său ca o clopotniţă şi coşurile de fum ce semănau cu nişte obuziere gigantice. De aici, străbătu o serie de străduţe întortocheate, până când ajunse la artera principală pe care o căutase. De-a lungul acesteia se înşira o serie de pavilioane cu faţade de

cărămidă, ca tot atâtea bucăţi de cozonac mmen. Nu erau felinare şi nici asfalt, doar un drum de pământ bătătorit şi o pustietate deplină.

Minna nu se simţea deloc în largul ei. Se ruga să fie luată drept bărbat, în cazul în care ar fi întâlnit pe cineva, şi se îmbrăcase ca atare: pantaloni largi, o haină cambrată de catifea, peste care îmbrăcase un impermeabil strâns în talie, completând ţinuta cu o bască de pictor, purtată *à la française*.

/n sfârşit, ajunse în faţa depozitului în care se afla *Gineceul*. Ferestrele erau acoperite, iar intrarea nu era semnalată în niciun fel. Doar un felinar palid atrăgea privirea. Cel care avusese ideea de a instala acest local în zona docurilor fusese un geniu. Nimeni nu s-ar fi gândit să caute crema comunităţii lesbiene berlineze printre containerele şi muncitorii tatuaţi din port.

Ce-i drept, în Al Treilea Reich, lesbienele nu erau oficial persecutate, aşa cum se întâmpla în cazul homosexualilor. în aceste vremuri, paragraful 175 al Codului Penal german condamna doar raporturile sexuale între bărbaţi. Delictul de lesbianism era inexistent. Şi totuşi, prudenţa nu strica niciodată.

Minna bătu la uşă. O privire aruncată prin lucarnă, un zăvor tras, o draperie dată deoparte şi ajunse în interior. Locul i se păru acum mult mai pitoresc decât şi-l amintea. Zidurile de cărămidă fuseseră zugrăvite în alb, iar mesele erau luminate de lămpi cu gaz suspendate. Filamentul acestora ardea vioi, înveselind atmosfera plină de fum. Pe fiecare masă licărea şi câte o candelă.

N-o zări pe Ruth în prima încăpere. Artista nu-i dăduse niciun fel de explicaţii, niciun cuvinţel privind motivele acestei întâlniri intempestive sau vreun comentariu referitor la natura „urgenţei". Minna o cunoştea însă îndeajuns pentru a şti că nu era vorba de un capriciu.

Ceva mai mică, a doua încăpere era compartimentată în mai multe separeuri, închise cu draperii albe, pe care se proiectau umbrele misterioase ale ocupantelor. Prin urmare, spaţiul

acesteia părea populat de fantome.

Deodată, una dintre draperii se dădu la o parte şi Ruth Senestier îşi făcu apariţia, afişând un zâmbet larg pe chipul ei de păpuşă îmbătrânită. Purta exact acelaşi gen de bască precum cea a Minnei.

— Bună seara, *Frăuleinl* spuse ea, pe un ton plin de afecţiune.

Minna se strecură în separeu, se aşeză şi rosti, râzând încântată:

— Mă bucur aşa de mult să te văd!

— A trecut ceva timp, nu-i aşa? Tot la ţară, cu nebunii tăi?

Minna nu-i răspunse, dar chipul i se întunecă.

— Bun, mă duc să aduc nişte absint, declară Ruth, ridicându-se.

Trase deoparte draperia şi dispăru, iar Minna putu să vadă clientela obişnuită a *Gineceulur*. femei în smoking, creaturi pe jumătate goale cu măşti de vulpe sau diverse păsări şi tot soiul de alte curiozităţi, între care cupluri feminine care se sărutau de zor.

— *Madame est serviel* spuse Ruth în franceză, strecurându-se înapoi în separeu.

Adusese cu sine, pe-o tavă de argint, o sticlă de absint, o carafa de apă cu gheaţă, două linguriţe, o zaharniţă şi două păhăruţe mici, gravate.

Se spunea că la *Gineceu* se putea bea cel mai bun absint din Berlin. Din câte ştia Minna însă, acesta era singurul local unde mai puteai găsi aşa ceva.

O urmări pe Ruth cum îndeplinea faimosul ritual. Mai întâi, turnă o mică doză de alcool în păhărele, apoi aşeză linguriţa deasupra paharului. Plasă un cub de zahăr în ea şi începu să toarne încet apă cu gheaţă. Pe măsură ce zahărul se topea, absintul de pe fundul păhărelului se închidea la culoare.

Contemplând norişorii opaci care se formau în alcoolul verde, Minna se gândi la destinul lui Ruth. O cunoscuse în anii ’20, la începutul studiilor sale, la Spitalul Carităţii, pe când artista

sculpta măşti de aramă pentru veteranii desfiguraţi de Marele Război. Minna se îndrăgostise pe dată, de arta şi personalitatea ei deopotrivă.

Ruth, mai în vârstă cu zece ani, fusese un model pentru Minna. Altruistă şi creativă în egală măsură, era exact opusul artistului solitar închis în turnul lui de fildeş. Ca să se întreţină, colaborase multă vreme publicând desene în reviste precum *Die Dame* sau *Simplicissimus*. în acelaşi timp însă, în atelierul ei, sculpta animăluţe bizare care începuseră să aibă succes în străinătate.

Ruth Senestier parcursese în sens opus traiectoria urmată de Berlinul cel decadent. Pe când oraşul era epicentrul perversităţii, încovoiat sub povara propriilor păcate, Ruth ducea o existenţă monahală, dedicându-se artei sale. Apoi, când nazismul îi potolise pe toţi, Ruth îşi acceptase tendinţele lesbiene, iar acum colecţiona aventuri feminine. Era felul ei de a-şi afirma singularitatea artistică şi revolta.

îi întinse Minnei un pahar ce emana o aromă puternică de anason.

— *Na zdroviel* strigă ea, în ruseşte. în cinstea noastră!

Minna încuviinţă şi sorbi din pahar, dându-şi capul pe spate. Nu se dădea în vânt după această băutură licoroasă, dar de fiecare dată când se ameţea cu lichidul verde, avea senzaţia reîntoarcerii în timp, în Parisul de la finele secolului trecut, cel al poeţilor săi preferaţi: Baudelaire, Verlaine, Rimbaud...

îşi aşeză cu băgare de seamă paharul pe masă, ţinându-l cu două degete, şi apoi întrebă:

— Haide, spune-mi care-i treaba cu urgenţa asta? Spune tot.

37.

Ruth Senestier nu apucă să deschidă gura, căci draperia separeului se dădu din nou la o parte. Un căpşor de vulpiţă cu urechi mari şi coama de culoarea nisipului îşi făcu apariţia.

Bărbatul – pardon, femeia! – avea dinţii încleştaţi pe muştiucul unei pipe, asemeni lui Popeye. Era atât de beată, încât draperia părea a-i fi unicul sprijin.

— Te-am căutat peste tot! mârâi intrusa, cu un puternic accent slav.

— Cară-te!

Departe de a se supune, femeia se strecură în separeu, clătinându-se.

— Nu ai de gând să mă prezinţi prietenei tale?

întinzându-şi mâna pentru a o împiedica pe cealaltă să se prăvălească peste masă, Ruth îi şopti Minnei:

— Ea e Ivana Kuokkala, pictoriţă, rusoaică.

Femeia cu coama de paie, care purta un sacou cu guler rusesc, rânji.

— Dar tu cine eşti?

— Minna von Hassel.

Era obişnuită cu comportamentul dementţilor şi cu reacţiile imprevizibile ale acestora. De altfel, era ea însăşi drogată sau beată jumătate din timp. Cu toate acestea, vecinătatea unei alte persoane aflate sub influenţa alcoolului o făcea să nu se simtă în largul ei.

— Cu ce te ocupi?

— Conduc un azil de alienaţi mintal.

Răspunsese cât putea de serios la întrebare. Pusă faţă în faţă cu un om beat, resimţea de fiecare dată o ruşine surdă: pentru ei, pentru ea însăşi, pentru întreaga omenire. Eliberarea de orice norme nu i se părea o cucerire a libertăţii sau vreun soi de victorie, ci îi amintea, mai degrabă, de o canalizare sau o golire a intestinelor.

— Cum îi ucizi?

— Poftim?

— Pacienţii tăi... cum îi ucizi?

Minna păli.

— Cară-te, îi repetă Ruth.

— Gaze? Sau radiaţii?

— Ţi-am spus să te cari de-aici!

Cu o lovitură de picior, Ruth o împinse pe rusoaică afară din

separeu. Minna simţea că-i vine rău. Aşadar, planul de eliminare era de notorietate publică. Vizita lui Mengerhâusen nu fusese doar un semn prevestitor, ci o confirmare a unei realităţi.

— Mai întâi elimină nebunii, râse artista, de dincolo de draperie. O să
urmeze artiştii!

— Dă-o naibii de tâmpită, spuse Ruth. Nu e rea la suflet, dar face urât la beţie.

Minna încuviinţă din cap şi sorbi din paharul de absint. I se părea că înghite un lichid fosforescent. Nu voia să se lase pradă deznădejdii şi, de altfel, nu venise acolo ca să se jelească.

— Ei, spune-mi aşadar, de ce m-ai chemat în miez de noapte? reuşi ea să articuleze.

— Simţeam nevoia să stăm de vorbă.

— Despre ce?

Ruth ezită. îşi aţinti privirile în fundul paharului, de parcă ar fi putut găsi acolo o încurajare. Odinioară, chipul ei rotund îi dădea un aer de veşnică tinereţe. Acum, părea un măr gălbejit, cu cearcăne grele.

— Am făcut o prostie.

— Ce fel de prostie?

— M-am văzut cu cineva cu care n-ar fi trebuit să mă văd niciodată.

Minna încercă să glumească:

— I-auzi, i-auzi... o nouă pasiune la Berlin?

— Nu. Nu-i vorba de aşa ceva. Câtuşi de puţin.

— Şi-atunci?

Ruth ridică din umeri, de parcă s-ar fi scuturat de ploaie.

— De fapt, n-am voie să vorbesc despre asta.

— De ce?

— E prea periculos.

— Are de-a face cu Hitler şi ai lui?

— De-ar fi doar atât...

Minna începu să se îngrijoreze cu adevărat. Ce putea fi mai rău decât ameninţarea reprezentată de SS?

Ruth îşi servi o nouă porţie de absint. De data asta,

ceremonialul fu săvârşit în viteza a patra. Simţea nevoia să bea, cât mai repede, cât mai mult.

— Ştiu de ce te-am chemat. Din egoism. Pur şi simplu, am simţit nevoia să schimb...

Minna îi apucă mâna.

— O să fiu mereu aici, pentru tine.

Ruth încercă să zâmbească, dar mecanismul declanşator al surâsului păru a se fi blocat, precum o pendulă stricată. Minna îşi dădu seama că erau îmbrăcate la fel. Nu doar basca era identică, ci şi pantalonii şi sacoul bărbătesc. Pe spătarul banchetei de piele observă un trenci care semăna leit cu impermeabilul ei.

Minna se gândi că, aşezate faţă în faţă aici, în separeu, păreau a fi de-o parte şi de cealaltă a unei oglinzi. Luă din nou paharul şi lăsă arsura plăcută să-i umple pieptul. Simţea cum creierul i se lichefiază.

— Am acceptat o comandă, şopti Ruth, cu glasul răguşit din pricina alcoolului. A fost o greşeală.

— O comandă pentru o sculptură?

— Da, un fel de sculptură.

— Şi cine e clientul?

Ruth zâmbi sumbru, de parcă tocmai ar fi aruncat apa din copaie laolaltă cu săpunul, prosopul şi pruncul.

— Diavolul.

38.

Plecând de la cabaret, Minna simţea că se ameţise din nou. De două ori într-o singură noapte: era un record personal. Nu-şi regreta însă periplul nocturn. Ruth o chemase în ajutor şi, în cele din urmă, ea însăşi pleca de acolo îmbărbătată. Nu reuşise să înţeleagă prea bine care era problema prietenei sale, însă, cu ajutorul aburilor aromaţi de absint, sfârşiseră prin a- şi regăsi, împreună, buna-dispoziţie. Vreme de două ceasuri puseseră lumea la cale, ignorând spectacolele pe care localul le propunea clientelor sale, la intervale regulate.

Nu-i mai rămânea acum decât să îşi regăsească maşina. Dacă-şi amintea bine, trebuia doar să urmeze strada de pământ bătătorit mărginită de pavilioanele roşcate. La capătul acesteia, turnul termocentralei se decupa pe cerul nopţii. *Nicio problemă.*

Minna ştia bine acest cartier. Moabit-ul era un furnizor de nădejde al unui număr considerabil de nebuni şi depresivi, muncitori la bandă care-şi pierduseră puterea sau voinţa de-a trăi. Naziştii învăţaseră cum se cuvine lecţiile taylorismului. Muncitorii la bandă erau un soi de oameni-maşinării, care-şi pierdeau uşor câte-un şurubel tot strângând cât era ziua de lungă şuruburi pe bandă. Jocul şchiop de cuvinte o făcu să izbucnească în râs, semn limpede că se îmbătase.

Casele muncitorilor îşi repetau faţadele identice şi banale, monotonia fiind întreruptă din loc în loc de câte-o grădiniţă nu mai mare decât un mormânt. Toate ferestrele erau închise. Noaptea părea că alungase toţi locuitorii cartierului. Domnea o duhoare anume, un miros greu, amplificat de căldura verii. O cuprinse teama. Paşii ei păreau că se pierd, din pricina pământului moale al străzii.

Se întoarse brusc. Fusese avertizată de o tresărire, sau mai degrabă o crispare: era urmărită. Nu era însă nimeni în urma ei. Grăbi pasul. O întreprindere nu tocmai uşoară, având în vedere că întorcea mereu capul şi paşii, oricât de grăbiţi, rămâneau la fel de mici. Turnul era tot mai aproape, în câteva sute de paşi avea să ajungă la maşină.

Din nou i se păru că aude ceva. De data asta, surprinse o umbră care dispăru imediat. Era aproape trei dimineaţa. Se gândi la pictoriţa aceea oribilă, rusoaica care o insultase, dar aceea fusese mult prea beată ca să mai fie în stare să urmărească pe cineva...

Mai repedel Ajungând în apropierea centralei, o luă mai întâi la dreapta, apoi la stânga, tară a avea însă certitudinea că, în felul acesta, se apropia de ţintă. Acoperişurile păreau tot mai apropiate. Uzina nu se mai zărea acum, ci doar ziduri oarbe, ferestre închise şi porţi întunecate...

înaintează şi ai să ajungi pe cheii Din acel moment, avea să fie de-ajuns să avanseze de-a lungul danei. Strada era de-acum plată şi solul dur.

Deodată, mânată de-o intuiţie de moment, întoarse capul peste umăr şi îl văzu. Purta o manta strânsă la brâu, avea mâinile în buzunare şi pălăria trasă pe ochi. înainta hotărât, direct spre ea.

Minna îşi stăpâni un ţipăt şi-şi scoase pantofii. îi vârî în buzunarele impermeabilului şi o luă la fugă, desculţă pe pământul bătătorit. Atingerea solului rece îi făcu bine. Crescu viteza, simţind cum luciditatea îi revenea, impulsionată de surplusul de adrenalină.

După un sprint, se opri brusc, dând de şinele de cale ferată. Cât vedea cu ochii, o mulţime de şine de cale ferată care se întretăiau şi se bifurcau sau reuneau, ca nişte ţipari zvârcolindu-se sub lumina lunii. Dincolo de ele se vedeau clădirile gării de triaj, antrepozite şi hangare. *Dana portului e dincolo de şine*. Se avântă, fără să mai stea pe gânduri. Fiecare pas îi zdrelea picioarele. Pământul bătătorit fusese înlocuit de pietriş cu muchii
ascuţite.

Se strecură între două vagoane şi riscă din nou o privire în urmă. Bărbatul era acolo, pe urmele ei. Cu mâinile înfipte în buzunare, înainta repede, cu paşi sacadaţi. Era lat în umeri şi nu părea genul care să obosească uşor.

Se încălţă la loc şi porni spre hangarele întunecate. Se împleticea, păşind pe pietrişul colţuros, dar măcar nu-şi mai rănea tălpile. Alergând, îşi imagină cam ce-ar fi văzut cineva care-ar fi privit de sus: o siluetă măruntă, cu bască şi impermeabil, clătinându-se şi sucindu-şi gleznele într- un labirint de şine.

Vreme de o clipă, nu mai văzu nimic. Părea că se prăbuşeşte într-un hău negru, cu gust de rugină. *Scheifiel* Căzuse. Se ridică şi scuipă sânge şi poate şi o bucăţică de buză. *Hai, mişcă-te*| El era acolo, tot mai aproape, de parcă nimic nu-i putea încetini paşii. în câteva secunde avea să o ajungă din urmă şi, n-avea

îndoieli în această privinţă, să-i taie beregata.

Vru să urle, dar nu reuşi. Nu izbuti nici măcar să-şi ducă vreun gând până la capăt. Porni, târându-şi picioarele, şchiopătând, scuipând, gemând, în direcţia antrepozitelor. Dintr-o clipă într-alta, avea să simtă cuţitul înfigându-i-se în spate sau dând ocol gâtului ei, ca o eşarfa ascuţită.

Pământul se cutremură. Şinele începură să vibreze, iar pietrişul să freamăte. Un tren. Venea un tren, pe o cale aflată la câţiva metri de ea, în faţă sau în urmă. încă mai avea timp pentru a o lua la fugă şi a depăşi labirintul de fier. Şansele ei erau la limită, dar trebuia să încerce. Trenul, ca un uriaş ce şuiera, avea să-i taie calea asasinului.

O luă la goană. Gleznele îi erau chinuite, plămânii îi ardeau... Acidul lactic îi invada organismul, pârjolind-o pe dinăuntru. Aport insuficient de oxigen, exces de glucide consumate de celulele ei. Nu degeaba era medic: era conştientă că organismul ei începea să fermenteze, ca laptele uitat la soare.

Căzu din nou. Alternative: să moară sub loviturile ucigaşului sau sub roţile trenului? Un nor, sau mai degrabă un vălătuc de fum întunecă strălucirea lunii. Cerul părea că se fisurează, umplându-se de crăpături, ca străbătut de un fulger vaporos. Sunetul sacadat al roţilor de tren devenise asurzitor...

îşi pierduse un pantof. Pe pipăite, cercetă suprafaţa acoperită cu pietriş, văzând în această pierdere un semn că lupta se încheiase: avea să moară...

Cu mâna încleştată pe pantoful de piele, riscă să-şi întoarcă privirea de la locomotiva ce se apropia către dreapta. Bărbatul ajunsese la câteva zeci de metri. Mâinile îi erau tot în buzunare. Borul pălăriei lui reteza negura şi lumina, ca o lamă circulară căreia nu-i păsa de niciun obstacol, de nicio barieră...

Trenul era acolo. Reuşi să se rostogolească la timp din calea lui, închizând ochii. Un vuiet enorm, ritmat, teluric zgudui pământul, un şuierat asurzitor acoperi tot, deopotrivă spaţiu şi timp. Acum, totul nu mai era decât această cadenţă care decupa lumea, într-un amalgam de vapori sub presiune, şuierături nesfârşite şi zgomotul metalului ce atingea metalul.

Bărbatul care o urmărea nu reuşise să treacă. Era salvată. înaintă şchiopătând, încercând să-şi încalţe din mers pantoful regăsit. Ajunse lângă zidul depoului. Nu se îndoia că dincolo de acesta se afla dana portului.

Găsi un pasaj de trecere şi se convinse că aşa era. Avea în faţă cheiul, apa şi luminile felinarelor. Proiectoare cu becuri incandescente luminau ca ziua fiecare element al peisajului industrial: macarale mobile, trolii, cârlige de ridicare, barjele ce pluteau în dană... în ciuda panicii, nu uitase care îi era obiectivul: trebuia să ajungă la termocentrală.

Nu vedea însă turnul. Spre stânga? Spre dreapta? Totul sau nimic: una dintre extremităţile danei se unea cu canalul de navigaţie care avea să o conducă la termocentrală. O luă la dreapta şi încetini, căutând să-şi recapete suflul. Nu trebuia să se mai gândească la cele întâmplate. Nu înainte de-a fi ajuns lângă maşină, nu înainte de-a fi în drum spre casă.

Brusc, silueta se ivi chiar în faţa ei, la picioarele unei macarale. Mantaua. Pălăria era o fedora, acum o distingea limpede. Nu avu timp nici să ţipe şi nici să se gândească. Făcu stânga-mprejur şi o rupse la fugă în direcţia opusă. Până la urmă, avea să o ucidă oboseala. Avea să renunţe la fugă, din lipsă de suflu, de puteri. Pur şi simplu, avea să abandoneze.

Aştepta lama călăului aproape ca pe-o izbăvire, când zări o maşină. Nu era maşina sa, adică un Mercedes 170V. Era o maşină a poliţiei sau una militară, oricum, a unor indivizi în uniformă.

Vru să strige, dar corzile vocale îi erau arse de efort. Un bărbat în uniformă stătea sprijinit de caroserie şi fuma, nepăsător şi inofensiv, de parcă ar fi trăit într-o altă lume. Părea că observă ceva prin crăpătura dintr- un gard ruinat.

— Herr Offizierl ţipă ea, în sfârşit. Herr Offizierl

Bărbatul îşi aruncă ţigara. Avea capul descoperit, iar asta îi păru ciudat Minnei. Nu-i putea distinge nici culoarea uniformei; verde, neagră sau gri? Orpo, SS, Wehrmacht... Oricum, nu prea se pricepea să le deosebească unele de altele.

Continuă să înainteze. în hangar, doi soldaţi aflaţi cu spatele la ea se pregăteau să execute un bărbat în cămaşă. Acesta era

în genunchi şi plin de sânge şi părea să aibă maxilarul dislocat. Cioburi din sticla ochelarilor sparţi îi luceau în jurul ochilor, precum aşchiile de mică.

între timp, şoferul îşi scosese pistolul. Ca într-un coşmar, Minna făcu din nou stânga împrejur şi o luă la fugă.

— Opreşte-te! urlă bărbatul. Opreşte-te!

Văzu un turn şi o uşă întredeschisă şi ţâşni prin ea. O scară în spirală şi un miros pestilenţial. Se afla într-un furnal. Urcă câteva trepte şi coborî privirea. Nazistul era acolo, cu Luger-ul în mână, inspectând locurile înainte de a intra.

Ţinându-şi respiraţia, îl văzu cum începea să urce scările. Din reflex, ridică privirea, dar nu văzu decât treptele care urcau, pierzându-se în întuneric. Odată ajunsă acolo sus, avea să aibă doar două opţiuni: fie să se arunce în gol, fie să aştepte un glonte-n burtă.

Şi totuşi, îşi continuă ascensiunea, cu spatele la peretele circular, de parcă ar fi putut să se-ascundă în acesta. Mirosul neplăcut, acru, se accentuă. Avea impresia că urcă în interiorul unui orologiu ale cărui bătăi se auzeau foarte puternic, dar care nu avea decât un singur rost: acela de-a suna ceasul morţii ei.

Se aplecă din nou şi văzu o mână care apuca balustrada. Oare dacă ar fi coborât ca din puşcă, cu capul înainte, ca un berbec, ar fi avut vreo şansă? Nu, bărbatul ar fi avut timp destul să apese pe trăgaci.

Urcă cu spatele, auzind în minte doar tic-tac-ul orologiului, sunând asemenea unei numărători inverse: zece, nouă, opt, şapte... Deodată, zidul de care se sprijinea dispăru, iar ea fu cât pe-aci să cadă pe spate. Se întoarse, înţelegând că se afla în dreptul unei nişe, o gură de aerisire sau ceva asemănător. Urcă în nişă şi se ghemui.

Paşii grei ai soldatului încălţat cu bocanci se apropiau. O persoană rezonabilă l-ar fi lăsat să treacă, rugându-se să nu fie descoperită. Dar Minna nu era o persoană rezonabilă. Atunci când zări uniforma ivindu-se în dreptul nişei, atât de aproape încât putu vedea paftaua centurii sclipind în întuneric, îşi destinse picioarele, împingându-l pe soldat spre balustradă. Acesta nu căzu, aşa cum sperase Minna, astfel încât ea avu la

limită timpul necesar pentru a ieşi din nişă, îngenunchind şi apucând strâns gleznele nazistului, cu ambele mâini.

Urlă în timp ce se ridica, dar strigătul îi fu acoperit de cel al bărbatului care se prăbuşi în gol. Minna nici măcar nu zăbovi cât să vadă efectele acţiunii sale: individul căzuse de la mai bine de zece metri înălţime, iar aterizarea lui stârni un nor gros de praf alcalin. Minna coborî treptele în salturi, din trei în trei, ţinându-se de balustradă.

Nici măcar nu-şi aruncă privirea spre trupul neînsufleţit şi nici nu privi în urmă. Ajungând pe chei, trase cu nesaţ în piept aerul proaspăt şi îşi roti privirile pentru a se convinge că nu era urmărită. Era singură.

O luă într-o direcţie la întâmplare, tară să-i pese încotro se îndrepta. Important era acum să pună o cât mai mare distanţă între ea şi nazişti. Alerga de câteva secunde atunci când, din lateral, o mână o apucă violent şi o trânti în colţul unei structuri metalice.

Nu era unul dintre soldaţii nazişti, ci ucigaşul, cu faţa încă ascunsă de umbra borului pălăriei. Prosteşte, Minna constată că nu era o fedora, ci un homburg. El îi ridică capul şi lipi lama pumnalului de gâtul Minnei.

într-un fel, această clipă nu putea fi decât interesantă pentru un psihiatru. Ce gânduri îi trec prin cap unui om în pragul morţii? Nici vorbă de o retrăire a unor clipe din viaţă pe repede înainte. Nicio urmă de gând la fiinţele dragi... *Care fiinţe dragii* Doar o aşteptare albă, orbitoare, ca un soi de moarte deja, dar de sens contrar.

în clipa aceea, însă, se petrecu ceva extraordinar. Ucigaşul îşi întrerupse gestul, lăsă în jos pumnalul şi-i dădu drumul. O secundă mai târziu, se făcuse nevăzut.

Minna se lăsă să alunece în jos, rezemată de pilonul de metal, până când ajunse aşezată pe caldarâmul umed. Plângea în hohote. De bucurie, de uşurare, de umilinţă. Nu înţelegea nimic din ce se întâmplase.

Şi totuşi, printre lacrimi, o imagine îşi făcu loc în mintea ei. O imagine uimitoare, care aproape că spulberă coşmarul

urmăririi.

Chipul bărbatului.

Nu-l văzuse prea bine, desigur, căci era întuneric, dar nu avea nicio îndoială: chipul ucigaşului era de marmură.

PARTEA A DOUA

OMUL DE MARMURĂ 39.

Îl trezi ploaia. Nu-şi mai amintea cum anume ajunsese acasă, dar măcar dormise în propriul pat. Nu-şi amintea să fi visat ceva, iar asta nu era de bun augur. Dormise de parcă şi-ar fi cufundat capul într-o şapă de ciment care se întărise instantaneu, prinzându-i tâmplele ca într-o menghină...

Nachtigall, alcool, Beewen... Auzise prea multe cu o zi în urmă, pentru a-şi mai aminti acum ceva. Pentru moment, întreg creierul său era un soi de magmă confuză, lipsită de orice coerenţă. Se ridică în capul oaselor şi, întinzând mâna, reuşi să deschidă geamul.

Ploua peste Berlin. O ploaie de vară, uşoară, parfumată, ca o invitată- surpriză ce atrage toate privirile, vrăjindu-i pe toţi cu farmecul ei aparte. Ciuli urechile, percepând zgomotul picăturilor de ploaie pe caldarâm, rezonanţa mai lungă a celor ce se prelingeau pe acoperişuri şi sunetul mai grav, înfundat, al celor ce izbeau capota maşinilor oprite pe stradă. Coroanele copacilor, biciuite de aversă, scoteau un zgomot acut, fremătător, alert, un zgomot verde şi strălucitor ce părea să se strecoare către ceruri.

În sfârşit, mintea i se limpezi şi îşi aminti tot. Cele trei crime: Susanne Bohnstengel, Margarete Pohl, Leni Lorenz. Trei paciente. Trei prietene. Trei amante... Toate îi vizitaseră cabinetul, toate se întinseseră pe divanul lui şi i se destăinuiseră. Şi toate îl visaseră pe acel „Om de marmură”...

Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie. Habar n-avea cât era ceasul. Îl lămuri o privire aruncată ceasului de deasupra

aragazului. Era ora unsprezece. Nu era grav, aşadar. Nu avea programată nicio întâlnire. De altfel, vestea unor morţi violente avea acest dar, de-a risipi semnificaţia oricăror alte evenimente.

Cafea. Râşniţă. Cafetieră. Cu un gest distrat, pomi micul aparat de radio cu carcasă de bachelită, marca VE 301 Volksempfänger, un model ieftin poreclit „gura lui Goebbels", după numele celui care-l introdusese în producţia de serie.

Boabele de cafea se răspândiră pe pardoseală, umplând toată bucătăria. Râşniţa îi scăpase din mână la auzul ştirii ce tocmai era difuzată la radio. în acea dimineaţă de 1 septembrie 1939, Germania atacase Polonia, răspunzând astfel unui atac polonez asupra staţiei radio din Gleiwitz. în faţa acestei provocări, Wehrmachtul reacţionase cu toate forţele sale, ripostând simultan din nord, sud şi vest. în prezent, trupele germane erau în marş forţat spre Varşovia. *Atât şi nimic mai mult.*

Nimeni nu avea să dea vreodată crezare poveştii cu staţia radio, fără îndoială înscenată de Himmler şi ai lui. Acesta era însă doar un detaliu. Esenţial era că Germania intrase în stare de război.

Ca hipnotizat, Simon privea boabele de cafea împrăştiate pe pardoseală. La radio, vocea monotonă a crainicului continua să turuie, bătând câmpii despre „intolerabila agresiune a Poloniei" şi „dreptul Germaniei de a riposta".

Război! îşi amintea că Franţa şi Anglia promiseseră Poloniei că aveau să o susţină, iar asta însemna că şi acestea se aflau pe picior de război.

Pentru numele lui Dumnezeu, în această dimineaţă de 1 septembrie, cel de Al Doilea Război Mondial tocmai se declanşase. *Nici mai mult, nici mai puţin.*

Deschise din nou fereastra. Prospeţimea aversei, tabloul albastru- cenuşiu al oraşului ud, străzile pline de oglinzile bălţilor... Toate acestea avură darul de-al linişti. Strânse cafeaua de pe jos, o măcină şi îşi prepară o băutură intensă ca un nectar, cu a sa cafetieră Bialetti Moka Express.

Brusc, îşi aminti că-şi programase un prânz pentru azi, în compania Gretei Fielitz. Era trecut de amiază, nu se mai putea pune problema unei amânări a întâlnirii. Dimpotrivă, avea să fie un prilej pentru a-şi începe ancheta: Greta le cunoscuse bine pe toate cele trei victime.

îşi goli rapid ceaşca şi fugi la duş.

40.

Ploaia se oprise şi căldura zilei începea să-şi facă simţită prezenţa. în atmosfera încă grea de umezeală, arşiţa părea un tăvălug uriaş ce se prăvălea peste Berlin, cu gând să îl sufoce.

De cum puse piciorul pe trotuar, Simon auzi zumzetul unor avioane care traversau cerul. Război! Era imposibil să nu se gândească la asta. în Potsdamer Platz, văzu coloanele de soldaţi care plecau spre est şi blindate, camioane de transport, vehicule cu platforme pe care se aflau tancuri... Şi nu erau doar vehicule militare, ci de tot soiul, rechiziţionate pentru a transporta trupe spre Polonia.

Imaginea acestui cortegiu sub cerul încă acoperit de nori era magnifică. Chiar în acele clipe, o rază de soare se strecură printre nori, abătându-se asupra convoiului zvântat de ploaie, precum un deget divin...

Se aşteptase să găsească pe străzi mulţimi efervescente, fie cuprinse de panică, fie pradă entuziasmului războinic. Nimic din toate acestea. Nu văzu pe nimeni împietrit în mijlocul străzii cu ochii-n ziar, pradă deznădejdii. Nu văzu aglomerări de spirite încinse, scandând lozinci pe un ton tot mai înfocat. Nu era niciun fel de manifestaţie în faţa ambasadei inamicului. Prin urmare, fie berlinezilor nu le venea să creadă că izbucnise războiul, fie se aşteptaseră să se întâmple asta de prea multă vreme şi reacţia lor era una de lehamite profundă după atâta aşteptare.

La douăsprezece şi jumătate fix, micuţul Kraus îşi făcea intrarea la Bayernhof. în ciuda veştii sumbre aflate mai devreme, îşi permisese răgazul de a se aranja înainte de-a ieşi. Alesese o pălărie ornată cu *Gamsbart,* aşa-numita „barbă de

ţap” ce împodobeşte pălăriile bavarezilor. Ideea de a se înfăţişa în public arborând o alură patriotică i se părea mai potrivită ca oricând.

Bayernhob situat la numerele 10-11 pe Potsdamer Straße, data de la începutul secolului. Era un restaurant imens, demodat, mai degrabă o curiozitate istorică decât un reper gastronomic. Grădini cu fântâni sculptate în piatră, o sală spaţioasă, mare cât un hol de gară, candelabre colosale, tavanul decorat cu un mozaic reprezentând menestreli şi alţi trubaduri de la curţile regale germane...

Greta Fielitz sosise înaintea lui. O reperă de îndată, stând dreaptă pe scaun, în colţul dinspre şemineu. înaintă de-a lungul culoarului dintre mesele aliniate ca într-un joc de table. Toate erau ocupate, iar larma mesenilor amintea de zarva alămurilor unei orchestre, punctată de percuţia tacâmurilor în farfurii.

Greta părea bosumflată. Mutriţa ei ca o cireaşă era întunecată, de parcă i-ar fi trecut vremea pârgului. Gura ei cu buze pline, după care se dădea în vânt întreg Berlinul, era crispată, ochii încercănaţi şi, curat sacrilegiu!, riduri vizibile îi apăruseră în colţurile ochilor. Din locul în care se afla, putea să vadă cum încercase să le-ascundă sub un strat de pudră care-l duse cu gândul la praful de pe pleoapele unei măşti mortuare egiptene.

— Mi se pare mie sau e ceva în neregulă? întrebă el, aşezându-se ia masa ei.

— Tu n-ai auzit ştirile?

— Dar ne aşteptam la asta, nu-i aşa?

— Totuşi... Ce-o să se întâmple cu noi?

Tânăra femeie pescui din poşetă o pudrieră şi o deschise cu un zgomot sec. Se privi câteva clipe în oglinda ei şi începu să-şi tamponeze faţa cu gesturi nervoase, de parcă ar fi încercat să stăvilească sângele dintr-o rană proaspătă.

Simon nu era dispus să se lanseze în comentarii inutile pe teme de geopolitică. Oricum, nu acesta era subiectul întâlnirii. Trăgând cu ochiul la Greta, se întrebă care fuseseră relaţiile pe care aceasta le avusese cu Susanne, Margarete şi Leni...

Femeile care frecventau Clubul Wilhelm se pretindeau prietene, dar relaţiile dintre acestea erau mult mai complexe de- atât. Fiecare dintre ele vorbea adesea despre celelalte, atunci când se aşezau pe divanul din cabinetul său. Era un amestec de gelozie, rivalitate, admiraţie şi... dorinţă.

Se gândi cât de bulversată ar fi fost Greta dacă ar fi aflat despre moartea celor trei... *Uite o veste cu mult mai violentă decât ştirile zilei de azil* îşi simţea gâtlejul uscat. Luă sticla de Adelholzener, apa minerală preferată a berlinezilor, îşi umplu paharul şi sorbi cu satisfacţie lichidul plin de bule.

Pentru început alese să se comporte ca de obicei, revărsând asupra interlocutoarei sale un amestec de glume, bârfe şi complimente care, de regulă, aveau darul de a-i spori buna-dispoziţie. în acea zi însă, strategia sa nu avu efectul dorit, căci nu reuşi să o înveseleasca pe Greta. Simon intui că femeia avea şi alte motive pentru a fi posomorâtă. La fel ca toate doamnele de la Adlon, Greta considera politica drept un simplu decor anecdotic.

Chelnerul îşi făcu apariţia. Greta comandă, ca de obicei, *Kartoffelsalat,* iar Simon îi urmă exemplul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el în cele din urmă, pe un ton cât mai blând cu putinţă. Ştii că îmi poţi spune orice, sunt psihanalistul tău.

— Ei, haide, nu începe cu asta!

Simon tăcu. Nu era cazul să insiste, Greta era pregătită. Nu-i rămânea decât să aştepte ca ea să se destăinuie.

— în ultimele două nopţi am avut un vis cumplit..., începu ea, în cele din urmă.

Simon tresări.

— Văd un birou... Stau în faţa lui şi tremur, ţinând în mână certificatul de apartenenţă la rasa ariană. La birou e aşezat un bărbat care mă priveşte. Nu se mişcă, nu scoate o vorbă, dar îi pot simţi puterea...

Simon se aplecă spre ea, împingându-şi din neatenţie farfuria şi

răsturnându-şi paharul cu apa minerală.

— Bărbatul acesta... Cum arată? întrebă, recăpătându-şi calmul.

— Prefer să nu vorbesc despre asta.

— încearcă să îţi aminteşti. E foarte important.

Ea ridică privirea. Sprâncenele ei pensate delicat, blonde la fel ca părul, desenară două umbre întrebătoare pe fruntea ei de porţelan.

— Ce vrei să spui?

— Descrie-mi-l.

Ea îşi plecă din nou privirea şi clătină din cap, un „nu" bosumflat, apoi lăsă să-i scape:

— Nu ştiu cum arată. Poartă o mască... O mască înspăimântătoare.

Simon îşi încleştă pumnii, sub masă. *Nu se poate una ca astal* O privea
în ochi şi putea să distingă în pupilele ei mici firişoare argintii. Cu puţină imaginaţie, şi-ar fi putut imagina că acestea desenau runele siglei SS.

— O mască de marmură, continuă Greta. Cu vinişoare albe şi negre şi...

— Scuză-mă o clipă.

Simon se ridicase deja.

— Revin imediat.

Traversă sala restaurantului aproape în fugă. Acest local unde lumea se îmbuiba în vreme ce războiul abia fusese declarat i se păru, brusc, respingător.

Ajuns la recepţie, întrebă unde putea să dea un telefon. îi fu indicată o cabină. îi dictă centralistei numărul şi se repezi spre cabina cu pricina.

— Şi ce vrei să fac? se mulţumi Beewen să-l întrebe, după ce Simon îi istorisise toată povestea.

— Vino încoace. Suntem la Bayernhof. Nu-i timp de pierdut.

— Mai bine veniţi voi încoace.

— La Gestapo? Nici nu poate fi vorba. N-ar mai scoate nicio vorbă.

Beewen păru că se gândeşte. Simon îşi imagină figura încruntată a
colosului, cu ochiul lui cu pleoapa căzută. Ancheta aceasta îi depăşea în egală măsură inteligenţa şi imaginaţia.

— Vin acolo, rosti el într-un târziu.

— Vino în haine civile, adăugă Simon. Şi aşa mi-e teamă că ai s-o sperii.

Reveni la masă afişând un zâmbet larg, căci nu voia ca Greta să intre la
bănuieli.

Acum nu-i mai rămânea decât să câştige timp şi, mai ales, nu trebuia să o lase să mai vorbească. Fiecare cuvinţel al mărturiei ei trebuia să fie auzit de către Beewen. Nu ştia prea bine cum, dar reuşi să mute conversaţia timp de o jumătate de oră spre bârfe lipsite de importanţă şi alte nimicuri.

Brusc, Greta împietri.

— Ai chemat poliţia?

Avea privirea aţintită spre uşa de intrare în sală. Simon se întoarse şi-l zări pe Beewen, care-i căuta din ochi. îmbrăcase un costum uşor, de vară, dar „camuflajul" acesta nu-i era de prea mare folos. Parcă ar fi purtat pe frunte inscripţia GESTAPO, cu litere de-o şchioapă, şi luminoase, pe deasupra.

Simon o luă de mână pe Greta.

— Nu-ţi face griji. Totul o să fie bine.

41.

Simon îşi ridică mâna, iar gestapovistul îi reperă, în sfârşit. Trecerea lui printre mese suscită rumoare printre clienţi. Beewen era genul de individ care nu putea să inspire decât teroare. Iar în Berlin, în septembrie 1939, sinistra sa putere părea înzecită.

Greta se ridicase deja în picioare.

— Ce vrea să însemne asta? Cum ai putut să faci aşa ceva? întinse mâna pentru a-şi lua poşeta, dar Simon i-o prinse şi, ca şi cum ar fi fost cel mai

firesc lucru din lume, rosti:

— Ţi-l prezint pe Franz Beewen, un bun prieten. N-ai de ce să te temi.

Greta nu-şi lua ochii de la uriaş. Spaima îi inducea o aroganţă neaşteptată.

— Sunteţi agent SS? întrebă ea, de parcă i-ar fi scuipat în faţă.

Simon îşi roti privirea: atenţia tuturor celor din restaurant era îndreptată asupra lor. Luă un scaun de la o masă învecinată şi-l invită pe Beewen să se aşeze.

— Lucrez la Gestapo, confirmă Beewen, aşezându-se. Dar mă aflu aici din prietenie.

— N-ai de ce să te temi, repetă Simon.

Greta se lăsă să cadă înapoi pe scaun. Părea stoarsă de puteri. Roşise, iar şuviţa de păr rebelă de pe frunte îi tremura uşor.

— Aş vrea să discutăm ca între prieteni, fără să ne formalizăm, spuse Simon, încercând să pună în cuvintele sale toată căldura de care era în stare.

— Despre ce să discutăm?

— Despre visul tău. Despre Omul de marmură.

Greta îi căută privirea lui Simon, descumpănită.

— Nu înţeleg.

Simon continuă, pe acelaşi ton reconfortant:

— E simplu. Visul ăsta ne interesează. Nu-mi cere să îţi explic de ce, dar acest Om de marmură joacă un anumit rol într-o anchetă la care iau parte şi eu.

— Ce fel de rol?

— Linişteşte-te, Greta. Şi descrie-ne, te rog, acest personaj.

Ea începuse să se joace cu furculiţa, cu ochii aţintiţi în farfurie. Secundele păreau că ard, într-o atmosferă tensionată la maximum.

— Pentru început, spune-ne cu exactitate când l-ai visat prima oară, reluă Simon, încercând să îi insufle puţin curaj.

— Alaltăieri. în seara zilei când ne-am întâlnit.

— Şi visul s-a reluat ieri?

— Azi-noapte, da.

— Şi spui că are faţa de marmură?

— Nu. Ţi-am spus deja, poartă o mască: asta îi lasă descoperită doar partea inferioară a feţei... Marmura e netedă, verzuie...

— Cum poate să vadă?

— E o fantă la nivelul ochilor...

— îţi spune ceva? Ţi se adresează?

— Nu. Pare a fi un simplu funcţionar. E mai degrabă... indiferent.

— Mi-ai spus că stătea aşezat la un birou. îţi aminteşti de alte detalii din decor?

— Chiar lângă el se afla o sobă.

— O sobă de teracotă?

— Nu. O sobă de fontă, ca un cazan dintr-o locomotivă. Uşa sobei e deschisă şi se văd flăcările. în visul meu, scopul sobei nu e acela de-a încălzi, ci funcţionează pentru a elimina gunoiul. Poate că bărbatul o va folosi pentru a-mi arunca certificatul în flăcări, ori poate chiar pe mine, dacă va considera că nu sunt o bună germană...

O vreme, se lăsă liniştea. Un chelner se apropie şi-l privi întrebător pe Simon: niciunul dintre ei nu se atinsese de mâncare. Psihiatrul îi făcu semn că putea să debaraseze.

— Şi mai departe? întrebă Simon, după plecarea chelnerului.

— Asta-i tot. în a doua noapte, scena s-a repetat întocmai: am sosit, Omul de marmură mi-a cerut certificatul de apartenenţă la rasa ariană, dar visul n-a mai continuat. N-am aflat dacă documentul meu era sau nu conform, am rămas cu privirea aţintită asupra sobei şi mi-am imaginat cum ar fi să ard de vie...

Kraus aruncă o privire spre Beewen. Impasibil, inflexibil chiar, gestapovistul părea că o studiază pe Greta plin de curiozitate; probabil că nu-i era dat prea des să întâlnească femei atât de frumoase ca *Frau* Fielitz.

— Ai vreo idee unde l-ai întâlnit pe acest Om de marmură?

— Cum adică?

Simon se lansă într-una din acele explicaţii concise care-i ieşeau mereu de minune:

— Nu cred că acest personaj e o invenţie a subconştientului tău. Spaima ta, neliniştea care te încearcă sunt cele care l-au amplasat în centrul scenariului construit în vis. însă, după părerea mea, această figură e inspirată dintr-o amintire a ta. Ai văzut recent o sculptură sau o imagine care...

— Nu-mi amintesc.

— Gândeşte-te bine. Unde anume ai fi putut întâlni un individ atât de straniu? într-o carte? La un muzeu? La un hotel?

— Nu-mi petrec viaţa prin hoteluri, protestă ea, vădit ofuscată.

— într-o galerie de artă?

— Ţi-am mai spus, nu ştiu.

Simon îşi vârî mâna în buzunarul hainei şi scoase un stilou Dia. Cu un gest hotărât, dădu la o parte paharele, sticla cu apă minerală, şerveţelele.

— Hai s-o luăm de la capăt. Ai să ni-l descrii în detaliu pe acest individ, iar eu am să încerc să fac un desen.

42.

Detesta ancheta asta. Dumnezeule, cât putea să o deteste! De dimineaţă, când se trezise, părea că aceasta avea să fie o zi bună, în ciuda proaspetei descoperiri a unei noi crime şi a cadavrului poliţistului, de care trebuia să uite cât mai repede.

Acum ştia însă care fusese arma crimei, iar profilul suspectului începea să se contureze. Faptul că asasinul făcea parte din SS nu era de bun augur, dar se putea descurca, chiar şi în aceste circumstanţe. Beewen reuşise să găsească o posibilă soluţie, iar Perninken părea de acord cu aceasta.

Iată însă că piticul se băgase iar în seamă, scoţând din pălărie încă o „visătoare", care avea, pe deasupra, caracteristicile unei potenţiale victime. Greta Fielitz. Treizeci şi unu de ani, căsătorită cu Giinter Fielitz, un aristocrat saxon pronazist. Bineînţeles, membră a Clubului Wilhelm.

Legănat de înaintarea Mercedesului pe drumul plin de hârtoape, îşi plecă privirea spre desenul pe care-l ţinea în mână. Beewen se vedea silit să recunoască: Simon Kraus avea un talent deosebit pentru desen. Exista oare ceva la care nenorocitul ăsta să nu se priceapă de minune?

Concentrează-te| Bărbatul îmbrăcat într-un costum auster, aşezat la un birou, purta un soi de cască ce amintea de coifurile armurilor cavalerilor medievali, dotată cu o vizieră menită să-i protejeze ochii, proeminentă, asemenea unui cioc. Doar că, spre deosebire de vizierele cu multiple perforaţii ale cavalerilor, aceasta avea doar o fantă orizontală care traversa masca dintr-o parte într-alta.

Absurdl Cu atât mai absurd cu cât Simon, urmând indicaţiile Gretei Fielitz, reuşise să redea până şi structura materialului, schiţând vinişoarele negre şi albe caracteristice marmurei...

Lui Beewen îi venea să mototolească bucata de hârtie şi să-i facă vânt pe geam. Aşadar, acesta era suspectul lor... sau, cel puţin, mesagerul din vis care anunţa cine avea să fie următoarea victimă.

Ei bine, nu aveau cum să existe treizeci şi şase de soluţii, ci doar una singură. Fie, ieşind din sfera explicaţiilor raţionale, acest personaj evada din vis şi îşi spinteca victimele, fie, conform teoriei lui Kraus, toate aceste femei îl văzuseră pe Omul de marmură la o vizită prin vreun muzeu, la o cină, într-un film sau plimbându-se cu prietenele.

Era dispus să acorde credit celei de-a doua ipoteze, dar aceasta nu le furniza nicio informaţie concretă. Chiar dacă admitea posibilitatea ca Susanne, Margarete, Leni şi Greta să fi trecut toate prin acelaşi loc anume, deodată sau separat, văzând aceeaşi figură, de care îşi amintiseră apoi, inserând-o inconştient în visele lor, tot nu ştia absolut nimic în plus despre ucigaş. Absolut nimic.

— *Ajungem, Herr Hauptsturmfuhrer...*

Beewen îşi propusese să treacă pe la apartamentul în care locuia. După macabra plimbare nocturnă, se întorsese direct la sediul Gestapo-ului, îmbrăcase o uniformă şi se cufundase într-o

lectură atentă a dosarului anchetei, încercând să citească printre rânduri pentru a se lămuri ce anume descoperise Wiener încât să merite două gloanţe în ceafa.

— Aşteaptă-mă, vin în zece minute.

Beewen se îndreptă spre clădirea dărăpănată care-i slujea drept domiciliu. Refuzase dintotdeauna să stea în cazarmă: îşi dorea să fie independent, să aibă propria casă. Prin urmare, din solda lui mică, îşi permitea doar să închirieze o cameră la această pensiune ca vai de ea, în cartierul Prenzlauer Berg. întreaga zonă era dominată de o fabrică de bere, ale cărei cuve de fermentare emanau, zi şi noapte, vapori pestilenţiali. Duhoarea asta îşi avea rolul ei în menţinerea unor chirii ieftine. Pentru numele lui Dumnezeu, pe timpul verii s-ar fi cuvenit ca localnicii să nu trebuiască să plătească deloc chirie, într-atât de sufocante deveneau miasmele venite dinspre fabrică.

Beewen decise să uite de anchetă pentru câteva minute şi să se concentreze la vestea zilei, cea mai importantă: războiul tocmai fusese declarat. în curând, avea să se poată înrola, preschimbându-şi rangul de la Gestapo în altul echivalent în cadrul Wehrmacht-ului. Mai întâi, frontul polonez, iar apoi Franţa. în sfârşit!

Şi totuşi, acest eveniment capital nu-i provoca bucuria la care se aşteptase. Dimpotrivă, îl lăsa indiferent. *Mein Gott*\| De o mie de ori îşi închipuise începerea acestui război. Şi-l imaginase în cele mai mici detalii, îl modelase în minte ca pe-un metal încălzit la o mie de grade. îi cunoştea de pe-atunci cele mai intime resorturi şi toate posibilităţile de desfăşurare... Iată însă că acum, când se întâmplase, puţin îi păsa. Sau aproape deloc. îl obseda doar ancheta. Singurul lucru urgent era rezolvarea acestui caz şi închiderea dosarului. Războiul putea să mai aştepte.

Beewen împărţea o singură baie cu ceilalţi locatari de la etajul său. La această oră însă – era ora cincisprezece – avea cale liberă. în aparenţă, baia avea de toate; faianţă pe pereţi, o chiuvetă, o cabină de duş, ba chiar şi un bideu... Dar nimic din toate astea nu funcţiona, pardoseala era umedă şi rece; pretutindeni era umezeală, inclusiv pe pereţi, numai în robinete

nu.

în acea zi, un firicel de apă abia dezmorţită îi răsplăti speranţele, astfel încât putu să se spele, gândindu-se la încheierea întâlnirii cu Greta Fielitz. în faţa restaurantului Bayernhof, o urcaseră într-un taxi, încercând să o liniştească. Beewen însuşi avea să se simtă mai bine ştiind că avea să-i poată desemna femeii o escortă.

înainte de a se despărţi, îi întrebase pe Kraus:

— Cunoşti cumva o psihiatră pe nume Minna von Hassel?

— Bineînţeles. Am fost colegi de facultate.

— Ce părere ai despre ea?

— N-am niciun fel de părere.

— O spui de parcă ţi-ar sta în gât.

— Nu-mi plac mic-burghezele care fac pe mironosiţele.

— Preferi aşadar nevestele bancherilor nazişti?

Kraus îi aruncase o privire sumbră.

— Poate că Leni şi Margarete nu îngrijeau nebuni într-un azil dărăpănat, dar au luptat pentru a obţine ceea ce aveau. în schimb, Minna von Hassel s- a născut cu o linguriţă de argint în gură şi se dă martiră.

— Te admiră foarte mult.

Simon se încruntase.

— O cunoşti?

— Ea îl îngrijeşte pe tatăl meu.

Beewen habar nu avea ce-l apucase să împărtăşească această informaţie. Mereu considerase boala tatălui său drept un handicap, un secret ruşinos.

Simon era prea inteligent pentru a pune alte întrebări.

— Ştiai că şi-a scris teza având ca subiect ucigaşii recidivişti? reluase Beewen.

— E o lucrare de referinţă în domeniu, din câte am auzit, dar n-am citit- o. Nu e genul meu. Dacă bine mi-aduc aminte, a lucrat cu un psihiatru care a studiat mai multe cazuri de ucigaşi în serie şi care a avut ocazia să stea de vorbă cu subiecţii săi.

— Şi unde l-aş putea găsi pe acest psihiatru?

— Nicăieri. E evreu. Şi e mort, tară îndoială.

Beewen răscoli prin dulap şi îşi alese cea mai frumoasă uniformă, cu galoane argintate, cu petlițe strălucitoare şi cu un lănţişor elegant pentru pumnalul onorific.

Revenind la maşină, percepu privirile trecătorilor, în egală măsură înspăimântate şi admirative. Adora reacţia pe care o producea oamenilor de rând. în acel moment, în minte îi răsună din nou sfatul primit de la micuţul Kraus la *Nachtigall.* „Aş avea un sfat pentru tine: continuă să te îmbraci în civil pe parcursul anchetei. Uniforma SS nu e tocmai discretă".

Haine civilei Nu, zău\ Şi mai cel

43.

Se simţea bine îmbrăcat în uniformă, aşa cum se simţea bine şi la sediul Gestapo-ului, pe Prinz-Albrecht-Straße. Uriaşul edificiu din piatră tăiată, care arăta aproape ca un muzeu, era adevărata sa casă. Era asemenea unei uriaşe pelerine, care îl învăluia şi îl proteja. Nimeni nu-şi poate alege familia, iar Beewen acceptase resemnat acest adevăr: aparţinea taberei celor răi.

De fiecare dată când ajungea aici, lui Franz îi venea în minte care fusese destinaţia acestei clădiri înainte ca naziştii să fi pus mâna pe ea: ateliere, săli de curs, bibliotecă... Toate încăperile erau pe-atunci ticsite de opere de artă, iar între pereţi răsunau prelegeri despre felurite teorii estetice şi se năşteau speranţele viitorilor artişti. Acum însă, lumea lui Kraus şi a Minnei lăsase loc lumii lui Beewen. *Faceţi loc tinerilorl Hahahal*

Contrar zvonurilor care circulau în societate, interogatoriile nu aveau loc la subsol, ci în birouri. Prin urmare, urcând scările puteai auzi ţipete, gemete, zgomotul înfundat al loviturilor şi implorările celor interogaţi...

Beewen încetase să le mai dea atenţie cu mult timp în urmă. La fel ca el, mulţi dintre colegii săi proveneau din vechile trupe de

asalt şi erau cu toţii obişnuiţi cu aceste zgomote sinistre. Erau asemenea foşnetului pânzelor şi scârţâitului scripeţilor pentru un marinar de odinioară.

Un fluierat admirativ îl determină să se smulgă dintre gânduri. Fără să-şi fi dat seama, ajunsese la etajul său, iar Griinwald, SS-istul frustrat, era tot în pragul biroului său şi se prefăcea uimit de uniforma lui impecabilă.

— Te-ai făcut frumoasă!

— Nu toată lumea e dispusă să umble murdară la cur.

Griinwald şi echipa sa aveau o reputaţie de neglijenţi şi nespălaţi. Beewen putea să şi-i imagineze prea bine pe front, bântuind pe-acolo zdrenţăroşi, ca nişte sperietori de ciori. Aveau să se topească acolo, departe, în frig şi-n bombardamente...

— Ai grijă ce spui.

Beewen rânji. Poate c-ar fi fost mai bine să-şi rezolve odată pentru totdeauna problemele în curte, ca între bărbaţi, cu pumnul şi bastonul, în loc să schimbe şicane pe coridoare, ca nişte funcţionari timoraţi. Făcu un pas spre mustăcios, apoi renunţă, schiţând un gest de lehamite. Avea alte lucruri mai urgente de făcut.

în birou, Dynamo stătea tolănit în fotoliul său. Pe masă, lângă maşina de scris a lui Beewen, trona o boccea mare, din pânză de cort unsuroasă.

— Ce-i aia?

Holm se ridică, oftând teatral, apucă două colţuri ale legăturii şi trase de ele: o cascadă de pumnale se revărsă pe birou, împingând dosare, ştampile şi stilouri, care se împrăştiară pe podea.

— Alooo, calmează-e! răcni Beewen, încercând să limiteze pagubele.

— Dar nu asta ţi-ai dorit? râse celălalt. Ţi-am adus o grămadă de pumnale de la ai noştri, dar să ştii că am făcut-o doar ca să-ţi fac pe plac. De-aici n-ai să afli nimic în plus.

— Explică-mi.

— Am sunat la Reichzeugmesterei, biroul de control al dotării trupelor.

— Ştiu ce e RZM-ul, mulţumesc.

— în ciuda a ceea ce credeai, se întâmplă foarte adesea că ai noştri să-şi rupă pumnalele, să le deterioreze, să le rătăcească sau chiar să le vândă unor terţi, deşi despre asta nu e de vorbit. Administraţia urmăreşte comenzile, livrările şi chiar se preface a-i căuta pe cei vinovaţi de asemenea abateri.
Dar asta înseamnă, practic, să cauţi un ac anume într-un car cu ace.

Beewen rămăsese cu privirea pironită asupra mormanului de pumnale răspândit pe suprafaţa biroului. Erau de toate felurile, căci fie mânerele, fie lamele, tecile, legăturile acestora, lănţişoarele sau o mulţime de alte detalii prezentau diferenţe infime de la o armă la alta.

— Avem aici pumnale SS modelele 33 şi 36, exemplare provenind de la trupele de asalt, de la Wehrmacht, de la SS-TV, pumnale onorifice, piese de colecţie, dintre care unele sunt semnate de Emst Rohm sau Heinrich Himmler însişi... Dar toate astea nu ne folosesc la nimic. Contează doar forma lamei şi semnele de pe garda pumnalelor. Ori, din acest punct de vedere, toate aceste pumnale au caracteristici identice.

Beewen privea toate aceste obiecte mortale cu pretenţii artistice şi vedea în ele un singur lucru: eşecul singurului său indiciu, imposibilitatea de a urmări vreo pistă pentru găsirea asasinului, pornind de la forma rănilor victimelor.

— Am discutat cu meşteri de la mai multe ateliere de la Solingen. Jacobs, Karl Eickhorn, Karl Bocker... Toţi au fost categorici. Pumnalele nu pot fi deosebite după urma pe care o lasă. Cu excepţia unor detalii microscopice, lamele tuturor sunt identice.

Privind retrospectiv, indiciul acesta i se părea acum mult prea evident, prea teatral. Iar gestul legistului, care înfipsese propriul său pumnal într-una dintre răni... Toate astea nu erau decât echivalentul unei frecţii la un picior de lemn. Un ucigaş ce nu fusese văzut de nimeni, care nu lăsa nicio urmă şi care părea capabil să se volatilizeze la comandă n-ar fi oferit niciodată pe tavă anchetatorului un atare indiciu.

Şi uite-aşa, o luăm de la zero.

Beewen îşi întinse mâna şi mătură mormanul de pumnale înapoi în pânza de cort.

— Am o sarcină pentru tine, anunţă el, ridicându-se. Trebuie să punem doi oameni pe urmele unei femei pe nume Greta Fielitz. Sunt convins că avem pe undeva un dosar al ei.

— E suspectă cumva?

— Nu, e în pericol. Trebuie să o protejăm.

— De unde ştii că e în pericol?

— Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede...

Alfred se ivi în crăpătura uşii, după ce bătuse scurt în prealabil.

— Aveţi un mesaj, *Hauptsturmfuhrer.*

— Am să văd imediat despre ce e vorba.

— E un mesaj personal, din partea unei femei...

Dynamo rânji, iar Beewen încremeni.

— O femeie?

Din cadrul uşii, tară să intre, Alfred citi bileţelul pe care-l avea în mână. Ochelarii lui cu ramă foarte subţire aduceau cu antenele unei insecte.

— Minna von Hassel. Spune că e vorba despre tatăl dumneavoastră.

44.

Muzica de petrecere răsuna veselă din chioşcul orchestrei. De jur- împrejur, mese şi scaune albe alcătuiau un cerc, sub pergolele decorate cu baloane suspendate. în centrul acestui cerc, mai multe cupluri se învârteau în ritmul unui vals, zâmbind nepăsătoare şi pline de sine. Domnea aici o atmosferă îmbătătoare, de vară, plină de parfumuri florale şi mirosuri de bere.

Trecuseră ani de când Beewen nu mai pusese piciorul într-o *Biergarten.* Genul acesta de berărie în aer liber nu-i plăcuse niciodată. în opinia lui, soarele şi muzica nu se potriveau cu berea şi mirosul de cârnaţi. Natura nu avea nimic de-a face cu ritmurile de vals şi mirosul de grătar. I se părea că arborii

semeţi, cu coroana lor luxuriantă, îi priveau cu milă pe omuleţii mărunţi ce se agitau ca nişte insecte pe ringul de dans sau se ghiftuiau de zor, pe colţurile meselor.

Această *Biergarten* situată la nord de Tiergarten nu făcea excepţie de la regulă. Ceea ce îl surprinsese însă pe Franz era buna-dispoziţie generală care domnea aici. Războiul tocmai fusese declarat, apocalipsa era în plină desfăşurare, dar aici, sub castani, toată lumea se rotea şi ţopăia în ritmurile muzicii lui Josef Lanner.

Faptul că Minna îi dăduse întâlnire tocmai aici îl irita. Fusese, fără îndoială, un semn de bunăvoinţă din partea ei, pentru ca Beewen să nu trebuiască să se deplaseze până la Brangbo. Terasa aceasta aglomerată îi dădea însă senzaţia că ea alesese drept punct de întâlnire un loc public pentru a nu fi obligată să-l întâlnească între patru ochi.

O zări, aşezată singură la o masă, iar imaginea ei, cu haina de cowboy şi cu bască, i se păru la fel de nepotrivită ca o pată de muştar pe o faţă de masă albă.

Dădu la o parte baloanele şi se strecură printre chelneri şi dansatorii care se înghesuiau să ajungă în ring, îndreptându-se spre masa ei. Cu uniforma lui neagră şi pumnalul legănându-se la capătul lănţişorului, el însuşi contrasta puternic cu această mică sărbătoare câmpenească.

— Ce-i cu nebunia asta? întrebă el, în loc de salut.

Minna învârtea cu linguriţa în ceaşcă cu mişcări nervoase, făcând cafeaua să se reverse în farfurioară. Tenul îi era cenuşiu şi ochii împăienjeniţi. Părea drogată.

— Staţi jos, îi porunci ea.

— Vi se pare că ăsta e un loc potrivit pentru a discuta despre boala tatălui meu?

— Tatăl dumneavoastră se simte bine.

— Poftim? Mesajul pe care mi l-aţi trimis...

— Voiam să vă determin să veniţi.

Beewen era nehotărât. Era tentat s-o arunce într-o celulă, ca să îi dea o lecţie dură de viaţă. în acelaşi timp însă, se simţea uşurat că ea îl minţise şi că tatăl său era bine. în adâncul minţii,

o admira chiar pe această femeie pentru tupeul cu care era gata să se folosească de toate mijloacele posibile şi necesare pentru a-şi atinge scopul.

— Chiar credeţi că n-am altceva mai bun de făcut decât să beau cafele după-amiaza într-o *Biergarterf!* întrebă el, aşezându-se în cele din urmă.

— Voiam să discutăm despre mai multe lucruri, urgent.

Beewen se uită la ceas.

— Vă ascult. Dar vă jur că dacă m-aţi adus aici ca să...

— Legea din 14 iulie 1933 vă spune ceva?

— Acum n-o să începeţi şi cu ghicitorile...

— E vorba de legea privind sterilizarea forţată.

— A cui sterilizare?

— A handicapaţilor, a pacienţilor incurabili, a celor ce suferă de maladii ereditare, a retardaţilor şi demenţilor...

Beewen aruncă o privire în jur. Dansatorii nu păreau să obosească. Orchestra, o fanfară de alămuri, atacase acum un galop. La umbra castanilor se dezlănţuise o cavalcadă în acorduri sforăitoare şi behăituri ce se voiau armonioase. Era ca un dans macabru plin de rânjete sarcastice.

— M-aţi adus aici ca să-mi vorbiţi despre asta?

— Nu. Voiam să ştiu dacă aţi auzit vorbindu-se de un alt program.

— Ce fel de program?

— Un program mai... radical, menit să elimine fizic toţi bolnavii mintal.

Bineînţeles că auzise. Era însă un simplu zvon, o gogoriţă, precum aceea
care îi credita pe nazişti cu intenţia de a-i extermina pe evrei sau de a-i îneca pe toţi ţiganii în largul portului Kiel.

— Radio-şanţ.

— Cunoaşteţi un anume Ernst Mengerhâusen?

Numele îi părea vag familiar, dar n-ar fi fost în stare să spună concret unde sau când îl auzise.

— Nu, preferă el să răspundă. Cine e?

— E ginecolog. M-a vizitat ieri şi mi-a oferit o listă.

— O listă?

— O listă cu bolnavii pe care autorităţile intenţionează să îi transfere într-un spital-model, în Şvabia Superioară. La castelul Grafeneck, mai exact.

Chelnerul îşi făcu apariţia lângă masa lor. Beewen comandă o cafea. Chelnerul încuviinţă şi aşeză cu mare băgare de seamă în faţa Minnei o porţie de *Mohrenkdpfe.*

Ea se năpusti asupra prăjiturilor de parcă n-ar mai fi mâncat nimic de câteva zile. Felul în care masacra cu linguriţa sferele acoperite cu glazură şi umplute cu cremă de vanilie avea ceva dezgustător.

Franz îi făcu semn din cap chelnerului că nu mai era nevoie de el şi reluă:

— Aţi ajuns cu povestea la castelul Grafeneck. E o veste mai degrabă bună, nu-i aşa?

— Pentru un agent al Gestapo-ului sunteţi destul de naiv. Pacienţii vor fi mai bine trataţi fiindcă nu vor rămâne prea mult timp acolo.

— Cum aşa?

— Vor fi eliminaţi.

Beewen se foi pe scaun. Se gândea la anchetă şi la timpul care zbura, inexorabil. Ce naiba căuta el aici, ascultând năzărelile unei psihiatre deghizate în cowboy?

— Aveţi o dovadă pentru ceea ce susţineţi?

— Nu. Tocmai de aceea v-am cerut să ne întâlnim. Dumneavoastră
puteţi afla mai multe informaţii.

Continua să-şi devoreze prăjiturile, dar nu ca o copilă pofticioasă, ci ca o drogată, o dezechilibrată care uită în majoritatea timpului să mănânce, dar care e cuprinsă, din vreme în vreme, de-o foame iraţională.

— îmi pare rău, dar n-am timp de aşa ceva.

— E important.

— în momentul ăsta sunt o mulţime de alte lucruri mult mai importante, credeţi-mă.

— E important pentru dumneavoastră personal.

— Pentru mine?

— Tatăl dumneavoastră se află pe lista aceea.

Beewen tăcu. Vestea nu-l luase deloc prin surprindere. La ce ar mai fi fost oare de folos celui de Al Treilea Reich o epavă delirantă ca tatăl său? Era oarecum de aşteptat să fie suprimat.

Peter Beewen nu merita în niciun fel vreun tratament aparte. Trecuseră douăzeci de ani de când trăia pe banii statului, care îşi plătise astfel cu asupra de măsură datoria rămasă de pe urma Marelui Război. Venise vremea să îşi reducă pierderile...

— Am să văd ce pot face, rosti el, ridicându-se.

Într-un fel, se aşteptase la această situaţie de-o bună bucată de timp. Ordinul pe care îl slujea avea să îi devină curând inamic. Sau, mai degrabă, el însuşi avea să devină duşmanul patriei. Pentru că nu intenţiona să-şi lase niciodată propriii colegi să îi ridice tatăl pentru a-i injecta cine ştie ce produs letal, undeva în Şvabia Superioară.

Se pregătea să plece, când Minna îl apucă de mânecă.

— Veţi încerca să aflaţi mai mult?

— V-am spus că...

— Trebuie să vă grăbiţi! Mengerhâusen a vorbit despre maşini pentru transfer. Trebuie să-i împiedicaţi să facă asta!

Beewen îşi plecă ochii: Minna refuza să-i dea drumul.

— Staţi jos, vă rog. încă n-am terminat.

El se supuse.

— Ce mai e?

— Am fost atacată azi-noapte.

— La institut?

— Nu. în Moabit, în apropierea unui club numit *Gineceul*.

— îl ştiu.

Minna nu reuşi să-şi ascundă surpriza, iar Beewen fu gata să adauge: „La Gestapo se ştie tot", dar se abţinu. Nu îl mira deloc faptul că Minna von Hassel era lesbiană.

— Aveam întâlnire cu o prietenă acolo.

— Bineînţeles.

— Nu am înclinaţii de genul acela, dacă asta voiaţi să mă întrebaţi.

— Nu voiam să vă întreb nimic.

— înseamnă că am înţeles eu greşit.

— Posibil. Ce s-a întâmplat?

— Era în jurul orei trei dimineaţa... M-a urmărit un bărbat.

— Un hoţ?

— Nu. Un ucigaş.

Beewen poseda o capacitate de adaptare rezonabilă, dar de data asta se simţi cu adevărat depăşit de situaţie. Ce naiba căuta o tentativă de asasinat în acest peisaj?

— M-a aşteptat la ieşirea din local şi m-a urmărit până pe cheiul din Westhafen.

— Aţi reuşit să-l faceţi să vă piardă urma?

— Nu. M-a ajuns din urmă şi m-a încolţit la docuri, însă în ultima clipă mi-a cruţat viaţa.

— De ce a făcut-o?

— Cred că...

— Da?

— Cred că m-a confundat cu altcineva. Atunci când am ajuns faţă în faţă, şi-a dat seama că greşise.

— Cu cine ar fi putut să vă confunde?

— Cu prietena mea, cea cu care am avut întâlnirea de la *Gineceu.* Eram îmbrăcate exact la fel.

— Aveţi vreun motiv anume să credeţi că ea era cea vizată?

Minna ezită. îşi devorase prăjiturile şi-şi băuse cafeaua. Şi totuşi, continua să se joace cu linguriţa în ceaşcă. Agresiunea din noaptea anterioară ar fi putut explica, în oarecare măsură, nervozitatea ei, dar atitudinea de ansamblu îi trăda mai degrabă simptomele unui sevraj. Conform dosarului ei, tânăra mic-burgheză era alcoolică, însă Franz era convins că mai consuma şi alte substanţe.

— Nu ştiu ce să vă spun. Ruth, prietena mea... Mă chemase ca să-mi vorbească despre o problemă cu care se confrunta însă, în cele din urmă, nu mi-a zis prea multe. în schimb, părea foarte neliniştită. Se simţea ameninţată...

Beewen nu se aşteptase deloc la o asemenea întorsătură a

poveştii. Deşi regimul nazist era cel mai periculos pentru cei care deviau de la linia oficială, infracţiunile de drept comun aproape că dispăruseră de pe străzile Berlinului. Când asasinii ajung la putere, infractorii mărunţi îşi pierd raţiunea de-a exista.

— L-aţi văzut de aproape pe individ? Aţi putea să mi-l descrieţi?

Ea îşi cuprinse capul în mâini. Ascunsă sub băscuţa ei, era asemenea bucăţilor de lemn aduse pe ţărm de valuri: cenuşie şi goală pe dinăuntru.

— Vedeţi, o să vi se pară o nebunie ceea ce am să vă spun...

— Ce anume?

— Bărbatul... avea faţa de marmură.

Beewen, singurul personaj îmbrăcat sobru în această adunare de inconştienţi plini de veselie, mai că făcu un salt de pe scaunul său.

— POFTIM?!

— Vă jur că aşa a fost. Purta o mască ce părea a fi de marmură. Mi s-a părut şi mie total lipsit de sens.

Cu un gest neîndemânatic, fiind nevoit să-şi scoată mănuşa pentru a-şi nimeri buzunarul, Beewen extrase de acolo desenul lui Simon Kraus.

Desfăcu hârtia în faţa Minnei:

— Individul cu pricina... semăna cu cel de-aici?

Dintr-un cenuşiu tem, faţa Minnei deveni albă ca varul.

— De unde aveţi desenul acesta? Există deja o anchetă care-l priveşte?

— Semăna sau nu cu cel de aici?

— Da. E exact acelaşi individ.

45.

Minna nu se aşteptase la aşa ceva. Fără să-i dea vreo explicaţie, Beewen o urcase în Mercedesul său şi îi ordonase să-

l ducă acasă la Ruth Senestier. Minna îşi imaginase că nazistul avea să se panicheze la gândul că tatăl său figura pe lista neagră şi că n-avea să dea prea mare atenţie poveştii cu agresiunea asupra ei. în realitate, se produsese exact contrariul.

Beewen avea cunoştinţă despre existenţa ucigaşului de marmură; mai mult chiar, avea asupra lui un portret-robot al acestuia! Dar, deşi Minna îl asaltase cu întrebări, el nu îi răspunsese la niciuna.

Oare chiar era o idee bună să-l conducă pe acest torţionar acasă la Ruth cea nesupusă, care avea mereu probleme cu autorităţile? Da. Prima prioritate era ca ea să fie protejată. Nu de nazişti, de data asta, ci de acel ucigaş care, în noaptea trecută, intenţionase să o omoare.

— Vorbiţi-mi despre prietena dumneavoastră, îi ordonă Beewen.

Ocoliseră parcul Tiergarten pe latura grădinii zoologice, apoi coborâseră
spre sud, trecând pe lângă Kaiser Wilhelm Gedâchtnis Kirche, biserica înălţată în memoria împăratului Wilhelm, până la Kurfurstendamm (sau Ku'damm, cum îi spuneau toţi cei din partea locului).

Odinioară, acest bulevard ce se prelungea cale de trei kilometri fusese un sinonim al eleganţei şi veseliei. în prezent însă, după Noaptea de Cristal şi toate agresiunile la care fuseseră supuşi comercianţii evrei de aici, Ku'damm devenise un loc al ruşinii şi al abjecţiei. Desigur, nimeni nu te împiedica să admiri vitrinele, dar puteai face asta doar dacă n-aveai nimic împotriva sângelui.

— Vorbiţi-mi despre Ruth Senestier, îşi repetă Beewen întrebarea, nerăbdător.

— O cunosc de la sfârşitul anilor '20. Pe-atunci eram încă studentă. Neam întâlnit la Spitalul Caritătii. Eram stagiară pe secţia de *Kriegstraumas,* unde erau îngrijiţi soldaţii care rămăseseră cu tulburări mintale după Marele Război. Ruth lucra pe secţia vecină.

— Parcă spuneaţi că e artistă?

— Aşa este, însă la acea vreme colabora cu Crucea Roşie, fabrica proteze faciale pentru soldaţii desfiguraţi.

— Sunteţi prietene apropiate?

Minna răspunse iară ezitare, căci se bucura să poată să se exprime în favoarea lui Ruth. Artista îi fusese, într-un fel, naşa spirituală.

— Chiar foarte apropiate. Ea e cea care m-a învăţat să apreciez spiritul Berlinului.

— Ce fel de spirit?

— Lăsaţi, n-are importanţă.

— E comunistă?

— Nu, nu nutreşte în mod special astfel de convingeri.

— Din ce trăieşte?

— Nu cred că se poate spune că trăieşte de pe urma artei, cu siguranţă nu din ceea ce pictează sau sculptează. A colaborat multă vreme cu diverse reviste, desena schiţe pentru rubricile de modă, făcea caricaturi... A trebuit însă să renunţe.

— De ce?

— De ce? repetă Minna, pe un ton dispreţuitor. Fiindcă editura care publică revista *Die Dame* are proprietari evrei şi, din 1933 încoace, i s-au pus mereu beţe în roate. Fiindcă *Simplicissimus* a trebuit să se alinieze la doctrina nazistă şi Ruth n-a vrut să fie parte la aşa ceva.

— Iată o femeie integră, comentă Beewen, vădit ironic.

Minna se pregătea să-i dea o replică tăioasă, dar se abţinu în cele din urmă: ar fi fost o pierdere de timp. Beewen părea a fi de aceeaşi părere.

— De unde numele de familie francez?

— E numele soţului ei. Ruth a studiat la Paris, la Academia Julian.

— N-am auzit de ea.

— E una dintre cele mai bune şcoli de artă din Europa. Aici au studiat pictori ca Pierre Bonnard şi Emil Nolde.

— Nici de ei n-am auzit.

— O spuneţi de parcă aţi fi mândru de asta, oftă Minna. în cele din urmă, Ruth s-a căsătorit cu unul dintre profesorii ei

de desen, André Senestier. Bineînţeles, mariajul n-a durat prea mult.

— De ce „bineînţeles”?

— Ruth preferă femeile.

— înţeleg.

Minna îşi stăpâni un oftat iritat. Beewen începea să o calce pe nervi cu aerele lui de falsă înţelegere. Se dădea mare specialist în viaţa berlineză, dar îndeletnicirea lui şi uniforma grotescă îl făceau să fie întru totul pe dinafara subiectului.

— Aţi pomenit de o ameninţare la adresa ei, despre care v-a vorbit. Ce v-a spus, mai concret?

— V-am povestit deja. Regreta că acceptase o comandă.

— O pictură sau o sculptură?

— Aşa am crezut, dar se pare că era vorba de altceva.

— Ce anume?

— Nu ştiu.

— Nu v-a oferit alte amănunte?

— Mi-a spus doar că respectivul client era... diavolul.

— Ei bine... asta nu prea ne e de ajutor.

Minna se întoarse spre el şi tonul pe care i se adresă era ceva mai răstit decât şi-ar fi dorit:

— Sunteţi surd? Nu m-aţi ascultat? Sunt convinsă că Ruth e în pericol.

Supărată pe sine fiindcă îşi îngăduise să cedeze iritării, Minna se ghemui
pe banchetă, mormăind un „îmi cer scuze!” prea şoptit pentru a fi auzit de Beewen. Adevărul era că Minna era foarte încordată. După agresiunea din noaptea precedentă, îşi găsise maşina şi plecase la vila părinţilor săi. Dormise un somn agitat.

Când se trezi, îşi aminti că ascunsese provizii prin diverse colţuri ale casei, precum o pasăre în pădure: puţin eter aici, un pic de morfină dincolo... După o doză sănătoasă de substanţe, adormise din nou şi se trezise pe una dintre canapelele din salon abia spre după amiază, după ora două.

— Minna, dacă vreţi cu adevărat să vă ajut, va trebui să încetaţi cu provocările şi cu tonul acesta de mic-burgheză

revoluţionară, atacă Beewen, tară să o privească. Se pare că n-aţi auzit încă, dar în Germania de azi asemenea fantezii nu mai sunt tolerate. Credeţi-mă, nici banii şi nici numele dumneavoastră nu vor putea să vă protejeze la nesfârşit.

— Asta e o ameninţare?

El se mulţumi să zâmbească.

— Ajungem, nu-i aşa?

46.

Minna coborî din maşină în plin soare şi trase adânc în piept aerul încărcat de parfumul copacilor şi de gazele de eşapament, închizând ochii de plăcere. Clipele astea de fericire meritau un drum în Mercedesul unui nazist, escortată de un ofiţer de la Gestapo.

Trebuia să recunoască: în ciuda ororilor petrecute pe Ku'damm, bulevardul îşi păstra, în bună măsură, farmecul incontestabil. Larma maşinilor şi a trecătorilor şi foşnetul frunzelor erau de natură să-ţi insufle viaţă în vene, ca un drog. Câteva miligrame de Ku'damm pe zi şi oricine putea să uite de existenţa naziştilor... aproape de tot.

Ruth locuia într-un apartament moştenit de la o mătuşă îndepărtată. Fusese o adevărată pleaşcă, amplasarea sa pe Ku'damm nu era de colo. Clădirea era bine întreţinută, iar spaţiul avea cel puţin cincizeci de metri pătraţi, fiind împărţit într-un salon şi un atelier. Ruth n-avea nevoie de un dormitor, căci dormea pe jos în atelier, la picioarele sculpturilor sale.

Traversând curtea clădirii, cu Beewen în urma sa, Minna trăia bucuria revederii acestui loc fermecător, pe care nu-l mai vizitase de cel puţin doi ani. De când se autoexilase la Brangbo, Berlinul rămăsese un ideal îndepărtat.

Scara se afla sub un luminator. Urcând, aveai impresia că te înfăşori într- o mantie de lumină. O viaţă de vis, în stil boem, cu nevoi puţine şi multe dorinţe: aşa îşi imaginase odinioară o fetiţă răsfăţată că ar fi viaţa de artist. Iată că existenţa lui Ruth

nu era chiar atât de departe de închipuirile acelei fetiţe.

Apartamentul se afla la etajul cinci, cel mai de sus.

— Sunteţi sigură că o vom găsi acasă?

— Da, sunt sigură. După-amiaza şi-o dedică întotdeauna propriilor creaţii.

— Nu mi-aţi spus ce anume pictează şi sculptează.

— Veţi vedea.

Intrară pe un culoar îngust. Era limpede că, aici, confortul era departe de- a prisosi. Toaletele se aflau la capătul palierului, iar Minna îşi amintea că bucătăria lui Ruth era atât de mică încât nu îşi putea permite să gătească altceva decât clătite. Adevăratul lux al acestei locuinţe consta în cu totul altceva: faptul că trăia deasupra Ku'damm-ului, că putea să creeze liberă, observându-i pe berlinezi de la înălţimea ferestrei sale, percepând agitaţia mulţimii aflate la picioarele ei...

Bătură repetat la uşă. Niciun răspuns.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm. Sunt convinsă că nu va întârzia să apară. Sau aş putea coborî şi să îl întreb pe portar. Am putea...

Beewen scoase din buzunar un şperaclu şi, fără vreun cuvânt, atacă încuietoarea, ca un hoţ ordinar.

Scena aceasta îi revelă Minnei adevărul ascuns despre toţi naziştii ăştia traşi la patru ace: erau cu toţii o şleahtă de găinari demni de dispreţ, care puseseră mâna pe putere şi acum jefuiau ţara peste care se făcuseră stăpâni.

— Gata, rosti Beewen, neputându-şi ascunde un zâmbet satisfăcut.

Nazistul intră în apartament, dar Minna, cuprinsă de un inexplicabil
acces de pudoare, îl dădu la o parte şi i se vârî în faţă. Ruth Senestier obişnuia să spună: „Atunci când poliţia e alcătuită din criminali, cel mai firav semn de inocenţă face din tine un vinovat".

Pătrunse în micul salon şi încremeni: peretele din faţa ei, pe care Ruth îşi agăţase, înrămate, câteva dintre caricaturile de care era mândră, era brăzdat de o urmă lungă de sânge,

verticală, ce se înălţa până-n tavan.

Dedesubtul acesteia, trupul lui Ruth era prăvălit într-o poziţie neverosimilă, lângă o măsuţă. Avea beregata tăiată. Rana se căsca asemenea unui rânjet, în care vertebrele cervicale ce se distingeau în profunzime jucau rolul dinţilor. Capul era aproape cu totul desprins de trup, fiind legat de restul cadavrului doar de pielea de pe ceafa.

Ruth părea să fi încremenit la jumătatea unui spasm: avea genunchii adunaţi la piept, braţul drept sucit la spate, cu palma deschisă, iar stângul întins perpendicular pe tors, într-o baltă de sânge cu raza de un metru.

— Nu atingeţi nimic, îi ordonă Beewen.

Minnei nici prin gând nu-i trecea însă să atingă ceva. împietrise. Privea înjur, sperând să găsească ceva de care să-şi agaţe privirea, ceva care să-i demonstreze că totul nu era decât un coşmar. Zări pe-un cuier haina şi bereta din seara precedentă. Avusese dreptate: ţinta Omului de marmură fusese Ruth şi, în cele din urmă, acesta reuşise să ducă la bun sfârşit ceea ce ratase în urmă cu o seară.

Minna se prăbuşi la podea.

— Reveniţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu! E Ruth Senestier?

Nu reuşi decât să încuviinţeze din cap. Beewen o apucă de braţ şi o ridică dintr-o singură mişcare.

— Staţi jos şi nu vă mişcaţi de aici. Mă duc să caut un pahar cu apă.

Văzu că ofiţerul îşi scosese pistolul. Se lăsă să alunece pe-un scaun,
vlăguită. De-abia acum îşi dădea seama de ce anume scăpase, în noaptea trecută. Cadavrul lui Ruth era o dovadă îndestulătoare în acest sens.

Revenind cu un pahar cu apă în mână, Beewen se opri brusc.

— Ce-i asta?

Ofiţerul avea privirea aţintită spre uşa deschisă de pe peretele din faţa
sa.

— Acolo e atelierul...

— Mă refer la zid.

Îi oferi paharul şi se apropie de peretele în cauză. Minna bău îndelung, apoi i se alătură. Se opriră în pragul atelierului. încăperea, nu prea mare, era plină de o mulţime de sculpturi aflate în diverse stadii, iar pe jos era plin de cârpe şi de găleţi.

Pe şevalete erau aşezate picturi, sau mai degrabă desene, reprezentând femei palide, creaturi diafane, schiţate cu o mână sigură. Sculpturile erau cu totul diferite: animăluţe de gips, turnate în bronz sau sculptate în lemn şi pictate, erau aşezate fiecare pe micul său piedestal, pe veci prizoniere ale ameţelii.

Beewen se uita însă la cu totul altceva: pe perete erau atârnate o mulţime de măşti de gips. Chipuri de oameni desfigurate, cu carnea ciopârţită, găurită, brăzdată de cicatrici. Grămezi monstruoase de piele, muşchi şi oase sfâşiate, inversate, amestecate.

— V-am spus că Ruth a lucrat pentru Crucea Roşie, repetă Minna. Sunt mulajele feţelor unor soldaţi desfiguraţi.

— Spuneaţi că făcea proteze.

— Exact. Pornind de la astfel de mulaje, fabrica măşti din cupru, pentru...

— ... Pentru a le reda o înfăţişare umană?

— Exact.

Minna mai că putea să perceapă gândurile care circulau în aceste momente prin mintea lui Beewen. îşi dădu seama că, atunci când pomenise despre proteze, nazistul îşi imaginase glisiere de cauciuc, articulaţii metalice, mecanisme complicate menite să le permită celor mutilaţi să-şi recapete uzul maxilarelor sau un echilibru sumar al expresiei faciale.

— Puteţi merge? o întrebă el, brusc.

— Da, cred că da.

— Dacă-i aşa, o să mă ajutaţi.

— La ce?

— Am să vă explic, îi şopti el, întinzându-i o pereche de mănuşi.

— Ce naiba căutaţi aici?

În pragul uşii se aflau Beewen şi micuţa von Hassel, care, în ciuda hainelor de artistă de două parale, rămăsese la fel de fermecătoare cum o ştia.

— Eşti cu vreo pacientă? întrebă nazistul.

— Bineînţeles. De ce?

Ofiţerul îl împinse deoparte şi intră.

— Fă-i vânt. Avem de vorbit.

Simon o privi nedumerit pe Minna, care-l urmă cuminte pe gestapovist. Părea ameţită, de parcă tocmai i-ar fi căzut în cap o bucată din Reichstag. Nici Beewen nu părea în apele lui. Ce voiau oare de la el aceste două pieze rele, la şase după-amiaza?

— Treceţi în sala de aşteptare, le porunci el.

Se despărţi de pacienta sa, o nevrozată din Charlottenburg căreia nici măcar nu se obosea să-i înregistreze confidenţele, într-atât era de neinteresantă.

Reveni şi-şi plecă privirea asupra bocancilor grei ai nazistului, care striveau delicatul covor cu motive cubiste. Alături, pantofiorii ca de păpuşă ai Minnei păreau că plutesc deasupra formelor simetrice.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

N-avea niciun chef să-i îmbie cu o cafea sau cu alte trataţii. Niciunul dintre ei nu-i răspunse la întrebare.

— Urmaţi-mă.

Intrară cu toţii în cabinet. Beewen se aşeză în fotoliu, de parcă locul acela i-ar fi fost rezervat, iar Minna ocupă loc pe divan, optând pentru o poziţie rezervată, cu palmele împreunate strânse între genunchi. Fosta sa colegă îmbătrânise şi nu prea. În realitate, pe chip i se puteau distinge limpede consecinţele abuzului de alcool şi droguri asupra tenului ei fin.

Simon nu putu să reziste ispitei de-a o tachina puţin:

— Şi ce mai face călăul feminin de la Brangbo?

— Foarte bine, mulţumesc. Dar gigolo-ul tuturor doamnelor cu ce se mai ocupă?

— Mă întreb cum supravieţuiesc pacienţii după tratamentele tale barbare.

— Eu măcar încerc să-i ajut. Nu-i şantajez.

— Alo! răcni Beewen. Câţi ani spuneaţi că aveţi? Avem altele mult mai urgente de discutat.

Aşezat la birou, Simon îşi aprinse o ţigară şi-şi ridică picioarele pe tăblia acestuia. Voia să dea de înţeles că se afla la el acasă şi putea să facă absolut tot ce dorea. Sau poate exagera, comportându-se astfel?

Zece minute mai târziu, picioarele-i coborâseră de la sine de pe birou, iar ţigara Muratti se stinsese de la sine în scrumieră.

Beewen tocmai îi povestise o istorie incredibilă, în care se amestecau o tentativă de omor asupra Minnei von Hassel, un ucigaş cu cap de marmură cât se poate de real, un asasinat (reuşit de astă dată) căruia îi căzuse victimă o anume Ruth Senestier, artistă, care odinioară crease proteze faciale pentru cei schilodiţi în Marele Război.

Adăugând la toate acestea mărturia din urmă cu câteva ceasuri a Gretei Fielitz, cea de-a patra victimă potenţială, se pare că ziua aceasta fusese plină de noi descoperiri.

— Ieri-seară, Ruth i-a explicat Minnei că regreta că acceptase o comandă, urmă Beewen, de parcă ar fi gândit cu voce tare. „Un fel de sculptură”. Poate c-a fost vorba tocmai de confecţionarea unei măşti?

— Aşadar, ea să fi fost cea care a fabricat masca ucigaşului?

— Ruth a mai adăugat că respectivul client ar fi fost... diavolul.

Minna interveni în discuţie:

— Poate că acest „diavol” e un bărbat desfigurat pe care Ruth l-a cunoscut pe vremea când fabrica proteze. Poate că individul s-a întors şi i-a cerut să îi confecţioneze o mască imitând marmura.

— Poate că mustaţa lui Hitler e falsă şi, de fapt, acesta e femeie.

Beewen îl fulgeră pe Simon din priviri. Psihiatrul îşi aprinse încă o
Muratti şi îşi privi cei doi interlocutori: colosul în uniformă

neagră (şi obsedat de purtarea acesteia) şi micuţa sa colegă de breaslă, atât de frumoasă, cu o minte strălucită, dar care, din motive doar de ea ştiute, se deghizase azi în costumaţia specifică unui puitor de capcane canadian.

— Care-i ideea voastră de bază? întrebă el, într-un târziu. Că ucigaşul ar fi un soldat desfigurat în războiul din 1914-1918?

— E o ipoteză plauzibilă.

— Şi de ce ar fi ucis-o oare pe Ruth?

— Fiindcă se pregătea să-l dea în vileag. A fost cât pe ce să o facă, în prezenţa Minnei...

Simon trase cu sete din ţigară şi avu impresia că fumul fierbinte îi
pârjolea nu doar căile respiratorii, ci şi creierul.

— Aţi găsit urme care ar putea dovedi că a dus la bun sfârşit această lucrare, în atelierul lui Ruth? reluă Simon. Orice fel de detalii care să arate că s-a reapucat de fabricat măşti?

— Nu.

— Protezele erau fabricate altundeva, interveni Ruth.

— De unde ştii?

— Am cunoscut-o pe Ruth în anii ’20, la Spitalul Caritǎţii.

— în anii ’20? Pe-atunci abia ne începusem studiile de medicină.

— Da, dar eu încercam să fiu de folos oamenilor încă de atunci.

— Oare de ce nu mă mir? Sindromul Saint-Bernardului...

— în schimb, la vremea aceea, tu preparai şi ne vindeai amfetamine şi te culcai cu nişte contese în vârstă care...

— Iar începeţi?! răcni Beewen, ridicându-se în picioare.

începu să se plimbe de colo-colo, în tăcere.

— Pe-atunci, Ruth lucra la Studio Gesicht, reluă Minna. Nu ştiu dacă mai funcţionează şi acum, dar ne-am putea interesa la Crucea Roşie.

— în ce consta procesul de fabricaţie?

Beewen se aşează din nou, ca un profesor ce ia loc după ce-a

dat cuvântul unuia dintre elevii săi.

— Pentru a elabora acest gen de proteze, se preia mai întâi un mulaj al chipului desfigurat, începu Minna să explice. Apoi, trăsăturile feţei sunt reconstituite, pe baza unor fotografii mai vechi sau a ceea ce se poate deduce din ceea ce a mai rămas din figura pacientului. Folosind plastilină, Ruth adăuga osatura lipsă, muşchii şi tendoanele distruse. După această etapă, crea un nou mulaj, din ceară, apoi urma operaţiunea de galvanoplastie.

— Ce însemna asta? întrebă Simon.

Aşezată în continuare pe divan, Minna îşi însoţea explicaţiile gesticulând cu mâinile ei fine, atât de fine încât păreau nişte aripi diafane.

Simon prefera să n-o privească, atât cât îi stătea în putinţă. îi percepea frumuseţea ca pe un pumnal înfipt în inimă. în primul rând, asta se datora faptului că nu avusese niciodată prilejul de a o poseda. în al doilea rând, simţise dintotdeauna că ea îl privea cu dispreţ, iar atitudinea aceasta superioară îl înnebunea. Tânăra baroneasă nu intrase niciodată în combinaţiile lui. Nu-i ascultase discursurile de geniu în devenire. Deşi se droga încă din studenţie, nu-i cumpărase niciodată drogurile. Şi, bineînţeles, nu-l considerase niciodată un pretendent serios.

Era un pitic, un marginal, un bufon.

— Pentru acoperirea măştii, aceasta trebuie cufundată într-o baie de sulfat de cupru alimentată cu un curent continuu. Sub efectul electricităţii, particulele de cupru se fixează pe suprafaţă. După încheierea acestei etape, se obţine epiteza, adică proteza facială. M-ai înţeles?

— Nu-s tâmpit. Iar pacientul urma să poarte masca asta *ad vitam aeternaml*

— Nu avea de ales. Ruth picta cu grijă masca. Găsea nuanţa exactă a tenului şi adăuga detalii, ca de exemplu porii pielii sau fire de barbă. Iluzia era extraordinară. Genele, de pildă, erau decupate dintr-o foiţă de metal foarte fină, iar ochii erau din lemn sau sticlă. în încheiere, adăuga adesea o mustaţă

sau o barbă falsă. în cele din urmă, masca era fixată pe chip cu fire metalice foarte discrete, sau cu ajutorul braţelor ramei ochelarilor integraţi în mască. La vremea aceea, Ruth a creat zeci de astfel de măşti.

Urmă un moment de linişte. Simon expiră lent fumul înspre tavan. Toată această poveste îl bulversase. Chiar şi în regimul nazist, nu era obişnuit cu ideea de a vedea cadavrele înmulţindu-se în jurul său. în al doilea rând, pistele posibile către criminal păreau mai nebuneşti decât înseşi crimele. Iar faptul că în acest moment pe divanul său se afla micuţa baroană von Hassel, prinsă în acest joc de-a detectivii, i se părea de-a dreptul de negândit.

— Aşadar, un asasin desfigurat bântuie prin Berlin, rosti Simon, pe un ton uşor sarcastic. Cu puţin timp în urmă, a vizitat-o pe Ruth Senestier, cea care i-a confecţionat masca, după război. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoaştem, i-a comandat acesteia o nouă mască, imitând marmura.

— Nu e decât o ipoteză, comentă Beewen.

— De ce să-i fi cerut aşa ceva?

— Un capriciu de ucigaş.

Lui Simon îi venea destul de greu să-l vadă pe gestapovist în rolul unui anchetator cerebral. însă Beewen părea să-şi fi găsit locul în acest univers, în subtext, Simon bănuia că uriaşul nazist era entuziasmat că avea ocazia să facă echipă cu Minna von Hassel.

— Şi de ce ar fi acceptat oare Ruth Senestier să-i facă pe plac?

— Ne putem imagina absolut orice scenariu, spuse Minna, ridicându-se de pe divan.

Cei doi, Beewen şi Minna, păreau sub efectul amfetaminelor. Dar, cel mai probabil, în cazul lor era vorba de o consecinţă a excesului de adrenalină. La urma urmei, tocmai descoperiseră un cadavru. Succesiunea evenimentelor le indusese un soi de stare de transă.

Minna se apropie de birou şi, cu un gest simplu, deschise caseta cu ţigări a lui Simon. îşi luă o ţigară, şi-o aprinse cu

propria brichetă şi se întoarse pe divan.

Simon îşi încrucişă braţele.

— Şi totuşi, nimic din toate acestea nu explică venirea voastră aici, acum, şi motivul pentru care-mi povestiţi toate fantasmagoriile astea.

Beewen şi Minna avură un schimb rapid de priviri, în care Simon intui o complicitate care-l scotea din sărite. Trecuseră ani de zile de când n-o mai văzuse pe Minna von Hassel, şi iată că o regăsea în vreme ce ea îi făcea ochi dulci unui plăvan nazist.

— Vrem să formăm o echipă de anchetă împreună cu tine, i-o servi Minna.

48.

Simon îi privi, pe rând, pe cei doi vizitatori ai săi. Un colos nazist pe jumătate chior, înşurubat parcă în fotoliul său, şi o fată de bani gata care se plimba de colo-colo prin spatele acestuia. Bineînţeles, pentru a da de urma unui criminal în serie în Berlin, nu le lipsea decât un psihiatru escroc, cocoţat pe tocurile pantofilor săi cu talpă ortopedică.

— N-ar avea rost să-i implic pe oamenii mei într-o astfel de anchetă, încercă Beewen să se justifice.

— Mda, probabil că le-ar lua foc caschetele de la atâta gândit.

— Eşti cu noi sau nu? îl întrebă Minna.

Le revăzu în gând pe Susanne, Margarete şi Leni. Se gândi la Greta, ea însăşi aflată în pericol. Erau pacientele sale, amantele sale, victimele sale: le datora reuşita sa, confortul în care trăia, cele mai plăcute clipe pe care le petrecuse în Berlin. Le datora, de asemenea, tăcerea lor, căci ele nu-l denunţaseră.

— De ce tocmai eu? se mulţumi el să întrebe.

— Tu ai acces liber la doamnele de la Adlon. În plus, eştispecialist în

vise.

— Nu văd legătura.

— O vom găsi, în cele din urmă. Asta e una dintre cheile soluţionării acestei anchete.

Simon îşi scormonea mintea în căutarea unui pretext pentru a nu accepta chiar din prima.

— Dar eu nu sunt poliţist.

— Nici Minna nu este. Am nevoie să-mi fiţi consilieri. Pentru tot ce ţine de munca de poliţie, vă puteţi baza pe mine. Gestapo-ul are toate mijloacele necesare.

Vreme de o clipă, Simon o observă pe Minna, care se prefăcea că parcurge titlurile de pe cotoarele cărţilor din bibliotecă. Detaliul acesta îi provocă o strângere de inimă. Fără îndoială, citise şi ea toate aceste cărţi, împărtăşeau aceeaşi sumă de cunoştinţe, aveau aceeaşi pasiune pentru nebunie, aceeaşi vocaţie pentru studierea limitelor minţii umane. De ce nu se înţeleseseră oare niciodată? De ce nu reuşiseră nici măcar să poarte o conversaţie calmă, fără ironii tăioase şi reflecţii acerbe?

Lupta de clasă e de vină, se gândi el, prosteşte. în realitate însă, el era cel care, prin combinaţiile lui dubioase şi prin atitudinea sa veşnic provocatoare, adâncise prăpastia dintre ei. La acestea se adăuga şi complexul staturii sale. Complexul originii sale...

Reflecţiile sale se preschimbară în furie:

— Şi ce se va întâmpla cu zărghiţii tăi de la Brangbo? o întrebă el pe Minna.

— Mă vor aştepta. Mi-ai repetat-o de destule ori, sunt incurabili. Acum, prioritatea mea e să-l găsim pe ucigaşul lui Ruth.

Simon se hotărî. La vremea dictaturii naziste, când nedreptatea putea fi întâlnită la fiecare colţ de stradă, când războiul stătea să se reverse peste întreaga Europă, trebuia să înceteze să-i mai pese doar de alegerea unei pălării sau de banii pe care-i storcea de la pacientele sale.

— Fie. Mă bag, rosti el, într-un final. Care vă e planul?

— Chiar în seara asta am să dau o fugă la Crucea Roşie, să consult arhivele de la Studio Gesicht şi să obţin o listă a pacienţilor lui Ruth Senestier.

— De ce nu poate Minna să facă asta?

— Nici măcar n-ar lăsa-o să intre acolo. De la Marele Război încoace,
situaţia de la Crucea Roşie a evoluat, ca să zic aşa.

— Vrei să spui că toţi cei de-acolo sunt nazişti?

— Aproape toţi, da.

Simon i se adresă Minnei, care-şi reluase locul de pe divan:

— Dar tu? Ai putea să încerci să stai de vorbă cu câţiva dintre veteranii desfiguraţi. Incurabilii sunt pe felia ta.

— Am să încep prin a-mi cerceta propria arhivă, răspunse ea, pe un ton ferm, ignorând ironia abia mascată a spuselor lui Kraus.

— Arhiva de la Brangbo?

— Arhiva studiilor pentru teza mea de doctorat. Poate nu-ţi aminteşti, dar am studiat...

— îmi amintesc. Dar asta nu înseamnă că eşti expertă în criminali în serie.

— Nu sunt. însă, pe parcursul cercetărilor pe care le-am făcut când îmi scriam teza, am studiat o mulţime de profile ale unor criminali, am stat de vorbă cu psihiatri, judecători şi gardieni de la închisori. Am făcut chiar, la un moment dat, o listă exhaustivă a psihopaţilor asasini care au acţionat pe teritoriul Germaniei de la începutul secolului încoace. Unii dintre ei au fost, poate, eliberaţi între timp. Merită să verificăm ce s-a întâmplat cu ei.

Simon îşi mai aprinse o ţigară şi se tolăni în fotoliu, cuprinzându-şi interlocutorii într-o privire.

— Şi care ar fi rolul meu?

Minna fu cea care se grăbi să-i răspundă:

— Ţi-am lăsat latura mondenă a anchetei.

Lui Simon îi veni să-i dea o palmă, dar nu îi stătea în fire să lovească o femeie.

— Contăm pe tine să dai de urma ucigaşului la Clubul

Wilhelm, explică Beewen. Dintr-un motiv care îmi scapă, totul pare să fi pornit de acolo. Omul nostru le cunoaşte pe aceste femei şi-şi permite să le abordeze fără ezitare.

— Ceea ce pare oarecum de neînţeles, dacă avem în vedere că e desfigurat, adăugă Minna.

Simon încetase să-i mai asculte. începuse să se sature de teoriile şi sfaturile lor: prea multă vorbărie, prea multe ipoteze. Dacă îi încredinţau o misiune, aveau să fie nevoiţi să-l lase să aleagă felul în care decidea să o ducă la îndeplinire.

Se ridică, cu gând să le dea de înţeles că recreaţia – pardon, expunerea! – se încheiase. Auzise destul. Din prag, îl avertiză pe Beewen:

— încă ceva. N-am de gând să mişc un deget până când nu voi fi citit dosarul complet al anchetei de până acum.

Scoaterea unor rapoarte de anchetă din sediul Gestapoului pentru a le încredinţa unui civil era o sfidare la adresa suveranităţii stăpânirii SS. O blasfemie, în sensul religios al termenului. Sau, dacă tot se aflau într-un cabinet de psihiatrie, un tabu, în sens freudian.

— îl vei avea la dispoziţie mâine dimineaţă la prima oră.

49.

Rămas singur, Simon îşi făcu o cafea. Simţea nevoia să reflecteze. îi lăsase pe ceilalţi doi să bată câmpii despre măşti create prin electroliză, despre artista executată de clientul său, despre soldatul desfigurat capabil să se amestece printre cele mai frumoase femei din Berlin, ca un Făt-Frumos.

Dar nimic din toate astea nu stătea în picioare.

în realitate, cei doi ignorau cel mai interesant aspect al poveştii: de ce apărea acest Om de marmură în visele victimelor sale? în timp ce ofiţerul SS şi psihiatra delirau despre Ruth Senestier şi galvanoplastie, îi venise o altă idee. Pe scurt, existau acum două căi pe care putea porni ancheta: pe de o parte, pista ofiţerului SS şi a pumnalului ucigaş, pe care însă Beewen părea că o abandonase, iar pe de altă parte, ucigaşul

desfigurat şi masca lui.

Simon însă era interesat mai degrabă de a treia cale, cea a asasinului capabil să se infiltreze în vise. Ignorând orice urmă de verosimilitate, îşi spuse că, probabil, el însuşi era în stare să îl viseze pe Omul de marmură. în definitiv, nimeni nu deţine un monopol asupra viselor...

îşi turnă cafeaua tare în ceaşcă şi se îndreptă spre cămăruţa sa secretă, locul unde-şi ţinea ascunse comorile. Nu era vorba doar de înregistrările cu pacientele sale; sub etajerele cu discuri se afla un aparat la care ţinea în mod deosebit. îl numea „maşina de citit gândurile". Desigur, era o exagerare: aparatul producea doar electroencefalograme înregistrate pe timpul somnului.

Maşinăria fusese inventată în anii '20 de un psihiatru german pe nume Hans Berger, pe care Simon avusese şansa să-l întâlnească pe când era student. Din nefericire, Berger devenise un *förderndes Mitglied der SS* sau FM-SS, adică un binefăcător al SS-ului, un soi de Mecena care-şi dăruia timpul şi averea NSDAP-ului.

Să trecem peste asta. încă din 1930, Simon avusese ideea de a utiliza această maşinărie capabilă să transcrie activitatea electrică a creierului cu ajutorul unor electrozi amplasaţi în diverse puncte ale calotei craniene pe nişte subiecţi adormiţi. Perfecţionase chiar aparatul, astfel încât în versiunea sa, acesta putea să înregistreze mişcările muşchilor feţei şi cele ale globilor oculari, precum şi respiraţia şi ritmul cardiac.

în urma experienţelor, Simon putuse să observe îndeaproape somnul pacienţilor săi. Identificase mai multe faze. După adormire, subiectul se cufunda într-un somn uşor, apoi din ce în ce mai adânc, caracterizat prin unde lente şi o desincronizare a creierului. Urma apoi ceea ce el denumise „somnul transversal", care era intervalul rezervat viselor. La fiecare aproximativ nouăzeci de minute, omul visa, iar activitatea sa cerebrală se intensifica, ochii i se mişcau, uneori scotea sunete (articulate sau nu), iar temperatura corpului, tensiunea arterială, respiraţia, toate acestea erau bulversate. Apoi calmul se

instaura din nou şi ciclul se relua.

Îşi instală maşinăria şi se echipă înainte de a se culca. Somnul cu electrozii ataşaţi îl liniştea, îi dădea un sentiment de siguranţă: se simţea supravegheat şi oarecum apărat de orice posibilă intruziune. Iar dacă Omul de marmură avea să aleagă să-i facă o vizită, ei bine, totul avea să fie înregistrat pe hârtia milimetrică...

Se întinse şi stinse lumina, cu gândul la cei doi vizitatori ai săi. Erau un cuplu de pomină. N-aveau decât să pornească pe urmele ucigaşului desfigurat, în timp ce el avea să îşi îndeplinească misiunea de iscoadă în sânul Clubului Wilhelm, aşa cum promisese.

În schimb, era convins, mai c-ar fi zis că intuiţia sa ştiinţifică i-o şoptise, că noaptea avea să îi aducă o revelaţie.

Avea să-l întâlnească pe Omul de marmură, de cealaltă parte a zidului somnului...

50.

În Germania funcţionau două Cruci Roşii. Pe de o parte, organizaţia- mamă elveţiană, CICR-ul (Comitetul Internaţional al Crucii Roşii), iar pe de altă parte Crucea Roşie germană, care, de la venirea lui Hitler la putere, devenise un cuib de nazişti, patronat de însuşi *Ftihrer*-ul. Cele două instituţii nu se aveau la inimă şi, de când elveţienii solicitaseră acces în lagărele de concentrare germane, duşmănia era pe faţă. *O crimă de lezmajestate.*

Ajungând la sediul *Deutsches Rotes Kreuz,* Beewen se simţi, aşadar, în elementul său. Instituţia îşi alesese drept domiciliu o clădire în stil wilhelmian care ar fi putut adăposti la fel de bine un minister al Reich-ului sau chiar Gestapo-ul. În curtea pavată ce se întindea în faţa clădirii, ea însăşi înconjurată de un zid înalt, erau parcate mai multe camioane cu prelată, cu aspect militar. Oameni îmbrăcaţi în pufoaice cenuşii încărcau de zor cutii metalice, lăzi din scândură şi saci de iută. Camioanele erau pregătite să plece spre Polonia.

Crucea Roşie devenise practic departamentul de infirmerie al Wehrmacht-ului; Beewen se îndoia că vreun polonez avea să aibă parte de măcar o fărâmă din ajutoarele trimise de *Deutsches Kreuz.*

/n interior, atmosfera familiară era la fel de prezentă: ar fi putut fi, la fel de bine, în holul cartierului general al *Sicherheitsdienst* (*SD*) sau la birourile Reichsfuhrer-ului SS. Din nou, putea contempla grandoarea locurilor care găzduiseră odinioară instituţii prestigioase, dar care acum adăposteau o hoardă de barbari.

Franz nu era deloc sigur că urma calea potrivită, pornind în căutarea unui veteran desfigurat. încă de la începutul acestei anchete nu mai fusese sigur de nimic. Fusese oare dus cu zăhărelul de către psihiatră? Cu siguranţă, nu avusese cum să inventeze agresiunea din noaptea precedentă, iar cadavrul lui Ruth Senestier îl descoperiseră împreună. Doamnele de la Adlon. Masca de marmură. Sculptoriţa ucisă. Toate acestea erau legate. Nu-i rămânea decât să sape mai adânc...

Franz nu avu nevoie să-şi scoată insigna, vederea uniformei sale se dovedi de ajuns. Un *Heil Hitler*| răsunător îl înştiinţă că se afla între ai lui. întrebă de arhive şi fu îndrumat către subsol. Coborî treptele negre, respirând aerul ce mirosea a mucegai, şi ajunse într-o sală enormă, fără pereţi despărţitori, unde neoanele din tavan păreau că încearcă să citească miile de bibliorafturi şi dosare acumulate pe rafturile instabile.

Nicio piesă nu lipsea din decorul tipic al unei arhive, nici măcar arhivarul care purta un halat uzat şi care moţăia într-un colţ. Pe biroul său nu se afla nici măcar o foaie de hârtie, iar coşul de gunoi de la picioarele sale era gol. în mod evident, acest gardian al templului memoriei avea să plece la finele programului de lucru aşa cum venise, fără să-şi fi scos mâinile din buzunar toată ziua.

Beewen se prezentă şi înţelese de îndată că tocmai întâlnise un prim obstacol în goana sa după informaţii. Individul, în vârstă de vreo şaizeci de ani, abia dacă ridică privirea, iar vederea uniformei nu-l impresionă câtuşi de puţin.

Tipul aparţinea, fără îndoială, categoriei pacifiştilor timpurii. La fel de limpede, era un veteran al Marelui Război. Bătrânii combatanţi din leatul tatălui său erau singurii care nu dădeau doi bani pe noul regim. Sângele vărsat sau crucile de fier câştigate îi imunizaseră contra molimei naziste.

— Caut arhivele de la Studio Gesight, anunţă Beewen.

— Istorie antică.

— Dar sunt aici sau nu?

— Aici sunt.

— Unde anume, mai exact? oftă Beewen.

— Am să-ţi arăt.

Faptul că-l tutuise era un alt semn al lipsei de teamă. De altminteri, tipul nici măcar nu se clinti. Picioarele lui încrucişate se iţeau de sub birou, părând a da cu tifla bocancilor lustruiţi ai lui Beewen.

— Ce mai aşteptăm?

— Ce treabă ai cu arhiva aia?

Beewen nu era în dispoziţia necesară pentru astfel de negocieri. Dar omul ăsta cenuşiu, de la halat şi până la favoriţi, îi era simpatic. Dacă n-ar fi înnebunit, tatăl său ar fi putut deveni un astfel de funcţionar blazat.

— Sunt în căutarea unui criminal, explică el. A fost desfigurat în război, iar cei de la Studio Gesicht i-au confecţionat o mască de cupru.

— E vorba de un criminal adevărat sau de unul dintre cei pe care voi, ăştia, îi numiţi „duşmani ai ţării”?

— Până acum a ucis patru femei.

Arhivarul fluieră cu pretinsă admiraţie.

— Aveţi concurenţă serioasă.

Gestapovistul se mulţumi să zâmbească. în sfârşit, arhivarul consimţi să se ridice. înaintară încet, unul în spatele celuilalt, printre rândurile înguste.

Atunci, omul începu să vorbească. Aşa cum se aşteptase Franz, arhivarul avea o memorie fenomenală, genul de individ care cunoştea în amănunt istoria Crucii Roşii germane, de parcă ar fi avut-o în vârful degetelor sale pătate de cerneală.

— Cei de la Studio Gesicht făceau treabă bună, recunoscu el. între 1920 şi 1929 au produs sute de măşti. Atelierul era condus de un chirurg excepţional, un soi de geniu de origine lituaniană, pe jumătate om de ştiinţă, pe jumătate artist, pe nume Ichok Kirszenbaum.

Arhivarul îşi lăsa degetele să alerge de-a lungul cotoarelor bibliorafturilor roşii cu auriu, producând astfel un zgomot sacadat, ca de motor.

— Ştiţi cumva ce s-a ales de el?

— A dispărut. Era evreu. în ultima vreme, nu ştiu dac-ai remarcat, dispar o mulţime de evrei...

— Numele Ruth Senestier vă spune ceva?

— Sigur că da. Era o lesbiană care-l ajuta pe Kirszenbaum la crearea măştilor.

Beewen se opri locului, la mijlocul unui culoar.

— De unde ştiţi toate astea?

— Pe-atunci eram un soi de curier. Făceam naveta între sediu şi atelier. Căram dosarele amărâţilor ăstora, care-şi lăsaseră feţele-n tranşee. Studioul era la numărul 11 pe LindenstraBe, în Kreuzberg. Pot să îţi spun că pedalam o grămadă.

Ajunseseră la capătul unui culoar. Beewen se pregătea să se avânte pe următorul, când arhivarul izbi cu piciorul într-o ladă masivă de aluminiu aşezată direct pe podea.

— Totul e aici, în cutia asta.

— Mă ajutaţi s-o duc?

— Alo, nu e permis să scoţi nimic de aici!

— Mă gândeam s-o ducem doar până la biroul dumneavoastră.

Cinci minute mai târziu, Beewen era deja cufundat în dosarele pline de praf. La prima vedere, erau câteva sute. Nici măcar în visele lui cele mai optimiste, nu şi-ar fi putut imagina o arhivă mai riguros organizată. Dosarele erau clasificate după numele sculptorului care realizase măştile pacienţilor respectivi. Trei albume cu coperte îmbrăcate în pânză grupau creaţiile lui Ruth Senestier. Pe pagina din stânga era fotografia

soldatului, cea din dreapta indica numele, vârsta, locul, data şi circumstanţele în care acesta fusese rănit. Putea fi citit, de asemenea, un scurt rezumat al diagnosticului, extras fără îndoială din dosarul medical al fiecăruia. în sfârşit, câteva rânduri erau dedicate unor precauţii care se cereau a fi luate pe parcursul confecţionării măştii, în timpul modelajului şi al probelor intermediare.

Ruth scrisese cu pana, folosind o cerneală violet. Avea un scris drept, strict, foarte lizibil, iar asta îi plăcu mult lui Beewen. Răsfoi atent unul dintre albume, privind fotografiile. în viaţa lui nu văzuse ceva mai cumplit. Carnea acelor oameni fusese parcă arată cu plugul, care acţionase cu înverşunare asupra ţesuturilor moi şi a oaselor tari, iar rezultatul era ceva ce nu putea fi descris în cuvinte. Schijele obuzelor şi impactul exploziilor răscoliseră muşchii aducându-i la suprafaţă, săpaseră în aceştia, îi întorseseră pe dos, îi sfâşiase. Dar nimic n-avea să mai crească vreodată în brazdele săpate pe aceste chipuri ale groazei.

Beewen avusese ocazia să întâlnească destui veterani desfiguraţi pe când îşi vizita tatăl la spital, dar chipurile acestora erau atunci ascunse sub bandaje. îşi amintea doar că unii dintre ei aveau un săculeţ atârnat sub bărbie, menit să le colecteze saliva. Franz, pe-atunci încă un copil, fusese izbit de asemănarea acestora cu caii de la fermă, care-şi mâncau orzul din sacii atârnaţi de gât.

De-atunci, citise o mulţime de cărţi despre războiul din 1914-1918 şi înţelesese motivul pentru care asemenea mutilări erau atât de frecvent întâlnite. Acest conflict fusese un război al tranşeelor, care expuneau, în principal, capetele combatanţilor. Frontul semăna cu o tarabă de tir dintr-un bâlci, doar că lungă de opt sute de kilometri. Progresele artileriei completaseră dezastrul.

Franz îşi aminti brusc că ticălosul de Clemenceau insistase ca, în momentul semnării tratatului de la Versailles, să fie prezenţi şi cinci indivizi cu mutrele sparte. Francezi, desigur, de parcă genul ăsta de răni ar fi fost strict apanajul hirsuţilor.

Francezi nenorociţi... Abia aştepta să ajungă pe front, să îi ucidă...

închise albumul. Avea să le ia cu sine pe toate. împreună cu Holm şi cu Alfred, aveau să facă o listă cu toţi răniţii care beneficiaseră de talentul lui Ruth şi să verifice, într-o primă etapă dacă vreunul dintre ei avusese vreodată probleme cu legea sau dacă avea careva măcar un dosar la
Gestapo. Nu era mare lucru, dar era un început.

O şterse discret cu albumele sub braţ, evitând o reîntâlnire cu arhivarul, îşi spuse, din nou, că pista sugerată de Minna era destul de subţire. însă, după decepţia care se dovedise pumnalul nazist, era singura pe care putea să o urmeze.

51.

Seara, holul sediului Gestapo-ului abia era luminat. Zidurile de piatră închideau între ele tăcerea, iar balustradele scărilor aruncau umbre întunecate pe dalele pardoselii. Spaţiul căpăta aerul intim al unei biserici pustii sau al unui castel adormit, genul de loc în care, copil fiind, te prelingi de-a lungul zidurilor, inspirând mirosul de piatră umedă şi simţind sub tălpi conturul dalelor inegale...

în astfel de momente, Beewen uita cu totul că păşea într-un loc blestemat. îşi imagina că e un nobil senior în castelul său, sau poate vreun episcop într-o catedrală, cugetând la taine de importanţă capitală, precum un conducător înţelept...

Nu ar fi fost deloc de mirare ca, tocmai în acest moment, doi gestapovişti să-şi facă apariţia, târând între ei un om plin de sânge, sau ca vreo uşă să se trântească la etaj şi un urlet să răsune în întreaga clădire; acestea erau genul de detalii menite să spulbere orice iluzii. Beewen nu era nici senior, nici episcop, ci doar un simplu inchizitor.

Ajunse la etajul unde se afla biroul său. De sub uşi răzbătea câte-o dungă de lumină. Torţionarii nu aveau parte de odihnă. Lenea nu avea ce să caute la Gestapo. Destule lucruri le puteau

fi reproşate soldăţeilor Reich-ului, dar lipsa de zel în niciun caz nu se număra printre ele.

Involuntar, Beewen păşi cu băgare de seamă în dreptul biroului lui Griinwald, ca nu cumva parchetul să scârţâie, iar ticălosul cu faţa de peşte mort să-şi facă apariţia în prag. Deschise uşa propriului birou, îşi aruncă cascheta în cuier, de la distanţă (un gest în stil american, care-i făcea o enormă plăcere) şi izbi cu vârful bocancului în talpa cizmelor lui Dynamo, care dormea în fotoliu, cu picioarele ridicate pe birou.

Holm mormăi, iritat. Beewen îi împinse deoparte picioarele şi aşeză pe birou albumele lui Ruth Senestier.

— Ce-s alea?

— O parte din arhiva Crucii Roşii.

— De unde până unde?

— S-ar putea ca asasinul nostru să fie undeva în dosarele astea.

Doar cu un deget, Dynamo deschise unul dintre albume şi aruncă o privire.

— Bleah! Ce-i cu grozăviile astea?

— Sunt soldaţi desfiguraţi în Marele Război.

— Păi cam aşa şi arată...

— Nu vorbi aşa. Oamenii ăştia au fost nişte victime şi tu ştii asta.

— Eroi! hăhăi Holm.

— Exact.

Dynamo îşi ridică braţele, în semn de cedare. Ştia că nu era de glumă cu Beewen pe acest subiect.

— Clientul nostru ar putea fi între jupuiţii ăştia?

— Posibil.

Holm căscă sonor şi se întinse.

— Să fiu al naibii dacă pricep ce cauţi tu în ancheta asta.

Franz nu-şi putu stăpâni râsul.

— Nici eu nu ştiu. Ai mai aflat ceva despre cadavrul de pe Ku'damm?

în drum spre cabinetul lui Kraus, Beewen apucase să-i

telefoneze lui
Dynamo şi să-i transmită toate detaliile despre cele întâmplate. Credinciosul său aghiotant îşi asumase sarcina de-a da un apel anonim la Kripo, astfel încât domnii de-acolo să „descopere" cadavrul ce le era servit pe tavă.

Franz nu voia ca între această crimă şi moartea doamnelor de la Adlon să se facă vreo legătură. Cu ajutorul Minnei, şterse toate amprentele, cercetase apartamentul şi se asigurase că absolut nimic nu putea sugera o legătură cu Minna von Hassel sau cu oricare dintre membrele Clubului Wilhelm. Nu găsise nimic. Ceea ce era şi bine şi rău, în acelaşi timp.

Nu-şi pierduse însă speranţa că poate cei de la Kripo aveau să găsească vreun amănunt care să-i poată fi de folos. îi ceruse lui Holm să nu scape din ochi ancheta respectivă, căci Dynamo îi cunoştea pe toţi.

— Ţi-ai sunat prietenii de la Kripo?

— N-au nimic nou. Tipii ăia sunt varză.

în privinţa asta, Beewen nu era de acord. Ofiţerii aceia fuseseră pur şi simplu trecuţi pe linie moartă, asta era tot. într-un stat cum era Reich-ul, unde până şi ideea unei crime între civili era de neconceput, o secţie de Criminalistică a poliţiei era teoretic inutilă, aşa că această ramură devenise o umbră a ceea ce era odinioară. începând din 1933, naziştii se infiltraseră şi aici şi nu erau preocupaţi decât de persecutarea unor nevinovaţi.

Beewen păstră două dintre albume pentru sine, îi dădu lui Holm alte două şi-i explică ce anume trebuia să urmărească, urmând ca apoi acesta să meargă în biroul său şi să compare numele soldaţilor cu lista dosarelor din arhiva Gestapo-ului. Dacă era adevărat că Gestapo-ul avea date despre absolut toată lumea, cu siguranţă aveau să poată afla mai multe măcar despre unii dintre ei.

Rămas singur, Franz se prăbuşi în fotoliu, epuizat. După-amiaza trecuse atât de repede încât nici nu apucase să zăbovească cu gândul asupra incredibilei întâmplări care marcase ancheta în această zi. Minna von Hassel, psihiatra care

îl trata pe tatăl său, fusese cea care îi deschisese o nouă pistă. Era o coincidenţă incredibilă, iar Beewen, care era superstiţios, vedea în asta chiar mai mult: un bobâmac din partea destinului.

Fusese oare decizia de a face echipă cu cei doi psihiatri una înţeleaptă? Avea să afle, cu timpul. Această latură a anchetei era oarecum clandestină. Oricum, nimeni nu avea să afle vreodată că ceruse ajutor cuiva din afara Gestapo-ului.

Se gândi vreme de câteva clipe la Minna, care se dovedise plină de viaţă şi strălucit de inteligentă. Nu era deloc surprins de asta, dar nu-i lipsea foarte mult pentru a gândi asemenea lui Kraus: de ce o femeie inteligentă, putred de bogată, de viţă nobilă, medic, se îngropase într-o văgăună a morţii cum era Brangbo?

Acest ultim gând i-l readuse în minte pe tatăl său şi lista despre care-i vorbise Minna. Ernst Mengerhâusen. Castelul Grafeneck. Uitase cu totul de această problemă. Halal fiu mai era...

îşi întinse piciorul şi izbi de câteva ori în perete. Câteva clipe mai târziu, Dynamo îşi făcu apariţia în prag.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai reuşit să afli ceva despre Ernst Mengerhâusen?

— Despre cine?

— Medicul de care ţi-am vorbit după-masă. Ginecologul.

— N-am apucat.

— Apucă-te acum. Cu siguranţă avem ceva aici despre el.

Holm bombăni:

— Lămureşte-mă, vrei să mă ocup de desfiguraţii tăi sau de doctorul ăsta?

— Dynamo, am să-ţi spun un secret: creierul are două emisfere.

— Mda, iar eu am două sfere în pantaloni...

52.

Părinţii Minnei îşi construiseră vila în cartierul Dahlem din districtul Zehlendorf, la vest de Berlin. Era o zonă rezidenţială şi deopotrivă universitară care cunoscuse schimbări importante din 1933 încoace: toţi evreii bogaţi fuseseră izgoniţi de aici şi locul lor fusese luat de celebrităţile naziste: Martin Bormann, Heinrich Himmler, Leni Riefenstahl...

Familia von Hassel nu aşteptase însă această „înnobilare" a cartierului pentru a-şi înălţa propriul „templu" conform preceptelor stilului Bauhaus. Ca nişte buni intelectuali revoluţionari ce erau, fuseseră de timpuriu interesaţi de creaţiile genialilor arhitecţi care deciseseră să pună capăt supremaţiei stilului împopoţonat wilhelmian.

Soţii von Hassel nu reuşiseră să îşi asigure serviciile maeştrilor Walter Gropius şi Ludwig Mies van der Rohe, mult prea ocupaţi să îşi dezvolte propria şcoală, dar îl angajaseră pe unul dintre discipolii acestora. Arhitectul proiectase un bloc de beton armat înconjurat de mesteceni şi pini. Pereţii exteriori erau decoraţi cu cărămidă aparentă, ferestrele erau uriaşe, iar terasele magnifice, pe măsura întregii clădiri.

Minna moştenise aşadar o vilă în stil *entartet,* în care locuia de una singură. Decorul era fantomatic: toată mobila, adevărate capodopere create de Mies van der Rohe sau Wilhelm Wagenfeld, era acoperită cu huse albe pentru a o proteja împotriva prafului, draperiile imaginate de Anni Albers mucegăiau, iar ferestrele cu motive geometrice proiectate de Josef Albers păreau gratiile unei închisori.

Principiile Bauhaus fuseseră urmate cuvânt cu cuvânt, iar pereţii de beton rămăseseră netencuiţi, în stare brută. De altfel, întreaga arhitectură a casei era de-o simplitate deconcertantă. Lipseau cu desăvârşire formele florale şi curbele. Detaliile *Art Nouveau* şi *Art Deco* nu aveau ce să caute aici. Contau doar forma, materialele şi culoarea.

în copilărie, Minna se temuse de casa aceasta. Acum însă ajunsese să se simtă bine aici, ca o zibelină ce-şi are vizuina în

scorbura unui copac.

înainte de a pleca în Statele Unite, părinţii săi îi dăduseră instrucţiuni ferme privind întreţinerea casei în bune condiţii şi îi lăsaseră o sumă de bani consistentă, îndeajuns pentru a plăti leafa personalului. Minna se grăbise să facă praf banii aceia pe droguri şi băutură. Concediase întreg personalul şi ridicase din umeri văzând cum pânzele de păianjen câştigau teren. Doar Eduard, majordomul, rămăsese să lupte împotriva decrepitudinii ambiante.

Oricum, Minna presimţea că traiul în această casă avea zilele numărate, într-o bună zi, domnii naţional-socialişti aveau să îşi dea seama că un spaţiu util neobişnuit de mare – mai bine de patru sute de metri era amprenta la sol a clădirii – stătea nefolosit la adevăratul său potenţial, într- unul dintre cartierele cele mai apreciate ale Berlinului. Următorul pas avea să fie instalarea acolo a unui minister sau a altei entităţi administrative. *Afară cu beţival*

Coborând din maşină, Minna tresări: în penumbra garajului se zărea silueta unui bărbat înalt şi palid, nemişcat.

— Eduard, tu eşti? M-ai speriat.

— Mă bucur să vă văd, doamnă baroneasă.

Eduard era în slujba familiei von Hassel de pe vremea domniei lui Wilhelm al Il-lea. Altfel spus, făcea parte din mobilier. Deşi vila era acum pustie aproape tot timpul, acesta poposea zilnic pe aici, pentru aprovizionare şi curăţenie.

— Şi eu, răspunse ea, sec, deşi prezenţa lui tăcută o scotea din sărite.

Eduard, care ţinea la protocol, era îmbrăcat cu un sacou alb şi purta

papion, la o cămaşă cu guler îngust. înfăţişarea lui îi amintea Minnei de chelnerii din barurile cu ştaif pe care le frecventa cu osârdie înainte de-a fi căpătat acces la un dram de respectabilitate, acceptând conducerea institutului de la Brangbo.

Majordomul avea în mâini un fel de plasă neagră, care, în contrast cu haina sa albă, părea un nor de muşte ce-i dădea

târcoale.

— Ce e aia? întrebă ea.

— Tifon, doamnă baroneasă, explică el. L-am primit de la primărie, pentru farurile maşinii. Aţi aflat, fără îndoială, că Germania a atacat
Polonia noaptea trecută. S-a declarat starea marţială şi camuflajul obligatoriu. Noaptea, este interzisă folosirea luminilor expuse. Inclusiv farurile e obligatoriu să fie acoperite.

Acest detaliu simplu o determină pe Minna să înţeleagă seriozitatea situaţiei: Berlinul risca să fie bombardat de avioanele franceze sau engleze. Uitase cu totul de asta. *Da, camuflajul e necesar*.

Minna observă o duzină de canistre de benzină într-un colţ.

— Şi benzina e raţionalizată, doamnă baroneasă, urmă majordomul-cioclu. Mai sunt doar câteva benzinării deschise întot Berlinul, m-am gândit să fac ceva provizii.

— Bine-ai făcut, spuse ea, cu gând să îi facă plăcere.

— Am făcut şi provizii de baterii şi lanterne şi...

— E-n regulă, Eduard, poţi să-mi explici mai târziu.

Ieşind din garaj, zări câteva măşti de gaze atârnate-n cui. O luă la fugă. Nu voia ca Eduard, cu figura lui spectrală şi veştile de Casandră, să o înspăimânte mai mult decât o făcuse.

Traversă salonul fără să mai aprindă lumina şi intră în bucătărie. îşi prepară un ceai în faimosul ceainic din sticlă termorezistentă creat de Wilhelm Waggenfeld. Coniacul putea să mai aştepte.

N-avea prea multe amintiri din această casă. Atunci când ai săi se mutaseră aici, Minna tocmai îşi începuse studiile de medicină şi îşi petrecea bună parte din timp în camera sa, învăţând. Abia acum, în vremea din urmă, ajunsese să descopere aceste spaţii nelocuite, năpădite de praful care mai atenua din rezonanţă; totul aici îi amintea perspectivele sumbre ale viitorului. Cu puţin noroc, avea să o sfârşească aici, în acest

sanctuar, fie sub bombe, fie în urma unei supradoze de eter sau după o comă alcoolică.

îşi tumă infuzia într-un bol sferic transparent şi se aşează pe podea, lângă un şezlong semnat Mies van der Rohe care valora o mică avere şi pe care, cu siguranţă, naziştii l-ar fi folosit drept lemn de foc.

Ţinând în mâini bolul fierbinte ca să se încălzească, se rugă din răsputeri pentru un miracol. Iar miracolul se împlini, sub forma unei averse de ploaie. Asta îi plăcea cel mai mult să facă atunci când se afla în casa aceasta mare şi pustie: să asculte ploaia răsunând din toate părţile, răsunând diferit în funcţie de natura suprafeţei pe care o atingea, dar cântând, în fond, una şi aceeaşi melodie: cea a vieţii, a fertilităţii, a purificării.

închise ochii. Ploua peste Berlin... în astfel de momente simţea că speranţele ei căpătau contur. Forţa vieţii avea să fie mereu prezentă, insuflându-le energii noi supravieţuitorilor acestei perioade atroce şi spulberând pleava nazistă. Asta vedea acum Minna îndărătul pleoapelor: o întrupare a speranţelor ei.

Brusc, realiză că, în mintea sa, moartea lui Ruth îşi pierdea consistenţa unui eveniment real, devenind un simplu element al anchetei, între altele. Era nevoită să recunoască: această investigaţie o însufleţise, aproape că o făcuse să uite în ce pericol se afla azilul de la Brangbo...

Sorbi din nou din ceaşca de ceai. Era un ceai englezesc, aşadar indian, cules de pe versanţii Himalayei, mai valoros, în aceste vremuri, decât un vin franţuzesc. îşi dădea seama acum, tot cu efect întârziat, că se bucurase să îl revadă pe Simon Kraus. Acest bărbat scund era atât de obsedat de înălţimea sa, încât se străduise să oblitereze toate căile prin care ar fi putut deveni un om mare. Era genul de individ care prefera să poarte pantofi cu talpă ortopedică decât să scrie cartea crucială pe care ar fi putut să o creeze oricând. Un avorton dat cu briantină, sarcastic şi pretenţios, care fuma Muratti după

Muratti şi se îmbrăca cu costume de-o calitate la care puteau aspira cel mult zece oameni în întregul Berlin...

Da, se bucura că se angajase în vânarea unui criminal în serie alături de el, dacă nu avusese ocazia să facă cercetări în domeniul psihiatriei împreună. în definitiv, era aproape acelaşi lucru, iar ea jubila la ideea că putea să-i fie alături acestei minţi extraordinare. Da, îşi dorea să-i dea de urmă ucigaşului lui Ruth, dar îşi dorea în egală măsură să fie la înălţimea coechipierului său, un bufon care nu era al regelui, ci era însuşi regele bufonilor.

Se ridică, impunându-şi să-şi revină. Ca de fiecare dată la căderea nopţii, se afla la o răspântie: muncă sau droguri? Concentrare sau derivă?

Coniacul avea să mai aştepte: în seara aceasta avea un alt program.

53.

Urcând la etaj, îşi zări în treacăt chipul într-o oglindă. Ce mutră avea... O faţă prea lungă, ochii încercănaţi, iar tenul... oh, Doamne! Faţa ei căpătase o nuanţă de roz care bătea înspre gri, precum cenuşa presărată printre degete în lumina amurgului...

Intră într-o încăpere care slujea drept pod al casei. Fără niciun fel de dificultate, găsi ceea ce căuta: cutiile ce conţineau arhivele ei personale, de la primele sale jurnale intime, la notiţele din timpul studenţiei. Identifică imediat documentaţia acumulată cu privire la asasinii germani, pe când îşi pregătea teza. Scotocise în arhiva tribunalelor, citise colecţiile ziarelor şi o mulţime de rapoarte psihiatrice.

Din toate acestea, rezultase în cele din urmă un instantaneu straniu al primelor decenii ale secolului XX în Germania. în umbra Marelui Război, când cadavrele se numărau cu milioanele, fuseseră săvârşite şi altfel de crime. Atentate, asasinate mişeleşti, dar şi un soi de perle negre: crimele comise

doar pentru plăcerea de-a ucide sau sub imperiul unor pulsiuni irezistibile, de către psihopaţi.

Şi în aceste domenii existaseră „vedete", precum Peter Kürten, „vampirul din Düsseldorf', care ucisese şi violase copii şi adulţi deopotrivă, în anii '20. Condamnat la moarte şi executat în 1931, după ce mărturisise nu mai puţin de optzeci de crime şi povestise cum băuse sângele victimelor, acesta fusese imortalizat pentru posteritate în filmul lui Fritz Lang, *Mcel blestemat*, care avea la bază crimele sale.

Fritz Haarmann fusese poreclit „măcelarul din Hanovra", căci germanii adorau să dea porecle acestor monştri. între 1918 şi 1924, acesta ucisese aproape treizeci de bărbaţi, majoritatea practicanţi ai prostituţiei. De ce „măcelar"? Se zvonise că vindea pe piaţa neagră bucăţi din carnea victimelor sale. Fusese ghilotinat în 1925.

Nici Karl Denke nu era de lepădat. Supranumit „Papa Denke", acesta oferea cu dărnicie mese calde celor tară adăpost. Ceea ce nu ştiau aceşti amărâţi era că ei înşişi aveau să devină felul principal al meselor lui Denke, în urma percheziţiilor, la domiciliul acestuia fuseseră descoperite cantităţi impresionante de dinţi şi oseminte umane, dar şi resturi omeneşti conservate. Se spânzurase în celulă la scurt timp după ce fusese arestat, în 1924, astfel încât nu avusese ocazia să-şi explice în faţa unui tribunal gusturile canibale.

Fuseseră şi alţii... Dezgropând toate aceste documente, Minna fu, încă o dată, surprinsă de numărul mare de criminali care uciseseră, mutilaseră sau devoraseră victimele în Germania primelor trei decenii ale secolului. Era, de asemenea, uimită şi înduioşată, în egală măsură, la vederea scrisului ei de şcolăriţă. Ceea ce avea în faţă părea jurnalul unei adolescente, deşi subiectul acestuia erau monştrii ucigaşi. Era un subiect care, trebuia să recunoască, o pasionase dintotdeauna, îndeosebi ceea ce ea numea „ucigaşii puri", cei care substituiau moartea iubirii, dorinţa de-a ucide înlocuind dorinţa sexuală...

Răsfoind tăieturile din ziare, dădu peste un caz interesant. Albrecht Hoffmann, născut în octombrie 1894, ucisese două

femei la Berlin în 1911 şi 1912. Crimele avuseseră o particularitate anume: criminalul le furase pantofii.

Tânărul delincvent minor fusese deja închis de două ori pentru agresiune sexuală şi tentativă de viol (asupra propriei mame). Eliberat în 1910, o ucisese mai întâi pe Martha Weber, o modistă în vârstă de 27 de ani. îi tăiase beregata, o eviscerase şi îi furase pantofii, în Tiergarten. Cum ucigaşul îi luase şi banii pe care-i avea asupra sa, anchetatorii se concentraseră asupra jafului şi ignoraseră faptul că victima era desculţă. Un an mai târziu, Hoffmann recidivează: cea ucisă e Helena Koch, o croitoreasă în vârstă de 22 de ani. Victima e descoperită pe malul râului Spree, la extremitatea nordică a Insulei Muzeelor. Acelaşi *modus operandi,* cu o excepţie: de data asta, ucigaşul nu s-a atins de banii victimei.

în pofida punctelor comune ale celor două crime – eviscerarea şi absenţa încălţămintei – anchetatorii nu au nicio pistă valabilă. Abia un an mai târziu, în 1913, o întâmplare le permite acestora să pună mâna pe ucigaş. în iulie, un bărbat este surprins în timp ce despica abdomenul unei femei decedate, la morga Spitalului St. Hedwig din cartierul Spandau.

Arestat, Hoffmann mărturiseşte că le-a ucis pe Martha Weber şi Helena Koch. Descrie anumite amănunte cunoscute doar poliţiei, ba chiar şi altele pe care anchetatorii le-au ignorat, cum ar fi circumstanţele exacte în care le- a atacat pe cele două tinere.

Războiul n-a început încă, iar maşinăria justiţiei funcţionează în ritm lent. Are loc procesul lui Hoffmann, care a împlinit nouăsprezece ani. Nu va fi condamnat la moarte, primeşte douăzeci de ani de închisoare, iar cazul este închis.

Minna nu mai ştia nimic despre acest sinistru personaj. Cazul acesta beneficiase doar de o menţionare în treacăt în însemnările ei marginale, marea masă de informaţii strânse de la începutul cercetării, dar care sfârşiseră prin a nu mai fi incluse în corpul tezei. Stătuse de vorbă cu numeroşi ucigaşi, vizitase închisorile din Berlin şi, în cele din urmă, din întreaga Prusie. Cu toate acestea, nu-l întâlnise pe Albrecht Hoffmann,

care, la acea vreme, îşi ispăşea pedeapsa la închisoarea Moabit.

Minna mai citi încă o dată articolele. Apoi reluă lectura, a treia şi a patra oară. Pantofii lipsă, eviscerarea victimelor, locul în care fuseseră comise crimele, adică Tiergarten şi Insula Muzeelor... Dacă ea calculase corect, Albrecht Hoffmann fusese eliberat în 1933. Aşadar, mai toate s-ar fi potrivit. Cu o excepţie notabilă, însă: cum ar fi putut ucigaşul să fie mutilat pe front, câtă vreme în timpul războiului acesta îşi executa pedeapsa privativă de libertate la Berlin?

Se uită la ceas: era ora zece seara. Simţea furnicături în tălpi şi scântei în minte. Era oare posibil să-l fi găsit pe ucigaş? *Uşurel, frumoaso...*

Se gândi la singurul loc pe care l-ar fi putut găsi deschis la ora aceasta; paradoxal, era vorba de un loc veşnic închis: puşcăria de pe Lehrter Straße, în cartierul Moabit. Acolo i se pierdea urma lui Albrecht Hoffmann şi tot de acolo trebuia să înceapă să-l caute.

54.

Eduard avusese dreptate: în Berlin fusese instaurat camuflajul nocturn total. în oraş nu mai putea fi văzută absolut nicio lumină. Felinarele, neoanele restaurantelor şi monumentele luminate de obicei erau acum cufundate în întuneric. Circulau puţine maşini, iar acestea, având farurile acoperite, erau greu de distins în beznă. Autobuzele foloseau doar o lampă cu lumină palidă, albastră, iar farurile tramvaielor fuseseră la rândul lor escamotate cu tifon negru. Cât despre ferestrele clădirilor, toate fuseseră acoperite de draperii sau doar pături.

Pietonii, în schimb, erau îndeajuns de numeroşi, căci nimeni nu începuse încă să se teamă de bombardamente. Aceştia se deplasau folosindu-se de lanterne cu lumină albastră. Rezultatul de ansamblu semăna cu o Cale Lactee de culoarea safirului, o mulţime de pietre preţioase răspândite printre clădirile

Berlinului, agitându-se precum un roi de licurici.

Minna se îndreptă spre cartierul Moabit.

Nu era deloc încântată de ideea de a se întoarce acolo, după urmărirea din noaptea precedentă şi moartea acelui soldat. Lehrter Straße era însă îndeajuns de departe de danele din Westhafen, iar mulţimea de evenimente neprevăzute de peste zi o împiedicase să zăbovească prea mult cu gândul la agresiunea din noaptea trecută.

Conducea cu prudenţă. Peste zi, bordurile de la colţuri şi marginile trotuarelor fuseseră vopsite în alb, pentru a permite maşinilor şi pietonilor deopotrivă să se orienteze. Minna avea impresia că rătăceşte într-un labirint desenat cu cretă pe o imensă tablă neagră.

Berlinul avea destule puşcării. Columbia Haus, închisoarea din Spandau, cazarma din Lichterfelde şi majoritatea uzinelor de apă unde, în fiecare cartier, SA-ul îşi instalase câte un centru de interogare. în plus, Gestapo şi SD-ul aveau fiecare propriul arest...

închisoarea din Moabit ocupa un loc aparte. Un adevărat model de modernitate, era singura care oferea celule individuale, chiar dacă în prezent, din pricina numărului mare de prizonieri politici, acestea erau supraaglomerate.

închisoarea ocupa un teren de şase hectare în apropierea gării centrale a Berlinului şi era alcătuită din cinci pavilioane „panoptice". Ideea celor ce o concepuseră în acest fel era de a avea o incintă circulară, în al cărei centru se afla un tum de supraveghere ce le îngăduia gardienilor să aibă sub ochi toate celulele în acelaşi timp. Mai mult chiar, deţinuţii nu ştiau niciodată când sunt gardienii cu ochii pe ei. Era un concept englez la origini, „Supravegherea trebuie să fie lăsată în seama celor supravegheaţi". Altfel spus, deţinuţii trebuiau să creadă că sunt mereu sub observaţie.

Deşi puşcăria fusese construită în urmă cu aproape un secol, spiritul în care aceasta fusese concepută corespundea pe deplin ideilor ce guvernau regimul nazist, care era, la rândul său, o societate „panoptică". Exact acelaşi era scopul lui Hitler,

Goring, Himmler şi al ortacilor lor: să dea tuturor cetăţenilor Reich-ului impresia că se aflau în permanenţă sub observaţie.

Minna parcă în apropierea clădirii şi avu astfel ocazia să o admire în ansamblul ei. Din exterior, închisoarea semăna cu o uriaşă fortăreaţă de cărămidă, alcătuită din mai multe incinte circulare deschise, în ale căror ziduri se deschidea un număr aparent infinit de celule. în centrul fiecărei incinte circulare, un soi de far îşi rotea în permanenţă proiectorul, dar nu pentru a-i călăuzi pe marinarii pierduţi în furtună, ci pentru a menţine în minţile prizonierilor o stare de neîntreruptă paranoia.

Cu ajutorul legitimaţiei sale de medic, Minna reuşi să treacă fără probleme pragul închisorii. După cea dintâi poartă, i se ceru să aştepte pe un coridor cu pereţi de beton vopsit, mobilat doar de câteva scaune înşiruite şi o masă acoperită cu muşama. Culoarea pereţilor era un soi de roşu- vineţiu, obscen. Textura vopselei era, la rândul său, ieşită din comun: se folosise un strat gros, care acoperea pereţii, tavanul şi podeaua deopotrivă, dându-i Minnei impresia că se afla într-o cavitate scobită sub pielea unei fiinţe monstruoase.

— *Heil Hitler*\

Un bărbat îmbrăcat în uniformă SS îşi făcuse apariţia în pragul cavernei. Veşmintele lui negre contrastau puternic cu nuanţa bolnăvicioasă a încăperii.

— Minna von Hassel, se prezentă ea, ridicându-se şi întinzându-i documentele.

— Cine spuneaţi că v-a chemat? întrebă ofiţerul SS, după ce îi studiase atent cartea de identitate şi legitimaţia profesională.

— Sebastian Liebermann.

Memorase câteva nume înainte de a porni.

— M-aş mira. Liebermann s-a pensionat în urmă cu trei ani.

Strategia ei se dovedea sortită eşecului. Toţi gardienii pe care-i
cunoscuse la vizitele de odinioară fuseseră probabil înlocuiţi de nazişti precum cel care o chestiona, juni de cel mult treizeci de

ani care supseseră din biberon învăţăturile *Hitlerjugend* şi juraseră credinţă *Fiihrer*-ului pentru următorii cincizeci de ani.

— îmi cer scuze, am făcut o confuzie. Cari Janowitz?

Bărbatul se încruntă şi-şi încleştă mâinile pe centură. Fără îndoială, era un truc învăţat la şcoala de ofiţeri, menit să-l facă să pară mai fioros.

— Azi v-a contactat?

Avusese noroc. Nu doar că individul încă mai lucra aici, dar era de serviciu în acea seară. Cum norocul nu vine niciodată singur, atunci când îi pronunţase numele, în minte îi revenise şi imaginea lui: un omuleţ scund, blond, cu părul vâlvoi.

— A telefonat la institutul la care lucrez. Voia să trec pe-aici pentru a discuta despre unul dintre deţinuţii de aici.

— Avem şi noi medicii noştri.

— Sunt psihiatră, iar el avea nevoie de o opinie avizată privind un anumit prizonier...

— Cum se numeşte deţinutul?

— Nu mi-a precizat acest detaliu. Mi-a spus doar că e vorba de o urgenţă. Am venit de la Brangbo şi...

— Aşteptaţi aici.

Acum şi-l amintea perfect pe gardian: un individ relaxat, care câştigase o Cruce de Fier în tranşeele Marelui Război şi, cu toate acestea, reuşise să- şi păstreze zâmbetul. Ce anume spera însă Minna? Ei bine, se baza pe curiozitatea lui, care l-ar fi putut determina să vină să vadă ce voia această psihiatră de la el...

— Minna von Hassel.

Cari Janowitz se afla acum în faţa ei. Coama rebelă i se rărise considerabil, fără a-şi pierde însă volumul: părul, de-acum alb, forma un soi de nor diafan deasupra ţestei, de parcă ar fi fost vată de zahăr. Faţa rotundă purta acum o marcă autoritară: o mustaţă deasă.

Stătea nemişcat, în poziţie de drepţi, cu mâinile la spate. Hainele îi erau prea strâmte, de parcă ar fi fost aceeaşi uniformă pe care o purta pe când cântărea cu câteva kilograme mai puţin. Nasturii auriţi îl făceau să semene cu un soldat de

plumb turtit de-o lovitură de ciocan.

— Vă... vă mai amintiţi de mine?

El rânji larg.

— Nu vin prea multe femei pe-aici. Care-i povestea cu deţinutul care ar avea nevoie de un psihiatru?

— Voiam să vă văd de urgenţă, aşa că am inventat un pretext.

— De urgenţă, spuneţi? rosti el sec.

Omul acesta părea strivit, din toate punctele de vedere. Nu doar uniforma era de vină, ci anii de stat cu ochii pe deţinuţi, disciplina strictă, atmosfera închisorii. Părea că-şi este sieşi gardian.

— O cafea? propuse el, arătându-şi, în sfârşit, mâinile.

Ţinea un ţap de bere din porţelan, cu capac metalic, şi două păhăruţe pentru tărie. Combinaţia neaşteptată a recipientelor dădea de înţeles că se alesese cu acestea în urma vreunei razii prin celule.

— Mulţumesc, accept cu plăcere. Se aşezară la masă, iar Janowitz turnă cafeaua în paharele mici din halba pe care erau desenaţi un bărbat în pantaloni scurţi şi o femeie purtând un *Dirndl,* cu sânii gata să-i scape din decolteu, înlănţuiţi într-un *Schuhplattler* îndrăcit.

îşi băură în linişte cafeaua, delicioasă şi neagră ca smoala.

— Minna von Hassel..., repetă el, visător. Micuţa studentă...

Ridică brusc privirea, de parcă abia atunci ar fi devenit conştient că fata din amintirile sale era acolo, sub ochii lui.

— Ce s-a ales de dumneavoastră?

— Acum sunt psihiatră. Conduc un azil pentru alienaţi la Brangbo.

El râse discret, pe sub mustaţă.

— Ştiam că veţi reuşi în viaţă.

— Dar dumneavoastră? întrebă ea, din politeţe.

— Eu... Tot aici, în puşcăria asta uriaşă. Zidurile-s tot acolo, dar în rest, totul s-a dat peste cap.

— Ce vreţi să spuneţi?

El mai tumă câte-o porţie minusculă de cafea în păhărele.

— Odinioară, ticăloşii erau după gratii şi băieţii buni îi păzeau. Acum e exact pe dos.

Janowitz se considera, după toate probabilităţile, la adăpost de orice fel de represalii din partea naziştilor. îşi purta „scutul" pe piept: Crucea de Fier, care strălucea ca o stea solitară pe fundalul întunecat al vestonului său.

— Domnişoară, e aproape miezul nopţii, reluă el, după un moment de tăcere. Sunt convins că n-aţi făcut atâta amar de drum ca să aflaţi cum o mai duc. Despre ce e vorba?

— Am venit ca să aflu mai multe despre un deţinut de aici. Albrecht Hoffmann.

— Cunosc cel puţin doi Albrecht Hoffmann doar în aripa asta a închisorii.

— A fost condamnat în 1913 pentru crimă.

— în 1913? Individul e Matusalem în persoană! Pe-atunci nici nu lucram încă aici.

Povestea se întâmplase cu douăzeci şi şase de ani în urmă. între timp, se petrecuse Marele Război, fusese întemeiată Republica de la Weimar, naţional-socialiştii preluaseră puterea...

— E vorba de un criminal foarte periculos. La vremea aceea, a fost arestat pentru uciderea a două femei.

— N-a fost condamnat la moarte?

— Era minor. A luat douăzeci de ani fără drept de apel.

Ea se aplecă înspre el. începutul nu promitea cine ştie ce revelaţii, dar ambianţa acestei încăperi, măsuţa acoperită cu muşama, zidurile năclăite de un strat prea gros de vopsea, mirosul de rachiu care persista în aer, toate i se păreau acum pline de o căldură aparte, reconfortante, dătătoare de speranţă.

— Ascultaţi-mă, Herr Janowitz. Am motive să cred că Hoffmann a ucis din nou, foarte de curând. Totodată, am indicii că e posibil să fi participat la Marele Război.

— Cum se poate aşa ceva?

— Contam pe dumneavoastră pentru a afla un răspuns.

Janowitz îşi plecă privirea. Bărbia îi acoperi gulerul, ca o

eşarfa. Părea că se gândeşte. Sau poate pur şi simplu dădea să aţipească, într-o poziţie caracteristică îndeletnicirii sale.

— Aşteptaţi-mă aici, rosti el într-un târziu, ridicându-se.

Ieşi, cu paşi vioi, iar Minna rămase singură în încăperea austeră. în aşteptarea întoarcerii gardianului, ea studie cu atenţie spaţiul înconjurător şi constată că totul era curat, ba chiar impecabil. Această observaţie o umplu de tristeţe: până şi prizonierii naziştilor aveau parte de condiţii mai bune decât pacienţii săi.

— Aţi avut dreptate, spuse gardianul, revenit după o absenţă neaşteptat de scurtă.

Avea în braţe un dosar cu coperte de carton, deasupra căruia era aşezat un săculeţ de pânză. Se aşează la masă în faţa Minnei, care avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu se repezi să-i smulgă dosarul.

— Acel Albrecht Hoffmann pe care-l căutaţi a fost mobilizat în 1917, urmă Janowitz, în timp ce desfăcea nodul cu care era legat dosarul.

— Cum de a fost posibil?

Janowitz îşi umezi vârful degetului şi se apucă să dea paginile dosarului.

— în anul respectiv, trupele germane duceau lipsă de recruţi. Au angajat puştani, bărbaţi ce fuseseră declaraţi inapţi iniţial, chiar şi bolnavi mintal. Carne de tun în stare pură. Totodată, puşcăriaşilor li s-a promis reducerea sau chiar ştergerea pedepselor dacă acceptau să plece pe front. De ce nu? în definitiv, ăştia stăteau la căldurică, în timp ce băieţii noştri erau decapitaţi de obuzele francezilor.

— Aşa a ajuns pe front Albrecht Hoffmann?

Janowitz îşi înfipse degetul arătător într-o pagină scrisă de mână.

— Da, la 10 martie 1917. A fost mobilizat, însă n-a avut noroc, continuă gardianul, trecând la o altă pagină din dosar. A murit în bătălia de la Arras, în 22 aprilie în anul următor. Am fost şi eu acolo. A plouat cu obuze şi
schije. Un adevărat infern. Ai noştri cădeau ca muştele.

Minna era uimită: informaţiile primite îi confirmau şi, în egală măsură, îi infirmau ipoteza. Era convinsă că Hoffmann era în viaţă.

— Cum a murit? întrebă ea.

— Nu scrie nimic despre asta, îi răspunse gardianul. De cele mai multe ori, cauza exactă a morţii nu era cunoscută, în război. în cazul lui Hoffmann, nu se precizează nici măcar unde anume a fost îngropat. Trebuie însă să privim toate acestea prin contextul vremurilor. Mureau mii de oameni în fiecare zi...

— Ce e în săculeţul acela?

Nu-şi putea lua ochii de la punga de pânză pe care Janowitz o aşezase pe masă, lângă dosar.

— Sunt lucrurile lui. Nu avea familie, aşa că armata le-a trimis aici, la Moabit.

— îmi daţi voie?

Janowitz încuviinţă. Minna luă săculeţul şi îl deschise, vărsându-i conţinutul pe masă: o brichetă, un medalion cu Sfânta Fecioară şi plăcuţa de identificare a ucigaşului căzut în luptă.

Pe tăbliţa de zinc erau gravate următoarele:

Albrecht
HOFFMANN
BERLIN 15-9-1898
1067543914
Ersatzdivision, IX.
A.K.
Rezervekorps: RK

Minna ţinea mica placă de tablă cu degetele tremurând. în mintea ei începea să se contureze ceva...

Janowitz închise dosarul şi îl împinse, dimpreună cu săculeţul şi conţinutul acestuia, către psihiatră.

— Cadou, anunţă el, încântat.

— Vreţi să spuneţi că...

— Luaţi-le pe toate. Dacă într-adevăr e tipul care vă interesează, o să vă fie mai de folos decât ne sunt nouă, aici.

— Vă mulţumesc, Herr Janowitz. Nu ştiu cum aş putea...

— Nu mai spuneţi nimic şi lăsaţi-mă să mă întorc la somn. Mă bucur că v-am revăzut, domnişoară!

55.

— Tu-ţi dai părul cu briantină înainte să te culci?

— Nu e briantină.

Simon stătea în pragul uşii, iar părul lui reuşea să fie, paradoxal, deopotrivă zburlit şi unsuros. Abia se trezise, şi avea ochii înfundaţi în orbite.

— Dar ce e?

— Gel pentru electrozi.

— Electrozi?!

— E ora două dimineaţa. Ce vrei de la mine?

— Cred că l-am identificat pe ucigaş.

Minna intră, tară să mai aştepte o invitaţie. în semiîntuneric, distinse schiţele lui Paul Klee şi covorul cu motive cubiste. îi plăcea mult apartamentul lui Kraus şi felul în care îmbina bunul-gust cu îndrăzneala, ca o ultimă redută a artei viitorului.

— Vine şi Beewen imediat. Ne faci o cafea?

O oră mai târziu, erau toţi trei instalaţi în cabinet, după tipicul deja cunoscut: Simon la birou, Beewen tolănit în fotoliu şi Minna pe divan, cu mâinile înfipte în buzunare, rezervată în ciuda faptului că ea era cea care se pregătea să anunţe revelaţia acelei nopţi.

Nu-i fusese deloc greu să dea de urma lui Beewen: acesta era mereu de găsit la sediul Gestapo-ului. Minna se întreba dacă avea o casă a lui.

Simon avusese nevoie de câteva minute pentru a se îmbrăca şi a se pieptăna. Acum, părul îi era lipit de ţeastă de parc-ar fi fost pictat acolo şi purta un pulover marinăresc şi pantaloni uşori de pânză, ca şi cum iahtul i- ar fi fost ancorat la câţiva paşi distanţă.

Minna îşi rezumă descoperirea în doar câteva cuvinte.

Profilul lui Albrecht Hoffmann corespundea cu cel al ucigaşului pe care îl căutau. Fusese în război şi apoi dispăruse.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi, enunţă Simon, vădit iritat.

Fără prea mult entuziasm, preparase cafelele solicitate.

— Dacă tipul e mort, cu ce ne poate ajuta pe noi?

— Tocmai, eu sunt convinsă că nu a murit.

— Ce te face să crezi asta?

— Hoffmann a dispărut în bătălia de la Arras. A fost un masacru acolo. Nu i-ar fi fost greu să-şi schimbe plăcuţa de identificare cu cea a unui cadavru.

— Nu crezi că exagerezi?

— Las-o să vorbească, interveni Beewen, care părea a fi mult mai interesat de teoria Minnei.

Minna se ridică şi se postă în spatele fotoliului lui Beewen. Avea impresia că evoluează în spatele unei coline.

— Pot să-mi imaginez scena, rosti ea, pe un ton pe care şi l-ar fi dorit mai puţin înţepat. Un obuz îi face praf faţa lui Hoffmann. Acesta supravieţuieşte şi, toată ziua, zace în noroi.

— De ce „toată ziua”? întrebă Simon, aprinzându-şi o Muratti.

— Fiindcă sanitarii nu puteau să recupereze răniţii decât noaptea, interveni Beewen. Ziua, ar fi fost ei înşişi ţinte uşoare.

Simon ridică din sprâncene, doar pe jumătate convins.

— Aşadar, Hoffmann agonizează în noroi şi-n frig, reluă Minna. în timpul ăsta, se gândeşte: dacă va scăpa cu viaţă, va avea un alt chip, va arăta cu totul altfel. Dar ce îl aşteaptă la sfârşitul războiului? Doar întoarcerea la închisoare. Desigur, i se va reduce pedeapsa, pentru serviciile aduse patriei, dar cu siguranţă va mai avea de executat câţiva ani de puşcărie. în plus, reputaţia sa de ucigaş de femei îl va însoţi toată viaţa. Şi-atunci, ce face? Ia plăcuţa de identificare a unuia dintre soldaţii morţi din apropiere şi i-o vâră acestuia în buzunar pe a sa. Măcelul acesta e o ocazie nesperată pentru a-şi schimba identitatea. Şi viaţa, până la urmă.

Beewen preluă cuvântul, hotărât să-i ţină partea Minnei până la capăt.

— După părerea mea, n-ar fi un caz singular. în haosul de pe câmpurile de bătălie au fost destui dezertori sau care şi-au înscenat moartea. Când eşti deja în infern, n-ai nimic de pierdut.

Simon îl privi surprins pe gestapovist: observaţiile sale, rostite cu o nuanţă empatică în glas, nu se potriveau deloc cu imaginea inflexibilă pe care acesta încerca să o proiecteze de obicei.

Minna aproape că roşi, auzindu-l. în seara asta, avea un aliat în Beewen, care îi susţinea teoria, deşi, cu siguranţă, nu era cu adevărat obiectiv.

— Pe scurt, continuă ea, Hoffmann alege un camarad mort de aceeaşi statură sau care-i seamănă întrucâtva şi schimbă plăcuţa acestuia de identificare cu a sa. Fără ca nimeni să bănuiască nimic, devine un alt om. E desfigurat, dar cazierul său e imaculat.

— Şi concluzia? întrebă Simon, trăgând din ţigară cu o înverşunare ostentativă.

— Concluzia ar fi că Hoffmann e acum în viaţă, aici în Berlin, desfigurat şi purtând un alt nume.

— Astea-s poveşti, pufni Simon. N-ai nicio dovadă pentru presupunerile tale.

— N-am dovezi, e adevărat, dar putem să verificăm ceva.

Minna se ridică, scotoci în buzunar şi depuse pe birou plăcuţa ovală din tablă zincată.

— Asta e plăcuţa de identificare a lui Albrecht Hoffmann, cu numărul său matricol şi cel al batalionului său.

— Şi ce-i cu asta?

— E important. în seara asta, Franz a recuperat lista răniţilor de care s-a ocupat Ruth Senestier.

— Tot nu înţeleg.

— Trebuie să comparăm lista respectivă cu cea a membrilor batalionului lui Hoffmann. Dacă găsim un nume care

figurează pe ambele liste, atunci nu există îndoieli: acela va fi numele pe care şi i-a asumat Hoffmann pentru a-şi schimba identitatea.

Urmă un moment de linişte. Minna nu era sigură că ceilalţi doi înţeleseseră şmecheria lui Hoffmann. Acesta îşi asumase identitatea altui soldat şi fusese spitalizat sub noul nume. în sfârşit, în anii ’20, ajunsese la Studio Gesicht, unde Ruth Senestier îi confecţionase o mască.

Un nume nou şi un chip nou.

— E-n regulă, spuse Simon. Continuă-ţi raţionamentul

— Nu ştiu ce-a făcut Albrecht Hoffmann în toţi aceşti ani. Ştiu doar că instinctul său ucigaş s-a trezit, iar el a dorit să ucidă purtând o mască anume. Prin urmare, a căutat-o pe Ruth şi i-a cerut să îi fabrice acea nouă mască, cea a Omului de marmură. De aceea mi-a spus Ruth că a acceptat o comandă „periculoasă” şi clientul ei e „diavolul însuşi”. Albrecht Hoffmann, purtând un nou nume şi având o faţă mutilată, a rămas acelaşi ucigaş ameninţător.

— Din nou, poveşti, trase concluzia Simon.

Beewen se ridică brusc din fotoliu.

— Minna are dreptate. Există o modalitate de verificare foarte simplă. Facem rost de lista membrilor batalionului lui Hoffmann şi o comparăm cu cea a „clienţilor” ajutaţi de Ruth. Dacă găsim un nume identic pe ambele liste, ne-am găsit omul. Un individ care a murit alături de Hoffmann, ceea ce i-a permis acestuia să-i uzurpe identitatea...

Minna zâmbi: nici ea n-ar fi putut rezuma mai bine ceea ce aveau de făcut. Nu se simţea deloc mândră fiindcă descoperise această nouă pistă, dar nici iritată din pricina lui Simon, care era decis, se pare, să o saboteze, îşi dorea un singur lucru: să-l identifice pe ucigaş. N-avea importanţă cine dintre ei avea să îl găsească. N-avea importanţă cum avea să fie povestită toată această întâmplare mai târziu.

Beewen o privi cu ochiul sănătos, căci celălalt părea că încă nu se trezise.

— Minna, aţi fi fost o gestapovistă de temut.

— Ferească Dumnezeu! Dar am putea să ne tutuim.

Simplu spectator la acest schimb de amabilităţi, Simon Kraus îşi dădu ochii peste cap, exasperat.

— Du-te şi dormi, Minna, îi spuse Beewen, cu glas scăzut. Meriţi din plin să te odihneşti. între timp, noi vom da o fugă la arhive.

Kraus păru a se trezi din starea de prostraţie:

— Noi? Care arhive?

— Arhivele de la Deutsches Heer.

56.

Simon Kraus trăia un adevărat coşmar. Mai întâi, deşteaptă de Minna se înfiinţase la el acasă şi-l trezise, agitată ca un electron. Apoi îşi făcuse apariţia şi colosul, parcă anume pentru a-i sorbi baroanei fiecare cuvinţel. Apoi ascultase toată fantasmagoria cu ucigaşul în serie ajuns la puşcărie, fusese apoi eliberat, murise pe front şi reînviase sub alt nume. O aiureală.

Coşmarul continua, însă. Se afla acum în Mercedesul lui Beewen, un mijloc de transport nazist până la ultima roată, decorat cu svastici şi vulturi de oţel, care gonea spre Kreuzberg. Acolo se afla, potrivit spuselor gestapovistului, NSKOV, Asociaţia Naţional-Socialistă a Victimelor Marelui Război. Doar auzul acronimului fusese de-ajuns pentru a-i provoca lui Simon o migrenă.

Să se declare prost-dispus? Ar fi fost un eufemism. Atunci când Minna sunase la uşă în toiul nopţii, fusese nevoit să-şi smulgă electrozii de pe cap, laolaltă cu captatorul de puls şi dispozitivul ce detecta mişcările pleoapelor, şi nici măcar nu apucase să arunce o privire la diagramele înregistrate. Habar n-avea în care moment al ciclului somnului se afla atunci când ea i-l întrerupsese, dar nu-şi amintea nici măcar o frântură de vis. *Scheiße*!

Apoi nu avusese de ales şi fusese nevoit să-i asculte elucubraţiile, în timp ce trăgea din ţigara Muratti ca dintr-o

pompă cu oxigen. Ceva nu era în regulă cu această anchetă. Putea să înţeleagă că Minna îşi dorea să ajute, el însuşi voia să fie de folos în aflarea criminalului. Dar faptul că Beewen, ditamai *Hauptsturmfuhrer*-ul de la Gestapo, nu-şi găsise drept aghiotanţi decât pe ei doi, psihiatri marginali, fără nici cea mai mică experienţă anterioară în materie de criminalistică, i se părea de-a dreptul absurd. Era convins, ofiţerul le ascundea ceva. Juca un joc numai de el ştiut, cu scopuri doar de el cunoscute, şi îşi imagina că îi putea păcăli...

— Am ajuns, rosti celălalt, ciocănind cu degetul în geamul portierei, cu degetele înmănuşate.

Se aflau în faţa unei clădiri cufundate în beznă, în faţa căreia se întindea o peluză vastă. Pe măsură ce ochii li se obişnuiră cu întunericul, avură parte de o surpriză colosală: sute de lăzi de lemn, cufere şi cutii metalice umpleau peluza, astfel încât pentru a ajunge la intrarea clădirii nu mai rămăsese decât un culoar îngust. Două santinele somnoroase păzeau întregul ansamblu.

— Arhivele sunt în plin proces de mutare, explică Beewen, coborând din maşină şi aprinzându-şi lanterna.

Două milioane de morţi ocupă loc, nu glumă... Nume, date, împrejurările decesului, toate aceste detalii umpleau kilometri de rafturi cu dosare pline de foi scrise în grabă de mână, semnate şi apoi ştampilate. Acestora li se adăugau alte patru milioane de răniţi, fiecare dintre ei cu propria fişă ce conţinea bilanţul medical şi istoricul de sănătate. Tot acest munte de hârtii ar fi trebuit să ocupe mai multe etaje ale clădirii, însă, pentru moment, „morţii pentru patrie" şi supravieţuitorii dintre 1914 şi 1918 zăceau aici, în curte, sub forma unui labirint de lăzi stivuite ce semănau cu containerele de mărfuri de la docurile din Westhafen.

Beewen dădu de urma arhivarului de serviciu şi conversă cu acesta într- un limbaj codat ce conţinea cifre, date, nume de regimente, batalioane, escadroane. Simon nu înţelegea nimic din toate acestea şi, de fapt, puţin îi păsa. Găsi o ladă răzleaţă şi se aşeză, ca un puştan ce stă să privească trenurile trecând.

în timp ce SS-istul şi noul său tovarăş de joacă parcurgeau de-a lungul şi de-a latul aleile improvizate între stivele de lăzi, parcursul fiindu-le evidenţiat de fasciculele de lumină ale lanternelor, Simon începu să se simtă strivit de mulţimea morţilor ale căror date erau închise între scândurile lăzilor ce îl înconjurau. îşi imagina tranşeele mustind de sânge, de noroi şi suferinţă, apa poluată de aşchii de carne, aerul infestat cu germenii tifosului şi tuberculozei. Vedea chipuri murdare, cu părul în care mişunau păduchii, feţele mutilate de schije, gurile astupate de noroi...

I se părea că aude chiar şuierul bombelor, zgomotul exploziilor, cadenţa tirului cu arme automate... Iar toate aceste sunete ajungeau la el înfundate, printre cufere şi lăzi, le percepea ca de la celălalt capăt al unui tunel.

Nu era specialist în istorie, dar ştia, la fel ca toată lumea, că ceea ce se numise „războiul poziţiilor" fusese, în bună măsură, un schimb de grenade sau încărcături explozive improvizate azvârlite unii altora de bieţii ocupanţi ai tranşeelor. Ar fi putut fi comic, dacă aceste schimburi de aruncări n-ar fi pricinuit moartea atâtor oameni care fuseseră aruncaţi în aer sau mutilaţi ca din senin, în faţa camarazilor.

— Am găsit!

între două stive de cutii metalice, Beewen ridică triumfător mâna în care ţinea un dosar care îi era în acel moment, se pare, mai preţios decât Sfântul Graal.

— Avem aici toţi morţii şi răniţii din 22 aprilie 1917, din batalionul lui Hoffmann! răcni el, în timp ce se apropia de Simon.

Părea încântat că atâta sânge încăpuse în atât de puţine pagini. Făcuse sul dosarul şi-l ţinea în pumnul înmănuşat, agitându-l în faţa lui Simon, căruia însă îi venea greu să-i împărtăşească entuziasmul.

— Vom putea compara numele de-aici cu lista desfiguraţilor pe care i-a ajutat Ruth şi...

— Am priceput.

Expresia de pe chipul lui Beewen se schimbă, brusc. îşi ţinea

lanterna încă aprinsă în cealaltă mână, astfel încât faţa îi era luminată de jos, ca-n
filmele mute expresioniste.

— Nu crezi că ne va fi de ajutor?

— Cred, dar aşa cum cred copiii în Moş Crăciun. E o poveste frumoasă, sau mai degrabă sinistră, dar, foarte sincer vorbind, trebuie să fii dispus să o crezi.

Beewen făcu încă un pas înspre el. Din precauţie, Simon avu un gest de recul, deşi era aşezat.

— Am explorat fiecare pistă posibilă. Am aplicat toate metodele posibile de cercetare, iar înaintea mea, cei de la Kripo au făcut acelaşi lucru. KTI-ul, cel mai bun laborator de Criminalistică ştiinţifică din Europa, a studiat fiecare centimetru pătrat al locurilor unde au fost comise crimele. Nimeni n- a găsit nimic. Minna a fost cea dintâi care mi-a propus să încercăm ceva nou.

— Minna..., repetă Simon, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Ce-i cu ea?

— Nimic.

Beewen îşi vârî dosarul sub braţ şi-şi aţinti fasciculul lanternei asupra lui Simon, o mişcare agresivă desprinsă, fără îndoială, din arsenalul Gestapo-ului.

Simon se aştepta să urmeze o lovitură, când Beewen îl întrebă, cu un glas în care se simţea timiditatea:

— Crezi că aş avea vreo şansă?

— Poftim?

Beewen îşi stinse lanterna.

— Crezi că aş avea vreo şansă cu Minna?

Simon rămase tăcut câteva clipe, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Apoi nu mai rezistă şi, în locul unui răspuns, izbucni într-un uriaş hohot de râs.

57.

Atunci când telefonul începu să sune, Simon deschise ochii,

convins că nu apucase să doarmă deloc. în realitate, era şapte dimineaţa. Prin urmare, reuşise să aţipească aproape două ore...

— Alo? ’

Beewen jubila, incandescent de-a dreptul. Avea o voce de drogat, iar Simon se întrebă dacă nu cumva nazistul era dependent de vreo substanţă, căci părea, categoric, genul de individ dispus să se ofere voluntar pentru testarea vreunui nou tip de amfetamină made in Germany.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat?! repetă Beewen, aproape răcnind. S-a întâmplat că l-am găsit pe ucigaş! L-am identificat şi l-am localizat!

Simon simţea un gust amar în gură şi îşi amintea de visele din scurtul răgaz de odihnă. De data asta, îşi amintea perfect ce visase. Avusese timp destul pentru a parcurge un ciclu de somn complet: adormire, somn uşor, somn profund... Apelul telefonic îl trezise în plin vis.

Bineînţeles, nici urmă de Omul de marmură în visul său.

— îţi dau adresa şi vii încoace.

— Poftim?

— Ne întâlnim la Meyers Hof, pe Ackerstraße nr. 132, în cartierul Wedding.

Simon nu pricepea nici în ruptul capului de ce trebuia ca Beewen să îl implice în fiecare etapă a anchetei. Ar fi putut să-i fie de ajutor, de pildă, însoţindu-l la interogatoriile doamnelor de la Adlon sau studiind profilul psihiatric al criminalului. Cu siguranţă însă nu avea cum să-l ajute la arestarea unui ucigaş desfigurat. Mai ales pe o ploaie ca asta: o aversă biciuia furioasă ferestrele apartamentului.

— Am să te aştept pe trotuarul de vizavi.

— Dar... mergem numai noi doi?

— Va fi şi adjunctul meu, Dynamo, şi un aghiotant, Alfred.

N-avea rost să discute. N-ai cum să opreşti o Kriegslokomotive lansată cu toată viteza. Simon se îmbrăcă în

grabă – un lucru pe care nu-l făcea niciodată –, îşi luă trendul, apucă la întâmplare o pălărie şi... la drum, Helmut!

Berlinul iubea ploile de vară târzie. Sau poate că nu, dar Simon le adora, însă, în acea dimineaţă, mahmur şi epuizat, aversa fu departe de a-i provoca aceeaşi senzaţie de tihnă înviorătoare.

La adăpostul umbrelei, pomi în fugă spre Alte Potsdamer Straße, sperând să găsească un taxi liber. Nu se vedea însă nicio maşină. De când cu declararea războiului, acestea deveniseră tot mai rare.

Zări o şaretă trasă de un cal care înainta alene, cu capul plecat, indiferent la ploaie, la maşini sau la trecători. Făcu semn vizitiului somnoros care conducea atelajul.

Şareta se opri în dreptul său: sub coviltir se zărea, la adăpost de ploaie, un morman de cartofi prăfuiţi. Simon îi ceru căruţaşului să-l ducă în Wedding, în schimbul câtorva mărci. Erau ceva mai mult de patru kilometri până acolo; la trap, ar fi putut ajunge în aproximativ patruzeci de minute.

Vizitiul, care nu părea a fi mult mai vorbăreţ decât calul său, acceptă, iar Simon urcă lângă acesta, pe capră, la adăpost de ploaia care continua să se reverse peste oraş. Nu ştia dacă-i venea să plângă sau să râdă. în bătaia aversei, care amplifica mirosul de pământ al cartofilor, în ritmul leneş al copitelor pe asfalt, se afla în drum spre cea dintâi arestare la care îi era dat să asiste. Sub coviltirul de pânză în care ploaia lovea cu încăpăţânare, se simţi invadat de o senzaţie ciudată de bine. Legănat de hurducăiala şaretei pe caldarâm, întreruptă din vreme în vreme de câte o groapă, şi acompaniat de cadenţa lentă a trapului, simţi că-l năpădeşte somnul şi pleoapele i se îngreunează.

îi oferi o Muratti vizitiului şi fumară o vreme în tăcere, privind de-a lungul interminabilei Bellevue Straße. Simon se gândea la visul din acea dimineaţă; fragmente din acesta pluteau încă printre gândurile sale, ca algele în apă. Avea mereu vise complexe, turbulente, dureroase. Se trezea întotdeauna epuizat, de-a dreptul stors de puteri, şi se întreba

cum de reuşea mintea sa, atât de greu încercată, să o ia în fiecare zi de la capăt.

Cele două ore de somn nu se abătuseră de la această regulă. în vis, îşi văzuse pielea albindu-se, devenind strălucitoare, ca suprafaţa unei perle, în vreme ce se acoperea de solzi. între degete îi apăruseră membrane de piele şi, tară să ştie de ce, se trezise pe o masă de operaţie, orbit de o lampă ce emitea o lumină foarte puternică. Nu-i vedea pe medici, nici vreo asistentă, dar auzea clinchetul sinistru al instrumentelor chirurgicale...

Plecându-şi ochii, văzu mâini înmănuşate care se străduiau să-i desprindă câţiva solzi. Smulgerea solzilor îl durea şi, în egală măsură, îl gâdila. Senzaţia cea mai puternică însă era aceea de umilire, de parcă un secret ruşinos pe care-l ascunsese până atunci ar fi apărut brusc, la suprafaţă, în văzul tuturor.

Era gol, vulnerabil şi, în acelaşi timp, monstruos. Vedea pensetele ce desprindeau plăcile albe, ca nişte unghii, care erau apoi depuse într-o cutie, „pentru analize". Ce era şi mai cumplit însă era faptul că solzii continuau să
îl doară la cea mai neînsemnată atingere, chiar de la distanţă.

— Sunteţi bine, domnule?

Simon tresări. Tocmai visase din nou. Tremura şi simţea cum sudoarea i se prelingea pe spinare. în ciuda furtunii, aerul rămăsese la fel de cald. îi mai întinse încă o ţigară căruţaşului. Se bucura că era viu. Fără să vrea, îşi privi mâinile: nici urmă de solzi...

— Am ajuns.

Simon îi plăti căruţaşului şi, dintr-un salt, coborî pe trotuar, în ploaie.

58.

Aşa-numitele *Mietskaserne* erau nişte imobile construite la sfârşitul secolului XIX cu scopul de a adăposti familiile sărace care veneau cu miile în capitală în căutarea unei vieţi mai bune.

Aceste „cazărmi locative” nu aveau însă nimic în comun cu ideea de confort sau cu vreo preocupare pentru condiţii sanitare decente, în definitiv, erau o manifestare a speculaţiei imobiliare bazate pe un concept simplu: cum să înghesui un număr cât mai mare de locatari într-un spaţiu cât mai mic. Rezultatul fusese o serie de blocuri-lamă dispuse în jurul unor curţi interioare, ca o succesiune labirintică de fragmente dintr-o Curte a Miracolelor infinită.

Cineva aflat într-o dispoziţie marxistă ar fi putut spune că aceste cuşti de iepuri cu ferestre, înconjurate de trotuare cu dale de beton, unde scurgerile se puteau confunda cu gurile de aerisire ale acestor grote locuite erau expresia pură a unui Minotaur numit capitalism. Un om grăbit avea toate şansele să-şi piardă minţile încercând să-şi găsească drumul prin labirintul de blocuri cu intrări şi vestibule identice.

Meyers Hof era, fără îndoială, una dintre *Mietskaserne*-le cele mai cunoscute din Berlin şi, în egală măsură una dintre cele mai vaste. Peste două mii de oameni ocupau cele două sute cincizeci de apartamente. Aşadar, în fiecare dintre acestea locuiau cel puţin câte opt persoane. Nu-i deloc rău.

Beewen nu ajunsese încă la punctul de întâlnire. Aşa cum convenise cu acesta, Simon se îndreptă spre restaurantul de peste drum şi, la adăpostul umbrelei, îşi aprinse o ţigară. Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta oare aici?

Privea descumpănit cum ţigara ardea încet şi se gândea la destinul şi cariera sa. Atâta străduinţă, atâta drum, pentru a se regăsi acum, aici, cu picioarele într-o baltă, aşteptând după bunul plac al unor gestapovişti duşi cu pluta... Cât de departe erau cabinetul prosper la care visase, cercetările lui privind „visele şi psihicul uman”, plecarea în Statele Unite pe care o plănuise...

Beewen îşi făcu, în sfârşit, apariţia. Era însoţit de un tip solid, cu picioare scurte, şi de un altul, deşirat ca un sparanghel şi purtând ochelari cu lentile enorme. Toţi trei erau îmbrăcaţi în civil. În fine, nu chiar... Hainele lungi de piele şi pălăriile erau costumaţia civilă „discretă” pe care o adoptau mereu cei de la

Gestapo, ca o a doua uniformă.

Pe un ton precipitat, ofiţerul SS îşi prezentă colegii: dulapul cu picioare scurte era Dynamo, iar deşiratul cel miop se numea Alfred. îşi strânseră mâinile, în ploaia diluviană.

— Vii după noi şi îţi ţii gura, ordonă Beewen.

Simon încuviinţă, cu un gest reflex.

— Ai o armă?

— Dar... Bineînţeles că nu!

Beewen aruncă o privire spre Dynamo, care purta în bandulieră ditamai sacul, în care-ar fi încăput mai mulţi iepuri morţi. Scoase de acolo un pistol Luger P08. Simon cunoştea acest model fiindcă se culcase la un moment dat cu o contesă care colecţiona astfel de arme.

— Nu-mi trebuie nicio armă.

— Nu fi tâmpit, îl repezi nazistul.

Apucă arma din mâna lui Dynamo şi o împinse, tară drept de apel, în mâinile lui Simon.

— Ştii să tragi?

— Nu.

— Foarte bine. în caz de probleme, îţi scoţi arma şi o agiţi, va fi de- ajuns.

Simon pipăi patul din lemn al pistolului din palma sa. Obiectul era greu şi îl făcea să se simtă mai în siguranţă. Ţeava părea a fi un coş de fabrică miniatural, gata să emane energii funeste.

— Tipul nostru se numeşte Josef Krapp.

— De unde ştii?

Beewen se uită la ceas. Pe chip i se zugrăvi expresia unui ofiţer ce se

vede obligat să dea explicaţii subordonaţilor înaintea declanşării unei operaţiuni.

— Josef Krapp a fost rănit în bătălia de la Arras, în noaptea de 22 aprilie 1917. în aceeaşi noapte în care, chipurile, ar fi murit Albrecht Hoffmann. Făceau parte din acelaşi batalion.

— Şi ce-i cu asta?

Ofiţerul SS pufni exasperat, înfigându-şi mâinile în buzunare.

— Cel care-a murit în noaptea aceea a fost, de fapt, Krapp. Hoffmann, rănit la faţă, i-a luat plăcuţa de identificare şi a devenit el însuşi Josef Krapp. *Verstanderf!*

— Eşti conştient că toată povestea asta nu are niciun suport real? E doar o teorie născocită de o fată de bani gata care-a citit prea multe romane.

— Ţine-ţi gura. Josef Krapp locuieşte în această *Mietskaserne.* îl arestăm şi îl ducem la interogatoriu. Noi, cei de la Gestapo, ne pricepem la asta.

Simon încuviinţă din nou, câtuşi de puţin ironic. Entuziasmul emanat de cei trei gestapovişti începea să-l molipsească.

— Krapp stă în clădirea din dreapta, în cea de-a treia curte, chiar în faţa noastră, la etajul doi.

Beewen făcu un pas în spate şi se adresă celorlalţi trei:

— Eu şi Simon vom urca. Dynamo şi Alfred, voi o să rămâneţi jos, ca să-l luaţi ca din oală pe individ în cazul în care i-ar veni ideea să sară pe fereastră.

Gestapovistul se exprima ca unul dintre eroii romanelor lui Karl May, cowboy-ul care nu trecuse niciodată Rinul.

— Simon, pentru siguranţă, armează-ţi Luger-ul.

Kraus nu avu timp să ceară lămuriri mai precise; îi fu de-ajuns însă să imite gestul sec al nazistului, care avea şi el arma în mână. Trase brusc de chiulasă, care se ridică şi se îndoi ca un braţ mecanic şi, gata şmecheria! un glonţ intrase pe ţeavă.

Ceilalţi doi îi imitară la rândul lor şi, din nou, auzind clinchetul armelor, Simon tresări. Acum chiar îşi dorea să pornească cât mai repede la acţiune.

5
9.

Ploaia era de partea lor: privind în lungul curţilor înşirate, se putea vedea că erau pustii. În mod obişnuit, o *Mietskaserne* era un oraş în miniatură. Oamenii trăiau, mâncau, dormeau şi chiar munceau aici. De cele mai multe ori, munca respectivă se desfăşura în curte. Artizani, comercianţi şi furnizori de diferite servicii ocupau spaţiul curţilor, în vreme ce apartamentele erau preschimbate în spaţii de depozitare. Curţile deveneau o adevărată cloacă, în care mirosul de fier incandescent se amesteca cu cel al legumelor putrede, iar atmosfera era completată de hoardele de copii şi cele de şobolani...

în acea zi însă... *nichts.*

Toată lumea se grăbise să se pună la adăpost. Traversară prima curte, apoi pe cea de-a doua. Ploaia trezea rezonanţe extraordinare în spaţiul închis, cu acorduri grave şi greoaie sub porţi, cristaline în zonele deschise ale curţilor. Niciuna dintre curţi nu avea o suprafaţă mai mare de treizeci de metri pătraţi. Simon îşi aminti că aceasta era suprafaţa minimă necesară pentru mânuirea unui furtun de pompieri.

înainte de-a pătrunde în cea de-a treia curte, Beewen se opri, iar ceilalţi îl imitară. Apa le ajungea până la călcâie. Plecându-şi privirea, Simon întâlni imaginea reflectată în oglinda apei: trei bărbaţi cu mantale de piele şi un al patrulea cu un impermeabil, toţi purtând pălării. O adevărată trupă de şoc.

Beewen cercetă din priviri faţadele, ferestrele şi atelierele închise. Nu se vedea nici ţipenie de om. îi făcu semn din cap lui Simon să îl urmeze. Ceilalţi doi rămaseră la adăpost de ploaie.

Traversară în diagonală curtea şi intrară în clădire. Fură izbiţi de o duhoare de nedescris, un amestec de mirosuri de urină, gunoaie şi putregai care păreau străjerii ce împiedicau intrarea oricărui intrus. Simon avu nevoie de mai multe secunde pentru a se obişnui cu întunericul. Cinci perechi de ochi îi priveau fără vreun cuvânt. Erau cinci puştani, aşezaţi pe trepte, ghemuiţi pe pardoseală sau rezemaţi de balustrada scărilor. Chipuri minuscule, stoarse de foame şi de plictiseală, palide precum tuberculii care nu văzuseră vreodată lumina zilei.

Cu o lovitură de picior învăţată probabil în vremea trupelor de asalt, Beewen îi împinse din drum pe cei aşezaţi pe trepte şi porni să urce. Simon îşi spuse că structura fragilă a scărilor nu avea să reziste la cele o sută douăzeci de kilograme ale colosului, dar se înşela. Porni pe urmele
nazistului.

După doar câteva trepte, uitase de puştii-fantomă. Noul adversar era bezna. Văgăuna aceasta nu avea nicio sursă de lumină. Se auzea răpăitul constant al ploii pe faţada clădirii şi pe suprafaţa ferestrelor, atât de puternic încât părea că aversa răzbătea prin pereţi, în interior. Pe pipăite, urcară spre etajul superior. Simon avea impresia că urca printr-un puţ inversat.

Ajunşi la primul etaj, nu pierdură timp nici cât să arunce o privire spre culoarele ce se deschideau spre dreapta şi spre stânga. Porniră mai departe pe trepte. Simon ţinea în mână Luger-ul, nevenindu-i să creadă că toate astea se întâmplau cu adevărat.

Ajunseră la etajul doi. în acest moment, lui Simon îi căzură ochii pe pantofii lui Beewen, o pereche de încălţări maro, care se potriveau ca nuca- n perete cu uniforma neagră. Contrastul dintre imaginea acestui ţăran prost îmbrăcat şi faptul că el deţinea dreptul de viaţă şi de moarte asupra concitadinilor să-i fi smulse lui Simon un hohot de râs nervos.

Beewen îi făcu semn să îl urmeze pe culoarul din dreapta. Pătrunseră acolo şi, fără să vrea, avură un moment de ezitare. Ceea ce vedeau nu semăna cu nimic din ceea ce văzuseră vreodată, căci niciunul dintre ei nu trăise ca un troglodit într-un oraş bombardat.

Vopseaua de pe pereţi se desprindea în fâşii late, găurile din ziduri erau astupate cu bucăţi de carton, iar culoarul însuşi, plin de epavele unor biciclete şi de ghivece cu plante moarte, avea pardoseala presărată cu găleţi menite să colecteze apa de ploaie ce pătrundea prin tavan.

Beewen făcu un pas mare, păşind peste cel dintâi recipient şi începu să înainteze. Simon îl urmă îndeaproape.

— Krapp locuieşte chiar în capăt, rosti Beewen, care avea în

mână un plan mototolit al clădirii.

Trecură de primele locuinţe, care aveau toate uşile deschise. Populaţia numeroasă a clădirii era acolo, înghesuită în încăperile ca nişte cutii de chibrituri, câte cinci, câte şase, opt sau chiar zece... cu paturi, cu mobilier, cu amintiri şi oale de noapte cu tot...

împuşcătura îi luă prin surprindere. Beewen se aruncă înspre stânga, într-una dintre încăperi. Simon îşi ridică pistolul, închise ochii şi apăsă pe trăgaci. Un gest de necrezut, venit de nicăieri, cu iuţeala unui reflex ancestral uitat, moştenit de la cine ştie ce strămoşi războinici sau vânători.

Deschise ochii şi îl văzu: avea Luger-ul aţintit spre ei, purta o uniformă SS, iar jumătatea superioară a feţei îi era acoperită de un soi de voal negru, care-i lăsa descoperit un ochi. Un ochi de coşmar ce părea aţintit asupra sa din adâncul tranşeelor, dintr-o moarte respinsă, din carnea sfârtecată. Simon trase din nou.

Când deschise ochii, Krapp se făcuse nevăzut.

Prins în vârtejul violent al clipei, Simon se avântă înainte, exact în clipa în care Beewen ieşea din ascunziş. Se ciocniră, iar psihiatrul fu aruncat spre dreapta, într-o încăpere întunecată. Auzi zgomot de cratiţe, un scaun îl lovi în cap şi în faţa ochilor i se ivi o mulţime de pantofiori: erau nişte copii care abia avuseseră timp să sară deoparte pentru a nu fi loviţi de adultul în impermeabil care fusese catapultat în vizuina lor.

— *Scheifie*! răcni Simon, încercând să se ridice.

Un picior i se încurcase între roţile unui cărucior, undeva pe-aproape urla un bebeluş, pe-un pat de lemn, ceva mai încolo, un bătrân părea să-şi trăiască ultimele clipe, iar încăperea era plină de ţânci care mişunau care- ncotro, ca şobolanii în cala unui vapor.

Simon se smulse din acest haos şi porni în goană spre capătul coridorului. Beewen i-o luase înainte, pătrunzând în bârlogul ucigaşului. Descoperi doar o fereastră deschisă, care atârna din balamale, draperiile fluturând în vânt, şi ploaia care pătrundea ne stingherită.

Sări şi se agăţă de marginea ferestrei.

Beewen se avântase în gol, aterizând pe acoperişul de tablă al unei magazii, cu genunchii la bărbie. Apucă să-l vadă pe Krapp care dispărea în pasajul ce ducea spre curtea alăturată.

— Beewen! răcni Simon, în vreme ce nazistul se destinse precum un resort, aruncându-se înainte.

După un salt magnific, demn de un artist de circ, ateriză pe spate într-o roabă. Alfred, cu pistolul în mână, părea împietrit. Dynamo se avântase deja în tunelul ce ducea spre curtea următoare, pe urmele fugarului.

Simon părăsi vizuina, se împiedică de o găleată şi porni în sens invers, spre casa scărilor. împuşcăturile avuseseră efectul unui şut dat într-un furnicar: erau copii care alergau de colo-colo, femei care urlau şi bărbaţi care se împingeau unii pe alţii, înarmaţi cu bastoane sau cuţite.

Simon trase încă un foc, în sus, cu riscul de a face plafonul să se prăbuşească, şi reuşi astfel să-şi elibereze drumul până la scări. îşi pierdu echilibrul, alunecă şi se prăvăli pe spate până la etajul inferior. Ţinându-se de balustradă, reuşi să se ridice în picioare. Se pare că avea oasele întregi şi reuşise să nu scape din mână Luger-ul. îl trecu în mâna dreaptă şi, rezemat de balustradă, ajunse la parter.

Afară în ploaie, Alfred îl ajuta pe Beewen să se ridice. Ferestrele se umpluseră de chipuri curioase. Ce-i drept, nu în fiecare zi le era dat să vadă un zărghit de la Gestapo chinuindu-se să se ridice dintre rămăşiţele unei roabe.

Simon nu simţea nici urmă de teamă sau durere, de parcă ar fi fost anesteziat. Un val de adrenalină îl cotropise şi, în acest moment, se întrebă pe cine urmărea, de fapt? Pe ucigaşul Hoffmann? Sau fugea după sine însuşi, încerca să-l prindă din urmă pe acel Simon Kraus mai puţin ticălos decât de obicei, un tip mărunţel şi curajos care avea s-o scoată cu bine la capăt?

Porni pe urmele lui Dynamo. Pereţii pasajului dintre curţi erau biciuiţi de rafalele puternice de ploaie. Din urmă, îl auzi pe Beewen strigând: „Simon!" însă vocea acestuia i se păru îndepărtată, universul său curent fiind acaparat de ploaie, care devenise un garant al realităţii.

Traversă o curte, apoi încă una. La fiecare intrare în scară se iveau acum mutriţe de copii, ca nişte animăluţe curioase. Dynamo nu se zărea nicăieri, aşa cum nu se vedea nici urmă de Krapp/Hoffmann. Intraseră oare în vreuna dintre clădiri? Sau poate în vreun beci?

Auzi o împuşcătură. începu din nou să alerge, iar apa strânsă în borul pălăriei i se revărsă pe faţă.

Pătrunse în altă curte şi, pentru moment, nu reuşi să priceapă ce avea în faţa ochilor. Din perete ieşea o grindă, din cele folosite pentru atârnarea scripeţilor. La capătul ei atârna o funie, iar la capătul acesteia spânzura Dynamo, cu faţa însângerată, gesticulând disperat în încercarea de a slăbi strânsoarea care era pe cale să-l ucidă.

în dreapta, ucigaşul sfârşea de legat celălalt capăt al frânghiei de unul dintre inelele metalice de fixare prins pe zid. Primul instinct al lui Simon fu de-a trage asupra asasinului. îşi ratăţinta. în schimb, Josef Krapp, cunoscut de către apropiaţi drept Albrecht Hoffmann, îşi aţinti pistolul asupra lui Simon, iar acesta putu să-şi dea seama, din felul în care ucigaşul ţinea arma, că nu era câtuşi de puţin novice în folosirea ei. Se retrase în pasaj şi se trânti la pământ, în rigolă, simţind de îndată cum hainele i se îmbibau cu
apă.

Se ridică cu mare greutate. Gândul nu-i era la Dynamo, care era pe cale să-şi dea sufletul, şi nici la Beewen, care-l striga, de undeva din adâncul labirintului. Nu se gândea la nimic, de fapt, ci doar vedea. Ochiul... ochiul monstrului, ochiul Răului, învelit în linţoliul său negru. Corpul acestui om, faţa sa sfârtecată, sufletul lui destrămat, toate aparţineau acelui ochi. Ochiul era cel care poruncea, concentrând întreaga violenţă a clipei aşa cum un paratrăsnet atrage întreaga furie a cerului.

Ucigaşul ar fi putut să apese pe trăgaci, dar alese să îi întoarcă spatele şi să se facă nevăzut în pasajul următor. Simon se repezi înainte. Dynamo încă mai mişca. Simon zări un butoi şi-l rostogoli până sub grindă, apoi îl ridică sub picioarele celui spânzurat, care-şi regăsi imediat echilibrul. Era salvat.

Simon îşi ridică pistolul şi porni spre tunelul care ducea spre cea din urmă curte. Krapp avea să se trezească încolţit acolo. Spre surprinderea sa însă, descoperi trei faţade spălate de ploaie, cu intrările negre precum nişte găuri de cârtiţă şi un zid de incintă dincolo de care se aflau, fără îndoială, alte terenuri şi alte clădiri...

Simon se lăsă în genunchi. Rataseră prinderea bestiei. Nu doar vremelnic, în acea zi, ci probabil pentru totdeauna, căci, de-acum înainte, prădătorul se ştia urmărit şi avea să se păzească.

60.

Explicaţiile lui Dynamo se dovediră îndeajuns de confuze. Ucigaşul îl aşteptase la intrarea într-una dintre curţi şi-l izbise cu o scândură de cofraj, apoi îl târâse până la funia aceea şi... însă Beewen nu-l asculta. Era prea ocupat cu percheziţionarea camerei lui Josef Krapp.

încăperea avea vreo douăzeci de metri pătraţi; plafonul era înnegrit din pricina fumului unei sobe de tuci care trona în mijlocul camerei. Un pat, o masă, un scaun, un dulap şi o comodă alcătuiau tot mobilierul. Nu era deloc un apartament regal şi niciun cuibuşor de nebunii. Era hogeacul unui burlac desfigurat, care supravieţuia, fără îndoială, dintr-o pensie amărâtă de veteran...

Desigur, descrierea aceasta s-ar fi potrivit înaintea vizitei *Hauptsturmfuhrer*-ului Franz Beewen. Acum, din toate acestea nu mai

rămăsese nimic. Turbat de furie, ofiţerul răsturnase toate sertarele, golise pe jos conţinutul fiecărei etajere, ridicase şi tăiase salteaua, apoi sfărâmase somiera. Nu scăpase nici micuţa chiuvetă din colţul ce servea drept bucătărie. O smulsese de pe perete şi o făcuse ţăndări, iar în urma ei rămăsese doar un firicel subţire de apă ce se scurgea din ţeava de canalizare descoperită. Sfâşiase cu pumnalul toate cărţile care-i căzuseră în mână, rupsese hârtii şi fotografii şi reviste...

Cu lovituri de picior şi de pumn, cercetase pereţii în căutarea unei eventuale ascunzători. Drept rezultat, toate fragmentele de veselă şi fâşiile de pânză care umpleau podeaua erau acum acoperite de un strat fin de praf de tencuială.

Posibil ca în manualul naziştilor, o atare dezlănţuire să fi fost catalogată drept percheziţie, dar pentru un cetăţean de rând semăna mai degrabă cu o criză de demenţă. în vreme ce abia îşi revenea din emoţiile urmăririi, Simon îl privise pe animal la treabă. Câte apartamente distrusese oare în felul acesta? Câte cupluri fuseseră trezite în miez de noapte cu fasciculul de lumină al unei lanterne în ochi? Câţi părinţi fuseseră oare stâlciţi în bătaie, sub privirile copiilor lor? Câte femei fuseseră oare apucate de păr şi târâte afară din propria locuinţă?

Acum, ofiţerul nazist se repezise cu înverşunare asupra parchetului, smulgând cu mâinile goale fiecare scândură, pe care, în urma sa, Dynamo şi Alfred le culegeau şi le stivuiau lângă perete.

Deodată, Beewen scoase un răcnet triumfător. Ascunse între şipcile ce susţineau parchetul, descoperise o mulţime de încălţări de damă. începu să le extragă din ascunzătoare, emiţând scurte ţipete încântate şi azvârlindu-le peste umăr, cuprins de un soi de bucurie isterică.

Erau de toate felurile: botine, balerini, sandale, pantofi cu toc, albaştri, negri, roşii, din piele, din pânză...

După primirea cu Luger-ul în mână pe care le-o făcuse, descoperirea lui Beewen confirma, încă o dată, adevărata identitate a lui Josef Krapp. Dar însemna oare şi că el era Omul de marmură?

6
1.

Un lucru era sigur: Franz Beewen era bun pentru o cămaşă de forţă.

6
2.

Păşind pe treptele scării principale de la sediul Gestapo-ului, avea impresia că urcă spre eşafod. Era abia ora zece dimineaţa, dar privirile colegilor săi erau grăitoare: toată lumea aflase deja. Saluturile *Heil Hitler*| ce-i erau adresate sunau mai degrabă a rămas-bun, deloc empatice.

Parcurse culoarul cu paşi repezi, ca să evite privirile dezaprobatoare şi sarcasmul obişnuiţilor rivali în frunte cu Grünwald şi reuşi să ajungă în birou tară vreo întâlnire neplăcută.

Brusc, Hölm îi sări în spinare, îl împinse în birou şi închise fără zgomot uşa în urma lor.

— Nu era vorba că rămâi la Meyers Hof? se miră Beewen.

Dynamo, cu un pansament acoperindu-i tâmpla, făcu un gest de lehamite.

— Mi-am delegat sarcina. Nu era nevoie de mine pentru interogarea unor nenorociţi care n-au văzut şi n-au auzit nimic. Ne-au luat dosarul, adăugă el, fără măcar o pauză de respiraţie.

— Care dosar?

— Tu ce crezi, care?

— Alfred s-a întors cu tine? Poate că el...

— Alfred s-a pitit sub biroul lui. îi e teamă pentru sine şi pentru familia sa. O să o luăm cu toţii pe coajă din cauza ta şi a ideilor tale geniale.

— Linişteşte-te, am trecut noi prin altele şi mai şi.

— De data asta e groasă.

Dynamo avea dreptate: echipa sa nu avea să supravieţuiască unui astfel de fiasco. Improvizaseră o arestare fără a-i preveni pe superiorii ierarhici. în plus, implicaseră un civil şi obiectivul intervenţiei le scăpase. Greşelile lui Beewen erau nenumărate.

— Nu-ţi face griji, încercă să-l liniştească el. O să-mi asum eu toată răspunderea.

— Ce vorbeşti? Suntem cu toţii în acelaşi rahat din care nu văd cum putem scăpa.

— Aşteaptă-mă aici.

Beewen ieşi din birou şi, din câţiva paşi, ajunse în cel al lui

Perninken.

După ce răcni un *Heil Hitler*| care sună asemenea unui strigăt de luptă, atacă, fără vreun preambul:

— *Obergruppenführer,* unde mi-e dosarul anchetei?

Chiar şi aici, în această casă de nebuni, cea mai bună apărare era atacul.

Perninken se ridică, fără să trădeze vreo emoţie. Nici surpriză, nici nemulţumire, nici... altceva.

— Am transferat dosarul.

— Unde?

— Te asigur că n-a ajuns departe.

— Aşadar, îmi luaţi acest caz?

Obergruppenführer-ul se ridică fără grabă, îşi ocoli biroul şi se proţăpi cu mâinile la spate în faţa lui Franz. Nu părea deloc ofuscat de insolenţa subalternului său. îşi putea permite să fie mărinimos cu un om deja condamnat.

— Spune-mi ce s-a întâmplat azi-dimineaţă la Meyers Hof.

Beewen înghiţi în sec şi i se păru că gâtlejul său scosese un sunet care semăna cu cel al unei lame pe piatra de ascuţit. Rezumă în câteva cuvinte cele întâmplate, dar omise câteva detalii importante: asasinarea lui Ruth Senestier, Omul de marmură şi masca acestuia, substituirea de identitate, participarea la anchetă a celor doi psihiatri civili.

— Asta-i tot? vru să afle *Obergruppenführer*-ul, după ce Beewen îşi încheie monologul de cinci minute.

Perninken era capabil să-şi dea seama când i se serveau braşoave.

— Nu, se grăbi Beewen să-i răspundă. Am găsit încălţăminte feminină în camera lui Josef Krapp.

— Şi asta e de-ajuns ca să dovedească faptul c-ar fi asasinul pe care-l căutăm?

— Când am sosit, a luat-o la fugă, *Obergruppenführer*.

— Toată lumea o ia la sănătoasa când îţi faci apariţia undeva.

— Era înarmat, *Obergruppenführer*. E ofiţer SS şi-şi

foloseşte pumnalul pentru a-şi ucide victimele.

Perninken începu să se plimbe prin faţa lui Beewen, ţeapăn ca un portdrapel. Era comportamentul său obişnuit. Franz simţi mirosul de plumb şi realiză că Perninken încerca din nou să-i distragă atenţia. Mirosea ca la dentist.

— Aşadar, azi-dimineaţă te-ai hotărât să mergi să-l arestezi pe acest Krapp?

— Exact.

— Şi nu m-ai prevenit înainte de-a o face.

— Am considerat că era o urgenţă. Am greşit.

— Nu ţi-ai luat nici măcar un număr minim de oameni cu tine.

— Am vrut să intervin cât mai discret cu putinţă.

— Pentru un ucigaş de calibrul acesta, ar fi trebuit să fii însoţit de un batalion!

Beewen îşi înclină scurt capul; în limbajul gestual nazist, era semn că-şi recunoştea greşeala.

— Vă repet: a fost o greşeală din partea mea. însă, în această anchetă, am primit ordin să acţionez cât mai discret posibil, îndrăzni el să se justifice.

— Iar drept rezultat, suspectul a reuşit să vă scape. Câţi aţi fost?

— Eu, adjunctul meu Günter Hölm şi aghiotantul meu Alfred Mark.

— Mi s-a spus c-ar fi fost şi un civil...

Cine era oare cel care îl spiona? Şoferul său? Sau era urmărit de vreun coleg de la Gestapo? Beewen era însă aproape convins că individul care ciripise era *Blockleiter*-ul de la Meyers Hof.

— Nu ştiu la cine vă referiţi, minţi el, cât se poate de convingător.

— Să lăsăm asta. Ştii unde se află acum suspectul?

— Nu.

— Şi cum ai de gând să îi dai de urmă?

Beewen se hotărî să dea cărţile pe faţă. Având în vedere unde se ajunsese...

— Problema e faţa acestui individ, *Obergruppenführer*. Josef Krapp e desfigurat.

— Va fi, aşadar, cu atât mai uşor să-l găsiţi.

— Poartă o mască.

— O mască?

Franz preferă să rămână evaziv:

— Unii dintre veteranii cu faţa mutilată au beneficiat de serviciile Crucii Roşii, care le-a confecţionat proteze faciale din cupru, pentru a le menţine un aspect prezentabil.

— Şi care este problema?

— Nu ştim cum arată masca lui Krapp.

Beewen se aştepta la o replică tăioasă, dar Perninken se mulţumi să spună:

— Josef Krapp e ofiţer SS. Desfigurat sau nu, n-ar trebui să fie prea greu de găsit.

Remarca superiorului său îi insuflă lui Beewen un dram de speranţă: încă nu fusese eliminat din cursă.

— De acord cu dumneavoastră, *Obergruppenführer*. însă după această operaţiune... nefericită, Krapp se va ascunde şi...

— Nimeni nu poate să se ascundă de Gestapo.

Beewen pocni din călcâie şi fu gata să răcnească *Heil Hitler*!, în semn de deplină aprobare.

— Dar ai dreptate. Ancheta a devenit mai complexă deoarece ai pierdut prosteşte avantajul surprizei. Iată de ce am decis să mai aduc în anchetă o echipă. O va conduce *Hauptsturmführer*-ul Grünwald.

Beewen abia se abţinu să nu urle. Dintre veştile proaste posibile, aceasta era cea mai rea cu putinţă.

— Ştiu care e părerea ta despre Grünwald, continuă Peminken, pe un ton aproape amuzat.

în spatele minei sale serioase, superiorul său părea că ascunde un copil ce agita o cârpă roşie în faţa unui taur furios... de dincolo de gard, bineînţeles.

— Cu toate acestea, îl ştiu pe Grünwald drept un ofiţer devotat şi conştiincios. El va aduce în echipă rigoarea care îţi

lipseşte ţie.

— *Da, Obergruppenführer!*

— Chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă, Grünwald studiază dosarul cazului. Vă aştept pe amândoi aici, la amiază, ca să ne lămurim cum stăm şi ce e de făcut pe mai departe.

— *Da, Obergruppenführer.*

Beewen încerca să confere încuviinţărilor sale un maximum de convingere. în realitate însă, simţea sudoarea îngheţată prelingându-i-se pe şira spinării. în dosarul aflat acum la Grünwald nu se afla nimic în privinţa motivelor care-l determinaseră să îl considere pe Josef Krapp drept suspect.

Lui Grünwald aveau să-i fie necesare mai puţin de cinci minute pentru a înţelege că existase o latură ascunsă a anchetei, desfăşurată cu ajutorul unor civili care, culmea, erau ambii psihiatri.

— Am să-ţi mai acord încă patruzeci şi opt de ore, concluzionă Perninken. Ia toţi oamenii de care ai nevoie, luaţi tot Berlinul la pas, daţi de ştire în rândul efectivelor noastre, interogaţi-i pe *Blockleiteri* şi, mai ales, fii pe deplin transparent cu Grünwald. Vreau să alcătuiţi o echipă solidară.

— *Obergruppenführer,* dar asta ar însemna ca toată lumea să afle că...

Perninken izbi cu pumnul în suprafaţa biroului. în general, era atât de calm şi rece, încât părea a fi dăltuit într-un bloc de gheaţă rozalie; pe de altă parte, toţi cei care-l cunoşteau ştiau că e capabil de accese de furie la limita transei.

— Nu pricepi că e prea târziu, *Hauptsturmführer!* Dacă Grünwald va confirma soliditatea suspiciunilor tale, vom lansa asaltul final.

Beewen revăzu imaginea ucigaşului în uniformă, cu chipul acoperit de un văl negru. O umbră. O fantomă.

— Tu eşti cel care-a încălcat linia, se răsti Perninken. Dacă acest caz va deveni public, vina îţi va aparţine în întregime. Nu putem decât să sperăm că vom reuşi să limităm scandalul, ca să rămână în sânul organizaţiei. Ia oamenii de care ai nevoie, activează-ţi informatorii, întoarce Berlinul pe dos

şi adu-mi-l pe acest monstru aici, în acest birou. Şi nu uita: îl vreau viu!

— Şi... cu doamnele din Clubul Wilhelm cum rămâne, *Obergruppenführer*?

Celălalt îl privi, tară să înţeleagă.

— Mă refer la doamnele care au format un soi de club, la hotelul Adlon. Ucigaşul pare să-şi aleagă victimele din rândul acestora şi...

— Nu trebuie să ştie nimic. Soţii victimelor sunt la curent şi edeja prea mult. Nu te apuca să împrăştii panica în cuibul porumbiţelor!

Beewen se gândi la Greta Fielitz. îi ceruse deja lui Hölm să îi asigure o protecţie adecvată. Numai o altă victimă nu le lipsea acum.

Perninken îşi recăpătase calmul:

— Concentrează-te asupra lui Krapp, *mein Gottl* Presupun că îţi sună bine ideea unei vânători de oameni în Berlin, nu-i aşa?

62.

Franz Beewen nu mai aşteptă ca Grünwald să termine de „studiat" dosarul şi să-l potopească cu întrebări incomode. îi explică lui Dynamo cum stăteau lucrurile şi-i ordonă să facă pe prostul până când avea să se întoarcă. Apoi o şterse folosind scara de serviciu, o cale întunecată, discretă şi plină de praf. Traversă curtea interioară în pas alergător, omiţând să mai salute pe cineva.

Urcă în Mercedesul său şi-i dădu şoferului – în care se hotărâse să aibă încredere, neavând de ales – adresa cazărmii *Untersturmführer*-ului SS Josef Krapp, aflată în cartierul Friedrichshain.

Ceruse de la arhivă dosarul lui Josef Krapp, aşa că se adânci în parcurgerea hârtiilor. Ar fi trebuit să facă asta de la bun

început: să-i verifice pedigree-ul individului, să-i cunoască trecutuf.. Ar fi ştiut atunci că Josef Krapp făcea parte din SS, deci poseda o armă. Adevăratul Krapp se născuse în 1895 la Leipzig, într-o familie de funcţionari. Se căsătorise devreme, în 1914, iar un an mai târziu fusese mobilizat. Fusese rănit în 1917. Ca adult, nu cunoscuse decât experienţa tranşeelor. Ulterior, Hoffmann preluase ştafeta. Supravieţuise şi rănile i se cicatrizaseră. Apoi ajunsese la Studio Gesicht şi o cunoscuse pe Ruth Senestier...

Ani de zile, Krapp/Hoffmann îşi dusese zilele la spitalul din Dresda, în secţia rezervată invalizilor de război. Ulterior, revenise la Berlin şi se înrolase în *SS-Verfügungstruppe.* Trebuia să recunoască, tipul avea un moral de fier: după cele îndurate în 1917, era nevoie de o doză serioasă de curaj pentru a deveni ofiţer SS. în momentul izbucnirii războiului, desfigurat sau nu, avea să fie trimis pe front în prima linie. în plus, era veteran. Fie că se numea Krapp sau Hoffmann, individul era trecut de patruzeci de ani, ceea ce, judecând după media de vârstă din SS, însemna că era aproape un moş.

— *Ajungem, Herr Hauptsturmführer.*

Având gradul de *Untersturmführer,* Krapp ar fi trebuit să locuiască la cazarmă; mai mult ca sigur datorită infirmităţii sale, acesta obţinuse o derogare. Din pensia de invaliditate şi din solda militară, îşi plătea chiria apartamentului pe care Beewen şi ai săi îl vizitaseră de dimineaţă. Beewen intenţiona să îl interogheze pe îndelete pe superiorul lui Krapp, *Hauptsturmführer*-ul Hermann Fuchs. Cu siguranţă, acesta îşi cunoştea îndeajuns de bine locotenentul.

Beewen închise dosaruh nu găsise aici nicio fotografie, contrar regulamentului. Cu siguranţă, fusese o nouă concesie care-i fusese făcută lui Krapp, sărmanul soldat mutilat.

Cu un Mercedes ca al său, nu le fu greu să pătrundă în incinta cazărmii. Clădirile acesteia, aşezate în formă de potcoavă în jurul unei esplanade, aveau pereţii negri.

în ciuda eforturilor naziştilor, edificiile berlineze purtau încă urmele celor două decenii precedente. Ani de foamete şi de

mizerie, ani în care singurul combustibil disponibil era cărbunele de proastă calitate, ars în apartamentele suprapopulate în care toţi mureau de foame. Cazărmile nu făceau excepţie de la regulă. Negre ca tuciul, faţadele cu nenumărate ferestre păreau a fi fost clădite din rocă vulcanică.

Era oare de preferat să locuieşti într-o *Mietskaserne* precum cea de dimineaţă sau într-una dintre aceste cazărmi înnegrite? în ceea ce-l privea, Beewen făcuse demult o alegere. Nici prin gând nu-i trecea să se alăture soldaţilor din *Schutzstaffel,* care erau obligaţi să trăiască la comun.

Pentru ei, lumea SS nu era nicio corporaţie, nicio armată. Mai degrabă, o considera o crescătorie.

Heinrich Himmler, de meserie crescător de pui, era cel care venise cu această idee: soldaţii Reich-ului trebuiau să fie crescuţi, educaţi, hrăniţi şi înmulţiţi potrivit unui model unic, cel pe care-l imaginase el însuşi.

în ceea ce privea educaţia, partitura era bine cunoscută: pentru cei mai tineri exista *Hitlerjugend,* pentru toţi ceilalţi, sesiuni de antrenament şi seminarii, cursuri de formare care se pretindeau a oferi lecţii universal valabile, dar care nu erau decât o reproducere reformulată a delirurilor rasiste din *Mein Kampf.*

Antrenamentele fizice erau de bază. Trupele SS erau sportive, fără îndoială, conformându-se idealului exprimat prin adagiul „minte sănătoasă într-un corp sănătos". Singura problemă ar fi fost ideile naziste, nu tocmai sănătoase, precum şi faptul că bună parte dintre tinerii soldaţi erau drogaţi cu amfetamine. Să trecem peste asta.

Mâncarea era o altă problemă. în cazărmile naziste se renunţase la cafeaua de dimineaţă şi se reluase servirea micului dejun germanic tradiţional: lapte şi fiertură de cereale. Meniurile de prânz şi cină erau concepute de specialişti în eugenie care, de remarcat, nu erau specialişti şi în gastronomie.

în sfârşit, femeile. Maestrul Himmler avea de asemenea pretenţia să aibă un cuvânt de spus şi în ceea ce privea relaţiile învăţăceilor săi. Nicio căsătorie nu putea fi încheiată fără

aprobare de la *Hauptamt,* conducerea centrală. Viitoarele soţii trebuiau să îşi poată dovedi ascendenţa ariană şi să treacă o serie de examene medicale, demonstrând că duceau o viaţă sportivă şi că erau perfect sănătoase şi capabile să dea viitorilor soţi urmaşi arieni pursânge. În sfârşit, trebuiau să urmeze cursuri de formare „filosofică", bazate pe rasismul şi megalomania specifice regimului şi, pe de altă parte, cursuri de puericultură, de bucătărie şi de cunoştinţe gospodăreşti. O bună soţie trebuia să ştie să gătească, să tricoteze şi, desigur, să conceapă copii.

Soldaţii SS erau, de fapt, nişte cobai umani şi, lucru de mirare, erau foarte mândri de asta.

Din toate aceste motive, Beewen, care-şi dorea mai presus de orice să meargă la război, preferase totuşi să se înroleze în *Allgemeine SS,* iar nu în *SS-Verfugungstruppe,* care avea să ajungă în prima linie a frontului.

Nu voia să fie un pui de crescătorie, îndopat cu grăunţe. Şi, mai ales, nu voia să fie un cocoş căruia i se impun doar anumite găini.

— *Herr Hauptsturmfuhrer, Herr Hauptsturmfuhrer vă aşteaptă.*

În armata germană, nimeni nu se temea de repetiţii... Beewen îl urmă pe soldatul care i se adresase de-a lungul unei scări lungi şi drepte, înnegrită şi ea, care ducea la primul etaj. Regăsi aici o atmosferă familiară: aceeaşi ambianţă neutră şi anostă ca la sediul Gestapo-ului. Parchetul scârţâia, birourile erau austere, iar tapetul de pe pereţi era murdar. La umbra svasticilor colosale şi a vulturilor atotprezenţi, acelaşi mobilier ieftin, aşezat conform aceleiaşi topografii meschine, întregea o ambianţă viciată unde mirosea a închis şi a funcţionărime înarmată cu ştampile.

În sfârşit, intră în biroul lui Hermann Fuchs. Se prezentară şi pocniră cu entuziasm din călcâie. În schimb, pentru salutul tradiţional, Beewen mai avea de aşteptat: viitorul său interlocutor, *Hauptsturmfuhrer*-ul, avea doar o mână.

63.

Fuchs îi fu simpatic din prima clipă. Bărbatul la vreo cincizeci de ani n- avea mutră de SS-ist, ci de războinic adevărat. Avea o ţeastă pătrăţoasă, iar părul cenuşiu tuns periuţă părea a fi pilitură de fier. Avea faţa ridată, iar gura cu buze subţiri îi era arcuită precum un zâmbet inversat. Din motive necunoscute, Fuchs răspândea un uşor miros de oţet.

— Îl ştiu bine pe Krapp, începu el, tară să pună nicio întrebare despre ancheta pe care o desfăşura Beewen, căci, în mod evident, nu avea cunoştinţă despre scandalul de la Meyers Hof. E genul de om care, atunci când nu are o zi proastă, e cu siguranţă pândit de tot soiul de ghinioane.

Fuchs îi oferi un scaun gestapovistului. Era limpede că avea multe de spus. Franz se aşeză şi îşi impuse să-i dea uitării pe Griinwald, Perninken şi întâlnirea programată pentru amiază. N-aveau decât să se descurce fără el.

— Krapp a fost rănit la Arras. A încasat nu mai puţin de patru schije în plină figură. Sunteţi prea tânăr ca să fi cunoscut războiul din 1914-1918.

Nu-s chiar aşa de tânăr, gândi Beewen.

— Brancardierii nu l-au ridicat fiindcă au crezut că fusese decapitat. Capul îi era acoperit de noroaie.

Fuchs aşteptă câteva secunde înainte de a continua, pentru ca spusele sale să-şi facă efectul. Beewen era însă familiarizat cu astfel de grozăvii.

— Krapp nu putea să strige. Avea gura plină de noroi, nasul îi fusese smuls şi muşchii feţei îi erau sfâşiaţi. Cu toate astea, a reuşit să-şi adune ultimele puteri şi să se târască până în tranşee, cu fâşii din faţă gata să se desprindă.

Iar în drum a apucat să şterpelească plăcuţa de identificare a vecinului, fu cât pe ce să adauge Beewen.

Fuchs îşi continuă istorisirea, dar Beewen abia dacă-l mai auzea. Era fascinat de faptul că acest ofiţer îşi pierduse un braţ în luptă şi povestea despre un alt soldat care-şi pierduse faţa,

dar era evident, din felul cum rostea cuvintele, că iubea războiul. Vorbea despre război ca despre o fiară cu puteri nemărginite, demnă de respect şi veneraţie.

în privirea lui limpede, topită parcă din acelaşi oţel ca părul lui scurt, se putea citi groaza, dar şi o atracţie irezistibilă pentru luptă, distrugere şi clipele de viaţă trăită la maximum care, însumate, înseamnă războiul

Din instinct, Beewen intui că Albrecht Hoffmann, alias Josef Krapp, era croit din acelaşi aluat. Ardea de nerăbdare să se întoarcă pe front şi, în aşteptare, căsăpea damele de la Adlon.

— Din câte am citit, Krapp s-ar fi căsătorit în 1914...

— Soţia sa l-a vizitat la spital şi, văzându-l, a luat-o la fugă. Au divorţat un an mai târziu. Au fost mii de cazuri similare, după război. Femeile nici nu mai voiau să audă de monştrii în care se preschimbaseră bărbaţii lor.

Beewen continua să raţioneze în timp ce asculta: pentru Hoffmann, chipul mutilat era cea mai bună deghizare. îi permisese, la propriu, să-şi ia viaţa de la capăt.

— Care sunt sarcinile lui aici?

— în general, e vorba de sarcini administrative. însă, atunci când vom fi mobilizaţi pentru a fi trimişi în Polonia, credeţi-mă, Krapp nu va fi cel din urmă care va pleca.

— Cum e, de felul lui? Adică... ce fel de personalitate are?

— E un singuratic. Fuge de contactul cu ceilalţi, dar e un ofiţer conştiincios.

— N-aţi avut niciodată probleme cu el?

Tăcerea lui Fuchs era, în sine, un început de răspuns. Beewen aşteptă.

— Au mai fost plângeri..., rosti în cele din urmă *Hauptsturmfuhrer*-ul, regretând parcă faptul că era nevoit să vorbească despre asta.

— Ce fel de plângeri?

— Din partea unor femei. Sau, mai exact, din partea soţilor acestora. Krapp le-ar fi agresat, afirmau ei.

— Cum?

Brusc, Fuchs păru a fi cotropit de oboseală. Trăsăturile i se posomorâră, până şi ridurile păreau să i se fi adâncit.

— Nu au existat niciodată dovezi clare...

— în ce au constat aceste agresiuni?

— Pipăieli, hărţuire... Dar e greu de stabilit adevărul. Când cineva are o figură ca a lui, se întâmplă adesea ca orice acuzaţie să fie exagerată.

— Aţi redactat un raport?

— Am preferat să îndemnăm la calm şi să-l mustrăm, ca să nu facem valuri.

— Cum a reacţionat?

— Desigur, a negat acuzaţiile. Argumentul său a fost că nu poate face un pas pe stradă fără să creeze panică în jurul său.

— Nu înţeleg. Josef Krapp poartă o mască, nu-i aşa?

— Nu l-aţi întâlnit niciodată?

O siluetă în uniformă, un ochi ce se ivea de sub voalul negru... imaginea pură a unui înger al morţii.

— Nu, minţi Beewen.

— De la distanţă, masca lui poate să dea iluzia normalităţii. De aproape, însă... Unul dintre ochii lui Krapp e confecţionat din lemn, masca e de cupru pictat, ochelarii au rolul de a menţine toate acestea laolaltă, iar chipul e încremenit.

— Aveţi o fotografie a lui?

— Nu. I-a fost mereu respectat refuzul de a fi fotografiat.

Acest discurs plin de empatie era mişcător, dar Beewen cunoştea adevărul specific lumii SS: naziştii îşi apărau oamenii. încă din vremea când făcea parte din trupele SA, Franz fusese nevoit să muşamalizeze nenumărate violuri, şantaje şi asasinate. Toţi conducătorii SS-ului aveau ani de puşcărie la activ. Concepţia acestora despre lege era, prin urmare, ceva mai aparte...

— A mai fost şi povestea cu patinoarul...

— Povestiţi-mi.

— Krapp a fost surprins în vestiarul femeilor, în timp ce fura pantofi.

Beewen simţi un val de căldură invadându-i vinele. Aşadar, acum avea o
explicaţie a felului în care Krapp îşi procurase colecţia sa de încălţări: din vestiare! La patinoare, piscine, centre sportive...

Brusc, se hotărî să dea cărţile pe faţă:

— Am încercat să-l reţinem azi-dimineaţă.

— Pentru ce motiv?

— Cunoaşteţi regulile: nu vă pot da detalii.

Fuchs încuviinţă din cap. Pentru un militar ca el, „secret" şi „respect" erau sinonime.

— Aţi încercat? Deci v-a scăpat?

— Da.

— Nu mă mir. în ciuda vârstei şi a handicapului său, Krapp e un bun SS- ist. E rapid, intuitiv, mereu alert. E greu să-l iei prin surprindere.

Nu e de mirare că e mereu cu ochii în patru, după ce-a ucis patru femei...

— Aveţi idee unde l-am putea găsi? Are prieteni la care s-ar fi putut ascunde? Colegi?

Fuchs se ridică. Mâneca stângă a vestonului, îndoită şi fixată cu un ac de siguranţă, îi atârna pe umăr ca un capăt de eşarfa.

— Vă repet, Krapp e un singuratic. Nu are nici prieteni, nici familie. Şi nu are nici bani. Ia o pensie derizorie de la Stat şi nici solda de ofiţer nu e cine ştie ce. La drept vorbind, Krapp ne are doar pe noi, cei de la *SS- Verfugungstruppe.*

— Credeţi că s-ar putea să se refugieze aici?

— Mă îndoiesc. încă o dată, nu e un SS-ist oarecare. E experimentat şi inteligent. în plus, înfăţişarea sa i-a oferit destule prilejuri să înveţe diverse
şmecherii pentru a trece neobservat.

— înfăţişarea şi viciile sale.

— Se poate spune şi aşa.

— Aşadar, n-aveţi chiar nicio idee?

— Ar fi ceva...

Beewen pusese ultima întrebare mai degrabă din reflex. Nu se aşteptase la un răspuns pozitiv.

— Mâine e duminică şi la Wittenau se va organiza o defilare a veteranilor, în semn de solidaritate cu trupele noastre plecate să lupte în Polonia.

— Credeţi că el va fi acolo?

— N-am nicio îndoială, n-a ratat niciodată astfel de evenimente.

— Nu cred că va îndrăzni să-şi asume un asemenea risc.

— Aveţi semnalmentele lui?

— Nu.'

— Atunci va fi acolo, la defilare.

64.

— Te caută o femeie.

— Cine e?

— Nu ştiu. Cred că-i tipa care te-a sunat ieri.

Beewen îl apucă pe Dynamo de braţ şi-l împinse în primul birou care le ieşi în cale.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— îţi jur, a sosit acum jumătate de oră. Nu ştiu ce le-a spus celor de jos, dar a reuşit să urce. Am instalat-o în biroul tău. Se-mpute treaba, Franz. Griinwald a venit de trei ori până acuma şi...

Beewen ieşi din cameră ca un vârtej şi se năpusti în biroul său, dând uşa de perete.

— Ce cauţi aici? urlă el.

O tutuise fără să-şi dea seama. Minna sări în picioare, cu o lucire panicată în privire. în ciuda furiei care-l cuprinsese, Beewen detectă semnalele contradictorii emise de prezenţa fetei: purta o rochie de zi plisată, cu un model în zigzag, iar pe buze îşi dăduse un ruj între vişiniu şi culoarea sângelui. în acelaşi timp însă, chipul îi era răvăşit, de parcă ar fi plâns ore în şir.

— I-au luat, Franz...

— Pe cine?

— I-au luat, iar eu nici măcar n-am fost acolo...

— Despre cine vorbeşti, pentru numele lui Dumnezeu?

— Cei de pe listă! Lista cu pacienţii mei! Au venit azi-dimineaţă, cu mai multe maşini!

Beewen trebui să facă un efort pentru a-şi aminti. Brangbo, lista, Mengerhâusen, Graffeneck...

— L-au luat şi pe tatăl meu?

Ea stătea chiar în faţa lui, gătită şi devastată deopotrivă. Era atât de micuţă, nu-i ajungea nici măcar până la piept.

— Te-am minţit, Franz, rosti ea, plecând ochii.

— Cum adică?

— Tatăl tău n-a figurat niciodată pe lista aceea.

Beewen nu mai avu putere să urle.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să te motivez să te implici. Trebuie să-i oprim, mă înţelegi?! strigă ea, apucându-l de reverele vestonului.

Gestapovistul se eliberă din strânsoare şi, cu blândeţe, o ajută să se aşeze. Sub rochia subţire, de vară, trupul ei firav părea gata să se destrame.

Beewen se aşeză la birou şi, în sfârşit, întrebă:

— Ştii încotro s-au dus?

— La Graffeneck, presupun.

Ar fi putut să dea nişte telefoane. Ar fi putut să încetinească maşinăria pusă în mişcare, dar în niciun caz nu putea să o oprească, câtă vreme era el însuşi parte din acelaşi mecanism.

— Am să văd ce pot face.

— Ai mai spus asta. Ai aflat ceva despre Mengerhâusen?

— Nu încă.

— Eşti un ticălos.

— Urmează să aflu. I-am cerut dosarul şi o să găsim o cale să...

— Minţi.

Beewen tăcu. Furia i se evaporase. Abia acum remarca pălăria pe care o purta Minna, o bonetă din pânză uşoară,

probabil de in brodată şi sofisticată. Era un detaliu vestimentar menit să atragă atenţia asupra chipului ei prelung şi a ochilor uriaşi, de-o frumuseţe ce evoca tainicele minuni ale unui harem...

— Am să-ţi propun un târg, rosti ea, deodată.

— Un târg?

— I-am telefonat lui Kraus, mi-a povestit expediţia voastră de azi- dimineaţă.

— Aşa, şi?

— Şi mi-a spus că individul v-a scăpat şi nu ştiţi cum arată.

— Exact.

— Ştiu o modalitate prin care i-am putea cunoaşte înfăţişarea.

— Ce modalitate?

— Cu ajutorul mulajelor din cabinetul lui Ruth. Sunt convinsă că putem găsi registrul lucrărilor ei şi să identificăm mulajul lui Krapp între cele agăţate pe perete.

Un nou acces de furie.

— Şi la ce ne ajută mulajul? răcni el. E doar amprenta părţii inferioare a mutrei lui. Ne-ar trebui o mască completă!

— Cunosc pe cineva care, doar pe baza mulajului, ar putea reconstitui proteza pe care o poartă acum.

— Cine e?

Minna nu-i răspunse. Hotărârea îi ştersese urmele plânsului şi nelinştii de pe chip. Era la fel de frumoasă, răpitoare chiar, ca oricare dintre doamnele de la Adlon.

— Promite-mi că ai să-l cauţi pe Mengerhâusen.

— Minna, nu ne jucăm...

— Promite-mi.

Franz se gândea la trecerea timpului: Perninken era la un pas de a-l destitui, Griinwald abia aştepta să-i facă felul, a doua zi urma să aibă loc acea Veteranenparade, iar Krapp avea să defileze chiar sub nasul lui, printre mii de alţi mutilaţi şi desfiguraţi...

— Ţi-o jur.

— Azi?

— Minna, nu poţi să…

Ea se ridică şi îşi luă poşeta.

— Îţi jur, am să mă ocup chiar azi, rosti el grăbit.

Ea se aşeză din nou şi-şi aţinti privirea în ochii lui.

— Pe timpul când lucra pentru Studio Gesicht, Ruth Senestier era subalterna unui chirurg foarte talentat, care, în timpul liber, se ocupa de sculptură. Beewen înţelese că Minna îi vorbea despre „geniul” evocat de arhivistul de la Crucea Roşie. îi servea pe tavă soluţia la cea mai grea dintre problemele sale.

— Ştii unde e acum?

— Da.

Franz se uită la ceas.

— Crezi că ar putea reconstitui masca în mai puţin de douăzeci şi patru de ore?

— Nu ştiu. Va trebui să-l întrebăm.

— Unde e, Minna?

— Aşadar, am cuvântul tău în privinţa lui Mengerhâusen?

El îşi încleştă pumnii: trecuse o veşnicie de când cineva în civil îndrăznise să îi vorbească aşa. Avea chiar îndoieli că i se întâmplase vreodată.

— îl ai.

Ea îşi deschise poşeta cu gesturi calme, de parcă s-ar fi pregătit să-şi scoată de-acolo o pudrieră sau alt mărunţiş. Când colo, extrase o bucată de hârtie împăturită în patru, pe care o împinse pe birou în direcţia lui Beewen.

El desfăcu biletul şi citi: era adresa omului de care aveau nevoie.

— E o glumă?

— Nu.

Beewen se ridică.

— Trebuie să mă schimb. Aşteaptă-mă aici.

65.

Era o lume a trocului şi a chilipirurilor, un soi de piaţă de vechituri unde nu se putea vinde decât în pierdere. în anii din urmă, în Berlin apăruseră mai multe ghetouri evreieşti. *Die Juden* erau înghesuiţi cu forţa în zone izolate de lumea ariană. La baza acelor clădiri, zidurile erau pline de anunţuri pentru licitaţii ad-hoc şi lichidări la preţuri de nimic... Erau şi tarabe, sau doar covoare desfăşurate direct pe trotuar, pe care aceşti marginali de nevoie încercau să scape de ceea ce mai rămăsese din avutul lor, la preţuri derizorii, sperând să strângă destul pentru a fugi din Germania.

Aceste târguri erau acum cu atât mai jalnice cu cât evreii nu mai aveau nicio şansă să părăsească ţara, căci graniţele fuseseră închise după 1 septembrie.

Profesorul Ichok Kirszenbaum nu locuia chiar în Scheunenviertel, aşa- numitul „cartier al grajdurilor" de lângă Spandau, ci alături, la câteva străzi distanţă. Beewen şi Minna trecuseră mai întâi pe la atelierul lui Ruth Senestier şi nu le fusese deloc dificil să găsească mulajul pe care-l căutau. Fiecare proteză era numerotată, iar numerele cu pricina fuseseră consemnate într-un carnet, alături de numele câte unui veteran mutilat.

Minna fusese surprinsă de starea în care găsiseră apartamentul lui Ruth. Toate erau la locul lor. Părea că poliţiştii de la Criminalistică, după ce recuperaseră cadavrul, nu se mai osteniseră să facă o percheziţie. Ar fi preferat să găsească atelierul dat peste cap, ar fi fost un semn că poliţia îşi dădea măcar un pic interesul pentru găsirea ucigaşului. De fapt, se pare că tuturor puţin le păsa.

în drum spre Spandau, Minna îşi rememorase în gând profilul profesorului, un chirurg plastician genial, cel puţin după spusele lui Ruth, care-i spusese că acesta era capabil să reconstituie un chip în argilă şi să realizeze proteze faciale extraordinare. Nu fusese nevoită să caute prea mult pentru a-i

da de urmă. Avea destui prieteni evrei, dintre care unii ţineau un soi de registre paralele, consemnând noile adrese ale fiecărei familii, ale fiecărui comerciant sau doctor... Cu siguranţă, Gestapo-ul ar fi dat orice să pună mâna pe acest gen de carnet de adrese.

Pe de altă parte, nu-i ieşea din minte transferul pacienţilor săi. Câtă vreme aveau să mai rămână în viaţă? La ce metodă de eliminare aveau să recurgă zbirii nazişti? Pentru ca tabloul nenorocirilor să nu se încheie aici, Hans Neumann, pacientul pe care alesese să-l vindece prin accese de febră, fusese în cele din urmă răpus de malarie. Parte dintre demenţii internaţi la Brangbo o luaseră la fugă la vederea camioanelor militare şi încă nu fuseseră regăsiţi. Nu avea nicio îndoială, acesta avea să fie sfârşitul azilului.

... Şi, în tot timpul acesta, ea se afla la Berlin, îmbrăcată în rochia ei cu model franţuzesc în zigzag, pornită pe urmele unui asasin, alături de un torţionar chior. Era absurd. Propria viaţă părea că-i scăpase de sub control.

La început, perspectiva găsirii ucigaşului lui Ruth Senestier i se păruse un soi de datorie morală, o obligaţie de neevitat. Acum, însă... Nici măcar ea însăşi nu mai era foarte convinsă de povestea furtului de identitate pe care o sugerase şi se temea că-l trimisese pe Beewen pe o pistă greşită. Acesta însă comitea greşeală după greşeală şi părea a se fi înglodat în această anchetă ca o muscă într-un strat de clei proaspăt.

— Aici e.

Clădirea nu era în ruine, aşa cum se aşteptase. Dimpotrivă, era o casă cu un stil arhitectural mai degrabă îndrăzneţ, cu pereţi din piatră albă ce străluceau în lumina soarelui şi linii graţioase ce se profilau pe fundalul albastru al cerului.

În interior, însă, cu totul altfel stăteau lucrurile. În hol, totul fusese smuls sau furat. Zidurile nu mai aveau nici urmă de zugrăveală. Pe jos erau grămezi de praf de var, iar dalele de marmură fuseseră îndepărtate. Casa scărilor nu era luminată, balustrada lipsea, iar ornamentele şi decoraţiunile dispăruseră.

Nu mai rămăsese nimic, cu excepţia bagajelor. Clădirea

însăşi părea construită din lăzi metalice, cufere de lemn şi valize de piele... în întuneric se zărea ici-colo lucind câte-o cataramă de curea, iar prin colţuri erau grămezi de saci pântecoşi. Vieţile unor oameni fuseseră înghesuite aici, legate rudimentar cu sfoară, amintirile fiecăruia umplând sacii de iută, precum bucăţile de cărbune...

Şi mai erau oamenii: bărbaţii, femeile şi copiii cărora le aparţineau bagajele. Chipuri goale de expresie, trăsături frânte, ochi spectrali, afundaţi în orbite. Fiinţele acestea aparţineau unui exod întrerupt, tară scop şi tară vreun orizont. Toate imobilele din ghetouri arătau exact ca acesta: simple debarcadere, în aşteptarea unor nave care n-aveau să mai ancoreze acolo.

Minna îi făcu semn lui Beewen să rămână pe loc. Dimensiunile sale şi alura lui provocaseră deja oarece agitaţie în holul clădirii. Se interesă de cel pe care veniseră să îl caute, arătându-şi în treacăt legitimaţia de medic. Ichok Kirszenbaum locuia la etajul al treilea, în apartamentul 34.

îşi croiră drum pe scări. Minna blestemă inspiraţia de moment ce îi sugerase să îmbrace o rochie: oricare dintre nenorociţii aceştia putea acum să-i vadă sub fustă. însă niciunul nu ridică privirea. Lehamitea învăluia tot, iar disperarea şi resemnarea sălăşluiau la fiecare etaj.

Ajungând la etajul doi, Minna aruncă o privire peste umăr. Beewen o urmase. Constată cu surprindere că în ochii lui nu se citea nici compasiune şi nici vreo remuşcare, ci mai degrabă un soi de teamă telurică. Părea că-i era teamă să nu fie recunoscut sau să-l înghită pământul, sub povara păcatelor comise, tocmai aici, printre pasagerii care nu aveau unde să plece. Era posibil ca el însuşi sau colegii săi să le fi semnat acestora ordinul de plecare.

în acele clipe, avea faţă de Beewen un sentiment amestecat. Colosul avea ceva atrăgător, un soi de fragilitate indusă de fantomele trecutului recent. însă nu avea cum să-i dea uitării brutalitatea, indiferenţa, orbirea. Ca toţi membrii SS, Beewen era, la rândul său, un exponent al răului.

La etajul trei dădu peste un peisaj similar: fantome aşezate cot la cot, stive de valize şi obiecte din vieţi anterioare. Se orientă şi porni spre dreapta, încercând să înainteze tară a-i deranja prea mult pe cei refugiaţi aici. în urma ei, paşii lui Beewen se auzeau distinct, grei, făcând să tremure scândurile podelei.

Ajunse, în sfârşit, în faţa apartamentului 34. Se pregătea să bată, când uşa se deschise şi un bătrân, doi copii şi două adolescente ieşiră în şir indian. Se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă şi îi urmări cu privirea, până când dispărură în mulţime. Cu siguranţă, cei care ocupau acest apartament se simţeau la fel ca nişte cleme de rufe înşirate pe o sfoară.

Fără să-l privească pe Beewen, intră în apartament şi, după lumea valizelor, îi fu dat să pătrundă într-o lume a cearşafurilor.

66.

Era un apartament mare, cu patru sau cinci camere. Odinioară fusese casa unei familii înstărite. Fiecare dintre aceste încăperi fusese împărţită în două sau trei compartimente, cu ajutorul unor paravane făcute din cearşafuri. Avea în faţă un adevărat labirint cu pereţi din pânză albă sau din pături vechi, ce delimitau mici adăposturi cu ziduri flexibile, care ascundeau o familie, ori poate mobile sau bibelouri.

— Domnule profesor Kirszenbaum?! strigă ea, la întâmplare.

Niciun răspuns. înaintară pe culoar, întâlnind câteva chipuri, mai multe valize şi o mulţime de pantofi.

— Domnule profesor Kirszenbaum?

— Aici.

Vocea venea dintr-o încăpere aflată în dreapta. Minna se strecură printre pereţii flexibili, auzind în urma sa paşii lui Beewen, ai cărui umeri laţi tulburau echilibrul universului fragil ca un castel din cărţi de joc.

Ridică un cearşaf cârpit şi descoperi un bărbat îmbrăcat într-

o cămaşă de un albastru palid, aşezat în faţa unui reşou, pregătindu-şi un ceai. Şi-l amintea pe profesor şi nu uitase că acesta era cu adevărat un bărbat frumos.

Rămăsese magnific, poate chiar mai mult acum, cu părul încărunţit şi o mulţime de riduri ce îi încadrau trăsăturile impecabile. În amintirea ei, chirurgul era un bărbat înalt, cu maniere fine şi... ironic. Buzele lui schiţau mereu un zâmbet băşcălios care părea că spune: „Am văzut toate ororile războiului, am operat şi am amputat membre sub cerul liber, am trăit coşmarul spitalelor de pe front, aşa că nu încercaţi să mă luaţi de fraier". Privilegiat datorită vârstei sale, i se permisese să-şi instaleze culcuşul în apropierea sobei. Nu era un avantaj deosebit la vreme de vară, căci acum era nevoit să doarmă în mirosul de cărbuni şi cenuşă rece. Când avea să vină iarna însă, acest amplasament avea să se dovedească excelent din punct de vedere strategic. Desigur, dacă avea să mai supravieţuiască până atunci.

— Bună ziua, domnule profesor. Sunt Minna von Hassel. Vă mai amintiţi de mine?

Zâmbetul lui se lărgi.

— Bineînţeles, Minna... Frumos din partea ta c-ai venit să mă vezi la noua mea reşedinţă. E puţin cam populat pentru un sihastru ca mine, dar trebuie să ne adaptăm, nu-i aşa? S-au petrecut atâtea de la ultima noastră întâlnire! Cărui fapt îi datorez această minunată vizită?

Vocea medicului era pe potriva blândeţii ce i se citea pe chip. Totul era lin la Kirszenbaum, precum curgerea mierii în fundul gâtului.

Minna nu avea timp pentru introduceri şi politeţuri inutile. Nu se obosi nici măcar să-l prezinte pe Franz, care se încurcase în şnurul unei draperii şi se zbătea să scape de acesta precum o morsă prinsă într-un năvod.

în câteva cuvinte, îi rezumă situaţia şi îi explică urgenţa acesteia. Scoase din poşetă mulajul facial. Kirszenbaum îl studie cu ochi de expert.

— Pe scurt, aţi vrea să vă ajut să identificaţi un ucigaş

care vânează neveste de naziști?

— Exact.

— Iar dumneavoastră ce aveți de gând să faceți pentru a-i aresta pe ucigașii de femei și copii evrei? i se adresă el lui Beewen, care reușise în sfârșit să se elibereze.

Franz nu catadicsi să-i răspundă. Avea pe chip expresia tâmpă a unui călău care vede cum, pe neașteptate, unul dintre capetele tăiate începe să-i vorbească. Minna își dădu seama că n-ar fi trebuit să-l aducă aici. Efectul prezenței sale era sută la sută negativ.

— îmi cereți ajutorul, reluă chirurgul. Ce îmi oferiți în schimb?

— Nimic, interveni Beewen.

Colosul înaintă un pas. Genunchiul i se ciocni de reșou. îl despărțeau doar câteva zeci de centimetri de chirurg.

— Nu vă oferim nimic, căci, indiferent ce v-am propune, ar fi o minciună.

Kirszenbaum scutură din coama sa albă.

— în acest caz, mi-e teamă că n-am să vă pot ajuta.

— în schimb, aș putea grăbi mersul firesc al lucrurilor, reluă Beewen, pe un ton mai apăsat. Nu știu cât timp vi se va mai permite să rămâneți aici, dar eu aș putea să vă schimb destinul încă de mâine. Ar fi de-ajuns o vorbă din partea mea și...

— Asta e o amenințare? râse Kirszenbaum, sincer amuzat. Dragul meu domn, amenințările sunt eficiente împotriva cuiva care ar mai avea ceva de pierdut. Nu este cazul unor morți-vii ca noi. Credeți că m-ați putea speria, dar noi suntem deja morți și lumea în care credeam a murit și ea.

Minna interveni, căci discursul brutal al lui Beewen chiar nu era de niciun folos. De data asta, încercă să ofere un nou argument:

— Domnule profesor, asasinul pe care îl căutăm a ucis-o pe Ruth Senestier, care-i confecționase o nouă mască, cea pe care o poartă atunci când își elimină victimele. A ucis-o pe Ruth pentru a o reduce la tăcere.

Zâmbetul era încă acolo, pe chipul lui Kirszenbaum, dar era un zâmbet împietrit, suspendat, lipsit de sevă.

Minna insistă:

— Nu m-aţi cunoscut prea bine, domnule profesor, dar eu vă ştiu de multă vreme. Pe când lucram la Spitalul Carităţii v-am văzut în acţiune în vreme ce salvaţi sute de pacienţi cu feţe mutilate. V-am simţit compasiunea şi generozitatea. Oricare ar fi situaţia în care vă aflaţi acum, nu puteţi să ne refuzaţi ajutorul. Sunteţi singura noastră speranţă.

Kirszenbaum reflecta. Luă din nou în mână mulajul şi-l studie cu

atenţie.

— Nu mai am un atelier.

— Aţi putea folosi atelierul lui Ruth.

Ideea aceasta i se ivise spontan în minte.

— Aş avea nevoie de cel puţin o săptămână.

— Aveţi la dispoziţie doar noaptea aceasta.

— Cum?

— Mâine la amiază, acest individ va participa la o paradă a veteranilor. Până atunci trebuie să ştim cum arată. Doar în acest mod putem să-l recunoaştem şi să-l arestăm.

Medicul îşi propti mâinile pe genunchii săi ascuţiţi şi, sprijinindu-se în acest fel, se ridică în picioare. Era la fel de înalt ca Beewen.

— Conduceţi-mă la atelierul lui Ruth. Aş vrea să nu fiu deranjat sub niciun pretext.

Ca să nu aibă mustrări de conştiinţă pentru inactivitate, căci era sâmbătă şi nu avea nicio întâlnire programată, Simon Kraus se hotărî să joace rolul de gardă de corp a Gretei Fielitz.

După urmărirea de la Meyers Hof şi criza de isterie a lui Beewen din apartamentul lui Krapp, Simon revenise acasă. Imaginea obsedantă a ucigaşului, cu vălul negru ce-i acoperea faţa şi cu uniforma lui nazistă, nu-i dădea pace.

Făcuse un duş, apoi încă unul, şi încă unul... Toată dimineaţa încercase să scape de obsesia celor văzute şi trăite în zori. Criminalul cu faţa lui mutilată, Dynamo bălăbănindu-se atârnat de grindă, el însuşi cu Luger-ul în mână, gata să împrăştie înjur moarte şi distrugere...

Pe la unsprezece, Simon revenise din nou cu gândul la pista sa preferată: chiar dacă Josef Krapp era ucigaşul, care putea fi oare taina viselor? Cum se explica faptul că ucigaşul le apărea victimelor potenţiale în timp ce acestea dormeau?

Revenise aşadar la cea dintâi teorie a sa: Omul de marmură se impusese în mintea Doamnelor de la Adlon, după ce acestea văzuseră un obiect sau o imagine care-i semăna. Era prea târziu pentru a le lua la întrebări pe Susanne, Margarete sau Leni, dar era posibil ca Greta să-şi poată aminti.

Dar, mă rog, ales, ea ar fi putut să îl conducă prin Berlin, în locurile pe care le frecventa, în căutarea unui posibil indiciu. Simon omisese însă un amănunt important: Greta nu mai ieşea din casă. încă din ziua precedentă, el şi Beewen o convinseseră că era în pericol de moarte. în consecinţă, tânăra femeie se hotărâse să se baricadeze în vila în care locuia. în acelaşi timp, Beewen îi repartizase doi cerberi, care făceau de strajă sub ferestrele ei.

Simon se izbi de un prim refuz la telefon. Nu se lăsase însă descurajat şi dăduse o fugă acasă la Greta, la vila cochetă din apropiere de Ku'damm.

— Să fac o tură prin prăvălii, când ştiu că sunt ameninţată de un ucigaş? uriaşe Greta. Ţi-am mai spus, nici nu mă gândesc.

— Vom fi protejaţi de gărzile tale de corp. Nu rişti absolut nimic.

— De ce vrei să facem asta?

Simon îi luă mâinile într-ale sale. Erau fierbinţi, poate chiar avea febră.

— Sunt convins că, înainte de a-l visa, l-ai văzut undeva cu ochii tăi pe Omul de marmură.

— Şi ce-i cu asta?

— Ca să-l găsim, ar trebui să refacem traseele tale obişnuite şi...

— *Mein Gott...*

îşi dusese mâinile la faţă de parcă spusele lui Simon ar fi fost de ajuns pentru a-i reaminti grozăvia situaţiei.

— O să-ţi facă bine să ieşi, insistă el. Nu poţi rămâne veşnic claustrată aici.

— Soţul meu n-ar fi niciodată de acord.

— Şi de când, mă rog, ai început să asculţi de soţul tău?

Greta nu-şi putu stăpâni râsul.

— Aşteaptă-mă un minut.

Minutul acela se prelungise aproape o jumătate de oră, dar aşteptarea îi fusese răsplătită.

Greta se schimbase din cap până-n picioare. Purta acum o

rochie de vară din pânză de in roz, cu un guler brodat, şi pantofiori de pânză deschişi, cu şireturi legate precum cele ale sandalelor romane. O ţinută superbă, potrivită pentru statutul unei potenţiale victime.

în maşină, tânăra îi şoptise:

— N-am dormit toată noaptea. Aseară am primit un telefon de la Himmler.

— Heinrich Himmler?

— Mai ştii vreun alt Himmler? E prieten bun cu soţul meu.

— Ce ţi-a spus?

— M-a sunat ca să mă îmbărbăteze. După spusele lui, întreaga poveste e sub control. Toate serviciile poliţiei Reichului sunt pe urmele asasinului. Pe de altă parte, însă, m-a sfătuit să fiu prudentă.

Aceasta era cea mai bună confirmare a faptului că acest caz al Doamnelor de la Adlon preocupa cele mai înalte sfere ale statului nazist. Paradoxal, tot acesta era şi motivul pentru care Beewen conducea o anchetă cât se poate de discretă, folosindu-se de civili fără niciun fel de grade militare.

— Unde mergem? întrebă Simon.

— La coafor.

El nu-şi ascunsese uimirea.

— Vrei sau nu să facem un tur al locurilor pe care le frecventez?

După salonul de coafură, urmase o plimbare prin marile magazine, apoi la un vânzător de covrigi. Brăzdaseră Berlinul în lung şi-n lat, iar Simon cercetase fiecare vitrină, fiecare colţ al galeriilor, fiecare coloană cu afişe întâlnită în cale. Nu găsi însă nicio imagine, nici măcar vreo siluetă care să amintească de Omul de marmură...

— Şi-acum?

— Manichiură.

Simon nu se aşteptase la un periplu prin instituţii de cultură, dar asta era, parcă, prea de tot... O cunoştea îndeajuns de bine pe Greta. îi era pacientă de patru ani şi se culcase cu ea în câteva rânduri, „pentru a o ajuta să descâlcească ultimele noduri gordiene ale nevrozelor ce o stăpâneau", sau cel puţin aşa sunase textul pe care i-l servise.

O ştia inteligentă, însă de-o inteligenţă viscerală, aplicată la toate mărunţişurile care alcătuiau viaţa cotidiană şi relaţiile ei cu alte persoane. Greta era perspicace şi se pricepea să citească oamenii, dar, în rest, era aproape analfabetă.

Acesta era însă unul dintre motivele pentru care îi era dragă. Intelectualii ca el erau adesea obosiţi de cei ce le semănau şi de interminabilele discuţii pe care le purtau. Atunci când întâlnea un mic animăluţ de felul Gretei, perfect adaptat la biotopul său, se bucura să-i poată savura simplitatea, spontaneitatea şi felul direct de a relaţiona.

— îţi plac?

îi arătă mâinile şi unghiile acoperite de un lac delicat.

— Sunt superbe.

Era sincer. Greta îşi cultiva frumuseţea ca un soldat ce-şi ascute armele, şi avea dreptate să procedeze aşa. în definitiv, Simon era convins că şi Beewen îşi demonta în întregime Luger-ul şi-i lustruia atent fiecare piesă.

Urcară din nou în maşină şi şoferul cel mut ca o piesă de mobilier demară.

— Care ne va fi următoarea oprire?

Greta, care se înviorase vizibil, păru a sta pe gânduri.

6
8

— Hmmmm... Ziua mea se cam încheie în acest punct.

— în general, nu mai există nicio altă oprire finală?

— Cafeneaua Kranzler.

Situată la intersecţia dintre Unter den Linden şi FriedrichstraBe cafeneaua Kranzler era una dintre cele mai populare din întreg Berlinul, iar Simon era surprins că Gretei îi plăcea acest loc, mult prea banal pentru o membră a Clubului Wilhelm.

Lui Simon, în schimb, chiar îi plăcea acest local, îndeosebi pentru firma sa luminoasă, ale cărei litere sinuoase erau suprapuse pe un fond cu striaţii verticale. I se părea o promisiune a veseliei şi frivolităţii, în ciuda omniprezentelor steaguri cu svastică ce fluturau deasupra intrării.

Se instalaseră pe terasă, iar Simon studia, pasiv, trecătorii ce se rostogoleau de-a lungul bulevardului precum pietrele pe fundul unui râu repede de munte. S-ar fi aşteptat ca, în umbra atâtor vulturi şi svastici, printre coloanele ce se înălţau ca nişte stâlpi de execuţie, berlinezii să se strecoare tiptil, pe lângă ziduri.

Dimpotrivă!

Era o larmă generală, se auzeau râsete în lumina amurgului, se ciocneau halbe cu strigăte nepăsătoare de *„Prosti"* Toţi cei de pe terasă păreau că sorb gâlgâit din belşugul auriu al luminii de vară târzie.

Era un du-te-vino continuu de soldaţi, treceau furgonete încărcate cu materiale militare, dar, departe de a fi apăsaţi de aceste semne ale războiului, berlinezii păreau mai degrabă că le apreciau prezenţa. Era semnul ordinii existente: toate aceste maşinării negre, verzi sau cenuşii îi protejau, le dădeau o anume siguranţă. *Fie ce-o fi,* păreau a spune toţi.

— Cred că aş fi preferat să rămân acasă, în loc să îmi petrec după- amiaza alături de un cioclu ca tine, rosti Greta.

Simon ridică din sprâncene.

— Ce spuneai?

— N-ai mai scos o vorbă de o grămadă de vreme.

— îmi pare rău.

— La ce te gândeşti?

6
9

— Mă gândesc că mi-am pierdut timpul.

Ea îşi privi unghiile, nepăsătoare.

— Eşti de-a dreptul fermecător.

— Mă refeream la o pierdere de timp din perspectiva anchetei.

— Asta înseamnă că acum eşti în postura unui anchetator? La ce te

aşteptai, spune-mi?! Te aşteptai să-l vezi pe cel din visul meu ieşind din vreun gang?

— Eşti sigură că n-ai ajuns şi prin alte părţi, în săptămânile din urmă?

— îmi pare rău dacă n-a fost o plimbare îndeajuns de distractivă pentru tine.

— Gândeşte-te bine. Eşti sigură că aţi fost toate prin aceste magazine şi la acest salon de coafură?

— Mai mult sau mai puţin... Avem obiceiuri asemănătoare, dar fiecare dintre noi îşi are propriile preferinţe. Eu te-am dus prin locurile pe care le frecventăm obligatoriu.

Ea sorbi cu poftă din halba de Löwenbräu; plimbarea părea să-i fi redat pofta de viaţă: nu se mai temea de ucigaş şi nici nu se gândea la prietenele ce-i fuseseră ucise.

— Ar trebui să plec. Lui Günter nu-i place să nu mă găsească acasă atunci când vine.

Simon încuviinţă şi se ridică, lăsând pe masă câteva mărci.

— O să ne despărţim aici, o avertiză el. Am să mă întorc pe jos.

— Vrei să aruncăm o privire şi în Pasajul Teilor?

— De ce ne-am duce acolo?

— Fiindcă pe-acolo ne întoarcem *întotdeauna* către casă.

Psihiatrul ridică din umeri.

— Dacă vrei, n-am nimic împotrivă.

Porniră, urmaţi îndeaproape de gărzile de corp, de care mai că uitaseră.

Pasajul Teilor era de nerecunoscut. Odinioară, aici fiinţase o galerie prăfuită, cu o succesiune de vitrine murdare, cu ornamente şi o colonadă fals-renascentistă cam de prost-gust. Pe-atunci, domnea aici o atmosferă dubioasă, ce dădea vizitatorilor impresia că pătrundeau în peştera lui Aii Baba.

Totul fusese însă renovat. Acoperişul vitrat era impecabil, iar vitrinele luminate excesiv erau despărţite de suprafeţe placate cu marmură. Galeria devenise un soi de palat al oglinzilor, cu reflexii orbitoare.

Deodată, imaginea îi sări în ochi.

în vitrina unei prăvălii ce vindea pasionaţilor afişe de cinema, Simon zări afişul unui film ştiinţifico-fantastic, *Der Geist der Weltraums* („Fantoma spaţiului"), ce-l avea drept vedetă pe Kurt Steinhoff. Dincolo de profilul marelui actor se zărea un monstru ce purta o cască verzuie ce
semăna mult cu masca pe care Simon o desenase.

Nu credea că se înşelase. Dacă Doamnele de la Adlon trecuseră pe aici, după cum spusese Greta, însemna că toate avuseseră ocazia să vadă „fantoma spaţiului". Casca personajului, brăzdată de o bridă orizontală şi bombată precum casca unui aviator, părea sculptată într-o marmură preţioasă; ceea ce se distingea în partea de jos a feţei nu era tocmai atrăgător: buze negre, late şi groase, ca un fruct întunecat, maxilare puternice, care păreau că împărtăşesc duritatea minerală a căştii.

Simon o apucă pe Greta de braţ.

— Uită-te la afişul acela. îţi spune ceva?

— *Mein Gott...*, murmură ea. El e! Omul din visul meu!

— Nu-ţi aminteşti dacă l-ai văzut sau nu dăţile trecute când ai trecut pe aici?

— Nu.

Simon privi în jur. O croitorie pentru bărbaţi. Un magazin unde se vindeau păsări exotice. Un negustor de pipe. Ceva mai încolo se zărea intrarea în Muzeul de Anatomie, preschimbat ulterior în „Muzeul Supraomului". Apoi un bistro unde se serveau cârnăciori şi bere la butoi era urmat de o librărie care, la prima vedere, era specializată în cărţi vechi...

Lucra oare ucigaşul într-una dintre aceste prăvălii? Făcea livrări pe aici? Sau era paznic? Un ofiţer nazist care-şi avea biroul undeva prin preajmă? în orice caz, remarcase el însuşi acest afiş şi ştia că şi Doamnele de la Adlon îl văzuseră... Să fie oare chiar Joseph Krapp ucigaşul?

— Aşteaptă-mă aici, îi ceru Simon Gretei, pe un ton ce nu admitea replică.

Intră în prăvălie şi cumpără afişul, întrebându-l ulterior pe vânzător câteva lucruri, pe un ton cât mai firesc cu putinţă. Era

afişul un exemplar unic? Mai vânduse astfel de afişe? Se mai interesase şi altcineva despre acest film sau despre imaginea de pe afiş? Vânzătorul îi răspunse cam într-o doară, iar ceea îi spuse era mai degrabă de ordin general. *Der Geist des Weltraums* era un film de duzină din 1932, o incursiune izolată a cinematografiei germane în domeniul ştiinţifico-fantasticului. Vânzătorul aşezase afişul la loc de cinste fiindcă îl considera cu mult mai bun decât filmul căruia îi făcea reclamă. în orice caz, era o imagine sugestivă.

Simon era de acord. într-adevăr, afişul fusese mai mult decât sugestiv. în timp ce vânzătorul rula afişul care nu era de dimensiuni foarte mari, sub şaptezeci pe patruzeci de centimetri, Simon continuă să privească înjur, cu fereală. Avea senzaţia că era pe cale să fure un obiect sacru, Lâna de Aur, de pildă.

Dincolo de tejgheaua de lemn, pe perete era atârnată o oglindă. Simon putea astfel să o observe pe Greta, care îl aştepta în faţa magazinului, printre trecătorii indiferenţi.

Deodată observă un bărbat care-l privea ţintă, pe sub borurile late ale pălăriei sale. Stătea rezemat de un stâlp decorat cu ornamente de stuc. Purta o haină de piele, iar asta însemna că era de la Gestapo. Plasase Beewen încă un om pe urmele Gretei, tară să le fi spus? Nu, individul nu părea deloc interesat de frumoasa berlineză, deşi aceasta se afla la doar câţiva metri de el. Privea, fără măcar să clipească, spre Simon.

El era cel urmărit.

69.

- N-am priceput nimic din dosarul tău.

Cu freza lui ondulată, mustăţile răsucite şi silueta sa cambrată, Griinwald părea descins dintr-o altă epocă. în plus, îi plăcea să adopte atitudinea unui ofiţer prusac, cu mâinile la spate, sprijinindu-se pe piciorul drept şi cu stângul flexat. Cu cizmele înalte, lustruite, amintea de un cavaler de la 1870, care

îşi priponise calul afară şi se împăuna la curtea lui Wilhelm al II-lea.

Aparent, Griinwald n-avea nimic nazist în înfăţişare. în schimb, nebunia criminală zburda liberă pe sub ţeasta lui. Din acest punct de vedere, era un exponent perfect al Casei Brune.

Era unul dintre cei mai violenţi ofiţeri ai Gestapo-ului, un titlu disputat cu ferocitate, de altminteri. Lui i se datorau, de exemplu, primele încercări de tortură cu ajutorul electricităţii. în sfârşit, se pare că-i făcea plăcere să cânte arii de cabaret în timpul şedinţelor de tortură.

— Va trebui să îmi explici.

Ar fi fost o pierdere de vreme. Iar asta, în primul rând fiindcă nivelul inteligenţei lui Griinwald era undeva pe la pragul uşii. în al doilea rând, dosarul în sine era doar o adunătură de piese disparate prea puţin convingătoare: fragmente din raportul lui Max Wiener, verificări standard ale Gestapo-ului, confidenţele unor *Blockleiteri* şi diverse depoziţii lipsite de interes.

Esenţa cazului se afla în altă parte.

Firul principal al anchetei era cel urmat, discret, de către Beewen, Minna şi Simon. Despre acesta, Beewen nu putea să vorbească, deşi îi condusese în acea dimineaţă la Meyers Hof.

— întreabă-mă concret şi am să-ţi explic, rosti Beewen, pe un ton conciliant.

Griinwald se osteni să ridice cu două degete dosarul îmbrăcat în pânză, apoi îi dădu drumul pe masă, cu lehamite.

— Am o singură întrebare: de unde-ai scos tu că Josef Krapp ar fi ucigaşul nostru?

Exprimarea posesivă, „ucigaşul nostru", nu lăsa nicio umbră de îndoială: Griinwald intenţiona să se implice în anchetă, poate chiar să preia conducerea acesteia. Răbdător, Beewen îi explică, sau mai degrabă încercă să îi explice că anchetase în rândul celor cunoscuţi drept obsedaţi de pantofi, iar Josef Krapp ocupa un loc fruntaş pe lista acestora.

— Pe bune? Dar n-am găsit nimic în dosar pe subiectul ăsta.

— Dovezile importante le păstrez la loc sigur.

— Ce vorbeşti, Franz? Nu există un loc mai sigur decât

sediul Gestapoului.

Pentru a-i reteza avântul, Beewen se hotărî să-i bage niţel frica-n oase:

— Nu te-ai întrebat ce s-a întâmplat cu Max Wiener, acel *Kriminalinspektor* însărcinat la început cu această anchetă?

— A fost dat afară. Ăia de la Kripo sunt nişte incompetenţi, cu toţii.

— Wiener era unul dintre cei mai buni criminalişti. N-a fost dat afară. A dispărut.

Vârfurile mustăţilor lui Griinwald fremătară.

— Mi s-a spus c-a fost transferat.

— Da, la doi metri sub pământ.

Hauptsturmfuhrer-ul încasă lovitura. La Gestapo, nimeni nu stătea aşezat într-un fotoliu ejectabil, ci mai degrabă pe propriul mormânt.

— Wiener a murit fiindcă a dat greş cu ancheta sa. Reich-ului nu-i plac perdanţii.

— Ba dimpotrivă, cred eu.

Griinwald, care nu era tocmai o minte strălucită, se foi pe scaun, de parcă uniforma i-ar fi provocat mâncărimi. Nu-i plăceau exprimările criptice, paradoxurile şi misterele.

— Wiener a murit fiindcă a descoperit ceva ce n-ar fi trebuit să descopere.

— Aşadar, vrei să spui că dacă vom reuşi, vom sfârşi noi înşine pe post de îngrăşământ?

— E ceea ce aş vrea să evit dar, din capul locului, ancheta asta nu are o soluţie câştigătoare. Dacă dăm greş, vom sfârşi în lagăr. Dacă reuşim, ne aşteaptă un câmp cu cartofi.

Griinwald amuţi. Mustăţile i se profilau pe obraji, precum coarnele unei văcuţe. Nu-i lipsea decât un monoclu.

— Ai cumva idee ce anume ar putea fi atât de periculos?

— Nu. Dar toate acestea ascund un adevăr scandalos. Un scandal pe care nu trebuie să-l aducem la lumină.

— Cu siguranţă, nu e vorba de faptul că Krapp e de-al nostru.

în privinţa asta, Beewen era de aceeaşi părere: un nazist care ucidea femei nu era deloc ceva de laudă, dar era departe de-a fi un capăt de lume.

Griinwald se ridică şi făcu câţiva paşi, cu capul plecat şi mâna dreaptă pe mânerul pumnalului. Era o imitaţie destul de bună a lui Perninken, care la rândul său îl imita pe mult-iubitul *Führer*.

— Care ţi-e planul? întrebă el într-un târziu.

— Trebuie să-l dăm în urmărire pe Krapp. Să ne punem toţi oamenii la treabă. Să-i anunţăm pe *Blockleiteri.* Nu-l putem lăsa pe Krapp să ne scape prin golurile reţelei.

Griinwald nu părea deloc convins. Beewen reuşise să-i vâre în minte viermele îndoielii.

— Şi dacă îl încolţeşti, ce vei face? întrebă el.

— îl vom da pe mâna justiţiei, ca să aibă parte de un proces în toată regula.

— Vorbesc serios.

Beewen nu intenţiona să-şi dea în vileag planul cu execuţia pe frontul polonez. Era o afacere personală.

— îl voi împuşca ca pe un câine şi-am să mă rog să nu ne fie rezervată aceeaşi soartă.

Griinwald continua să se plimbe de colo-colo, perplex. Scândurile podelei scârţâiau sub greutatea paşilor săi.

— Şi spui că, deşi ai preluat ancheta de-o bucată de vreme, tot n-ai idee ce se ascunde în spatele poveştii? reluă el.

— Nu. în afară de cazul în care Krapp n-ar fi, de fapt, cel pe care-l căutăm.

— Cum?

Griinwald îşi ridicase brusc privirea, şocat. Apoi îşi recăpătă cumpătul, încruntându-se.

— Ar fi o posibilitate, admise el. Mă gândesc şi eu la alte eventuale piste.

Fu rândul lui Beewen să fie surprins.

— Care ar fi acelea?

— O să afli cât de curând.

Beewen nu putea să treacă cu vederea remarca plină de

subînţelesuri.

— Ai citit dosarul şi intenţionezi să explorezi alte direcţii? Ideile ţi-au venit aşa, deodată, după lectura raportului?

Pe faţa celuilalt se lăţi un rânjet.

— Tu ce credeai? Că abia am început să mă interesez de afacerea asta? Că n-a stat nimeni cu ochii pe tine de la bun început?

Uneori, Beewen însuşi raţiona mai lent. Bineînţeles! încă din momentul în care îi fusese încredinţată ancheta, Griinwald fusese *Doppelgänger-vX* său, o umbră care-l însoţea la tot pasul.

Beewen înghiţi fierea care-i ardea gâtlejul. Se gândi la Minna şi la Simon. Ce ştia, de fapt, târâtura de Griinwald?

— Hai, spune-mi, care-ţi sunt celelalte piste? insistă el. Trebuie să lucrăm în echipă la acest caz. Aşa ne-a cerut Peminken.

— Am să te anunţ în timp util, îi răspunse Griinwald, criptic.

Beewen se uită la ceas: îşi pierdea timpul cu licheaua asta.

N-avea decât să facă ce voia...

— Mă întorc la birou, rosti el, pocnind din călcâie. Când te vei hotărî să vorbeşti mai limpede, ştii unde mă găseşti.

70.

Beewen îi făcuse Minnei o promisiune, trebuia să şi-o ţină. Pusese aşadar presiune pe Dynamo pentru ca acesta să procure dosarul lui Ernst
Mengerhâusen.

— E nazist de la începuturi, îi explică Holm. A participat la Puciul de la Berărie. Se laudă oricui îl ascultă cu carnetul său de partid, care poartă numărul 16. Ştii genul de individ.

— Practică medicina?

— Nu. E mai degrabă un soi de cercetător. Unul strălucit, din câte-am priceput eu.

— Mai spune-mi.

Holm, aşezat în faţa biroului lui Beewen, răsfoi teancul de hârtii pe care- 1 ţinea în mâini.

— Are cincizeci şi patru de ani. E german pursânge. E originar din Karlsruhe, a studiat medicina la Universitatea din Heidelberg. Prima specializare i-a fost în obstetrică-ginecologie, dar nu e angajat la niciun spital. A predat la Universitatea Caritătii şi a făcut cercetări despre hormoni, în colaborare cu societatea farmaceutică Schering-Kahlbaum, la începutul anilor '30. în urma cercetărilor au fost obţinute...

Holm se întrerupse o clipă, pentru a silabisi, cu degetul pe foaie:

— Progynon şi Proluton.

— Ce sunt astea?

— Produse împotriva sterilităţii. Sunt foarte eficace, sau cel puţin ăsta le e renumele. Tipul ăsta e un adevărat pionier în domeniu.

Mengerhâusen, cel atât de grăbit să elimine „gurile inutile", lucrase iniţial în slujba creării vieţii. Nu era neapărat o contradicţie: depindea de ce anume se înţelegea prin acea „viaţă".

— în prezent, e un soi de fantomă în cadrul SS-ului. Vine şi pleacă, întotdeauna cu motocicleta lui cu ataş, şi nimeni nu poate spune exact cu se ocupă.

— De ce organism aparţine?

— Posibil să fie la KdF, cancelaria *Ftihrer*-ului, dar nici măcar asta nu se ştie cu certitudine.

— Ce funcţie ocupă în prezent?

— Nu se ştie exact. Se presupune că s-ar afla la originea programului *Gnadentod.*

— Adică?

— Moartea acordată din milă. Naziştii vor să elimine handicapaţii şi bolnavii mintal.

Beewen era siderat. Minna, lista ei, castelul Grafeneck... Aşadar, toate acestea erau deja (aproape) de notorietate publică.

— Există un program oficial în sensul ăsta?

— Ştii cum e la SS. Sunt nişte nume care circulă

neoficial, dar nu există îndoieli că Ernst Mengerhăusen este implicat în proiect, într-un fel sau altul.

— Asta-i tot ce ai reuşit să afli despre el?

— Nu. înaintea poveştii cu moartea din compasiune, a muncit mult la sterilizarea bolnavilor mintal şi a ţiganilor. Tipul e dus cu sorcova. în urma adoptării legilor de la Nürnberg, a practicat numeroase operaţii...

Dynamo se apucă din nou să citească de pe fişa lui:

— Legarea trompelor, vasectomie, castrare, extirparea uterului... Se pare însă că specialitatea lui sunt radiaţiile. Mai exact expunerea nefericiţilor la radiaţii gamma, la eşantioane de radiu, cu scopul arderii organelor genitale periculoase. Ţi-am spus, tipul e sonat.

încă un dement nazist, ceea ce n-ar fi trebuit să îl surprindă, având în vedere mediul în care se învârtea. însă acest dement anume le dădea târcoale Minnei şi tatălui său...

— Tipul are un birou, nu?

Dynamo scoase din buzunar o hârtiuţă.

— Asta-i adresa. Comitetul consultativ şi nu mai ştiu cum. Ca întotdeauna, denumirea e din cale-afară de pompoasă: „Comitetul Reich- ului pentru recensământul ştiinţific al bolilor grave ereditare şi congenitale". Cei familiari cu proiectul în cauză îl numesc însă prescurtat, „Comitetul Reich-ului". Ei bine, Comitetul ăsta nu există cu adevărat, dar adresa sediului e asta. Se pare că Mengerhăusen are un birou acolo.

Beewen despături foaia şi citi: Enkircher Straße numărul 63, în cartierul Frohnau. Undeva la periferia nordică a Berlinului, aşadar, la o distanţă de aproximativ 15 kilometri. Avea să piardă cel puţin două ore pe drum, dus- întors, dar nu avea de ales. O promisiune e o promisiune.

îşi strecură adresa în buzunar.

— Te las şef aici. Sapă în căutarea lui Krapp, vezi care-i sunt obiceiurile.

— Nicio problemă.

— Ai vreun amic în echipa lui Grünwald?

— Da, în măsura în care poţi considera pe cineva din Gestapo drept amic.

— Grünwald susţine că urmăreşte o altă pistă în afacerea de la Adlon.
încearcă să afli despre ce e vorba.

Beewen se pregătea să deschidă uşa, când Holm îl strigă:

— Ar mai fi ceva.

— Ce anume?

— Mengerhâusen are o gardă de corp pe nume Hans Wirth. Ditamai dulapul, cu o mutră de învăţător.

— Şi ce-i cu asta?

— Tipul e din Stuttgart, a lucrat la Kripo. De fapt, e un fanatic, mai rece decât o strângere de mână a lui Hitler.

— Am mai văzut noi de-ăştia, nu-i aşa?

— Am vrut doar să te previn. îl cunosc pe individ, e cu adevărat periculos.

Lui Dynamo nu-i stătea în fire să dramatizeze, aşa că Beewen îşi notă în gând această informaţie. Urma să-l ia de guler pe Mengerhâusen, să-l scuture niţel, iar apoi avea să revină aici cât mai curând posibil.

71.

Pentru a ajunge la Frohnau, în extremitatea nordică a Berlinului, Beewen alese să ia trenul. Se lipsea astfel de şofer şi, în consecinţă, de posibilitatea de-a fi turnat. în plus, îi plăcea la culme ideea de a se amesteca, îmbrăcat în civil, printre berlinezii de rând care se întorceau de la plimbare. Făcuse chiar un efort considerabil pentru a-şi adapta înfăţişarea: pantaloni bufanţi, cămaşă albă, cravată scurtă şi o haină de tweed.

Se afla acum într-un tren ce gonea pe linia nordică, cea care ducea până la Marea Baltică, şi simţea un fior aparte din momentul în care îşi ocupase locul. încă din copilărie, lui Franz îi plăcuseră trenurile: vagoanele care se clătinau, banchetele de lemn (care i se păreau, chiar şi acum, de-o eleganţă aparte), zgomotul roţilor pe şine... Simţea de fiecare dată o nerăbdare

specifică anticipării unei călătorii, deşi, în realitate, nu întreprinsese niciodată o călătorie propriu-zisă.

Pe măsură ce staţiile rămâneau în urmă, gândurile îi deveneau din ce în ce mai sumbre. Ceea ce aflase despre Mengerhâusen îl neliniştea. Individul părea o personificare a urii nesmintite a naziştilor faţă de tot ce nu era conform normei: handicapaţi, alienaţi, asociali... El însuşi, cu un tată a cărui nebunie era poate ereditară, nu valora prea mult pe scara de valori a NSDAP-ului. Cine ştie, era posibil ca el însuşi să figureze pe o listă, undeva...

Frohnau era o aşezare-grădină situată la nord de Reinickendorf, a cărei construcţie demarase la începutul secolului. Ulterior, războiul, loviturile de stat şi crizele politice făcuseră ca proiectul să fie dat uitării, iar din planurile iniţiale rămăseseră acum doar o pădure întinsă presărată cu vile şi un turn a cărui utilitate îi scăpa lui Beewen.

Un lucru era sigur: în acea seară, lumina apusului îi dădea aşezării o aură feerică. Nu s-ar fi zis că Berlinul era la doi paşi, ci peisajul aducea mai degrabă cu cele din Pădurea Neagră sau Bavaria. Era sâmbătă, trecuse de ora opt seara, iar Beewen se întrebă dacă avea vreo şansă să mai găsească pe cineva la birourile „Comitetului Reich-ului”

Deloc surprinzător, la numărul 13 pe Enkircher Straße se afla o vilă cu ziduri albe şi acoperişul din ţiglă roşie, o clădire ce reflecta parcă bonomia teutonă, ale cărei semne distinctive erau tenul palid şi obrajii rubiconzi. Nu era o casă de păpuşi ci o păpuşă de casă...

Observă motocicleta cu ataş parcată în faţa grădinii. Ăsta era un semn bun. Nu se zăreau santinele, nici măcar vreun steag nazist. Mengerhâusen prefera discreţia, se pare. Era omul invizibil, un duh care nu figura în nicio organigramă. Fusese nevoie de tot talentul lui Dynamo, un adevărat copoi antrenat să găsească orice pradă, pentru a face rost de informaţiile privind adresa de faţă.

Sună, îşi prezentă legitimaţia şi fu invitat într-o mică sală de aşteptare. Se întrebă câte familii veniseră până acum aici, fie

convocate, fie din proprie iniţiativă, pentru a discuta despre eliminarea copilului lor malformat, căci nu suportau ideea de a creşte un copil handicapat sub privirile dezaprobatoare ale Reich-ului.

— *Hauptsturmführer*| răsună brusc o voce stridentă ca un claxon.

Un individ roşcat, scund, pe cât de înalt pe atât de lat, îşi făcu apariţia în încăpere. Purta un halat alb, peste un veston militar foarte uzat.

— S-ar putea spune că, dintr-un anumit punct de vedere, vă aşteptam. Urmaţi-mă.

Mengerhâusen părea desprins dintr-un basm pentru copii. Părul roşcat şi foarte des i se revărsa în valuri pe umeri, iar favoriţii de aceeaşi culoare îi coborau până sub bărbie. Faţa lui roşie avea ceva amuzant şi prietenos.

Beewen îl urmă pe un culoar, trecând pe lângă birouri unde încă se mai lucra, chiar şi la această oră destul de târzie. Deocamdată, erau aici doar vreo zece birocraţi. în curând, aveau să fie o sută. Apoi, acest serviciu avea să-şi întindă tentaculele, devenind responsabil de moartea a mii, poate chiar milioane de oameni. Fără să vrea, Beewen era fascinat de această maşinărie birocratică, dedicată şi metodică, ce înlocuise barbaria urlătoare cu o cruzime discretă, cu mânecuţe şi ochelari rotunzi.

Intrară într-o încăpere ce arăta ca o încrucişare între un cabinet medical şi un birou notarial. O masă de consultaţie, o lampă pe picior, un dulap- vitrină cu instrumente lucitoare pentru latura medicală. Teancuri de dosare, o maşină de scris uriaşă şi o bibliotecă plină de tratate de drept (unele dintre cotoare purtând chiar titluri în latină) pentru latura juridică.

Mengerhâusen se instală la birou şi scoase din buzunarul de la piept o pipă lungă, de fildeş. Beewen renunţase deja la ideea de a-l intimida pe acest barosan care, după toate probabilităţile, se trăgea de şireturi cu Heydrich, cu Himmler şi poate chiar cu Hitler însuşi.

Medicul îşi rezemă mâinile mici şi grăsuţe de maşina de scris,

care îi amintea lui Beewen de o orgă barbară.

— Cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumneavoastră, Herr Beewen?

— Mi s-a spus că au existat anumite transferuri ale unor bolnavi...

— Ia te uită, ia te uită, ce repede circulă veştile!

— Herr Mengerhâusen, fac parte din Gestapo. Rolul meu...

Roşcatul îl opri, ridicându-şi mâna lui micuţă.

— Mă îndoiesc că serviciul de care aparţineţi are vreo legătură cu respectivele transferuri.

— Gestapo-ul e interesat de tot ce se întâmplă în Germania.

— Mai puţin în cazurile în care ordinele se dau, cum s-ar spune, pe deasupra capului dumneavoastră.

Esenţialul fusese aşadar rostit: Mengerhâusen nu avea de gând să-şi piardă timpul justificându-şi acţiunile în faţa unui ofiţer inferior în grad.

îşi umplu pipa şi afişă un zâmbet larg încercând să mai îndulcească niţel ameninţarea ce se ghicea din vorbele pe care abia le rostise.

— Vă rog să mă înţelegeţi, urmă el, aprinzându-şi pipa. Suntem pe punctul de a începe o operaţiune vastă, comandată de cele mai înalte autorităţi ale statului. O operaţiune strict secretă, desigur. Mă înţelegeţi, aşadar, de ce nu pot să vă dau mai multe detalii...

Beewen îşi spuse că făcuse tot acest drum degeaba. Ce-avea să-i poată spune Minnei?

— Totuşi, am să fac un efort pentru dumneavoastră, reluă Mengerhăusen, în vreme ce se ridica.

Trase cu sete din pipă.

— De ce aţi face asta? întrebă Beewen, brusc curios.

— O fac pentru tatăl dumneavoastră.

Franz înghiţi în sec. Fişele! Blestematele de fişe personale ale Gestapoului, care recompuneau ţesătura invizibilă a vieţii cotidiene a poporului german. Pe neaşteptate, în minte i se ivi o

viziune de neimaginat: o lume în care oamenii nu-şi mai proiectau umbra pe trotuar, ci lăsau în urmă un foşnet de hârtii, o reflexie dactilografiată care le însoţea fiecare pas.

Indiferent ce-ar fi spus sau ar fi făcut, *Hauptsturmfuhrer*-ul Franz Beewen avea să rămână mereu fiul lui Peter Beewen, un soldat decorat, desigur, dar totodată şi un bolnav mintal care putrezea într-un azil.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, reluă medicul, intuind semnificaţia expresiei de pe chipul lui Beewen. Tatăl dumneavoastră nu va figura niciodată pe listele noastre. Ştim când trebuie să facem excepţii, de dragul unor interese superioare aflate în joc.

— Deci intenţionaţi să îi ucideţi pe toţi ceilalţi?

Mengerhäusen afişă un zâmbet subţire, precis ca mecanismul unui ceas de aur.

— Am purtat deja această conversaţie cu prietena dumneavoastră, Minna von Hassel.

Beewen încuviinţă din cap. De-acum nu mai aştepta să îl convingă cineva. îi era clar că Gestapo-ul nu-i oferea informaţii despre Mengerhäusen, ci chiar pe dos: Mengerhäusen primise informaţii de la Gestapo, despre el.

Medicul trase din pipă şi se rezemă de birou, împreunându-şi braţele pe burtă.

— Trebuie să terminăm cu eterna milă creştină şi cu ideea necesităţii iubirii aproapelui, continuă el. Suntem nevoiţi să recunoaştem că Dumnezeu a mai făcut şi greşeli, în veşnica Sa creaţie. în definitiv, nu se putea gândi chiar la toate. De altfel, nu ne spune oare Geneza că Domnul l-a creat pe om după chipul şi asemănarea Sa? Atunci când replica nu mai seamănă cu originalul, nu e oare corect să o eliminăm? Să-i scurtăm suferinţa?

— Faimoasa „eliminare din compasiune”...

Beewen adoptase un ton sarcastic, pe care-l regretă imediat. Nu era nimic de râs.

— Trebuie să repunem în drepturi legile Creatorului şi să acceptăm selecţia naturală, tună Mengerhâusen. Dumnezeu

se exprimă prin această selecţie naturală, iar nu prin fiecare creatură în parte. E datoria noastră să-i dăm o mână de ajutor.

Trăgând din nou din pipă, arătă spre sacii poştali aruncaţi claie peste grămadă într-un colţ al biroului.

— Care credeţi că este conţinutul tuturor acestor scrisori? Sunt cereri de eutanasiere adresate *Führer*-ului nostru. Primim sute în fiecare zi. Părinţi care s-ar bucura să fie eliberaţi de povara unui copil anormal. Familii care se roagă ca „povara inutilă" să aibă parte de „o moarte fără suferinţă"...

Franz privi sacii de pânză şi-şi spuse în sinea lui că Germania o luase razna cu totul. Aspiraţia spre puritatea sângelui pusese stăpânire pe minţile tuturor, ca o otravă.

Mengerhâusen se urni din loc, dând ocol scaunului pe care era aşezat interlocutorul său.

— Acesta e spiritul *völkisch*, Beewen. Cetăţenii Reich-ului ştiu că, mai presus de sentimentele şi ataşamentul pe care le nutresc faţă de propria progenitură se află un scop măreţ, pe cale de a fi atins.

Se aplecă peste umărul lui Beewen, de parcă ar fi vrut să-i şoptească la ureche:

— Eugenia e o ştiinţă, prietene. Ameliorarea naşterilor, eliminarea rebuturilor... Noi considerăm statul drept un organism viu, în care elementele indezirabile constituie un adevărat pericol. Am început cu sterilizarea, acum trebuie să continuăm de o manieră mai radicală. Corpul naţiunii e plin de paraziţi, iar noi suntem antidotul. Noi suntem remediul!

Beewen sări în picioare şi se întoarse, înfruntându-l.

— Care este rolul dumitale în toate astea?

Fără să vrea, Mengerhâusen se dădu un pas înapoi. Nu-i ajungea lui Beewen nici măcar până la nodul de la cravată. Bâigui, gesticulând:

— Nu am niciun titlu aparte şi nicio responsabilitate... oficială. Sunt mai degrabă un iniţiator... o sursă de inspiraţie... un poet...

Franz îl apucă de gulerul halatului şi-l ridică de parcă n-ar fi cântărit mai

mult decât un fulg. Pipa îi căzu pe podea, răspândind înjur scântei şi jar.

— Să nu te mai apropii de Brangbo şi de Minna von Hassel.

— Hohoho, râse celălalt, deloc intimidat. Mi se pare mie sau detectez simptomele unei relaţii neprincipiale?...

— Sunt convins că-mi cunoşti dosarul...

Cu picioarele atârnând în gol, Mengerhâusen supralicită:

— Bineînţeles. Eşti un ucigaş. O brută tară egal. într-o societate normală, ai fi putrezit demult într-o închisoare.

Beewen îl trânti pe roşcat cu spatele de zid şi rosti dintr-o suflare:

— Tu şi cu mine aparţinem aceluiaşi sistem: o dictatură care ne-a conferit, vremelnic, o putere extraordinară. Poate că nu sunt de calibrul tău, dar să ştii că, dacă mi-aş propune acest lucru, aş putea găsi oricând o cale pentru a-ţi face felul, aşa, ca între bărbaţi. Iar Reich-ul nu va putea să te salveze.

Faţa lui Mengerhâusen devenise vineţie.

— Ce... ce vrei de la mine?

— Vreau să-ţi ştergi Brangbo de pe listă şi să uiţi de existenţa Minnei von Hassel

— Vă repet, tatăl dumneavoastră...

Luându-şi o mână de pe gulerul halatului, Beewen îi repezi un pumn în plină figură, apoi îl trânti cu spinarea de biblioteca sa de notar.

— Nu despre tata vorbesc acum, ci de toţi bolnavii de la Brangbo. Pur şi simplu îi laşi în pace şi-ţi vezi de ale tale.

Lui Mengerhâusen îi dăduse sângele pe nas. Culoarea îl duse pe Franz cu gândul la Minna şi la buzele ei stacojii. „între culoarea sângelui şi vişiniu", se gândi el, apoi îi făcu vânt lui Mengerhâusen, care ateriză peste maşina de scris, iar teancul de dosare i se prăvăli în cap.

Beewen apucă de pe masă nişte foi – cu siguranţă, fişele unora dintre viitorii locatari ai castelului de la Grafeneck – şi îşi şterse sângele de pe mâini. Mengerhâusen se ghemuise într-un colţ al încăperii.

— Şi încă ceva: să nu uiţi să-i trimiţi înapoi la Brangbo

pe pacienţii care-au fost deja ridicaţi!

Beewen ieşi tară să privească în urmă. Pe culoar se întâlni cu mai mulţi funcţionari sosiţi în fugă să vadă ce se întâmplase, iar aceştia se dădură la o parte din calea sa.

Reacţia sa fusese de-a dreptul nebunească. Mai rău, fusese o condamnare la moarte. Ordinul Negru nu-i putea sta în cale pentru a-şi regla conturile? Ce glumă bună! Chiar mâine avea să fie arestat şi executat.

Ajuns afară, trase adânc în piept aerul amurgului târziu. Viaţa, adevărata viaţă, era aici, prezentă, indiferentă la cele ce se întâmplau în Germania nazistă, rostogolindu-şi anotimpurile peste grămezile de gunoi ale vremii.

Singura sa şansă de a-şi obţine iertarea era prinderea ucigaşului Doamnelor de la Adlon şi depunerea cadavrului acestuia pe altarul *Ftihrer*- ului.

În stradă, motocicleta cu ataş rămăsese parcată în acelaşi loc. Călare pe motor, un bărbat fuma o ţigară. Era de statura lui Beewen, dar avea, paradoxal, o figură de intelectual. Trăsături angulare, ochelari mici, rotunzi, cu ramă de aur, o coamă blondă lipită de ţeastă şi un zâmbet de-o blândeţe dezarmantă. Era zâmbetul unei puteri indiferente la tot, un zâmbet de-o nepăsare ucigaşă, Beewen îl recunoscu, tară a-l fi întâlnit vreodată. Era Hans Wirth, fostul poliţist de la Kripo, garda de corp venită de la Stuttgart.

Franz înţelese mesajul. Dacă voia să îl ucidă pe Mengerhăusen, avea să aibă de-a face mai întâi cu acesta. Şi, dacă pe ginecolog l-ar fi putut strangula oricând cu o singură mână, uriaşul cu păr de aur avea să-i dea mult mai mult de furcă. Schimbară un salut în treacăt, iar Beewen, îndreptându-se spre gară, simţi multă vreme privirile celuilalt care-l urmăreau, de parcă l-ar fi avut în cătarea unui Mauser.

Se gândi la defilarea veteranilor de a doua zi.

Avea să-l aresteze pe Josef Krapp.

Iar dacă nu, era condamnat la moarte.

72.

în jurul orei zece seara, cineva sună din nou la uşă.

„Din nou", căci în urmă cu două ore cel care îşi făcuse apariţia fusese Franz Beewen. Cu pantalonii bufanţi şi haina lui de tweed, nu-i mai lipseau decât o pipă din spumă de mare şi un câine de vânătoare pentru a fi gata de- o excursie în Pădurea Neagră.

— Nu mai trebuie să-ţi faci griji din pricina lui Mengerhăusen, anunţă el.

— Cum adică?

— Nu se va mai apropia de Brangbo.

— Dar... Şi celelalte aziluri? Există într-adevăr un program de eutanasiere?

— Da.

— Trebuie să oprim cumva ticăloşia asta, trebuie...

— Hai, dă-o dracului...

Băuseră şnaps. El, cu şosetele lui trei sferturi şi moralul la pământ. Ea, deja ameţită, căci începuse mai devreme. După vizita-surpriză la Gestapo, nu-i mai venise să se întoarcă la Brangbo.

în curând, Beewen aţipise pe canapea. Ea plecase să-i aducă o pătură, găsise una în carouri, asortată la haina lui de tweed, îl învelise şi-l privise cum dormea, în timp ce continua să soarbă din când în când din şnaps.

De data asta, în prag se afla Simon Kraus, strălucitor ca o monedă nouă.

— Cum mi-ai găsit adresa? vru ea să afle.

— Toată lumea ştie că familia von Hassel, ramura comunistă, locuieşte într-o vilă Bauhaus în Dahlem.

— Hai, intră.

— Deranjez cumva? întrebă el, văzându-l pe Beewen pe canapea.

— Fii serios. De ce-ai venit?

— Poate că vreau şi eu acelaşi lucru pe

care şi-ldoreşte el, replică

Simon, făcându-i cu ochiul.

Minna preferă să nu-i răspundă.

— Ai ceva de băut?

— întotdeauna.

îi servi un pahar de rachiu de culoarea chihlimbarului palid.

— Beewen a încercat să dea de tine toată după-masa.

— Am fost pe drumuri.

— Credem c-am găsit o cale de a-l încolţi pe Josef Krapp.

îi rezumă evenimentele după-amiezii: parada militară, Kirszenbaum, posibilitatea de a avea o idee despre cum arăta Josef Krapp, la timp pentru a-l putea identifica. La sfârşitul dării ei de seamă, Simon emise un fluierat admirativ şi ironic în egală măsură.

— Ce-i aia? întrebă ea, remarcând tubul de carton pe care el îl ţinea sub braţ.

Simon trase o duşcă de şnaps şi îşi scutură capul ca un cal nărăvaş. Era adorabil. Minna încerca să evite atât cât era cu putinţă să acorde importanţă frumuseţii fizice. Ea, Sfânta Mironosiţă Minna... Şi totuşi, acest chip... Extraordinara proporţie a trăsăturilor, ochii care luceau domol la umbra unor sprâncene arcuite ca nişte ideograme japoneze atent caligrafiate...

Fără vreun cuvânt, Simon deschise tubul şi scoase, apoi derulă un afiş în culori pentru un film ştiinţifico-fantastic din anii ’30: *Der Geist des Weltraums.*

Minna avu nevoie de câteva secunde pentru a înţelege. Dincolo de profilul perfect al lui Kurt Steinhoff, cel mai mare star german de cinema al vremii, aflat în prim-plan, un extraterestru verzui avansa din planul secund, părând că ameninţă lumea cu fulgerele planetei sale.

Era Omul de marmură.

Exact aceeaşi mască, acoperind oblic partea superioară a feţei, pe un fond străbătut de vinişoare albe şi negre. Chipul

agresorului său din Westhafen.

— Dumnezeule...

— Eram sigur! exclamă Simon, bătând din palme.

Minna îl atenţionă să facă mai puţin zgomot: nu voia să-l trezească pe Beewen. în primul rând, dorea să-l lase să se odihnească, iar în al doilea rând nu avea niciun chef ca acesta să se amestece în explicaţiile lui Simon, care aveau să fie, cu siguranţă, foarte complicate.

Avusese dreptate în ultima privinţă: Simon îi istorisi după-amiaza petrecută cu Greta, descoperirea afişului, ipoteza sa potrivit căreia toate victimele zăriseră acel chip lugubru, care fusese de îndată reciclat şi inclus în vise...

— Şi care e legătura cu ucigaşul?

— Fără îndoială, la un moment dat a văzut el însuşi afişul.

— Acolo, în galerie?

— Acolo sau altundeva. Filmul ăsta l-a inspirat atunci când şi-a ales înfăţişarea.

— Nu crezi că exagerezi?

— Nu eu sunt cel care-a fost agresat de omul cu moaca de piatră.

— Aşadar, visele victimelor nu au, de fapt, o legătură directă cu ucigaşul?

— Singura legătură e masca, dar ar putea fi doar o coincidenţă.

Povestea lui Simon era neverosimilă, dar, ca întotdeauna, inteligenţa,
elocinţa şi vioiciunea lui o făceau să pară posibilă, ba chiar convingătoare.

— Şi care e legătura cu Josef Krapp?

Simon sorbi din nou o gură de coniac.

— Asta e problema. Dacă admitem că teoria mea e valabilă, dar îi adăugăm şi un soldat desfigurat, edificiul începe să pară cam încărcat. Mult prea încărcat.

— Prin urmare, crezi că e cu putinţă ca nu Krapp să fie cel pe care-l căutăm?

— Nu ştiu... în cele din urmă, totul a pornit de la două ipoteze ale tale: că Hoffmann ar fi ucigaşul şi că acesta şi-a asumat identitatea lui Josef Krapp. Dar, în fond, nu avem nicio dovadă directă că acesta e adevărul.

— Krapp e ofiţer nazist, posedă un pumnal...

— La fel ca toţi ofiţerii nazişti.

— Dar pantofii?

— De acord, poate că asta înseamnă că Hoffmann şi Krapp sunt unul şi acelaşi, dar nimic nu dovedeşte că el ar fi ucigaşul Doamnelor de la Adlon. De altfel, cu o mutră ca a lui, nu-mi dau seama cum ar fi putut să se apropie de ele. Le-am cunoscut bine, nu erau genul care să urmeze pe oricine în pădure.

— Krapp a luat-o la fugă la sosirea voastră.

— Să fugi când îţi bate la uşă unul ca Beewen? Mi se pare o dovadă de bun-simţ.

— A încercat să-l ucidă pe Dynamo.

— Legitimă apărare.

în mod normal, ar fi trebuit să-şi piardă calmul în faţa acestui omuleţ cu părul dat cu briantină care-i demonta piesă cu piesă raţionamentul. Dimpotrivă însă, era bucuroasă că avea cu cine să discute: cu un om inteligent care anticipa fiecare reflecţie şi înţelegea, datorită unui talent înnăscut, orice personalitate.

în seara aceea, când Beewen îşi făcuse apariţia, îi admirase forţa fizică şi se simţise atrasă ca de-un magnet de acel bloc de minereu brut. Acum însă îşi dădea seama că, din punctul ei de vedere, atracţia exercitată de Simon era mult mai puternică decât cea strict fizică a SS-istului. în zadar încerca să se prefacă că o atrăgea bestialitatea celuilalt, în adâncul minţii rămânea o cerebrală, şi din acest punct de vedere. Nimic nu era mai seducător, după părerea ei, decât o inteligenţă sclipitoare. Nimic nu putea fi mai fermecător decât o gândire superioară.

— Oricum, răspunsul îl vom avea mâine, spuse Simon, împachetând la loc afişul.

— Mâine... adică atunci când Krapp va fi arestat?

— Nu crezi că va fi aşa?

— Beewen nu le-a spus nimic superiorilor săi, îi

răspunse Minna, îngândurată. Are de gând să încerce, din nou, o operaţiune de comando.

Simon aruncă o privire spre nazistul care dormea netulburat sub pătura în carouri.

— Nu reuşesc să-l înţeleg pe omul ăsta... De ce ne-a implicat în asemenea măsură în rezolvarea cazului? De ce n-a făcut mai degrabă apel la prietenii lui de la Gestapo? Abia ne cunoaşte...

— Nu ştiu, dar sunt alături de el până la capăt. Ruth a fost omorâtă şi vreau ca asasinul să plătească.

— Bineînţeles. Dar câteodată nu-i de-ajuns să strângi din pumnişorii tăi burghezi pentru a fi eficace.

Minna îl măsură din priviri, curioasă.

— Nici eu nu te-am înţeles niciodată... Erai cel mai bun dintre noi la facultate. Aveai stofa de viitor şef de secţie.

— Ai uitat cum sunt priviţi psihiatrii în Germania?

— Ai fi putut să contribui la progresul ştiinţei, să vindeci mii de...

El o opri din priviri. în adâncul ochilor lui luceau fărâme de argint.

— E prea târziu pentru a mai schimba mersul lucrurilor, frumoaso. în Germania de azi nu poţi decât să te laşi dus de val. Să îmi doresc să-i apăr pe cei care sunt deja condamnaţi, iată un lux pe care nu mi-l pot permite.

— Şi-atunci? Ce propui? Să abandonăm tot?

Simon oftă. Sub freza lui dată cu briantină se ascundea, într-adevăr, un cap ca de păpuşă, graţios şi delicat, dar cu o umbră tulburată în privire care-i lucea să tresară pe cei ce-l priveau în ochi. în minte îi veni expresia „salt felin", care nu însemna, de fapt, nimic.

— Tu te-ai născut de partea puterii, a banilor, a aristocraţiei. N-a fost nevoie să lupţi pentru nimic şi, ca atare, puterile tale sunt, ca să zic aşa, intacte. Dar noi, cei ca mine şi ca Beewen, am fost nevoiţi să ne cheltuim întreaga energie pentru a urca.

— Şi asta crezi că v-a făcut indiferenţi, cinici, insensibili? Asta e scuza

ta?

— Când un om sărac luptă pentru a se ridica din noroi, dreptatea e întotdeauna de partea lui. E dreptul lui, al celui asuprit, al celui sărac, al celui nedreptăţit.

— Sunt convinsă că exact aşa gândeşte şi Hitler.

Simon zâmbi şi ea simţi că se topeşte ca o bomboană ţinută sub limbă.

— Am uitat cât de bine te pricepi să dai replici.

— Ai uitat fiindcă nu ştii să asculţi decât replicile tale.

El îşi ridică paharul.

— Să bem pentru cauzele noastre pierdute.

— Vrei să dormi aici?

— Cu tine?

Ea reuşi să zâmbească, un surâs nervos, neîndemânatic. Din felul în care el îşi rostise întrebarea, ea îşi dădea seama că nu glumise decât pe jumătate şi nici fiorii pe care îi simţea ea însăşi nu erau simulaţi. Alcoolul ingerat o îndemna să aleagă soluţia caldă şi simplă de acces acolo unde nimic nu mai contează şi dorinţele se dilată până când anihilează orice altceva.

— Mai bine du-te acasă, reuşi ea să îngaime. Ai să vii mâine la defilare?

— Nu ratez niciodată un eveniment care promite.

I-o luă înainte spre uşă şi-i deschise. El dispăru în noapte, cu mersul lui săltăreţ, aproape în paşi de dans, ţinând sub braţ cilindrul de carton.

Minna închise uşa şi îşi goli plămânii de aerul pe care-l reţinuse, tară să vrea, de câteva secunde. Kraus sau Beewen? în ambele cazuri, nu era o idee bună...

73.

Două ore mai târziu, nu reuşise încă să adoarmă.

îmbrăcă un pardesiu şi dădu drumul motorului Mercedesului, să se încălzească. Venise vremea să facă o vizită uneia dintre

puţinele persoane din Berlin care, în ciuda orei târzii, asemenea ei, nu dormea încă, cu siguranţă. Porni spre Ku'damm, pe bulevardele pustii. Nu se zăreau nici faruri camuflate şi nici luminile albăstrii ale vreunei lanterne. Pe cerul indigo se decupa doar conturul vulturilor şi svasticilor de oţel, umbre solide şi ameninţătoare ce păndeau parcă momentul potrivit pentru a ataca.

La ora asta, chiar şi Kurfurstendamm-ul era mort. însă interdicţia de circulaţie nu era decât un preambul la ceea ce avea sa de vină în curând viaţa berlinezilor. O viaţă trăită în ecoul masacrelor şi confruntărilor din toate colţurile Europei, până când, toate aceste măceluri aveau să urce înapoi spre origini, cuprinzându-i şi pe locuitorii metropolei în vârtejul lor nemilos.

Minna nu se simţea câtuşi de puţin în siguranţă. Toată lumea ştia că, la adăpostul interdicţiei iluminatului se petreceau mai multe furturi, mai multe violuri şi chiar crime. Avusese ea însăşi o experienţă îngrozitoare, chiar de curând. Dacă ar fi fost agresată, nimeni nu i-ar fi putut sări în ajutor.

înaintând de-a lungul bulevardului, văzu totuşi câteva prostituate, ale căror lanterne albăstrii imprimau în beznă siajul lor de stele căzătoare. Imaginea asta o mai îmbărbătă un pic: nu era totuşi singură în Berlin.

Nu se vedea nicio lumină la geamurile clădirii, dar Minna ştia că, măcar într-unul dintre apartamente, exista cineva care nu dormea. Parcă la marginea trotuarului şi urcă la etajul cinci.

Bătu discret la uşa apartamentului lui Ruth Senestier şi aşteptă. După câteva secunde, Ichok Kirszenbaum se ivi în pragul uşii, deloc surprins de vizita ei nocturnă. Purta un halat, dar nu de medic, ci de artist, legat la guler cu un cordon căruia îi făcuse un nod de tip lavalieră. Pe Minna o duse cu gândul la roba unui avocat pregătit pentru pledoaria finală. Un avocat al demnităţii umane şi al chipurilor reconstruite.

— N-am terminat încă, o avertiză el.

— Am venit doar să vă încurajez.

Se dădu la o parte, făcându-i semn să intre. La ferestre,

doctorul fixase cuverturi groase, pentru ca nimeni din afară să nu poată vedea lumina. Minna îl urmă până în atelier, evitând să calce în urma de sânge uscat rămasă pe covorul din salon.

Figura lui Krapp era aproape integral refăcută. Pe mulajul din ghips, Kirszenbaum reconstituise orbita dreaptă, dar nu dintr-o singură bucată de lut modelat, ci adăugând succesiv muşchi, ligamente şi oase acolo unde acestea lipseau. Ulterior, aşezase în orbite doi ochi de sticlă ce străluceau intens. Felul în care acea privire inertă se concentra avea ceva tulburător, asemenea ochilor animalelor împăiate care par, deopotrivă, împietrite şi, în egală măsură, gata să se arunce asupra celor ce le admiră. Obrajii îşi recăpătaseră volumul, nasul fusese reconstruit, pomeţii prinseseră formă. De la câţiva metri distanţă, iluzia era impresionantă, dacă reuşeai să ignori culorile, roşu şi alb, argilă şi ghips. Chipul părea să-i aparţină unui om suferind de o boală ciudată de piele. Instalat pe un scaun, Kirszenbaum îşi reluase lucrul. La picioare avea o valiză deschisă, în care puteau fi văzute o mulţime de peruci, bărbi şi ochelari... Artistul-chirurg îşi păstrase măcar o parte dintre materialele de odinioară.

— A mers mai repede decât m-am aşteptat, explică el. M-am bazat deopotrivă pe memorie şi pe experienţele anterioare. îmi amintesc cât a lucrat Ruth, la vremea respectivă. A fost o sarcină destul de grea, fiindcă centrul feţei, în sens propriu, nu mai exista...

Minna contemplă chipul care părea că o sfidează: expresia sa era la fel de calmă şi neclintită precum cea a soldaţilor răniţi, în timp ce pozau pentru sculptori.

— De fapt, nu am reconstituit figura lui Krapp, ci masca pe care i-a fabricat-o Ruth. Dar asta e ceea ce vă interesează, nu-i aşa?

— Da, categoric da.

— înseamnă că sunt pe drumul cel bun. Ruth avea o abordare mai degrabă... poetică. Atunci când reconstituia o faţă, încerca să exprime şi sufletul modelului său.

Ce suflet s-ar putea oare ascunde dincolo de faţa lui Krapp/Hoffmann?

Chirurgul, cocoţat pe scaunul său, îşi termină munca de creaţie din câteva mişcări ale spatulei. Minna îl urmărea fascinată, aşa cum ar fi admirat un muzician virtuoz sau un acrobat în salturile sale. între timp, acesta deschisese un borcănel cu vopsea bej şi dădea unitate ansamblului muncii sale, pictând masca în culorile pielii.

— Avantajul acestui tip de vopsea e faptul că se uscă în doar câteva secunde şi...

— Scuzaţi-mă, îl întrerupse Minna, brusc.

Fără vreo explicaţie, făcu stânga împrejur şi porni în căutarea toaletei. Se lămuri repede că nu exista aşa ceva în apartament. Clătinându-se, ieşi pe palier, simţind cum stomacul i se strângea, iar senzaţia de greaţă o cotropea, precum un val negru, îngheţat.

Deşi era o băutoare antrenată, depăşise doza maximă de coniac pe care era în stare să o îngurgiteze.

La capătul culoarului, găsi încăperea ce servea întru uşurare pentru toţi cei de la acel etaj. Era o toaletă turcească, cu emailul fisurat, între trei pereţi de beton. Puţea insuportabil de tare.

închise ochii şi îşi flexă genunchii, cu capul plecat şi mâinile sprijinite pe genunchi. Vomă tot ce băuse de-a lungul întregii seri, toate acele pahare de coniac cărora le pierduse şirul. îndărătul pleoapelor sale fierbinţi avea senzaţia că exorciza un demon ce-şi găsise sălaş în adâncul ei.

Când reveni în atelier, orice urmă de ameţeală alcoolică îi dispăruse.

între timp, aici se produsese un miracol. în faţa sa se afla Josef Krapp, mulajul fiind acum completat de sprâncene şi ochelari.

— Nu intenţionaţi să-i adăugaţi şi o barbă?

— Nu cred că poartă barbă. Partea inferioară a feţei lui e intactă, nu are niciun motiv să o ascundă.

Minna era descumpănită. Fără mască, fostul soldat nu mai avea faţă. Dar şi atunci când o purta, chipul lui era atât de banal, de oarecare, încât ar fi putut trece pe lângă el în

mulţime, într-un birou sau în noapte, pe stradă, fără să îl recunoască.

— E minunat, şopti ea, referindu-se la creaţia artistului.

Kirszenbaum nu-şi ascunse mândria.

— Se pare că nu mi-am ieşit din mână! exclamă el, ştergându-şi mâinile de halat. Spuneaţi că vreţi să-l fotografiaţi?

Minna îşi luă poşeta şi scoase un aparat de fotografiat Voigtlander Avus 9x12 cu burduf. Era una dintre comorile sale, alături de Mercedesul pe care îl conducea. Orientară proiectoarele asupra capului şi căutară cea mai bună expunere posibilă.

Făcu mai multe fotografii şi, în timp ce apăsa pe declanşator, deveni conştientă de ironia situaţiei: tocmai fotografia o mască, cu scopul de a da de urma omului care se ascundea cu ajutorul ei.

La vila părinţilor ei avea un laborator foto. îi rămăseseră câteva bidoane de revelator şi acid acetic, precum şi hârtie argintată. în mai puţin de-o oră, putea să prepare soluţiile, revelatorul şi fixatorul, reactivându-şi astfel laboratorul Scopul ei secret era să aibă fotografiile gata înainte ca Beewen să se trezească...

Până când Minna termină cu fotografiile, Kirszenbaum îşi strânse lucrurile: halatul, spatulele şi dălţile îşi găsiră loc în mica-i valijoară. Apoi se apucă să împacheteze capul într-o bucată de pânză.

— Cadou, rosti el, oferindu-i Minnei straniul pachet.

Minna nu ştiu ce să-i răspundă. Doctorul îşi regăsise surâsul ironic, iar ea înţelese că scurtul răgaz de linişte pe care-l împărţiseră, el evreu şi ea ariană, în miez de noapte, se încheiase.

— Păstraţi-l drept amintire, insistă Kirszenbaum. Poate că într-o bună zi, când toate acestea se vor fi sfârşit cu bine, vă va oferi un motiv bun de amuzament.

Minna luă capul, care se dovedi mai uşor decât îşi imaginase.

— M-aş mira să râd vreodată de toate acestea.

— Şi eu m-aş mira, zâmbi el. în orice caz, drumurile ni se despart aici şi acum. Sper că veţi reuşi să-l prindeţi pe criminal.

Minna îşi dori să fi avut inspiraţia de a-i spune câteva cuvinte de consolare, dar nu-i veni nimic în minte.

El zâmbi şi-i strânse prietenește braţul.

— întoarceţi-vă la coşmarul dumneavoastră. Am să mă întorc şi eu la al meu.

74.

în faţa primăriei districtului Reinickendorf, la intrarea în aşa-numitul Rathauspark, nu departe de cartierul Wittenau, se înălţa un monument dedicat soldaţilor căzuţi în războiul din 1914-1918. Era deja o tradiţie pentru veterani să defileze aici, cu binecuvântarea naziştilor care, la rândul lor, se foloseau de monument pentru propaganda războinică.

Monumentul era un soi de arcadă de cărămidă ce adăpostea un soldat bine proţăpit pe ambele picioare, care exprima o forţă şi o agresivitate impresionante. Era departe de-a fi un loc pentru jelit morţii. Ansamblul monumental avea ceva oriental, oarecum esoteric, de parcă soldatul de fontă, cu cască şi cu arma în mână, ar fi fost o divinitate indiană sau vreun oracol persan capabil să prevestească un viitor plin de bătălii dezlănţuite şi victorii răsunătoare.

Era ora amiezii, iar soarele pârjolea violent întreg cartierul şi nimeni nu se putea plânge de răcoare. Ca întotdeauna, Simon se întreba ce naiba căuta acolo. Beewen nu-şi dezminţise obiceiul, organizând o nouă operaţiune, împreună cu echipa sa: adjunctul său Dynamo, Simon pe post de mascotă şi, de astă dată, Minna în rolul de muză inspiratoare.

Veniseră să-l ia la ora zece, apoi porniseră spre nord până în această zonă plină de uzine şi terenuri virane, o pustietate din care ieşeau în evidenţă clădirea nouă a primăriei de cartier şi straniul monument închinat morţilor.

Având în vedere vremea splendidă, în ciuda războiului aflat în desfăşurare, întreg Berlinul ieşise la plimbare pe aleile din Tiergarten sau la scăldat în lacurile din jurul oraşului. Mai puţin ei, desigur. Ei aşteptau acum începerea defilării săptămânale a foştilor combatanţi, un eveniment care, în această săptămână, promitea să aibă o amploare aparte, din dorinţa organizatorilor de a susţine glorioasa armată a patriei, care mărşăluia spre Varşovia.

Din nou, Minna von Hassel fusese mai deşteaptă şi mai rapidă decât colegii săi de echipă, aşa încât fiecare dintre ei avea în buzunar un portret al asasinului, astfel încât să-l poată recunoaşte printre numeroşii veterani cu feţe mutilate.

Era lume îndeajuns de multă, astfel că Beewen, Simon, Dynamo şi Minna se aşezaseră de-o parte şi de alta a axei pe care urmau să defileze veteranii, astfel încât, atunci când Krapp avea să-şi facă apariţia, să-l poată încolţi.

Curând începu să se audă muzica. Alămuri şi instrumente de suflat acompaniau scandările unor voci de bas. în studiile sale privind visele, Simon Kraus consacrase un loc aparte muzicii. Oare lumea viselor era o lume a sunetelor? Uneori da, în anumite coşmaruri, o muzică disonantă, vicioasă, îşi făcea simţită prezenţa. Ei bine, exact genul ăsta de muzică îl auzea acum: o fanfară ce cânta fals şi prost, acoperită din vreme în vreme de scrâşnete de fiare şi ritmată de bubuituri care nu tolerau nicio întrerupere.

Simon recunoscu linia melodică a piesei *Erika,* marşul militar al celui de Al Treilea Reich. Din fericire, nu era chiar imnul oficial nazist, *Horst Wessel Lied*, o punere pe muzică a unui poem aparţinându-i numitului Wessel, un proxenet asasinat pe care Reich-ul se încăpăţâna să-l prezinte drept martir politic.

O mulţime de drapele negre şi de vulturi de oţel vestiră apariţia unei forţe de nestăvilit, o forţă bolnavă. Simon îi recunoscu în primele rânduri pe cei de la NSKOV, după uniformele lor albastre, cămăşile negre, cravatele la fel şi caschetele ce purtau simbolul *Nazionalsozialistische Kriegsopferversorgung,* serviciul social pentru ajutorarea

veteranilor, cu pumnalele prinse la centură...

în filmele de propagandă, naziştii care defilau aveau cu toţii aceeaşi înfăţişare. Erau frumoşi, blonzi, puternici, de parcă fiecare figurant fusese ales de însăşi Leni Riefenstahl. Realitatea însă era cu totul alta: Simon nu vedea decât bărbaţi slăbănogi, siluete atrofiate, chipuri de-o urâţenie respingătoare. Cu regret pentru Hitler, dar asta era tânăra gardă a SS-ului: nişte adolescenţi născuţi din foamete, cu constituţii fragile şi luciri debile în priviri. Frumoşi arienii ăştia, ce să spună...

Iată însă că-şi făceau acum apariţia şi veteranii!

Opt sute de mii de mutilaţi, aceasta era cifra oficială. Din fericire, nu veniseră chiar cu toţii în acea zi. Dar cei prezenţi alcătuiau totuşi o mulţime formidabilă în care, oriunde ai fi privit, întâlneai un singur lucru: suferinţă.

Mai întâi veniră oamenii cu roţi. în cărucioare, scaune cu rotile, tricicluri, orice alte mijloace de deplasare pe roţi... Oameni-trunchiuri, pe jumătate din carne şi pe jumătate mecanici, care nu purtau uniforma actuală concepută de Hugo Boss, ci pe aceea din Marele Război, de culoarea noroiului şi a înfrângerii.

Dincolo de această revărsare de roţi care scârţâiau şi de lanţuri unsuroase, dincolo de cioturile membrelor care se bălăbăneau nefiresc, Simon putea să o vadă pe Minna, cu ochii ascunşi sub ochelari de soare şi cu veşnica ei bonetă pe cap. Ceva mai încolo, Beewen, îmbrăcat în civil, scruta alaiul cu ochiul său sănătos. Kraus îşi muşcă buzele: de data asta nu- şi mai puteau permite să rateze.

După oamenii pe roţi, urmară protezaţii. Deşi mutilaţi, aceştia se ţineau pe picioare. Fiecare dintre ei îşi avea propria poveste, cu membre smulse, secţionate sau amputate. Simon se gândi la tabloul lui Otto Dix, jucătorii de skat, care înfăţişa astfel de sărmane creaturi care jucau cărţi folosindu-şi degetele de la picioare.

în sfârşit, veni rândul mutilaţilor facial. Simon îşi aminti cu groază de fotografiile pe care le văzuse în arhivele NSKOV, dar aici, în teren, altfel stăteau lucrurile. Cei mai mulţi dintre cei

care defilau îşi ascundeau rănile. Eşarfe, pansamente, fulare, unele albe, dar cel mai adesea negre, le brăzdau feţele sfârtecate, ascunzând insuportabilele lor răni.

Alţii purtau măşti, precum Josef Krapp, iar înfăţişarea lor era întrucâtva mai uşor de privit. însă, după trecerea câtorva secunde, orice privitor îşi dădea seama că era ceva în neregulă cu ei. Feţele erau împietrite, pielea obrajilor uscată ca iasca, ochii nu clipeau niciodată... Simon se gândi la afişul filmului *Der Geist des Weltraums*. Dintr-o anume perspectivă, şi oamenii aceştia erau un soi de extraterestri.

Brusc, muzica fanfarei se opri şi difuzoarele preluară ştafeta, pentru a transmite o ştire de ultimă oră. Anglia tocmai declarase război Germaniei şi Franţa nu avea să întârzie să o imite. Toate negocierile eşuaseră. Mult- iubitul *Führer* urma să plece pe front chiar în acea zi...

în acest moment îşi făcu apariţia Krapp.

Nu fu nevoie să arunce o privire la fotografia din buzunar: imaginea lui se imprimase clar în mintea lui Simon. Medicul-sculptor nu greşise mai deloc: era aceeaşi faţă. O mutră banală şi, în acelaşi timp, împietrită, ca o mască mortuară. Avea trăsături comune, însă uşor nelalocul lor: ochiul de sticlă strălucea fix dincolo de sticla ochelarilor, sprâncenele arătau precum coama proaspăt tunsă a unui cal... Iluzia se menţinea doar atâta timp cât nu-l priveai mai de-aproape.

Din reflex, Simon aruncă o privire spre Minna şi Beewen: şi aceştia îl reperaseră. îi simţea la fel de încordaţi precum era el însuşi şi, cu siguranţă, la fel simţea şi Dynamo, care era de acelaşi parte cu el, dar îl pierduse din vedere.

Krapp tocmai ajunsese în dreptul lor. Beewen părea că stă în cumpănă: să se repeadă asupra lui, chiar acolo, chiar în acel moment? Simon fierbea de nervi. De ce naiba alesese idiotul de Beewen să se îmbrace în civil tocmai acum? Dac-ar fi fost în uniformă, ar fi putut să intervină. Gradele sale i-ar fi conferit autoritatea necesară sau măcar răgazul de a-şi explica acţiunile. Dar... în civil? Serviciul de ordine avea să-l doboare numaidecât, poate chiar avea să fie împuşcat pe loc, n-ar fi fost o reacţie

ieşită din comun în 1939...

Beewen se repezi înainte, dar Krapp dispăruse deja, de parcă s-ar fi topit printre monştri şi oamenii semimecanici care defilau. Fără să mai stea pe gânduri, Simon se aruncă înainte, încercând să răzbească printre şirurile de desfiguraţi. Căzu o mască, scoţând la lumină un chip lipsit de maxilarul inferior şi de bărbie. Psihiatrul deschise gura ca să strige, dar o altă figură monstruoasă i se ivi în cale, plină de cicatrice violacee, vindecate doar parţial. Se împiedică şi căzu. Cu un genunchi sprijinit de caldarâm şi capul plecat, văzu cum cei ce mărşăluiau se împiedicau de el. Văzu un ochi de lemn rostogolindu-se în praful drumului.

Deodată, o mână puternică îl apucă de guler şi-l ridică de parcă n-ar fi fost decât un iepure. Totul părea că se învârte în jurul lui. Avu nevoie de câteva secunde să-şi dea seama că fusese ridicat de cineva care ţinea în mână o insignă a Gestapoului, croindu-şi astfel drum prin mulţime. O altă secundă îi fu necesară pentru a-l recunoaşte pe Dynamo, roşu ca un rac, care îl împingea înainte printre rândurile răzleţite ale veteranilor înspăimântaţi.

Câteva clipe mai târziu scăpaseră din chingile mulţimii şi alergau pe urmele lui Beewen şi ale Minnei, care, la rândul lor, îl urmăreau pe Josef Krapp.

Auzi atunci vocea care se înălţa în arşiţa zilei. Era glasul *Ftihrer*-ului, mugind din megafoane în cele patru colţuri ale pieţei: „AM ÎNCERCAT TOT CE S-A PUTUT PENTRU A EVITA RĂZBOIUL... ”

75.

Krapp alerga acum de-a curmezişul unui teren viran, către autoturismele parcate de cealaltă parte a esplanadei. Avea oare un vehicul acolo? Pe urmele lui, Beewen câştiga teren, iar din urmă venea Minna, alergând cu paşi mici, de şoricel. Dynamo şi Simon, amândoi mai scunzi, erau în postura de outsideri şi

alergau cu capul plecat, cel dintâi ca un mistreţ, al doilea mai degrabă dezlânat.

Deasupra tuturor plana vocea *Fiihrer*-ului, ca o pasăre prevestitoare de rău: „ANGLIA A REFUZAT TOATE PROPUNERILE NOASTRE... ”

Doar câţiva metri îl mai despărţeau pe Simon de şosea. Krapp trecuse de şirul de maşini, iar Beewen şi Minna tocmai se strecurau printre acestea. Când Simon şi Dynamo ajunseră în acest punct, erau amândoi în aceeaşi stare: gâfâiau amarnic, gata să se înece în propria sudoare, morţi de căldură.

Pe neaşteptate, o ambulanţă se năpusti ţintă spre ei, stârnind un nor enorm de praf.

Săriră în lături, iar Simon apucă să întrevadă, la volan, chipul împietrit al lui Josef Krapp, tară voaleta menită să-l ascundă.

„GERMANIA NU MAI POATE SUPORTA ATÂTA UMILIRE”.

— Să mergem la maşina mea! strigă Minna.

Ceilalţi schimbară priviri. Beewen, frânt în două, încerca să-şi recapete suflul şi să-şi vâre înapoi în toc Luger-ul scos degeaba. Dynamo căzuse în fund şi gâfâia ca un câine, iar Simon îşi îndreptase privirea spre cer, încercând zadarnic să afle un răspuns în privinţa a ceea ce aveau de făcut.

Ca la un semn, ţâşniră cu toţii în urma Minnei.

Ceva mai încolo, în lungul coloanei de maşini, fură opriţi de o patrulă de soldaţi. Nimănui nu-i era îngăduit să deranjeze parada veteranilor şi apoi să scape nepedepsit. Scoţându-şi legitimaţia de la Gestapo, Beewen începu să răcnească ordine şi înjurături, în germana cazonă din care Simon nu pricepea mai nimic. Soldaţii se dădură la o parte şi ei îşi reluară cursa.

„GERMANIA NU VA ÎNGĂDUI UNOR ŢĂRI STRĂINE SĂ ÎI DICTEZE LEGILE DUPĂ CARE SE GUVERNEAZĂ!”

Vocea guturală a lui Hitler părea, mai degrabă, că latră în loc să vorbească, vomitând cuvinte gândite precar.

Când o ajunseră din urmă pe Minna, ea era deja la volan şi motorul Mercedesului era pornit. Urcară în grabă, iar o clipă mai târziu treceau în goană pe lângă clădirea nou-nouţă din Reinickendorf şi pe lângă tumul acesteia, cu acoperişul lor din tablă verde-cenuşie.

— Cred că mi-a scăpat ceva, rosti Simon, care se afla pe bancheta din spate. Unde mergem?

— N-am nici cea mai vagă idee, îi replică Beewen.

— Eu ştiu, răspunse sec Minna, cu mâinile încleştate pe volan, în timp ce frâna violent, lângă clădirea gării din Wittenau.

Ambulanţa lui Krapp era parcată de-a curmezişul în faţa gării, iar un tren tocmai pornea.

— A urcat în tren, îi asigură Minna. Linia asta duce direct la gara de mărfuri de pe Eberswalder Straße, în apropiere de Gesundbrunnen. Cu puţin noroc, lui Krapp nu-i va veni ideea să sară din mers şi-l vom putea prinde la sosire.

„AVEM O FORŢĂ DE TEMUT. NIMENI NU POATE SĂ... ”

Fără îndoială, nu reuşise să-i convingă pe deplin pe tovarăşii săi, dar niciunul dintre ei nu avea vreo idee mai bună. Minna demară în trombă. Goniră aşa, agăţându-se de ce le venea la îndemână, cu scârţâitul pneurilor şi behăitul claxonului pe post de coloană sonoră. Minna o cotea uneori pe trotuare, alteori pe contrasens, fără a încetini măcar o clipă.

în mintea fiecăruia se învârtea unul şi acelaşi gând: nu aveau să aibă o a treia şansă. Rataseră la Meyers Hof. Rataseră la Wittenau. Gara de mărfuri avea să fie ultima bătălie.

Intrară pe un pod de fier. Dedesubt se întindea Nordbahnhof, Gara de Nord a Berlinului, o câmpie întreagă brăzdată de linii ferate ce se întindea de la Bernauer Straße până la Ringbahn, o linie de centură ce înconjura oraşul ca unul dintre inelele lui Saturn.

— Vine trenul, anunţă Minna, după ce opri la mijlocul podului de fier.

îşi aţintiră cu toţii privirile asupra uriaşei reţele de şine şi vagoane. Un singur tren se afla în mişcare, înaintând greoi şi lent, undeva în extrema dreaptă îndepărtată a peisajului. Era într-adevăr trenul care plecase de sub nasul lor la Wittenau: unele dintre vagoane erau vopsite în roşu, iar vagoanele-cisternă purtau inscripţia KAT.

Minna pomi din nou. La ieşirea de pe pod, vră strâns spre

dreapta, pe un drum pietruit ce cobora în pantă accentuată spre gara de triaj. Cei din Mercedes se ţineau care de ce apucaseră, căci denivelările dmmului îi zgâlţâiau de parc-ar fi fost zaruri într-o cupă.

Minna conducea cu aceeaşi viteză ameţitoare. Simon habar nu avusese că micuţa moştenitoare von Hassel avea talentul unui Bernd Rosemeyer. Făcând slalom printre maşini şi căruţe, psihiatra călca la maximum acceleratorul, apăsând continuu pe claxon. De-acum urmărirea se preschimbase într-o adevărată cursă cu obstacole, iar miza supremă devenise supravieţuirea. Lucrători de la căile ferate săreau urlând din calea Mercedesului, caii înhămaţi la atelaje se cambrau, nechezând sălbatic, Minna frâna şi accelera într-un ritm indescriptibil şi un nor de praf opac se înălţa în urma lor.

Simon avu nevoie de un timp pentru a-i înţelege intenţiile. Minna urmărea cu privirea trenul cu vagoane roşii, care continua să înainteze dincolo de garniturile şi locomotivele staţionate. Dacă reuşea să-şi menţină traiectoria, aveau să-l ia pe Krapp ca din oală, de cum ar fi coborât din tren.

Minna nici măcar nu mai căuta pasajele. Traversa şinele direct, acolo unde găsea vreo deschidere între vagoane, iar maşina sălta greu peste calea ferată, aterizând forţat de cealaltă parte şi derapând pe balastul terasamentului.

în sfârşit, ajunseră în dreptul garniturii, care înainta tot mai încet, pe măsură ce se apropia capătul liniei. Se auzi un şuierat, venit dinspre şeful de gară invizibil, care gestiona manevra. Minna frână violent şi, în clipa următoare, toţi patru săriră din maşină. Locomotiva se afla chiar deasupra lor: un monstru negru, enorm, învăluit în fuioare de abur alb.

Cu un semn, Beewen îi trimise pe Simon şi Dynamo de cealaltă parte a liniei, ca să supravegheze flancul opus. Porniră în pas alergător spre capătul
trenului, cu armele-n mâini, pândindu-l pe ucigaş.

Simon nu-şi făcea prea multe iluzii în privinţa şanselor de izbândă ale acţiunii lor. Krapp ar fi putut să sară din tren din mers înaintea intrării în gară, sau imediat după ce garnitura

intrase în perimetrul staţiei, la kilometri distanţă. Pe de altă parte, ar fi putut rămâne pitit într-unul dintre cele aproximativ treizeci de vagoane, în sfârşit, exista şi posibilitatea ca Minna să se fi înşelat şi el să nici nu fi urcat în tren.

Brusc, o lucire gălbuie străbătu aburii şi imediat se auzi şi zgomotul asurzitor al detonării. Sau mai întâi auzise împuşcătura? Senzaţiile erau atât de puternice, încât toate se amestecau în mintea lui Simon. îl strigă pe Hölm. Nu mai vedea nimic, iar de vină erau deopotrivă aburii, lacrimile din ochi şi starea de şoc.

Se împiedică de un corp uman. Hölm era chircit între traverse, îndoit în două, cu mâinile crispate pe abdomen. Simon îngenunche şi-i desfăcu pufoaica. Un glonte îl nimerise în şoldul stâng. Simon îşi scoase sacoul, îl făcu ghem şi-l apăsă pe rană.

— E grav?

Beewen tocmai se ivise dintre două vagoane.

— Trebuie să chemăm ajutoare.

— Unde-i ticălosul?

Simon întoarse capul spre terenul viran din stânga lor. Un bărbat în uniformă alerga cât îl ţineau puterile, îndepărtându-se. De la distanţă, părea unul dintre acele tufişuri călătoare văzute prin filme, care se rostogolesc împinse de vânt.

Minna li se alătură. Vru să-i dea o mână de ajutor lui Simon, dar Beewen nu-i oferi nicio clipă de răgaz.

— întoarce-te la maşină, îi ceru el, dându-i şi insigna sa de agent Gestapo. Ocoleşte gara, anunţă poliţia feroviară şi apoi ne întâlnim la staţia de pe Eberswalder Straße. De data asta nu-l mai lăsăm să ne scape.

Simon o văzu pe Minna dispărând între tampoanele vagoanelor, în vreme ce Beewen pornea în direcţia opusă. îşi plecă privirea asupra lui Dynamo, căutând un răspuns în ochii acestuia.

— Du-te! murmură gestapovistul.

Simon se ridică şi o luă la fugă pe urmele lui Beewen. Nu reuşi să înţeleagă ordinele pe care acesta i le adresase Minnei decât atunci când ajunse în staţie. Linia de metrou U-Bahn 2 era aeriană, fiind suspendată pe o uriaşă structură alcătuită din mai

multe arcade. Podul hobanat era vizibil din întreg cartierul; în cazul în care Krapp ar fi luat-o în această direcţie, Minna n-ar fi avut nicio dificultate să-l repereze.

Îl ajunse din urmă pe Beewen la picioarele coloanelor care susţineau viaductul. Pe deasupra capetelor lor tocmai trecea o garnitură de metrou, cu un zgomot asurzitor, precum cel stârnit de un cutremur. Vagoanele galbene ale metroului păreau o rază de soare compactă şi densă, ca o masă de stele în fuziune, purtată de propria inerţie.

— Şi-acum ce facem?

— Acolo!

Simon întoarse capul şi-l văzu pe Josef Krapp, în uniforma lui de paradă, care tocmai urca treptele ce duceau spre peron. Faţa lui, sau mai bine zis masca lui, li se înfăţişa, împietrită. Simon şi Beewen ştiau cum arăta adevărata lui faţă, sau ce mai rămăsese din ea după război. Masca îl făcea înspăimântător într-o cu totul altă manieră. Părea de piatră, arogant, de-a dreptul inuman.

Alergară spre intrarea staţiei. Minna nu ajunsese încă. Cum Beewen îi dăduse insigna sa, fu nevoit să parlamenteze cu controlorii. Figura sa era însă îndeajuns de convingătoare, aşa că lucrătorii de la metrou se lăsară convinşi relativ uşor.

— De-acum, fără prostii! ordonă el cu dinţii încleştaţi, în vreme ce pe chip i se citea o furie rece. Tu ai să mergi pe peronul din stânga, eu pe cel din dreapta. Dar îl vreau viu, eu...

Un vuiet deasupra capetelor lor indică sosirea unei noi garnituri de metrou. Ţâşniră amândoi, fiecare pe partea lui, urcând treptele câte patru o dată. Simon simţea greutatea Luger-ului din buzunar, izbindu-i şoldul la fiecare pas. Auzea în gând ultimele cuvinte rostite de Beewen: „îl vreau viu”. Ce glumă bună!

Sub acoperişul boltit cu grinzi nituite al staţiei, berlinezii urcau şi coborau din metrou. Mulţi dintre ei erau în uniformă: în această zi de duminică atât de frumoasă, Berlinul era plin de ofiţeri traşi la patru ace. Simon îl zări pe Krapp, la vreo două sute de metri distanţă şi abia apucă să urce el însuşi într-un vagon. Unde naiba era Beewen?

în acel moment, prin geamul vagonului, văzu o scenă care-i tăie răsuflarea. Deşi din sens opus venea o altă garnitură de metrou, gestapovistul coborâse de pe peronul de vizavi, iar acum traversa liniile.
Lumina ce răzbătea din lucarnele boitei părea că-l învăluie într-o aură de un alb ireal.

Metroul se urnea din loc. Simon rămăsese cu faţa lipită de geam. Nu mai vedea decât garnitura care intrase în gară din sens opus. Beewen fusese strivit? Reuşise să se agaţe de ultimul vagon? Simon ştia un singur lucru: trebuia să-i dea de urmă lui Krapp. Poate că avea să reuşească să-l urmărească de la o oarecare distanţă, discret.

înaintă printre bănci, dând din coate. Avea parte de dosurile, spinările şi umerii călătorilor, împinse în faţa lui, iar în nas simţea duhorile subsuorilor celor care se ţineau de mânerele de sprijin. Blestemată-i soarta celor scunzi!

Ajuns la capătul vagonului, apucă mânerul de fier al uşii, o trase deoparte şi fu izbit de zgomotul asurzitor al structurilor metalice în mişcare, la viteza maximă. Trecu în vagonul următor şi închise uşa în urma sa.

Din nou, se văzu nevoit să se strecoare printr-o mulţime din ce în ce mai compactă şi mai împuţită. Tocmai urma să ajungă la capătul opus al vagonului, când metroul se opri, cu un şuier înfuriat. Panoul de pe peron îl lămuri: se afla în staţia Schönhauser Allee.

Scaunele se goliră, iar Simon trecu în următorul vagon. Uşile se închideau deja. Potrivit calculelor sale, Krapp se afla în următorul vagon. De-acum trebuia să fie de două ori mai prudent. înaintă, încercând să-şi păstreze echilibrul, ţinându-se de mânere şi concentrându-se asupra uşii de la capătul vagonului. Era singura de care trebuia să mai treacă...

Uşa se deschise, iar Simon îngheţă, în plin elan. Josef Krapp îşi făcuse apariţia, cu chipul lui imobil, dar gâfâind şi plin de bale. Aşadar, Beewen reuşise să urce la bord. Fusese mai rapid decât el şi reuşise să treacă din vagon în vagon, încolţindu-l pe fugar.

Krapp avea Luger-ul aţintit spre podea. De cum îl recunoscu pe Simon, îşi ridică mâna şi trase, fără să-i pese de ceilalţi pasageri şi de urletele acestora. Simon se prăbuşi la podea; nu fusese atins, dar se lăsase să cadă din reflex. Se strecură în spatele unei bănci de lemn şi reuşi să-şi scoată arma. îşi aminti de mecanismul Luger-ului şi urcă un glonte pe ţeavă, cu un pocnet sec.

în răgazul necesar pentru a-şi arma pistolul, o umbră îl acoperi. Ridică privirea: Krapp era deasupra lui, gata să tragă pentru a-i da lovitura de graţie. închise ochii. Nu auzi însă nicio împuşcătură, ci un urlet de fiară,
acut, visceral, înspăimântător.

Clipi des, în încercarea de a se convinge că ceea ce vedea era adevărat: Beewen îl ţintuise pe Krapp cu faţa de geam şi încerca să-l dezarmeze. în învălmăşeala creată, masca ucigaşului căzuse, dezvăluind un crater organic înconjurat de fibre de came ramificate, prost cicatrizate.

Mai sinistru însă îi păru a fi ceea ce realiză în clipa următoare: urletul lui Krapp nu venea pe gură, ci prin gaura din faţă. Un muget se smulgea dintre cartilagiile dezgolite, din hăul întunecat de deasupra buzelor acestuia.

Krapp apăsă pe trăgaci. Glontele se înfipse undeva în tavanul vagonului. Pasagerii se târau, grăbindu-se să se ascundă pe după scaune, cu scâncete de animale panicate. Simon se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să intervină, însă duelul dintre uriaş şi monstru aparţinea unei dimensiuni care-i era inaccesibilă. Tezeu contra Minotaumlui, Perseu împotriva Meduzei... N- avea ce să caute între ei.

O nouă împuşcătură se făcu auzită. De data asta, Beewen păru că-şi recapătă suflul şi se apucă să izbească în geam cu faţa mutilată a lui Krapp/Hoffmann. Părea că vrea să spargă geamul cu ţeasta acestuia şi, în cele din urmă, chiar asta se întâmplă.

Sticla geamului explodă, faţa lui Krapp dispăru dincolo de acesta şi o rafală striată de lumină urmată de un gheizer de sânge urmară la o secundă după aceea, într-un vuiet asurzitor, acompaniat de o pală de vânt sălbatic care răzbătu în interiorul

vagonului.

în momentul în care capul lui Krapp trecuse prin geam, o garnitură de metrou sosită cu mare viteză din sens opus, dinspre Pankow, îl decapitase pe asasin, punând capăt, ca o ghilotină, anchetei referitoare la Doamnele de la Adlon.

76.

Ajuns acasă, Simon Kraus îşi dădu seama că era plin de sânge din cap până-n picioare.

Nu mai ştia cum reuşise să ajungă înapoi la el. Fără îndoială, luase un taxi. Mai ţinea minte doar cum Beewen îl îmbrâncise din vagon la staţia următoare, şoptindu-i scurt: „Dispari!" Bunul gestapovist intenţiona să-şi asume de unul singur consecinţele camagiului de dimineaţă. Să-i fie de bine!

Ca-n transă, Simon se trezise aşadar la cabinet. Cu paşi mecanici ce aminteau de muncitorii din filmul *Metropolis* al lui Fritz Lang, se îndreptă spre baie, se ghemui în cadă şi dădu drumul jetului de la duş. Avu nevoie de câteva minute pentru a-şi da seama că era încă îmbrăcat.

Se ridică în picioare, fără să oprească apa ce-l biciuia, şi-şi scoase cu mare greutate costumul. Fusese un costum din stofa de in care acum era definitiv compromis. Rămas gol, se aşează înapoi în cadă, simţindu-se precum sărmanii alienaţi lăsaţi să zacă cu zilele în apa călduţă şi murdară, ca o modalitate de a-i calma.

Se opri abia atunci când apa încetă să mai curgă.

Ieşi din cadă şi îşi luă un halat. Nu-şi mai dorea decât un singur lucru: să doarmă. Fără vise şi fără electrozi. Să doarmă câteva ore un somn de moarte. Poate că o astfel de deconectare, o cufundare în bezna somnului, avea să şteargă sau măcar să atenueze violenţa celor întâmplate.

închizând ochii, îşi dădu seama că-i ardeau pleoapele. Ba nu, nu pleoapele-i ardeau, ci creierul însuşi îi era în flăcări, cu gânduri cu tot, iar arşiţa lor dogorea prin ochii înfierbântaţi de febră şi teamă. încercă să reziste ispitei de a-i deschide. încă un truc învăţat de la maestrul Sigmund.

Sfârşi prin a adormi îndeajuns de repede, dar soneria de la uşă răsună curând. Deschise ochii, pradă stuporii stranii care urmează unei treziri bruşte. Timp de o clipă, nu-şi aminti nimic: nici ancheta, nici Doamnele de la Adlon, nici decapitarea lui Krapp. De îndată ce se ridică în picioare însă, amintirile îngrozitoare îl năpădiră.

îşi strânse cordonul halatului şi se îndreptă spre uşă. Nu aştepta pe nimeni. Câţiva paşi şi o privire prin vizor fură de-ajuns pentru a-l umple de nelinişte. Văzu o uniformă neagră, croită dintr-o stofa prusacă frumoasă, întunecată, cu un aspect de catifea. Simon expiră a lehamite, Beewen i-o făcuse şi de data asta. N-avea niciun chef să răspundă la întrebările nimănui.

Bărbatul din faţa uşii îi întinse insigna, dar Simon nici măcar nu se osteni să se uite la ea.

— *Sunt Hauptsturmfuhrer Griinwald, Geheime Staatspolizei. Sunteţi arestat.*

— Poftim?

— Nu ne faceţi greutăţi. îmbrăcaţi-vă.

Abia atunci Simon catadicsi să privească chipul bărbatului. Avea o faţă lungă şi mustăţi răsucite. Care urcau, curbate, spre pometi. Nu avea fizicul obişnuit al agenţilor Gestapo ci, mai degrabă, cel al unui dansator monden din La Belle Époque.

— Puteţi să-mi spuneţi de ce sunt acuzat?

— îmbrăcaţi-vă. N-avem timp de pierdut.

— E dreptul meu să...

— Eşti acuzat de uciderea lui Susanne Bohnstegel, Margarete Pohl şi Leni Lorenz. Mulţumit?

— Cum? Dar...

Griinwald îi repezi o palmă, cu toată puterea, care-l trânti de perete, între ramele tablourilor lui Paul Klee. Cu buzele însângerate, Simon intră în dormitor şi execută ordinul. îi era cu neputinţă să-şi reorganizeze gândurile. îşi spunea, în sinea sa, că numele lui Beewen avea să schimbe cu siguranţă lucrurile. Avea să le explice şi...

Cei trei îl aşteptau pe hol. Şeful lor, cu mâinile împreunate la

spate, părea că admiră schiţele lui Klee. Nu părea însă un cunoscător, ci, mai degrabă, un prădător care se bucură anticipându-şi prada.

— *Hauptsturmführer*-ul Beewen o să vă explice totul, murmură Simon.

Gestapovistul izbucni în râs.

— Ce e de râs?

— Tu... Beewen... Pe bune, mi-ai înseninat ziua, Herr Simon Kraus!

77.

— Sunt douăzeci de răniţi, din rândul mutilaţilor de război. Diverse prăvălii şi magazine au suferit pagube, şi e vorba de prăvălii ale unor cetăţeni germani, nu de proprietari evrei. S-au produs pagube din avutul obştesc, ca să nu mai vorbim de stricăciunile din U-Bahn.

Obergruppenführer-ul Peminken făcu o pauză, ca să-şi recapete suflul. Cu tenul lui rozaliu, cu sprâncenele unite şi ţeasta pleşuvă, arăta ca un desen de copil. în faţa biroului, în picioare, Beewen se simţea ca un deţinut vinovat în boxa acuzaţilor.

— ... Şi cine se află în spatele tuturor acestor probleme? Tu.

— *Obergruppenführer...*

— Gura! Suntem o forţă aflată deasupra legilor, deasupra poporului, deasupra economiei. Noi suntem ordinea şi autoritatea. Dacă suntem convinşi de justeţea cauzei noastre, adică dacă acţionăm în interesul protejării patriei, putem să ne permitem orice. Dar despre ce cauză vorbim acum?

Beewen înghiţi în sec şi îndrăzni să răspundă:

— Asasinul Doamnelor de la Adlon a fost neutralizat.

— Eu am auzit vorbindu-se doar despre un handicapat, un nefericit desfigurat, victimă a Marelui Război, pe care l-ai decapitat aruncându-l pe şinele metroului.

— *Obergruppenführer...*

— Cei de la NSKOV mi-au sărit în cap, pretinzând că ai brutalizat veterani de război, mutilaţi, infirmi. Şefii de la SA, care a asigurat serviciul de ordine de la defilare spun că i-ai lovit pe agenţii lor. Poliţia rutieră m-a anunţat că goana ta nebună a creat probleme serioase în trafic. Poliţia feroviară spune că ai încălcat în felurite moduri legea în jurisdicţia ei. Vrei să continui? Au fost până şi persoane particulare care au îndrăznit să vină aici şi să ceară despăgubiri. La Gestapo!

Perninken oftă şi-şi vârî degetele mari la centură.

— Poţi să fii mândru, ai reuşit să-i împaci pe toţi. Toţi vor acum acelaşi lucru: capul tău.

Deocamdată n-a pomenit o vorbă despre Simon şi Minna. Măcar atât.

— *Obergruppenführer,* toate indiciile arată că Josef Krapp era omul nostru, atacă el. Numele lui adevărat era Albrecht Hoffmann şi...

— Unde-ţi sunt dovezile? Când ai o succesiune de crime şi faci tamtamul pe care l-ai făcut tu azi, ai nevoie de dovezi-beton, irefutabile.

— Am mai mult decât ar fi fost nevoie, *Obergruppenführer.*

Cacealmaua era singura ieşire posibilă în cazul de faţă.

— Sper, pentru binele tău. Cum se simte Hölm?

— Rana e superficială. Potrivit medicilor, se va reface repede.

Urmară câteva clipe de linişte ameninţătoare. Beewen simţea că avea s-o
încaseze în continuare.

— Unde-i femeia?

— Care femeie?

— Nu-mi face pe prostul, Beewen. Cine a condus Mercedesul?

— O consilieră.

— O consilieră? repetă Perninken, ridicându-se.

Furia îi aducea sângele aproape de punctul de fierbere. Chipul lui roz

căpătase culoarea unei sfecle zemoase.

— Unde te crezi? într-o comisie de expertiză?

— E medic. Mi-a oferit o opinie avizată în cadrul anchetei.

— Şi îmi spui asta abia acum?

— Sfaturile primite de la ea şi-au dovedit utilitatea abia în ultimele zile.

— Ce fel de medic este?

— Psihiatru.

Perninken se strâmbă.

— Mi s-a spus ceva şi despre un individ mărunţel...

— E un alt consilier, tot psihiatru.

— Ce-i cu varza asta?

Beewen văzu că Perninken avea în faţă dosarul Doamnelor de la Adlon. într-o astfel de situaţie, exista o singură soluţie: atacul.

— *Obergruppenführer,* genul acesta de ucigaşi nu pot fi opriţi doar cu ajutorul trupelor de asalt şi armelor lor ruginite.

Perninken ridică privirea.

— Aştept raportul tău mâine dimineaţă, la prima oră.

78.

Beewen îşi chemă şoferul şi îi ceru să-l ducă la Spitalul Caritătii, unde fusese internat Hölm. Câteva cuvinte schimbate cu un doctor pe culoar fură de-ajuns pentru a-l linişti. Dynamo fusese operat şi era încă inconştient. Medicul însă era optimist: bătrânul său amic avea să scape cu bine.

Beewen întoarse câteva idei pe-o parte şi pe alta, în minte, la fel cum un crupier îşi pune în mişcare ruleta, şi se văzu nevoit să recunoască: nici neagră, nici roşie, nici pară, nici impară, după-amiaza aceasta se sfârşea în... neant. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la birou, să închidă uşa în urma sa şi să înnegrească kilometri de hârţoage pentru a dovedi că haosul de dimineaţă fusese, până la urmă, un succes.

Nu prea îi venea să facă asta.

Nici nu-i trecea prin minte să se planteze în faţa maşinii de scris, ca un birocrat al morţii – căci nu asta erau cu toţii, până la urmă? Sarcina asta avea să i-o încredinţeze lui Alfred, însă abia atunci când avea să-şi fi limpezit propriile idei îndeajuns încât să i le poată explica coerent acestuia.

Reveni la maşină, îşi trimise la plimbare şoferul cu un picior în fund – la propriu, căci de-acum era convins că acesta era cârtiţa lui Perninken – şi porni spre vila familiei von Hassel. în definitiv, Minna părea cea mai potrivită atât ca parteneră de pahar, cât şi pentru a privi drept în faţă nenumăratele întrebări care încă îşi mai aşteptau răspunsul.

Sună, bătu la uşă, dădu ocol casei. Minna plecase, tară îndoială spre Brangbo. Pomi aşadar într-acolo, bine dispus. Amurgul îi scălda înaintarea într-un lac de sânge călduţ. Nu ridicase capota Mercedesului. Vântul, căldura... Această expediţie solitară, pe o autostradă ce fusese construită chiar de familia Minnei, era asemeni înaintării foarfecii printr-o stofa stacojie, când ţesătura capitulează în faţa metalului tăios. El era lama argintie, el era fulgerai din magma purpurie.

Era o seară de vară pe gustul lui Beewen, care avea încă sânge pe mâini. Se opri pe-un câmp pentru a se schimba; se descotorosi de uniforma blestemată şi, îmbrăcând hainele civile, simţi că-şi recăpăta faţa umană. Aruncă şi arma în portbagaj, alături de uniformă şi simţi o uşurare stranie.

Trase în piept mirosul de pământ şi îngrăşăminte care-l învăluia şi simţi de-a dreptul bucurie. Nu era bucuria amintirii, cu siguranţă nu, ci o bucurie a libertăţii, bucuria simplă de-a fi la aer curat, îi tihnea să se simtă neînsemnat, o mică verigă din lanţul neînţeles până la capăt al naturii, iar nu o rotiţă dintr-un sistem sinistru pe care-l înţelegea pe deplin.

Demară, într-un vârtej de praf. Cumpărase o sticlă de coniac, o concesie ruşinoasă pentru a-i face pe plac Minnei, dar fără vreun gând ascuns. în primul rând, într-o întrecere la băutură, ea l-ar fi băgat sub masă iară drept de apel. în al doilea rând, dacă chiar avea să se petreacă vreodată ceva între ei, cu

siguranţă nu avea să se întâmple în oribilul azil şi nici în apropierea tatălui său.

Pe măsură ce se apropia de Brangbo, în nări îi ajunse un alt miros familiar, cel al miriştilor arse. La sfârşitul verii, ţăranii aveau obiceiul să smulgă uscăturile de pe ogoare şi să le dea foc, răspândind apoi cenuşa, pentru a îmbogăţi astfel solul.

Lui Beewen îi plăcea acest miros, şi nu-l percepea ca pe un parfum al distrugerii ci, dimpotrivă, unul al fertilităţii. De fiecare dată când îl simţea, se înfiora. Vedea în acesta o chintesenţă a senzaţiilor pe care i le putea oferi natura, reunite şi amplificate în această ardere. Simţea cum acest miros îi trecea în sânge, îi urca în gât şi voia să răbufnească sub forma unui urlet
entuziast. Un rug al bucuriei de-a trăi.

Curând însă începu să distingă în efluviile amplificate de goana maşinii, care-i izbeau faţa şi i se urcau la cap, de parcă ar fi inhalat eter, nişte nuanţe care n-ar fi avut ce căuta acolo. Gudron topit, piatră calcinată, păcură şi chiar duhoarea cărnii arse.

Acceleră, dându-şi seama că sângeriul amurgului se împâclise, căpătând o nuanţă sumbră, compactă, mai întunecată. Atunci când coti pe drumeagul ce ducea la institut, îndoielile îi fură de îndată risipite: azilul era în flăcări.

79.

Clădirile arseseră aproape în întregime. Acoperişul se prăbuşise, ferestrele explodaseră, iar zidurile păreau că se topiseră, curgând ca nişte râuri de asfalt. Spre interior, pavilioanele continuau să ardă, iar zgomotul incendiului dădea impresia că acolo se dădea o luptă, o înfruntare ascunsă şi extrem de violentă, la adăpost de privirile oricui.

încă de la o sută de metri distanţă, abia se mai putea respira. Nori groşi de fum negru se înălţau lent, dând impresia că parcul azilului se preschimbase într-un cazan uriaş, din care se

ridicau aburi toxici, greţoşi. Această nebuloasă neagră se înălţa, luând cu asalt cerul roşu, iar priveliştea era... magnifică.

Beewen cunoştea prea bine puterea focului. Incendiase şi el destule: casele unor suspecţi, clădiri aparţinând evreilor, sinagogi, ba chiar contribuise la incendierea Reichstag-ului. Presimţea că aici focul nu fusese întâmplător, nu se aprinsese accidental. Fuseseră mai multe focare simultane, intenţionat aprinse. Clădirile şi ocupanţii lor nu avuseseră nicio şansă.

Nici nu voia să se gândească la tatăl său, deja nu mai spera să-l găsească în viaţă. Şi-i imagina pe bieţii pacienţi, pe care ajunsese să-i recunoască, chiar să-i fie dragi, cum se zvârcoliseră în flăcări, după gratii, în cămăşile de forţă. Să-i ataci pe cei slabi tocmai fiindcă erau elementul cel mai vulnerabil al societăţii... era o culme a abjecţiei.

Acoperindu-şi gura cu antebraţul, înaintă în curtea azilului şi fu îngrozit de ceea ce-i fu dat să vadă. Călugăriţele, negre de funingine din cap până-n picioare, alergau, purtând găleţi cu apă. Infirmieri, clătinându-se, vomau, asfixiaţi de miasme. Nici urmă de vreun pacient în grădina carbonizată. Scena era de nedescris. Din clădirile înnegrite, gata să se prăbuşească şi învăluite în fumul negru, nu mai rămăsese mare lucru. Aerul serii era saturat de o duhoare cumplită, de porc pârlit...

îl zări pe Albrecht, prăvălit pe treptele unei sere cu sticla făcută ţăndări. Şedea şi privea în gol, prostit.

— Ce s-a întâmplat aici?

Infirmierul se întoarse spre el, părând că nu-l recunoştea. Orbitele înnegrite de fum îl făceau să arate ca un actor de film mut.

— La dracu', spune-mi ce s-a întâmplat!

Ultima suprafaţă vitrată rămasă intactă a serei se prăbuşi, îngroşând stratul de cioburi ce înconjura scheletul de metal rămas în picioare.

— Au venit după prânz... erau vreo treizeci... Camioane, maşini mici, motociclete cu ataş, câini... Mulţi câini... I-au închis pe toţi bolnavii... Aveau aruncătoare de flăcări...

— Soldaţii ăştia... Cum arătau?

— Ca tine.

Beewen vru să îl scuture ca să-l facă să-şi vină în fire, dar înghiţi fum şi începu să tuşească.

— Erau în haine civile?

Celălalt încuviinţă din cap.

— Aveau mutre de soldaţi... dar nu aveau uniforme...

Beewen îşi privi propriile veşminte, o jalnică mascaradă menită să ascundă ce era de fapt. Ar fi putut fi el însuşi unul dintre cei care veniseră aici după-amiază, perfect capabil să-i ia la ţintă cu aruncătorul de flăcări pe cei care zăceau în cămaşă de forţă sau în căzi le crăpate, cu apă călduţă.

— Şi ce s-a întâmplat mai departe?

— Asta a fost tot. I-au împiedicat pe bolnavi să iasă, în timp ce totul era mistuit de foc. A fost ca o... ca o execuţie.

Beewen şi-i imagină pe cei înarmaţi cu aruncătoarele de flăcări Flammenwerfer 35, un model nou care urma să facă ravagii, cu siguranţă, în războiul care abia începuse. îi vedea parcă, cu cele două rezervoare purtate pe spate, unul pentru combustibil, celălalt pentru gazul propulsor, îndreptându-şi jetul ce-şi scuipa vuind flăcările la mai bine de douăzeci de metri depărtare, la temperaturi ce treceau de o mie de grade.

— Tatăl meu?

Albrecht îi arătă din cap înspre pavilionul central, de la ale cărui ferestre se prelingea şi acum fum negru, gros. Ultimele fragmente intraseră în combustie mocnită. Uneori, câte-o uşă sau ce mai rămăsese din rama unei ferestre se prăbuşea, într-o avalanşă de scântei.

— Mai vreau detalii, insistă Beewen, de parcă şi-ar fi scormonit în propria rană.

Infirmierul bâigui ceva despre o motocicletă. Se lămuri curând despre ce era vorba: şeful întregii operaţiuni fusese un bărbat roşcat, la vreo cincizeci de ani, care venise într-o motocicletă cu ataş. Supraveghease întreaga scenă, în timp ce pilotul lui dădea ture cu motocicleta prin incinta azilului.

Mengerhâusen.

Pradă aceluiaşi acces de cinism morbid, Beewen nu-şi putu

stăpâni un hohot de râs, gândindu-se la sărmana Minna, care se temea de o operaţiune secretă. Nazismul nu avea însă nevoie de programe oculte sau de acţiuni mascate pentru a elimina paraziţii de pe teritoriul său. Era de-ajuns să trimită o haită de ticăloşi pentru a distruge tot. Ulterior, avea să fie floare la ureche să vorbească despre un accident, un sabotaj, o greşeală de ordin profesional.

Perninken o spusese ceva mai devreme, cât se putea de clar: „Suntem o forţă aflată deasupra legilor, deasupra poporului, deasupra economiei. Noi suntem ordinea şi autoritatea. Dacă suntem convinşi de justeţea cauzei noastre, adică dacă acţionăm în interesul protejării patriei, putem să ne permitem orice". Nazismul era deopotrivă judecător şi parte în proces, mijlocul şi scopul urmărit.

Nu puteai să supravieţuieşti acestui sistem decât cu o condiţie: să-i respecţi regulile şi să nu-l provoci niciodată. Asta fusese greşeala sa: Beewen îl lovise pe Mengerhâusen, îl ameninţase, comiţând aşadar o crimă de lezmajestate; el şi numai el era răspunzător pentru acest dezastru.

O căută din priviri pe Minna. Nu văzu însă decât călugăriţele care continuau să se agite zadarnic, câţiva infirmieri cu halatele murdare şi vreo câţiva bolnavi care agonizau în iarbă.

O reperă în cele din urmă, chircită în roaba ei, ca o elevă pedepsită să stea închisă în debara. De la distanţă, părea că acolo e doar un maldăr de cârpe murdare. Nici măcar faţa cenuşie nu i se mai distingea de hainele pline de funingine.

Se apropia. Minna nu plângea. Faţa îi era la fel de uscată precum zidurile ce se prăbuşeau dincolo de ei. Ochii ei negri, umezi în ciuda uscăciunii ambiante, păreau că vor să sară afară din orbite, derutaţi, sideraţi, tară nicio legătură cu lumea înconjurătoare. în chip ironic, fuma, cu spatele la scena incendiului.

— Minna...

Niciun răspuns.

— Minna, îmi pare rău.

Ea ridică privirea, de parcă şi-ar fi amintit nu de el, ci de

propria existenţă.

— Mengerhâusen..., murmură ea. Când a plecat, mi-a spus: „Poţi să-i mulţumeşti prietenului tău, Beewen”.

80.

îşi scoase pantofii şi îi scoase şi pe ai Minnei, un soi de balerini tară tocuri. Nu găsi întrerupătorul, dar luna de-afară lumina suficient: spaţiile largi, mobilele acoperite cu huse, geamurile uriaşe care dădeau spre grădină şi sculpturile incomprehensibile, toate păreau desenate cu cretă albastră, cu o precizie extraordinară.

Urcară treptele, Beewen cu paşi apăsaţi, susţinând-o pe Minna care aluneca, abia atingând fiecare treaptă cu picioarele goale. O simţea moale ca o păpuşă de cârpă şi cam la fel de grea.

O împinse în prima baie întâlnită în cale şi, tară pic de pudoare, o dezbrăcă. Nu dădu atenţie trupului ei fragil, aproape scheletic. Observă însă detaliile luxoase ale decorului: gresia în alb şi negru, robinetele stilizate, tară îndoială de cupru, dar pe care el le crezu de aur, prosoapele atât de moi şi de groase incit le-ar fi luat mai degrabă drept păturі...

O aşeză cu grijă în cadă şi se apucă să o spele temeinic cu duşul, de parcă ar fi spălat un costum de scufundare impregnat de sare. Pielea cenuşie acoperită de funingine îşi recăpătă albeaţa, dar nu şi strălucirea. Minna îi amintea de o sculptură în sticlă şlefuită, cu transparenţe opacizate ce păreau că adăpostesc o viaţă mocnită, sufocată şi, totuşi, rezistentă şi încăpăţânată.

O freca sârguincios, concentrându-se asupra petelor de funingine mai rebele. Nu era nici dezamăgit şi nici emoţionat la vederea trupului ei gol;
acesta exista, pur şi simplu, iară a-i stârni vreo fantasmă.

De fapt, Beewen se gândea la tatăl său. La moartea bătrânului.

înţelegea, abia acum, că se înşelase în privinţa sentimentelor pe care le nutrea faţă de tatăl său. Moartea aceasta, de care se temuse atât de mult... de fapt, o aşteptase. Vizitându-şi tatăl, cheltuindu-şi întreaga soldă pentru a-l ţine în viaţă pe bătrân, îşi închinase lui întreaga viaţă cu devotamentul unui bun german, cu o „docilitate de cadavru", fără să-şi pună vreodată întrebări în privinţa propriilor emoţii. Cu capul plecat, cu inima împietrită şi creierul funcţionând la minimum necesar, fusese un exemplu perfect al unui german destoinic pentru care simţul datoriei e mai presus de orice altceva.

Acum însă, nu se simţea tulburat. Nici măcar trist, ci doar uşurat. Tatăl său, care-i preschimbase copilăria într-un coşmar şi adolescenţa într-o continuă revoltă, care devenise o povară ce-şi striga existenţa şi-l strivea puţin câte puţin la fiecare vizită... nu mai era. Nu, nu simţea nici durere şi nici lipsa părintelui. După cum obişnuia să spună Hitler, venise vremea să- şi cucerească propriul spaţiu vital.

Găsi camera Minnei, ghidându-se nu după obiectele-i personale, ci după numărul de dosare ce se aflau aici. Eliberă patul de teancurile prăfuite şi o aşeză cu precauţie pe tânăra femeie înveşmântată într-un halat de baie, cu gesturile grijulii ale unui prinţ din basme.

O privea, dar în locul ei îşi vedea tatăl. îi vedea chipul alb ca varul, şifonat, malefic, ce-i bântuise tinereţea. N-avea să se poată reculege niciodată la mormântul lui Peter Beewen, a cărui cruce de fier şi al cărui craniu de piatră se făcuseră scrum. Cu atât mai bine! N-avea să se simtă obligat să-şi inventeze gânduri pline de emoţia pierderii, reflecţii solemne lipsite de suport în realitate.

Minna dormea de parc-ar fi fost drogată, fără urmă de expresie pe chip, neclintită, de parc-ar fi fost moartă. Cu siguranţă, în mintea ei se întipăreau acum şocul cumplitei tragedii şi, fără îndoială, golul care avea să vină de- acum înainte. Spera, pentru binele ei, că Minna nu avea să se lanseze de- acum într-o cruciadă împotriva lui Mengerhăusen sau, mai rău, împotriva statului nazist. Oricare ar fi fost acuzaţiile pe

care le-ar fi putut aduce şi oricâte mărturii ar fi strâns în sprijinul acestora, maşinăria birocratică a Reich-ului ar fi strivit-o, la fel de eficient ca un tanc Panzer IV. Mai degrabă ar fi trebuit să se roage ca nu cumva să fie ea însăşi cea acuzată de
neglijenţă sau de culpe profesionale în cazul acestui „nefericit accident".

Minna nu mai avea prezent, iar Beewen îşi pierduse viitorul. Odată cu moartea tatălui său, furia care îl animase atâta vreme se risipise, iar marele său vis, războiul şi răzbunarea, devenise sterp. Pe cine să răzbune, în fond? Un soldat din Deutsches Heer care inhalase gaze toxice? Un veteran de război care înnebunise şi sfârşise ars de reprezentanţii noii armate germane?

Toate acestea i se păreau acum absurde. Deşi era aşezat, simţi că se clătina. Gândurile i se învolburau în minte: vedea deschizându-se în faţa sa un hău mai vast decât cel creat de lipsa de perspective a Minnei. Realiza acum în ce măsură războiul abia izbucnit nu era deloc războiul său. Cucerirea spaţiului vital, distrugerea raselor inferioare, venirea unei rase de supraoameni cu sânge nordic? Nimic din toate acestea nu-l îndemna să se bată.

O înveli pe tânăra femeie şi se îndreptă spre uşă. Simţi nevoia să se sprijine de o piesă de mobilier, apoi îşi înăbuşi un hohot de râs. Se gândi la desenele animate americane, care încă mai erau difuzate la cinematografe şi care-i plăceau mult. Mereu se găsea câte un personaj care se trezea dincolo de marginea prăpastiei, alergând în gol. De fiecare dată, personajul în cauză se prăbuşea înainte de a fi înţeles ce i se întâmpla.

Apoi urma căderea şi hohotul de râs generalizat al spectatorilor.

Acesta era punctul în care ajunsese existenţa sa.

Nu mai avea tată, nu mai avea un ucigaş pe care să-l urmărească, războiul nu mai exista pentru el: avea să mai pedaleze în gol vreo câteva secunde, dar picajul era iminent...

81.

Un prim obiect fu gata să-l lovească în plină figură. O ştampilă cu sugativă, care sfârşi prin a izbi uşa. Cel de-al doilea obiect, un Cod civil gros, sfărâmă vitrina unui raft de bibliotecă. Cel de-al treilea, un dosar pe care Perninken îl apucase cu ambele mâini, sfârşi pe jos, după ce se lovise de perete.

Totul se petrecuse foarte repede.

Abia ajunsese la sediul Gestapo-ului, când fusese anunţat că Perninken voia să-l vadă de îndată. Beewen nu apucase aşadar să-şi facă griji sau să- şi pună întrebări. Bătuse la uşă, intrase şi, imediat, fusese nevoit să evite primul obiect.

Obergruppenführer-ul îşi continua exerciţiile de tir, folosind drept proiectile un coupe-papier, suportul de peniţe, un telefon... Beewen îşi spuse că, până la urmă, atunci când n-avea să-i mai rămână de aruncat decât portretul lui Hitler, avea să se potolească de la sine...

Furiile lui Perninken erau legendare. în ciuda figurii sale caricaturale, atunci când acesta îşi dădea frâu liber mâniei, nimănui nu-i mai ardea de râs. Tenul îi devenea violaceu, venele i se umflau pe frunte, ochii i se injectau de sânge, iar vocea i se preschimba într-un răget răguşit comparabil cu cel al lui Hitler. în clipele acelea, vocea părea că-i iese prin ochi, iar pe gură avea să-şi scuipe inima. Sprâncenele unite i se ondulau, ca o omidă neagră pe grătarul încins. Gâtul i se umfla în asemenea măsură încât părea că, brusc, îi crescuse o tumoare plină de furie turbată sau de fiere.

Beewen, care avusese ocazia să-l vadă aşa de destule ori, strecură o întrebare:

— *Obergruppenführer,* puteţi să-mi explicaţi... ?

— Să-ţi explic?

Cu mişcări abia coordonate, Perninken se apucă să răscolească printre dosarele de pe birou, răspândind în jur o ploaie de foi răzleţe şi creioane.

în cele din urmă, găsi un plic maroniu şi-i vărsă conţinutul pe birou.

De data asta, Beewen fu la un pas de a o lua razna.

Fotografiile înfăţişau trupul Gretei Fielitz la rădăcina unui copac, contorsionat într-un ultim spasm agonic. Un soi de colier negru, precum cele purtate în secolul XVI, îi înconjura gâtul. Rochia îi era descheiată, sfâşiată de la buric în jos, oferind privirii o cavitate respingătoare, în care se distingeau intestine, muşchi şi fibre...

Era desculţă.

— Ce s-a...

— Ce s-a întâmplat? urla Perninken. A repetat figura, imbecilule! în timp ce tu fugeai după un infirm, în timp ce semănai haos într-o adunare de veterani şi devastai o garnitură de metrou, ucigaşul, cel adevărat, executa o a patra victimă. Cum ai putut îngădui să se întâmple aşa ceva? Ţi-am ordonat să o protejezi pe Greta Fielitz!

— *Era păzită, Obergruppenführer...*

— Ţine-ţi gura, pentru numele lui Dumnezeu!

Se prăbuşi pe scaun, sfârşit, iar Beewen l-ar fi imitat cu dragă inimă, însă, înainte de a se aşeza şi de a încerca să cuprindă dimensiunea eşecului său, voia să fie sigur că înţelegea complet situaţia.

— Se ştie când a fost ucisă?

— După-amiază.

— Mai spre prânz sau spre seară?

Perninken îşi trecu mâna peste faţă, exasperat.

— De ce te macină pe tine chestia asta, ia spune?! Ai omorât, da, am spus bine, ai omorât un biet nenorocit cândva pe la prânz, un nevinovat care, fără îndoială, nici măcar nu s-a apropiat vreodată de femeile astea. Iar între timp, asasinul îşi vedea liniştit de treabă.

Să nu cedeze. Să nu urle. Să nu izbească cu pumnul în masă sau, mai rău, să nu-l pocnească pe Perninken. Greşise pe toată linia, iar gravitatea erorii sale îi înfunda, la propriu, capul între umeri, de parcă ar fi fost prins într-un mecanism de tortură invizibil.

— Unde sunt Hiller şi Markovics?

— La răcoare. I-am băgat la zdup ca să le vină mintea la

cap.

— în ce calitate, *Obergruppenführer*?

— în calitate de suspecţi. Nu-ţi convine cumva? Cei doi idioţi sunt ultimii care au văzut-o pe Greta în viaţă. Alţii au fost executaţi pentru mult mai puţin de atât. Chiar şi aici, dintre ai noştri.

îi ştia pe cei doi şi nu erau deloc genul de căscaţi. Trebuia neapărat să le vorbească.

— îmi pare rău, rosti el într-un târziu, nu tocmai inspirat.

— Şi mie îmi pare rău, îi replică Perninken. Pentru tine îmi pare rău. Eşti degradat.

Această măsură, demnă de o decizie a Curţii Marţiale, era disproporţionată. Dar ştia că, în felul acesta, Perninken îi făcea de fapt o favoare; ar fi putut să o sfârşească într-un lagăr, sau poate în postura de îngrăşământ, alături de Max Wiener.

— Strânge-ţi lucrurile cât mai rapid. Vom vedea mâine ce facem cu tine. Deocamdată, eşti încadrat în brigada lui Kochmieder, încă din acest moment. Morţii te aşteaptă, Beewen!

Pe scara nu tocmai strălucitoare a Gestapo-ului, brigada lui Kochmieder, aşa-numiţii *Totengräber,* se afla pe treapta cea mai de jos.

în timp ce ieşea, Perninken îl strigă:

— Unde ai fost aseară? Te-am căutat peste tot.

— Eram la azilul din Brangbo.

— Cu ce ocazie?

— *A murit tata, Obergruppenführer*.

Perninken făcu un gest de lehamite, de parcă ar fi vrut să îi spună „La câte ai pe cap...”

82.

De cum intră în vilă, tăcerea care domnea i se părea de rău augur.

— Minna?

Niciun răspuns. Fără îndoială, nu se trezise încă. Subconştientul îi şopti însă că era posibil să fie vorba de altceva. Urcă la etaj şi intră în camera ei.

— Minna?

Era chircită pe pat, într-o poziţie ce amintea de statuia unui martir supus supliciului. Recunoscu imediat poziţia, figura palidă, gura deschisă ca pentru a absorbi moartea care pusese stăpânire pe acest loc.

Sinucidere.

Datorită meseriei sale, era obişnuit cu acest gen de situaţie. Unii evrei, intuind ce îi aştepta, preferau s-o sfârşească cu viaţa numaidecât. Văzuse nenumărate cazuri de spânzurare, otrăvire, gazare...

însă, după o primă privire mai îndeaproape, Franz se lămuri că, în cazul Minnei, nu era totul pierdut. Se repezi să-i verifice pulsul şi căută prin încăpere ca să se lămurească ce anume înghiţise. Găsi mai multe cutii de pastile pe noptieră, dar numele nici uneia nu-i spunea nimic.

Din două, una: fie se hotărâse să iasă din scenă şi, având în vedere cunoştinţele ei medicale, avea să reuşească să-şi atingă scopul, fie totul era o cacealma, sau mai degrabă un strigăt de ajutor, în varianta cea mai dură cu putinţă.

Beewen se hotărî: încă mai putea fi salvată.

Trebuia însă să acţioneze, iar asta însemna, în primul rând, să nu facă nimic. Nu trebuia să-i dea să bea ceva, nu trebuia să o forţeze să vomite, astfel încât să nu acţioneze involuntar pentru digestia substanţei otrăvitoare.

Singura urgenţă era să o ducă la un spital.

Părea mult mai grea decât o simţise la întoarcerea de la Brangbo. Fără îndoială, era povara suplimentară a morţii care-i invada trupul Coborî treptele cu băgare de seamă, ca nu cumva să o lovească cu capul de zid şi, după ce ajunse la parter, de mobilierul straniu ale cărui funcţiuni nu le înţelegea. Din câţiva paşi, fu în Mercedesul său, care încă avea capota coborâtă. Demară, tară să arunce vreo privire în urmă spre vila care, cu cele câteva ferestre rămase luminate, părea că-l observă.

Conduse cu viteză, dar tară să exagereze. în adâncul său, simţea că Minna avea să supravieţuiască. Zâmbi. El, ofiţerul de la Gestapo, un ticălos, o salva pe micuţa psihiatră drogată ce-şi văzuse toate visurile incendiate cu aruncătorul de flăcări.

Nu ştia nimic despre spitale. Gestapo-ul nu era genul de întreprindere care le poartă de grijă clienţilor săi. Pe Prinz-Albrecht-Straße la numărul 8, medicii care lucrau la serviciul de interogatorii aveau o singură sarcină, aceea de a le prelungi cât mai mult viaţa celor chestionaţi, pentru a putea spune tot.

Acest gând atrase după sine o idee: la sediul Gestapo-ului exista mereu un medic de serviciu, pentru interogatoriile nocturne. Iar genul ăsta de doctor avea între altele şi obiceiul de a-i salva de la sinucidere pe cei care încercau să se sustragă astfel torturii. Porni spre cartierul Wilhelm.

Berlinul părea că-i deschide larg pieţele, bulevardele şi străzile sale. Fluiditatea traficului, în aerul blând al nopţii i se păru încă un semn că întreg universul era de acord ca Minna să fie salvată. Şi, în anume măsură, odată cu ea, şi el însuşi.

începu să fredoneze o melodie dintr-un film de la începutul anilor '30, *Das Lied einer Nachf.*

Heute Nacht oder nie sollst du mir sagen nur das Eine'.
Ob du mich liebst...

„în seara asta sau niciodată, n-ar trebui să-mi spui decât un singur lucru: că mă iubeşti".

Era stăpânit de o stare de spirit bizară, o relaxare de neînţeles.

în intervalul a doar câteva ore, îşi pierduse tatăl, slujba şi orice speranţă de-a fi trimis pe front. în plus, tocmai aflase că ancheta pe care o credea finalizată fusese cel mai mare fiasco din viaţa lui. îşi consacrase toate puterile pentru a urmări un nevinovat, sau nevinovat cel puţin în acest caz. Şi, în tot acest timp, adevăratul Om de marmură îşi continua masacrul.

Niciun fel de prezent, niciun fel de viitor... Cine dă mai mult?

Aruncă o privire spre Minna, care zăcea inconştientă lângă el. Părul ei scurt vibra în vântul călduţ al nopţii.

Zâmbi din nou: avea s-o salveze, era sigur de asta.
Iar ăsta era singurul lucru important.

83.

Când se trezi, se gândi că fusese arestată. Patru pereţi de ciment, o saltea ţeapănă, o pătură murdară, iar în tavan, un bec fără abajur, care difuza o lumină intensă, albă, ostilă. Se afla la Gestapo, oare? Dar în ce calitate? Prizonieră?

În braţ avea înfiptă o perfuzie. Mirosea a vomă. Fusese îngrijită, îi făcuseră spălături la stomac. Fusese spălată cu grijă. Cu toate acestea, spitalul ăsta nu avea prea multe calităţi, la capitolul aspect...

Totul îi reveni în minte, deodată.

Incendiul. Medicamentele. Coma. Beewen crezuse probabil că intenţionase să se sinucidă. Deşi... ea nu voia decât să doarmă... să uite tot... şi să nu se mai trezească.

Mda, n-avea niciun rost să se joace cu cuvintele.

Văzuse institutul arzând. Auzise pielea plesnind sub muşcătura flăcărilor, oasele explodând pe măsură ce temperatura creştea. Oamenii lui Mengerhăusen o reţinuseră. Făcuse un soi de criză de isterie, apoi se prăbuşise în roaba ei. Fără să se mai mişte, fără să mai gândească. O stare cataleptică. Iar între timp, azilul continua să ardă...

Dar de ce făcuseră una ca asta?

„Poţi să-i mulţumeşti prietenului tău, Franz Beewen".

În ciuda stării de comă de peste noapte, nu putea să uite propoziţia asta. Aşadar, era vina lui...

Beewen dormea la căpătâiul ei, aşezat pe jos, cu un cot rezemat de saltea şi capul plecat pe acesta. Somnul lui îi amintea de cel al unui animal: profund şi uşor în acelaşi timp, odihnitor şi totodată alert.

De fapt, nu putea să îi poarte pică. Ea era cea care-i ceruse ajutorul, ea îl împinsese spre confruntarea cu Mengerhâusen. De altfel, totul avea rădăcini mai adânci şi o amploare care îi depăşea. Erau duşi de valul unei viituri a ororii şi abjecţiei şi

orice-ar fi făcut echivala, cel mult, cu zbaterile zadarnice ale unui om gata să se înece.

— Te-ai trezit? întrebă Beewen, ridicând capul.

— De o bucată de vreme, da. Unde mă aflu?

Ochiul lui sănătos era doar cu puţin mai deschis decât celălalt.

— La sediul Gestapo-ului.

— De ce?

— Aici era singurul medic pe care-l cunoşteam. Cum te simţi?

— Cred că mai bine decât tine.

Fâşii de amintiri: gesturile delicate ale lui Beewen, Mercedesul lui, atingerea vântului pe obraji...

— De unde ai ştiut că nu trebuie să mă forţezi să vomit?

— Am învăţat nişte noţiuni de prim-ajutor, la SS.

— Pentru victimele voastre?

El zâmbi. Ea zâmbi. în scoarţa acelei clipe se cuibărise ceva tandru, fugar, ca un scurt moment de fericire contemplat în trecere într-o oglindă.

— Ce părere ai tu? îl întrebă ea, abrupt, alegând să rupă farmecul tăcerii de-o clipă. Crezi că am încercat să mă sinucid?

— Nu cred nimic.

— N-am încercat să mă sinucid.

— Bine. Te cred.

îşi recăpătase acea intonaţie ironică ce o scotea din sărite.

— Habar n-ai ce spui, îi replică ea, dispreţuitor.

El se apropie şi îndrăzni să-i ia mâinile într-ale sale.

— Ascultă-mă. Hai să spunem că n-ai vrut să te sinucizi, deşi ţi-ai fi dorit puţin lucrul ăsta. Nimeni nu e la adăpost de surprize, în definitiv.

— în orice caz... mulţumesc.

Din nou, mintea îi fu asaltată de imagini ale incendiului: urletele, sunetul acoperişului ce se prăbuşea într-o ploaie de scântei... Mengerhâusen o obligase să privească. O pusese faţă în faţă cu răspunderea ei, cu inconştienţa de care dăduse dovadă, cu aroganţa pe care o afişase. Nimeni nu avea voie să se opună celui de Al Treilea Reich. Nimeni nu putea pune la

îndoială intenţiile divine.

„Poţi să-i mulţumeşti prietenului tău, Beewen”.

Gestapovistul se ridicase şi îşi scutura pantalonii, pe care rămăseseră încă urme de cenuşă şi funingine.

— Mă duc să-ţi aduc o cafea.

— Aş prefera un coniac.

— N-avem aşa ceva în meniu.

— Am glumit.

— Desigur. O glumă de beţivă.

Rostise aceste cuvinte pe un ton dur, încărcat de reproşuri. Dacă-i îngăduia să se apropie prea mult, Beewen avea să-şi afişeze tot arsenalul de remarci, interdicţii şi bunăvoinţa odioasă. Nu-i lipsea nimic din toate astea.

— Poţi să mergi? o întrebă el.

— Cred că da.

Beewen ridică de pe podea o zdreanţă maronie şi i-o întinse. Minna avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi recunoaşte faimoasa haină de cowboy, arsă pe margini şi cu o gaură mare la mijloc.

— Mergem la morgă, spuse el. Să-ţi schimbi puţin starea de spirit.

84.

O dimineaţă de luni, la Berlin.

înaintau, cu pletele-n vânt, iar ziua se anunţa frumoasă. Soarele se iţea deja deasupra acoperişurilor, dând oraşului o strălucire aparte. încă ameţită, Minna încerca o stare de plutire, fascinată de culorile contrastante ale răsăritului. Pe străzi, fiecare obiect, fiecare detaliu părea că se trezeşte şi se avântă în lupta pentru existenţă a acelei zile.

Minna închise ochii şi-şi imagină că era în India. Nu fusese niciodată acolo, dar văzuse fotografii color din acele ţinuturi îndepărtate. Reţinuse că acolo toţi aveau pielea închisă la culoare, purtau haine în culori pestriţe şi umblau mereu cu flori în mâini. O beţie a simţurilor. O scaldă într-o mare de petale cu efluvii putrede. Deschise din nou ochii: în dimineaţa aceea, aşa

vedea Berlinul.

Proprietarii de cafenele în halate albe ce-şi măturau trotuarele dinaintea prăvăliilor, firmele ce străluceau în soare, femeile care se grăbeau spre locul lor de muncă, toate adăposteau acelaşi gen de contraste. Chipuri cufundate- n umbră, culori strălucitoare pretutindeni, potenţate de lumina zorilor, de parcă oraşul s-ar fi încăpăţânat să demonstreze că nazismul nu reuşise să
vopsească totul în cenuşiu.

Beewen, cu privirile aţintite la drum, o punea la curent cu cele întâmplate. încă o femeie fusese ucisă. Josef Krapp/Albrecht Hoffmann nu era şi nu fusese niciodată Omul de marmură. Murise degeaba... sau, în orice caz, vinovăţia sa nu includea şi această serie de crime. Erau cei mai nepricepuţi anchetatori care existaseră vreodată, în frunte cu Minna, care era la originea fabulaţiilor despre Hoffmann.

Bineînţeles, ancheta îi fusese luată lui Beewen, iar el fusese trimis în beciul ierarhiei SS. Ea şi Simon aveau să se întoarcă la meseria lor de psihiatri; mă rog, mai puţin ea, căci nu mai avea obiectul muncii. Avuseseră o şansă şi o rataseră. Gestapo-ul avea să pună alţi copoi pe urmele ucigaşului.

în apropiere de Spitalul Caritătii, Beewen trase pe dreapta şi încercă să o lămurească cum stăteau lucrurile:

— Nu avem niciun drept să-i facem o vizită legistului. Nu pot spune că mi-e prieten. Dar Konig – aşa se numeşte – n-are de unde să ştie că nu mai conduc ancheta. în dimineaţa asta va trebui să obţinem de la el maximum de informaţii posibil. E ultima noastră şansă.

Minna abia dacă-l asculta. Cum avea să reacţioneze la vederea cadavrului? Specialitatea ei erau demenţii subnutriţi. Această nouă victimă, frumoasă la fel ca şi cele de până atunci, bine hrănită, delicat proporţionată, avea să fie mult mai greu de privit decât toate cadavrele pe care-i fusese dat să le vadă. Moartea ca sacrilegiu, care spulberă frumuseţea şi tinereţea...

Beewen se întoarse spre ea, cu cotul rezemat de spătarul scaunului ei şi cu cealaltă mână pe schimbătorul de viteze.

Mirosea a cenuşă, a transpiraţie, a noapte nedormită.

Iar ei chiar îi plăcea mirosul lui.

— Hai să ne lămurim cu incendiul, porunci el. Alaltăieri, m-am dus să-l scutur niţel pe Mengerhâusen. L-am ameninţat. L-am lovit. A fost o greşeală gravă. Raţionam de parcă am fi trăit într-o lume normală, în care oricui i-ar fi teamă de pumnii mei. Dar nu şi unuia ca Mengerhâusen, fiindcă el e dintre cei care-au instaurat frica asta. Ei m-au creat, pe mine şi pe celelalte brute din SS.

Felul lui de-a prezenta lucrurile o scoase din sărite pe Minna.

— Tu vorbeşti doar despre tine, iar eu nu dau doi bani pe stările tale sufleteşti. Când te naşti în bălegar, nu trebuie să te miri când te trezeşti cu nasul în el. Pacienţii mei sunt morţi şi nimic nu-i mai poate readuce la viaţă.

— Erau oricum condamnaţi, iar tu ştii asta. Se pregăteşte un program de eliminare sistematică a celor ca ei. Nu ştiu exact cum se va proceda, dar ceea ce s-a întâmplat la Brangbo e un preludiu la ce se va întâmpla la castelul din Şvabia Superioară. De-acum, centre de exterminare vor apărea în toată Germania.

— Şi toate astea se vor întâmpla sub comanda lui Mengerhăusen?

— Mai mult sau mai puţin. Mengerhăusen are un statut ciudat. E acolo, fără a fi oficial acolo. După părerea mea, e angrenat într-o mulţime de alte programe, al căror scop e, în cele din urmă, acelaşi.

— Care anume?

— Să elimine toate anomaliile, dând întâietate verigilor puternice.

— Şi cum vor să facă asta?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să mă hazardez să-mi imaginez. Cel mai bine-ar fi să-l dăm uitării pe acest gunoi.

Beewen avea dreptate, desigur. Dar cum ar fi putut să-l uite pe ticălosul cu pipa lui sculptată într-un os omenesc? Cum să-şi şteargă amintirea strigătelor bolnavilor cuprinşi de flăcări?

— N-ai nimic de băut aici?

— Sunt convins că nu asta e soluţia.

— Răspunde-mi la întrebare.

Cu o apăsare scurtă, Beewen deschise torpedoul, dând la iveală comoara sa ascunsă: o sticlă de whisky. Minna o deschise şi bău direct din ea.

Prima gură de alcool a zilei, deşi era abia opt dimineaţa. Nu era cea mai neplăcută experienţă. Arsura alcoolului o făcu să închidă ochii şi să dea capul pe spate.

— E mai bine?

Ea nu-i răspunse. Nu se putea gândi decât la gustul caramelizat al băuturii. Existenţa ideală. Un punct de vedere animalic, care nu ţinea cont de inteligenţă şi reflecţii. Trebuia să-şi trăiască clipa, iar dacă acea clipă însemna o gură de alcool, cu atât mai bine.

— Unde e Simon? întrebă ea deodată.

— N-am idee. După incidentul de la metrou, a plecat spre casă. Era în stare de şoc. Sper că Gestapo-ul îl va lăsa în pace.

— Se ştie c-a fost cu tine în metrou?

— Se ştie tot. Dosarul a fost preluat de altcineva. E un tip pe nume Philip Grünwald, pe cât de tâmpit, pe-atât de crud. Un adevărat pericol public. După ce termin aici, vom merge acasă la Kraus, să ne asigurăm că totul e în regulă.

Traversară parcul. Minna îşi strecurase braţul sub cel al lui Beewen şi stătea, practic, agăţată de el. Intrară în clădire, urmară diverse culoare, trecură prin mai multe porţi. în cele din urmă, ajunseră la un mic amfiteatru care avea peretele îndepărtat din sticlă. Era sala unde se ţineau cursurile de anatomie, Minna îi ştia pe de rost fiecare cotlon.

— Vă aşteptam, rosti bărbatul în halat alb.

Se apropiară de acesta. König ridică cearşaful, descoperind cadavrul. De îndată, instinctele de medic ale Minnei se treziră la viaţă. Nu zăbovi cu privirea pe rana căscată, care oferea o perspectivă asupra măruntaielor, şi nici nu încercă să-şi întipărească în minte faţa împietrită, asemenea unei cariatide.

Preferă să se concentreze pe ansamblul corpului: textura

pielii, proporţia membrelor... Observă mai întâi, pe şolduri, meandrele fine ale vergeturilor. Apoi mai mult ghici conturul varicelor incipiente de pe interiorul pulpei. Văzu edemele care-i însemnau coapsele şi genunchii. Urcă cu privirea spre faţa femeii şi observă pe tâmple petele datorate expunerii la soare.

— Femeia aceasta a fost însărcinată, declară ea.

König o privi mai întâi suspicios, apoi se relaxă. Recunoscuse în ea o colegă de breaslă, o iniţiată. Şarpele de pe toiagul lui Esculap crea o legătură între medici. Erau cu toţii parteneri, dacă nu chiar fraţi.

Legistul îşi desfăcu braţele.

— Bineînţeles, rosti el, pe un ton sobru. La fel ca şi celelalte trei dinaintea ei.

PARTEA A TREIA

LEAGĂNELE

85.

Simon Kraus nu înţelesese nimic din cele ce i se întâmplaseră. îi urmase pe SS-işti fără să stea la discuţii, se trezise într-o dubă, iar apoi la Gestapo, într-o celulă. Nu mai putea să respire, nici să gândească, se aştepta ca, din clipă în clipă, să fie bătut sau, de ce nu, să i se tragă un glonte în cap.

Nimic din toate acestea nu se întâmplase.

Chiar şi interiorul clădirii i se păruse mai puţin impresionant decât s-ar fi aşteptat. îşi imaginase că avea să vadă sânge pe pereţi şi să audă urlete pe culoare şi împuşcături în curtea interioară. *Nada.* în noaptea aceea, în sediul *Geheime Staatspolizei* domnise liniştea.

Cu toate acestea, nu reuşise să doarmă. Retras într-un colţ al celulei, aşteptase. Spaima făcuse restul, paralizându-i corpul şi otrăvindu-i fiecare gând. îşi petrecuse noaptea tresărind, pândind şi tremurând.

Abia în zori, raţiunea îşi făcuse simţită prezenţa. Odată cu

primele raze ale soarelui ivite prin lucarna din tavan, începuse să analizeze situaţia.

Ceva nu era în regulă. Numitul Griinwald îi declarase că era acuzat de moartea Doamnelor de la Adlon. Desigur, avea toate datele pentru a se încadra în categoria suspecţilor. Fusese psihiatrul şi amantul fiecăreia dintre victime, putea să intre când dorea la Clubul Wilhelm. Un bărbat ca el ar fi putut să le convingă pe Susanne, Margarete sau Leni să vină pe Insula Muzeelor sau în parcul Tiergarten... Dar de ce mai era bănuit, câtă vreme principalul suspect, Josef Krapp, murise chiar sub ochii săi, în aceeaşi dimineaţă?

Gândindu-se bine, ajunse la concluzia că Griinwald era, cu siguranţă, rivalul pe care superiorii lui Beewen i-l impuseseră acestuia drept coechipier în anchetă. Dar la ce folosea această anchetă paralelă? De ce fusese tocmai el cel vizat? Nu-i rămânea decât să se roage ca Beewen să poată demonstra limpede vinovăţia lui Krapp... în acest punct ajunsese cu analiza sa atunci când, pe neaşteptate, la primele ore ale zilei, fusese eliberat, tară vreo explicaţie. Simon se trezise afară, continuând să-şi rumege ipotezele.

Cu siguranţă, Beewen îşi trimisese raportul pe cale ierarhică. Moartea lui Krapp/Hoffmann îl absolvise de orice bănuială.

Simon se dovedise nevinovat. Mai că-l dezamăgea acest lucru. Petrecuse o noapte întreagă în acest bastion al terorii şi nu avea absolut nimic interesant de povestit...

Aşa se făcea că acum se plimba, de bună dimineaţa, prin Berlin.

Ajunse la cabinet mai degrabă ghidat de instinct, precum caii bătrâni cu ochelari de piele, care înaintează încotro îi poartă paşii. Un duş, haine curate, o cafea. Conştiinţa sa începea să identifice fiecare obiect şi fiecare detaliu ca pe un semn fatidic pozitiv: scăpase de tortură şi de moarte. Scăpase de ceea ce îi înspăimânta cel mai mult pe toţi berlinezii: un sfârşit sub loviturile gestapoviştilor sau agăţat de gardul electrificat al unui lagăr. Era salvat! îi venea să-şi îmbrăţişeze cafetiera italiană, schiţele lui Paul Klee şi fiecare piesă de marcă a

mobilierului...

Tocmai îşi închisese ochii, precum un motan gras, tolănit într-un fotoliu, când auzi soneria. Se grăbise cu bucuria... Cu inima strânsă, măruntă ca un tăciune, se îndreptă spre uşă, întrebându-se dacă nu cumva, de astă dată, ar fi trebuit să ceară permisiunea de a-şi lua cu sine şi o valiză.

în prag se aflau Beewen şi Minna, braţ la braţ, dar nimeni n-ar fi avut ideea de a-i lua drept un cuplu. Atât fizic cât şi estetic, erau la capetele opuse ale spectrului. El purta haine civile pe care părea că le furase de la vreun om al străzii mort în şanţ, iar ea, haina de cowboy, arsă cine ştie din ce cauză. Mutrişoara ei atât de seducătoare, de languroasă, părea şi mai micuţă.

Ideea că cei doi veniseră probabil ca să sărbătorească victoria îi dădu un început de durere de cap. La ora opt dimineaţa, numai de sărbătorit nu se simţea în stare. Dar chipurile lor numai triumfătoare nu erau. Ce naiba se mai întâmplase?

Se aşezară şi acceptară oferta lui de-a fi serviţi cu cafea. Simon se grăbi să le povestească arestarea sa. Beewen se încruntă la auzul numelui lui Griinwald.

— Important e că mi-au dat drumul, nu-i aşa? spuse Simon, vesel.

Credeam că raportul tău a ajuns unde trebuia şi...

— N-am predat niciun raport. Ai fost eliberat fiindcă s-au întâmplat anumite lucruri noi...

Zece minute mai târziu, Simon era cel care zăcea tară cuvinte în fotoliu. El, care crezuse că anecdota arestării sale avea să facă senzaţie... Azilul Minnei fusese incendiat. Asta e. Domnişoara von Hassel ajunsese în comă. *Mă mir că nu i se întâmplă mai des chestia asta.*

/nsă, iar asta era vestea cea mai importantă, o altă crimă fusese comisă.

Greta Fielitz, cea din urmă dintre femeile care-l visaseră pe Omul de marmură, cea de-a patra de pe listă, era moartă...

Greta, draga mea Greta... Depozită informaţia într-un cotlon al minţii. Avea să o plângă mai târziu, pe tăcute, în singurătate.

în concluzie, se înşelaseră amarnic.

Simon nici măcar nu apucă să savureze cum s-ar fi cuvenit ironia situaţiei: în vreme ce el îşi aştepta execuţia într-o celulă din sediul de pe Prinz-Albrecht-Straße, Beewen şi un medic o îngrijeau pe Minna, la câteva uşi distanţă. *Ce glumăproastă!*

Vizitatorii săi păstraseră însă bomba pentru final: Greta Fielitz, la fel ca şi celelalte trei victime, fusese însărcinată!

Lucru curios, ceea ce îl sâcâia cel mai mult în acest moment era măsura în care cele patru femei îşi bătuseră joc de el. Le ascultase, le analizase spusele, le sedusese şi le manipulase, ba chiar le şantajase... Şi, în tot acest timp, ignorase un fapt esenţial: în lunile din urmă, corpullor se metamorfozase, căci urmau să aibă un copil; iar el, total pe dinafară, le ameninţa că avea să le denunţe la Gestapo...

M-am înşelat, încă o dată... Dar de ce veniseră atunci la întâlnirile cu el? De ce ţinuseră să-i facă confidenţe incomplete? Cu siguranţă, nu-şi inventaseră acele vise ameninţătoare... Poate că aici era cheia. Erau însărcinate. Cu soţul lor. Cu amantul lor, poate. Asta era o chestiune care le privea doar pe ele. Dar Omul de marmură continua să le bântuie visele. Groaza provocată de acesta era cea care le determinase să îl viziteze în continuare: voiau să scape de el şi să aştepte liniştite momentul naşterii, purificându-şi astfel sufletele...

— Şi, de fapt, ce vreţi să faceţi acum? întrebă el, mai degrabă pentru a- şi înăbuşi propriile reflecţii.

— Vrem să reluăm ancheta de la zero.

86.

Simon nu era convins că voia să meargă mai departe. Cea de-a patra crimă, dacă pricepuse el bine, se petrecuse în timpul detenţiei sale. De aceea fusese eliberat dimineaţă. Văzuse însă ghilotina trecând mult prea aproape. Nu-i prea ardea să-i mai provoace pe SS-işti.

Beewen nu-i lăsă timp de gândire:

— Eu şi Minna credem că sarcinile sunt mobilul crimelor.

— Cum adică?

— După spusele legistului, ucigaşul a furat de fiecare dată fătul. Simon îşi amintea fotografiile pe care le văzuse. Asasinul îşi vârâse mâinile în măruntaiele victimelor. Le ciopârţise, le profanase. Toate acestea nu fuseseră însă nicio manifestare a cruzimii lui, nici elementele unui ritual abject. încerca să scoată feţii.

— Ar putea fi cumva un ginecolog? se hazardă Simon.

— Posibil, îi răspunse Minna. în orice caz, ştie să opereze, ceea ce nu poate oricine.

— De ce ar face asta?

— N-am idee, dar e cert că ştia despre aceste sarcini, deşi secretul era bine păzit.

— Ce te face să spui asta?

— Tu.

— Cum adică eu?

— Dacă nici psihiatrul lor nu ştia nimic, înseamnă că femeile astea chiar nu voiau să spună nimic nimănui despre sarcinile lor.

Minna îşi aprinse o ţigară şi, pe tonul cel mai serios cu putinţă, declară:

— în definitiv, ucigaşul ar putea fi chiar ginecologul lor.

— Va trebui să verificăm cu prioritate cine erau medicii care le aveau în grijă, spuse Beewen. S-ar putea să fie una şi aceeaşi persoană.

Simon se strecură la birou şi-şi aprinse o Muratti. Cei doi începeau să-l calce pe nervi. Uitaseră deja cât de eronate se dovediseră a fi primele lor ipoteze? Că, din pricina delirului lor, murise un om? Cadavrul lui nici măcar nu se răcise încă, iar ei o

luaseră de la capăt.

— Ia staţi puţin, interveni Simon. Renunţaţi mult prea uşor la ceea ce abia ieri consideram adevărat. Aşadar, asasinul nu mai e obsedat de pantofi? Nu mai e atras de împrejurimile râului Spree? Masca nu mai are

nicio importanţă?

Minna se ridică şi, la fel ca la prima ei vizită, se prefăcu a studia cotoarele cărţilor de psihiatrie din bibliotecă.

— Nu renunţăm la nimic, îi răspunse Beewen. Dar am văzut cu toţii unde ne-au dus toate astea. Trebuie să ţinem seama de-acum de ceea ce am aflat între timp. Ucigaşul ştia că femeile acestea erau însărcinate. Prin urmare, fie a fost vorba de medicul lor, fie de cineva apropiat. Sau, cine ştie, poate că împărţeau acelaşi amant. în direcţia asta trebuie să săpăm.

Minna se întoarse spre Simon.

— Cine ştie? Poate tatăl eşti chiar tu...

Se gândise deja la asta. în cazul Susannei şi al lui Leni era exclus, nu mai avusese relaţii cu ele de cel puţin un an. Cu Margarete, erau mai bine de şase luni...

Cât despre Greta... Nu, nici cu Greta.

— De ce nu am presupune pur şi simplu că soţii lor sunt taţii?

De fapt, Simon însuşi ştia cel mai bine care era răspunsul. Nici industriaşul Werner Bohnstengel, care cântărea mai mult decât un camion plin cu osii, nici generalul Hermann Pohl, care era tot timpul plecat în aplicaţii, şi nici bancherul Hans Lorenz, trecut de şaptezeci de ani, nu îndeplineau cu adevărat criteriile unui genitor ideal, deşi, cine ştie...

Mai rămânea Giinter Fielitz, un aristocrat în vârstă de vreo cincizeci de ani, care era, fără îndoială, gata să-şi asume îndatoririle conjugale. însă Greta nu părea prea încântată la capitolul acesta. în realitate, atunci când cele patru îşi descriau viaţa sexuală, întinse pe canapeaua din cabinetul său sau chiar în patul lui, repetau mereu acelaşi lucru: că nu se întâmpla nimic.

— Care e ideea voastră, de fapt? relansă Simon discuţia. Patru femei aveau acelaşi amant, iar acesta s-a distrat încercând să recupereze ceea ce uitase în pântecele lor? Chiar n-aveţi ceva mai inteligent de propus?

Niciunul nu-i răspunse. Tăcerea aceasta, care se prelungea, aduna laolaltă eşecurile lor individuale, predispoziţia fiecăruia

dintre ei de a lansa ipoteze gratuite, uşurinţa cu care-şi distribuiau bănuielile şi, în sfârşit, marea lor înfrângere comună: moartea lui Josef Krapp.

Da, era o poveste frumoasă. Minna avea un real talent în a construi castele din cărţi de joc, iar Beewen, în rolul brutei de serviciu, părea mereu gata să o urmeze fără a pune întrebări. În definitiv, nici Simon nu era cu nimic mai breaz: presupunerile sale privind un asasin capabil să treacă după
bunu-i plac din realitate în vis nu erau cu nimic mai prejos.

— Un lucru e sigur, spuse în cele din urmă SS-istul. Povestea cu sarcinile nu poate fi o coincidenţă. Trebuie să o luăm de la capăt, pornind de la asta. Să-i interogăm pe taţi, să vorbim cu ginecologii. Cu siguranţă există o legătură cu crimele.

— Niciuna dintre ele nu-şi dorea copii.

— Poftim? tresări Minna.

— Niciuna dintre aceste femei nu-şi dorea copii, repetă Simon. îşi îndeplineau îndatoririle conjugale, dar cu precauţiile necesare. Se temeau de viitor, de lumea pe care Hitler vrea să o construiască.

Beewen ridică din umeri.

— Te-au minţit, asta-i tot. Am impresia că nu aveau încredere în tine atât cât ai crezut...

Sare pe-o rană deschisă.

— Că veni vorba de încredere..., contraatacă Simon. Cum se face că legistul ţi-a vorbit despre sarcini de-abia după ce-a de-a patra crimă? Şi a făcut-o doar fiindcă Minna era prezentă şi a putut să constate cu propriii ochi?

Beewen se strâmbă.

— König, legistul, mi-a mărturisit că a primit instrucţiuni clare ca nici eu şi nici Max Wiener să nu fim puşi la curent în privinţa acestui fapt esenţial.

— De ce?

— Habar n-am. Poate că superiorii mei considerau că astfel s-ar fi amplificat scandalul. în lumea nazistă, nimeni nu are voie să se atingă de mame.

Simon se ridică, ocoli biroul şi îşi aprinse o ţigară rezemându-se de un colţ al mobilei.

— Dacă vreţi, continuaţi-vă investigaţiile pornind de la povestea cu feţii furaţi. Eu am să mă concentrez în continuare asupra măştii.

— Adică? întrebă Minna, cu adevărat curioasă.

— Adu-ţi aminte, îi răspunse. Tu eşti cea care ne-a spus că Ruth Senestier lucra pentru un studio cinematografic.

— Aşa e. Fabrica decoruri şi recuzită.

— Dar dacă ea e cea care a confecţionat masca din *Der Geist des Weltraums*? N-am nicio îndoială, Ruth îl cunoştea pe asasin. Şi tot ea e singura care a fost ucisă din motive obiective, ca să zic aşa. S-a dorit reducerea ei la tăcere. Cred că putem afla nişte răspunsuri pe platourile de filmare.

Beewen îşi izbi genunchii cu palmele, un gest de ţăran care nu se potrivea deloc cu ceea ce devenise, dar care, în context, era cât se poate de potrivit.

— Bun. Pornim la treabă numaidecât. Lucrez de la prânz încolo, dar până atunci pot avansa un pic.

— Ce lucrezi?

— Am o nouă însărcinare la Gestapo. Prefer să nu vorbesc despre asta.

— încă o nobilă misiune...

— E chiar mai rău decât ţi-ai putea închipui. Dar, mai întâi, am să îmi recuperez întreg dosarul anchetei de la sediu.

— Ţi se va permite să-l iei? se miră Minna.

— Bineînţeles că nu. Dar am să fotografiez piesele principale, iar tu vei developa clişeele.

Beewen şi Minna schimbară priviri complice. Simon îşi încleştă pumnii, iritat. *Nu se poate una ca asta, Dumnezeule marel* Cei doi idioţi nu doar că se considerau mari detectivi, ci păreau că se şi îndrăgostesc unul de altul.

Simon rămăsese rezemat de birou, cu privirea aţintită asupra uşii: o invitaţie cât se putea de limpede de a se căra.

— Apoi, Minna va începe să îi caute pe ginecologii care s-au îngrijit de victime, continuă Beewen, ignorându-i total atitudinea.

Simon îşi aminti că era luni şi că avea întâlniri programate pentru toată după-amiaza. Dacă voia să afle mai multe despre relaţia dintre Ruth Senestier şi studiourile cinematografice, avea să fie nevoit să le contramandeze. Dacă mai dura mult afacerea asta, avea să ajungă la sapă de lemn.

Cu mâinile vârâte în buzunare, se îndreptă spre uşă pentru a-i conduce.

— încă ceva, îl avertiză Beewen. Fereşte-te de Griinwald. Nu-i genul care să lase să-i scape atât de uşor prada.

— Dar ce-ar putea să-mi facă? Câtă vreme n-am ucis-o eu pe Greta, iar el ştie asta, n-are ce să-mi facă.

— Păzeşte-te, asta-i tot.

Faptul că un profesionist al terorii îi dădea astfel de sfaturi însemna că nazistul din ajun era cu adevărat un tip înspăimântător. *Vom vedea.*

/nchise uşa în urma vizitatorilor săi şi se prăbuşi într-un fotoliu. Din nou îi reveni în minte, obsedantă, umilirea supremă: minciunile pacientelor sale. Cum de îi scăpase aşa ceva? Cum de nu simţise nimic? Fuseseră amanţi. Iar ele, însărcinate... Se gândi la discurile sale, la al său „templu al adevărului" şi îi veni să râdă amar.

Mai presus de orice, nu înţelegea raţiunea profundă a acestor minciuni. De ce veniseră la terapie, dacă voiau doar să-i servească tromboane sau să-i ascundă realitatea? Fără îndoială, fusese manipulat. Dar de ce? Era vorba de o acţiune concertată?

îşi spuse că nu i-ar fi stricat un pahar de şnaps, dar nu se mai ridică din fotoliu. Adormise buştean.

87.

— Continuă să mergi înainte.

— Până unde?

— Ceva mai încolo. Şi vino să mă iei peste o jumătate de oră.

— Crezi că îţi va fi de-ajuns?

— Nu-ţi face griji. Opreşte aici.

Beewen coborî din Mercedes, luă aparatul de fotografiat al Minnei şi o salută pe aceasta cu o înclinare a capului. Reveni pe Prinz-Albrecht-Straße în pas alergător, intersectându-şi traiectoria cu cea a santinelelor, care nu-l priviră pieziş şi nici nu încercară să îl oprească. Poate că, la urma urmei, vestea destituirii sale nu făcuse încă turul tuturor birourilor, ori poate că moartea lui Krapp nu fusese încă anunţată oficial. Ciudat.

Traversă holul scăldat în lumină şi începu să urce treptele. Se aşteptase ca sediul Gestapo-ului să-i pară oarecum străin, ba chiar ostil. Nicidecum. Bătrâna şcoală de arte frumoase îl întâmpinase ca pe un prinţ ce se întoarce la castelul său.

La etajul doi, Beewen iuţi pasul, fără a atrage însă privirile cuiva. Uşa biroului său era încuiată. în clipa aceea, tânărul Alfred îşi făcu apariţia, cu pasul său uşor. Avea un mers demn mai degrabă de-o coleopteră decât de un soldat încălţat cu bocanci cu blacheuri de metal.

— *Hauptsturmführerl Dar ce... ?*

— Am uitat să-mi iau nişte lucruri. Ai cheile de la biroul meu?

— Da, dar...

— Dă-i drumul, deschide.

Alfred execută ordinul.

— Să nu fiu deranjat, ceru Beewen, de parcă ar fi fost încă stăpânul acestor locuri.

Luă legătura de chei din mâinile lui Alfred, trase uşa şi o încuie. în sfârşit, rezemat de ea, răsuflă uşurat. îşi îngădui chiar să se aşeze. Nu la birou, ci pe scaunul rezervat de obicei suspecţilor. Avea să-i lipsească locul acesta? Cu siguranţă nu. Aveau să-i lipsească responsabilităţile? Cu atât mai puţin. Gradele? Până la urmă, toată povestea cu ierarhiile era o himeră. Dintr-un anumit punct de vedere, cei aflaţi la baza scării ierarhice îşi îndeplineau mai destoinic datoria. *Glorie celor fără grade...*

Luă aparatul Minnei. Griinwald nu-şi trimisese încă zbirii să-i

răscolească arhiva. Selectă rapid documentele cele mai importante din dosar; n-avea timp să fotografieze chiar tot, iar Minna nu-i dăduse decât trei role de film, cu câte douăzeci şi patru de poziţii fiecare. Etală foile pe birou şi se puse pe treabă.

Acţionă rapid, scăldat în sudoare – de teamă, de căldură, aşteptându-se ca clanţa să se mişte dintr-o clipă într-alta. Când sfârşi, se uită la ceas: douăzeci şi trei de minute. Era în avans faţă de întâlnirea pe care i-o dăduse Minnei. Aşeză cu grijă dosarele la locul lor şi aruncă o privire pe culoar. Drumul era liber.

Vârî filmele în buzunar, ascunse aparatul sub veston şi ieşi. Puţinii ofiţeri în uniformă cu care se întâlni nu păreau să-l bage în seamă. Poate că, pur şi simplu, devenise invizibil.

Îi înapoie cheile lui Alfred şi îşi văzu de drum. Ajunsese în capul scărilor, când se auzi strigat:

— Beewen!

Se întoarse şi descoperi un individ îndesat, îmbrăcat într-o uniformă ponosită. Faţa lui avea forma şi culoarea unei ridichi. Era pletos şi avea ochii de un cenuşiu spălăcit. Unul dintre ei era acoperit de o peliculă albă. O privire de orb. Tipul ăsta nu vedea mare lucru, era sigur de asta.

— Sunt *Untersturmfuhrer*-ul Kochmieder. Noul tău şef, prietene.

Bărbatul îi strânse mâna de parcă ar fi avut de gând să i-o strivească.

— încântat să vă cunosc, îi răspunse Beewen.

Bărbatul izbucni într-un hohot de râs feroce. Avea dantura făcută praf; ca toate ruinele, individul merita tot respectul. Replica lui Beewen putea fi
văzută şi ca o provocare; nu se vorbea aşa la Gestapo.

— Nu începe prin a face pe prostul, îi spuse Kochmieder. Camionul e în spate, în curte. Plecăm în zece minute.

— Ce misiune avem?

— Ţi-am mai spus, nu-mi face pe prostul.

Beewen îl privi în ochi pe *Untersturmführer.* De-acum înainte, avea să-şi petreacă zilele în compania unor epave

umane ca acesta. *Totengräber*. Strângătorii de cadavre. Hienele SS-ului.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare.

Kochmieder trase aer în piept şi rosti pe un ton sentenţios:

— Aş spune că misiunea noastră va fi aceeaşi cu cea de ieri şi cu cea de mâine.

Expresia de pe chip i se modifică brusc, devenind feroce:

— Vom aduna toate cadavrele blestemaţilor de evrei pe care-i găsim în Berlin. Asta vom face.

— Un fel de servicii post-vânzare, cum s-ar spune.

Kochmieder îi făcu cu ochiul, iar globul ocular albicios dispăru îndărătul unei pleoape vineţii.

— Presimt c-o să-mi fii pe plac, spuse nazistul şi scuipă o flegmă groasă. O să faci exact ce ţi se spune şi o să dai uitării toate fasoanele. Cu alea s-a terminat. Apropo, să faci bine să-ţi scoţi gradele de pe uniformă. Acum eşti la nivelul bocancilor mei şi ai face bine să te rogi să nu te pun să mi-i lingi.

Beewen pocni din călcâie.

— *Am înţeles, Untersturmführer*.

— Aşa, prostovane, replică Kochmieder. Şi-am să-ţi mai dau un sfat: lasă aerele de mironosiţă acasă. *Die Juden* nu-s toţi morţi de-a binelea la sosirea noastră. Dar noi suntem acolo tocmai pentru a-i termina. Pricepi? Când iubeşti, nu stai să numeri.

Brusc, în mintea lui Beewen îşi făcu loc o amintire din tinereţe: într-un roman de aventuri citit pe vremea aceea, cu acţiunea în India, se vorbea de o castă aparte – de fapt, nici măcar nu avea statutul unei caste – a oamenilor de neatins, singurii cărora le era îngăduit să atingă cadavrele pentru a le da foc pe malul fluviului.

Tocmai devenise şi el unul dintre oamenii de neatins ai nazismului. *Bravo, Beewen*.

— Ne vedem jos, în cinci minute. *Heil Hitler!*

Beewen nici măcar nu se obosi să îi răspundă. Făcu stânga-mprejur şi coborî în salturi treptele: întârziase deja trei minute faţă de momentul convenit cu Minna. Aceasta n-avea să-l poată aştepta prea mult în faţa clădirii Gestapo-ului. Acolo,

staţionarea era interzisă, bineînţeles. Până şi pietonii preferau să treacă pe trotuarul opus.

Când ajunse în faţa clădirii, Mercedesul tocmai se apropia, înaintând încet. Traversă şi ocoli maşina. Minna abia dacă mai trebui să încetinească. Beewen sări pe locul de lângă şofer.

— Ea treia oară când ocolesc clădirea! se răsti ea. Cred că santinelele se pregăteau deja să mă împuşte!

Beewen îi vârî în mână cele trei role de film şi îi înapoie aparatul.

— Când crezi că pot fi gata imaginile?

— Am să le prelucrez după-amiază.

— Ne vedem la tine, mai spre seară.

Minna întoarse în intersecţie şi porni înapoi spre numărul 8 de pe Prinz- Albrecht-Straße. în momentul în care opri în faţa intrării, Beewen îi zâmbi şi sări afară. în vreme ce pătrundea din nou în holul clădirii, îşi aminti că gărzile de corp ale Gretei, Hiller şi Markovics erau în arest, la subsol.

Fără să mai stea pe gânduri, pomi într-acolo şi în curând intra pe culoarul îngust al arestului. Ceru gardianului să-i deschidă celula celor doi. Aceştia fuseseră închişi împreună, ba chiar erau legaţi cu lanţuri unul de altul.

— Ei, sunteţi mândri de voi? atacă Beewen.

— Am pierdut-o, *Herr Hauptsturmführer,* spuse unul dintre ei pe un ton spăsit. Nu mai e nimic altceva de zis.

Enunţarea gradului său pierdut îi făcu plăcere.

— Unde?

— La hotelul Adlon.

Mereu se întorceau în acelaşi loc. Cum de nu reuşiseră să afle măcar un indiciu la blestematul de club care devenise ţinta ucigaşului?

— La ce oră?

— în jurul orei nouăsprezece.

— De ce nu-mi spui ora exactă?

— Greta Fielitz a ajuns la club la ora optsprezece. Am ţinut-o sub observaţie pe rând eu şi Markovics. Uşa nu era închisă. Se putea vedea
foarte bine ce se întâmpla în interior.

— Şi mai apoi?

— Nimic. Când Doamnele de la Adlon au plecat, Greta Fielitz nu mai era acolo.

Era un enunţ atât de simplu, ca o mâncărime sau o durere de dinţi. Greta pur şi simplu plecase folosind o altă ieşire.

Le era greu să reconstituie ultimele ore de viaţă ale victimelor fiindcă fiecare dintre acestea avea ceva de ascuns. Se prea poate să fi fost întrucâtva complice cu cel care le ucisese.

Se gândi la faptul că toate fuseseră gravide; tară îndoială, acesta era cel mai puternic indiciu de până acum. Care era legătura între sarcinile lor secrete şi dispariţia lor? Era ucigaşul medic ginecolog? Un amant? Părintele copiilor? Sau, dimpotrivă, era cel pe care îl contactaseră pentru a se debarasa de „bagajuf' nedorit?

De ani de zile, politica demografică a Reich-ului era cât se putea de drastică. Scopul era de a avea cât mai mulţi copii: aceasta era calea regală pentru a invada Europa şi a-i impune autoritatea Germaniei. Altfel spus, un avort în Berlinul anului 1939 era o idee la fel de bună ca o convertire la iudaism.

Un medic dispus să facă avorturi. Asta era o pistă care merita explorată.

— O să fim eliberaţi? întrebă Hiller.

Beewen bătu în uşa de fier, pentru a-i da de înţeles gardianului să o deschidă.

— Mai vedem, aruncă el, de parcă ar mai fi avut vreun cuvânt de spus în această privinţă.

Urcă treptele în fugă şi alergă apoi spre curtea interioară. Ajunsese la timp. Tocmai începuse apelul, ca la şcoală.

Pentru a avea cui să încredinţeze muncile cele mai de jos, Himmler ordonase eliberarea a numeroşi deţinuţi de drept comun, marea majoritate fiind foşti membri ai trupelor de asalt care, exagerând cu violurile, jafurile şi crimele, sfârşiseră prin a ajunge la zdup.

Aceştia reveniseră aşadar în societate, proaspeţi ca nişte prunci în scutece, cu gurile deformate de-un rânjet de moarte, încurajaţi de regim să- şi vadă de viciile şi brutalitatea ce le erau caracteristice. Mai mult ca oricând, aveau vânt din pupa şi

erau liberi să îi nimicească pe cei ce nu le erau pe plac.

Erau cam o duzină. Unul dintre ei era extrem de tânăr, doar un puşti, cu părul aproape alb şi uniforma atât de prăfuită încât părea ieşit chiar atunci dintr-un sac cu făină. Un altul purta o manta de piele lungă până-n pământ şi bocanci grei, cu catarame metalice; pe căldura asta, era moarte curată. Un al treilea avea vestonul descheiat şi pieptul gol, iar la gât un lanţ gros de argint, ca un proxenet de pe Ku'damm.

— Ah, ai binevoit să apari? Treci în rând, ca toată lumea. *Schnell*!

Până la urmă, se pare că ochii de culoarea vodcii ai lui Kochmieder nu erau chiar atât de inutili.

Beewen se supuse. Apucase să-şi smulgă gradele şi galoanele. Cu uniforma descusută şi leoarcă de sudoare, se încadra perfect în decor, între cei de neatins. Pleava societăţii.

Iar el, în mijlocul lor.

88.

În ciuda consemnului impus de Beewen, Minna nu plecase direct la vilă pentru a developa fotografiile. Preferase să dea o fugă la Brangbo, pentru a discuta cu Albrecht, infirmierul cu veleităţi de poet.

Văzând ruinele înnegrite a ceea ce fusese în urmă cu doar o zi azilul pe care îl conducea, fu cuprinsă de un acces de plâns, aşa că opri maşina şi, minute în şir dădu apă la şoareci ca o fetiţă. Călugăriţele plecaseră. Albrecht recrutase câţiva ţărani din partea locului pentru a răscoli ceea ce mai rămăsese din clădirile institutului.

În cele din urmă, Albrecht – negru de funingine din cap până-n tălpi, ca un coşar – îi explică pe îndelete cum stăteau lucrurile. Nu reuşise să identifice niciun cadavru şi, de altfel, datele pacienţilor le erau necunoscute, căci arhiva arsese în întregime. Naziştii îşi îndepliniseră cu brio misiunea: dementţii dispăruseră la propriu, atât din punct de vedere fizic, cât şi

administrativ. Pentru o primă încercare, rezultatul metodei lui Mengerhâusen fusese fabulos.

Minna se gândea la rudele pacienţilor. Cum ar fi putut să îi anunţe despre cele întâmplate? Nu îşi aducea aminte nici măcar de numele pacienţilor, darămite de adresele rudelor lor. Avea să fie nevoie ca rudele în cauză să se manifeste, ceea ce se întâmpla destul de rar. Brangbo, azilul
celor uitaţi, fusese şters de pe hartă.

În disperare de cauză, îi ceru lui Albrecht să se înţeleagă cu cei din sat, astfel încât să existe acolo o cutie poştală şi un număr de telefon la care familiile bolnavilor să poată suna sau scrie, urmând a le fi explicată situaţia de fapt.

Trebuia oare organizată o slujbă în memoria atâtor suflete pierdute? Minna decise că răspunsul trebuia să fie afirmativ. Ideea aceasta fu de-ajuns pentru a o face să simtă cum o părăseau puterile.

Îl îmbrăţişă pe bătrânul Albrecht, care avea să fie nevoit să-şi găsească de lucru într-un alt azil, ba chiar, poate, într-unul dintre noile institute de felul celui de la Grafeneck. Mai confortabilă, mai bine plătită, o astfel de slujbă avea să ofere destule avantaje. Dacă aveau să gazeze sau să ardă pacienţii, asta urma să se întâmple în încăperi dedicate, la care „personalul de îngrijire” nu avea să aibă acces.

Înainte de a urca înapoi la volan, înghiţi în sec. Simţi cum gustul de arsură îi umplea cavitatea bucală, de parcă ar fi avut pe limbă un cărbune stins. Scuipă, urcă în Mercedes şi demară fără să mai privească înapoi.

Ajunse la vila părinţilor ei la cinci după-amiaza. După expediţia lugubră la Brangbo, era mai mult decât fericită să se închidă în laborator şi să-şi dedice, cu o sticlă la îndemână, mai multe ore prelucrării fotografiilor în cvasi-întunericul camerei obscure.

Prima etapă a procesului cerea întuneric absolut. îi plăcea să acţioneze orbeşte, în vreme ce toate celelalte simţuri îi erau tulburate de alcool. Avea impresia că face munca unui artizan în timp ce se prăbuşea într-o prăpastie.

Pe pipăite, derulă cu grijă peliculele pe o spirală pe care o aşează apoi într-o cuvă cilindrică. După ce clişeele fuseseră astfel izolate, putea aprinde lumina. Tumă revelatorul în cuvă. Ţinând cont de sensibilitatea DIN (Deutsches Institut fur Normung) a filmelor utilizate de Beewen, developarea trebuia să dureze opt minute şi jumătate, la temperatura de douăzeci de grade.

începu să agite cilindrul ca un barman care agită un shaker. Din vreme în vreme, lovea cu fundul recipientului în marginea chiuvetei, pentru a evita formarea de bule în interior.

Comparaţia cu shaker-ul îi stârni setea, aşa că-şi acordă câteva secunde pentru a bea o duşcă de whisky. Simţi arsura delicioasă concentrându-i-se în fundul gâtului, precum un păcat rostit în şoaptă în confesional. închise
ochii, năpădită de plăcere.

Revino-ţi. După scurgerea celor opt minute şi jumătate, scoase filmele din cuvă şi le limpezi cu apă curentă, pentru a stopa efectul revelatorului. Le cufundă apoi într-o baie de fixator şi, în sfârşit, putu să verifice negativele. Erau perfecte. Beewen făcuse nişte fotografii foarte clare.

Ceva mai devreme, pornise soba, pentru a încălzi puternic încăperea. Suspendă filmele pe un fir, cu ajutorul unor cleme de rufe. Apoi se grăbi să părăsească încăperea supra-încălzită, ţâşnind afară ca un tăciune ce se rostogoleşte din vatră. îşi aminti că mai avea o sarcină de îndeplinit: să afle cine erau ginecologii care se îngrijiseră de cele patru victime.

Pentru un medic, nu era o sarcină dificilă. NSDAP-ul preluase registrele Securităţii sociale germane, creată la finele secolului anterior. Telefonând la biroul de sănătate publică, reuşi să găsească un interlocutor potrivit la Serviciul de evidenţă. Naziştii consemnau absolut tot, mai ales când era vorba de natalitate, punct nodal al politicii Reich-ului. Prin urmare, pe fişa fiecărei femei era notat şi numele ginecologului pe care obişnuia să îl consulte.

Minna avu noroc: la celălalt capăt al firului nimeri o femeie care părea hotărâtă să nu încheie convorbirea până când nu

avea să afle informaţiile ce-i fuseseră solicitate. Rezultatul veni destul de repede: nici Susanne Bohnstengel şi nici celelalte trei nu erau înregistrate ca fiind pacientele vreunui ginecolog. Era un nonsens, fiind vorba de nişte femei adulte, cu atât mai mult pentru nişte gravide.

Minna nu insistă însă şi se întoarse în cuptorul în care-şi transformase laboratorul. Opri soba, apoi deschise uşa pentru a aerisi şi răcori încăperea.

Instală aparatul de mărit şi strecură negativele sub obiectiv. Apoi închise uşa şi aprinse lampa inactinică, a cărei lumină roşie nu avea niciun efect chimic asupra sărurilor de argint. Cu ajutorul riglelor de margine, fixă hârtia fotosensibilă sub obiectiv, apoi începu să proiecteze pe rând fiecare fotografie. Îşi pregătise din timp cele trei tăvi, cu aceleaşi substanţe pe care le folosise la developarea negativelor: revelator, apă, fixator.

Asta era o altă etapă care-i plăcea mult: să lase hârtia să plutească în revelator şi să urmărească cum, unul câte unul, detaliile imaginii se iveau în lumina stacojie, precum pletele unei înecate care se ridică la suprafaţa apei.

Niciun ginecolog... Oare ce putea să însemne asta? Cu siguranţă, cele patru erau pacientele unei somităţi din elita Reich-ului, care nu figura în registrele medicilor de rând. Ernst Mengerhâusen? Nu. De ce s-ar fi interesat roşcatul de cele patru doamne burgheze? De altfel, Mengerhâusen nu mai profesa...

Minna alesese pentru fotografii formatul de 13x18, Prima doză de revelator avea să fie suficientă pentru a developa vreo treizeci de fotografii. Urmări imaginile care apăreau. Rapoartele dactilografiate erau lizibile, la fel şi rapoartele de analiză şi fotografiile cadavrelor.

Se implica din nou în anchetă... Preferă însă să nu zăbovească asupra nici unuia dintre clişee. Pentru moment, lucrul manual îi era suficient.

Fotografiile erau gata, lucrase bine. Le înşiră la uscat şi ieşi în grădină pentru a lua o gură de aer proaspăt.

Se plimbă până la marginea piscinei. Un şezlong. Un pahar

de whisky. Soare. Zâmbi spre cer. Orice-ar fi făcut, orice ar fi putut spune, avea să rămână mereu fata lui tata, izolată sub un clopot construit din multe Reichsmark.

89.

Telefoanele date la studiourile cinematografice nu îi oferiseră niciun răspuns. în mod evident, cei de-acolo aveau altele mai bune de făcut decât să-i răspundă la întrebări. Cât despre Ruth Senestier, i se spusese că nu mai trecuse pe-acolo de luni bune. Lista filmelor la care lucrase? Pentru a primi această listă, trebuia să consulte registrele de la Universum Film AG (UFA), principalul ei angajator.

Simon nu mai insistă. Se hotărî că, la finalul după-amiezii, era mai util să treacă pe la Adlon, pentru a vedea care era atmosfera în cel mai interesant salon monden din Berlin.

Se pregăti şi, în mod excepţional, alese un costum croit dintr-o stofa de in deschisă la culoare. Voia să accentueze puţin stilul „lejer şi nepăsător", pozând în genul de om care nu auzise despre invadarea Poloniei şi nici de faptul că, de-acum, nu doar Regatul Unit, ci şi Franţa, Noua Zeelandă şi Australia intraseră în război împotriva Germaniei. Altfel spus, voia să pară cât mai rupt de realitate.

Dar, în acea zi, reuniunea de la Adlon avea un gust ciudat, de priveghi funebru.

Toată lumea era îmbrăcată în negru. Simon, cu pălăria Panama albă şi costumul albastru deschis, contrasta vădit cu ambianţa. Părea a fi un oaspete pregătit pentru nuntă care nimerise la o înmormântare.

în salonul rezervat de Doamne, atmosfera era dominată de lacrimi şi şoapte. Simon se apropie şi, după o primă reacţie de uimire, îşi îngădui un răgaz pentru a se minuna de propriul destin: cu câteva ore în urmă, zăcea într-o puşcărie nazistă, iar acum era înconjurat de cele mai frumoase flori ale Reich-ului, într-un local plin de lux şi rafinament, unic în Berlin.

Astfel de suişuri şi coborâşuri erau, fără îndoială, legate de

clima Germaniei naziste. Un climat hipercontinental, uscat, pradă unor variaţii bruşte de temperatură...

Sonja se repezi la el de cum îl reperă. Ca de obicei, pălăria îi era înclinată peste ochi.

— Tu ce părere ai?

— Ăăă...

— Ce se va întâmpla cu noi? Toată lumea e împotriva noastră!

Simon zâmbi binevoitor, de parcă ar fi vrut să liniştească un copil. Admira libertatea care domnea în Clubul Wilhelm. Aceste doamne, care nu ştiau nimic despre politică şi care abia dac-ar fi fost în stare să arate Dantzig-ul pe hartă, puteau să se îndoiască, să îşi pună întrebări şi să critice – adică, în general, să facă şi să spună toate lucrurile pe care Gestapo-ul le- ar fi calificat drept „antipatriotice" – tară să se teamă de orice fel de represalii.

Mai mult chiar, dacă voiau să strige că-l doresc pe Goebbels *„Kopf und Schwanz"*, adică cu cap şi coadă, fiindcă acesta avea amante pretutindeni, sau dacă voiau să-l imite pe Hitler lipindu-şi degetul arătător sub nas, puteau să facă chiar şi aceste lucruri. Nimeni nu le putea spune nimic. Erau în inima cercului interior al puterii, acolo unde nici măcar puterea nu se putea întoarce împotriva lor.

În prezent, Sonja se lansase într-un discurs anxios despre război, pe care Simon nu se prea obosea să îl asculte. Aşadar, nimeni nu remarcase absenţa Gretei? Sau a celorlalte? Nimeni nu-şi punea întrebări? Femeile acestea ar fi trebuit să-şi facă griji mai mari din alte pricini, nu din cauza războiului...

O zări pe Magda Zamorsky, aşezată într-un colţ. Părea tulburată. Fusese dintotdeauna atras de această zeiţă cu părul aproape alb şi, în acelaşi timp, se simţise intimidat, de parcă i-ar fi fost impusă o anumită distanţă.

— Ce zici, n-am dreptate?

Sonja îl privea atentă, cu ochii ei mari şi negri. De sub borul pălăriei, privirea ei încărcată de cerneală părea să înregistreze o copie la indigo a fiecărei clipe.

— Cred că e prea devreme să ne lansăm în astfel de

analize, îndrăzni el să spună.

— Altfel spus, n-ai nicio părere.

Simon izbucni în râs şi se ridică.

— Exact! Scuză-mă puţin...

Se îndreptă spre colţul Magdei şi aşează pe braţul fotoliului ei o cupă de şampanie.

— N-ai mai degrabă o bere?

Simon se repezi de îndată la bar. Chipul Magdei îl fascina, făcându-i inima şi nervii să vibreze. Femeia avea mereu aerul că tocmai ieşise dintr- un râu repede şi limpede de munte, care-i umplea părul de picături de apă ca nişte perle şi-i făcea ochii cenuşii să strălucească.

— E totul în regulă? întrebă el, atunci când reveni cu o Lowenbrâu.

— Am să plec din Berlin, spuse ea, după ce sorbi îndelung din bere.

Un firicel subţire de spumă albă îi rămăsese pe buza superioară. Magda Zamorsky era prinţesă şi, în acelaşi timp, una dintre cele mai bogate văduve din Berlin. Răposatul ei soţ fusese până la moarte unul dintre binefăcătorii partidului nazist. Finanţase încă de la începuturi trupele de asalt şi partidul naţional-socialist, prin intermediul unui consorţiu de bănci americane. Se zvonea c-ar fi virat sume importante şi în conturile personale ale unor demnitari nazişti, inclusiv într-al lui Hitler.

— De ce vrei să pleci?

— în curând, nici unui polonez nu-i va fi prea bine la Berlin.

— Şi vrei să te întorci acolo?

Magda îl privi, consternată.

— Dacă mă întorc la Varşovia vor spune că sunt nemţoaică. Dacă rămân la Berlin, mi se va arunca în faţă că sunt poloneză şi nimeni nu-şi va aminti de milioanele pe care soţul meu i le-a dat lui Hitler.

Magda, pe care o considerase mereu superficială şi pusă pe glume, părea să fi făcut progrese substanţiale în ceea ce privea profunzimea şi realismul gândirii. De regulă, subiectul ei

predilect erau hainele de blană şi costumele de baie.

— Şi unde ai de gând să te duci?

— în Statele Unite. Ca o evreică, rosti ea, strâmbându-se dispreţuitor.

Dintotdeauna, Simon auzise tot soiul de anecdote din care reieşea că
antisemitismul polonezilor ar fi fost chiar mai aprig decât cel al germanilor.

— Greta nu-i pe-aici? întrebă el, plimbându-şi privirea distrată împrejur.

— Care Greta?

— Fielitz.

— Se pare că nu, îi răspunse ea şi-i zâmbi, iar umezeala din ochi îi dispăruse. Voiai s-o vezi?

— Mi-ar fi făcut plăcere, da. în ultima vreme nu le-am mai văzut nici pe Susanne sau Leni.

— Sunt plecate-n vacanţă la Marea Baltică, din câte am auzit.

Se cerea o cale de atac mai directă:

— Am aflat o chestie ciudată despre Greta. Ştiai că... în fine, mi s-a şoptit c-ar fi însărcinată.

— Greta? repetă Magda, părând sincer surprinsă. Chiar m-aş mira să fie aşa.

— De ce?

— O cunoşti, nu? Nu-i genul care să-şi modifice garderoba ca să poată umbla cu burta la gură.

Situaţia n-ar fi putut fi descrisă mai plastic de-atât.

— Doar dacă nu cumva..., murmură ea.

— Ai vreo idee?

Magda îl privi intens, apoi, ca din reflex, îşi luă ochelarii cu lentile fumurii. Avea ochii foarte sensibili. Foarte adesea, marginile pleoapelor îi erau iritate, iar alteori albul ochilor îi era injectat.

— Greta nu e deloc ca noi.

— Ce vrei să spui?

— E mult mai... convinsă.

— Convinsă de ce anume?

Magda arătă înspre uşa întredeschisă a salonului. Simon îi urmări privirea, sau mai degrabă intui încotro îşi îndreptase suprafaţa neagră a lentilelor. Doi ofiţeri naziştidiscutau dincolo de uşă, în picioare, cambraţi ca nişte armăsari în plin avânt.

— Vrei să spui că are convingeri naţional-socialiste?

Era o întrebare lipsită de sens. în Berlinul anului 1939, toată lumea avea
convingeri naţional-socialiste. Dar poate că Greta avea convingeri militante, chiar fanatice. Pe canapea, în timpul şedinţelor de terapie, nu-şi exprimase deloc convingerile politice. Părea să considere nazismul drept o fatalitate, o realitate periculoasă de care încerca să se distanţeze ducând o existenţă frivolă şi profitând din plin de averea soţului ei.

Poate că Greta îi ascunsese şi asta, nu doar sarcina... Pe măsură ce ancheta avansa, întreaga sa activitate de psihanalist îi părea tot mai mult a fi o farsă. Şedinţele şi înregistrările sale nu serviseră la nimic. Micuţa Fielitz şi celelalte îi jucaseră o comedie. Dar cu ce scop?

— Şi ce legătură ar avea asta cu sarcina?

— N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre *Fuhrerdienstl*

— Slujirea *Ftihrer-* ului?

Nu era o lege propriu-zisă, ci mai degrabă o regulă de care era indicat să se ţină seama: fiecare femeie germană trebuia să conceapă un copil pe care să-l dedice lui Adolf Hitler. Adesea, cel desemnat era ultimul născut. Un fel de „efort de pace", prin analogie cu „efortul de război", prin care numărul de copii germani, deja considerabil, avea să crească simţitor.

— Vrei să spui că Greta s-ar fi hotărât să facă un copil... pentru *Fuhrerl*

Magda nu-i răspunse. Părea că zărise un detaliu interesant, sau vreo nou-
venită, în partea opusă a sălii. Tinerei văduve îi păsa mai mult de propriile griji decât de ce făcuse Greta pentru Hitler.

— Magda...

Prinţesa cu ochelari negri păru să-şi amintească brusc de Simon.

— Cel mai bine ar fi să mergi la liturghia de seară,

spuse ea, în timp ce se ridica din fotoliu.

— La liturghie?

Magda luă de pe masă un bloc-notes purtând iniţialele hotelului Adlon şi mâzgăli repede o adresă.

— Capela din Kampen, aproape de Alexanderplatz. Slujbele au loc în fiecare după-amiază. Du-te acolo mâine după-amiază şi o să înţelegi.

— Dar...

Magda îi aşeză o mână pe umăr, în semn de rămas-bun, apoi se îndreptă spre un alt grup. Audienţa se încheiase. Simon privi vreme de câteva secunde foaia de hârtie pe care o ţinea în mână, o puse în buzunar şi goli paharul cu bere al văduvei poloneze.

Ieşi de la Adlon şocat. Mersul său ca-n paşi de dans se preschimbase într-o înaintare clătinată, ezitantă. Simţea cum soarele după-amiezii îi pătrundea în orbite de parc-ar fi fost ceară topită şi-şi simţea creierul uscat precum carapacea unui scorpion.

Greta Fielitz, rămasă însărcinată cu un tată misterios.

Greta Fielitz, fanatică nazistă.

Greta Fielitz, credincioasă catolică practicantă.

Privi de-a lungul bulevardului Unter den Linden şi i se păru că acesta fusese sculptat într-un gheţar albăstriu. Vulturii de fier. Svasticile. Umbrele. Războiul era ca un val inevitabil şi iminent, un tsunami care avea să mănture totul în calea sa.

Berlinul său de odinioară nu mai exista.

Berlinul lui Hitler n-avea să mai existe, după trecerea valului.

între aceste două prăpăstii, mai rămăsese ancheta. Dacă tot nu avea puterea să împiedice declanşarea unui Al Doilea Război Mondial, Simon şi tovarăşii săi puteau măcar să oprească un ucigaş cu chip de marmură, care- şi revărsase furia asupra unei mulţimi de frumuseţi. *Hai, că nu-i chiar aşa de răul*

90.

— Caută acolo, puştiul tău e în viaţă, spuse Kochmieder.

Bărbatul cu faţa însângerată rămase locului, neclintit. Un ochi îi ieşise din orbită vreun centimetru, iar celălalt abia se vedea din pricina umflăturii. Nasul îi era spart în mai multe locuri. Dintre buzele tremurătoare îi scăpa un şuier bizar, prin dantura ciobită, înainte de a-i elimina, membrilor echipei de *Totengräber* le făcea plăcere să-i „frăgezească" pe evrei, adică să le „spargă mutrele îngălate".

— Hai, caută. încă mai poţi să-l salvezi.

Bărbatul abia se ţinea pe picioare în faţa unui camion a cărui platformă era plină de cadavre. De pe platformă, sângele se scurgea pe sol, şi forma bălţi roşii. Până şi noroiul căpătase o nuanţă roşiatică. Beewen nu văzuse niciodată atâta sânge la un loc, deşi nu era câtuşi de puţin un începător în acest domeniu.

— Dă-i drumul, nu m-auzi? Fiul tău e acolo.

Kochmieder îl apucă pe nenorocit de ceafa şi-l obligă să urce pe maldărul de cadavre. Fără să scoată o vorbă, deţinutul făcu o primă încercare de a se sprijini pe platformă, dar alunecă, iar căderea sa în noroi fu întâmpinată de un cor de râsete.

După mai multe încercări, agăţându-se de hainele victimelor, reuşi în sfârşit să urce în vârful grămezii. Soldaţii SS îl contemplau încântaţi pe sărmanul nenorocit, încremenit în patru labe în vârful piramidei de trupuri fără viaţă. Râsetele se amestecau cu insulte şi încurajări.

Beewen nu asista pentru prima oară la o astfel de scenă. îi amintea de misiunile de altă dată, când făcea parte din trupele de asalt şi avea ordin să lovească în tot ce nu purta o uniformă neagră, în aşteptarea momentului în care respectivii aveau să îmbrace o uniformă cu dungi albastre verticale. Pe- atunci tortura de acest fel era la ordinea zilei. Acum însă, călăii aveau o cu totul altă motivaţie. Nu mai luptau, ca pe timpul miliţiilor SA, ci doar făceau curăţenie. Evoluau pe un teren deja cucerit.

La începutul după-amiezii, prima însărcinare primită îi dusese la nord de Berlin, pe un teren mlăştinos de lângă un lac. Aveau de încărcat vreo zece cadavre care fuseseră uitate acolo. întârziaseră mai mult decât ar fi trebuit din pricina unor evrei curajoşi care veniseră să revendice trupurile apropiaţilor lor. Obişnuit, se pare, cu astfel de negocieri, Kochmieder se

târguise ca într-o piaţă de vite. în schimbul câtorva sute de mărci, rudelor avea să le fie permis să ducă unul sau doi morţi…

Beewen nu fusese niciodată antisemit. în schimb, începea să se simtă, tot mai mult, antinazist. Fără să crâcnească, alături de camarazii săi, îngropase acele cadavre într-o groapă comună. Solul umed, mustind de apă, scotea sunete sinistre de fiecare dată când înfigea lopata.

Nu fuseseră primii gropari care trecuseră pe aici. De fiecare dată când bocancul i se cufunda în solul îmbibat de apă, stârnea un roi de muşte care îşi luau zborul din pământul clisos. Beewen avea impresia că simte sub tălpi feţele, umerii, pieptul celor îngropaţi aici, la doar câţiva centimetri de suprafaţă.

Următoarea misiune fusese să evacueze nişte evrei dintr-o clădire ce purta inscripţia *Juden,* apoi de a-i transporta la gara centrală pentru a-i înghesui într-un tren de marfa. în faţa fiecărui vagon aştepta câte un muncitor feroviar, care, după ce vagonul se umplea, avea sarcina de a sigila uşile glisante cu plumb topit.

Acum tocmai îşi încheiau ziua la Hellesdorf, în curtea unui imobil, unde un om pe jumătate viu îşi căuta copilul pe jumătate mort într-o grămadă de cadavre.

Soldaţii izbucniră în aplauze. Bărbatul îşi găsise copilul. Cu genunchii proptiţi în două spinări inerte, se străduia acum să extragă trupul micuţului din grămadă. Nici măcar unul dintre ticăloşii care-l priveau nu mişcă un deget ca să îl ajute. Dimpotrivă, priveliştea părea că-i de natură să le provoace o erecţie.

Când bărbatul reuşi în sfârşit să extragă puştiul din amestecul de braţe şi picioare în care fusese prins, îl privi şi în singurul ochi cu care mai vedea se ivi o geană de lumină. O lumină ternă, voalată: nu era copilul său.

Fără vreun cuvânt sau vreun strigăt, îl împinse pe băiat, făcându-l să se rostogolească până la marginea platformei camionului. Deşi încercă să-l prindă, cadavrul îşi continuă traiectoria şi se prăbuşi în noroi, lângă roata camionului.

Bărbatul coborî de pe platformă la rândul său, clătinându-se, ameţit.

— îmi pari cam dezamăgit, prietene, comentă Kochmieder. Nu e el, nu-i aşa? M-am înşelat?

îşi scosese deja pistolul. O clipă mai târziu, îşi lipi ţeava armei de tâmpla copilului şi trase.

— îmi pare rău prietene. Nici măcar nu pot să-ţi promit c-am să încerc să mă descurc mai bine data viitoare, fiindcă nu va exista o dată viitoare.

Bărbatul căzu în genunchi, aşteptând lovitura de graţie.

Kochmieder se întoarse spre Beewen.

— E rândul tău, camarade.

Franz aşteptase cu groază acest moment, întreaga după-amiază. Botezul focului. Sau, mai degrabă, al sângelui.

îşi scoase revolverul P08, urcă un glonte pe ţeavă şi trase. Craniul bărbatului îngenuncheat se făcu ţăndări. Gestapovistul avu pentru o clipă senzaţia că avea să se prăbuşească în hăul lăsat în urmă de împuşcătură, ca într-o prăpastie. Se gândi la Doamnele de la Adlon şi înţelese că singurul lucru care-i mai rămăsese era ancheta. Era poate doar o scuză pentru laşitatea sa, dar însemna cu siguranţă un motiv real pentru a-l determina să rămână în viaţă.

Trase încă un glonte în cel deja mort. Pentru Susanne.

încă unul, pentru Margarete.

Un al patrulea, pentru Greta.

Kochmieder izbucni în râs:

— Frate, da' ştiu că nu ţi-s dragi deloc evreii!

91.

— Pregăteşte-te. în seara asta ieşim.

Beewen împinse uşa cu umărul şi intră în apartamentul lui Simon. Hainele îi erau pătate de sânge. Putea a hoit şi era plin de noroi până la genunchi.

— Ce-i cu ţinuta asta?

Fără să vrea, Simon făcuse un pas înapoi, pentru a-i face loc să intre, dar şi pentru a evita mirosul pestilenţial.

— Astea sunt hainele mele de lucru. Pot să mă spăl la

tine?

— Ăăă... da, sigur.

Beewen avea în mână un sac purtând sigla nazistă. Apucase să treacă pe la sediul Gestapo-ului pentru a-şi lua o ţinută festivă, încă i se mai permitea accesul la vestiar. Trecuseră mai multe zile de când nu mai ajunsese pe- acasă. Tot de atunci, se îmbrăcase cu hainele unor morţi, atunci când nu-şi purta hainele de lucru. Nu semăna doar cu un vagabond, ci chiar ajunsese un vagabond, în umbra Porţii Brandenburg şi a svasticilor omniprezente.

— Unde-i baia?

Simon nu-i răspunse imediat. Părea derutat. Poate că dormea deja, deşi era abia trecut de zece. Faţa îi era însă şifonată, precum scrisorile pe care evreii le trimiteau în fiecare zi pentru a cere veşti despre familiile lor, şi pe care Beewen le mototolea şi le arunca la coş fără să le citească.

În sfârşit, gazda îl conduse la baie. Beewen se aruncă sub duş, temându- se ca nu cumva să spargă ceva. Baia lui Simon era chiar mai rafinată decât a Minnei. Faianţă de un alb imaculat, care amintea de cea de pe pereţii metroului, feronerie de culoare închisă, marmură cât cuprindea. Chiuveta şi cada aminteau de imaginile cu temple greceşti pe care le văzuse odinioară, iar robinetele erau mai complicate decât un nod de cravată.

Se spălă conştiincios, gândindu-se că Simon îşi însuşise prin furt această baie (odată cu apartamentul de care aparţinea) de la o familie de evrei. Era la fel ca el, doar că la altă scară: Beewen purta hainele celor dispăruţi, în vreme ce Kraus locuia în apartamentul unor deportaţi. Erau doi
paraziţi, două hiene care trăiau din resturile celor persecutaţi.

— Ţi-am făcut o cafea.

— Mulţumesc.

Beewen îmbrăcase smokingul pe care şi-l adusese şi tocmai observase că haina avea două găuri de gloanţe cu contururi arse, în spate, la nivelul inimii.

— Care-i treaba cu costumul ăsta?

— Ţi-am spus că vom ieşi în seara asta.

Simon adusese cafeaua în ceşti de porţelan îmbrăcate în filigran de aur. Văzându-le, lui Beewen îi veni să spargă tot ce avea în jur: era prada de război a unui om care nici măcar nu pusese mâna pe armă.

— Unde mergem?

— *La Nachtigall.*

— De ce?

Franz aşează cana pe farfurioară, strângând-o prea tare între degete. Toarta de porţelan îi rămase în mână.

— îmi pare rău.

— Nu e nicio problemă, mai am şi altele.

Bineînţeles. Servicii întregi, care aparţinuseră unor familii nevinovate ce sfârşiseră cu gurile astupate de pământ.

— De ce tocmai la *Nachtigalll* repetă Simon.

— Vreau să îţi arăt ceva.

92.

— O masă pentru trei persoane!

Beewen îşi rostise ordinul de parcă ar fi răcnit: „împuşcaţi-i!" Picolo-ul, un efeb costumat în haine de paj, se supuse numaidecât. Trecuseră să o ia şi pe Minna „cu cât mai mulţi, cu atât mai mare distracţia" – şi ajunseseră la cabaretul lui Willy Becker la două noaptea. Era ora de vârf în localul din Nollendorfplatz. Se dansa pe mese, se bea în neştire; tolăniţi pe canapele, unii se sărutau languros, amestecându-şi limbile, de parcă ar fi fost sortiţi să moară a doua zi – ceea ce, pentru unii dintre homosexualii adunaţi aici, nu era chiar departe de adevăr.

Se instalară într-unul dintre separeurile decorate în stilul balcoanelor maure şi, în primele clipe, admirară decorul. Părea că intraseră într-o poveste din *O mie şi una de nopţi.* în local, proiectoarele se învârteau fără încetare, precum tunurile apărării antiaeriene. Lustre având forma lămpii lui Aladin, atent

lucrate, trimiteau scântei de lumină în toate colţurile sălii.

— Franz, ce căutăm aici? urlă Simon, în vreme ce pe scenă se desfăşura o scenă de Striptease masculin acompaniată de o fanfară zgomotoasă.

Beewen îşi plimbă privirea asupra mulţimii, amuzat: fătălăii se bâţâiau pe parchetul lustruit al ringului de dans ca nişte broaşte-n apa clocotită. Unii dintre ei purtau pantofi de lac şi smokinguri lucioase (nu foarte diferite de al său), în vreme ce alţii trecuseră Rubiconul şi erau travestiţi în femei, în sfârşit, mai erau şi unii care purtau măşti: ciocuri de pasăre, dominouri simple, măşti de lup sau altele ce închipuiau figuri umane strâmbate-n grimase. *Nu contează cu cine te-mbeţi, important e s-o faci...*

După cele îndurate peste zi, asta era, cu adevărat, apoteoza. Ultimul hohot de râs al coşmarului. De fapt, după ce-şi petrecuse ziua în compania „camarazilor" din echipa de *Totengräber,* Beewen şi-ar fi dorit mai degrabă să doarmă sub o lespede de piatră, dar unul dintre *Blockleiterii* săi îi lăsase un mesaj. O informaţie proaspătă pe care voia să o verifice personal.

Beewen îşi măsură din priviri complicii, sau mai degrabă partenerii, începeau să-i fie dragi. Deşi nu era un sentiment cu care să fi fost familiarizat, era conştient că atenţia pe care le-o acorda era ceva aparte. Pe Simon îl privea cu un amestec de dispreţ şi afecţiune pe care l-ar fi rezervat mai degrabă unui frate mai mic. Un mărunţel căruia îi ierţi aproape orice, fiindcă boacănele sale sunt neînsemnate în comparaţie cu emoţia pe care e capabil să o provoace cu o privire sau un zâmbet.

Altfel stăteau lucrurile cu Minna. Era atras de ea, desigur. O atracţie fizică banală şi chiar una intelectuală, pentru o femeie cu chip misterios şi o minte complexă. Dar atracţia pe care o simţea se amplificase, mai mult decât şi-ar fi dorit. Acum nu mai reuşea să cuprindă sentimentele confuze pe care i le stârnea şi avea senzaţia că avea să se piardă între ele, ca într-un labirint.

O voce răsună pe deasupra lor, asemănătoare ţipătului unui

răpitor nocturn.

— Cu ce vă pot servi, răţuştelor?

Ridicară privirile şi-l descoperiră pe Willy Becker. Purta un smoking alb cu guler mov, tivit în forma unor note muzicale. Ca întotdeauna, chipul lui părea colţuros, din pricina orbitelor machiate cu negru. îşi desenase două aripi întunecate, din adâncul cărora ochii de hematii priveau ţintă, precum cei ai unei măşti antice.

Beewen aşează o bancnotă pe masă.

— Şnaps pentru toată lumea.

— Unde te crezi, prietene, la berăria din München? replică Becker, schimbând tonul. Nazist sau nu, aici toată lumea bea doar cocktailuri. Eleganţa ne obligă.

Franz îşi roti privirea asupra faunei pestriţe care-i înconjura.

— într-adevăr, se vede că suntem într-un club de elită.

— Exact. Ai uitat de Antichitatea greacă, tâmpitule? Mă rog, e posibil ca un ţăran ca tine să nu fi auzit de aşa ceva, ceea ce n-ar fi deloc de mirare.

Beewen îşi încleştă pumnii pe sub masă, dar nu era momentul potrivit să se lase pradă furiei. Zâmbi ostentativ, dorind să dezamorseze orice fel de tensiune.

— Atunci te las pe tine să alegi, dar ai să-ţi plăteşti singur băutura.

Willy Becker găsi resursele necesare pentru a afişa o bunăvoinţă
mieroasă.

— Plăcerea va fi de partea mea, monseniore, făcu el, mimând o reverenţă.

Deodată, proiectoarele se stinseră. Dansatorul de adineauri se făcu nevăzut, ca o amintire neplăcută. Alte reflectoare se aprinseră şi se îndreptară asupra scenei. Beewen jubila, încântat că avea să-şi şocheze, încă o dată, însoţitorii.

O femeie se bâţâia uşor, aşezată pe un leagăn. Purta o bustieră, port- jartier şi o pălărie cu boruri tari. Era un soi de Marlene Dietrich mai ciudată, care fredona, în ritmul legănării, faimosul cântec din *îngerul albastru'*.

Ein rätselhafter
Schimmer Ein je-ne-
sais-pas-quoi Liegt in
den Augen immer Bei
einer schönen Frau...

Marlene nu avusese însă niciodată vocea atât de gravă şi nici gleznele atât de groase. Bărbatul care juca acest rol nu semăna deloc cu ea, cu excepţia costumaţiei. Faţa îi era tencuită cu alb. în ciuda grosimii stratului de machiaj, trăsăturile negroide nu se potriveau cu personajul, iar gura – imensă, provocatoare, transgresivă – se deschidea precum ciocul unui pelican pentru a intona, cu vocea-i groasă:

Doch wenn sich meine
Augen Bei einem vis-à-
vis Ganz tief in seine
saugen Was sprechen
dann siel

Veniră băuturile, iar Beewen, cu ochii aţintiţi spre scenă, îşi goli paharul dintr-o sorbire. Travestiţii îi provocaseră mereu un sentiment de disconfort, iar cel de pe scenă nu avea deloc să dreagă lucrurile. Picioarele lui păroase, mulate în ciorapi albi, de mireasă, talia prea fină, înălţată de un soi de tutu, mâinile cu articulaţii noduroase agăţate de funiile ce susţineau leagănul, toate acestea întregeau un spectacol sinistru, complet nenatural, jenant.

— Ai de gând să ne explici odată ce naiba căutăm aici? îl întrebă din nou Simon, cu glas scăzut.

Beewen zâmbi şi-şi înălţă paharul în direcţia „solistei" de pe scenă.

— Vi-l prezint pe Giinter Fielitz, soţul Gretei.

93.

Pe vremea când abia o cunoscuse pe Ruth Senestier, Minna avusese adesea ocazia să viziteze cabinele artiştilor de cabaret. Erau alte vremuri. Berlinul era pe-atunci o explozie a simţurilor şi a creaţiei. Dansatoarele se afişau despuiate, artiştii erau cu toţii dependenţi de droguri, bărbaţii cunoşteau plăcerile erosului şi sfârşeau prin a suferi de tuberculoză, jucând rolul de Dame cu camelii în hoteluri păduchioase, în vreme ce femeile beau coniac direct din sticlă şi se sărutau pe gură tară ruşine. Dezmăţ, da, dar nu numai atât. Cei mai mari pictori ai Europei îşi stabiliseră cartierul general în mansardele berlineze, expresionismul se manifesta pretutindeni, cinematograful oferea acces la cuvânt inconştientului şi viselor...

Minna trăise în siajul acelei străluciri de cometă şi cunoscuse, în sens propriu, cealaltă faţă a decorului. Atunci când o însoţea pe Ruth în culise, după ce fusese încântată de o piesă sau alt spectacol minunat (mai ales dansul îi părea a fi o artă feerică), avea ocazia să descopere o realitate infestată de ploşniţe. Era o lume a mizeriei şi abandonului, unde artiştii se drogau pe-un colţ de masă, iar sticlele de şnaps se rostogoleau pe podea de parc-ar fi fost pe puntea unei ambarcaţiuni în derivă.

Exact asta simţea şi acum, urmându-i pe Beewen şi Simon prin labirintul de culoare cu pereţi zugrăviţi în negru. Această escapadă nocturnă era asemenea înaintării într-un tunel lipsit de sens şi de ţintă. Când cei doi veniseră să o ia, Simon arăta impecabil într-un smoking croit pe măsură, iar Beewen părea gata să explodeze într-al său.

Rezistase la întreg numărul absolut sinistru al lui Günter Fielitz. Acesta, deghizat în Lola-Lola, părea a fi ultimul aristocrat care căzuse victimă unei lumi răvăşite de dezmăţ şi cinism, o lume care se distrusese pornind din interior, pradă viciilor şi dispreţului.

întrebarea nerostită a lui Beewen era cât se poate de limpede: având un astfel de soţ, cu cine rămăsese însărcinată

Greta? Aceeaşi întrebare era valabilă, desigur, şi pentru celelalte trei doamne.

înainte de a deschide uşa cabinei, Beewen îşi izbi pumnul în palmă. îşi pusese mănuşi.

— în seara asta, jucăm după cum spun eu.

Cioc-cioc-cioc. Beewen împinse uşa fără să aştepte o invitaţie, înveşmântat într-un halat de mătase, Günter Fielitz era aşezat în faţa unei mese de toaletă, a cărei oglindă era înconjurată de becuri minuscule. îşi scosese peruca, oferind vederii părul lipit de cap cu ajutorul unei plase.

Chipul lui nu exprima nici cea mai mică urmă de feminitate, ci, mai degrabă, drama interioară a unui clovn trist. O figură tragică, incapabilă să stârnească râsul, dar prea demnă de milă pentru a declanşa plânsul. Rimelul de pe sprânceana stângă i se scursese, exact ca pe obrazul unui August Prostul.

— Ei, dar ce se întâmplă? rosti Günter, cu vocea lui profundă, de bas.

Buzele groase îi invadau faţa îngustă, nasul turtit era încadrat de riduri
adânci, semn de amărăciune, zadarnic acoperite cu o tonă de pudră. Cât despre ochi, păreau pierduţi în adâncul orbitelor date cu un amestec de khol şi mascara.

Beewen le făcu loc să intre lui Simon şi Minnei, apoi închise uşa şi se rezemă de ea.

— Am venit să-ţi prezentăm condoleanţele noastre, Fielitz.

— Ce vrea să însemne asta?

Beewen îşi scoase insigna de gestapovist şi o vârî rapid înapoi în buzunar, nelăsându-i timp lui Fielitz să citească inscripţia. Mesajul fusese însă transmis.

— Suntem de la Reichszentrale, camarade!

94.

Biroul central al Reich-ului pentru combaterea homosexualităţii şi avorturilor, creat la jumătatea anilor ’30, era

coşmarul cel mai negru al mediului artistic-literar berlinez. începând din 1936, vânătoarea de pederaşti îşi dublase intensitatea, la insistenţele lui Himmler, care-i detesta din cale-afară, atât ca anomalii ale naturii, dar şi ca frâne în calea reproducerii rasei ariene.

A fi surprins de o brigadă de la Reichszentrale echivala cu o eliminare imediată din societate. în cel mai bun caz, pierdeai tot şi viaţa ta se prăbuşea. în varianta şi mai neplăcută, te aştepta un lagăr de concentrare sau poate chiar castrarea la tine acasă, în urma unei vizite surpriză la domiciliu.

— Nu ştiţi cu cine aveţi de-a face, replică Fielitz pe un ton autoritar, umflându-şi pieptul.

Având în vedere machiajul său de bufon, postura asta era departe de-a impune respect.

— Am să mă plâng *Ftihrer*-ului şi...

— Să-l lăsăm pe *Fiihrer*-ul nostru mult-iubit acolo unde este. Acum avem alte chestiuni de discutat.

— Voi..., începu Fielitz, ridicându-se în picioare.

Cu o singură mână, Beewen îl obligă să se aşeze la loc.

— Află că eu şi prietenii mei aici de faţă considerăm că ai un mod de-a dreptul bizar de a-ţi purta doliul.

— Felul în care îmi alin durerea nu mă priveşte decât pe mine.

— Durere? Soţia ta a fost ciopârţită de un nebun sadic, iar tu te unduieşti în faţa unei adunături de poponari?

Beewen îl apucă de organul genital şi i-l răsuci violent. Fielitz urlă, iar
Beewen îl trânti cu faţa într-o pudrieră deschisă.

Bărbatul se agăţă de masa de toaletă, iar Minna îi remarcă inelul, pe care era gravat blazonul familiei Fielitz.

Beewen îl obligă să-şi ridice faţa: sub stratul de pudră, pielea travestitului se înroşea văzând cu ochii.

— Ascultă-mă bine, *Schwanzlutscher,* n-ai decât să i-o sugi cui îţi vine ţie, pe noi nu ne interesează. Am venit ca să discutăm despre răposata ta soţie.

Fielitz tuşi, apoi vomă câteva jeturi de fiere rozalie. Rujul de

pe buze i se scurgea, făcând ca gura să-i pară o rană deschisă, sângerândă.

— Dacă ne răspunzi la întrebări, am dispărut în cinci minute. Faci pe nebunul, te vei trezi la Gestapo, unde-au să-ţi spargă rozeta cu bastonul de cauciuc.

Beewen îl mângâie pe creştet, cu un gest de falsă tandreţe.

— Crede-mă, triunghiul roz o să ţi se asorteze minunat la ten.

Minna era scârbită şi, în egală măsură, impresionată de ştiinţa abjectă în care Beewen se dovedea specialist. Ştiinţa violenţei şi a umilirii, a cuvântului care loveşte şi a loviturii care dezleagă limbi. Fiecare silabă pe care o rostea era ca o lovitură de berbece în temeliile demnităţii umane.

în calitate de psihiatru, Minna observa cu interes starea mentală a lui Beewen. Era asemenea unei substanţe chimice care se precipita. în adâncul sufletului ofiţerului SS se cristalizase un amestec de negaţivitate, ură şi cruzime. O forţă de sens negativ, toxică şi corozivă.

Fielitz sfârşi prin a îngăima:

— Nu ştiţi cine sunt...

— Ştim prea bine cine eşti şi, după cum se spune la mine în sat, cu cât mai de sus cazi, cu-atât mai tare te doare curul. Ai auzit vorbindu-se de paragraful 175, iubito?

Beewen se aplecă asupra lui.

— A fost considerabil îmbogăţit, poţi să mă crezi pe cuvânt. Uite că în zilele noastre, dacă eşti un domn respectabil, nu se cade să sugi ştromeleaguri, pe onoarea mea. Himmler ar vrea chiar să vă castreze pe toţi. Sunt convins că-l cunoşti personal, aşa că nu-i nevoie să îţi desenez: când crescătorul nostru de găini îşi bagă ceva în cap, e tare greu să-l faci să se răzgândească.

Fielitz mormăia cuvinte de neînţeles, cu capul plecat spre coapsele
strânse-n jartiere. Beewen îl apucă de gulerul halatului.

— Ce spui? Nu te-aud.

— Lăsaţi-o pe Greta acolo unde e şi duceţi-vă dracului.

De-acum se odihneşte în pace. Dumnezeu...

— Dumnezeu?

Beewen îi vârî degetele mari în ochi.

— Dumnezeu? Ce caută cuvântul ăsta în gura ta murdară de muist? Poponar blestemat, eşti o blasfemie umblătoare, o ofensă adusă cerului, un gunoi!

Beewen îşi apăsă vârful degetelor pe globii oculari ai lui Fielitz, gata să- i facă să sară din orbite.

— Ai să ne spui tot ce ştii, curist împuţit, dacă nu vrei să experimentez pe tine ideile lui Himmler despre castrare!

îl aruncă pe podea, răstumând în trecere produsele de machiaj de pe masă. Din reflex, Fielitz se chirci, într-o încercare de-a stăvili astfel loviturile care aveau să urmeze.

— Dar ce-aţi vrea să vă spun? gemu el.

— Ai putea să ne spui, de pildă, cum se face că soţia ta a rămas gravidă. Cu siguranţă tu n-ai fost în stare s-o laşi borţoasă.

Fielitz ridică capul. Sângele şi lacrimile i se amestecau pe faţa albă, desenând râuri rozalii.

— Greta? Gravidă?

— Vrei să spui că n-ai ştiut?

— Dar... Niciodată! Greta nici nu voia să audă de copii!

— Cu tine, nici n-ar fi de mirare. Cum îţi explici minunea asta?

în acel moment, uşa se deschise, un dansator strecură o privire înăuntru şi ţipă scurt, îngrozit. Beewen, surescitat, îşi scoase pistolul şi-l aţinti asupra vizitatorului.

— Cară-te!

Bărbatul nu se clinti. Tremura ca o imagine dintr-un film vechi, încremenit în cadrul uşii. Beewen trase în rama uşii.

— ŢI-AM SPUS SĂ TE CARI!

Bărbatul se făcu nevăzut. Trecură câteva secunde, îndeajuns pentru ca toţi trei să remarce un sunet care nu se potrivea cu scena de faţă. Fielitz, rămas în genunchi pe podea, se legăna din faţă-n spate, pocnindu-se cu capul de perete. Părea a-şi fi pierdut minţile.

— Greta, însărcinată..., repeta aristocratul, rânjind.

— Îţi vine să râzi?

Fielitz îşi ridică faţa însângerată, de martir.

— Însărcinată..., râse Fielitz, neîncrezător.

Beewen îl pălmui.

— Avea vreun amant?

Fielitz nu-i răspunse. Dăduse ochii peste cap şi doar albul ochilor îi rămăsese la vedere. O privire de şaman în transă.

— Nu, spuse el în cele din urmă.

— De unde ştii?

— Eu... ştiam totul despre soţia mea.

Rostind aceste cuvinte, Fielitz aruncă o privire încărcată de semnificaţii spre Simon. Minna înţelese pe dată că Greta se culcase cu Simon şi că soţul acesteia era la curent cu acest lucru. *Halal echipă*|

— Cum adică... ştiai tot? Ai urmărit-o?

— Nu era nevoie. Şoferul ei îmi raporta tot, în fiecare zi. Greta nu avea amanţi... Sau cel puţin nu a avut în ultimele luni.

— Era însărcinată, imbecilule! Cineva i-a tras-o, asta nu se poate pune la îndoială!

— E imposibil.

— E un fapt. Legistul a fost cât se poate de clar. Am văzut-o cu maţele la aer pe masa de autopsie. Acolo nu mai încap niciun fel de secrete.

— Dar nu se vedea cu nimeni. Ştiu sigur.

— Ce-mi poţi spune despre moartea ei?

Chipul palid păru să încremenească vreme de-o clipă, apoi Fielitz cedă brusc şi izbucni în hohote de plâns.

— Răspunde-mi! urlă Beewen.

— Nu ştiu nimic!

— Tocmai mi-ai spus că ştiai tot.

— Da, dar nu şi despre uciderea Gretei.

— Era supravegheată de doi dintre oamenii mei. A dispărut ca prin farmec de la hotelul Adlon. Cum îţi explici asta?

— N-am nicio explicaţie.

— Şi-a manifestat vreo teamă în ultimele zile? Ţi-a vorbit de ceva care o îngrijora?

— Lăsaţi-mă...

— Să te lăsăm?

— Lăsaţi-mă cu durerea mea.

Beewen izbucni în râs.

— Stai liniştit, ticălosule, că n-ai să termini aşa de uşor cu plânsul. între tine şi cei de la Reichszentrale nu mai e decât un firicel. Următoarea ta destinaţie de vacanţă va fi lagărul.

SS-istul îşi sprijini un genunchi pe podea şi ordonă:

— Dă-mi numele şoferului!

— Weber. Hans Weber.

Beewen scoase din buzunar un carneţel şi-şi notă conştiincios numele.

— N-o să vă spună nimic, murmură Fielitz. E omul meu, este...

Beewen îi trase un pumn în maxilar.

— Să nu-mi spui că i-o tragi şi ăstuia?!

îl scuipă cu dispreţ şi făcu stânga-mprejur. Părea că uitase cu totul de Simon şi Minna, care se grăbiră să îl urmeze.

— însărcinată, Greta... însărcinată! urlă Fielitz.

Râsul i se înecă într-un gâlgâit însângerat.

— Greta e Sfânta Fecioară!

95.

După ce îl lăsară acasă pe Simon, Minna porni spre vila părinţilor săi. Beewen, care rămăsese în Mercedes, fuma ţigară de la ţigară, ursuz. Gestapovistul locuia în cartierul Prenzlauer Berg, care era în afara traseului, îi ceruse Minnei să-l lase în faţa vilei ei, avea să se descurce singur să ajungă acasă.

Minna era scârbită. Beewen era o brută şi un asasin. Dar ce altceva sperase? Făcuse parte din trupele de asalt, apoi devenise agent al Gestapoului. Urcase treptele ierarhice ale unei asociaţii de răufăcători. Violenţa era în firea lui. Sânge pentru sânge, brutalitatea transformată în lege. Era lupul din poveşti, ucigaşul din romanele ieftine, ticălosul pe care-l urăşti cu plăcere. Un vaccin radical împotriva oricărei tentative de a-l

îndrăgi sau de a-i deveni prieten.

Cum de se înhăitase cu el? Cum de fusese în stare să-i ceară ajutorul şi să se lase sedusă de înfăţişarea lui de căpcăun chior?

Când ajunse la Dahlem, începu să plouă. Opri în faţa porţii pentru a ridica acoperişul maşinii, cu ajutorul lui Beewen. El nu scotea o vorbă, cu dinţii încleştaţi, încă rumegându-şi furia insuficient digerată.

Măcar de nu m-ar ruga să-l las să doarmă la mine...

Beewen făcu însă ceva şi mai rău: încercă să o sărute. După felul în care se purtase la *Nachtigall,* era ultimul lucru pe care Minna ar fi fost dispusă să-l accepte.

Minna îl împinse deoparte cu blândeţe, clătinând din cap. însă, în ciuda calmului, gestul ei era încărcat deopotrivă de consternare şi dispreţ. *Aşa ceva nu se poate întâmpla între noi.*

Beewen îşi înăbuşi o înjurătură. Un mormăit în care se exprima întreaga amărăciune şi frustrare a unei vieţi şi, cine ştie, poate chiar resentimentul imemorial al bărbatului faţă de femeie.

— Nici măcar nu vrei asta, murmură ea, încercând să îl calmeze.

— Ştii tu mai bine ce vreau eu?

— De săptămâni întregi te gândeşti la asta şi te-ai hotărât să acţionezi exact în ziua în care ai tăbăcit un biet nevinovat?

— Aşadar, mă consideri un ticălos?

Minna zâmbi.

— Ar trebui să începi prin a te considera tu însuţi unul. Apoi mai discutăm.

O nouă înjurătură înăbuşită, ecou al celei dintâi. Mai stinsă, mai lipsită de convingere.

— Voi, intelectualii, mă obosiţi, mormăi el.

— Te oboseşti de unul singur, încercând să pari mai prost decât eşti. Nu- i o ruşine să gândeşti şi cu atât mai puţin să ai nişte principii şi să le respecţi. N-ai să poţi rămâne toată viaţa omul bun la toate al unei puteri corupte.

Beewen râse sinistru.

— Puterea asta n-o să aibă o viaţă prea lungă.

— Sper. în orice caz, nu poţi să rămâi toată viaţa gropar.

— De unde ştii ce fac?

— Mirosul e de vină.

îşi trecu degetele pe sub reverul smokingului, într-un gest autoironie. Stăteau la intrarea în grădina vilei, ignorând ploaia măruntă.

— Se simte chiar şi prin costumul meu de gală?

— Miroşi a moarte din toţi porii pielii.

Undeva în cer, foarte sus, se auzea vuietul înfundat al unei escadrile ce survola Berlinul. Ameninţarea era mereu prezentă, difuză, o permanentă conştienţă a unor mişcări colosale care se desfăşurau fără ştirea muritorilor de rând. *Un cutremur în marş înspre noi...*

— Am ajuns cu adevărat la capătul de jos a tot ce înseamnă umanitate.

— Nu. De-abia acum trebuie să dai dovadă de umanitate.

— Ştii, şi tu mă dezgueşti. Te joci cu cuvintele. Nimic nu are consecinţe pentru tine. Toate-s doar vorbe goale. Vorbeşti ca o fată de bani gata care-a avut mereu luxul de-a putea să aleagă. Da, azilul tău a luat foc şi ţi-au murit toţi pacienţii. Cu ce-ţi va schimba asta viaţa?

Minna nu renunţă la tonul blând:

— Uită de mine. Uită de toată furia adunată în tine. Acţionează strict în prezent, nu te gândi nici la trecut, nici la viitor.

— Mai lasă-mă...

îşi vârî mâinile în buzunare, de parcă ar fi purtat o banală pufoaică militărească, iar nu un smoking, şi îi întoarse spatele. îi privi silueta înaltă ce se pierdea în întuneric, precum se pierde un înecat în valuri. îi descoperise o latură fragilă, o vulnerabilitate ascunsă sub carapacea dură, care-i amintea de alienaţii ei, în egală măsură violenţi şi neputincioşi, agresivi şi neajutoraţi.

— Aşteaptă!

El se întoarse şi Minna îi zâmbi în întuneric.

— Dacă vrei, poţi să dormi aici.

El făcu cale întoarsă, cu capul între umeri şi mâinile-n buzunare. Nu era tocmai genul de bărbat cu care să te afişezi la un bal al aristocraţiei berlineze, dar puţine femei l-ar fi refuzat.

— Vorbeşti serios? întrebă el.

— Vorbesc serios. Dar n-o să se întâmple nimic.

Fu rândul lui Beewen să zâmbească.

— Se va întâmpla că vom dormi sub acelaşi acoperiş.

— E prea puţin?

— Dimpotrivă. Pentru mine înseamnă mai mult decât orice altceva.

Ploaia îi curgea şiroaie pe faţă, dar se afla în patul său. Din cer se scurgeau miliarde de picături strălucitoare, dar el se afla în camera sa. Fulgerele îi sfâşiau aşternutul, preschimbându-i pliurile în fisuri albăstrii, luminate parcă de blitz-ul unor aparate de fotografiat. Visa, desigur. Dar visul era atât de violent, încât Simon se zvârcolea ca o viperă sub apăsarea unui bocanc cu ţinte, iar capul i se izbea de pernă de parc-ar fi fost un baros lovind în piatră. Doamne, această furtună în alb şi negru, cu zigzagurile ei luminoase şi rafalele de ploaie, avea puterea unei dezlănţuiri adevărate a naturii, solicitându-i toate simţurile...

Brusc, deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. Furtuna era reală. Tunetele făceau geamurile să vibreze, iar lucirea orbitoare a fulgerelor lumina toată strada.

în acel moment, îl văzu.

Era în picioare în cadrul uşii, cu trendul ud şi pălăria cu boruri late, nemişcat, cu mâinile în buzunare. La fiecare fulger, masca i se ivea din beznă, verde, ţuguiată şi macabră. Părea un lup de marmură ce-şi ascundea ochii.

Era de statură medie, un fizic normal, şi totuşi nu semăna cu nicio fiinţă cunoscută. Pe jumătate om, pe jumătate extraterestru, arăta ca o creatură umanoidă pe care fuseseră grefate, din loc în loc, bucăţi de carne, fragmente de ţesuturi vii... Sau poate invers...

Simon era deopotrivă îngrozit şi uimit. Era oare într-o altă etapă a visului? Reuşise, în sfârşit, să-l atragă pe Omul de marmură în plasa viselor sale? Sau totul nu era decât o halucinaţie provocată de furtună?

îşi trecu mâna peste faţă, aşa cum ar fi întors o pagină pentru a afla deznodământul unei povesti. Creatura dispăruse. Simon sări din pat, îşi smulse electrozii lipiţi de ţeastă şi trecu în camera vecină, sala de aşteptare: nu era nimeni. Şi cabinetul era gol.

Alergă spre ieşire şi apucă să vadă o siluetă dispărând prin uşa deschisă. Fu cât pe ce să se arunce în urmărirea ei, când realiză că era doar în izmene. Dintr-un puseu conformist, o

condiţionare morală sau cine ştie ce prejudecată similară, reveni în cameră şi se grăbi să îmbrace o ţinută decentă.

Afară, aversa era mai cumplită chiar decât îi apăruse în vis. Strada părea că levitează, dematerializându-se într-o suprafaţă ondulată ce sfârâia asurzitor. Era greu de spus dacă picăturile izbeau solul sau dacă o maree de bălţi, pâraie şi scurgeri de pe clădiri era pe cale de-a ridica asfaltul de parc- ar fi fost un banal covor.

Nu se zărea nicio maşină, niciun trecător şi, bineînţeles, niciun Om de marmură. Ud până în măduva oaselor, Simon se încăpăţâna să gândească raţional şi respingea ideile aberante care-l asaltau, cu himera trecută din vis în realitate înainte de-a se face nevăzută pe o stradă din Berlin.

Făcu câţiva paşi pe strada pustie şi, între două maşini parcate lângă bordură, zări o gură de canal deschisă, al cărei capac de fontă fusese aşezat deoparte, pe trotuar.

Omul de marmură coborâse în acest puţ şi fugise prin tunelurile prin care curgea un torent furios. Sprijinindu-se pe marginile puţului, Simon îşi bălăbăni picioarele în gol până când, cu vârfurile lor, găsi scara. Se întoarse, prinzându-se de margine, şi începu să coboare, prins ca-ntr-o menghină între aversă şi apa care bolborosea dedesubt. începea să înţeleagă ceva de neconceput: în acest moment, pătrundea în coşmarurile Doamnelor de la Adlon.

Contactul cu apa rece ca gheaţa îi tăie răsuflarea. Mai întâi călcâiele, apoi genunchii, apoi mijlocul îi transmiseră senzaţia că era tăiat în două de un fierăstrău nemilos. Nu avea însă de ales; cufundat în şuvoi până la brâu, încercă să se adapteze la arsura paralizantă a frigului.

I se păru că distinge o siluetă, la vreo două sute de metri distanţă. Da, ceva se mişca acolo, altceva decât viitoarea înspumată. Simon, încercând să ignore menghina de gheaţă în care se simţea prins până în talie, îşi luă avânt şi începu să înainteze ca printr-o mlaştină, încordându-şi fiecare muşchi pentru a se împotrivi curentului contrar. Ploaia se revărsa prin grilele gurilor de canal şi prin orificiile de scurgere; adevărate

cascade păreau că urmează să umple galeria cât de curând.

Ochii începeau să se obişnuiască cu bezna şi remarcă un lucru neobişnuit: tunelul era roşu. Bolta şi pereţii, integral din cărămidă, căpătau o nuanţă stacojie, care se reflecta în apele întunecate ale torentului, preschimbându-l într-un râu de sânge.

înainta cu dificultate. Plafonul şi solul erau rotunjite şi nu înceta să-şi piardă echilibrul, în vreme ce lupta contra curentului. Nu câştiga teren, ci, dimpotrivă, părea că pierde, dar acum îl vedea mai bine pe omul cu pălărie care, la rândul său, înainta undeva în faţă.

Apa îi ajunsese de-acum la coate; şuvoiul îngheţat nu înceta să crească, alimentat de apa revărsată prin gurile de canal. Avea să piardă cursa prin abandon, căci, peste câteva minute, nu avea să mai atingă solul. încă din copilărie, fusese mereu cel dintâi care nu mai atingea fundul.

Strângând din dinţi, îşi jură că în acea noapte faptul că era atât de scund nu avea să mai fie un handicap. Luându-şi avânt, începu să înoate, înaintarea îi deveni mai uşoară, căci la suprafaţă curentul nu era chiar atât de puternic.

Văzu că adversarul său făcuse acelaşi lucru. îşi pierduse pălăria, iar Simon putea acum să vadă reversul măştii, care era mai degrabă un soi de cască, ce-i cobora spre ceafa precum coiful unui cavaler medieval.

De când pornise să înoate, alternând stilurile bras şi crawl, celălalt câştigase un oarecare avans. Omul de marmură era un înotător de excepţie, ceea ce confirma o bănuială a lui Simon: asasinul acţionase în preajma râului Spree – pe Insula Muzeelor, în parcul Köllnischer, la nord de Tiergarten – sau pe malul lacului Plötzen, anume ca să poată să se îndepărteze înot. Apa era elementul său favorit, era împărăţia lui.

Apa şi visele...

Fluxul subteran se preschimbase într-o viitură. Simon înălţă capul, încercând să nu-şi scape din vedere prada. Chiar în acel moment, ucigaşul dispăru spre stânga, măturat de o forţă invizibilă. Nu trecură decât câteva secunde şi, ajuns în acelaşi

punct, fu absorbit la rândul său ca o bărcuţă de hârtie în rigolă. O galerie perpendiculară aduna, din această intersecţie, apele din mai multe galerii, fierbând parcă cu o spumă galbenă şi antrenând totul în curgerea lor nestăvilită. Lui Simon încetase să-i mai fie frig. Se zbătea în torent, aspirat, înghiţit, scufundat de şuvoiul de neoprit.

Reperă, de-a lungul pereţilor galeriei, tuburile sistemului pneumatic – mândria Berlinului! – liniile telefonice şi cablurile electrice... Tresări şi reuşi să se agaţe de un cablu. De-acum nu-i mai păsa de Omul de marmură. Sub bolta galeriei, apa îi ajunsese la nivelul gurii. La fiecare încercare de înaintare, înghiţea apă şi apoi o scuipa, tuşea şi expectora... Iar nivelul apei continua să urce, lăsându-i doar câţiva centimetri de aer liber.

Brusc, îi veniră în minte gurile de scurgere. Luă o gură de aer şi dădu drumul cablului de care se ţinea. Fu imediat împins sub apă, dar se strădui să-şi ţină ochii deschişi. Chiar şi în bezna care-l împresura, putea să distingă lucirea vagă ce răzbătea prin găurile de scurgere.

Deodată, deasupra sa se ivi o astfel de lumină difuză. întinse mâna şi se prinse de bordura de ciment. Reveni îndărăt până în dreptul deschiderii şi, printre picăturile de apă, reuşi să tragă aer în piept. Nu mult, doar cât să nu crape imediat.

închise ochii, mai luă o gură de aer şi dădu drumul bordurii. Smuls de îndată din loc, deschise iar ochii, pândind următoarea deschidere. Lipsa oxigenului îi pârjolea plămânii. Cât timp putea oare să reziste în felul acesta? Nu calculase distanţa dintre două guri de scurgere, nici măcar nu-i trecuse prin gând să o facă.

Din nou o lumină, sau mai degrabă o zonă unde bezna nu era la fel de densă...

într-o secundă, reuşi să-şi vâre mâna în deschidere. Se cramponă cu degetele şi îşi împinse capul într-acolo, în vreme ce toată apa din lume se revărsa prin deschidere, în gura sa. Ridică bărbia şi reuşi să inspire câţiva mililitri de aer.

Practic, absorbea viaţă picătură cu picătură, ţuguindu-şi buzele, cu gâtul încordat, ca o fiară încolţită. Valuri de apă i se revărsau pe faţă, în urechi şi în ochi... dar putea să respire. în plus, îi venise o idee. Mai devreme sau mai târziu, avea să dea peste o gură de canal. Poate că avea să reuşească să împingă deoparte capacul şi avea să scape astfel din acest infern.

Inspiră din nou o gură de oxigen şi se lăsă purtat de curent, ca o particulă nesemnificativă. Senzaţia de plutire către propria moarte era, într-un fel, ameţitoare. Chiar aşa, de ce să-i mai reziste?

în sfârşit, o gură de canal. Simon reuşi să se agaţe de ea şi-şi lipi gura de grilajul capacului. Cu mâinile se ţinea strâns de bare, în vreme ce gura îi căuta doza de viaţă. Sorbea din însăşi substanţa nopţii, lingea barele de fontă cum îşi linge un beţiv gâtul sticlei goale.

începu să zgâlţâie grilajul cu ambele mâini. N-ar fi crezut niciodată că poseda atâta forţă, mai ales având în vedere că era pe jumătate sufocat, dar n-avea de ales; alternativă era moartea. *Câtă vreme există speranţă, există viaţă.* Lovea, apăsa, împingea cu capul, cu pumnii, cu umerii. Se mişca mânat de energia cuiva care nu mai are nimic de pierdut.

Deodată, capacul se deplasă puţin. Insistă şi, de astă dată, avu succes. Capacul sări de la locul său. îl împinse deoparte şi reuşi să-şi umple plămânii cu aer.

Era salvat. Era în viaţă. Era afară în ploaie şi era el însuşi ploaie şi viaţă, aer şi noapte.

Reveni acasă tremurând, buimac şi epuizat, deşi ceea ce i se păruse o cursă nebună până la capătul nopţii îl îndepărtase doar cu trei sau patru sute de metri de apartamentul său. Se vârî direct sub duş, reglând temperatura la maximum.

Sub jetul fierbinte, începu să cântărească în minte revelaţiile acestei nopţi.

în primul rând, Omul de marmură nu era nici Josef Krapp, nici vreo fiinţă imaginară descinsă din coşmaruri. Era un bărbat de înălţime medie care purta o mască, avea pălărie şi

impermeabil şi care se pricepea să pătrundă discret în orice locuinţă.

Simon se şterse. Tremurul aproape i se potolise. Se duse să-şi pregătească o cafea. Era ora trei dimineaţa, dar era mai alert decât dacă l-ar fi trezit toate deşteptătoarele din cartier.

O altă informaţie: ucigaşul era un foarte bun înotător. Simon însuşi era antrenat, căci foarte adesea îşi petrecea duminicile înotând în lacurile Miiggel, Weißen, Schlachten sau Plötzen, însă oricine l-ar fi catalogat drept un începător, în comparaţie cu un atlet de o asemenea anvergură.

Aşadar, Omul de marmură îşi dusese victimele la malul râului Spree sau al lacului Plötzen pentru a putea apoi să dispară înot. Nu era o componentă a psihozei sale criminale, ci doar o alegere strategică şi atât.

în realitate, acest indiciu nu era determinant, mai ales într-o Germanie care exalta virtuţile exerciţiului fizic practicat în aer liber. Jumătate din Berlin se bălăcea în râurile şi lacurile nenumărate din jurul capitalei. Nazismul era o dictatură plină de vitalitate, care-şi făcea conştiincioasă gimnastica în fiecare dimineaţă.

Arabica. Râşniţă. Cafetieră. Gesturile i se succedau cu rapiditate. Din nou, la fel ca după eliberarea sa, simţea o recunoştinţă generică, universală, pentru tot ce îl înconjura, de la gresia din bucătărie la flacăra albastră a aragazului. Se simţea pe veci dator cerului şi pământului care-l întâmpinaseră la ieşirea din canal. La naiba, era viu! Era încă funcţional...

Trebuia însă să fie atent. După ce supravieţuise arestului de la Gestapo şi scăpase de la înec, rezervele de noroc îi erau, cu siguranţă, pe sfârşite. Ulciorul nu merge de multe ori la apă...

Brusc, îşi aminti de maşinăria sa şi de electroencefalogramă. îşi puse deoparte ceaşca de cafea şi se întoarse în camera sa. Cu un gest nervos, apucă cei câţiva metri de hârtie acoperită de sinusoide care înregistraseră, din punctul de vedere al undelor cerebrale, vizita Omului de marmură.

Liniile acestea exprimau un adevăr capital: atunci când vizitatorul nepoftit îşi făcuse apariţia, Simon nu visa. Era în starea de somn profund, iar asta însemna că nu visase furtuna şi nici pe Omul de marmură, ci le văzuse... Fusese trezit de un tunet şi, în starea de semiconştienţă, amestecase realitatea cu somnul.

înţelese în acel moment în ce fel se ivea Omul de marmură în visele victimelor sale: pur şi simplu le făcea o vizită nocturnă. Le trezea, probabil doar pentru o fracţiune de secundă, astfel încât să-şi întipărească imaginea în creierul lor, care raţiona prea greoi, prea amorţit de somn pentru a se trezi de-a binelea. Se strecura, eufemistic spus, într-o falie a conştiinţei lor. Mintea acestor femei făcuse restul. Omul cu masca de lup verzui marmorat se insinuase, ca un grăunte ce încolţeşte, în adâncul minţii lor...

Exact la fel procedase şi cu Simon. Furtuna, tunetul, silueta întunecată, ar fi regăsit toate acestea atunci când şi-ar fi rememorat visele, dacă nu s-ar fi trezit şi i-ar fi îngăduit ucigaşului să se cuibărească în creierul său. în schimb, el se trezise, se smulsese din ghearele somnului şi i se alăturase agresorului pe tărâmul realităţii...

Ce scop avusese această vizită? Intenţiona Omul de marmură să îl ucidă? Sau poate doar să îl sperie? Ori voia să-i orienteze cercetările într-o anumită direcţie?

Ţinea încă în mână panglica de hârtie a electroencefalogramei, studiind distrat curbele activităţii sale cerebrale, când observă că, de la întoarcerea sa în apartament, ceva se schimbase.

Un anumit element, un detaliu îi declanşase alarma, dar n-ar fi putut spune care era acesta. Ieşi din cameră în sala de aşteptare: toate erau la locul lor. în bucătărie, în afara mirosului de cafea prăjită, nu era nimic demn de semnalat. Reveni în holul de la

intrare, unde ordinea nu era tulburată decât de hainele sale ude, lepădate şi neadunate încă.

Sfârşi inspecţia în cabinet, gândindu-se la discurile sale: poate că Omul de marmură îi furase înregistrările? Dar nu, camera secretă era încuiată.

Şi-atunci, ce anume nu era în regulă?

Reveni în centrul biroului şi îşi plimbă încet privirea, studiind fiecare element: divanul, biblioteca, tablourile, platoul de lemn furniruit pe care erau etalate stilourile sale, sugativele, agenda, carnetul de notiţe...

Toate erau la locul lor.

Toate, cu excepţia unui singur element.

Descoperirea aproape că-l determină să urle şi nici el n-ar fi putut spune dacă ar fi fost un strigăt de triumf sau de disperare. Tubul de carton în care se afla afişul filmului *Der Geist des Weltraums* dispăruse.

Aşadar, acesta era obiectul la care râvnise Omul de marmură. Fetişul său. Modelul care-l inspirase. Aşadar, Simon avusese dreptate: imaginea achiziţionată din micuţa prăvălie din Pasajul Teilor era obiectul veneraţiei ucigaşului. Nu o cumpărase din discreţie, sau poate doar dintr-o teamă sacră. Preferase să o admire în vitrină, ca pe-o icoană atârnată într-un ungher ascuns al bisericii.

Simon încă ezita: să îşi strige victoria sau să geamă de oftică fiindcă îşi pierduse singura probă concretă.

în cele din urmă Simon – sau mai degrabă maxilarele sale – optă pentru cea de-a treia cale, izbucni în râs, dar fără să-şi poată stăpâni lacrimile să curgă.

Era terminat, micuţul Kraus...

Da, era terminat. Dar era viu.

98.

Se treziseră în zori şi, de comun acord, deciseră să facă o vizită acasă la Günter Fielitz, la Charlottenburg. Nu aveau de

gând să-l ia din nou la întrebări pe travestit ci plănuiau să îl interogheze pe şoferul Gretei, Hans Weber. Odată ajunşi la destinaţie, valetul îi informă că, după moartea patroanei sale, Hans Weber se mutase înapoi la mama sa, la Wandlitz, la nord de Berlin.

Acum stăteau la pândă în aşteptarea eroului zilei, după ce-şi lăsaseră Mercedesul la capătul drumului de pământ ce ducea la fermă. Beewen cunoştea mersul lucrurilor la ţară. Ştia că Weber muncea deja de mai multe ore şi că, înainte de-a-şi lua micul dejun frugal, tipic ţărănesc, avea să iasă pe prispă ca să se spele.

Decorul semăna cu o gravură tradiţională, de soiul celor atârnate pe pereţii casei natale. în lumina portocalie a răsăritului, pe fundalul câmpiei se profila o casă ţărănească tipică pentru zona Brandenburg, cu acoperişul mansardat, cu şindrila prelungită deasupra intrării, şi ferestrele cu obloane. Toate elementele aveau culori în tonuri similare: brun, cenuşiu, roşu, siena... La temelia casei erau paie adunate de vânt, unelte ruginite prin curte şi câte o găleată răzleaţă, noroi şi bălţi în bătătură. Toate acestea păreau să fi fost date cu un strat de baiţ.

Minna îi împrumutase unul dintre costumele tatălui ei, care, se vede treaba, era la fel de solid ca el. Poate puţin cam strâmt pe la încheieturi, dar se potrivea. în sinea lui, Beewen era impresionat că i se oferea ocazia să poarte un astfel de costum: mătase, revere brodate, pantaloni cu talie înaltă, îl încerca, totodată, o oarecare jenă că, în loc să poarte hainele unui mort, se îmbrăcase cu cele ale însuşi baronului von Hassel.

La ora opt, Hans Weber îşi făcu apariţia, în pantaloni de călărie susţinuţi cu bretele late de pânză şi o cămaşă groasă.

— Beewen, azi mă laşi pe mine să pun întrebările, îl avertiză Minna. Nu vreau să te-atingi de băiatul ăsta.

Franz mormăi o încuviinţare, întrebându-se ce strategie avea să adopte Minna. *Iar ne pierdem timpul...*

Weber umplu o găleată cu apă, apoi se instală pe prispă, în apropierea intrării. Se aşeză pe un scăunel şi îşi cufundă capul în găleată. Când se ridică, în faţa lui se aflau Minna von Hassel şi Franz Beewen.

Hans era un tinerel longilin, cu trăsături fine. O mutră de poponar cu un corp androgin, se gândi Franz. L-ar fi halit dintr-o înghiţitură, dar o lăsă pe Minna să îşi facă numărul. La o adică, puteau oricând să recurgă la metodele clasice.

Fără vreo introducere, Minna îi porunci:

— Vino cu noi!

Beewen constată uimit că ea avea în mână un Luger, pe care-l aţintise asupra lui Weber. De unde făcuse rost de armă? Până la urmă, metodele baronesei nu difereau prea mult de ale sale.

în vârful colinei ce domina casa se înălţa un copac solitar, un tei cu trunchi cenuşiu şi frunze de-un verde crud. Porniră într-acolo. Beewen se aştepta ca, din clipă în clipă, mama tânărului să se ivească în prag, cu puşca-n mână. Nu se întâmplă aşa; se pare că mama Weber era ocupată să mulgă vacile în fundul grajdului.

— Şezi aici.

Hans se supuse, prăbuşindu-se la rădăcina teiului.

— Cine sunteţi? întrebă el cu glas pierit. Ce... ce vreţi să faceţi cu mine?

Nu înceta să arunce priviri panicate spre Beewen, distribuit de astă dată
în rolul uriaşului chior care nu scoate un cuvânt, ci doar loveşte atunci când e nevoie. Apoi întoarse privirea spre Minna şi spaima lui spori. Tocmai scosese din geantă un sterilizator şi pregătea o injecţie.

Weber începu să plângă ca un copil. Fragil şi delicat, tânărul şofer-ţăran probabil că se simţea mai bine în aşternutul lui Günter Fielitz decât la fermă, la muncă grea.

— Ce vreţi să-mi faceţi? întrebă el din nou, printre lacrimi.

Minna fixă un ac în seringă şi rupse extremitatea unui flacon.

Cu o mişcare fluidă şi calmă, care vădea experienţă, aspiră produsul din flacon în seringă. Expulză câteva picături din ea, pentru a elimina eventualele bule de aer.

Beewen îi privea intrigat fiecare mişcare. Substanţa din seringă avea vâscozitatea uleiului şi era purpurie ca miezul unui

fruct.

— Ridică-i mâneca, ceru ea.

De data asta, Beewen nu mai rezistă şi ţinu să-şi astâmpere curiozitatea:

— Ce-i aia?

— Ceva ce-o să te împiedice să îl loveşti.

Celălalt abia dacă se mai zbătu atunci când Beewen îi dezgoli antebraţul; se împotrivi mai puţin decât un copil aflat prima oară la dentist.

Beewen ura injecţiile. Acul care străpungea ţesuturile moi sau era introdus într-o venă i se părea mai violent decât toate torturile pe care le practica la Gestapo. Cu toate acestea, reuşi să-şi menţină concentrarea. Era asistentul Minnei, nu-şi putea permite să întoarcă privirea.

Weber începu să tremure. Atmosfera bucolică sporea stranietatea scenei. Păsările ciripeau, rouă strălucea, frunzele teiului foşneau îmbietor. Se anunţa o zi splendidă.

Ţinând seringa între dinţi, Minna înfăşură în jurul bicepsului „pacientului" un garou de cauciuc. Lovi uşor interiorul cotului, pentru a scoate în evidenţă o venă, şi porunci:

— Numără.

— Ce-mi injectaţi acolo?

Ea îşi înfipse acul în vena albăstrie ce se umfla sub piele.

— Numără.

Weber îşi înăbuşi un geamăt. Durerea îl făcu să-şi încordeze trupul şi ceafa i se lovi violent de scoarţa teiului.

Fu cuprins de un tremur puternic şi începu să tresalte în iarbă ca un motor cu explozie. Beewen îl forţă să rămână nemişcat, în vreme ce Minna continua să apese pistonul seringii. Pe măsură ce substanţa din seringă dispărea în vena albăstrie, Beewen îşi imagina traseul acesteia prin corpul lui Weber, tot mai departe prin circuitul sanguin.

Brusc, ceafa lui Weber înţepeni de-a binelea şi torsul îi rămase nemişcat. Pe chipul congestionat se iviră broboane de sudoare, udându-i obrajii ca o maree de lacrimi.

O forţă extrem de puternică părea că pusese stăpânire pe

pieptul său şi urca acum spre creier. Beewen văzu cum forţa îi acapara gâtul şi apoi faţa, ca un şarpe vâscos ce s-ar fi insinuat între ţesuturi, sufocându-l.

Minna scoase acul şi apăsă un tampon de vată pe locul înţepăturii.

— Numără, repetă ea încă o dată, aparent indiferentă la suferinţele lui Weber.

Privirea puştiului se înceţoşă. îşi dădu ochii peste cap şi pleoapele-i căzură pe jumătate, inerte.

— Numără! porunci iar Minna şi trecu la celălalt braţ.

Prinse din nou seringa între dinţi şi înnodă garoul cu o viteză remarcabilă. în clipa următoare, acul găsise deja o nouă venă.

Tremurul reîncepu. Beewen se gândi că vreo câteva perechi de palme ar fi fost mai cu folos decât această tortură chimică. Minna părea însă a fi foarte sigură de ceea ce făcea.

în sfârşit, trupul lui Weber se destinse.

— Numără! îi ceru ea, pentru ultima oară.

Cu o voce venită parcă de dincolo de mormânt, Weber începu:

— *Eins, zwei, drei...*

Beewen observa fascinat metamorfoza. Cu mâinile în iarbă şi palmele întoarse spre cer, Weber părea că se topeşte în lumina dimineţii.

— *Vier, funf, sechs...*

Nu reuşi să meargă mai departe cu numărătoarea: adormise.

— Pe legea mea, murmură Beewen. Ce i-ai injectat?

— Tiopental sodic. Sună cunoscut?

— Nu.

— Pentotal?

— Tot nu.

— E un anestezic. Utilizat în anumite doze, slăbeşte sistemul nervos central şi anihilează voinţa. Mai e numit şi „serul adevărului". Mă miră că nu-l foloşiţi şi voi, la Gestapo.

Beewen nu îndrăzni să-i răspundă că metodele lor erau ceva mai... rudimentare. Cu toate acestea, se vorbea deja la *Geheime Staatspolizei* despre utilizarea unor produse chimice pentru a le da de capăt elementelor foarte recalcitrante. Minna s-ar fi

descurcat de minune în calitate de consilier pentru instituţia ce-şi avea sediul la numărul 8, pe Prinz-Albrecht- Straße.

Minna îl pălmui cu toată puterea pe Weber, apoi începu să-i vorbească blând, simulând o complicitate îndelungată. Pe obrajii lui Weber lacrimile se prelingeau ca nişte pârâiaşe, iar ochii fremătători exprimau o tihnă deplină.

— Eşti bine?

Nu primi răspuns. Trupul lui Weber părea a se lichefia în continuare în lumina puternică, iar tânărul dădea impresia că avea să devină în curând doar o baltă de energie leneşă, molcomă, roşiatică.

— Eşti bine?

— Da, murmură el, în sfârşit.

— Suntem prietenii tăi. Suntem aici ca să te ajutăm.

Weber făcu un efort de-a ridica privirea spre ei, dar nu părea că îi vedea.

— Ai să ne spui tot ce ştii?

— Da...

99.

— Cum te numeşti?

— Hans Weber.

— Ce meserie ai?

— Sunt şofer.

Minna nu mai apucă să-i pună altă întrebare, căci Weber glăsui din nou, foarte volubil de astă dată.

— Contează doar Codul rutier. Codul trebuie ştiut pe de rost.

— Tu-l cunoşti?

— Mai bine decât oricine altcineva.

— Ce maşină conduci?

Weber nu-i răspunse. Părea că e-n căutare de aer, închizând şi deschizând gura tară niciun sunet, precum peştii. La colţul gurii i se usca un firicel de salivă.

— Contează Codul rutier, repetă el, mai potolit.

— Bineînţeles. Vorbeşte-mi despre Greta Fielitz.

Prin faţa ochilor zburătăceau nişte muşte. Unele dintre ele îndrăzneau chiar să i se aşeze pe faţa transpirată.

— Contează şi reflexele..., continuă el, de parcă n-ar fi auzit întrebarea Minnei. Pe şosea, reflexele sunt cheia...

Vocea i se stinse. Beewen se aştepta ca, din clipă-n clipă, bietul om să se prelingă-n iarbă ca vărsat dintr-o găleată.

— Hans.

Weber adormise din nou.

Hans!

încă o palmă. Tânărul îşi reveni. Pupilele, care se făcuseră din nou nevăzute, reapărură de sub pleoapele blege, aţintindu-se spre orizont.

— Vorbeşte-mi despre Greta Fielitz.

— E şefa mea.

— Ce poţi să-mi spui despre ea?

— E moartă. A fost ucisă.

Şoferul era aşadar la curent, probabil datorită relaţiei „privilegiate" pe care o avea cu soţul victimei. Ce încurcătură!

— Tu o duceai peste tot prin Berlin?

— Peste tot, da.

— Avea prieteni?

— O grămadă.

— Bărbaţi sau femei?

Weber râse scurt. Sunetul cristalin păru să vină de undeva de sus, din frunzişul teiului sau din cerul de un albastru intens.

— Şi bărbaţi, şi femei.

— Unde se întâlneau?

— La hotelul Adlon, la cafeneaua Zigler...

Continuă să enumere, cu glas scăzut, o serie de locuri din Berlin. Vocea
îi era tărăgănată, păstoasă, aproape neinteligibilă.

— îşi vizita prietenii?

— Uneori.

— Avea vreun amant?

— Nu, n-avea amanţi.

— Eşti sigur de asta.

— Absolut sigur.

— De ce eşti atât de convins?

Hans Weber dădu capul pe spate. De la distanţă, ar fi putut părea că încerca să-şi amintească nişte versuri; îşi mişca uşor buzele, cu ochii aţintiţi spre coroana scăldată în soare a teiului.

Beewen percepu în căldura născândă a zilei o anumită toropeală. Asista la o scenă stranie, un soi de interogatoriu leneş, sub cerul liber, desfăşurat în timp ce natura se trezea la viaţă. Cu totul altceva decât interogatoriile din biroul său, care presupuneau utilizarea musculaturii.

— E interzis...

— De către soţul ei?

Hans râse iar scurt, apoi îşi întinse în faţă braţul drept, un gest moale care se voia a fi salutul hitlerist.

— De către *Führer*!

Psihiatra nu acceptă provocarea: omul trebuia lăsat să-şi debiteze divagaţiile, prinzând din zbor răspunsurile relevante. Beewen intui că Minna era expertă în acest gen de interogatorii. Cu siguranţă, cu ajutorul barbituricelor, descoperise în numeroase rânduri traume vechi şi simptome ascunse în subconştientul pacienţilor săi.

Hans îşi ridică degetul arătător şi declară:

— Vorbea foarte serios *Führer*-ul nostru...

— Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că Greta era însărcinată?

El întoarse capul şi o privi pe Minna. Părea dezamăgit. De ignoranţa sau stupiditatea ei. Sau, pur şi simplu, de inocenţa de care dădea dovadă.

— Habar n-aveţi de nimic. Hitler vrea ca toate femeile să aibă copii. Trebuie cât mai mulţi copii.

— Şi eu şi tu ştim că tatăl nu era Günter Fielitz.

— Bineînţeles că nu.

— Ştii cumva cine era tatăl?

— Nu.

— Dintre prietenii ei, a fost vreun bărbat cu care să se fi

întâlnit mai des? îţi aminteşti s-o fi dus vreodată într-un loc mai special?

Weber izbucni într-un râs isteric. Minna îşi muşcă buza inferioară. Chiar şi ea începea să-şi piardă răbdarea, darămite Beewen. A-l asculta pe şoferul drogat care debita tâmpenii nu folosea la nimic. Cu pumnii ar fi obţinut rezultate mult mai rapid.

Hans îşi continua maimuţărelile. îşi duse arătătorul la buze.

— Ssst! E secret...

— Greta avea vreun amant? Ştii cum se numeşte?

— N-a fost niciun amant. în Germania, în ziua de azi, nu-i nevoie de un amant sau de-un soţ pentru a face un copil.

Minna aruncă o scurtă privire către Beewen. Nu înţelegeau sensul acestei propoziţii, dar intuiau că se aflau în pragul unei revelaţii.

De-acum, Hans vorbea în şoaptă:

— E de-ajuns să pronunţi cuvântul magic...

— Care cuvânt?

— *Lebensborn...*

100.

Heinrich Himmler avea o problemă. Marele Război decimase populaţia Germaniei. Ulterior, în timpul Republicii de la Weimar, mizeria, condiţiile de trai îngrozitoare şi pesimismul care plutea în aer provocaseră o adevărată prăbuşire a numărului naşterilor. Cuplurile se codeau să facă copii, numărul de avorturi nu fusese niciodată atât de mare...

După instaurarea celui de Al Treilea Reich, un alt pericol plana asupra naţiunii: războiul. Neluând în seamă nenumăratele crime săvârşite de regimul nazist, conflictele iminente aveau să provoace milioane de morţi. Reich-ul de O Mie de Ani trebuia să găsească prin urmare un mijloc de a-şi spori rândurile. Dominaţia nazistă avea nevoie absolută de un atu: numărul. Pentru a invada Europa şi a cuceri lumea, nemţii trebuiau să fie pur şi simplu... mulţi.

încă din 1933, Heinrich Himmler lansase o campanie de propagandă menită să încurajeze procrearea. Afişe, mesaje radio, filme, dar şi legi, avantaje, alocaţii... Obiectiv vizat: patru copii în fiecare familie, dintre care unul conceput cu dedicaţie pentru Adolf Hitler. *Fiihrerdienst,* „slujirea *Fuhrer*-ului"...

Această strategie nu era însă suficientă. După măcelul din Marele Război, Germania anilor treizeci număra mai multe femei decât bărbaţi. Dar toate aceste *Mutter* potenţiale trebuiau să poată procrea. Himmler a dat tonul pentru eliminarea valorilor sacrosancte ale burgheziei şi creştinismului. Căsătoria, fidelitatea, căminul conjugal, toate acestea erau baliverne egoiste şi antipatriotice. *Reichsfuhrer*-ul SS propovăduia de-acum adulterul, poligamia, liber-schimbismul. La regulat înainte, *Mensch Meier*\ Doar asta conta.

Mamele adolescente reprezentau o dificultate aparte: tinerele rămase însărcinate şi abandonate de celălalt părinte făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a scăpa de greşeala săvârşită. Trebuiau stopate, de urgenţă, aceste avorturi.

Himmler avusese prin urmare ideea clinicilor *Lebensborn* – un nume care asocia cuvintele *Leben* (viaţă) şi *Born,* un arhaism care semnifica „izvor" sau „fântână". Aceste „izvoare de viaţă" erau concepute pentru a veni în sprijinul mamelor adolescente, femeilor adultere şi tuturor acelora cărora le-ar fi putut veni ideea întreruperii unei sarcini dintr-un motiv sau altul.

Create în 1935 sub egida Biroului central pentru puritate rasială şi populaţie, aşezămintele *Lebensborn* propuneau deopotrivă îngrijiri prenatale, asistenţă la naştere şi urmărire post-natală. Astfel, clinicile ofereau o alternativă valabilă femeilor care nu doreau să-şi recunoască şi să-şi crească copiii. Reich-ul prelua aceste responsabilităţi, pentru ele sau, mai degrabă, pentru copiii născuţi astfel, fără părinţi: aceştia erau recunoscuţi şi deveneau, în sens propriu, „copiii naţiunii".

Cam asta era tot ce ştia Minna despre aceste aşezăminte înconjurate de mister. Căci Himmler săvârşise o eroare: refuzase să susţină o campanie de informare clară despre aceste clinici. Drept urmare, despre ele şi programul *Lebensborn* circulau doar

zvonuri.

— Tu ştii ce înseamnă *Lebensbornl* întrebă Minna, pe drumul de întoarcere.

— Mi-am auzit adesea colegii discutând despre ele, râse Beewen. Sunt un soi de bordeluri, cred. Bordeluri pentru trupele SS.

Beewen era câteodată atât de previzibil încât devenea de-a dreptul
înduioşător.

— Aşadar, Greta ar fi fost o curvă?

— N-am spus-o eu.

— Şi la fel ar fi fost şi Susanne, Margarete, Leni?

SS-istul nu-i răspunse. Hans Weber le dezvăluise că îşi condusese în mai multe rânduri patroana, în secret, la o clinică *Lebensborn* situată la sud de Berlin, clinica Zehertofer.

Informaţiile sale erau lipsite de acurateţe – un efect secundar al Pentotalului – dar scoteau în evidenţă un fapt decisiv: Greta Fielitz contactase o clinică *Lebensborn* înainte de-a fi rămas însărcinată, cândva în lunile martie sau aprilie.

Această informaţie confirma, poate, unul dintre zvonurile care circulau despre clinicile *Lebensborn.* Se spunea că anumite aşezăminte puteau, în anumite condiţii, să furnizeze un părinte-donator candidatelor la maternitate. De aici, legendele care asimilau aceste aşezăminte unor bordeluri...

Se adresase oare Greta clinicii Zehertofer pentru a găsi un tată deoarece soţul ei homosexual nu putea să o fertilizeze? Nu găsise niciun amant care, voit sau nu, să-i facă acest serviciu? Simon Kraus, de pildă?

— Lasă-mă aici, îi ceru Beewen.

Nu ajunseseră încă în dreptul sediului de pe Prinz-Albrecht-StraBe, dar gestapovistul nu voia să fie văzut coborând dintr-un Mercedes Mannheim WK10 condus de o femeie cu părul scurt. Nu voia să iasă în evidenţă.

Minna opri şi se întoarse spre el. Abia atunci, ea îi observă expresia răvăşită, de parcă s-ar fi aflat pe drumul spre un infern bine definit, cunoscut doar de el. îşi îmbrăcase din nou uniforma

fără grade şi distincţii, care puţea a carne putredă şi a sânge coagulat. Arăta ca un om al străzii asasin.

— Eşti în regulă?

— Las-o moartă.

— Ce înseamnă exact noua ta slujbă?

— Ţi-am spus, las-o moartă.

Era imposibil să-i fie milă de el. Pentru Minna, în blestemata aceasta de Germanie nazistă, cuvântul de ordine era clar: *ticălos azi, ticălos pentru totdeauna.* Beewen bătea fără milă evrei, comunişti, homosexuali sau ţigani şi făcea asta de ani de zile. Îl apucaseră dintr-odată remuşcările? Nu mai
suporta să ucidă cu sânge rece oameni nevinovaţi, pe deplin
vulnerabili?

Nu, nu ea avea să fie cea care-i plângea de milă. Şi totuşi, în ciuda dezgustului, a repulsiei pe care i-o provoca în unele momente, se trezi încuviinţând din cap atunci când el murmură:

— Ne vedem deseară.

Parc-ar fi fost un cuplu în vârstă.

Ce glumă...

Demară înainte ca el să fi închis portiera.

Acum venise momentul să afle mai multe despre clinicile *Lebensborn.*

Nimic mai simplu.

Printre cunoştinţele sale se număra unul dintre principalii Mecena ai Ordinului Negru. Un fel *de forderndes Mitglied* suprem al acestei selecte societăţi. Generosul donator, binefăcătorul tainic al naziştilor, nu era altul decât unchiul său, fratele tatălui, cel pe care presa îl numea „baronul asfaltului".

Sau, pentru apropiaţii din clanul von Hassel, unchiul Gerhard.

101.

Gerhard von Hassel locuia într-un conac uriaş, nu departe de villa Bauhaus a părinţilor Minnei, la marginea pădurii Grunewald. La fel ca părinţii Minnei, nu aşteptase ca Dahlem să devină un

cartier la modă pentru a alege să se stabilească acolo. în realitate, imensa clădire fusese construită de tatăl său la începutul secolului.

Aici, în adâncul unui parc plin de arbori cu coroane bogate, proprietarul uneia dintre cele mai mari averi industriale ale Germaniei prospera netulburat. Nimeni şi nimic, cu atât mai puţin naziştii, nu l-ar fi putut clinti din fortăreaţa sa pe unchiul Gerhard.

în copilărie, conacul îi inspira groază Minnei. Clădirea neogotică sau neorenascentistă (deosebirea era imposibil de făcut) era încadrată de două aripi cu numeroase ferestre şi turnuleţe. Ansamblul părea greoi şi se oglindea într-un lac de pietriş al cărui sunet se auzea şi acum, sub paşii Minnei.

Bineînţeles, în centru se înălţa o arteziană, în care se scăldau îngeraşi, în susurul liniştitor al apei. De-a lungul uneia dintre aripile conacului fusese construită o galerie cu coloane de lemn, ce adăpostea o serie de boxe în care mai mulţi cai trăiau o viaţă mai bună decât însuşi Papa. Aceasta era singura amintire plăcută pe care Minna o păstrase despre reşedinţa unchiului său: lungile plimbări călare de-a lungul şi de-a latul pământurilor familiei, o suprafaţă atât de vastă încât te puteai crede oricând în mijlocul câmpiei.

Minna nu îşi anunţase vizita, dar cunoştea obiceiurile unchiului său. Bărbatul, care era de multă vreme divorţat sau văduv – Minna nici nu-şi mai amintea exact – rămânea acasă dimineţile, guvernându-şi imperiul prin telefon, mesaje pneumatice, telegrame sau scrisori ce-i purtau sigiliul. Gerhard nu avea glasul unui dictator, ci pe acela al unui dictafon, dintre cele cu cilindri de ceară, mai exact.

încă de la intrare, vizitatorul pătrundea în epoca de marmură. Duritatea şi reflexiile erau cuvintele de ordine. Pardoseala era de marmură, la fel şi treptele reci ce duceau la etaj. Lambriuri tot de marmură îmbrăcau pereţii holului supradimensionat, dând impresia intrării într-un cavou, iar paşii sunau asemenea clopotelor de înmormântare.

Minna nu se mai simţea însă intimidată: în copilărie îşi tocise

pantofiorii de fetiţă alergând pe suprafeţele lustruite, lunecând ca pe patinoar, jucându- se şotron sau chiar dându-se cu bicicleta...

Uşa înaltă de sticlă se deschise şi un majordom al cărui nume îl uitase îi ieşi în întâmpinare. Personalul care deservea clădirea era la intersecţia a doua specii distincte, între om şi robot. Aveau ceva rigid, mecanic, care îi anima, conferindu-le o precizie demnă de piesele ce alcătuiau mecanismul unei pendule.

Minna venea dintr-o familie bogată. Ca atare, personalul de serviciu îi era familiar, oamenii aceştia îi erau dragi (cei de-acasă şi cei de la unchiul său deopotrivă), dar ataşamentul faţă de ei era similar cu cel faţă de un obiect, un bibelou, anumite detalii din casă. Uneori, aceştia erau înlocuiţi şi, după câteva zile, i se ştergeau deja din amintire.

— Herr von Hassel vă va primi imediat.

Majordomul i se adresa ca unei ambasadoare venită în vizită la un cap încoronat, un apelativ pe care nici ea, nici unchiul Gerhard nu-l meritau. Ea era o psihiatră şomeră, iar unchiul său, un industriaş producător de asfalt care se compromitea în fiecare zi tot mai mult, colaborând cu naziştii.

Salonul conacului amintea de holul hotelului Adlon: aceleaşi boite bavareze, aceleaşi tablouri sinistre pe pereţi, acelaşi aspect de cavernă dintr-o legendă wagneriană. Pe post de adaos personal, Gerhard adăugase câteva armuri medievale şi halebarde încrucişate pe pereţi. Aşa cum se cuvenea, pe peretele din dreapta se afla un şemineu atât de impozant incit ar fi încăput în el un cal pus la proţap. Fotolii îmbrăcate în piele, mese de stejar şi covoare turceşti completau acest decor în nuanţe întunecate, ruginii.

— Scumpa mea! exclamă deodată o voce gravă, care răsună în acest spaţiu vast cu sonoritatea clopotului unei biserici.

Al naibii Gerhard. Avea un corp masiv şi puternic care părea clădit pentru a lua spaţiul cu asalt, şi o faţă pătrăţoasă, cu unghiuri aspre, cioplită parcă cu toporul. Cuvântul care îi venea în minte oricui îl întâlnea pentru prima oară era „densitate”. întreaga lui fiinţă exprima o anumită intensitate, de parcă ar fi

fost construit dintr-o magmă a cărei răcire declanşase un fenomen de contractare. Privindu-l, Minnei îi veni în minte ceva citit mai demult, despre nucleul stelelor moarte; se spunea că o linguriţă de materie din acest nucleu cântărea cât un Mercedes (dar cine făcuse oare aceste calcule?).

Figura lui, prizonieră a propriei masivităţi, avea solemnitatea unei defilări militare. în mod ciudat, expresiile pe care le afişa nu se succedau fluid, ci în salturi, sacadat, de parcă faţa nu i-ar fi fost alcătuită din carne şi oase, ci din oţel şi angrenaje cu roţi dinţate. Asta se remarca cel mai bine atunci când râdea, căci râsul lui, cu dinţii strălucitori la vedere, se prelungea întotdeauna cu o secundă, îndeajuns încât să pară înspăimântător.

Ochii săi limpezi, dimpotrivă, exprimau o supleţe deosebită în care strălucea fiecare emoţie, fiecare sentiment. Nu era o privire rece ci, dimpotrivă, una fierbinte, al cărei albastru nu era cel al gheţii, ci culoarea din partea superioară a flăcării, acolo unde temperatura e cea mai înaltă.

Unchiul Gerhard avea încă o trăsătură din cale afară de agreabilă: coeziunea profundă dintre fizic şi social. Omul arăta, până în cel mai mic detaliu, până la ultima cusătură a costumului său, drept ceea ce era: un bărbat solid, unul dintre cei mai influenţi industriaşi ai celui de Al Treilea Reich, ale cărui decizii făceau să se cutremure economia Germaniei.

Nu avea absolut nimic în comun cu conducătorii nazişti, care nu se mulţumeau doar să îşi pună în aplicare principiile incoerente şi de-a dreptul ucigaşe, ci erau, la propriu, nişte uzurpatori din punct de vedere fizic. *Cum recunoşti arianul ideali Simplu. E blond ca Hitler, înalt ca Goebbels şi zvelt ca Göring.*

Minna nu avea însuşiri paranormale, însă, văzându-l pe acest om zâmbitor, care-şi deschidea braţele spre ea, putea să prevadă că familia von Hassel avea să supravieţuiască nazismului, războiului şi prăbuşirii ce avea să îi urmeze. într-o zi, în urmă cu un prea mult timp, unchiul Gerhard îi spusese următoarele: „Noi lucrăm pentru un alt *Führer,* draga mea, unul mult mai puternic decât mustăciosul. Un zeu aflat deasupra tuturor acestor

patetice încercări de a schimba cursul istoriei: banul. Lumea se întemeiază pe cel dintâi capitalist din istorie: omul. Aceasta e cea mai importantă valoare, care nu scade niciodată şi nu dă greş: egoismul încăpăţânat al fiinţei umane".

— Cărui fapt îi datorez plăcerea vizitei tale?

O strânsese atât de tare în braţe încât o dureau umerii. Unchiul Gerhard răspândea un parfum ciudat: un amestec de lemn de santal, lavandă, dar şi arome de mic dejun: cafea şi pâine prăjită...

Fără să-i lase timp să răspundă, continuă:

— Cum o mai duce azilul tău?

întrebarea nu era ironică. în toate marile familii există câte-un marginal, un artist, un excentric; acesta e păcatul benign al fiecărei dinastii demnă de acest nume. în familia von Hassel, acest rol era jucat de Minna.

Nu avusese inimă să-i spună că institutul fusese incendiat şi că autorii crimei erau chiar cei pe care-i finanţau banii familiei von Hassel.

— Totul e în regulă.

El îşi aşează mâinile pe umerii ei, scoţând în evidenţă diferenţa de scară dintre ei, de-a dreptul uimitoare. Minna îi ajungea până la piept şi probabil că în sacoul lui ar fi încăput patru sau cinci cât ea.

— Coniac?

Gerhard era la curent cu viciile nepoatei sale. Ea se grăbi să accepte. Era deja ora unsprezece.

Industriaşul se apropie de o servantă încărcată de sticle şi carafe. Era cu spatele spre Minna, iar ea putu să aprecieze coeziunea tabloului ce i se înfăţişa: silueta lui masivă, decorul aurit, sunetul grav al dopului de sticlă care se ciocnea de gâtul carafei. îşi imagină alcoolul ce umplea treptat transparenţa paharului de cristal cu lichidul de chihlimbar şi simţi furnicături de dorinţă până-n creştet.

— Ei, micuţo? Ce vânt te-aduce?

îi întinse un pahar şi o obligă să se aşeze într-un fotoliu.

— Am venit să-ţi vorbesc despre *Lebensborn,* rosti ea, sigură de sine.

102.

— *Lebensbornl* repetă el, mirat. Sper că n-ai făcut vreo prostie.

— E vorba de o prietenă.

— Aşa spun toţi care-au comis o prostie.

— Îţi jur, nu-i vorba de mine. Prietena mea a luat legătura cu clinica Zehertofer de lângă Berlin. Aş vrea să mă asigur că nu riscă nimic. Se vorbesc o mulţime de vrute şi nevrute despre aşezămintele astea. Sunt sigură că tu ştii adevărul.

— Mă flatezi, draga mea.

Se lăsă să cadă, greoi, în fotoliul din faţa ei. Nuanţele costumului lui – brun, verde închis, ciocolatiu – îi făceau poftă să se cuibărească la pieptul lui şi să adoarmă. Era unchiul ei cel drag, baronul asfaltului, cald şi periculos deopotrivă.

— Tu ai presupus că eu finanţez aceste aşezăminte, şi nu greşeşti. De fapt, toţi membrii de partid sunt obligaţi să cotizeze pentru *Lebensborn.* De asta depinde viitorul patriei, sunt sigur că ai înţeles.

Nu renunţase la tonul ironic. Purta la rever o mini-broşă ovală argintie. Erau şase frunze de stejar, cu inscripţia „Mulţumiri din partea SS pentru sprijinul credincios în anii de luptă". Era o distincţie rezervată donatorilor dinaintea anului 1933. Mai mult ca sigur, la vremea respectivă von Hassel îi finanţase în egală măsură pe comunişti şi pe nazişti. Nu se ştia niciodată...

— De unde-ai vrea să încep?

— De la bun început, cred că ar fi o idee bună.

El sorbi din coniac, apoi începu să povestească, cu glasul său de bariton:

— La început, erau doar simple maternităţi fondate de către SS. Nişte cămine care le ajutau pe mamele adolescente să nască în deplină discreţie. O alternativă la avorturi, care erau foarte numeroase la timpul respectiv. Originalitatea clinicilor *Lebensborn* consta în faptul că, în caz de nevoie, mamelor li se propunea să li se păstreze copilul, care era ulterior dat în grija

unei familii de buni germani care aveau probleme de fertilitate şi, ca urmare, toată lumea era mulţumită.

— Asta-i tot?

— Nu chiar. Fenomenul a luat amploare atunci când Himmler şi-a început propaganda pentru *Führerdienst.* Ştii că Germania e ţara unde se face cel mai mult sex, nu?

Minna, din dorinţa de-a rămâne cât mai lucidă, se străduia să nu se atingă de paharul de coniac, dar simţea furnicături în degete.

— Toată ţara e acum pradă unei adevărate isterii sexuale. Se regulează tinerii din *Hitlerjugend,* se regulează domnişoarele din *Bund Deutscher Mädel* şi fiecare reuniune *Reichsarbeitsdienst* se preschimbă într-o orgie generalizată. Pe scurt, toţi şi-o trag într-o veselie! Îţi dai seama, doar o fac pentru plăcerea *Führer*-ului nostru...

Era greu de făcut diferenţa între realitatea obiectivă şi plăcerea unchiului Gerhard de a provoca. Minna tot nu se clintise. Paharul îi făcea cu ochiul şi-şi simţea buzele uscate de sete.

— Astăzi, clinicile *Lebensborn* au înflorit de-a dreptul. Există vreo douăzeci deja. în Bavaria, în Saxa, în Brandenburg... Naziştii speră să ajungă la cinci sute de naşteri pentru fiecare maternitate, pe an. Himmler, care judecă totul din punct de vedere militar, îşi imaginează Germania peste douăzeci de ani, îmbogăţită cu şase sute de noi regimente. în anii ’80, după calculele lui, o sută douăzeci de milioane de germani vor domni asupra întregii lumi!

Minna îşi îngădui, în sfârşit, să soarbă scurt din paharul de coniac. Aroma alcoolului, înţepător şi vătuit în egală măsură, o înfioră din cap până-n picioare.

— Uneori clinicile *Lebensborn* păstrează copiii, nu-i aşa?

— Tot mai adesea, într-adevăr.

— Presupun că, în acest caz, respectivii copii au parte de o educaţie mai deosebită?

— Bineînţeles. Totul e conceput astfel încât ei să devină buni mici nazişti. De altfel întreg procesul începe dinaintea

naşterii, în momentul selecţionării viitoarelor mame. Nu toată lumea e binevenită aici. Trebuie să fii blond, să ai ochi albaştri şi să îndeplineşti felurite alte criterii fizice. Himmler ţine morţiş la ideea lui privind rasa ariană. Vrea să repopuleze Germania cu uriaşi blonzi şi *Fräulein* atletice!

— Cum se desfăşoară selecţia asta?

— Fetele însărcinate sunt consultate de specialişti în problema rasială.

Sunt măsurate, examinate, interogate. Se cercetează originea lor şi cea a tatălui (care este obligatoriu să fie identificat). Nu sunt reţinute decât cazurile în care copilul are toate şansele să aparţină rasei nordice.

— Probabil că sunt o mulţime de respinşi, nu-i aşa?

Gerhard râse batjocoritor.

— Da, mai ales în Bavaria, unde germanii-s scunzi şi bruneţi. Ce nu vrea să înţeleagă Himmler e că modelul lui e mai degrabă polonez sau suedez. După părerea mea, când vom fi cucerit ţările astea, se vor face recrutări de-acolo, de la faţa locului. Ceea ce, trebuie să recunoşti, e destul de ironic: să hrăneşti sângele naţiunii învingătoare cu o transfuzie de la cei învinşi.

— Şi care-i treaba cu educaţia copiilor?

— Himmler s-a gândit la toate. El supraveghează meniurile, decide care- s discursurile cu care vor fi plictisiţi sărmanii copii, alege ce cărţi vor studia. Ştiai c-a crescut găini înainte să conducă SS-ul, nu-i aşa? Ar fi ridicol, dacă n-ar fi de-a dreptul tragic.

Care erau convingerile lui Gerhard era destul de incert. în intimitatea familiei, afişase mereu un dispreţ profund pentru nazişti; cu toate acestea, făcea afaceri cu ei şi le construia zor-nevoie, autostrăzile pe care şi le doreau.

— Ai făcut cercetări în direcţia asta, nu-i aşa? întrebă ea, dându-i ghes să continue.

El umplu din nou paharele. Alcoolismul Minnei nu îl deranja. Din punctul său de vedere, dependenţa ei de alcool era parte din personalitatea ei excentrică.

— îmi place să ştiu unde se duc banii mei. Aşa că am angajat nişte detectivi care să sape niţel.

— O treabă destul de periculoasă.

— Au fost plătiţi pe măsură.

— Ce altceva ai mai aflat?

Gerhard se aşează picior peste picior, la fel de în largul său în fotoliul îmbrăcat în piele de piton precum se simţea în costumul ce părea de fetru, apoi izbucni în râs.

— Am aflat că toate astea nu-s decât o faţadă. în realitate, ca în tot ce fac naziştii, tot programul *Lebensborn* e un haos absolut. S-au descotorosit de medicii evrei şi i-au descurajat pe toţi cei care mai cred încă în jurământul hipocratic, aşa că nu mai are cine să le conducă „fântânile vieţii". Uneori, şeful clinicii e doar un simplu dentist. Şi mamele sunt o specie aparte. Majoritatea sunt nişte fanatice isterice. Unele, când nasc, au privirea pironită asupra portretului lui Hitler, de parcă ar fi o icoană. în cazul altora, e vorba doar de sarcini false, induse de obsesia lor de a-l „sluji" pe *Führer.* Altele, dimpotrivă, refuză să intre în joc. De îndată ce au născut, îşi iau bebeluşul în braţe şi fug cu el la prima biserică pentru a-l boteza. Sau se internează acolo doar pentru a profita de regimul privilegiat de care se bucură pacientele din aceste clinici: cafea şi ciocolată la discreţie... în ceea ce le priveşte pe infirmiere şi puericultoare, acestea fură cu nesimţire tot ce pot, de la medicamente la cearşafuri, jefuiesc rezervele de hrană şi şterpelesc ciorapii sau bijuteriile pacientelor. Oamenii mei au fost pur şi simplu şocaţi de ce au aflat. Dincolo de aparenţa de ordine şi rigoare, e jale. Bebeluşii sunt confundaţi între ei în momentul înregistrării naşterilor, în ciorbe mai nimereşte câte-un cui, sub paturi mişună şobolanii. Paznicii încearcă să le-o tragă mamelor, înainte sau după naştere. Câinii lor o iau razna în momentul în care adulmecă atâtea femei cărora le revine ciclul. Mi s-a vorbit de bebeluşi uitaţi la soare, sufocaţi în pătuţuri sau chiar de epidemii care ar fi decimat „promoţii" întregi de sugari... Tot nazismul e rezumat în ceea ce se întâmplă acolo: un proiect delirant, pus în aplicare de o şleahtă de golani analfabeţi.

Cu asta, unchiul Gerhard puse punct predicii sale.

Mai rămânea însă o întrebare majoră:

— Anumite zvonuri descriu clinicile *Lebensborn* ca pe nişte bordeluri pentru ofiţerii SS, nişte locuri unde femeile merg de bunăvoie ca să şi-o tragă cu nişte uriaşi arieni, reluă Minna. Ce părere ai despre asta?

Gerhard scoase din buzunarul de la piept un trabuc de dimensiunile unui obuz. îi luă mai bine de un minut să îl aprindă. Minna aşteptase acest ritual încă de când sosise aici. De când se ştia, unchiul său fusese mereu înconjurat de un nor gros de fum.

— Zvonurile astea nu vor să se risipească..., spuse el, înconjurat de- acum de un halou albăstriu. Pur şi simplu nu ai ce să le faci.

— Deci povestea asta e falsă?

— Detectivii mei n-au găsit niciun fel de dovezi în acest sens, dar nu poate fi exclusă existenţa unui program de „procreare dirijată".

Von Hassel expiră fumul şi râse din nou cu poftă.

— Himmler ar fi capabil să inventeze aşa ceva. Un soi de crescătorie de oameni, unde femeile ar veni ca să fie fecundate de *Zuchtbullen,* taurii comunali... în definitiv, mă gândesc că ăsta e visul său ascuns, pasiunea sa secretă. Să creeze o super-rasă!

Gerhard se ridică şi-şi desfăcu braţele, teatral. în definitiv, un pic de interpretare nu putea decât să folosească la sporirea elocvenţei.

— La urma urmei... de ce nu? Câtă vreme totul se întâmplă de bunăvoie...

— Aş vrea să-mi sprijini candidatura la programul acesta.

Rostise această propoziţie dintr-o suflare, fără să se gândească.

— Poftim?

— Aş vrea să mă ofer drept voluntară pentru a întâlni un potenţial părinte arian.

— Ce-ai păţit, draga mea? îţi lipseşte ceva? Dacă ăsta e motivul, pot să- ţi prezint o legiune de tineri moştenitori putred de bogaţi, care să-ţi mute gândul de la artiştii tăi ofticoşi...

— Nu. Dar vreau să intru în contact cu acest birou secret al clinicilor *Lebensborn*.

Gerhard îşi flutură mâna, încercând să risipească norul de fum albastru.

— Dar ţi-am spus că nu e decât o ipoteză!

— Biroul acesta există, o ştii la fel de bine ca mine. Vreau să-i întâlnesc pe cei care conduc această... crescătorie. Vreau să mă ofer ca voluntară pentru o fecundare.

Aristocratul îşi încruntă sprâncenele.

— Ce te-a apucat? Ţii morţiş să faci un copil cu un nazist? Nu-mi pare deloc ceva în stilul tău.

— N-am de gând să merg până la capăt, dar vreau să ştiu cum decurg lucrurile.

— De ce?

— Fiindcă sunt sigură că prietena mea a urmat această cale.

între timp, gândurile i se aşezau în ordine. Greta nu avusese nevoie nici de soţul ei şi nici de vreun amant pentru a rămâne însărcinată. Făcuse apel la clinicile *Lebensborn.* într-o zi din martie 1939 se prezentase la o clinică de la periferia Berlinului şi se oferise să poarte în pântece unul dintre „copiii lui Hitler"

— Nu înţeleg, spuse Gerhard, aşezându-se din nou. Dacă tu crezi că
prietena ta a făcut asta, de ce n-o întrebi pe ea cum s-a întâmplat?

— Fiindcă e moartă. A fost ucisă, mai exact.

Dincolo de perdeaua de fum, expresia baronului se schimbă, devenind contrariată.

— Fii foarte atentă în ce te bagi, micuţo. Berlinul a devenit un oraş foarte periculos. Se moare foarte uşor.

— Vreau să ştiu ce i s-a întâmplat.

— Crezi că moartea ei are vreo legătură cu programul *Lebensborn*?

— Nu ştiu. Dar ştiu că vreau să iau legătura cu acei oameni.

Unchiul Gerhard se afundă în fotoliu.

— îmi pare rău, Minna. Nu te pot ajuta.

— Nu poţi sau nu vrei?

— îmi pare rău, dar e prea riscant.

— în ce sens?

— Când ai de-a face cu oameni ca Himmler, trebuie să te aştepţi la orice.

Minna se ridică, fără să mai insiste. Avea să se descurce singură. Avea să-i ceară ajutorul lui Beewen şi, de ce nu, lui Simon.

Unchiul său o conduse până în holul de marmură. Părea îngrijorat.

— Cum se numea prietena asta a ta?

— Nu-ţi face griji, îi răspunse ea, depunând un pupic peobrazulsău. Uită toată povestea, nu e chiar atât de importantă.

Traversă curtea, trecând pe lângă arteziana care susura molcom şi urcă în Mercedes. Se simţea pătrunsă de o căldură ciudată, iar senzaţia nu avea nicio legătură cu coniacul pe care-l băuse pe post de mic-dejun.Descoperise o nouă pistă, era convinsă de asta.

Mobilul crimelor avea legătură cu programul *Lebensborn.*

103.

Studiourile Babelsberg erau situate la Potsdam, la periferia sud-vestică a Berlinului. Erau singurele din Europa care puteau să rivalizeze cu Hollywood-ul şi aici se scrisese istoria cinematografiei germane. Aici fuseseră turnate *Nosferatu* şi *Metropolis.*

O idee general răspândită era că aceste studiouri îşi încetiniseră activitatea după venirea naziştilor la putere. Nu era însă aşa. Puterea Reich- ului pusese stăpânire pe producţia cinematografică, dar nu pentru a o distruge. Dimpotrivă. începând din 1933, studiourile Babelsberg lucrau la foc continuu, producând aproape o sută de filme pe an.

Se spunea, de asemenea, că toate talentele fugiseră din calea nazismului. Din nou, inexact. Sigur, Fritz Lang, Robert Wiene,

Marlene Dietrich, Peter Lorre sau Samuel Wilder îşi făcuseră bagajele, însă un număr considerabil de actori şi regizori rămăseseră în ţară. Cuceriţi de valorile naziste sau pur şi simplu oportunişti, aceştia lucrau cu mai mult spor decât o făcuseră vreodată şi, cel puţin pe teritoriul Germaniei, rămâneau staruri care se bucurau de adulaţia publicului. Emil Jannings, Lil Dagover, Kurt Steinhoff şi Gustav Frohlich erau în continuare pe ecrane, iar regizori precum Georg Wilhelm Pabst sau Veit Harlan nu şomau câtuşi de puţin...

Simon cunoştea bine cinematografia germană. în primul rând, fiindcă adora filmele. Pentru el era o plăcere nemaipomenită să le admire pe aceste fiinţe gigantice, nişte semizei argintaţi, care exprimau sentimente universale pe fundalul unor decoruri splendide şi acompaniaţi de o muzică romantică. în al doilea rând, avusese printre pacienţii săi numeroşi actori, actriţe şi alte figuri notabile din acest mediu. Ca de fiecare dată, ignorase una dintre regulile elementare ale psihanalizei – cea privind menţinerea distanţei faţă de pacient – şi acceptase cu plăcere, în nenumărate rânduri, invitaţiile acestora de a vizita studiourile de la Babelsberg sau cele ale UFA, de la Tempelhof.

în acea zi însă nu se afla acolo pentru a căsca gura. însoţit de Minna o căutau pe Sylvia Miithel, costumieră de multă vreme la UFA. Ea lucrase, între altele, şi pentru filmul *Der Geist des WeltraumsfFantoma spaţiului,* apărut în 1932.

Neubabelsberg era o câmpie vastă, presărată cu hangare fără ferestre, adică studiourile propriu-zise. Potrivit informaţiilor aflate de Simon, Frau Miithel lucra acum pe platoul filmului *Nu răspunde, domnule,* un film cu cântece şi dans, cum se produceau cu zecile în acea perioadă.

O altă prejudecată: naziştii n-ar fi turnat decât filme de propagandă. Dimpotrivă, aceştia preferau să-şi tâmpească publicul cu tot soiul de comedii sentimentale şi operete lacrimogene. Pentru fiecare film ca *Triumph des Willens/Triumful voinţei* de Leni Riefenstahl sau *Hiderjunge Quex/Tânărul hitlerist Quex* existau zeci de filme uşoare, în care toate problemele se rezolvau cu un cântec.

Platoul filmului *Nu răspunde, domnule* fusese instalat în cel de-al treilea hangar de pe partea stângă. Porniră aşadar pe marea alee centrală, trecând pe lângă camioane pe care erau montate reflectoare şi întâlnind un pluton de soldaţi purtând uniforme şi căşti ţuguiate din războiul din 1870.

Simon şi Minna se întâlniseră de dimineaţă, fiecare considerându-se aducătorul unei mari revelaţii: cel dintâi îl urmărise pe adevăratul Om de marmură, cealaltă căpătase certitudinea că Greta apelase la o clinică *Lebensborn* pentru a rămâne însărcinată. Care dintre veşti era mai importantă? Cei doi se ciondăniseră pe această temă, iar informaţiile lor se anulaseră, practic, reciproc, iară a le aduce prestigiul scontat. în plus, descoperirile lor nu aveau, cel puţin în aparenţă, absolut nicio legătură. Prin urmare, nu le erau de folos pentru a alcătui un tablou coerent.

Ajunseră la studioul pe care îl căutau. Uşa era deschisă, astfel că pătrunseră în imensul hangar cufundat în întuneric. Doar decorul era luminat şi, în acest uriaş spaţiu invadat de tenebre, părea o machetă din lemn de balsa, ceea ce nu era departe de adevăr. Se împiedicară, cum se întâmplă mereu în astfel de studiouri, de nişte cabluri şi reflectoare.

îşi cerură scuze şi solicitară să o întâlnească pe Sylvia Miithel; fără să vrea, vorbeau în şoaptă, ca într-o biserică. Un maşinist le indică o cabină înghesuită în colţul cel mai întunecat al studioului, un soi de rulotă cufundată în beznă.

Bătură la uşă, nu primiră niciun răspuns, aşa că intrară. Spaţiul era împărţit în rânduri strânse de haine aşezate pe umeraşe: ţinute de la curtea regelui Frederick al Il-lea, zdrenţe din Evul Mediu, redingote specifice aristocraţiei ruse... Plutea aici un miros straniu, un amestec de rumeguş, putregai şi praf. Un miros de moarte şi uitare.

Se strecurară printre pereţii separatori şi ajunseră la mesele de croitorie şi cusut. Aici dădură peste o femeie care se ocupa de un maldăr de stofa, aşezată lângă o maşină de cusut uriaşă ce aducea cu o piesă de artilerie.

— Bună ziua.

— Cu ce vă pot ajuta?

Sylvia Miithel aducea cu o învăţătoare: frunte înaltă, ochelari cu lentile mari, părul cenuşiu strâns într-o coadă deasupra cefei. Purta o bluză de pictor, cu mâneci foarte largi care o făceau să arate ca un magician din cărţile pentru copii.

Se prezentară. Erau amândoi psihiatri şi căutau informaţii despre realizarea unui film intitulat *Der Geist des Weltraums.* Voiau să ştie care
fusese rolul jucat de Ruth Senestier în crearea măştii fantomei.

— De ce vreţi să aflaţi toate astea?

— Fiindcă Ruth Senestier e moartă, răspunse fără ezitare Minna. Fiindcă a fost prietena mea şi fiindcă suntem convinşi că există o legătură misterioasă între dispariţia ei, acest film şi masca purtată de către Fantomă.

— în ce calitate realizaţi ancheta asta?

— în calitate de prieteni, în numele memoriei lui Ruth.

— Şi ce aţi dori să ştiţi?

— Tot ce vă puteţi aminti.

— îmi amintesc tot ce s-a întâmplat atunci. Filmul ăsta a fost supranumit *Marele blestemat.*

104.

— A fost o filmare ieşită din comun, începu ea. Scenograful pusese la punct un cer înstelat şi eram obligaţi să ne mişcăm într-o beznă aproape totală, de dimineaţa până seara. Apoi, actorii care jucau rolul navigatorilor din spaţiu purtau căşti care le amplificau sunetul respiraţiei. Pe platou, suflul ăsta înspăimântător era amplificat la rândul lui de ecourile pe care le stârnea între pereţii studioului.

— De aceea aţi vorbit de un blestem? întrebă Minna.

— Nu. încă din prima zi a filmării s-au întâmplat tot felul de accidente. Un platou de filmare e ca o navă. Bănuielile privind un blestem se propagă repede. Au fost de-ajuns unul sau două evenimente dramatice pentru ca toţi să fie convinşi că filmul

fusese deocheat de cineva.

— Dar ce s-a întâmplat? vru să afle Simon.

Rămăseseră în picioare în faţa mesei de lucru, ascultând-o pe femeia aşezată între teancurile de eşantioane şi ţesături. Mirosul de praf îngreuna atmosfera, conferindu-i materialitate. De undeva se auzea şuieratul intermitent al unui fier de călcat cu aburi.

— Mai întâi, unui maşinist i-a căzut în cap un reflector supra-încălzit. Părul i-a ars ca o torţă. Apoi, un electrician a căzut de la mai bine de cinci metri înălţime şi şi-a rupt ambele picioare. A fost de ajuns pentru ca lumea să înceapă să cârcotească.

— Da' de ce ar numi cineva aceste evenimente un blestem? insistă
Minna.

Sylvia Miithel făcu un gest nepăsător.

— Vă repet, lumea cinematografului e foarte superstiţioasă. Mereu apar zvonuri despre fantome răuvoitoare care bântuie studiourile. E parte din folclorul breslei. Ceea ce le-a dat tuturor apă la moară a fost personajul lui Edmund Fromm.

— De ce? Ce avea ieşit din comun respectivul personaj?

— Ieşit din comun era actorul care juca Fantoma, adversară lui Kurt Steinhoff, eroul cosmonaut şi vedetă naţională.

Kurt Steinhoff era un june-prim care frânsese inimile tuturor generaţiilor de doamne şi domnişoare germane cu chipul său de toreador şi freza sa dată cu briantină. Simon nu auzise însă de Edmund Fromm până atunci. Fără îndoială acesta avea mutra tipică a unui reprezentant al răului. Evocarea acestui actor care purta masca fantomei îl înfioră. îşi amintea de noaptea trecută şi de escapada sa în canalizarea oraşului. *Lucrurile se mişcă prea repede.*

— Ce avea mai aparte Fromm? întrebă Minna.

— Mai tot. în primul rând, faţa. Fromm a jucat mereu roluri de monştri sau fantome, adesea fără machiaj. în plină epocă a expresionismului, înfăţişarea lui era tipică, la fel ca decorul în anamorfoză sau luminile în clar-obscur.

— Asta-i tot?

— Nu. Avea o personalitate mai... hai să zic mai specială.

— Explicaţi-ne.

— De pildă, nu-şi scotea niciodată masca.

— O clipă, interveni Minna. Masca fusese confecţionată de Ruth?

— Bineînţeles. Pornise de la o sculptură pe care o avea la atelier. Apoi a folosit o şmecherie numită galvanoplastie, ceva ce mai folosise după război pentru...

— Ştim.

Costumiera se strâmbă. Nu-i plăcea să fie întreruptă. Reluă pe acelaşi ton sec, descriind cele întâmplate fără cea mai mică nuanţă în intonaţie şi fără vreo inflexiune ce-ar fi putut vădi vreun sentiment, oricare ar fi fost el.

— Bun. Deci s-a fabricat acea mască absolut îngrozitoare, după părerea mea, pentru ca Fromm s-o poată purta un timp ceva mai îndelungat. Ruth o prevăzuse cu nişte fante suplimentare, pentru aerisire, şi dublase stratul de fetru de pe partea interioară a măştii, astfel încât aceasta să poată absorbi mai bine transpiraţia. Totul era aşadar perfect, doar că Fromm nu-şi mai scotea deloc masca, ba chiar o lua cu sine acasă, seara târziu.

Simon şi Minna schimbară o privire semnificativă. După afacerea Krapp, se fereau să tragă concluzii imediate asupra primului posibil suspect, dar un individ bizar care se identifica cu un Om de marmură era, categoric, un bun candidat.

— Mai avea şi alte comportamente stranii?

— Adică dacă era complet sărit de pe fix? Da. A fost comparat cu Max Schreck, actorul care l-a jucat pe Nosferatu, dar vă asigur că Schreck era un tip fermecător. În schimb, nu m-aş mira să aflu că Fromm era cu adevărat un vampir.

— Ce vreţi să spuneţi?

Sylvia Miithel oftă, de parcă s-ar fi gândit cum să explice ceva... inexplicabil.

— Nu-şi părăsea niciodată cabina, iar când o făcea, avea masca pe faţă. Au început să circule tot felul de zvonuri. Şi-apoi

au fost şi acele mirosuri bizare...

— Ce fel de mirosuri?

— Ceva organic amestecat cu miros de fier, cam ca sângele. într-o zi, un regizor a decis să arunce o privire mai îndeaproape. A găsit în cabina lui borcane umplute cu sânge şi un fel de pastă făcută din organe.

— Resturi de animale?

— Da, asta a spus Fromm că erau. I-a răspuns directorului de producţie că erau rămăşiţele pisicii sale, pe care o adorase şi de care nu voia să se despartă. însă, cu altă ocazie, a pretins că era vorba de un iepure. în sfârşit, cu un alt prilej, a susţinut că urma un regim pe bază de carne crudă. Un stagiar ajurat că l-a văzut bând sângele dintr-un borcan...

Tăcere şi un nou schimb de priviri între cei doi vizitatori.

— Unde e acum Fromm? întrebă Minna.

— A murit.

— Când?

— în '33 sau '34, nu mai ţin minte exact. S-a sinucis. Nimeni de la studiouri nu l-a regretat. Tipul ăla era mult prea ciudat...

Din nou, se agitaseră degeaba. De cum apărea câte-un posibil suspect, se găsea ceva care să îl elimine de pe listă.

— Vorbiţi-ne despre Ruth, interveni Simon.

— Era o fată bună, rosti croitoreasa.

Nu întrebase nimic despre moartea artistei, acest gen de întrebări nu îşi aveau rostul în Germania nazistă.

— Era o profesionistă de mare clasă şi era o plăcere s-o ai în preajmă. Veşnic cu inima deschisă, veşnic disponibilă.

— Ce ne puteţi spune despre masca Fantomei?

Miithel ridică din umeri uşor, o mişcare care era în sine un răspuns.

— Nu mare lucru. Ruth era specialistă în iluzii, ştia să imite suprafeţele minerale. Masca asta se presupunea c-ar fi fost de marmură sau un material similar marmurei, adus de pe o altă planetă, pricepeţi? Mi-aduc aminte cu câtă grijă a pictat Ruth vinişoarele de la suprafaţă. Iluzia era perfectă. Muncă de primă

mână.

— Ştiţi cumva unde se află această mască acum?

— A fost distrusă, ca toată recuzita unui film la încheierea filmărilor.

Fromm era mort, iar masca nu mai exista. Interogatoriul acesta era o
fundătură. Şi totuşi, Simon nu se putea împiedica să-şi imagineze actorul băutor de sânge, care se plimba pe platoul de filmare cu masca lui pictată, cu ciocul ascuţit ca lama unui cuţit.

— Vă amintiţi cumva ce relaţii erau între Ruth Senestier şi Edmund Fromm? întrebă el.

— Da.

Simon tresări, căci nu se aşteptase la un răspuns pozitiv.

— Lui Ruth i se făcuse milă de el. Toţi cei de pe platou îl evitau – era ca un soi de conspiraţie. Ruth făcea însă opinie separată în această privinţă. Era mereu disponibilă atunci când el avea nevoie de ea. Mi-aduc aminte că nu înceta să-i îmbunătăţească masca, să-i adauge detalii. Avea o răbdare teribilă, picta vinişoare noi pe marmura falsă, mai şlefuia câte o margine, retuşa pe altundeva...

Lui Simon îi veni brusc o altă idee:

— Mi-aţi spus că platoul era mereu cufundat în întuneric. Se întâmpla vreodată ca membrii echipei de filmare să adoarmă?

Pentru prima oară de la începutul discuţiei, Sylvia Miithel păru să se înveselească:

— Se vede că nu cunoaşteţi ce presupune meseria noastră. E atâta larmă pe un platou de filmare, se ţipă nonstop, doar un surd ar putea adormi...

— Dar nimeni nu lua o pauză, măcar din când în când?

— Nu înţeleg unde vreţi să ajungeţi...

— Nu s-a întâmplat ca vreunul dintre colegii dumneavoastră să-l viseze pe monstrul spaţial?

Costumiera izbucni în râs:

— V-am spus că eram cu toţii cam înfricoşaţi, dar Fantoma nu ne obseda chiar în asemenea măsură!

105.

După interogatoriul şoferului Gretei, Beewen dăduse o fugă la Spitalul Caritǎţii, să afle cum se mai simţea Dynamo. Adjunctul său se înzdrăvenea văzând cu ochii. Găsise chiar puterea să glumească şi să dea sfaturi, precum: „Mai ales, fa-te mic!" sau „Nu te mai amesteca în afacerea asta de rahat!" Dynamo, dincolo de înfăţişarea sa de fanfaron brutal, avea bun- simţ: jucaseră jocul şi pierduseră. Partida era încheiată. A insista însemna pur şi simplu o sinucidere.

Beewen îi dăduse dreptate, ca să-l liniştească. Vestea bună era că Dynamo avea să scape cu bine. Nu doar că n-avea să fie retrogradat, dar rana primită avea să-i slujească drept scut. Poate chiar aveau să-l avanseze...

Nu te mai amesteca în afacerea asta de rahat. Şi totuşi, iată-l aici, la etajul doi al clădirii Gestapo-ului, nu departe de fostul său birou.

— Nu mai ai ce căuta aici.

Se întoarse. *Hauptsturmfuhrer*-ul Grunwald, desigur... Stătea proţăpit în pragul biroului său ca un paznic în faţa gheretei.

— Am venit să-mi văd foştii colegi.

Grunwald se mulţumi să chicotească. Cu pieptul lui scobit, mustăţile uleiate şi părul dat cu briantină, de culoarea rahatului de câine, arăta exact ca o măturǎ de latrină.

— Nu mai ai niciun prieten aici, Beewen. Eşti *persona non grata.*

Beewen se apropie, iar celălalt se prefăcu a-l adulmeca.

— Nu ţi se pare că, deodată, miroase ceva ciudat? E aşa, un miros de carne stricată...

Se aplecă spre Beewen şi murmură:

— Ah, scuze... Am impresia că noua ta însărcinare se cam ţine după tine. îţi pute gura ca a unui şacal...

Beewen făcu un pas înapoi şi, vreme de câteva secunde, cochetă cu ideea de a-l apuca de guler şi de a-l atârna undeva, într-un cuier. Nu. Din punct de vedere ierarhic, n-aveau cum să-l mai degradeze, mai jos de-atât nu se putea. Dar ar fi putut ajunge

la arest, iar el avea altele mai bune de făcut.

— Ar trebui să-i laşi pe foştii mei colegi să spună dacă le mai sunt sau nu prieten.

— Nu-i nimeni aici. Tu ce credeai? Poate că pe vremea ta, toţi belfereau, dar acum, sub comanda mea, ancheta avansează.

Beewen deschise gura pentru a-i răspunde, dar Griinwald i-o luă înainte:

— Păcat, nu vei avea ocazia să-ţi iei adio.

— Adio?

— în curând o să fii trimis în Polonia, imbecilule, la strâns cadavre de evrei cu roaba. Au nevoie de specialişti ca tine pe front.

Scuipă la picioarele lui Beewen.

— în definitiv, asta ţi-a fost mereu valoarea.

Beewen zâmbi. în felul lui, Griinwald dădea dovadă de curaj. Beewen cântărea de două ori cât el, iar nemernicul n-avea experienţa acestuia în materie de violenţă. Era un conţopist din naştere, născut cu mina de creion în gură. însă Griinwald miza, în primul rând, pe respectarea ierarhiei naziste. Beewen nu-şi putea permite să ridice mâna asupra unui superior. Aşa ceva era pur şi simplu imposibil, de negândit.

Beewen mai făcu un pas spre el, iar celălalt se dădu un pas înapoi.

— în orice caz, măcar eu am scăpat cu viaţă, îi şopti el. Ceea ce nu va putea spune chiar toată lumea. Aminteşte-ţi de Max Wiener.

— Ce-i cu el?

— Ancheta asta e periculoasă, Griinwald. Cei care şi-o asumă au tendinţa de-a o păţi.

Văzu cum celălalt înghiţi în sec. Făcu stânga-mprejur şi-l lăsă în urmă, cu pumnii strânşi, neîndrăznind să-i folosească.

— Uitasem, Beewen...

Franz se întoarse.

— îmi pare rău pentru tatăl tău. Probabil însă că n-a suferit prea mult. Bătrânii au tendinţa să ardă ca iasca şi...

Philip Griinwald nu-şi mai încheie fraza.

Pumnul lui Beewen tocmai îi spărsese puntea nasului, trimiţându-l – cu freza lui lustruită, mustaţa, uniforma şi cizmele date cu ceară cu tot – în zbor planat spre pardoseala biroului său de *Hauptsturmfuhrer.*

106.

Cobora treptele scării principale, când îi ieşi în cale Alfred, cel pe care-l căutase şi mai devreme, de altfel. Zărindu-l, tânărul ofiţer avu o uşoară mişcare de recul; tară îndoială, se temea că Beewen avea să-i ia din nou cheile sau să-l oblige să facă cine ştie ce treabă compromiţătoare.

Franz îl apucă de guler şi-l trase după sine sub treptele de piatră, la adăpost de orice priviri şi de omniprezentele urechi ale Gestapo-ului.

— Cum evoluează ancheta?

— Dar...

— Ai intrat în echipa lui Griinwald, nu?

— Da.

— Deci?

— Ancheta nu duce nicăieri. Griinwald a ordonat interogarea a zeci de potenţiali martori, oameni care locuiesc în jurul lacului Plotzen. Nimeni n-a văzut nimic.

— Cum justifică interogatoriile astea?

— Anchetă socială şi recensământ. însă, în general, atunci când ajungem la o adresă, nimeni nu pune întrebări.

Griinwald era, aşadar, mai puţin prost decât îl crezuse. Se folosise de teroarea pe care o inspira Gestapo-ul pentru a scotoci din poartă-n poartă iară a-i păsa de posibilele consecinţe. în definitiv, cei de la *Geheime Staatspolizei* îşi virau mereu nasul pretutindeni.

— Altceva?

— Griinwald a dat ordin să fie pieptănată atent zona unde-a fost găsită Greta Fielitz. Speră să găsească vreun obiect sau vreun indiciu...

Cu asta, *Hauptsturmfuhrer*-ul îşi pierdea timpul degeaba. La fiecare scenă a crimei se tăcuseră astfel de cercetări amănunţite,

fuseseră chemaţi cei de la KTI pentru a despica firul în patru şi a face toate analizele posibile. Zadarnic.

— Şi în ceea ce-i priveşte pe apropiaţii victimei?

— Acolo e ceva mai dificil. Nu frecventa decât cercuri din elita puterii. Dar Himmler i-a dat mână liberă lui Perninken, care, la rândul lui, i-a ordonat lui Griinwald să renunţe la orice fel de precauţii. Ofiţerii noştri sunt acum pe cale de-a-i interoga pe toţi prietenii şi rudele Gretei Fielitz... Asta înseamnă o grămadă de lume.

— Soţul?

— Nu spune nimic. Se pare că e strivit de durerea pierderii suferite...

Beewen îl re văzu în gând pe Günter Fielitz fâţâindu-se pe balansoar,
îmbrăcat ca Marlene Dietrich... *Să trecem peste.* Grünwald conducea o anchetă în stil mare, lărgind mult cercul investigaţiilor. De ce nu, la urma urmei? Tehnica sa, concentrată asupra unui număr limitat de fapte, cu ajutorul a numai doi civili, nu dăduse rezultate.

— Asta-i tot?

— Nu. *Obergruppenführer*-ul a fost chemat astăzi de două ori la *Reichsführer.*

Beewen nu mai putea cu atâţia *Führer*-i; îl enervau la culme denumirile gradelor din SS. Dar informaţia era de reţinut: în ciuda războiului şi a numeroaselor chestiuni de care se ocupa, Himmler nu scăpa din vedere cazul Doamnelor de la Adlon, ceea ce, gândi Beewen, era de înţeles: patru victime provenind din familii de prestigiu, înjunghiate şi eviscerate sub nasul dictaturii SS... asta nu dădea deloc bine la imagine.

Se uită la ceas: era ora paisprezece, ora adunării. Trebuia să se întoarcă la colegii săi *Totengräber.*

— Am să mai trec să te văd, îi spuse lui Alfred, strângându-l de braţ.

Traversă holul de piatră şi coborî scările spre subsol, unde fostul depozit
de opere de artă fusese compartimentat pentru a deveni arestul

sinistru al Gestapo-ului.

Beewen intră în vestiar, unde rebuturile SS beau, mâncau şi dădeau vânturi, povestindu-şi anecdote sinistre, amestecând poveştile despre sex cu circumstanţele detaliate ale unor execuţii.

În momentul sosirii lui Beewen, Kochmieder tocmai explica o metodă excelentă pentru a se debarasa de cadavre. Sinistrul personaj se voia inventator. Mai avusese o ispravă de acest gen în iunie 1933, când azvârlise în râul Dahme mai multe cadavre cusute în saci lestaţi pe care-i confecţionase personal.

Acum îşi imagina că ar putea vârî capul cadavrului într-un cofraj de lemn, umplut ulterior cu ciment. După câteva minute, rezultatul era un cadavru al cărui cap cântărea cinci kilograme.

— Aruncă-l în apă şi-ai să vezi rezultatul! râse el.

Ceilalţi aprobară din cap, vădit admirativi în faţa unei atare demonstraţii de ingeniozitate. De cum îl zări pe Beewen, care încerca să treacă neobservat, *Untersturmführer*-ul se grăbi să-l ia la trei păzeşte.

— Astăzi schimbăm meniul, prietene, îl anunţă el.

— Adică?

Ofiţerul nebun îşi desfăcu braţele ca un magician pe scenă, în momentul în care se pregăteşte să scoată din neant un porumbel sau o eşarfa.

— *Zigeuner*!

107.

Hitler îi ura pe evrei. Mai era însă un grup etnic care nu-i era la inimă: ţiganii. La început, pe când scria *Mein Kampf Führer*-ul nu prea avusese treabă cu aceşti nomazi. Cu trecerea anilor însă, se convinsese că ţiganii erau cel mai deplorabil exemplu de etnie marginală, antisocială, degenerată. Prin urmare, ţiganii intraseră în colimatorul naziştilor şi orice pretext era bun pentru a-i persecuta.

Plutonul de *Totengräber* urcase în camionul cu platformă, cel

folosit şi la groapa comună cu câteva zile mai devreme. Se legănau ca nişte saci de cartofi, învăluiţi în mirosul de sânge şi carne putredă. Din fericire, coviltirul platformei fusese îndepărtat. Potsdam. Michendorf. Seddiner See. în curând, camionul înainta prin câmpia arsă de soare şi toropită de căldură. Mirosea a fin cosit şi a iarbă pârjolită.

Beewen se retrăsese într-un colţ al platformei şi încerca să nu se gândească la nimic. Ancheta, noua sa însărcinare, trecutul... Voia să le alunge pe toate astea din gânduri. Pe jumătate adormit, se lăsa zgâlţâit de hopurile drumului şi se întreba ce avea să urmeze.

— Care-i povestea azi, până la urmă? îl întrebă el în cele din urmă pe camaradul de alături.

— Nişte ţigani care şi-au făcut de cap.

— Adică?

— S-au opus la o percheziţie. SS-iştii i-au ucis pe toţi bărbaţii. Fără milă! concluzionă el, întinzând mâna cu pumnul strâns, ca şi cum ar fi ţinut o armă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri.

— Şi cadavrele au rămas acolo vreme de douăzeci şi patru de ore?

— Are vreo importanţă? Oricum, n-aveau cum să o ia din loc.

Camionul coti de pe şosea pe un drum de pământ. Beewen avu o
presimţire sinistră. La capătul acestui drum printr-o câmpie magnifică îi aştepta un coşmar. O ticăloşie tipic SS-istă, pe cât de mârşavă, pe-atât de greţoasă.

Ajunseră într-un luminiş larg, înconjurat de copaci tineri. Tufişuri în floare înveseleau marginea crângului, frunzele păreau saturate de sevă şi de viaţă. Era vreme de-un picnic de după-amiază sau de-o plimbare cu barca, în costume de baie, în acompaniament de jazz la gramofon. Tot atâtea lucruri pe care nu le făcuse niciodată şi de care nici nu se aştepta să aibă parte prea curând.

în vreme ce camionul se înclina periculos, abia evitând să se răstoarne în şanţ, lucrurile începură să se limpezească. Trecură pe lângă căruţe carbonizate care încă mai fumegau, trimiţând aburi cenuşii spre cerul senin. Mai încolo, în largul luminişului, se vedeau mormane de zdrenţe colorate, întinse în bătaia soarelui, iar şi mai departe, la lizieră, o movilă de noroi brun.

Câţiva metri mai încolo, Beewen putu să vadă mai limpede. Mormanele de zdrenţe erau în realitate un grup de oameni: copii şi femei, îmbrăcaţi cu toţii în hainele pestriţe specifice ţiganilor. îngenuncheaţi, unii lângă alţii, urlau, boceau sau cântau. Movila brună se dovedi un morman de trupuri goale, intrate în putrefacţie, umflate de căldură şi asaltate din toate părţile de roiuri de muşte.

Mijind ochii, Beewen putu să distingă capetele morţilor, drepte sau înclinate, înghesuite unele într-altele ca într-un mozaic al terorii în stare pură. Unii rânjeau, alţii se strâmbau, din pricina trăsăturilor deformate şi a paraziţilor care circulau deja pe sub epidermă. Se puteau vedea şi rănile: treabă ca la carte potrivit manualului SS: un glonte în tâmplă sau în frunte, mai rar în piept.

Corul tragic al bocitoarelor continua să se vaiete, iar larma sa acoperea până şi răgetele motorului camionului care patina pe pământul înnoroiat şi presărat cu balegi de vacă. Soldaţii se ridicaseră în picioare pe platformă şi se ţineau de marginea acesteia, observând curioşi grupul bocitoarelor.

Vocile le erau deopotrivă tulburătoare şi insuportabile. Un cor menit să smulgă lacrimi, ce zgâria în egală măsură timpanul şi inima, dar care, din raţiuni inexplicabile, transmitea şi o senzaţie aproape plăcută, o mângâiere aspră, o emoţie gata să se exprime prin flegme însângerate.

în mijlocul grupului stătea o femeie tară vârstă, cu părul de-un negru intens şi chipul acoperit de-un năvod de riduri. Ea părea solista, cea care dădea tonul melopeii, în vreme ce alte femei şi copiii se adunaseră pe lângă ea, ca un trib în jurul unui totem, şi-i ţineau isonul. Cel mai surprinzător era faptul că membrele corului înveşmântat în zdrenţe colorate, dar în care se zăreau din

loc în loc sclipiri de aur şi argint, îi priveau în ochi pe cei adunaţi grămadă – taţi, soţi, fraţi ale căror pântece se umflau văzând cu ochii şi ai căror obraji plesniseră din ioc în loc, lăsând să se întrevadă gingiile devenite autostradă pentru furnici.

în jurul grupului erau dispuse cununi de flori împletite, desenând un arc de cerc.

— *Hergottl* exclamă vecinul lui Beewen. Ce-i oare minunea asta?

Beewen nu-i răspunse. Părea a fi o ceremonie sacră, ceva înspăimântător,
inexplicabil, un ritual închinat unor zei antici sau unor duhuri invizibile.

Camionul se opri şi groparii săriră imediat de pe platformă. Ajunşi jos, descoperiră că noroiul era alunecos, astfel încât aveau dificultăţi în a rămâne în picioare. Soldaţii SS însărcinaţi cu supravegherea locului le ieşiră în întâmpinare.

— *Scheifie*| răcni unul dintre ei. Unde dracu' aţi fost până acum? De azi dimineaţă înghiţim putoarea asta şi ascultăm jelania ăstora! Nu mai putem, e prea mult!

Beewen arătă din cap spre cununile de flori.

— I-aţi lăsat să împletească coroane.

— Pe naiba, deşteptule. Asta le e meseria, sunt culegători.

Ca toţi ţăranii, Beewen se temea de ţigani. Avea mintea plină de legende şi superstiţii legate de ei. Oamenii aceştia aveau relaţii tainice cu o lume ocultă, puternică şi neliniştitoare. Degeaba erau vânaţi şi persecutaţi, tot ei erau cei mai puternici.

— De ce i-aţi împuşcat?

Individul ridică din umeri. Casca îi aluneca peste ochi. Beewen observă
că Mauser-ul 98K nici măcar nu-i era armat.

— N-am fost noi, explică el. Batalionul de ieri a făcut-o. Au refuzat să îi urmeze sau cam aşa ceva. Mă rog, dacă au crăpat aici şi nu într-un lagăr, măcar s-a economisit cu transportul.

— Şi ce-o să se aleagă de femei şi copii?

— Marzahn.

De la Jocurile Olimpice din 1936, NSDAP-ul făcuse curăţenie. Toţi ţiganii de la periferiile Berlinului fuseseră internaţi în lagărul de la Marzahn, pe platoul Barnim, la nord-est de valea râului Spree.

Copiii plângeau, femeile cântau, groparii le loveau cu coada lopeţilor ca să le determine să tacă şi, în tot acest haos, Beewen observă un detaliu de-o cruzime aparte. între cadavrele ce începuseră să putrezească erau legaţi mai mulţi bărbaţi încă vii. Beewen auzise pomenindu-se despre această tortură practicată prin lagărele de concentrare, pe care SS-iştii o considerau o glumă.

La vederea bărbaţilor goi, legaţi fedeleş lângă cadavre, pe cale să devină ei înşişi hoituri datorită contaminării, simţi cum se umfla în el o indignare ce nu prevestea nimic bun. Atâtea practici infecte, atâta cruzime inutilă – cu neputinţă de îndurat.

îşi aruncă lopata şi-şi scoase cuţitul, un frumos pumnal nazist ce-i rămăsese din zilele sale de glorie. Din câţiva paşi ajunse lângă grămada de trupuri moarte şi tăie legăturile unui individ mărunţel şi negricios, cu muşchi bine proporţionaţi ce-i jucau sub pielea mătăsoasă. Apoi eliberă un tip înalt, care gemea stins şi, în cele din urmă, un al treilea, care părea mai mult mort decât viu.

Un puştan se smulse din agitaţia creată în jurul corului de bocitoare şi se aruncă în braţele ţiganului înalt. Nu era nevoie să înţeleagă limba ţigănească pentru a-şi da seama că asista la o reuniune între un tată şi fiul său.

în acel moment, unul dintre soldaţii din detaşamentul de *Totengräber* se apropie, cu cazmaua ridicată, gata să-i spargă capul puştiului. Beewen îl apucă de guler şi-i vârî vârful pumnalului la beregată. Luat prin surprindere, SS-istul îşi scăpă din mână cazmaua.

— Cară-te. Du-te şi sapă-ţi groapa şi uită de ăştia. Altfel, îţi jur că tu vei fi cel pe care-l voi îngropa primul.

Bărbatul îşi apucă cazmaua şi fugi.

Kochmieder, care asistase la scenă de la oarecare distanţă, urlă:

— Uşurel, Beewen! Nu tu eşti ăla care face legea aici!

Franz luă din grămada de haine împrăştiate în iarbă o cămaşă şi o pereche de pantaloni şi i le întinse mărunţelului de lângă el, cel cu trupul sculptat parcă într-un trunchi de abanos.

îmbrăcându-se, ţiganul începu să turuie în graiul lui greu de înţeles, din care Beewen pricepea doar frânturi răzleţe:

— Coaie, n-o să uit ce-ai făcut azi, vere, ticăloşii ăştia, prietene, căcănarii ăştia, ascultă ce-ţi spun, coaie, într-o zi o să plătească pentru toate ticăloşiile...

Scuipă, nu departe de vârful bocancilor lui Beewen.

— Iartă-mă, „coaie", dar nu-nţeleg o boabă din ce spui tu acolo.

— Nu-i grav, vere, ţi-o jur, prietene, o să te răsplătesc.

Beewen nu prea ştia cum intenţiona uscatul ăsta, cu mutra lui negricioasă şi pantalonii suflecaţi din care i se iveau tălpile desculţe, să se revanşeze. Tocmai pornea pe drumul către cine ştie ce lagăr. Totuşi, îi zâmbi, iar celălalt îi întoarse zâmbetul, dezvăluindu-şi dinţii de aur ce se iveau din gingiile vinete.

Confuz, Beewen înţelese că ţiganul spunea adevărul: chiar avea să îl răsplătească la un moment dat.

108.

Capela din Kampen, în cartierul Alexanderplatz, era un edificiu modest, cu pereţi din piatră neagră. Nu era genul de lăcaş de cult care inspiră la convertire, dar avea un farmec discret, tihnit, în contrast cu larma dimprejur.

Simon îi propusese Minnei să meargă împreună la slujba de la ora şase după-amiaza, fără să-i dea prea multe explicaţii, iar ea se lăsase convinsă.

După vizita pe care i-o făcuseră Sylviei Miithel la studiourile Babelsberg, reuşiseră ceva grozav: obţinuseră permisiunea pentru o proiecţie a filmului *Der Geist des Weltraums* într-una

dintre sălile utilizate de obicei pentru vizionarea montajelor iniţiale ale filmelor.

Simon îşi făcuse destule speranţe în legătură cu această vizionare; spera să observe o cheie, un mesaj sau pur şi simplu un indiciu care să-i îngăduie să înţeleagă mai bine obsesia ucigaşului. Avuseseră parte însă doar de un film science-fiction banal. Scenariu fără complicaţii, actori lipsiţi de carismă, decoruri de carton... Chiar şi Fantoma din titlu părea inofensivă. Văzând cum monstrul spaţial intra în nava lui, acompaniat de umbre sugestive şi acorduri muzicale dramatice, îţi venea mai degrabă să râzi.

Se hotărâră să îşi umple ora care le mai rămăsese într-o cafenea micuţă, cu vitrine din sticlă mată, nu departe de capela din Kampen. Recapitulaseră din nou întreaga poveste, revăzuseră fiecare detaliu, elaboraseră şi dezbătuseră ipoteze, totul fără să avanseze nici măcar un pas.

Venise acum vremea să asiste la liturghia cvasi-secretă, care promitea să arunce o lumină nouă asupra Doamnelor de la Adlon. Cel puţin, asta susţinea Simon, el însuşi fiind influenţat de una dintre Doamne, o anume Magda Zamorsky.

Intrând în capelă, Minna se simţi intimidată. Nu era obişnuită cu lăcaşele de cult modeste. Părinţii ei, chiar şi atunci când voiau să-şi exprime umile condiţia de păcătoşi protestanţi, optau pentru marile monumente ale capitalei: catedrala din Berlin, un monstru cu trei cupole amplasat pe Insula Muzeelor, templul francez de la Friedrichstadt sau biserica memorială a împăratului Wilhelm, aflată la intrarea pe Ku'damm... Construcţii masive, specific germane, edificii pompoase care se potriveau cu credinţa contradictorie a familiei von Hassel, simplă şi arogantă, sobră şi ultrabogată deopotrivă.

Doar primele rânduri erau ocupate, iar altarul aflat în centru strălucea ca o iesle scăldată în lumină. Simon şi Minna se strecurară spre dreapta, înaintând de-a lungul stranelor până când găsiră un loc potrivit, pe jumătate ascuns în spatele unei coloane de piatră.

Minna era uimită la vederea frescelor murale; protestanţilor

nu prea le place să se lase distraşi de la credinţă de zadarnice reprezentări ale unor scene biblice. Pe pereţii acestei biserici însă, îngerii îşi luau zborul spre bolta înecată în umbră, sfinţii îşi închideau ochii şi îşi împreunau mâinile întru rugăciune, iar Hristos îşi purta crucea, pe jumătate şters de trecerea vremii şi povara privirilor.

Îşi lungi gâtul pentru a-l vedea pe preotul care oficia liturghia şi nu-i veni să creadă ce vedea. Deasupra tabernacolului fusese desfăşurat un drapel cu svastică, iar runele Ordinului negru sfâşiau parcă fundul absidei, ca o dublă fisură ce-ar fi îngăduit însuşi *Ftihrer*-ului să-i pândească pe credincioşi. Desigur, nu lipsea nici vulturul de oţel al Reich-ului, cu ghearele înfipte în lemnul altarului. Nu mai lipseau decât nişte pumnale şi torţe pentru ca liturghia să semene cu una dintre ceremoniile păgâne care erau atât de pe placul naziştilor.

Toţi bărbaţii, sau aproape toţi, erau în uniforme. Verzi, negre, cenuşii. Trecuse destul de când Minna renunţase să le mai deosebească. Femeile veneau dintr-o lume a eleganţei. Nu le văzuse niciodată pe Doamnele de la Adlon, dar era sigură că majoritatea celor de-aici erau membre ale clubului. *Cele mai frumoase femei din Berlin...* Erau acolo, cu capetele plecate şi ochii închişi, reculegându-se în tăcere. Dar oare cărui Dumnezeu se rugau?

— Le cunoşti? întrebă Minna în şoaptă.

Simon încuviinţă din cap. La fel ca şi ea, părea fascinat de această ceremonie ce aducea a liturghie neagră.

— Fraţii mei, surorile mele...

Preotul parcurgea ritualul ceremoniei fără să clipească, de parcă decorul- sacrilegiu ar fi fost de la sine înţeles. Chiar şi textul recitat amesteca citatele biblice cu maxime ale *Fuhrer*-ului. în mintea Minnei se ivi cuvântul „sincretism", dar aici nu era vorba de asocierea a doua culte, ci de un melanj curios între religie şi un crez politic.

Privirile Minnei nu se puteau desprinde de femeile din asistenţă. Pe fundalul lumânărilor votive şi al crucilor, acestea păreau în extaz, iar credinţa pe care o emanau parcă le desena o

aură deasupra capetelor. Nu asistau la o demonstraţie de fanatism bigot, ci la exaltarea unor iniţiaţi străluminaţi de o viziune.

Venise momentul predicii, iar oficiantul, cu o voce blândă şi calmă, descria invadarea Poloniei într-o variantă christică, conform căreia *Ftihrer*- ul fusese nevoit să recurgă la puterile-i supranaturale pentru a răspunde atacurilor mârşave, neîncetate, ale acestor slavi degeneraţi:

— „Căci n-avem a lupta cu carnea şi sângele, ci împotriva asupririi, a puterii, a prinţilor acestei lumi a întunericului, împotriva duhurilor rele din locurile celeste".

Minna cunoştea acest citat din epistola care Efeseni a lui Pavel din Tars şi se întreba ce legătură avea citatul cu lucrurile care se întâmplau aici. în gura acestui preot, cuvintele păreau că-i îndeamnă pe germani să pornească împotriva Europei şi să distrugă tot ceea ce nu era arian.

— Să ne rugăm, fraţilor! le porunci preotul, ridicându-şi braţele.

Enoriaşii îşi plecară capetele într-o mişcare sincronă, precum armarea puştilor la ordinul dat unui pluton de execuţie. Acum urma atacul. Aveau să-l invoce pe Domnul tuturor dorinţelor, cerându-i să nu îşi uite alesul, unealta şi poate chiar, de ce nu, fiul...

Descumpănită, Minna aruncă o privire spre Simon. în semiîntunericul încărcat de miros de tămâie, putu să distingă expresia evident iritată de pe chipul lui. Avea faţa unui tâlhar ce tocmai a fost jefuit. Ani de zile crezuse că-şi păcălea discret clientele. Când colo, el era cel care fusese tras pe sfoară. Doamnele de la Adlon, pe care le crezuse nişte neveste speriate sau piţipoance superficiale, se numărau printre cele mai înverşunate susţinătoare ale *Führer*-ului.

Spre deosebire de psihanalist, Minna nu era chiar atât de surprinsă. O interesase dintotdeauna raportul nemţoaicelor cu nazismul. în 1933, acestea votaseră masiv în favoarea NSDAP-ului, iar *NS-Frauenschaft* (Liga femeilor naţional-socialiste), care număra în 1935 două milioane de aderente, ajunsese în prezent

la zece milioane.

Printr-un mister inexplicabil, Hitler, cu înfăţişarea sa posacă şi cu mustaţa lui ridicolă, reuşise să le farmece, la fel ca o vedetă de cinema. Nu contase faptul că lătra la microfon, că gesturile îi erau exagerate şi că arăta ca un dement numai bun de internat. Reuşise să le insufle o pasiune, un entuziasm orb care nu se lăsa şters cu una, cu două. *Hitler, generatorul electric al acestor doamne.*

Minna nu era aşadar deloc surprinsă că la vârful societăţii berlineze putea fi întâlnit acelaşi fenomen. Dincolo de aerele lor de mari frivole, Doamnele de faţă constituiau un soi de sectă exclusivistă, total devotată stăpânului Reich-ului.

— Mergem, nu? sugeră Simon.

— Ai dreptate, răspunse ea, înghiontindu-l. Ne-am luat doza de tâmpenii pentru ziua de azi.

109.

Revenind acasă, la vilă, Minna căută o hartă a Berlinului şi o desfăşură pe masa lungă din salon, o piesă masivă, cu prelungiri, din lemn de trandafir şi palisandru. Cu ajutorul câtorva cărţi, fixă colţurile hărţii, apoi luă în mână un pumn de monede.

Se hotărâse să recapituleze întreaga poveste pornind de la zero. *Nu mă întrebaţi de ce. O facem şi gatal* Cei doi bărbaţi – Simon, îmbufnat ca de obicei, şi Beewen, care tocmai ieşise de sub duş – îi ascultau, mai degrabă blazaţi, expunerea.

— Vineri 4 august 1939 este descoperit cadavrul Susannei Bohnstengel, aici, la vârful Insulei Muzeelor.

Aşeză o monedă pe hartă, la extremitatea insulei, chiar lângă Bode- Museum.

— Două săptămâni mai târziu, sâmbătă 19 august, e găsit cadavrul Margaretei Pohl, în parcul Köllnischer, în apropiere de ţarcul urşilor. Locul e aproape de Insula Muzeelor, ceea ce îi determină pe cei de la Kripo să creadă că aceasta ar fi zona de predilecţie a ucigaşului. A fost prima pistă falsă.

Aşează a doua monedă, pe malul râului Spree.

— Douăsprezece zile mai târziu, trupul mutilat al lui Leni Lorenz e zărit de nişte plimbăreţi la nord-vest de Tiergarten, în apropierea castelului Bellevue.

Simon fu primul care cedă:

— Ştim pe de rost toate astea. Unde vrei să ajungi?

Minna îl ignoră şi mai aşează un pfennig pe masă.

— Duminica trecută, a patra victimă: Greta Fielitz, ucisă pe malul lacului Plötzen. în ciuda faptului că locul e frecventat, cadavrul nu e descoperit decât în jurul amiezii.

De data asta, Beewen fu cel care interveni:

— Chiar n-avem nimic mai urgent de făcut?

— Nu, îi răspunse ea, aşezând ultimul pfennig peste pata albastră care reprezenta pe hartă lacul. Ucigaşul urmează o anumită logică, iar noi trebuie să încercăm să o înţelegem.

Simon îşi încrucişă braţele şi afişă o expresie fioroasă, vădit sarcastică.

— Prea bine. Te ascultăm.

— Primul lucru pe care îl putem remarca e că ritmul în care sunt comise crimele se accelerează. Fie crizele sale de nebunie s-au îndesit, fie ucigaşul se simte presat de ceva, un eveniment exterior.

— Ca de exemplu?

— Războiul. Sfârşitul verii. Ciclul lunii. Migraţia păsărilor. De unde vrei să ştiu eu? Cert e că ucigaşul pare că se grăbeşte să termine ceea ce şi-a
propus să facă...

— Să zicem că-i aşa. Şi ce-i cu asta?

— Alt fapt este că ucigaşul are grijă să îşi ducă victimele în apropierea râului sau a unui lac, urmă Minna, evitând să răspundă la întrebare. Fără îndoială, apa figurează într-un anume fel în ritualul uciderii.

Simon ridică mâna, ca la şcoală. Febra anchetei începea să-l cuprindă din nou.

— Răspunsul e mai simplu. Omul de marmură e un înotător de excepţie. Ucide în apropierea apei ca să poată scăpa

înot. Asta-i tot.

Minna se ridică şi se îndreptă spre bar, o piesă de mobilier orientală cu feţe lăcuite decorate cu dragoni şi orhidee. Deschise barul şi turnă câte-un pahar de coniac pentru fiecare dintre cei prezenţi. Alcoolicii sau drogaţii numesc această strategie „a împărtăşi", dar scopul e mereu cel de a corupe, de a-i atrage pe cei din jur în propriul abis.

— Ce putem să presupunem despre acest ucigaş? reluă ea. îşi cunoaşte victimele. Reuşeşte destul de uşor să le convingă să îl urmeze până acolo unde plănuieşte să le ucidă.

Beewen clătină din cap.

— La început, cei de la Criminalistică şi apoi şi Gestapo-ul au stat de vorbă cu apropiaţii şi cu toate cunoştinţele victimelor şi n-au ajuns la niciun rezultat.

— Poate că ne înşelăm. Poate că ucigaşul dispune de o altă modalitate de convingere.

— Ca de exemplu?

— O uniformă.

Franz îşi repetă gestul de negare, încărcat de lehamite.

— Asta-i altă direcţie în care am săpat deja, cea cu ofiţerul nazist, pumnalul etc. Altă fundătură. De altfel, nu cred în varianta „răpirii" femeilor ăstora de către un tip în uniformă. în primul rând, ele s-ar fi opus. Sau ar fi fost nevoie ca ofiţerul respectiv să fie cel puţin *Obergruppenführer* ca ele să se supună. De altfel, femeile astea au dispărut discret, de parcă s-ar fi evaporat, iar discreţia asta nu se potriveşte cu gradele strălucitoare şi cu pocnitul din călcâie.

Minna îşi aşează palmele pe masă.

— Foarte bine. O altă chestiune importantă ar fi masca. De ce poartă ucigaşul o mască în momentul în care ucide?

— Am vorbit despre asta de o mie de ori, interveni Simon. Noi doi am văzut azi filmul şi n-am rămas cu nimic. Aş spune că individul e obsedat de mască şi de vise. Poate că se consideră el însuşi ca fiind parte dintr-un vis. Un vis ucigaş.

Beewen comentă, prost-dispus:

— La ce bun tot rumegăm toate astea? Ştim că tipul e

bolnav la cap, dar asta nu ne ajută în niciun fel să ne dăm seama cum să-l prindem.

Minna păru să capete din nou elan:

— Aşadar, singurul element care ne-a rămas este programul *Lebensborn.*

— Adică?

— Sunt şanse serioase ca Greta Fielitz să fi fost fertilizată la clinica Zehertofer. De ce nu s-ar fi întâmplat la fel şi în cazul celorlalte?

— Despre ce vorbeşti?

Psihiatra îşi aţinti privirea în ochiul de ciclop al lui Beewen.

— împreună cu Simon am asistat în seara asta la o liturghie bizară, cu nişte nazişti fanatici care se rugau pentru ca *Fiihrer*-ul să îşi poată câştiga spaţiul vital.

— Nu înţeleg.

— Am putea presupune că, în ciuda aparenţelor, Susanne, Leni, Margarete şi Greta au aparţinut acestei adunături de fanatici. Dacă a fost aşa, de ce n-am presupune că au vrut să-i dedice un copil lui Hitler?

— Fie cum spui tu. Ce legătură ar avea asta cu asasinatul?

— Nu ştiu. Tot ce ştiu e că trebuie să cercetăm ce e cu clinicile *Lebensborn.*

— N-ai cum să pătrunzi acolo, i-o reteză Beewen. Clinicile sunt adevărate buncăre.

— Am un plan.

Beewen pufni, iar Simon oftă. Nu păreau deloc dispuşi să participe la o nouă aventură ivită din mintea baronesei von Hassel.

— E-n regulă, am să mă descurc de una singură, spuse ea, văzându-le mutrele sceptice.

— Adică?

— Voi proceda la fel ca Doamnele de la Adlon. Am să cer să fiu fecundată la clinica respectivă.

Beewen, care se juca cu paharul de coniac, nu-şi putu ascunde surpriza:

— Şi mai departe?

— în felul ăsta voi avea acces la fişierele din clinică şi voi putea să verific ipoteza conform căreia toate victimele ar fi apelat la respectivul aşezământ *Lebensborn,* ba poate chiar şi numele taţilor.

— Şi care ar fi legătura cu crimele?

— Poate că vorbim de unul şi acelaşi tată-donator. Iar acesta ar putea fi asasinul...

Simon bătu din palme, de parcă ar fi aplaudat revărsarea de absurdităţi pe care-i era dat să o audă.

— Minunat! Şi de ce ar fi respectivul tată-donator ucigaşul?

— E doar o ipoteză.

— De ce nu unul dintre medici? Un infirmier? Sau poate portarul clinicii, dacă tot e să emitem ipoteze?

— în orice caz, odată ajunsă acolo voi putea să-mi notez nume, vom afla identităţile celor implicaţi...

— Candidatele pentru programul *Lebensborn* sunt supuse unui proces de selecţie foarte drastic, o întrerupse Beewen.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu vreau să te superi, Minna, dar n-ai nicio şansă să fii aleasă.

— De ce?

— Se caută cu prioritate femei blonde şi atletice. Nu prea se potriveşte cu profilul tău.

— Ai uitat un criteriu şi mai important: sângele meu. Chiar dacă sunt mică şi brunetă, sunt o von Hassel. Genealogia mea e, fără îndoială, cea mai pură din întreg Berlinul. Familia mea e aici cel puţin din secolul al XII- lea şi e o ramură aristocratică de prim ordin. Reich-ul de O Mie de Ani nu poate refuza o atare candidatură.

Fu rândul lui Simon să zâmbească.

— Că veni vorba de sângele tău...

întinse mâna peste masă şi-i luă din mână paharul.

— Dacă vrei cu adevărat să încerci să faci asta, trebuie să treci pe sec. Venele tale sunt saturate de alcool. N-ai putea

depăşi nici măcar prima parte a examenului.

Minna încuviinţă în sec.

— Te simţi capabilă să faci asta?

— Nicio problemă.

Simon se hotărâse să se întoarcă acasă pe jos, luând-o pe lângă Landwehrkanal, iar apoi urmând cursul râului Spree până în Potsdamer Platz: cinci kilometri de marş aveau să-i facă bine.

Aşadar, micuţa von Hassel câştigase din nou partida. Atenţia avea să se concentreze asupra clinicilor *Lebensborn* şi a proiectului ei de infiltrare. Iată că Minna găsise încă o cale de-a fi mai interesantă. Nici măcar nu discutaseră despre mască şi despre filmul *Der Geist des Weltraums...* Şi totuşi, Simon era convins că aceea era direcţia în care avea să fie descoperit ucigaşul. Un individ dezechilibrat – actor, regizor, maşinist sau oricine altcineva de pe platoul de filmare – fusese fermecat de acea mască. Opt ani mai târziu, atunci când nevoia de a ucide devenise insuportabilă, o contactase pe Ruth Senestier şi se pregătise...

În timp ce trecea prin dreptul aşa-numitei Shell-Haus, un imobil recent construit a cărui faţadă reproducea ondularea unui val, luă o hotărâre. Din nou, avea să acţioneze de unul singur; avea să viziteze iar platourile de la Babelsberg, avea să găsească alte afişe şi avea să obţină o listă a întregii echipe care filmase *Der Geist des Weltraums...*

/ncă-şi nota în gând o listă cu tot ceea ce intenţiona să facă atunci când ajunse la capătul străzii sale. Artera era teatrul de desfăşurare a unei agitaţii neobişnuite, şi totuşi familiară celor trăitori în Berlinul anului 1939.

Tocmai era evacuată încă o familie de evrei.

Piese de mobilier zburau prin ferestre, se spărgeau geamuri, bucăţi de ţesătură pluteau prin aer... Bărbaţi în uniformă şi alţi câţiva în civil supravegheau manevrele, postaţi în poziţia caracteristică gardienilor din puşcărie: cu picioarele depărtate şi mâinile la spate, aceştia aveau grijă ca evacuarea să decurgă conform protocolului obişnuit.

Mai făcu câţiva paşi şi îşi dădu seama că imobilul vizat era

chiar cel în care locuia el. Clipi şi recunoscu, printre resturile de asfalt o consolă creată de Marcel Breuer, exact acelaşi model care îi împodobea camera, apoi identifică o măsuţă scundă şi un lampadar pe care-l ştia prea bine... Era mobilierul său!

începu să alerge, în vreme ce scotocea prin buzunare în căutarea actelor de identitate.

— Alo, trecerea e interzisă!

Un gestapovist în civil îi tăiase calea.

— Locuiesc aici în clădire, bâigui Simon.

Continua să-şi pipăie buzunarele şi nu reuşea să-şi găsească actele.

— Tocmai îmi goliţi apartamentul! E o greşeală!

Nazistul, cu gulerul ridicat şi pălăria moale trasă peste ochi, schiţă un zâmbet.

— întotdeauna este o greşeală.

în fine, Simon reuşi să îşi găsească cartea de identitate. Poliţistul râse şi-l lăsă să treacă. în momentul în care se pregătea să intre în clădire, se văzu nevoit să sară în lături, ca să nu îi cadă în cap nişte tablouri de Paul Klee.

Urcă scările din patru în patru şi îşi văzu covorul cu motive Kandinsky, rulat, trecând în picaj pe lângă el, prin golul scărilor, pentru a ateriza la parter.

Din prag, văzu că în apartament poliţiştii şi soldaţii care îl invadaseră se distrau de minune. Smulgeau tapetul, sfărâmau scaunele, despicau pânza tablourilor cu lama pumnalelor. Ceea ce văzu îi calmă de îndată nervii, căci reuşi să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat cu propria ţeastă în contact cu bocancii acestor brute.

Pătrunse în apartamentul devastat şi îl abordă pe unul dintre bărbaţii în civil, cât mai politicos cu putinţă. îşi arătă actele, menţionă că avea cunoştinţe în cadrul NSDAP...

Drept răspuns, celălalt se scotoci prin buzunare şi scoase o hârtie mototolită.

— Ai fost expropriat, prostovane. Păstrează asta drept amintire.

Simon azvârli cât colo hârtia, înfuriat, şi se prăbuşi. Se trezi

11

stând în lumină, rezemat de perete, scuturat de un tremur incontrolabil. După mobilier şi covoare, în curând avea să-i vină lui rândul să fie azvârlit pe fereastră.

Individul în civil, care puţea a usturoi, a piele tăbăcită şi a sânge, se aplecă asupra lui şi-i şopti la ureche:

— Am început să ne cam săturăm de micii profitori ca tine. E război, amice, şi nu mai e loc pentru un gigolo de teapa ta. Ticălosule!

Simon asudă într-o clipă, era ud din cap până-n picioare. Prin uşa deschisă a cabinetului, văzu cum biroul îi era răsturnat şi dosarele împrăştiate; foile zburau prin încăpere ca nişte pene de pasăre.

în curând, privind printre picioarele vandalilor în haine de piele, descoperi ceva şi mai cumplit: intruşii spărseseră uşa tainiţei sale şi distrugeau acum discurile cu înregistrări, atâţia ani de cercetări şi indiscreţii... Gramofonul zăcea în ţăndări, pe podea. Pâlnia îi fusese călcată în picioare, fiind preschimbată într-un triunghi ridicol lipit de parchet.

Izbucni în lacrimi.

Nimeni nu-l băgă în seamă. Distrugerea, atunci când e efectuată metodic, e o muncă acaparatoare. Se şterse la ochi şi, în patru labe, înaintă până-n pragul dormitorului său: aici, ticăloşii spărseseră uşile dulapurilor, rupseseră preţiosul paravan, dar, din motive necunoscute, ignoraseră un obiect a cărui utilitate nu o cunoşteau, fără îndoială: a sa „maşină de citit visele", aflată la căpătâiul patului.

Sări în picioare şi se repezi înainte. O debranşă de la priză, înfăşură cablul de alimentare şi multiplele fire cu electrozi în jurul corpului principal al aparatului, apoi părăsi încăperea, ţinând aparatul sub braţ.

în hol, dădu iar peste gestapovistul de la intrare.

— Cine v-a dat ordin să faceţi asta? urlă Simon, dând uitării orice sentiment de teamă.

Bărbatul rânji din nou, un surâs ce semăna cu o plagă infectată. Fără să-i răspundă, se aplecă şi ridică de jos hârtia azvârlită mai devreme de către Simon. O despături fără grabă.

— Nu eşti foarte atent, pentru un doctor. Scrie aici, rahat cu ochi. „Ordin semnat de *Hauptsturmfuhrer* Grunwald".

Bărbatul cu mustăţi răsucite. Nazistul care-l arestase şi-i promisese cele mai crunte torturi. De ce se înverşuna împotriva sa în asemenea măsură?

Gestapovistul mototoli iar hârtia, făcând-o cocoloş, apoi i-o înfipse în gură lui Simon. îl apucă de umeri, îl întoarse şi-i făcu vânt pe scări cu un picior în dos.

Sufocându-se cu hârtia, Simon încercă să se prindă de balustradă, se dezechilibră şi căzu pe spate, alunecând astfel până la etajul inferior, în vreme ce îşi ţinea maşinăria deasupra capului.

1

Pe jumătate asfixiat, scuipă cocoloşul de hârtie. Dacă se întrebase vreodată care-i era cota pe piaţa berlineză, acum avea răspunsul: valora exact cât un picior în dos şi un rânjet în loc de rămas-bun. Nu merita nici măcar o execuţie în plină stradă sau un bilet doar până-n lagăr... Şi acestea ar fi fost prea mult pentru un avorton ca el.

Nu mai avea nimic. Nici cabinet, nici casă, nici pacienţi. Dosarele se împrăştiaseră, înregistrările fuseseră distruse şi toate uşile îi erau de-acum înainte închise. El, Simon Kraus, care fusese cel mai răsfăţat psihiatru din Berlin şi avusese parte de câteva dintre cele mai frumoase femei din oraş...

De multă vreme se întrebase cum se simţea un evreu în Germania anilor ’30. Situaţia în care se afla îi oferea acum o aproximare pe cât de amară, pe- atât de exactă. Era în cădere liberă şi nimeni nu-i întindea o mână de ajutor, iar în cale nu-i apărea nicio stâncă salvatoare de care să se agaţe.

Ţinându-şi maşinăria sub braţ, porni înapoi spre vila Minnei, singurul loc din Berlin unde putea spera să găsească adăpost. Ce ironie! Să se refugieze în casa uneia dintre cele mai celebre familii aristocratice germane nu era chiar aşa de rău, având în vedere că devenise un paria!

Făcând cale întoarsă de-a lungul canalului, traversă o parte din Tiergarten şi porni pe Ost-West-Achse, un imens bulevard creat de nazişti cu scopul de a le găzdui paradele monstruoase în pas de defilare. Simon se mulţumea să meargă agale la umbra coloanelor albe ce susţineau vulturi auriţi şi a stindardelor cu svastică.

Singurătatea sa şi situaţia de-a dreptul patetică în care se afla, la baza acestor simboluri arogante ale unei puteri ce era pe cale să distrugă tot ce întâlnea în cale i se părură aproape comice. Meschinăria, inconştienţa şi cinismul său îşi spuneau acum cuvântul: în toţi aceşti ani se crezuse un învingător; de fapt fusese doar un condamnat a cărui pedeapsă era amânată...

Poate că trebuia să privească această decădere ca pe o şansă, o ocazie de a face, în sfârşit, ceva bun. Să identifice un ucigaş de femei, să lucreze din nou într-un spital...

11 12

în seara asta însă, puţin îi păsa de toate acestea. Avea senzaţia că îi plesneşte o venă sub ţeastă şi sângele se răspândea printre circumvoluţiunile creierului său, ca o cerneală neagră ce i-ar fi întunecat minţile...

Ajunse la Opera berlineză, rebotezată „Deutsche Oper” de către nazişti, încă un paralelipiped în stil neonuştiucum, care fusese lărgit şi înălţat pentru a deveni un alt lăcaş de cult închinat puterii...

Porni spre sud, intrând în labirintul străzilor rezidenţiale în care era

situată vila Minnei. în cele din urmă, văzu parcul plin de verdeaţă şi copacii cu coroane luxuriante şi, în sfârşit, se simţi mai liniştit.

Nu fu nevoie să sune la poartă, căci aceasta era deschisă. Traversă peluza cufundată deja în întuneric. Nu-i era deloc ruşine revenind de unde plecase, deşi era, metaforic spus, gol-puşcă. Un omuleţ într-un costum şifonat, cu părul dat cu briantină acum vâlvoi, abia ţinându-se pe picioare de oboseală şi din pricina şocului prin care trecuse: asta era acum şi nu intenţiona să se mai ascundă sau să se mai prefacă.

Uşa de la intrare era încuiată. Sună şi, în chip de răspuns, auzi un urlet oribil. Un soi de ţipăt prelungit în care se amestecau surpriza şi furia.

Uşa se deschise şi Beewen îşi făcu apariţia în prag, cu chipul răvăşit. Simon auzi un nou urlet, mai limpede şi mai aproape; venea de la etajul superior.

— Nu pot să te las nici măcar o oră singur, că iar te-apuci să torturezi pe careva?

— Ai venit la ţanc, îi replică Beewen. Am nevoie de un doctor.

încă un urlet. De la suferinţa animalică se făcea acum trecerea la o furie diabolică; parc-ar fi fost ţipătul unui demon închis undeva, care-şi urla neputinţa.

Urcară la primul etaj şi intrară în ceea ce era probabil camera Minnei. La început, fu cât pe ce să nu o recunoască. Ea se zvârcolea pe pat într-o cămaşă de noapte murdară. Faţa i se metamorfozase. Pielea îşi pierduse orice culoare. Ochii îi căpătaseră o strălucire bolnăvicioasă, infectată. Buzele îi erau vineţii şi gura îi părea a fi mai mare.

— De cum ai plecat, a vrut să bea ceva. Am reuşit să o liniştesc. Apoi, pe neaşteptate, s-a repezit spre bar. Ne-am luptat. A făcut o criză de... nu ştiu cum să-i spun... Şi am târât-o până aici. De ore întregi încerc s-o stăpânesc...

Delirium tremens. Alcoolismul Minnei nu era o glumă. Nu putea să-şi ia ochii de la buzele ei vinete, care se uscaseră sub imperiul unei incontrolabile senzaţii de sete.

Pe vremea când lucra în spital, Simon Kraus tratase destui bolnavi de alcoolism cronic, care sufereau deopotrivă de ciroză şi demenţă. Era ca un naufragiu fizic şi mental al cărui sfârşit era previzibil.

La cum evoluau lucrurile, Minna avea să vadă toată noaptea şobolani fugărindu-se pe plapuma ei sau şerpi care i se strecurau sub cămaşa de noapte.

— Vomită întruna şi a făcut pe ea.

Simon se îndreptă spre baie. Proviziile farmaceutice ale unei drogate cum era Minna conţineau cu siguranţă psihotrope puternice.

Delirium tremens. Nu exista o explicaţie clară a acestei stări, dar alcoolul acţiona ca un depresant al sistemului nervos. O renunţare bruscă declanşa o hiperactivitate a creierului care, în anumite cazuri, putea conduce până la delir.

Aşa cum se aşteptase, dulapul de medicamente era plin cu fiole, flacoane şi pilule. La o primă privire, părea doar o rezervă de prim-ajutor bine dotată, dar tot ce se afla acolo putea fi categorisit drept drog. Cocaină, morfină, haşiş, opiu, eter...

În toată această panoplie, Simon identifică şi câteva medicamente care ar fi putut fi un remediu eficace pentru starea Minnei, dar înţelese, după un scurt răgaz de gândire, că nu putea să i le administreze. Chiar şi cea mai inofensivă dintre aceste substanţe ar fi lăsat urme în sângele ei şi i-ar fi redus la nimic tot efortul de a părea „curată". Aşadar, aveau să fie nevoiţi să-i lase mintea în derivă întreaga noapte, aşteptând fără să intervină ca accesul de nebunie să i se astâmpere de la sine. Singurul lucru pe care putea să-l facă pentru ea era să-i satisfacă nevoile de ordin fiziologic.

Prima prioritate, rehidratarea organismului. într-un alt dulăpior găsi potasiu, magneziu şi câteva vitamine. Găsi de asemenea seringi, catetere şi câteva flacoane goale care aveau să-i îngăduie să improvizeze o perfuzie.

Reveni în cameră cu braţele încărcate şi descoperi că starea Minnei se înrăutăţise. Viteza procesului de sevraj era uimitoare.

— Vino să mă ajuţi! îi răcni Beewen, în vreme ce Minna

se zbătea în pat.

Simon puse deoparte medicamentele şi materialele medicale, îşi scoase
sacoul şi o apucă de încheieturi pe tânăra femeie. Răsuflarea, transpiraţia, lacrimile... toate îi miroseau a alcool. Otrava ieşea la suprafaţă prin fiecare por al pielii, iar veninul se impregna în aşternuturi, haine şi în păr.

îi venea destul de greu s-o imobilizeze în vreme ce, între două urlete, ea alterna înjurături, implorări şi gemete. Această apropiere intimă, nu de Minna, ci de demonul ce se ascundea în ea, i se părea de-a dreptul obscenă.

Beewen reveni, aducând cu sine cordoane de halat, curele pentru rochii şi chingi pentru valize. Se apucă, foarte conştiincios, să-i lege Minnei mâinile şi gleznele de picioarele patului. în sfârşit, Simon putu să îi dea
drumul. Spasmele continuau.

Desigur, criza asta avea să treacă. A doua zi dimineaţă, Minna avea să-şi revină în fire. Din acel moment avea să înceapă adevărata luptă împotriva abstinenţei... dacă avea într-adevăr de gând să lupte. în privinţa asta, Simon nu era foarte optimist. Era convins că, de îndată ce avea să treacă de examenul de la *Lebensborn,* Minna avea să se reapuce de băut.

Examenul de la Lebensborn... Până şi cuvintele acestei formulări i se păreau absurde. Nu putea să şi-o imagineze pe micuţa brunetă slăbănoagă prezentându-se la acea clinică sută la sută ariană şi solicitând un potenţial tată, de parcă ar fi solicitat eliberarea unei reţete. Şi mai departe? Chiar avea de gând să se culce cu un ofiţer SS, doar pentru a avea o şansă de-a scotoci în două sau trei sertare dintr-un secretariat medical?

Simon se îndreptă din nou spre baie. Se spălă pe mâini şi pe faţă şi încercă zadarnic să şteargă petele de vomă de pe cravată. Gesturile acestea îi amintiră că nu mai poseda decât un singur costum, cel cu care era îmbrăcat, şi că nu mai avea casă.

Se întoarse în cameră şi-l găsi pe Beewen care tocmai se străduia să vâre un prosop între saltea şi spatele Minnei. Fără îndoială, se scăpase din nou pe ea. Kraus se rugă, de dragul ei, ca

ea să nu-şi amintească nimic despre această noapte.

Minna adormise. Simon luă un scaun de lângă o masă de toaletă, îl întoarse şi se aşeză. Abia în acel moment deveni conştient de decorul care îl înconjura.

Era camera unei tinere fete germane, dar nu în sensul clasic al expresiei. Cu câţiva ani în urmă, Minna von Hassel nu visase la baluri şi la feţi frumoşi. Îşi tapetase pereţii cu afişe de spectacole de teatru obscure, de filme expresioniste sau conferinţe despre psihiatrie, literatură franceză sau anarhie – toate acele lucruri despre care se vorbea înainte de 1933. Zări pe rafturi cărţi de medicină, de filosofie şi de poezie. Alte afişe pe pereţi evocau reuniuni ale *Wandervogel* („Păsările migratoare"), un soi de cercetaşi boemi care militau pentru pace şi întoarcerea la natură. Simon putea să şi-o imagineze într-adevăr pe Minna, adolescentă, purtându-şi visele în drumeţiile acelei organizaţii şi, seara, citind din Rainer Maria Rilke sau Arthur Rimbaud la lumina focului.

Privirea îi zăbovi asupra tinerei femei, care zăcea acum nemişcată pe pat. Avea un trup de gimnast, cu coapse musculoase şi umeri largi. Dintr- odată, nu mai văzu o femeie subnutrită cu tenul palid, într-o cămaşă de noapte pătată, ci o fetiţă de bani gata, protejată de ai săi, purtând o rochie cu volănaşe şi chiloţei bufanţi, care traversa parcul în fugă. O văzu pe malul unui râu, în vreme ce tatăl sau mama ei, n-avea importanţă, o lua de mâini şi o rotea tot mai repede şi mai sus, peste iarba înaltă. Brusc, i se dădea drumul, iar fetiţa nu mai râdea, ci se cufunda în apele râului. Fără să înţeleagă, vedea cum părinţii se îndepărtau, în vreme ce ea se scufunda în apele repezi şi întunecate ale nazismului, orice speranţă privind fericirea risipindu-se...

Fetiţa era acum o tânără cu ten cadaveric, într-un aşternut murdar. O creatură derizorie, hrănită cu alcool şi droguri, care pretindea că voia să-i salveze pe alţii, în vreme ce nu era în stare să se salveze nici măcar pe sine...

112.

Tablete de ciocolată. Covrigei săraţi. Pâine integrală cu maia. Ciuperci uscate. Castraveciori muraţi. Caviar de la Marea Baltică. Ulei din seminţe de dovleac. Conserve cu varză roşie. Dulceaţă de fragi. Miere din Pădurea Neagră...

Lui Beewen nu-i venea să-şi creadă ochilor. Tocmai se trezise şi, deschizând la întâmplare un dulap din bucătărie, dăduse peste o adevărată peşteră a lui Aii Baba. în vreme ce Germania intra în război şi hrana era deja raţionalizată, aici se găseau destule bunătăţi pentru a hrăni o armată de flămânzi cu gusturi fine vreme de mai multe săptămâni...

Beewen îşi pierduse obiceiul de-a mânca. Nici măcar n-avea un reşou la el acasă, iar lăturile care li se serveau la Gestapo păreau să fie gătite de un evreu răzbunător. Salivând dinainte, deschise cu băgare de seamă borcanul cu miere şi-i adulmecă parfumul Avu impresia că întreg sistemul său gustativ se lichefia, devenind onctuos şi fluid ca substanţa chihlimbarie pe care o ţinea în mână.

— Sper că nu te deranjez?

Franz fu cât pe ce să scape din mână borcanul. Minna se ivise în spatele lui. Făcuse un duş, era curată şi proaspătă, se îmbrăcase, iar părul îi era încă umed. îşi recăpătase culorile din obraji; erau rozalii, de parcă ar fi făcut dragoste toată noaptea.

Neîncrezător, el îi arătă conţinutul dulapului:

— Tu pe ce planetă trăieşti?

— Pe planeta părinţilor mei. Serveşte-te fără să-ţi faci griji, sunt aprovizionată zilnic.

— Cum rămâne cu raţionalizarea?

— Ăsta e un cuvânt necunoscut pentru familia von Hassel.

El privi din nou la etajerele supra-încărcate.

— Şi chiar mănânci toate astea?

— Nici nu le ating. Ştii bine că pentru mine hrana e mai degrabă lichidă. Majordomul meu recuperează discret livrările, după câte două-trei zile.

Minna înaintă spre aragaz şi puse apă la încălzit. Cu gesturi sigure – doar era la ea acasă – se apucă să macine cafea într-o râşniţă de tip vechi.

— Cum te simţi?

— Golită pe dinăuntru.

— A fost greu.

— Mai ales pentru mine.

Beewen se apucă să deschidă sertarele, în căutarea unei linguriţe.

— Acolo, îi spuse Minna, arătând spre sertarul cel mai îndepărtat.

Franz găsi ceea ce căuta şi, fără să mai aştepte, gustă mierea.

Intensitatea dulceţii îi reteză picioarele, iar el se lăsă să cadă pe un scaun.

între timp, Minna îşi făcea de lucru cu o presă de cafea ce semăna cu retorta unui alchimist.

Fără grabă, umplu două căni cu cafea, iar parfumul acestora îi readuse lui Beewen în minte aroma unei epoci uitate, cea a cafelelor făcute de mama sa, la fermă.

— în orice caz, rosti el cu vocea lubrifiată de miere, acum nu mai ai pic de alcool în sânge.

— în sânge nu, într-adevăr. Dar în minte...

— Asta se va vedea la examen.

întinse mâna, pentru a-i demonstra că nu mai tremura deloc.

— Aşa sper.

— Şi care urmează să fie succesiunea operaţiunilor?

— Am să mă fac frumoasă şi voi o să mă conduceţi la *Lebensborn.*

— Ai o programare?

— Mizez pe o candidatură spontană.

— Efectul von Hassel, nu?

— Exact.

Beewen golise deja jumătate din borcanul cu miere. Cu simţurile anesteziate, o privea pe Minna care îşi aprindea o ţigară. Era îmbrăcată într- un soi de pijama neagră, tară îndoială din mătase, ornată cu motive aurii.

Franz n-ar fi ştiut să spună ce simţea pentru ea, nici măcar ce simţise mai înainte. Un lucru era sigur: în ciuda a tot ce înduraseră împreună, o respecta ca pe un idol.

— Unde e Simon?

— în salon, doarme.

— Nu l-am zărit.

— Probabil s-o fi ascuns pe sub pernele de pe canapea, ca un căţeluş.

— Umor ieftin.

— Mi-e teamă că asta-i tot ce ne-a mai rămas.

în câteva cuvinte, îi povesti cum fusese Simon izgonit din apartament. Toate bunurile îi fuseseră confiscate. Nu reuşise să salveze decât o maşinărie ciudată şi un costum rupt. Adăugă, încercând să-şi dea puţină importanţă, că individul care iniţiase operaţiunea, Philip Griinwald, era rivalul său şi, în felul acesta, urmărea să se răzbune pe el prin Simon.

— Eu nu mai am azilul, zâmbi Minna. El nu mai are cabinetul, iar tu nu mai ai un birou...

— Avem, în schimb ancheta.

— întrebarea este: va mai exista viaţă şi după aceea?

Tânăra nu mai aşteptă un răspuns.

— Merg să mă schimb. Plecăm la unsprezece.

îl măsură din cap până-n picioare. Avea degetele lucind de la miere şi purta doar o pereche de izmene pătate. Se prăbuşise de oboseală în zori şi nu mai avusese putere să se spele.

— La ultimul etaj, a treia uşă pe dreapta, e camera tatii. Ştii drumul, te descurci. Găseşti acolo un costum pe măsura ta. E şi o baie alături. Să faci bine să te speli, puţi de la o poştă.

Beewen deschise gura, dar baroneasa i-o reteză:

— Să nu-mi spui că-i vorba de voma şi pisatul meu. Nu e o scuză acceptabilă.

Gestapovistul închise cu grijă borcanul cu miere.

— Ai nişte haine şi pentru Simon? Nici el nu poate să iasă aşa.

— E acolo toată garderoba fratelui meu.

— Inclusiv hainele de când era mic?

— O ţii langa cu umorul de doi bani.

Beewen zâmbi. Era bucuros că niciunul dintre ei nu adusese vorba despre coşmarul din noaptea trecută.

— Ai dreptate. O să încetez.

Ea se pregătea să iasă din bucătărie, când el o interpelă:

— Eşti sigură că vrei să mergi până la capăt cu *Lebensborn*?

Ea-şi scutură părul scurt, negru precum cerneala dintr-o călimară a unui şcolar şi râse, un râs în nuanţe de roz, inocent şi provocator totodată:

— Nu, bineînţeles că nu.

Clinica Zeherthofer era amplasată în inima unui parc întreţinut cu grijă; grădinarii îmbrăcaţi în halate cenuşii vegheau ca totul să arate perfect. Palizi şi slabi, aceştia păreau să provină dintr-un lagăr de concentrare. Cine-ar putea fi mai discret decât nişte servitori care pot fi împuşcaţi ca nişte câini la fiecare câteva săptămâni?

Minna von Hassel nu avea programare, dar trecu de acest obstacol tară probleme; în fiecare după-amiază aveau loc consultaţii deschise pentru candidatele dispuse să se supună probelor de selecţie.

Locul acesta părea să aplice o politică de tip cald/rece în toate situaţiile. Parcul arăta îmbietor, plin de verdeaţă, dar pe aleile sale patrulau soldaţi însoţiţi de câini-lup. Maternitatea părea o oază de pace, dar deasupra intrării flutura steagul negru, cu runele SS la vedere.

Traversă parcul cu paşi hotărâţi, strivind sub călcâie pietricelele aleii de parcă ar fi fost nişte insecte cu carapacea friabilă. Mintea nu-i era foarte limpede şi nu-şi mai amintea de noaptea care trecuse. *Mai bine aşa*. Ideea că vomitase, urinase şi uriaşe ca o descreierată, pe jumătate goală, sub ochi lui Beewen şi Kraus, nu avea nimic care să o entuziasmeze.

Clădirea veche, zugrăvită în alb, aducea cu o cabană. Fusese, tară îndoială, construită în secolul al XIX-lea. Nu era nimeni la intrare. Niciun indicator, nicio firmă. Doar steagul negru cu dublul S flutura în vânt, la soare...

Minna zăbovi o clipă, contemplând parcul cu arbori maiestuoşi şi tufe zburlite savant. Lumina soarelui răzbătea printre coroanele copacilor, cu o generozitate ce avea darul de-a înveseli privitorul. Razele de soare nu se împleteau cu umbrele, cum se scria prin cărţi, ci luminau porţiuni ample, uniforme, ale peluzei, alcătuind un tablou abstract, încremenit pentru eternitate.

în acel moment, dinspre o movilă acoperită cu gazon, văzu apărând o serie de cărucioare ce erau împinse de infirmiere îmbrăcate din cap până-n picioare în alb imaculat. Era o viziune demnă de-a fi imortalizată: infirmierele păreau că înaintează în cadenţă, ca un batalion al Wehrmacht- ului.

Fără să vrea, Minna se surprinse zâmbind: ajunsese în *Kinderland,* ţara copiilor.

Printre ciripituri de păsărele se distingeau fragmente din conversaţia fetelor, sonorităţi specific germane, guturale şi grave, amestecate cu chicoteli şi exclamaţii.

— Ce căutaţi?

Din spate se apropiase o infirmieră. Halat alb, un şorţ de culoare deschisă, corsaj cu mâneci bufante: era îmbrăcată la fel ca celelalte, dar înfăţişarea ei emana un aer de autoritate superioară.

— Am venit pentru o consultaţie.

— Pe aici, vă rog.

Infirmiera făcu stânga împrejur, iar Minna porni în urma ei, aruncând o ultimă privire peste umăr. Cărucioarele dispăruseră. Rămăseseră doar grădinarii deportaţi, cu feţe palide, care tundeau gardul viu cu gesturi lente, de muribund. Din nou, contrastul cald/ rece...

Holul de intrare. Minna fu de îndată uimită de atmosfera primitoare care domnea aici. Pereţi albi, parchet lustruit cu ceară, o consolă cu flori. Era o maternitate adevărată care nu mirosea nici a dezinfectant, nici a medicamente, ci mai degrabă a lapte, a prăjituri şi a flori.

Singura notă neliniştitoare era dată de citatul inscripţionat cu litere gotice pe perete:

> A AVEA MULŢI COPII E CEEA CE DĂ CU ADEVĂRAT SENS VIEŢII. FIECARE FEMEIE GERMANĂ ARE DATORIA DE A-I DĂRUI UN COPIL FUHRER-ULUI. FECUNDITATEA E CUVÂNTUL DE ORDINE...

— Sala de aşteptare e la capătul culoarului.

Minna urmă indicaţiile fără să comenteze, trecând în revistă tablourile agăţate pe pereţii culoarului: o mamă ce alerga împreună cu copiii ei într-un peisaj montan, mame care alăptau sau îşi legănau copiii, cu o expresie de Sfântă Fecioară germană întipărită pe chip... La capătul culoarului trona un portret mult

mai puţin entuziasmant: Hitler, cu chipul marcat de mustaţa sa îngustă, cu braţele încrucişate, parcă sprijinindu-se în inscripţia de dedesubt: KINDER / KUCHE / KIRCHE.

Copii, bucătărie, biserică... Nu era una dintre formulele epocii: se pretindea c-ar fi aparţinut Kaiser-ului Wilhelm al II-lea. Naziştii o preluaseră, tară a insista asupra celui din urmă K, biserica. Ordinul Negru nu se prea dădea în vânt după religie, decât dacă era vorba de a-l considera pe *Ftihrer* un soi de Dumnezeu.

în sala de aşteptare, Minna îşi găsi un loc şi începu să studieze asistenţa. Un adevărat buchet de flori de primăvară, zâmbitoare, pline de rouă şi polen. Erau toate blonde, viguroase şi atrăgătoare. Femei născute sub semnul energiei şi-al bunătăţii.

Cu figura ei cenuşie şi privirea neliniştită, Minna părea un rebut, un soi de „răţuşca cea urâtă". Se cuibări şi mai adânc în fotoliu, evitând contactul vizual cu membrele clanului lăptăreselor.

— în ce lună sunteţi?

Vecina ei îi zâmbea larg. Era o blondă maiestuoasă, cu umeri laţi şi un gât puternic sub capa uşoară de blană. Burta ei enormă amintea de-un dovleac uriaş cocoţat deasupra volanelor rochiei de vară.

— Nu sunt însărcinată.

Femeia ridică din sprâncene a mirare. Aducea cu Brigitte Helm în *Metropolis.* Avea gropiţe-n obraji şi, când zâmbea, Minna avu impresia că acestea formau runele naziste. Categoric, era obsedată.

— Nu? chicoti femeia. Aţi venit doar pentru o mică vizită?

în ciuda sarcinii avansate, femeia părea veselă şi graţioasă. Când zâmbea, gângurea ca o turturea, iar când o privea pe Minna, ochii îi sclipeau vesel.

Minna alese calea provocării. De altfel, era singurul mod în care ştia să abordeze o conversaţie.

— Am ascultat chemarea şi am venit pentru a fi

fecundată.

Deloc surprinsă, cealaltă nu-şi pierdu zâmbetul.

— Da, da, mi s-a spus că se poate asigura şi acest gen de asistenţă, rosti ea pe un ton complice, aproape lubric.

Chicoti din nou. Fata era chiar simpatică... desigur, cu condiţia să-ţi placă florile de colţ cu umeri de luptătoare de greco-romane.

— Ei, ce nu facem ca să-l slujim pe Hitler, nu-i aşa? adăugă Minna.

Cealaltă femeie începu din nou să râdă. Exact atunci, uşa cabinetului se
deschis şi o *Schwester* îi aruncă fetei o privire fără echivoc: era rândul ei să intre.

Fata se ridică greoi, apoi i se adresă Minnei:

— S-aveţi noroc!

— Şi dumneavoastră!

Minna rămase în compania altor gravide, toate parfumate şi înveşmântate cu rochii vaporoase. Nu pierduseră niciun cuvânt din conversaţie, dar erau mai rezervate şi nu îndrăzniră să relanseze dialogul.

Cu atât mai bine. Minna n-avea chef să stea la poveşti. încă nu se gândea la alcool, dar simplul fapt că îi venise în minte acest lucru însemna că otrava era încă acolo, cuibărită în profunzimile creierului ei. Era ca o dorinţă, un gol care nu înceta să se adâncească, precum sechelele unui chiuretaj chirurgical.

Făcuse un efort pentru a fi cât mai elegantă. O rochie de in de culoare crem şi o pălărie de pai cu boruri largi, mănuşi de piele, o poşetă şi sandale romane, toate într-o nuanţă deschisă de bej.

Simţind cum creştea nevoia de alcool, sau poate cuprinsă de teamă, se gândi la Simon şi Beewen, care o aşteptau afară, la o distanţă sigură de clinică. Amândoi promiseseră că aveau să o aştepte oricât avea să fie nevoie, indiferent cât avea să dureze consultaţia. Din motive necunoscute Minnei, Franz avea o zi liberă, iar Simon oricum nu avea unde altundeva să meargă.

Simţi o crampă la stomac, cu iuţeala unei muşcături de viperă, ca o şerpuire solzoasă ondulându-se în adâncul măruntaielor ei. Se agită pe scaun, încercând să găsească o poziţie mai comodă. Transpira intens.

Ar fi putut profita de acest prilej pentru a se lăsa în sfârşit de băut. Nu avea însă hotărârea necesară. Dimpotrivă, lupta de prea multă vreme împotriva culpabilităţii specifice alcoolicilor, care nu era decât o presiune socială în plus, o dezaprobare burgheză. Bea mult şi asta nu era bine, dar n- avea de gând să permită nimănui să-i strice plăcerea. Dacă tot păcătuia, de ce să nu o facă până la capăt?

Avea mâinile încleştate pe mânerul poşetei. Trebuia să reziste. Trebuia să se concentreze asupra acestui ucigaş care nu se dădea prins. De aceea venise în acea zi la clinica *Lebensborn...*

— *Fräulein,* vă rog...

Realiză că rămăsese singură în sala de aşteptare. Iar acum tocmai îi venise rândul.

O urmă pe infirmiera care o invitase să intre. Traversară din nou holul, apoi urcară nişte trepte. Clinica nu era cu mult mai mare decât vila familiei von Hassel, iar asta îi dădu un plus de încredere. Locul îi inspira intimitate, confort şi simplitate, totul părea conceput astfel încât pacientele să se simtă ca în familie.

Memorează topografia locului\ N-avea să-i fie foarte greu să regăsească biroul administrativ. Era convinsă că, în cadrul programului *Lebensborn,* fiecărei viitoare mame i se întocmea o fişă detaliată, conţinând particularităţile ei fizice şi psihologice, la care se adăuga, desigur, şi numele celuilalt părinte. Era de-ajuns să găsească locul unde erau ţinute toate aceste fişe...

La primul etaj, intrară pe un nou culoar. Prin uşile deschise, văzu paturi de fier, de spital, despărţite de paravane din pânză plisată. în faţa fiecărui pat, un leagăn îşi aştepta ocupantul. Dincolo de paturi, spre peretele opus ce era îmbrăcat în faianţă, se vedeau un şir de chiuvete şi un altul de mese de înfăşat.

Totul era alb şi extrem de curat. Prea alb şi prea curat. Minna îşi spuse că se afla, poate, în prezenţa uneia dintre „vitrinele de prezentare” care le plăceau atât de mult naziştilor, acele eşantioane ireproşabile ce serveau drept model într-un plan care, invariabil, deraia, cu rezultate ce lăsau de dorit.

în alte încăperi liniştea era departe de-a fi stăpână. Se gemea, se plângea sau se gângurea din adâncul leagănelor, iar doicile se agitau cu biberonul în mână şi un zâmbet larg pe faţă, toate fiind dăltuite din acelaşi zăcământ de răbdare în stare pură. Siluetele lor albe contrastau cu cenuşiul fierului din care fuseseră construite paturile, un duel acut şi tăcut, în alb şi negru.

Ceea ce vedea era departe de poveştile unchiului Gerhard, cu infirmierele hoaţe şi cioburile din ciorbă. încă o dată în plus, Minna îşi întări convingerea că Zeherthofer era o clinică-pilot.

— Pe aici, rosti infirmiera, deschizând o altă uşă.

Minna intră într-un cabinet medical standard. O masă de examinare ginecologică, un cântar şi o scală pe înălţime. în vitrine, diverse obiecte complicate din lemn sau metal; probabil tot instrumente de măsură, dar

păreau a fi din familia astrolabelor şi a cadranelor solare de odinioară.

Medicul – sau poate era vorba de un „expert rasial”? – o aştepta, aşezat la birou. Aşadar, acesta era unul dintre specialiştii capabili să emită un certificat de apartenenţă la rasa ariană sau să explice cum strămoşii cuiva coborâseră direct din gheţarii Himalayei. Un savant, aşadar.

Birocratul, ocupat să transcrie ceva într-un caiet, ridică privirea. Era scund, cocârjat şi mustăcios. Baricadat dincolo de diverse ştampile şi călimări, părea a fi un animal la pândă, căci privirea lui avea ceva ameninţător, viclean.

Minna nici măcar nu apucă să se aşeze. Bărbatul chicoti, tară a-şi ascunde deloc dispreţul.

— Puteţi să vă întoarceţi liniştită acasă, *Fräulein.* Nu are rost să ne pierdem timpul.

— Cum aşa?

El se ridică şi zâmbi, punându-şi lornionul.

— Nu corespundeţi absolut deloc tipologiei pe care o căutăm.

Fără să se lase intimidată, Minna se apropie, căutând între timp în poşetă, apoi îşi puse actele de identitate pe birou.

Curios, şobolanul conţopist le parcurse în diagonală şi, deodată, ochii lui se făcură mari de tot, gata să sară din orbite.

— Sunteţi fiica baronului von Hassel?

— Nepoata.

Bărbatul sări în picioare şi-şi întinse mâna micuţă.

— Sunt *Sturmbannführer* Peter Koch. Vă rog să mă scuzaţi pentru această neînţelegere.

— Se poate să fiu examinată, aşadar?

— Bineînţeles.

— Ce trebuie să fac?

— Ei bine...

Arătă către un paravan de pânză de partea cealaltă a încăperii.

— Am să vă rog să vă dezbrăcaţi şi putem începe examinarea.

Din câteva gesturi doar, Minna se debarasă de rochie şi pălărie.

— Pot să păstrez lenjeria? întrebă ea, de după paravan.

— Bineînţeles.

Din tonul vocii individului, ghici că acesta era surescitat. Doar avea să examineze o baroneasă! O von Hassel! Cu totul altceva, aşadar, faţă de
tărăncile gravide pe care le vedea în fiecare zi.

Minna ieşi de după paravan, încrucişându-şi braţele, într-un gest reflex, deasupra sânilor. Nu-şi păstrase decât sutienul şi chiloţii şi, pe deasupra, un furou de mătase.

— Apropiaţi-vă.

în picioare, Koch abia o depăşea ca înălţime.

— Aşezaţi-vă sub scală, vă rog.

Ţinea în mână un creion şi un carneţel. Dacă ar fi purtat un halat cenuşiu, ar fi arătat exact ca un vânzător de la Wertheim, de la raionul de bricolaj. Ea se supuse şi „specialistul rasial" nu-şi putu reprima o grimasă atunci când îi măsură înălţimea. Minna avea puţin peste un metru şaizeci, nu cine ştie ce pentru o viitoare mamă ariană.

O cântări, îi măsură tensiunea arterială, îi ascultă plămânii cu stetoscopul, îi verifică reflexele şi îi palpă abdomenul. Deocamdată, examenul clinic nu se deosebea cu nimic de o vizită oarecare la un medic generalist.

— Luaţi loc, vă rog.

îi indică un scaun aflat lângă masa de examinare şi deschise una dintre vitrinele cu instrumente bizare. Alese de acolo un soi de şubler de metal, care amintea de scala verticală pe care o folosise mai devreme pentru a-i măsura înălţimea.

— Am să vă rog mai întâi să-mi semnaţi acest acord.

— Despre ce acord e vorba?

— Prin prezenta, certificaţi faptul că vă supuneţi de bunăvoie acestui examen.

Minna semnă: n-avea nici timp, nici chef să citească formularul interminabil. Toate astea nu erau, oricum, decât o mascaradă.

— Acum vă rog să nu vă mişcaţi. Staţi dreaptă pe scaun, vă rog.

Koch îi măsură cu răbdare dimensiunile craniului, înălţimea pometţilor, adâncimea arcadelor, curbura, lăţimea şi înălţimea nasului...

în timp ce medicul îşi făcea de lucru cu aparatul lui, luându-şi notiţe, Minna studia gravurile afişate pe pereţi. O reproducere a Omului vitruvian al lui Leonardo da Vinci, schiţe anatomice ale unor corpuri de femeie... Se gândi la Doamnele de la Adlon. Erau candidatele perfecte pentru *Lebensborn.* Blonde atletice, cu o frumuseţe suverană şi curbe generoase...

în sfârşit, Koch îşi puse deoparte instrumentul şi, rămânând în picioare, continuă să-şi noteze cine ştie ce în carneţel. Acum arăta ca un antreprenor care ia măsurile înainte de-a pune gresie într-o bucătărie.

— De cât timp sunteţi însărcinată?

— Nu sunt însărcinată.

— Poftim?

— Pentru asta am venit. Ca să rămân însărcinată.

Mărunţelul se apropie de ea. Minna îşi aminti de ochii profesorului Kirszenbaum, care păreau că plutesc în suprafaţa lentilelor uriaşe ale ochelarilor să-i ochii lui Koch erau exact opusul: mici şi nervoşi, pupilele nu încetau nicio clipă să se mişte, dincolo de lomion, ca nişte peşti captivi într-un acvariu prea mic.

— Doar fiindcă vă numiţi von Hassel, nu înseamnă că vă e permis să vă bateţi joc de...

— Nu-mi bat joc de nimic. Vreau să ofer *Führer*-ului un copil şi contez pe dumneavoastră să găsiţi pe cineva potrivit pentru a-i fi tată.

Koch închise vitrina, vădit ofuscat, şi reveni dincolo de birou.

— Se pare că aţi fost greşit informată. Clinica noastră găzduieşte femei care sunt deja însărcinate. E o maternitate, înţelegeţi?

— Nu s-ar putea măcar să mi se consemneze candidatura? Ar trebui să discutaţi cu superiorii

dumneavoastră. Sunt o von Hassel. în întreaga Germanie nu există alte zece familii la fel de vechi şi de nobile ca a mea. Iar eu sunt dispusă să vă ofer sângele familiei mele pe-o tavă de argint. Cred că merită să reflectaţi la acest lucru.

Sturmbannführer-ul Koch se juca cu un creion, vădit încurcat. în cele din urmă, sprijinindu-şi mâinile pe cotierele scaunului său, se ridică iar în picioare.

— îmbrăcaţi-vă şi veniţi cu mine, vă rog.

115.

Din nou fu nevoită să aştepte, în aceeaşi sală plină de alte viitoare mămici, fiecare dintre ele exhibându-şi cu mândrie, dacă nu chiar cu aroganţă, pântecele bombat ca un balon.

Minnei nu-i era deloc teamă. Dimpotrivă, se felicita pentru gândul de a fi venit aici. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce urma să se petreacă după ce examinarea avea să se încheie, dar un lucru era sigur: avea să fie convocată pentru continuarea procesului, iar cu acea ocazie avea să încerce să se strecoare în biroul administraţiei clinicii...

Se gândea la Kraus şi la Beewen, care o aşteptau, iar acest gând fugar fu de-ajuns pentru a o linişti. Nu i se putea întâmpla nimic. în sfârşit, îi veni în minte faptul că, de la începutul consultaţiei încoace, nu se gândise deloc la alcool. *Asta-i chiar foarte bine...*

Brusc, uşa se deschise şi micuţul Koch îşi făcu din nou apariţia.

— O infirmieră vă va conduce la un alt pavilion, unde veţi avea posibilitatea să spuneţi ce aşteptaţi.

— Cu cine urmează să discut?

— Veţi vedea.

Minna nu mai insistă. Se apropia de elita programului *Lebensborn*. Avea să le vadă feţele, să le afle numele şi să pună mâna pe lista potenţialilor taţi care deserveau clinica.

Ieşiră prin partea din spate a clădirii. Din momentul în care

trecu pragul, Minna nu mai putu să vadă nimic. Lumina albă a soarelui o orbea. îşi duse mâna streaşină la ochi şi, puţin câte puţin, regăsi peisajul cu arbori plini de viaţă şi patrule de soldaţi însoţiţi de câini.

Luând-o pe urmele infirmierei, intră într-un parc nou, un regat umbrit cu ierburi şi garduri vii ce păreau la fel de compacte de parcă ar fi fost stânci. Se auzea ciripit de păsări şi bâzâit de insecte, iar Minna simţi că o cuprindea o stare uşoară de ameţeală. O beţie de vară, diafană, verticală...

O nouă clădire, mai mică decât maternitatea, acoperită de iederă. Semăna cu un pavilion de vânătoare sau cu o casă de vacanţă în stil german. Oare acesta era cartierul general al şefului clinicii? Sau poate că aici era secţia de fertilizare? Sau unul dintre bordelurile naziste despre care se zvonise în întregul Berlin?

Auzi râsete, ceea ce ar fi putut însemna un început de răspuns. Pe partea dreaptă, pe o terasă cu umbrele, un grup de femei şi bărbaţi pălăvrăgeau, savurând băuturi răcoritoare. Ele purtau rochii lejere de vară, ei erau în uniforme de ofiţeri SS. Ele păreau surescitate, ei râdeau la propriile glume. Râsete şi citronadă: un bun preludiu înaintea împreunării...

Cu toţii erau blonzi. Nu vreo nuanţă deschisă de castaniu, nici galben- pai, ci un blond aproape alb în bătaia soarelui. Râsetele se ţineau lanţ, iar Minna se întrebă dacă nu cumva li se decolorase şi creierul...

— *Fräulein...*

Intrară în clădire, iar răcoarea o învălui, de parcă ar fi pătruns într-o grotă. Un nou vestibul, de data asta tară panouri sau lozinci pe pereţi. în penumbră se puteau ghici câteva tablouri în culori blânde, asortate la fotoliile îmbrăcate în piele roşcată, totul topindu-se într-un clar-obscur cu nuanţe arămii.

— Pe aici, vă rog.

Nici vorbă de vreo sală de aşteptare şi nici de alte femei însărcinate. Avea să-l întâlnească pe cel ce conducea această „fântână a vieţii". Era oare o decizie înţeleaptă să îşi joace cărţile pe faţă? Din acest moment avea să poată fi identificată

şi, posibil, urmărită. Dar Minna nu mai avea de ales, iar instinctele îi şopteau că urma să se descurce. Era pe cale să reuşească în misiunea pe care şi-o asumase: avea să pătrundă în inima dispozitivului, infiltrându-se în interiorul maşinăriei.

În cele din urmă, infirmiera deschise o uşă capitonată în piele, iar Minna se trezi faţă în faţă cu ultima persoană pe care se aşteptase să o vadă în acel loc. Deşi, dacă stătea să se gândească, prezenţa sa aici nu era chiar o surpriză…

Ernst Mengerhăusen stătea în capătul opus al biroului, în faţa unor uşi glisante ce se deschideau spre o terasă aflată la nivelul grădinii. în lumina puternică a soarelui de-afară, silueta lui părea a fi decupată în fier forjat: un bărbat scund, cu burtă şi o coamă roşie, care fuma o pipă cu ţeavă lungă, decorată cu măiestrie.

O secundă mai târziu, infirmiera se făcu nevăzută, lăsând-o pe Minna singură în încăperea al cărei mobilier n-ar fi fost nelalocul lui într-un cabinet notarial al secolului precedent, în vreme ce ticălosul pufăia din pipă, cu nasul în vânt.

Prin minte îi trecu o idee nebunească: dar dacă l-ar fi ucis pe acest monstru chiar acolo, chiar atunci? Ar fi putut profita de acest moment de intimitate pentru a-l elimina definitiv pe acest gunoi. I-ar fi putut scoate ochii cu o peniţă, sau să-i taie beregata cu un *coupe-papier…*

— Ce anume căutaţi? întrebă el, păşind înapoi în birou şi închizând uşile glisante în urma sa, fără să-şi scoată pipa din colţul gurii. Un bisturiu, cumva? Sau poate un pistol?

Râse cu poftă, apoi se aşeză la birou. Arăta ca într-una dintre ilustratele tradiţionale ce pot fi achiziţionate din prăvăliile de suveniruri din Bavaria.

Nu-i lipsea decât să poarte un *Lederhose.*

— Luaţi loc, *Fräulein* von Hassel. Şi nu fiţi atât de melodramatică. Poate că aţi venit aici animată de-un spirit al răzbunării, ori poate c-aţi venit dintr- un cu totul alt motiv. în orice caz, merită să purtăm o conversaţie.

Simţi că o lasă puterile şi se prăbuşi pe un scaun.

— Nu ştiu dacă şi unde aţi făcut cercetări pentru a-mi

da de urmă, dar sunteţi cu siguranţă surprinsă să mă găsiţi aici, într-un loc ce nu are nimic în comun cu primele noastre întâlniri.

Minna păstră tăcerea.

— Aş putea să vă întorc complimentul, adăugă el, agitând în direcţia ei pipa cea lungă, de parcă ar fi mustrat-o părinteşte.

Ea-şi aminti că, la prima lor întâlnire, pretinsese că pipa era sculptată în femurul unui soldat francez. „Glumesc, desigur", se grăbise să adauge. *Ei, nu zău!*

— Am să vă explic totul, continuă el pe un ton conciliant. Şi, desigur, aştept aceeaşi atitudine şi din partea dumneavoastră.

Minna izbucni:

— Cum aţi putut să daţi foc azilului meu?

— Fiecare acţiune îşi are consecinţele sale.

— Ce acţiune?

El o privea ţintă.

— Toată această poveste vă depăşeşte, aşa cum mă depăşeşte şi pe mine. Nu e vorba de noi, *Fräulein,* e vorba despre Reich. Reich-ul Celor O Mie de Ani, înţelegeţi?

— Nu văd nicio legătură. De ce mi-aţi ucis pacienţii?

El se ridică şi începu să se plimbe gânditor, norişorii de fum urmându-i paşii.

— Eugenia nu e câtuşi de puţin o idee nouă. Statele Unite au pus-o în practică încă de la începutul secolului.

Se întoarse spre ea.

— Ştiţi, există două feluri de altruism: cel care acţionează pe termen scurt şi celălalt, cel adevărat, care ia în calcul un termen mai lung. E uşor să-ţi fie milă de creaturile diforme, fragile, vulnerabile. Dar oare înseamnă protejarea lor cu adevărat o faptă de caritate, o dovadă de umanitate? Să-ţi iubeşti aproapele nu înseamnă să te gândeşti la viitorul acestuia, să acţionezi astfel încât întreaga omenire să acceadă, împreună, la o fericire
universală, curăţată de impurităţi, tară defecte şi tară greşeli?

Minna era încordată şi-şi ţinea dinţii încleştaţi.

— Vă ştiu toate balivernele despre „semioameni”, „avariaţi” şi „guri inutile”, reuşi ea să-i dea replica. Vă purtaţi de parcă omenirea ar fi un stoc de mărfuri perisabile.

El îşi ridică braţele a neputinţă.

— Mi-aţi pus o întrebare, eu v-am răspuns.

— Dar de ce a trebuit să îi ardeţi?

— în general, preferăm metodele mai blânde. Nu avem niciun interes să desfăşurăm acţiuni spectaculoase. Dar, v-o spun încă o dată, ne-aţi provocat.

— Eu?!

— Trimisul dumneavoastră, Beewen.

Minna îşi muşcă buzele.

— Regretele nu au niciun rost, continuă el. Pacienţii dumneavoastră ar fi avut, oricum, aceeaşi soartă. Planul iniţial era să-i transferăm pe toţi, cât mai curând, la Grafeneck.

— Cinismul ăsta mă lasă fără cuvinte.

El râse scurt, de parcă ar fi tuşit, între două pufăituri din pipă.

— Ei, haideţi, să discutăm ca între medici. Planul nostru s-a pus în mişcare. Nu mai aveaţi ce să faceţi, doar să acceptaţi inevitabilul. Pentru a vă demonstra bunele noastre intenţii, suntem pe cale să dăm publicităţii o versiune „accidentală” a incendiului de la Brangbo. Nimeni nu vă va putea aduce vreo vină. Le-am scris şi rudelor şi apropiaţilor pacienţilor, pentru a le da vestea.

— De unde le-aţi ştiut numele?

— Din arhivele azilului. Le-am recuperat cu puţin timp înainte de... sfârşit. Nu suntem nişte brute lipsite de sentimente. Fiecare familie trebuie să fie informată. Nu vom permite niciodată ca poporul german să fie manipulat.

O discuţie cu acest individ era inutilă. Cu atât mai puţin o revărsare emoţională. Ar fi echivalat cu o încercare de-a discuta raţional cu un buncăr sau de-a încerca să înduioşeze o mitralieră.

— Ce naiba căutaţi aici? îl apostrofa ea, înfuriată.

— Bună întrebare, pe care am să v-o întorc imediat, zâmbi el. N-am să vă spun probabil nimic nou reamintindu-vă că nazismul nu e un program politic, ci un proiect biologic. *Fiihrer*-ul nostru vrea să întărească Germania, da, dar mai presus de orice vrea să-i fortifice pe germani. Poporul nostru are un destin. Era momentul să-i îngăduim să şi-l asume.

Cu un gest distrat, se apucă să-şi scuture pipa într-o scrumieră, apoi, cu ajutorul unui bisturiu, începu să cureţe interiorul vetrei acesteia.

— Acest program are doi versanţi. Cel dintâi, din păcate, este bazat pe eliminare. Pentru a întări un popor, acesta trebuie filtrat, purificat. Pentru a mă face înţeles, am obiceiul să mă folosesc de metafora copacului. Un grădinar de duminică crede că ocroteşte natura dacă se îngrijeşte de stejarul care îi mărgineşte grădina. Dar adevăratul grădinar ştie că nu trebuie să ezite să taie crengile uscate, chiar dacă în aparenţă îl vă urâţi, dar îi va oferi astfel o dezvoltare ulterioară sănătoasă.

În timp ce mărunţelul perora, Minna se gândea: dosarele care o interesau, conţinând date despre femeile fertilizate şi părinţii donatori, se aflau aici sau într-unul dintre birourile alăturate. Trebuia să se întoarcă aici, să le răscolească, să găsească ceea ce căuta. Dar când? în această noapte?

— Vorbiţi-mi mai bine de celălalt versant al programului, interveni ea.

El îşi aşeză pipa deoparte şi-i desfăcu mâinile grăsuţe.

— Dar suntem chiar aici, pe celălalt versant!

— Aşadar, e vorba despre *Lebensborn.* Fântânile vieţii.

— Exact! Ca să revin la metafora copacului: nu vrem doar să ameliorăm viaţa arborilor existenţi, ci trebuie să plantăm alţii noi! Mulţi alţii! Ne-am întâlnit, mi-e teamă, pe versantul cel mai abrupt şi cel mai puţin înţeles al programului nostru, dar mă bucur să vă întâmpin azi în această maternitate care reprezintă viitorul rasei noastre.

— Tot ce-am văzut e o banală clinică pentru mamele adolescente.

— Nu încercaţi să mă provocaţi! Aţi înţeles prea bine

care este miza aici. Femeia germană este fertilă de la natură. Noi vrem să o încurajăm, să o stimulăm, să o însoţim. Ea constituie, la propriu, matricea victoriei noastre.

Biroul se afla la parter. Forţarea uşilor glisante n-avea să pună probleme. Aveau să aibă oare Beewen şi Simon curajul să o urmeze până aici? Da, cu siguranţă.

— Printr-o propagandă intensă şi bine gândită, continuă medicul, am creat o veritabilă dinamică: tinerele însărcinate nu încetează să ne contacteze. Nici vorbă de dragoste, de mariaj sau de botez, toate aceste capricii burgheze. Importantă este doar naşterea. Pentru a ne repopula *Lebensraum*-ul. Spaţiul vital care îi este atât de drag *Fiihrer*-ului nostru!

— Şi totuşi, nu le oferiţi acest ajutor tuturor femeilor însărcinate.

— Bineînţeles că nu. Selecţia se operează încă de la sursă. încurajăm şi ajutăm doar femeile aparţinând clar rasei ariene. E vorba de ceea ce am numit „procreare dirijată". Vrem să obţinem o întreagă generaţie pursânge.

— în dauna celor brunete şi scunde, cum sunt eu.

Un zâmbet îi traversă chipul, ca o spadă despicând un dovleac.

— Nu fiţi atât de modestă. Ştiţi prea bine că sângele dumneavoastră e mai preţios decât orice altceva.

— Aşa o fi, dacă asta spuneţi.

— E ceea ce i-aţi spus colegului meu şi aveaţi perfectă dreptate. Dar asta nu ne răspunde la cea mai importantă întrebare: ce căutaţi aici?

în acel moment, Minna înţelese că nu-i folosea la nimic să joace rolul nazistei dedicate sau pe cel al candidatei la maternitate. Mengerhâusen n-ar fi înghiţit niciuna dintre aceste minciuni. Aveau deja o istorie împreună, iar înfruntarea dintre ei le definise foarte clar poziţiile. Minna era mult mai credibilă în calitatea sa de baroneasă care se infiltrase aici, gata să-i taie beregata inamicului ei, decât în cel al unei simpatizante naziste oarecare.

— Am venit din pură curiozitate.

— Aţi pretins că aţi fi în căutarea unui părinte donator.

— Vi se pare că arăt ca una care-ar veni să agaţe ceva aici?

Mengerhâusen chicoti şi-şi umplu din nou pipa. Mirosul tutunului de
Balcani îi gâdilă o clipă nările.

— Mă gândeam eu..., rosti el, căzut pe gânduri. Dar de ce aţi ales să jucaţi tocmai acest rol?

— Fiindcă clinicile *Lebensborn* nu par a fi foarte deschise pentru simple vizite.

El îşi înfipse pipa între dinţi.

— Aici greşiţi. Suntem mai mult decât bucuroşi să ne deschidem porţile pentru cei curioşi. Mai ales când poartă numele von Hassel!

Minna era descumpănită. Orice minciuni i-ar fi îndrugat, veşnic jovialul Mengerhâusen părea să aibă răspuns la toate.

— Veniţi cu mine. Vreau să vă prezint unor prieteni.

Ieşiră, iar Mengerhâusen o conduse pe Minna spre grupul care savura băuturi răcoritoare sub umbrelă, pe terasă. Ea înainta şovăitoare, soarele era atât de orbitor incit vedea pete negre de fiecare dată când clipea.

— Prieteni! strigă medicul, adresându-se ofiţerilor SS şi gâsculiţelor în rochii de vară. Mă bucur să v-o prezint pe baroneasa Minna von Hassel!

De ani de zile nu mai fusese numită aşa. Clătinându-se în lumina soarelui, ea surâse timid şi acceptă să se aşeze acolo unde fusese invitată. Mobilierul terasei era din fier forjat alb, iar în lumina după-amiezii, materialul i se păru chiar mai dur decât se aşteptase.

Observând carafele de limonadă goale, Mengerhâusen începu să strige la un chelner care stătea deoparte, tot un biet flămând purtând un soi de pijama gri. Doamne, ce căuta ea acolo? Nu mai înţelegea nimic.

Din fericire, petrecăreţii nu-i acordau prea multă atenţie. Bărbaţii continuau să flirteze cu tinerele care se fâţâiau în rochiile lor transparente, precum peştii în râu.

Minna putea simţi dorinţa care plutea în aer. Fiinţele astea, atât de blonde şi de asemănătoare între ele încât păreau reflecţii în oglindă, păreau atrase reciproc de o forţă magnetică.

Simţea prezenţa lui Mengerhâusen undeva în spatele ei, veghind asupra protejaţilor săi ca un învăţător bonom şi zâmbitor. Ce urmărea? De ce ţinuse ca ea să participe la această agapă saturată de energie sexuală? Voia s-o invite să participe la o partidă în grup?

Carafa cu limonadă îşi făcu apariţia pe masă, din nou plină. Minna se repezi la ea. îi era sete, simţea că arde şi, din nou, nevoia de alcool din adâncul ei se zvârcolea ca un şarpe la soare. îşi umplu de două ori la rând paharul, tară să ţină seama de cei din jur. Se simţea îmbătată de soare.

închizând ochii, lăsă prospeţimea răcoroasă a lichidului să-i invadeze ţesuturile înfierbântate. Vocile celor din jur se întrepătrundeau, iar ea nici măcar nu mai încerca să le pătrundă înţelesul.

îşi aminti deodată de Simon şi Beewen. Trebuia să-şi recapete forţele, să se ridice şi să plece...

— Ştiu exact ce urmăriţi.

Ea tresări şi se întoarse, sprijinindu-şi mâna pe spătarul scaunului.

— Ce-aţi spus?

Mengerhâusen stătea aplecat asupra ei, ţinându-şi mâinile împreunate la spate, ca un profesor care-şi surprinde elevul copiind.

— Ce credeaţi, *Frăuleinl* Că nu m-am informat despre dumneavoastră? Că nu v-am pus sub supraveghere?

îşi simţea gâtlejul uscat, din nou, şi nu se mai simţi în stare să-i răspundă.

— îmi sunteţi dragă, Minna. De aceea vreau să vă avertizez: daţi uitării toată povestea asta. Uitaţi de Simon Kraus şi Franz Beewen. Nu ştiţi cu cine vă măsuraţi puterile.

— Nu... Nu înţeleg la ce vă referiţi.

El afişă un zâmbet ca o lovitură de seceră ce doboară un snop de grâu, apoi o ocoli şi îi umplu din nou paharul.

Minna privea ca hipnotizată carafa aburită, curgerea limonadei în pahar, cantitatea enormă de lichid ce se revărsa peste marginea acestuia...

întinse mâna, luă paharul şi bău lacom, cu înghiţituri mari.

în clipa aceea, lumea se răsturnă cu susul în jos.

Văzu umbrela albă. Cerul albastru.

Apoi nu mai văzu nimic.

117.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, totul în jur era negru. Un negru dens, profund, absolut. Prima senzaţie fu migrena deosebit de puternică. Apoi simţi căldura. Era arşiţa obişnuită a acelui anotimp, care, însă, o strângea ca într-o menghină, o împresura din toate părţile, conspira cu propria ei sudoare pentru a o asfixia. Dumnezeule, era goală! Cea de-a treia senzaţie,

înspăimântătoare, fu dată de conştientizarea legăturilor, la încheieturi şi la glezne. Era ţintuită pe un pat, imobilizată cu curele late, din piele.

închise ochii, conferind beznei o dimensiune suplimentară. încercă să reconstituie ultimele clipe de luciditate. îşi aduse aminte că se afla sub o umbrelă – o imagine prea albă care exploda dureros în mintea ei – zâmbind prosteşte, în vreme ce-şi sorbea limonada...

Fusese drogată.

Cum de se lăsase păcălită cu atâta uşurinţă? Se aventurase pe teritoriul inamicului. Prin urmare, ar fi trebuit să fie atentă în fiecare moment, la fiecare cuvânt, la cel mai neînsemnat gest. Când colo, acceptase fără să se ferească deloc primul pahar de limonadă. Mai mult chiar, băuse pe săturate.

Vigilenţa ei se dovedise cea a unei copile răsfăţate. Insuficient de obişnuită cu situaţiile potrivnice, contând mereu, fie şi inconştient, pe protecţia oferită de numele şi averea familiei sale...

încercă să înghită şi îşi dădu seama că era moartă de sete. Avea impresia că gura îi era plină cu rumeguş. întreaga ei fiinţă simţea nevoia de a bea fie şi doar câteva picături, pentru a pune capăt uscăciunii...

Se străduia să-şi impună să urmeze un fir logic de judecată, dar gândurile îi erau întrerupte, retezate parcă, de imagini care apăreau şi dispăreau cu repeziciune. Pipa lui Mengerhâusen. Bisturiul cu care îi curăţase interiorul. Carafa strălucitoare plină cu limonadă...

Ochii începeau să i se obişnuiască cu întunericul. De ce fusese încuiată în această încăpere? Ce voiau să-i facă? Cunoscându-l pe Mengerhâusen, îşi imagina diverse lucruri, care de care mai cumplite: tortură, experimente medicale, viol (dar nu cu Mengerhâusen în rolul agresorului, nici măcar cu vreun alt bărbat, ci cu câini, reptile, maşinării animate).

Delira. Poate că voiau doar să o pună la încercare. Mengerhâusen o luase în serios. Voia să o studieze pentru a se putea decide dacă era „aptă pentru a sluji". îşi aminti de

eforturile făcute (şi de noaptea de coşmar) pentru a putea oferi acestor ticăloşi un sânge pur... Şi totuşi, nimeni nu pomenise de eventuale analize de sânge...

Spaima puse din nou stăpânire pe mintea ei. în ierarhia naziştilor nebuni, Mengerhâusen ocupa un loc de onoare. Convins de valorile Ordinului Negru, fiind el însuşi inspiratorul unor idei abjecte, Mengerhâusen era în stare de absolut orice. Poate că intenţiona să-i extragă organele pentru a le analiza culoarea şi structura... Viscerele unei von Hassel, o raritate... Poate că urma să o sterilizeze sau, dimpotrivă, să o fertilizeze printr-o tehnică inedită. Poate că...

Uşa încăperii se deschise, decupând în beznă un dreptunghi amplu de lumină. Avu timp să observe că era o lumină gălbuie, deci artificială. Prin urmare, se înnoptase. Dormise mai multe ore. Umbra unui bărbat se ivi în dreptunghiul de lumină. Scund, îndesat, cu părul vâlvoi: Mengerhâusen însuşi, medicul ce-şi făcea vizita de seară...

închise uşa şi lăsă vocea să se înstăpânească în beznă:

— Aţi greşit, *Fräulein.* Aţi greşit grav...

Imposibil să-i răspundă; gura îi era în continuare parcă plină de praf.

— Azi după-amiază am încercat să vă previn, dar era deja prea târziu.

Reuşi să pună capăt propriei tăceri:

— Prea târziu pentru ce?

— Pentru a renunţa, pentru a uita, pentru a dispărea.

— Despre ce vorbiţi?

Ea îi auzea paşii. Se învârtea în jurul ei ca un prădător nocturn.

— V-aş fi putut ierta atitudinea faţă de programul nostru.

— Programul vostru... ?

— Nu mai faceţi pe proasta. Vorbesc despre Gnadentod, „moartea din milă". Această eliberare pe care am pregătit-o minuţios şi pe care o vom oferi tuturor acestor nefericiţi...

Se opri şi plescăi din buze. Sete. îi era sete...

— Vă credeţi modernă, dar aparţineţi trecutului. Psihiatria aşa cum o concepeţi nu-şi mai are locul în prezent. Aş fi putut să vă iert această greşeală, ba chiar aş fi putut încerca să vă insuflu principiile noastre revoluţionare... însă nu v-a fost de-ajuns, a trebuit să faceţi paradă de prerogativele pe care le aveţi...

— Dar despre ce vorbiţi?

Paşi. Vocea lui, foarte aproape.

— Vorbesc despre Doamnele de la Adlon, *Fräulein.* Despre asasinul de pe malul fluviului şi al lacului... Vorbesc despre acest atac intolerabil îndreptat împotriva soţiilor unor membri ai elitei noastre. Povestea asta e periculoasă, mult mai periculoasă decât credeţi. V-aţi lăsat atrasă prosteşte de Beewen şi asta e de neiertat. Beewen nu e decât un ofiţer de la Gestapo limitat, un câine bun doar să ne aducă noi indicii... Pe dumneavoastră însă, nu vă putem lăsa să mergeţi pe această cale...

în adâncul minţii ei, gândurile i se zvârcoleau asemenea flăcărilor. Nu mai înţelegea nimic. Aşadar, se afla acum aici, legată de un pat, gata să fie sacrificată, nu din cauza incendiului de la Brangbo şi nici din pricina interesului pe care îl arătase faţă de clinicile *Lebensborn,* ci din cauza anchetei. Dumnezeule! Avea să plătească cu viaţa pentru nişte informaţii pe care nici măcar nu le deţinea şi în numele unui adevăr ce-i era necunoscut...

Brusc, în mintea ei explodă un gând, iar suflul acestei deflagraţii păru a se dilata în spaţiul craniului ei, la fel cum se întinde un hematom.

Mengerhăusen era Omul de marmură!

— Am decis să vă accept oferta, *Fräulein*...

— Mi-e... mi-e sete, reuşi ea să îngaime.

Urmă o clipă de tăcere, cuprinsă-n tăcerea ce deja se înstăpânise. Mengerhâusen reflecta Apoi auzi din nou paşi. îi distingea cu mare greutate silueta, căci acesta renunţase la halatul cel alb. Un lucru era sigur: se mişca prin încăpere de parcă ar fi făcut-o la lumina zilei.

Clinchet de pahare. Gâlgâit de apă. Apoi, sunetul scos de o carafa la contactul cu o tavă.

— Poftiţi!

îşi strecură mâna sub ceafa ei şi-i ridică uşor capul. îi percepea atingerea ca pe-aceea a unui şarpe, ceea ce o făcu să tresară. Vreme de o clipă, se temu că recăzuse în starea de delirium tremens.

Imediat, simţi răcoarea atingând-o, ca un har divin. Miracolul se întâmplase. Senzaţia era atât de violentă încât avu senzaţia că apa rece îi crăpa buzele. Acum, privind retrospectiv, se întreba cum de reuşise să reziste atât de mult timp... Apa o umplea de bucurie, de seninătate, de recunoştinţă. După o astfel de fericire, putea să moară...

Senzaţia aceasta încetă brusc, atunci când auzi sunetul carafei aşezată înapoi pe masă. Acum, Minna nu se mai temea nici măcar c-ar fi putut fi iar drogată. Dimpotrivă. Orice formă de anestezie ar fi fost binevenită. Se temea însă de suferinţă, pe care era convinsă că Mengerhâusen se pricepea să o ofere, sub forma unor rafinate torturi.

Clipea des, încercând să vadă ce se petrecea, căutând să distingă forme şi repere în bezna ce o înconjura. Tot ce vedea era însă silueta compactă şi întunecată a medicului, aflat în picioare lângă ea, cu mâinile la spate.

— Spuneam că am decis să vă accept oferta.

— La... la ce vă referiţi?

— Aţi vrut să fiţi fertilizată? Vă vom ajuta în acest sens.

— Vreţi să mă operaţi? reuşi ea să îngaime.

El începu să râdă.

— Unde vă duce mintea? Nu vom face altceva decât să vă înlesnim o întâlnire. Asta-i tot ceea ce facem aici. Ştiaţi că, odinioară, această clădire a fost un pavilion de vânătoare? Cred că e o coincidenţă ironică, nu-i aşa?

Minna nu reuşea să formuleze niciun gând coerent. Ce însemna oare asta? Avea să fie violată aici, pe masă, imobilizată ca pentru o vivisecţie? în comparaţie cu suferinţele pe care şi le imaginase, ideea îi păru aproape suportabilă.

— Sunteţi o von Hassel, reluă Mengerhâusen. Prin urmare, trebuie să aveţi parte doar de ce-i mai bun. Alegerea mea s-a îndreptat spre un om de încredere. Un părinte-donator cu care colaborăm în mod regulat. E un om din vârful elitei, credeţi-mă, din toate punctele de vedere...

— Nu puteţi să-mi faceţi asta...

îi auzi paşii îndepărtându-se spre uşă.

— Când veţi simţi creaţia noastră crescându-vă în pântece, veţi veni să mă implorаţi în genunchi să vă fac un avort sau poate chiar să vă ucid. Am să văd în ce dispoziţie voi fi, la acel moment.

— Nu...

— Totul va fi bine. N-am primit decât aprecieri pentru donatorul în cauză.

— Am să vă denunţ! Am să povestesc totul...

— Cui? Nu uitaţi, aţi venit aici din proprie iniţiativă şi chiar aţi semnat de bunăvoie un acord prin care ne eliberaţi de orice răspundere.

Minna nu mai apucă să-i dea o replică. Uşa se deschise şi se închise imediat.

în timp ce ultima geană de lumină i se risipea sub pleoape, Minna avu o tresărire de speranţă. Simon şi Beewen aveau să o elibereze. Aşteptau deja de ore întregi, probabil erau morţi de îngrijorare şi încercau să găsească o cale pentru a pătrunde în clinică.

Efectul reconfortant al acestui gând nu stărui prea mult. Setea revenea şi, odată cu ea, neliniştea. „Trebuie să aveţi parte de ce-i mai bun”... „un om de încredere”... Percepea ironia cruntă conţinută în aceste cuvinte. Fără îndoială, Mengerhâusen alesese un ofiţer SS foarte violent, sau poate un individ dotat cu un organ disproporţionat de mare. Cu siguranţă, cineva care avea să-i provoace o suferinţă cât mai mare, astfel încât să se înveţe minte să se mai amestece în treburile altora.

Gândurile ei o luară razna. I se păru că vede întipărindu-se pe ziduri un contur şi mai întunecat, mai dens, o siluetă a unui

animal... Stier. Taur. Zuchtbulle. Taur de montă. Se afla într-un labirint şi în curând avea să dea peste Minotaur. Se afla în subterana unei piramide, încolţită de Apis, zeul egiptean cu cap de taur...

începu să râdă. înnebunea? Nu-i venea să creadă că toate acestea chiar se întâmplau aievea...

Uşa se deschise. Din nou, lumina de dincolo de ea se răspândi în încăpere, într-un arc mare de cerc. Bărbatul zăbovi în prag. Nu era foarte înalt şi era despuiat, o siluetă sculpturală decupată pe fondul luminos al culoarului. Nu-i distingea sexul şi nici faţa, dar părea o reproducere la scară a uneia dintre statuile monumentale ale lui Amo Breker sau Josef Thorak, care împodobeau stadionul olimpic din Berlin.

Niciun cuvânt.

Nicio mişcare.

Colosul îşi studia în tăcere prada.

Minna începu să se panicheze. Pieptul i se ridica şi cobora spasmodic, tară însă să poată striga. Picioarele ei depărtate alcătuiau, în combinaţie cu trupul şi mâinile, o cruce a Simţului Andrei vie, gata să fie asaltată...

Fără grabă, bărbatul se întoarse şi închise uşa. Bezna puse din nou stăpânire pe încăpere. însă întunericul nu mai era acelaşi. Pentru Minna, tot ce o înconjura era de-acum iluminat ca ziua, în urma unei revelaţii. în agitaţia pe care i-o provocase spaima, întorsese capul şi văzuse legăturile ce o ţintuiau pe masă şi, în ciuda nebuniei, observase un detaliu. Ba nu, era mai mult decât un simplu detaliu: era colacul de salvare!

Cunoştea prea bine acest tip de chingi, erau identice cu cele folosite la Brangbo pentru imobilizarea pacienţilor recalcitranţi. Confecţionate din piele groasă, cu nişte inele metalice, erau concepute astfel încât cine nu era obişnuit cu ele să nu le poată deschide decât folosind ambele mâini. Erau numite curele Walfisch, după numele celui care le inventase. Cu toate acestea, puteau fi deschise cu un singur gest, ca prin magie, cu condiţia să fi cunoscut mişcarea potrivită: un du-te vino rapid, de la dreapta la stânga, un fel de zigzag în spaţiu. Această şmecherie

permitea eliberarea pacientului într-o situaţie de urgenţă, atunci când era rănit sau trebuia să fie reanimat, de pildă.

„Curele Walfisch”... Dumnezeu nu o abandonase. Cât timp bărbatul era ocupat să încuie uşa cu cheia, Minna îşi desfăcuse deja cele două brăţări şi trăgea sec de legăturile care îi imobilizau picioarele.

în întuneric, bărbatul nu putea să vadă ce se petrecea, dar se repezi spre ea, înţelegând că era vorba de o tentativă de evadare.

Minna îşi destinse picioarele cu toată puterea, lovind ceva tare, fie bărbia, fie vreun alt os al feţei.

Auzi un zgomot surd, apoi nimic altceva. Nici cel mai mic freamăt. Cu băgare de seamă, Minna îşi trase genunchii la piept, se roti şi apoi îşi aşeză picioarele pe pardoseală. Acum putea să distingă un corp palid, întins la picioarele ei. Bărbatul era inert. Minnei nu-i venea să creadă. Era imposibil să-l fi ucis cu o simplă lovitură de picior.

Se ridică. Cu spatele lipit de perete, tară să scape din ochi trupul prăbuşit la podea, ajunse lângă uşă, răsuci cheia în broască şi o deschise.

Nu voia să vadă ceva din exterior, ci doar să lumineze interiorul încăperii.

Ceafa bărbatului forma un unghi drept cu un radiator de fontă, în minte îi veni o expresie comică: „lovitura iepurelui”. îi veni să râdă, dar se stăpâni. Deschise şi mai larg uşa şi se aplecă deasupra victimei sale. Nu era un monstru şi nici vreun taur comunal. Nu era nici măcar un ofiţer SS construit ca un Panzer şi cu sexul în erecţie cât al unui armăsar. în schimb, era pur şi simplu cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Un chip uimitor, ireal, desprins parcă dintr-o convergenţă unică a timpului şi spaţiului.

Un chip pe care-l cunoştea prea bine.

Ca toate nemţoaicele, de altfel.

Kurt Steinhoff. *Kurt der Geliebte. Kurt die Sonne*. Starul absolut al cinematografiei germane. Un actor care domina ecranele argintii de două decenii şi care traversase toate

tulburările politice tară a i se clinti un fir de păr din cap. Un nume care era suficient, chiar şi în prezent, pentru a umple sălile. O vedetă pe care până şi puterea nazistă se grăbise să şi-o asocieze.

Pentru moment nu avea timp să zăbovească cu gândul asupra nici unui fel de fapte sau idei. Stăpânindu-şi surpriza, îi luă pulsul şi constată, uşurată, că era încă în viaţă. Reuşise doar să-l facă să-şi piardă cunoştinţa. Din nou, avusese noroc sau poate un înger păzitor ori însuşi Dumnezeu veghease asupra ei.

Bărbatul avea ceasul pe mână. Era douăzeci şi trei şi treizeci de minute. Se gândi la Kraus şi la Beewen. O mai aşteptau oare?

Goală, păşi peste trupul inert şi riscă o privire pe culoar. Nu era nimeni. Liniştea nopţii nu era tulburată de nimic.

Trebuia să profite de această şansă.

118.

în primul rând, trebuia să-şi găsească nişte haine.

înaintă pe culoar, mai tăcută decât însăşi liniştea. Un oficiu... Cearşafuri. Scutece. Şorţuri... îmbrăcă un halat, ieşi din nou pe culoar şi zări, pe stânga, casa scărilor. Se afla la primul etaj al clădirii.

înainte de a fugi de aici, trebuia să dea de urma fişelor femeilor ucise: Susanne Bohnstengel, Margarete Pohl, Leni Lorentz şi Greta Fielitz. Femeile acestea fuseseră fertilizate aici, prin urmare dosarele lor se aflau cu siguranţă tot în această clădire.

îşi aminti că discuţia cu Mengerhâusen avusese loc la parter. Se hotărî aşadar să coboare. Oare Doamnele de la Adlon avuseseră şi ele parte de legături Walfisch şi de bezna absolută din acea încăpere? Cu siguranţă nu. Un astfel de tratament era rezervat celor prea curioase, indezirabilelor...

La parter, prima încăpere se dovedi pustie. în cea de-a doua, văzu o formă umană adormită, învelită cu un cearşaf. Fusese inseminată? Aştepta procedura? în cele din urmă, iată că

Beewen, cel spurcat la gură, avusese dreptate: această clinică era un soi de casă de toleranţă.

Cea de-a treia uşă era încuiată şi i se păru că recunoştea uşa biroului lui Mengerhâusen. Constată, înfiorată, că încăperea aceasta se afla chiar dedesubtul celei în care fusese captivă până de curând. Oare câte cupluri îşi făcuseră mendrele deasupra capului lui Mengerhâusen?

începuse deja să se întrebe cum ar fi putut să forţeze acea uşă – sau poate era mai bine să iasă din clădire şi să spargă un geam al uşii dinspre terasă? – când îi trecu prin minte să încerce şi uşa de lângă. Era deschisă. Intră într-un birou întunecat. Suprafeţe lăcuite ce reflectau lumina lunii ce răzbătea de afară. Dulapuri, bibliorafturi, o maşină de scris... Nimerise la secretariat.

Era o noapte senină, aşa că se putea orienta îndeajuns de bine în încăpere. începu prin a deschide uşile dulapurilor, găsi tot soiul de dosare cu acte, dar nu cele pe care le căuta.

în timp ce îşi efectua percheziţia, înţelese de ce *der Stier*, taurul clinicii, ţinea să-şi facă treaba în întuneric. Kurt Steinhoff era o stea de cinema. Venea aici incognito, cu scopul de-a lăsa însărcinate nişte tinere femei. Monta avea loc în condiţii de maximă discreţie, nici măcar voluntarele nu aveau idee cine era cel ce le inseminase. Nici nu bănuiau norocul care dăduse peste ele: avuseseră parte de sămânţa marelui Kurt! Kurt cel preaiubit, Kurt-soarele... „Veţi avea parte de ce-i mai bun!" Cel mai bun, într-adevăr, cu condiţia să nu i se vadă faţa.

Continua să caute. Transpiraţia îi curgea şiroaie sub halat. Caiete, registre, bibliorafturi, însă nicăieri vreo urmă de liste cu mamele-purtătoare. Nu se mai gândea la Steinhoff, care avea să-şi revină în fire cât de curând. Nu se gândea la santinelele care patrulau prin parc şi a căror vigilenţă avea să fie nevoită să o înşele pentru a evada de aici. Nici măcar Beewen şi Simon nu mai aveau loc în mintea sa. Ajunsese la locul potrivit şi nu intenţiona să părăsească această încăpere înainte de-a fi găsit ceea ce căuta.

Dintr-odată, o revelaţie îşi făcu loc în mintea ei, tară s-o fi

căutat: Kurt Steinhoff era protagonistul filmului *Der Geist des Weltraums*. Nu putea fi doar o întâmplare. Coincidenţele de acest fel sunt pentru cei cu mintea odihnită, nu pentru o baroneasă pe jumătate goală, însetată de alcool şi îngenuncheată într-un birou străin, cu lumina stinsă.

Albrecht Hoffmann/Josef Krapp, asasinul desfigurat, nu mai avea ce să caute pe lista suspecţilor. Edmund Fromm, actorul sărit de pe fix căruia i se atribuiseră toate viciile posibile era şi el scos din cauză. Nu mai conta nici măcar Mengerhâusen, pe care-l bănuise pentru scurtă vreme. Cap de listă era acum Kurt Steinhoff. Un om care jucase în filmul aflat la originile măştii, care fusese în preajma acesteia. Un taur de montă asociat cu clinica *Lebensborn* vizitată de Greta.

Mai exista oare şi altă conexiune? Ei bine, da!

Tocmai găsise lista cu numele femeilor ce fuseseră inseminate la clinica Zeherthofer. Nu avu nevoie de prea mult timp pentru a o găsi pe Greta Fielitz şi, curând după aceea, pe celelalte trei victime. între aprilie şi mai 1939, toate vizitaseră pavilionul din inima parcului. Numele lor erau acolo, la fel şi datele. Şi, într-o coloană din extrema dreaptă a paginii, numele partenerului lor, înscris cu grijă, caligrafic, cu peniţa.

De fiecare dată, acelaşi nume: KURT STEINHOFF.

De la convergenţă la coerenţă.

De la coerenţă la evidenţă.

Kurt Steinhoff, taurul de la Zeherthofer.

Kurt Steinhoff, omul cu masca de marmură.

Kurt Steinhoff, ucigaşul Doamnelor de la Adlon.

Din motive necunoscute, actorul/părinte-donator se hotărâse să-şi recupereze, în cel mai violent mod cu putinţă, propria creaţie: pruncii nenăscuţi. De ce? Nu era timpul potrivit pentru a medita la acest subiect...

Minna smulse paginile respective din registru şi ieşi pe terasa spre care dădea şi biroul lui Mengerhâusen.

Sub tălpile ei goale, răcoarea ierbii era asemeni unui balsam divin.

119.

Simon îşi petrecuse ziua stând la pândă, înghesuit în Mercedesul Mannheim WK10 al Minnei, parcat la colţul străzii, cu o perspectivă discretă asupra porţilor clinicii. O veşnicie.

Beewen fusese nevoit să plece la începutul după-amiezii, pentru a face act de prezenţă la Gestapo, şi revenise după ora şapte seara. Tot nimic. Nici cea mai mică mişcare dinspre *Lebensborn.*

De-a lungul acestor ore interminabile, Simon fusese nevoit să-şi înfrunte propriile nelinişti, jucându-se de-a şoarecele şi pisica cu ideile lui sumbre, cu puseurile de optimism şi cu spaţiile pe care nu reuşea să le înţeleagă. Ce Dumnezeu făcea Minna? Trecuse prin toate stadiile, îşi imaginase toate scenariile posibile. Ar fi putut suna la poarta clinicii. Ar fi putut să-şi asume rolul de şofer al Minnei, îngrijorat de întârzierea stăpânei. Ar fi putut escalada zidul, strecurându-se în parc. Căldura din maşină devenise înăbuşitoare, iar el pierduse probabil undeva către doi litri de sudoare, în vreme ce se topea în gândurile generatoare de anxietate.

Din fericire, în tot acest timp, santinelele care păzeau clinica nu se apropiaseră de limuzină. Pe de altă parte, de la distanţă, habitaclul părea gol, căci Simon, aşezat pe locul şoferului, abia dacă depăşea înălţimea volanului. Paznicii nu aveau de ce să devină curioşi la vederea unei maşini parcate la soare.

După întoarcerea lui Beewen, continuaseră să observe în tăcere strada, zidul de incintă şi intrarea în clinică, unde luminile se stinseră conform consemnului la lăsarea întunericului. Peisajul înconjurător se cufundase, încet-încet, în beznă, iar ei continuau să aştepte.

De mai multe ori deciseră să coboare din maşină şi să se apropie de proprietate. Nimic. Niciun zgomot. Nici măcar un lătrat, deşi această maternitate mai specială era păzită de soldaţi SS, înarmaţi cu automate Mauser şi însoţiţi de câini-lup puşi pe harţă.

Deodată, către miezul nopţii, Minna îşi făcuse apariţia în stradă sărind de pe zidul de incintă, cu fesele la vedere, purtând doar un halat pe jumătate sfâşiat. Alergaseră toţi trei spre Mercedes, iar Simon demarase cu
acceleraţia apăsată până-n podea.

Acum ştiau tot.

Minna le povestise întreaga tărăşenie, apoi plecase să facă un duş. La întoarcere, deschisese o sticlă de coniac, dar niciunul dintre ei nu îndrăznise să emită vreun comentariu. îşi câştigase din plin dreptul de a se remonta astfel. Să se lase de băut? Pe bune? *Pentru a lua hotărâri cruciale, trebuie să ai un viitor înainte.*

Cei doi bărbaţi nu scoteau o vorbă. Erau sub imperiul a ceea ce se numeşte în vremuri de război *Bl ăst,* efectul de suflu. Un amestec de stupoare şi groază, comparabil cu sfâşierea cărnii sub acţiunea undei de şoc a unei explozii puternice. Toate certitudinile le fuseseră spulberate, risipite-n neant ca pulberea în vânt...

— Tu ce crezi? întrebă Simon, adresându-i-se Minnei.

De-acum rolul fiecăruia era ştiut. Minna era teoreticiana echipei. Simon era cercetătorul, alchimistul. în sfârşit, Beewen juca rolul pragmaticului, cel ce gândea cu o minte de poliţist şi încerca să privească totul cu detaşare, calmând spiritele prea încinse.

— Aş spune că Doamnele de la Adlon au jucat dintotdeauna la două capete, începu ea, cu paharul de coniac în mână. în aparenţă, erau nişte gâsculiţe elegante, frumoase şi superficiale. în realitate, erau naziste convinse, însărcinate să spioneze în cercurile înalte ale partidului şi să raporteze la Gestapo, ori poate chiar la SA (*Sicherheitsdiensff*cu scopul de a alimenta aşa-numitele *Stimmungsberichte,* „rapoartele de ambianţă" care ofereau o dare de seamă asupra temperaturii opiniei publice... Toate erau căsătorite cu demnitari sau notabili ai lumii naziste şi ar fi putut să se mulţumească cu acest rol subteran, însă aleseseră să facă mai mult. Se hotărâseră să dăruiască Reich-ului un copil. Erau îndeajuns de bine situate

pentru a şti că, la nevoie, clinicile *Lebensborn* puteau să furnizeze un părinte-donator: un *Zuchtbulle,* un taur de montă. Prin urmare, apelaseră la Mengerhâusen.

— îl cunoşteau dinainte? întrebă Beewen.

— Cu siguranţă îl întâlniseră la vreo reuniune de-un fel sau altul a NSDAP-ului.

— Şi i-au cerut lui Mengerhâusen să le furnizeze un partener?

— Nu orice fel de partener. în mediul pe care îl frecventau şi-ar fi putut găsi fără probleme un amant. E plin de ofiţeri frumoşi şi bine făcuţi. Ar fi putut, măcar unele dintre ele, să facă un copil cu propriul soţ. Adevărata îndatorire faţă de Hitler presupunea însă să-i dăruiască un vlăstar magnific. Un copil arian pur, cu trăsăturile fizice şi capacităţile intelectuale specifice.

Simon preluă cuvântul:

— Mengerhâusen l-a ales aşadar pe acest actor, Kurt Steinhoff.

— Exact. în principiu e considerat cel mai frumos bărbat din Germania.

— Pe bune?

întrebarea îi scăpase lui Beewen, iar în felul în care o rostise se putea percepe şi un dram de invidie. Sărăntocul nu ajungea decât foarte rar la teatru sau la cinematograf, iar lumea starurilor îi era cu totul necunoscută.

— Steinhoff şi-a pus sângele în slujba Germaniei. Pentru Mengerhâusen, acesta era piesa principală a crescătoriei sale, taurul suprem.

Tăcu câteva secunde, tară îndoială sub asaltul propriilor amintiri.

— Crezi că el e ucigaşul? o interpelă Simon.

— Da. Dintr-un motiv inexplicabil, şi-a dorit să-şi recupereze odraslele nenăscute şi să le distrugă pe femeile pe care le însămânţase.

— Ce te face să fii atât de convinsă de asta?

— S-a aflat în preajma măştii. Probabil a încercat-o la

un moment dat şi a fost... fermecat. O cunoştea pe Ruth Senestier. Opt ani după filmările la *Fantoma spaţiului,* când s-a simţit pregătit să ucidă, a căutat-o. Cel care trebuia să lovească era Omul de marmură.

— De ce?

— Pentru moment nu putem decât să facem presupuneri, dar obsesia aceasta stă la originea crimelor. Am convingerea asta. în noaptea asta, când s-a aflat lângă mine, am simţit ceva.

— Ce anume?

— Omul emana sadism şi cruzime pură. Steinhoff nu fertilizează gâsculiţele albe de la *Lebensborn* nici din plăcere, nici din patriotism. Are o altă motivaţie, iar aceasta ar putea fi cruzimea despre care vorbesc. într-un scenariu pe care şi l-a construit în minte, îi face plăcere să fecundeze aceste femei, să le lase să se „coacă", pentru ca apoi să le asasineze, smulgându-le ceea ce consideră că-i aparţine... Ceva de genul ăsta.

Simon intui că Beewen pierduse firul logicii acestei discuţii, aşa că îi veni o idee nouă:

— Poate că există o explicaţie mai simplă. Un mobil mult mai evident.

— Te ascultăm.

— Ucigaşul ar putea fi soţia lui Steinhoff.

— Poftim?

— Gândiţi-vă puţin. De ce au fost ucise aceste femei? De ce le-a fost extirpat pruncul? Simplu: din gelozie.

— Elaborează.

— Nu ştim nimic despre viaţa privată a lui Steinhoff. Haideţi să aflăm cine-i este soţie, dacă această soţie există, sau dacă are cumva o amantă. Nici nu e nevoie să citim revistele mondene ca să ştim că-i plac femeile.

— Sau bărbaţii, adăugă Beewen, de parcă ar fi vrut să complice ipotezele pe care le lansaseră ceilalţi doi.

— Nu ne încurca mai mult decât e cazul, îl opri Simon. O femeie nevrozată, care nu poate suporta ideea că bărbatul ei

face copii cu altele. Merită să săpăm un pic şi în direcţia asta, nu?

Minna îşi umplu din nou paharul cu coniac.

— Poate, dar ceva nu se leagă. L-am văzut cu ochii mei pe Omul de marmură. A fost acolo, în faţa mea, cu un pumnal strălucitor în mână. Nu era o femeie. O femeie n-ar putea face una ca asta...

Simon se vedea nevoit să fie de acord. Şi el îl zărise pe asasin. Nu era chiar atât de înalt, dar era puternic şi bine clădit. Nicidecum nu arăta a femeie. Existenţa unei motivaţii nu transformă pe nimeni automat într-un ucigaş, iar Steinhoff corespundea mult mai bine profilului pe care-l creionaseră. Un om bântuit, care purta masca dintr-unul din filmele sale şi vina mamele viitorilor să-i copii. Un soi de Uranus care s-ar fi temut atât de mult de progeniturile sale incit le ucidea înainte ca ele să se nască...

— Ce ai de gând să faci? o întrebă el, brusc, pe Minna.

— în ce privinţă?

— *Lebensborn.* Mengerhâusen.

— Păi... nu ştiu.

Beewen interveni:

— Dacă tu crezi că va lăsa în libertate pe cineva care i-a dejucat capcana şi i-a aflat toate secretele, înseamnă că n-ai înţeles deloc cine e personajul ăsta.

— Mi-e destul să mă gândesc la Brangbo ca să ştiu ce-i poate pielea.

Minna rostise aceste cuvinte pe un ton sec, care nu admitea replică, iar în
spusele ei se amestecau amărăciunea, tristeţea şi un soi de dispreţ dictat de o durere profundă.

Beewen percepuse toate acestea, căci îi răspunse pe dată, pe un ton chiar mai dur:

— îţi amintesc că şi tatăl meu a murit în incendiu.

— Haideţi, că nu-i o întrecere, tranşă Simon disputa ce stătea să se declanşeze.

Se întoarse spre Minna:

— Beewen are dreptate. Trebuie să dispari.

— Nici nu mă gândesc.

— Primul lucru pe care-l va face Mengerhâusen va fi să trimită Gestapoul aici, iar apoi, dacă va fi nevoie, va răscoli întreg Berlinul ca să te găsească.

— Şi ce-ar putea să-mi facă?

— în primul rând, ar putea să te ucidă. Sau să te trimită într-un lagăr. Sau să te tortureze în subsolul sediului la numărul 8, pe Prinz-Albrecht-Straße. Unul ca Mengerhâusen poate face orice-i trece prin cap.

— Nu va îndrăzni să se atingă de o von Hassel.

— Aristocraţia e o valoare; nazismul înseamnă însă putere.

— Ai uitat de unchiul meu, care cinează cu Hitler şi Göring.

— N-are rost să discutăm ore-n şir, şuieră Beewen. Trebuie să te ascunzi şi gata.

Minna, ajunsă parcă la capătul argumentelor, îi privi pe rând şi apoi zâmbi. Ochii ei negri căpătaseră reflexe aurii ce aminteau de nuanţa coniacului pe care-l consumase.

— Nu mi-e teamă. Vă am pe voi doi, ca să mă protejaţi.

Cei doi bărbaţi îi întoarseră zâmbetul şi în încăpere începu să plutească o anumită stare de complicitate, la fel de lentă şi de albastră precum fumul ţigărilor lor.

Simon redeschise discuţia, de teamă ca sentimentalismul să nu-i acapareze cu totul.

— în orice caz, dacă admitem că Steinhoff îşi ucide partenerele, sau că un alt asasin le vizează tocmai pe femeile fecundate de el, e păcat că n-ai apucat să notezi numele tuturor femeilor care i-au trecut prin aşternut.

— Iartă-mă, dar eu zic că-i un miracol c-am reuşit să găsesc atât de repede registrul care ne interesa.

— Şi un miracol şi mai mare că ai scăpat cu viaţă, adăugă Beewen.

Simon, rămas în minoritate, încuviinţă la rândul său.

— înţeleg, spuse el, cu un dram de fatalitate în glas. Dar

dacă Steinhoff, fie el ucigaşul sau nu, s-a culcat şi cu alte femei la *Lebensborn*, acestea sunt următoarele pe lista victimelor...

Observă că Minna începuse să picotească, iar Beewen se tolănise mult prea comod în fotoliu. Venise vremea să meargă la culcare.

Totuşi, mai adăugă ceva:

— Un lucru e sigur, Mengerhâusen ne urmăreşte. Ancheta noastră e şi ancheta lui. Nu-şi va lăsa preţioasele *Mutter* să fie masacrate.

— Şi ce-i cu asta?

— Asta e probabil singura veste bună din seara asta. Câtă vreme nu-l vom fi găsit pe asasin, ne va lăsa în viaţă.

120.

Nu mai aveau timp de pierdut. încă de a doua zi dimineaţă se hotărâră să revină la clinica *Lebensborn*. Nu intenţionau să intre cu forţa şi nici să-l ameninţe pe Mengerhâusen. Cu puţin noroc, sperau să ia prin surprindere o infirmieră care tocmai îşi încheiase tura de noapte la clinică.

De-abia se aşezaseră la pândă, la ora şapte dimineaţa, când o infirmieră ieşi pe poartă. Era poate o compensaţie pentru timpul pierdut în ajun, în cea mai lungă zi din existenţa lui Simon. Femeia purta o rochie albă, un şorţ alb cu bretele, manşete detaşabile şi o bonetă albă: purta, aşadar, uniforma îngerilor care vegheau asupra fântânilor vieţii. Pe umeri avea o haină simplă, o concesie făcută îmbrăcăminţii civile. Femeia înainta chiar în direcţia în care se aflau ei.

Scena avea ceva de film. O maşină parcată lângă bordură, o siluetă înaintând spre ei, încadrată în spaţiul parbrizului, tensiunea crescând odată cu trecerea fiecărei secunde...

— Deja optăm pentru metoda expres, decretă Beewen. Fără tâmpenii psihiatrice sau drogurile lui peşte.

Simon nu era sigur că înţelesese corect. Atunci când femeia trupeşă, care avea înjur de treizeci de ani, ajunse în dreptul

maşinii, Beewen ţâşni afară, un colos de un metru şi nouăzeci de centimetri ce îi răsări înainte pe neaşteptate.

Tânăra *Fräulein* tresări şi sări un pas în spate. Se pregătea să strige, când insigna de gestapovist a lui Beewen o reduse pe dată la tăcere.

— Urcă în maşină.

— Dar... de ce? gemu infirmiera, aruncând o privire îngrozită spre cei doi pasageri.

— Urcă, tară să îmi faci probleme.

Câteva minute mai târziu înaintau pe străzile Berlinului, fără o ţintă anume. Tânăra nu înceta să se agite pe bancheta din spate, terorizată de prezenţa lui Beewen, aflat lângă ea. Gâfâitul ei umplea întreg habitaclul.

Ofiţerul nu scotea o vorbă. O lăsa să fiarbă în suc propriu. Ştia că spaima se hrăneşte de la sine în astfel de circumstanţe. Conducând, Simon putea să-i vadă chipul în oglindă. Ochii înspăimântaţi păreau gata să-i sară din orbite. El însuşi transpira abundent. Cu dosul mânecii îşi şterse pleoapele înfierbântate.

în cele din urmă, gestapovistul scrâşni, printre dinţi:

— Kurt Steinhoff. Spune-mi tot ce ştii despre el.

— Nu... nu-l cunosc.

— Nu mergi niciodată la cinematograf?

— Nu. Ba da.

— Steinhoff vine des la *Lebensborn*?

Infirmiera nu-i răspunse. Beewen, la fel de calm ca până în acel moment, îşi scoase pistolul. Ochii femeii se făcură şi mai mari.

— Kurt Steinhoff. La clinică. Te ascult.

Când deschise gura, glasul femeii părea sufocat de spaimă:

— Vine uneori, da.

— Uneori... când? Cât de des, de câte ori pe lună înseamnă acest „uneori”?

— De două-trei ori... Nu ştiu exact. Atunci când vine, toţi trebuie să plecăm de la etaj.

— De ce?

— Fiindcă e un secret. Nimeni nu trebuie să afle că el e un *Stier* pentru noi.

— Şi totuşi, toţi de-acolo ştiu.

— Da.

— Ia-o la dreapta, îi ceru Beewen lui Simon.

Se apropiau de Tiergarten. Cu pleoapele grele de sudoare şi inima pulsându-i în ceafa, Simon conducea maşinal, din reflex. Mâinile lui tremurânde abia dacă stăpâneau volanul.

— Opreşte.

Simon nu reacţionă. La intersecţia cu o cărare care se pierdea într-un desiş, Minna apucă volanul şi cârmi Mercedesul pe drumul lateral. Simon reuşi să controleze maşina printre gropi, în ciuda frunzişului care biciuia parbrizul şi a crengilor joase care zgâriau portierele.

în cele din urmă frână şi opri motorul.

O vreme se auzi doar liniştea, întreruptă doar de câte-un ciripit răzleţ, provenind de undeva de sus, din frunzişul ce lăsa să răzbată ici-colo câte o rază de soare.

Brusc, vocea lui Beewen se făcu din nou auzită:

— Sunt convins că în pavilion rămâne măcar o infirmieră, care are rolul de-a face toate pregătirile.

— Aşa e.

— Ai rămas şi tu vreodată?

— Da.

— Cum se petrec lucrurile? Cine alege fetele?

— Nu ştiu. El, fără îndoială.

— Le vede înainte? Stă de vorbă cu ele?

— Nu. Nu ştiu.

— Şi mai departe?

— Toate luminile trebuie să fie stinse.

— Adică?

— El nu vine decât atunci când întunericul e total.

— Nu vrea să fie recunoscut?

Infirmiera nu-i răspunse. Beewen introduse un glonte pe ţeavă.

— Nu! urlă femeia.

— Vorbeşte.

— Se spune... că el vrea să fie aşa. Vrea să acţioneze pe întuneric...

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce?

— Se spune că... că aşa-i place, să violeze fetele pe întuneric, să le siluiască în timp ce ele nu pot să vadă nimic...

— Dar nici el n-ar vedea nimic...

— Ba da... se spune că...

— VORBEŞTE!

Ea trecu la un ritm mult mai alert, de-a dreptul precipitat:

— Se spune că poate să vadă în întuneric! Că bea sângele fetelor. Şi că ar avea gheare la capătul mădularului. E poreclit *Werwolf*. Vârcolacul. Toţi se tem de el!

Tot ceea ce Sylvia Miithel, costumiera de la studiourile Babelsberg, le spusese despre actorul decedat Edmund Fromm se referea, în realitate, la Kurt Steinhoff. I se puseseră toate aceste zvonuri sinistre în cârcă bietului Fromm fiindcă acesta avea deja o reputaţie proastă şi fiindcă el era cel care purta masca pe platourile de filmare. El era *der Geist*. Fantoma. Cel rău. în realitate însă, eroul, protagonistul peliculei, acel Apollo al studiourilor de film era de fapt un pervers sărit de pe fix care profita de privilegiile sale pentru a abuza femei şi a-şi satisface perversitatea.

Simon se gândi din nou la Doamnele de la Adlon. Aşadar, ele trăiseră această experienţă traumatizantă şi nu-i pomeniseră absolut nimic despre ea. Se culcaseră cu un vârcolac şi nu scoseseră o vorbă despre asta. îi povestiseră nişte vise vag neliniştitoare şi în schimb, tăcuseră în privinţa violului. De ce această duplicitate? Această trădare?

— Ieşi.

— Poftim?

— Am spus să ieşi.

— Ce vreţi să-mi faceţi?

Beewen deschise portiera, îşi încorda trupul – lăţimea maşinii îi permitea acest lucru – şi o izbi puternic cu piciorul în şold pe femeie. Aceasta fu aruncată afară, dar reuşi să-şi

recapete echilibrul, tară să cadă la pământ.

Beewen coborî din maşină şi o împinse înspre desiş. înaintau pe un covor de frunze moarte ca două marionete pe o scenă de hârtie. Infirmiera nu mai îndrăznea să strige. Făcu câţiva paşi înainte, pe jumătate întoarsă spre călăul ei, apoi se întoarse cu totul şi continuă să se mişte cu spatele, tară să-şi poată lua ochii de la Beewen, care avea în mână Luger-ul.

— Nu putem face asta, protestă Simon.

— Lasă-l, rosti Minna, apucându-l de braţ.

îl reţinea ca să nu se repeadă pe urmele lui Beewen şi, în egală măsură, părea că se agăţase de el.

— E doar o cacealma, mai spuse ea.

Infirmiera se împiedică de o rădăcină şi căzu pe spate, la baza unui
castan, de care-şi lipi spinarea.

Brusc, Simon se întrebă dacă Minna se culcase cumva cu Beewen. Gestapovistul îşi ridică pistolul, aţintindu-l asupra femeii căzute, care-şi acoperi faţa cu mâinile. El spuse ceva, dar erau prea departe ca să poată fi auzit.

în cele din urmă, femeia reuşi să se ridice şi porni în goană spre adâncul pădurii, într-un foşnet de frunze moarte. Beewen rămase locului, nemişcat.

Minna abandonă braţul lui Simon, iar psihiatrul înţelese că ea se temuse mai tare decât el însuşi.

121.

Pe drumul de întoarcere, Simon făcu un mic ocol pe la cabinetul său, în apropiere de Leipziger Straße. Ceilalţi doi nu-i comentară decizia. Intrarea în clădire. Scările. Pragul. Uşa spartă era întredeschisă. Simon intră în apartament şi avu senzaţia că priveşte un cadavru jupuit. Luaseră tot: radioul, gramofonul, cafetiera sa italiană. Luaseră cu ei mobilierul, covoarele şi tablourile, iar cărţile, însemnările şi discurile îi fuseseră distruse.

însă puţin îi păsa acum de toate astea. Alergă în camera sa şi

găsi şifonierul la locul lui. Fusese prea greu pentru a fi deplasat. Deschise uşile şi realiză că intuiţia sa fusese corectă.

Nu se atinseseră de costumele sale.

Această victorie avea însă şi ceva umilitor. Nu-i furaseră hainele fiindcă erau prea mici. Partea asta de pradă nu fusese interesantă, căci nimeni nu are de gând să-şi îmbrace copiii în costume de trei piese şi cu pălării homburg cu pene.

Simon începu să golească dulapul, luând mai multe costume deodată şi aşezându-le pe podea. într-o epocă a privaţiunilor, când se zvonea deja că ţesăturile şi încălţămintea aveau să fie distribuite raţionalizat, o garderobă ca a sa era o adevărată comoară, o mină de aur de care numai un om mărunt, care-şi recuperase toate hainele liliputane, putea să se bucure. Era o parte din lumea sa, o latură derizorie a ei, e adevărat, dar la care ţinea.

Pe fereastră, le strigă lui Beewen şi Minnei:

— Veniţi să mă ajutaţi!

în timp ce-şi împăturea conştiincios costumele, Simon avu o viziune, care îl izbi frontal: şi-l imagină pe Kurt Steinhoff, acest phoenix al platourilor de filmare, taurul doamnelor din înalta societate, mişcându-se prin beznă. în imaginaţia lui Simon, Steinhoff era gol, cu masca de marmură pe figură şi sexul animalic în erecţie, blindat cu ţinte de fier sau poate cu lame de ras.

în gând i se ivi un cuvânt: incub. Un demon care pătrunde în visele femeilor pentru a le viola. Figură mitologică, în Antichitatea greacă, se înrudea cu zeul Pan, cel cu picioare de ţap şi mădularul erect. Acesta fusese desemnat în Evul Mediu drept amantul de predilecţie al vrăjitoarelor, diavolul nocturn care copulează cu femeile adormite...

Atunci când Minna şi Beewen se treziră în faţa grămezilor de haine din imitaţie de tweed, de pulovere croite în V şi cămăşi cu guler oxford, de pălării Trilby sau Borsalino, rămaseră cu gura căscată.

Simon bătu din palme.

— Haideţi, la treabă! Putem să le cărăm pe toate la maşină în

zece minute, dacă punem cu toţii mâna.

Partenerii săi se supuseră tară să protesteze. Munca fizică era relaxantă. Dar n-aveau timp de pierdut.

îi aştepta vârcolacul.

122.

Ancheta recăpăta, în sfârşit, un curs normal.

Urmărire. Pândă. Percheziţii.

Muncă de gestapovist. Mărturia infirmierei le confirmase existenţa unei laturi demonice a personalităţii actorului. Kurt Steinhoff era de-acum cel dintâi pe lista suspecţilor. Nu trebuiau să-l scape din ochi. Dacă junele-prim era într-adevăr Omul de marmură, aveau să-l surprindă la un moment dat în flagrant delict, iar asta merita orice efort.

Revenind la vilă, se apucaseră să caute informaţii despre Steinhoff. în primul rând trebuiau să îl localizeze. Era limpede că supravieţuise întâlnirii cu Minna: se afla pe platourile de filmare la Babelsberg. Lucra la o comedie uşoară, *Trandafirii din prag*. Cinematograful era o lume aparte. în vreme ce Al Doilea Război Mondial tocmai începuse, când Polonia era scăldată-n sânge şi flăcări, iar Franţa şi Anglia îşi ascuţeau armele, nimic nu se schimbase pe platourile de filmare de la UFA: se râdea în continuare la telefon şi se cânta din balcoane.

Planul lui Beewen era simplu: să se repeadă acasă la actor şi să-i răscolească vizuina. Minna îl calmă numaidecât: nu ştiau nimic despre acesta. Poate era căsătorit şi avea copii. Poate că avea un batalion de servitori. Poate că era vecin cu Himmler şi Göring, iar strada pe care locuia era o anexă a SS-ului.

Cu dinţii încleştaţi, Beewen se văzuse nevoit să aştepte până când Minna avea să-şi sfârşească convorbirile telefonice menite strângerii de informaţii. Aceasta mânuia telefonul cu mai multă pricepere decât oricare dintre ei. Păcălea operatoarele, înrolându-le practic în ancheta sa. Ştia pe cine să sune, ce să spună, când să-şi schimbe vocea pentru a se da drept cutare

sau cutare interlocutoare. Telefonul, care nu devenise încă o unealtă comună, se transforma în mâinile ei într-un obiect familiar şi o armă redutabilă în egală măsură.

între timp, gestapovistul îşi ronţăia nervii într-un fotoliu, înghiţind cafea după cafea, iar piticul nebun îşi aranja costumele undeva la etaj, fluierând, într-o încăpere pe care i-o oferise Minna. Casă de nebuni.

Spre ora patru după-amiaza, Minna le propuse, în sfârşit, să le împărtăşească cele aflate. Doar din telefoanele date-n stânga şi-n dreapta, aceasta reuşise să strângă ditamai dosarul, spre surprinderea lui Beewen.

Kurt Steinhoff se născuse în 1897 în Bavaria, într-o familie burgheză. Urmaşe studii clasice, doar examenul de maturitate îl dăduse cu o oarecare întârziere, din pricina războiului. în 1918 începuse să studieze Dreptul la Universitatea Ludwig şi Maximilian din München, şi tot în acel an devenise membru al trupei de teatru. înfăţişarea sa remarcabilă făcuse restul: fusese văzut jucând de cine trebuia şi fusese solicitat, apoi invitat la Berlin. Cariera sa avusese curgerea unui râu sprinţar de munte, care nu ocoleşte niciun obstacol şi freamătă la orice boare de vânt.

Steinhoff nu avusese de suferit după preluarea puterii de către nazişti. Dimpotrivă, devenise dintru început un simpatizant fervent al acestora. Atunci când toţi actorii evrei, comunişti sau pur şi simplu non-nazişti aleseseră calea exilului, Kurt Steinhoff îşi văzuse spaţiul vital mărindu-se dintr-odată. în prezent era unul dintre actorii berlinezi cei mai cunoscuţi, iar publicul, care-şi nutrea nepăsarea ca pe un viciu, se repezea să-i vadă filmele, în care toată lumea era frumoasă, stupidă şi fericită. Lungmetrajele lui nu lăsau nicio urmă, dar tocmai această absenţă de substanţă era cea care umplea golul din sufletele germanilor. Această distracţie facilă era singurul antidot pe care poporul german îl descoperise a fi eficace pentru a da uitării apocalipsa anunţată.

în ceea ce privea viaţa sa privată, lucrurile erau ceva mai confuze. Steinhoff fusese căsătorit de două ori. Prima oară în

1929 cu Lili Purzer, o actriţă mai vârstnică decât el, care dispăruse odată cu filmele mute. Apoi, în 1934, se căsătorise cu o machieuză pe nume Karin Kaufman, de care divorţase patru ani mai târziu. Tabloidele, care-i urmăreau fiecare aspect al vieţii cu lupa, nu dăduseră totuşi niciodată vreo explicaţie pentru aceste divorţuri. De altfel, toată lumea era fericită: Kurt era logodnicul secret al tuturor femeilor germane. Trebuia să fie liber!

— Şi în prezent care e starea lui civilă? întrebă Beewen, care începea să- şi cam piardă răbdarea.

— I se atribuie mai multe legături, dar niciuna dintre ele nu iese în evidenţă.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Locuieşte singur, într-o vilă din cartierul Dahlem, la câteva străzi distanţă de Leni Riefenstahl... şi de noi. Viaţa lui privată e netedă ca o oglindă. La premiere şi vernisaje se afişează cu cele mai frumoase actriţe ale momentului, dar nimeni nu ştie cu cine îşi petrece nopţile.

Simon interveni:

— E genul de existenţă de carton pe care o exhibă de obicei homosexualii.

— Poate, spuse Minna. Dar nu există nimic care să confirme ipoteza asta. Cu atât mai puţin isprăvile sale de la Zeherthofer.

Beewen se ridică.

— Oricum ar fi, nu ne interesează nici viaţa lui publică, nici cea privată, dacă are vreuna. Ceea ce trebuie să ne preocupe e existenţa sa secretă. Latura de vârcolac, de violator şi criminal...

— Ce propui? întrebă Minna, cu un dram de provocare în intonaţie.

— E la filmare? Foarte bine. Dăm o fugă la el acasă şi răscolim...

— E aproape cinci după-amiaza. Se va întoarce acasă cât de curând.

— Atunci stăm la pândă în faţa casei lui. Cu puţin

noroc, va ieşi diseară şi vom putea profita de absenţa lui.

Minna şi Simon schimbară o privire. Propunerea lui Beewen nu li se părea neapărat inspirată, dar ei, nefiind de meserie, nu puteau să îl contrazică. în definitiv, Beewen îşi petrecuse ultimii zece ani din viaţă răscolind prin rufele murdare ale berlinezilor.

— Vin cu tine, anunţă Simon.

Purta o pereche de pantaloni bej, cu vipuşcă, un tricou cu mâneci scurte şi mocasini de culoarea caramelelor. Proaspăt dat cu briantină, părea un gigolo ce-şi pierde vremea pe lângă terenurile de tenis de la Charlottenburg, în căutare de dame burgheze moarte de plictiseală.

Cum putea să-şi piardă atâta timp în faţa oglinzii? Chestiunea îl depăşea de-adevăratelea. Şi totuşi, oarecum confuz, putea să-i înţeleagă sensibilitatea. La fel ca oamenii care lucrează în domeniul parfumurilor şi care au un miros la fel de fin ca al animalelor, care reacţionează la o latură a lumii inaccesibilă oamenilor de rând.

De-aici, gândul îi fugi la Kurt Steinhoff, care se pretindea a fi nictalop.

Nu credea că infirmiera inventase toate acele detalii: un actor adulat care vedea noaptea ca în plină zi, un armăsar ce-şi fecunda partenerele în timp ce le bea sângele, un bărbat gol puşcă ce bântuia prin pavilionul din inima parcului clinicii...

— Ne dai maşina? o întrebă el pe Minna.

— Sigur că da. Verificaţi însă cum stă cu benzina. Dacă trebuie, găsiţi nişte canistre în garaj, ca să-i faceţi plinul.

— Foarte bine. Iar tu, nu uita să închizi tot.

— Eşti iar în criză de paranoia?

— Nu te prosti, Minna. îţi repet, Mengerhâusen nu va lăsa lucrurile aşa.

— Ei, haide, sunt fată mare...

— Fă-o pentru mine, te rog. Câtă vreme eşti singură aici, ia-ţi măcar această precauţie. Măcar atât poţi să faci.

Ea îşi goli paharul ce arăta ca un glob uriaş de miere, apoi încuviinţă din cap, exagerându-şi capitularea:

— Am s-o fac.

Beewen porni spre ieşire, apoi se întoarse spre Simon, care încă nu se clintise.

— încă un lucru, spuse el.

Simon, cu mâinile-n buzunarele pantalonilor săi bej şi cu tricoul său alb, părea gata să-nceapă un meci de tenis.

— Ce e? întrebă el.

— Ai putea să te îmbraci ceva mai... discret?

123.

Erau din nou la pândă, în Mercedesul Mannheim ce-i aparţinea Minnei, la doi paşi de o proprietate care semăna îndeajuns de mult cu clinica Zeherthofer. Acelaşi zid de incintă, aceleaşi coroane ample ce mascau faţada, aceeaşi poartă care nu permitea vreo privire în interior. Nu era deloc o privelişte plăcută.

Schimbaseră cartierul, dar strada era la fel de pustie, fiind mărginită de grădini şi de reşedinţe ce păreau la fel de moarte ca nişte mausolee.

Abia sosiseră la post când, în jurul orei optsprezece, văzură sosind o limuzină Hansa-Automobil 1100 nou-nouţă, cu portiere roşii şi calandru negru, condusă de un şofer. Steinhoff coborî, însoţit de doi bărbaţi cărora le strânse călduros mâinile.

Beewen îşi ascuţi privirea. Steinhoff părea făurit din metal: părul negru lipit de ţeastă, un zâmbet proaspăt, un costum de mătase care părea că lua foc în lumina amurgului. Kurt Steinhoff era arianul perfect, un model la care Hitler sau Himmler probabil că reflectau înainte de culcare, o promisiune întrupată.

Nu era chiar atât de înalt, puţin peste un metru şaptezeci, dar era solid, lat în umeri, silueta fiindu-i accentuată şi de croiala costumului.

Beewen continuă să observe acest animal uman. Nu uitase de reputaţia lui, de „cel mai frumos bărbat din Germania” şi, într-adevăr, Steinhoff avea o înfăţişare princiară. Ceva din

privirea lui absorbea lumina ambiantă pe sub sprâncenele perfect arcuite, trimiţând-o înapoi îmbogăţită spre cei din jur, vibrantă, precum alcoolul de pe fundul unui pahar. Franz nu se considera un expert în materie de frumuseţe masculină, dar putea să intuiască în ce măsură ochii aceia albaştri aduceau în pragul leşinului un popor de secretare.

Aruncă o privire spre Simon, care fusese la rândul lui izbit de frumuseţea actorului. Pentru psihiatru era o adevărată ofensă personală, căci, câtă vreme Simon se dădea drept star în faţa pacientelor sale, Steinhoff chiar era un star.

După scurta apariţie de la sosire, cei doi avură destul timp la dispoziţie pentru a reflecta asupra înfăţişării celui pe care îl pândeau. Până după ora zece, în vilă nu se văzu nicio mişcare. Cel puţin asta putură ei să deducă. Din postul lor de pândă nu se vedea decât parterul şi o parte din etaj. Luminile erau aprinse, dar nu se zărea nicio mişcare sau vreo umbră la ferestre.

în sfârşit, poarta se deschise şi o Hanomag 2/10 ieşi din incintă cu farurile stinse, apoi o coti spre stânga, în direcţia opusă celei în care se aflau cei doi parteneri.

— Ce facem? întrebă Simon. îl urmărim?

— Nu. Profităm ca să-i scotocim în bârlog. Repede, până nu se închide poarta.

Porniră în fugă, strecurându-se la limită printre batantele de fier forjat, înaintau cocârjaţi, de parcă ar fi avut pe umeri povara lunii. Rămaseră câteva clipe nemişcaţi, atenţi la umbre şi zgomote. Nu auziră lătrături, iar la ferestre nu mai rămăsese nicio lumină aprinsă. Nici urmă de vreun paznic sau de servitori. Acum era momentul potrivit ca să acţioneze.

înaintară spre clădire. Parcul nu avea nimic ieşit din comun: garduri vii tunse drept, arbori maiestuoşi ale căror coroane bogate se pierdeau în văzduhul întunecat, ca un fum negru...

Vila nu semăna deloc cu cea a Minnei. Era un paralelipiped prelung, a cărui suprafaţă era străpunsă de foarte multe ferestre. Faţadei îi lipsea orice urmă de ornamente. Şi totuşi, construcţia nu avea nimic în comun cu stilul numit de Minna

„Bauhaus” Beewen nu se pricepea deloc la arhitectură, dar ar fi fost gata să bage mâna în foc că această baracă era opera lui Albrecht Speer sau a unuia dintre discipolii săi, o construcţie în aşa-numitul stil nazist care, deşi era vorba doar de felul în care erau asamblate nişte pietre, era menit să înspăimânte.

Urcară treptele şi ajunseră la intrarea principală. Beewen observă că Simon părea la fel de interesat de casă şi de absolut fiecare gest al său. Poate că vizita aceasta nocturnă îl umplea de entuziasm, sau poate că era pur şi simplu emoţionat să asiste la felul în care se comporta un ofiţer al Gestapo-ului în acţiune.

îşi scoase şperaclul. în general, atunci când Gestapo-ul făcea cuiva o vizită, fie bătea puternic cu pumnul în uşă, fie o spărgea de-a dreptul. Exista însă şi o metodă mai discretă, mai puţin cunoscută: metoda blândă. Gestapo-ul ştia să fie şi discret, pătrunzând la nevoie incognito în casa

oricui.

Broasca lui Steinhoff nu-i puse niciun fel de probleme: uşa masivă ornată cu motive de fier forjat era foarte solidă, dar broasca era una banală. Descoperiră, iară surprize, un interior burghez extins în spaţii generoase, populate cu mobilier furniruit, cu un pian, cu rafturi de bibliotecă. Un portret al Fiihrer-ului trona în sufragerie, iar *Mein Kampf* fusese aşezată ostentativ pe o măsuţă scundă, tară îndoială cu sens decorativ. Beewen nu cunoştea pe nimeni care să fi citit cartea asta până la capăt.

Intui că n-aveau să găsească nimic interesant aici: se aflau în vitrina existenţei lui Steinhoff. Faţa solară. Cea a actorului şi simpatizantului NSDAP. Ei căutau însă faţa dinspre miazănoapte. Cea rece, umbroasă. Unghiul mort al acestei false existenţe.

Vizitară pe rând fiecare încăpere. Erau atât de multe camere de oaspeţi încât s-ar fi zis că se aflau într-un hotel. Scotociră în dulapuri, comode, sertare. Verificară sub paturi, în spatele tablourilor, dincolo de fundul sertarelor. Evoluau într-un univers vătuit ce le stârnea mai degrabă poftă să adoarmă. Totul era în nuanţe întunecate, cu auriu. Uşile aveau feronerie strălucitoare, zidurile erau lambrisate, covoarele erau groase ca nişte saltele iar draperiile grele ca nişte plăpumi.

Beewen se uită la ceas. Era unsprezece şi jumătate. Nici urmă de vreun pumnal nazist sau de încălţăminte feminină şi cu atât mai puţin de vreo mască de marmură falsă.

Aruncă o privire printre draperii şi descoperi imensul parc ce începea din spatele casei şi avea în centru o piscină. în jurul acesteia erau înşirate şezlonguri de plajă în dungi. Undeva sub copaci, în întuneric, era ascuns un soi de salon în aer liber, mobilat de un balansoar, o masă de curte şi mai multe fotolii asortate cu aceasta.

Beewen îşi încordă privirea şi zări, la capătul grădinii, un bloc de beton care slujea probabil drept vestiar pentru cei ce se foloseau de piscină. Gestapovistul simţi furnicături în buricele degetelor.

1
2
4.

— E o anexă mai încolo, îi şopti el lui Simon. Cred că acolo vom găsi ceea ce ne interesează.

1
2
5.

De aproape, pavilionul, cu o suprafaţă de vreo patruzeci de metri pătraţi, arăta mai degrabă ca o magazie menită să adăpostească materialele pentru întreţinerea piscinei. Era un bloc de beton brut, tară ferestre, nici măcar tencuit, o urâţenie ce fusese ascunsă printre copaci ca să nu deranjeze privirea.

Cei doi stăteau în prag, conştienţi că aici se afla unica lor şansă să găsească ceva. Mirosul de clor al piscinei anestezia emoţia clipei şi acoperea până şi parfumul verde al grădinii.

Aici, încuietoarea uşii de fier era altfel, mai solidă şi mai complexă decât cea de la intrarea în clădirea principală. Aici vom găsi ceea ce ne interesează, îşi repetă Beewen, în timp ce asuda încercând să o descuie. Avu nevoie de douăzeci de minute de rotit cilindrul şi penele pentru a reuşi, în cele din urmă, să deschidă uşa.

Se strecurară înăuntru, închizând uşa în urma lor. La adăpostul pereţilor fără ferestre îndrăzniră să-şi aprindă lanternele. Ceea ce le fu dat să vadă îi luă prin surprindere.

Un laborator foto.

Tăvi cu produse chimice, un bec roşu suspendat de plafon, clişee lăsate la uscat pe un fir, poze peste tot, împrăştiate pe o masă înaltă şi chiar pe podea.

Beewen se înfioră. Era convins că aveau să descopere imagini cu fiecare dintre crime, din toate unghiurile posibile. Fotografii făcute chiar în miezul acţiunii, în intimitatea sacrificiului, cu planuri apropiate asupra pântecelor despicate şi a organelor sexuale mutilate, răni revărsându-se afară din cadru şi feţe chinuite în prim-plan...

Fără să şovăie trase de firul declanşator al becului din tavan. O lumină roşie se răspândi în spaţiul încăperii, o lumină vâscoasă, de aceeaşi consistenţă ca substanţele din tăvi. Reperă o altă sursă de lumină. De-a lungul zidului, cam la înălţimea medie a unui om, fusese montat un şir de neoane. Căută comutatorul şi declanşă într-un târziu luminile albe, mult mai

utile pentru o percheziţie mai amănunţită.

Se întoarse spre clişeele de pe masă. Decepţie. în fotografii nu apăreau cadavre, ci oameni în came şi oase, aflaţi în plină activitate. Trupuri surprinse în actul copulării sau în timpul preludiului, cu pipăială şi masturbare reciprocă, rostogolindu-se în iarbă, într-un melanj incredibil de membre şi guri ce sugeau asemenea unor lipitori.

Cei doi se aplecară asupra clişeelor şi înţeleseră imediat despre ce era vorba. Cupluri clandestine care îşi dădeau frâu liber instinctelor într-un parc. Rochii ridicate, pantaloni în vine, cămăşi descheiate şi chipuri invizibile, de parcă s-ar fi înecat în propria plăcere.

Beewen nu fu surprins la vederea acestor scene. Era de notorietate faptul că parcurile Berlinului se preschimbau, odată cu venirea nopţii, în teritorii ale sexului. în ciuda eforturilor depuse de SS, care înmulţise controalele şi patrulele, instinctul sexual era mai puternic decât frica: în tufişuri se muncea din greu.

La ce foloseau însă aceste fotografii? Beewen se vedea nevoit să admită, calitatea lor era extraordinară. Nu erau nişte clişee oarecare. Aveau o strălucire lunară şi ofereau privirii un contrast alburiu, ca un negativ în care valorile n-ar fi fost inversate. Pielea era lăptoasă, ochii, atunci când se vedeau, erau de un negru intens, ca de cerneală, incluzând uneori şi o mică pată albă, cât un vârf de ac.

Autorul acestor imagini utiliza un tip nou de peliculă, de care Beewen mai auzise: fotografia în infraroşu. Era vorba de filme capabile să capteze lumina aflată în afara spectrului vizibil.

Se pricepea cât de cât la fotografie şi mai văzuse astfel de imagini la Gestapo, unde invenţia laboratoarelor germane fusese îmbrăţişată cu entuziasm şi cu speranţa că avea să poată fi utilizată pentru o mai bună spionare a „suspecţilor” (adică a oricărui cetăţean).

Beewen zăbovi o vreme cu privirea asupra detaliilor. Pantofiori cu bride. Genunchi rotunzi, ascunşi sub un ciorap de mătase. Pensele de prindere al unei jartiere. O pălărie-clopot

uitată în iarbă. Aceste creaturi fantomatice, surprinse printre ierburi şi frunzişuri, erau berlineze sadea. Mai mult chiar, erau trecătoarele oarecare de peste zi, devenite muzele înflăcărate ale miezului de noapte.

Dar în fotografii nu erau doar cuplurile. Ascunşi pe după copaci sau prin tufişuri, în poze apăreau bărbaţi care le observau zbaterile amoroase. în fotografii, păreau surprinşi în flagrant delict de voyeurism. Mai mult chiar decât cei ce se abandonaseră desfrâului, arătau ca nişte spectre plutitoare, nişte apariţii de-o paloare ireală. Obsedaţi, vicioşi, vânători de senzaţii tari, aceştia bântuiau prin tufişuri, pândind fiecare mişcare, concentraţi şi muţi, ţinuţi la respect de propriile dorinţe murdare...

Beewen aruncă o privire spre Simon, care era la fel de fascinat de ceea ce le era dat să vadă. Amândoi erau leoarcă de sudoare, încăperea era o adevărată etuvă. Ceafa îi lucea de transpiraţie, părând pictată cu argint viu, iar în jurul gâtului părea că poartă o armură. Imaginile păreau să-i fi indus psihiatrului o stare de transă. Acest voyeurism probabil că-i era pe plac unui explorator de suflete.

îşi reaminti zvonurile care circulau despre Steinhoff, care nu erau decât nişte distorsionări ale adevărului. Aşadar, actorul nu era nici nictalop, nici vampir, ci doar un vicios căruia îi plăcea să-i privească pe cei care priveau, la rândul lor. Era perfect echipat pentru a vedea noaptea şi, seară de seară, înarmat cu aparatura şi peliculele de ultimul tip, încerca să surprindă cuplurile care n-aveau bani să-şi ia o cameră la hotel şi pe aceia care se excitau urmărindu-le strădaniile amoroase.

— Toate pozele astea nu ne spun absolut nimic despre crime, observă Beewen, cu o voce gâtuită.

O luară de la capăt, efectuând o percheziţie după toate regulile artei, întorcând pe dos sertarele, tăvile, dosarele, deschizând fiecare plic şi examinând cu lupa o infinitate de negative. Toate astea, tară a se osteni să le repună la loc.

Nimic, în afara fotografiilor cu orgii nocturne şi cu spectatori care se masturbau, în peisajul parcurilor berlineze.

— Cu siguranţă, mai are o ascunzătoare...

Fotografiile care imortalizau crimele erau mult mai periculoase şi mai compromiţătoare decât aceste clişee ce imortalizau acte sexuale sub clar de lună.

Dar nu erau aici, şi nici în vilă. Unde puteau fi?

Revenind la fotografii, Beewen observă anumite detalii care îi furnizară o altă idee. în câteva dintre poze se vedeau părţi ale unor statui, mai exact, cele de pe Siegesallee, Aleea Victoriei din Tiergarten. Era o arteră care traversa parcul de la nord la sud, cale de un kilometru, între Konigsplatz şi Kemperplatz. Era străjuită de statui gigantice din marmură de Carrara, reprezentându-i pe împăraţii, margravii şi vechii regi ai Brandenburgului şi Prusiei.

Recent, statuile fuseseră răspândite prin parc, întrucât Albrecht Speer avea planuri mari pentru Aleea Victoriei, care urma să fie lărgită astfel încât să permită desfăşurarea unor defilări de amploare.

Beewen cunoştea noul amplasament al fiecărei statui. Ăsta era secretul său: atunci când începea să se îndoiască de propriul destin, îi plăcea să se plimbe prin preajma statuilor, pentru a-şi recăpăta forţele şi inspiraţia.

— Plecăm, decretă el.

— Unde?

Beewen îşi apăsă arătătorul pe colţul unei fotografii în care putea fi văzut un fragment al statuii lui Albrecht Ursul, prinţ al Sfântului Imperiu Roman germanic din secolul XII.

125.

Intrară în Tiergarten prin Kemperplatz. Pe drum, niciunul dintre ei nu scosese o vorbă. Erau deopotrivă şocaţi de ceea ce găsiseră şi de faptul că nu aflaseră mai multe. O beznă totală pusese stăpânire pe Berlin. Niciun felinar, nicio lanternă şi, fiindcă trecuse de miezul nopţii, nici măcar vreun trecător purtând o lampă cu lumină albastră.

Era o noapte ideală pentru a ridica vălul ororilor.

În întuneric, Aleea Victoriei arăta ca o panglică lungă, jupuită de pe epiderma nopţii. Statuile fuseseră împrăştiate în împrejurimi. Beewen, însoţit de Simon, porni către cele care apăreau în fotografiile lui Steinhoff. Siluetele lor se profilau în întuneric, titani musculoşi purtând pe umeri destinul unei rase aparte. Dădură ocol fiecărei statui, scotocind în desişurile înconjurătoare, atenţi la fiecare foşnet al frunzişului...

Mai întâi îi făcură o vizită lui Othon întâiul de Brandenburg, cu cămaşa lui de zale, apoi urmă împăratul Sigismund cu coiful său înaripat, urmat de Ioan al Il-lea, cel rezemat de un scut. Degeaba. Abia lângă Friedrich întâi al Brandenburgului, înfăţişat cu mantie şi cu o pălărie cu boruri largi pe creştet, dădură peste un prim cuplu de amorezi. Nu-i văzură, ci îi auziră, ciulind urechile foarte atent, căci totul, absolut totul se petrecea într-o beznă desăvârşită.

Se apropiară. Această expediţie părea să-i fi cufundat pe amândoi, în egală măsură, într-o stare de cvasi-hipnoză. Amorezii fără chip şi fără nume care se hârjoneau printre ferigi le dăduseră mintea peste cap, făcându-i aproape să uite care era adevărata ţintă a căutărilor lor: Kurt Steinhoff cu aparatul său de fotografiat.

Brusc, Beewen încremeni: amanţii erau acolo, foarte aproape. Femeia, cu coapsele dezvelite, desculţă, avea faţa ascunsă de un tufiş. Bărbatul, deasupra ei, încerca neîndemânatic să se descotorosească de pantaloni. Beewen îi făcu semn lui Simon să nu scoată niciun sunet.

Cu siguranţă, Steinhoff era pe aproape. Aproape imediat, alte două cupluri îşi dezvăluiră prezenţa, undeva în dreapta. Ambele cupluri erau angajate într-o partidă orală, între rădăcinile groase ale unui arbore secular. Nici aici însă nu se vedea vreo urmă a fotografului amator...

Îşi reluară înaintarea şi descoperiră un al patrulea cuplu, într-un mic luminiş, unde crengile plecate ale copacilor păreau că-i protejează. Aproape imediat, Beewen observă un bărbat întins în iarbă, care încerca să se apropie târâş. Apoi văzu un

altul, care se desprinse de după trunchiul unui copac, deplasându-se tară să clintească o crenguţă. Gestapovistul miji ochii şi scrută atent desişul. Văzu un chip, apoi încă unul, apoi un al treilea...

Voyeurii.

Erau acolo, invizibili şi tăcuţi, dar trăind la intensitate maximă momentul. Nemişcaţi, păreau în egală măsură la pândă şi la un pas de extaz.

Un nou gest al lui Beewen, cerându-i lui Simon să nu mai înainteze. Se trezise în el vânătorul. Nu mai era gestapovistul care spărgea uşi cu piciorul, ci tânărul ţărănuş care învăţase să răsufle împreună cu pădurea, să se cufunde în ea.

în acel moment, i se păru că avea vedenii. Cuplul pe care-l observau începuse să se metamorfozeze. îi creşteau alte mâini şi alte picioare. Trupurile înlănţuite se preschimbau într-un cuib de şerpi, unde membrele se înmulţeau, se zvârcoleau şi se amestecau.

Voyeurii se prinseseră în joc.

Apropiindu-se pe nesimţite, strecuraseră mai întâi o mână, apoi o alta. Riscaseră apoi câteva mângâieri, înainte de a se aventura pe de-a-ntregul în acţiune, sărutând oriunde găseau loc pentru un sărut şi căutând zonele erogene cu înverşunarea cu care-ar fi căutat aurul în noroaie.

Jocul în doi se preschimba într-unul cu parteneri multipli, care, la rândul său, se transforma într-un amalgam de trupuri, braţe şi picioare, animat de un suflu intern propriu, în vreme ce o constantă maree îl dilata, făcându-l să emită icnete şi gemete...

Beewen şi Simon îşi ţineau răsuflarea, fascinaţi de această scenă suprarealistă ce amintea de un animal proteiform venit din bezna timpurilor.

Un zgomot îi readuse la realitate.

Clinchetul sec al obturatorului unui aparat fotografic. Steinhoff era acolo, aproape, gata să imortalizeze aceste clipe cruciale. Se ghemuiră în tufiş, în aşteptarea următoarei declanşări, care să le permită să-l localizeze pe fotograf. Când

sunetul aşteptat se făcu auzit, gestapovistul ştiu pe dată mult mai exact de unde provenea acesta. Era undeva în dreapta lor. întinzându-şi gâtul şi mijind ochii, zări o siluetă lângă un aparat foto fixat pe un trepied. Ca un vânător adevărat, bărbatul purta o haină închisă la culoare şi o cagulă ce-i ascundea faţa.

Beewen îi arătă spre dreapta lui Simon. Efectuând un ocol mare, puteau să-i cadă în spate lui Steinhoff. înaintând precaut, evitând să calce pe vreo crenguţă, ajunseră în scurtă vreme chiar în spatele fotografului, la vreo zece metri distanţă.

Ar fi putut să se apropie şi mai mult pentru a pune mâna pe el, dar riscau să se facă auziţi şi, la cel mai mic semn de pericol, Steinhoff ar fi şters-o pierzându-se în bezna parcului.

Beewen preferă în schimb să îl abordeze oficial. îşi scoase arma, îl luă în cătare şi răcni:

— STEINHOFF!

în clipa în care bărbatul se întoarse, de jur-împrejur izbucniră fasciculele de lumină ale unor proiectoare. Amorezii şi cei care-i pândeau încremeniră asemenea unor căprioare prinse-n lumina farurilor pe şosea. Steinhoff se agăţă de aparatul său de fotografiat, ca un prădător ce-şi apără prada, şi încetă să se mai mişte. Beewen avea în continuare arma aţintită asupra acestuia, în vreme ce încerca să-şi dea seama cine se afla în spatele reflectoarelor. Alţi voyeuri? Paznicii parcului? SS-iştii?

Nu-i venea să creadă că o asemenea coincidenţă era posibilă: o razie a celor în uniformă, tocmai în momentul în care urmau să-l aresteze pe ucigaş!

Nu apucă să-şi limpezească aceste gânduri, căci încremenirea făcu loc panicii. Fasciculele de lumină începură să se mişte, amanţii şi voyeurii se răspândiră care-ncotro şi în noapte răsunară ţipete.

— Ai arma la tine? îl întrebă Beewen pe Simon.

— Care armă? Bineînţeles că nu.

— Aşteaptă-mă aici. Nu te clinti din loc.

— Nu. Vin cu tine.

Ţâşniră în direcţia lui Steinhoff, în timp ce trunchiurile copacilor din jur erau haşurate de fasciculele de lumină ale

unor lanterne. Acum putea să discearnă uniformele: erau de la Gestapo. Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutau aici? Se hotărâseră oare să pună capăt, taman în noaptea asta, jocurilor nocturne din Tiergarten?

De jur-împrejur, agitaţia continuă: participanţii la orgie se îmbrăcau, îşi încurcau picioarele-n haine şi-n pantaloni, trăgându-şi pe ei cum puteau mai bine chiloţi şi izmene.

Deşi ar fi putut părea de necrezut, Steinhoff nu se mişcase din loc. Parcă fără grabă, îşi împacheta echipamentul. Alţi câţiva paşi. Beewen realiză că se înşelase. Steinhoff se ridică, ţinând în mână un Luger; se pare că se hotărâse să opună rezistenţă pe faţă. Beewen încetini, în vreme Simon i-o luă înainte. Fără îndoială, nu observase arma din mâna actorului.

În aceeaşi clipă, din dreapta îşi făcură apariţia mai mulţi soldaţi SS, ţinând în mâini lanterne şi arme. Avea să fie un adevărat măcel. Doar câţiva metri îl mai despărţeau pe Simon de Steinhoff, căruia doar ochii i se vedeau de sub cagulă, o privire de lup încolţit; el era Fantoma spaţiului şi intenţiona să-şi vândă scump pielea.

Beewen se aruncă înainte, încercând să-l oprească pe Simon, exact în clipa în care Steinhoff apăsa pe trăgaci. Răsună o împuşcătură. Simon căzu pe spate, antrenându-l în căderea sa şi pe Beewen. Ţâşni o jerbă de sânge: glonţul traversase mâna psihiatrului, care urla acum de durere, cât îl ţineau bojocii.

Gestapovistul se ridică şi-l luă la ţintă pe ucigaş. Beewen contra Steinhoff: doar trei metri îi despărţeau pe cei doi adversari. Beewen însă nici nu se gândea să apese pe trăgaci. îl voia viu. Dacă avea să-i reuşească această lovitură, plecarea sa în Polonia n-avea să mai fie decât o formalitate, în clipa aceea, din dreapta, foarte de aproape, răsună un avertisment:

— E al meu!

Beewen recunoscu vocea lui Grünwald. Aşadar, nu era o razie şi nicio acţiune spontană a unei patrule. Rivalul său de la Gestapo nu încetase nicio clipă să îl urmărească, intuind că nu avea de gând să renunţe la anchetă. Atunci când fusese anunţat că proaspătul *Totengräber* stătea la pândă în faţa vilei lui

Steinhoff, Grünwald îşi alertase oamenii şi-l urmărise pe actor până în Tiergarten, intuind că avea să aibă ocazia să pună mâna pe el printr- o operaţiune apoteotică.

Beewen nu mai apucă să reacţioneze. Griinwald ajunse lângă Steinhoff şi-i trase un glonţ în pântece. Dus de elan, SS-istul se împiedică şi căzu peste actor. Cei doi se rostogoliră în iarbă. Beewen nu putea să tragă, căci ar fi riscat să-l nimerească pe Griinwald. Nu l-ar fi deranjat prea mult asta, dar avea şi aşa destule probleme.

Cei doi se luptau în întuneric, în vreme ce alţi gestapovişti îşi făceau apariţia şi, la rândul lor, nu prea ştiau cum să acţioneze, deoarece nu voiau să-şi rănească comandantul. Tot ce puteau să facă era să lumineze scena cu lanternele lor şi să ţină scorul.

Beewen reveni lângă Simon, care-şi ţinea mâna stângă cu dreapta; era perforată şi plină de sânge, dar nu-i lipsea niciun deget. Beewen îşi scoase haina şi o sfâşie, încercând să încropească un pansament. Oricum, nu mai avea ce face: Griinwald avea să-l aresteze pe Steinhoff sau, chiar dacă acesta reuşea să-l învingă, oamenii celuilalt aveau să culeagă laurii.

Ridică privirea şi-i văzu pe cei doi angajaţi într-o luptă corp la corp. Griinwald reuşi să scape din strânsoarea lui Steinhoff şi-şi aţinti arma pe care reuşise să n-o scape din mână asupra acestuia. Steinhoff, cu abdomenul însângerat, reuşi să se ridice la rândul său în picioare. Cu un gest scurt, îşi smulse cagula şi-şi muşcă adversarul de încheietură.

Griinwald îşi scăpă din mână Luger-ul. Soldaţii SS îşi aţintiră armele asupra lui Steinhoff, rămas descoperit, şi-l somară să se predea. însă actorul nu păru să-i audă. Revenise lângă trepied şi părea că încearcă să-l strângă. Griinwald îşi ridică de jos arma. Steinhoff se întoarse şi Beewen înţelese că se înşelase din nou. în timp ce ofiţerul deschidea focul, Steinhoff se aruncă înainte, ţinând în mână o spadă pe care o desprinsese din trepied.

Glonţul lui Griinwald îl atinse pe Steinhoff în plină faţă, în vreme ce spada acestuia îl străpungea pe SS-ist. Cei doi adversari se prăbuşiră, scăldaţi în sânge, sub privirile neputincioase ale celorlalţi soldaţi.

Beewen, care-l ţinea pe Simon în braţe ca pe-un prunc, înţelese că întreaga poveste se sfârşea aici şi că acest

deznodământ nu avea să-i includă nici pe el, nici pe Kraus.

12
6.

Minna nu avusese timp să se îngrijoreze. Reîntâlnirea cu coniacul preferat îi ocupase întreaga seară. Bucuria acestei regăsiri o determinase să nu-şi numere nici paharele, nici orele, astfel încât sfârşise prin a se prăbuşi într-un somn tară vise, nu mai ştia nici unde şi nici când.

Ca s-o trezească, Beewen fusese nevoit s-o vâre cu capul în cada cu apă rece. Ar fi lăsat-o să doarmă, dar avea nevoie de ea. Mâna lui Simon sângera puternic şi nu se punea problema să-l ducă la spital.

Minna, în pragul şocului hipotermic, cu inima bătând să-i spargă pieptul, îşi veni rapid în fire. O simplă privire fusese de-ajuns pentru a stabili un diagnostic, care-l confirmă pe cel stabilit de Simon însuşi. Glontele îi traversase palma, sfârtecând ţesuturile şi atingând o venă metacarpiană.

încă tremurând, dar aproape complet trează, dezinfectase şi pansase rana. Abia apoi aflase întreaga poveste. Kurt Steinhoff, actorul, fotograf şi voyeur. Baletul nocturn al sexului, în Tiergarten. Descinderea Gestapo-ului. Morţii şi, în cele din urmă, fuga discretă a lui Beewen şi Simon.

Atunci când vru să deschidă o nouă sticlă de coniac, pentru a-şi mai ascuţi mintea, Beewen îi spusese simplu: *Nein.* în acest „nu" hotărât era subînţeles tratamentul pe care i-l hărăzise în cazul în care ar fi devenit recalcitrantă. Dând dovadă de înţelepciune, Minna renunţase, înghiţind în sec.

Nevoia de-a bea a alcoolicilor trebuie bine înţeleasă. Nu e vorba de dorinţă sau atracţie ci, mai degrabă, de o repunere în drepturi. Beţivul aparţine alcoolului, în sensul organic al termenului. Atomii stabilesc între ei legături imateriale; desparte-i, iar ei vor reveni de la sine la conexiunea primordială. Pentru Minna se întâmpla exact acelaşi lucru. într-un fel, chiar înainte de-a fi băut, de dimineaţă, primul pahar, ea era deja însuşi alcoolul. Fără această substanţă, nu era întreagă. A sta pe sec era împotriva firii ei. Simţea magnetismul care o lega ireversibil de otrava alcoolică încă din clipa în care deschidea ochii. Altfel spus, aceasta era esenţa conştiinţei sale.

însă micile sale probleme de beţivă nu însemnau mai nimic în

comparaţie cu povestea dezvăluită de Beewen. O noapte a Walpurgiilor în variantă nazistă, în Tiergarten. Dumnezeule! Avea să se termine oare vreodată povestea asta? Kurt Steinhoff fusese doborât de un ofiţer al cărui nume îl uitase deja, dar pe care îşi amintea că-l întâlnise la Gestapo, şi care fusese el însuşi ucis de vârcolacul de la studiourile din Babelsberg...

Era un final pe cât de spectaculos, pe-atât de frustrant. Steinhoff fiind mort, n-aveau să mai afle niciodată răspunsurile la întrebările pe care încă şi le puneau. începând, desigur, cu cea mai importantă: fusese el cu adevărat ucigaşul Doamnelor de la Adlon?

Cei doi eroi ai nopţii adormiseră pe canapele, înfăşuraţi în cearşafurile menite protejării mobilierului. Minna, îngândurată, privise singură răsăritul soarelui. Zori roşii, însângeraţi şi împovăraţi de gânduri.

Steinhoff era candidatul perfect pentru rolul asasinului, cu condiţia unui efort de imaginaţie. Un fotograf voyeur nu e neapărat Jack Spintecătorul. Un taur de montă nu e obligat să-şi eviscereze femelele însămânţate. Un actor egocentric nu are niciun interes să-şi ucidă pruncii nenăscuţi, mai ales având în vedere că nu avea să fie obligat să-i recunoască vreodată.

Minna începea deja să aibă îndoieli.

Mai rămânea însă reacţia acestuia. Un simplu voyeur nu-şi scoate Luger- ul atunci când e pe punctul de-a fi arestat, mai ales atunci când e vorba de un voyeur care se tutuieşte cu Himmler şi-l invită pe Hitler la premierele filmelor sale. Altele erau păcatele actorului, iar reacţia sa era dovada unei culpabilităţi mai grave.

Se lăsă să lunece în somn jucându-se cu aceste idei, întinsă pe un şezlong. Care era rolul ei în toată povestea asta?

Atunci când adormi – adică în momentul deopotrivă delicios şi neliniştitor în care conştiinţa se decuplează de la realitate şi începe să flirteze cu absurdul – luă cu sine pe tărâmul oniric o imagine chihlimbarie: un puţ cu pereţii calzi, sclipitori, şi o senzaţie de cădere neîntreruptă; era imaginea propriului gâtlej, aurit de mângâierea alcoolului.

127.

După ce dormise toată ziua precedentă, Simon Kraus se trezi în acea sâmbătă, 9 septembrie 1949, cu o singură idee în minte: să cumpere toate ziarele din acea dimineaţă pentru a vedea cum trata Ministerul Propagandei evenimentele din Tiergarten. După spusele lui Beewen, ediţiile din seara precedentă nu scoseseră o vorbă despre incident, iar el nu auzise vorbindu- se la Gestapo despre corrida din parc. în mod evident, SS-ul pregătea o versiune convenabilă despre confruntare.

La chioşc, Simon alese ziarele relativ independente, precum *Deutsche Allgemeine Zeitung.* Independenţa era relativă, libertatea de expresie fiind un cuvânt interzis în vocabularul nazist. Măcar ziarele pe care le alesese nu foloseau limba de plumb a propagandei negre, stilul atât de greoi încât înseşi paginile păreau că atârnă mai greu în mâini.

în trecere, observă titlurile triumfaliste ale zilei: Wehrmachtul făcea progrese remarcabile în Polonia, cucerirea Varşoviei era o chestiune de zile. Cât despre forţele aliate, Franţa şi Marea Britanie nu păreau grăbite să intre în horă.

Aşteptă să ajungă înapoi la vilă înainte de-a deschide paginile în care se vorbea despre Tiergarten. Se aştepta să citească o versiune cosmetizată a celor întâmplate, dar avu parte, în schimb, de o cu totul altă poveste. Cuvintele urlau a minciună şi nedreptate şi era conştient că nu avea de ales, trebuia să le înghită pe nemestecate.

CELEBRUL ACTOR KURT STEINHOFF, UCIS ACCIDENTAL

KURT STEINHOFF A FOST ÎMPUŞCAT DE O SANTINELĂ ÎN PERIOADA DE INTERDICŢIE NOCTURNĂ

STARUL KURT STEINHOFF A FOST VICTIMA UNUI GLONTE RĂTĂCIT

Versiunea oficială afirma aşadar că actorul, nu se ştie de ce,

se aventurase noaptea în Tiergarten, ignorase somaţiile santinelelor şi sfârşise răpus de gloanţele acestora. Niciun cuvânt despre moartea lui Griinwald. Nimic despre lupta dintre actorul înarmat cu o spadă scoasă din trepied şi un *Hauptsturmfuhrer* dezlănţuit. Tăcere deplină asupra descinderii Gestapoului, cu lanternele şi armele pregătite. Nici măcar o aluzie la orgia din parc şi la voyeuri, deranjaţi cu toţii din plăcutele lor îndeletniciri. în ceea ce privea prezenţa la locul faptei a unui psihiatru rămas tară casă şi a unui gropar de la Gestapo, tăcere totală, de parcă nici n-ar fi existat. Istoria n-avea să le consemneze nici numele şi nici participarea la această apoteoză.

Astfel se încheia ancheta asupra cazului Doamnelor de la Adlon. Ucigaşul avea să fie înmormântat onorabil: un mare actor, ucis de propria imprudenţă. Ulterior, aveau să se găsească explicaţii privind moartea Susannei Bohnstengel, a Margaretei Pohl, a lui Leni Lorenz şi Greta Fielitz.

în Berlinul anului 1939 nu existase niciun criminal în serie. Şi cu atât mai puţin un ucigaş care să fi fost deopotrivă un actor adulat de public şi un voyeur.

Aparenţele erau salvate, Germania putea să se preocupe de singura afacere care merita interes în acel moment: invadarea Poloniei şi începutul unui Al Doilea Război Mondial.

Simon realiză că în vilă domnea o tăcere deplină. Mai mult ca sigur, Minna nu se trezise încă după ce băuse întruna două zile la rând, iar Beewen plecase deja la muncă, cu lopata-n spinare, ca un muncitor model.

Simon îşi prepară o cafea; Minna ducea lipsă de o cafetieră italiană, dar ce avea era îndeajuns de bun. Cât timp fierbea apa, Simon îşi contemplă mâna stângă, strânsă în pansament. Nu-i venea să creadă că acţionase ca un erou. Până acum, curajul fizic nu fusese câtuşi de puţin specialitatea sa. Şi totuşi, îl înfruntase deja pe Josef Krapp la *Mietskaserne* şi nu ezitase, a doua zi, în metrou, să îl urmeze pe Beewen până la capăt, tară să se teamă de gloanţe sau de o luptă corp la corp.

încercă să-şi strângă pumnul rănit, în semn de hotărâre:

imposibil. Nu, actele sale de curaj nu fuseseră o consecinţă a unei trăsături de caracter neştiută care se revelase pe neaşteptate, ci se datora acestei anchete şi susţinerii tovarăşilor săi: Beewen, bravul soldat nazist, şi Minna, cea total inconştientă. Ei îl determinaseră să se autodepăşească şi să acţioneze eroic.

Strânse din nou mâna. îl durea, dar rana avea să se cicatrizeze curând. în ceea ce privea consecinţele de ordin psihic, lucrurile stăteau altfel. în noaptea aceea, la Tiergarten, văzuse practic glonţul pornind din ţeava Luger-ului. într-o fracţiune de secundă, noaptea, sângele şi sunetul împuşcăturii se concretizaseră într-o durere ascuţită în palmă. Târându-l la adăpostul boscheţilor, Beewen îi salvase literalmente viaţa şi, în agitaţia generală, reuşiseră să fugă, lăsând naziştilor victoria.

— ’Neaţa.

Un halat de mătase lila, tenul alb ca o foaie velină, ochii negri cu o privire învăluitoare: Minna îşi făcuse apariţia în pragul uşii. O întruchipare a ceea ce naziştii numeau „rasa vestică”, în care încadrau popoarele mediteraneene, pe care le aşezau doar cu o treaptă mai sus decât evreii şi negrii. Cum oare îşi putuse ea închipui că avea să se poată strecura printre potenţialele mame ariene?

îi făcu semn către ziarele deschise pe masa din bucătărie.

— Citeşte. Totul e rău când se termină rău.

Minna ignoră însă ziarele şi se îndreptă spre aragaz, unde espressorul zumzăia surd. Avea gesturi sigure şi tenul proaspăt, deşi de patruzeci şi opt de ore băuse încontinuu. Simon era surprins de rezistenţa ei: se pare că avea un somn de bebeluş.

Ea îşi turnă o cafea groasă şi neagră ca cerneala, apoi, cu ceaşca în mână, se apropie de masă. Rămânând în picioare, aruncă o privire asupra primelor pagini din Deutsche Allgemeine Zeitung şi celelalte ziare, doar în treacăt, de parc-ar fi atins o suprafaţă de sticlă pentru a descoperi vreun fir de praf.

— Se pare că Beewen nu va fi decorat nici azi de superiorii săi.

— Măcar e-n viaţă, spre deosebire de Max Wiener şi de Philip Grünwald.

Minna se strâmbă superior; era limpede că numele astea nu-i spuneau nimic. Sorbi din cafea, apoi plescăi din buze, resemnată.

— Credeam c-am pierdut tot, dar ne mai rămăsese ancheta, spuse ea, cu o voce scăzută.

Bătu cu degetul în teancul de ziare.

— De-acum e oficial: nu ne-a mai rămas nimic.

Simon îi zâmbi şi bău la rândul său, o gură de cafea. încerca să se agaţe de fiecare senzaţie, vrând parcă să se convingă că viaţa mergea înainte.

Rosti singura întrebare ce-i veni în minte:

— Aş putea rămâne să mai dorm la tine câteva zile?

128.

— Gestapo-ul e o organizaţie care nu cunoaşte mila.

Chiar aşa... Beewen stătea în poziţie de drepţi în faţa *Obergruppenführer*-ului Perninken care, ca de obicei, se plimba de colo- colo, cu mâinile la spate.

— ... însă e o organizaţie justă.

Beewen habar n-avea unde voia să ajungă. De cum sosise în acea zi la colegii săi *Totengräber,* aceştia îl anunţaseră că era aşteptat de *Obergruppenführer.* Urcase treptele în fugă, din patru în patru, în uniforma sa de gropar, fără grade şi decoraţii. înfăţişarea sa avea ceva din umilinţa creştinilor: „Stau dinaintea Ta, Doamne, şi-ţi ofer viaţa mea. Mă las în voia mâinilor Tale..."

— Am aici un raport detaliat cu tot ce s-a întâmplat alaltăieri seara la Tiergarten. Prezenţa ta acolo nu a trecut neobservată. Ce naiba ai căutat acolo?

Beewen aproape că răsuflă uşurat: în ajun, vineri, pe culoarele Gestapoului, avusese o senzaţie bizară, mai neliniştitoare decât oricare alta. Nimeni nu pomenise nimic despre incidentul din noaptea precedentă. Nimeni nu-l privise

pieziş. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Sau de parcă ar fi fost mort.

Acum nu mai avea rost să mintă. în câteva fraze scurte, ca nişte palme, deşertă întreaga poveste ascunsă a băii de sânge şi sex din Tiergarten.

— Aşadar, ai continuat ancheta în ciuda ordinelor mele?

— *Da, Obergruppenführer*.

Avea senzaţia că dansează pe marginea prăpastiei, azvârlindu-şi din vreme în vreme câte-un picior spre hău şi dând cu tifla sorţii.

— Şi eşti convins că omul pe care-l căutam era Kurt Steinhoff?

— *Da, Obergruppenführer*.

Perninken tăcu o vreme. Arestare. Deportare. Execuţie. Aceste cuvinte planau pe deasupra capului lui Beewen, ca nişte muşte deasupra unui cadavru.

— Te felicit, rosti în cele din urmă Perninken.

O surpriză enormă în biroul auster al lui Perninken: complimentele erau foarte rare aici. Mai ales fiind vorba de un act de nesupunere. însă era prea devreme ca să se bucure: la Gestapo, dubla măsură era o regulă. Veştile bune puteau oricând să ascundă altele, rele...

însă *Obergruppenführer*-ul continuă:

— Sper că ai avut dreptate şi acest caz atât de neplăcut e definitiv închis.

Perninken era sincer: îşi dorea cu adevărat ca Steinhoff să fi fost

ucigaşul pe care-l căutaseră de-atâta timp. Era mulţumit că Beewen reuşise să pună mâna pe el, dar mai ales se bucura că reuşise s-o facă fără să dezvăluie secretul actorului, un secret pe care SS-ul nu-l voia scos la lumină, şi din pricina căruia Max Wiener, care îl aflase, îşi pierduse viaţa. Dar ce secret?

— Am să-ţi cer să redactezi un raport detaliat cu privire la această latură a anchetei. Nu-l vei semna şi numele tău nu va figura nicăieri în acest raport. în ce mă priveşte, am să văd ce anume voi reţine din aceste circumstanţe. Oricum, dosarul

acesta va rămâne confidenţial. Cu excepţia câtorva secretare frivole, nimeni nu va simţi lipsa lui Steinhoff, iar noi avem o mulţime de alte chestiuni mai urgenţe de rezolvat.

— *Obergruppenführer...*

— Ce e?

— Nu ştiu când voi putea să redactez acest raport. Misiunea mea alături de *Totengräber...*

— Uită de ei. Din acest moment eşti reintegrat în serviciul nostru. Din păcate, ne-am pierdut în această operaţiune unul dintre cei mai valoroşi ofiţeri. Trebuie să-l înlocuim.

Lui Beewen nu-i venea să-şi creadă urechilor. La Gestapo, degradările erau monedă curentă, dar o reintegrare era ceva nemaiauzit.

Se hotărî să-şi încerce norocul:

— Gradul meu...

Perninken făcu un gest de lehamite.

— Vei aranja aceste detalii cu serviciul administrativ. îţi repet: eşti reintegrat în serviciu, cu acelaşi grad ca înainte. Redactează-mi raportul şi treci la treabă. Avem şi alte sarcini urgente.

Beewen n-avea cum să refuze: cazul avea să fie închis rapid, mizeria măturată sub covor şi o nouă misiune avea să-l aştepte pe un *Hauptsturmführer* gata de muncă.

— Mi s-a raportat că, de curând, ai luat apărarea unui *Zigeuner...*

Beewen nu se aşteptase la o atare interpelare.

— N-am luat apărarea nimănui, *Obergruppenführer*. Am încercat să pun un pic de ordine într-o operaţiune gata să cadă pradă haosului. Timpul soldaţilor SS e preţios. Au destule de făcut şi fără să se înverşuneze împotriva unor asociali care nu merită efortul.

Un nou gest al lui Perninken, nu neapărat agasat, cât grăbit. Sublinia astfel lipsa de importanţă a anecdotei, ca şi cum ar fi alungat un ţânţar indezirabil.

— Avem noi ordine. E vreme de război şi trebuie să ne

curăţăm oraşul şi împrejurimile acestuia. Rapoartele primite afirmă că un număr considerabil de *Zigeuner* se târâie pe drumurile noastre şi, mai ales, ocupă terenurile virane de la marginea Berlinului. *Führer*-ul nostru vrea să continuăm şi să încheiem curăţenia începută înaintea Jocurilor Olimpice din 1936.

Beewen ştia să citească printre rânduri. Izbucnirea războiului modificase datele problemei: ţiganii nu mai aveau să fie trimişi în lagăre, ci aveau să fie pur şi simplu eliminaţi, cât mai repede posibil, încă din 1933, regimul nazist îşi pătase mâinile cu sânge, dar abia de-acum se trecea cu adevărat la lucruri serioase.

— Care va fi misiunea mea, *Obergruppenführer*?

— Debarasează-ne de paraziţii ăştia. Şi ai să începi chiar aici, la subsol. Cei de la SS ne-au trimis o mulţime de ţigani. Duşmani ai statului care ar fi trebuit să ne spună unde le sunt familiile. Au vorbit cu toţii, o să citeşti rapoartele, dar acum nu mai vreau să-i ştiu între pereţii acestei clădiri. Mişună acolo jos ca şobolanii, încheie Peminken, bătând din picior.

Până la urmă, noua misiune nu se deosebea prea mult de precedenta. Din nou, sarcina sa era să facă să dispară nişte corpuri. Doar că, de data asta, corpurile acelea erau încă vii. însă, pentru Reich-ul de O Mie de Ani, acesta era un detaliu nesemnificativ.

129.

De îndată ce ajunse la subsol, Beewen înţelese că Perninken nu exagerase deloc. în beciul Gestapo-ului era un haos de nedescris. Celulele erau ticsite de indivizi hirsuţi, iar culoarele erau, la rândul lor, pline de bărbaţi cu privirile rătăcite, pielea închisă la culoare şi ochi negri ca tăciunele. Gestapoviştii nu reuşeau să le facă faţă. Urlau ordine peste ordine în germană, dar nimeni nu părea să-i înţeleagă. împingeau mulţimea către celule, cu lovituri de baston, dar haita se revărsa mereu înapoi, umplând din nou până la refuz culoarul.

întreaga operaţiune îi amintea lui Beewen de anii pe care-i petrecuse în trupele SA când trebuiau să pună ordine printre mulţimile în transă venite să-l asculte pe Hitler. Recunoscu câteva chipuri dintre SS-işti şi se apucă, la rândul său, să urle ordine, adresându-se de astă dată gestapoviştilor. îi împinseră astfel pe ţigani, umplând celulă după celulă până la refuz, chiar comprimând mulţimea până la asfixiere, şi poruncindu-le să încuie imediat uşile celulelor pline.

Jumătate de oră mai târziu, lucrurile erau mai limpezi. Zdrenţăroşii erau în celule: *Zigeuner*, nomazi, Sinti, gitani, căldărari... încă din copilărie, auzise adesea aceste denumiri generice, căci ţiganii erau temuţi prin locurile sale de baştină, dar nu ştiuse niciodată să-i deosebească.

Acum, în trecere, remarca diferenţele dintre ei: unii purtau pălării cu boruri largi, alţii pălării mai ţuguiate, cu bor îngust... Unii purtau bandane legate pe frunte, iar alţii bărbi ca de călugăr sau mustăţi de geambaş... Cu toţii aveau însă un lucru în comun: rănile de pe faţă. Gestapoviştii îşi dăduseră frâu liber forţei pumnilor. Avea în faţă un popor de învineţiţi şi însângeraţi, înghesuit în celule. Cu puţin noroc, parte dintre ei aveau să se sufoce, iar asta avea să mai facă niţel loc în camioane...

După ce se convinse că „operaţiunea de sufocare" era pusă pe roate aşa cum trebuia, urcă la parter şi se interesă dacă existau nişte furgonete disponibile. Până la urmă, acestea erau treburi administrative; ar fi putut transporta la fel de bine cartofi sau cadavre. Dar, în cadrul *Geheime Staatspolizei,* îndeletnicirea asta se numea „asigurarea suportului logistic".

Coborî din nou la subsol şi văzu că, între timp, culoarul căpătase o înfăţişare decentă. Câţiva ţigani se prăbuşiseră sub loviturile de baston, iar alţii, căzuţi în genunchi, se rugau. Culoarul fusese însă, în sfârşit, eliberat şi se putea circula, cu condiţia să îi ocoleşti pe cei morţi şi pe cei recalcitranţi.

Beewen intenţiona acum să-i evacueze pe toţi, pe rând, celulă cu celulă, verificându-le identitatea. Muncă administrativă, desigur, pusă în aplicare de un funcţionar conştiincios.

Brusc, reperă un chip cunoscut. Toni. Negriciosul cel mărunţel dar plin de muşchi pe care îl găsise legat de grămada de morţi în descompunere. Era şi el plin de răni pe faţa tumefiată, dar îşi păstrase expresia mândră, plină de tupeu, pe care Beewen i-o remarcase, surprins, la prima lor întâlnire.

— Tu ce cauţi aici?

— Vere, mă mişc. Aşa suntem noi, coaie, ăştia nomazi, făcuţi să ne mişcăm.

Rostind aceste cuvinte, rânji şi începu să danseze pe loc, deşi avea mâinile legate.

— *Herr Hauptsturmfuhrer*\

Beewen se întoarse şi dădu nas în nas cu Alfred, fostul său secretar. Tânărul SS-ist îşi aranjă ochelarii pe nas.

— Mi s-a spus că aţi fost reintegrat.

— Veştile circulă repede.

— Suntem la Gestapo, nu? îndrăzni tânărul, încurajat de propriul entuziasm.

— Ce vrei?

Lui Beewen îi venea greu să creadă că puştiul era într-atât de zelos încât venise să-l ajute în îndeplinirea sarcinii pe care o avea aici, la subsol.

— Voiam să vă spun cât de mult mă bucur că v-aţi întors şi...

— Asta-i tot? i-o reteză Beewen, iritat.

— Nu. Apropo de cazul nostru...

— Ce e?

Alfred aruncă o privire spre Toni, care rămăsese în apropiere, cu vânătăile şi cătuşele lui cu tot. Beewen îi răspunse printr-un gest explicit, dându-i de înţeles că nu era nicio diferenţă dacă vorbea în faţa unui ţigan sau în faţa unei grămezi de cărămizi.

— *Hauptsturmführer*-ul Grünwald a ordonat cercetarea atentă a locului unde a fost descoperit cadavrul Cretei Fielitz, pe malul lacului Plötzen.

— Aţi găsit ceva?

— Pantofii victimei.

Beewen avu nevoie de o secundă pentru a procesa vestea.

— Erau îngropaţi la baza unui copac, la vreo zece metri de locul unde-a fost găsit cadavrul.

— Asta-i tot?

— Asta s-a întâmplat miercuri. *Hauptsturmführer*-ul Grünwald a ordonat atunci să fie făcute săpături şi la celelalte locuri ale crimelor, pe Insula Muzeelor, în parcul Köllnischer şi în Tiergarten.

— ŞI?!

— De fiecare dată s-au găsit pantofii, îngropaţi la câţiva metri de locul unde era cadavrul. Ştiu că ancheta a fost încheiată şi că ucigaşul a fost identificat, dar am vrut să vă semnalez acest detaliu şi...

Beewen deja nu-l mai asculta. încerca să se convingă că acest detaliu nu intra în contradicţie cu ipoteza Kurt Steinhoff. Nu mai era timp de pierdut cu afacerea asta. Demascaseră criminalul, mobilul crimelor fusese lămurit (mai mult sau mai puţin), bestia fusese neutralizată. Povestea era încheiată.

— E-n regulă, rosti Beewen, răguşit. întoarce-te în birou, o să-mi mai povesteşti când vin sus.

Alfred pocni din călcâie, răcni un *Heil Hitler*\ aşa cum se cuvenea şi se făcu nevăzut. Beewen rămase singur cu îndoielile sale, pe culoarul plin de
umbrele nomazilor care gemeau.

— I-auzi, tipul ăla, ucigaşul de care vorbea...

Beewen observă că Toni era tot acolo, lângă el, cu mutra lui de faun negricios.

— Tacă-ţi gura, îi replică Franz. Nu te-am întrebat nimic.

— Prietene, ştiu de ce îngroapă ăla pantofii fetelor alea patru pe care le-a ucis...

Gestapovistul îl privi lung. în definitiv, n-avea nimic de pierdut...

— Coaie, le-a scos pantofii ca să nu poată veni să-l bântuie dup-aia...

— Ce bazaconii îndrugi tu acolo?

Rezemat de perete, cu gulerul îmbibat de sudoare, Beewen nu mai avea putere să se enerveze sau să ridice tonul.

— E o şmecherie de-a noastră, prietene. Morţilor li se scot întotdeauna pantofii, pentru ca dup-aia să nu se mai poată întoarce în visele noastre. Asta-i datina, prietene. Ăsta-i obiceiul la noi... Ucigaşul matale, ăsta de-a căsăpit cele patru dame, e unul de-al nostru, un călător ca noi...

Beewen izbucni în râs. Asta era cea mai bună poantă pe care-o auzise în ultima vreme. Ucigaşul era un ţigan. îi venea să se tăvălească pe jos de râs, să urle, să se sufoce... Simţi cum un văl îngheţat îi cobora peste ochi. Un zid negru. Roşu. Un zid care pulsa, pe care erau înscrise câteva cuvinte: „pantofi", „vis" şi „răzbunare".

Ideea „prietenului" Toni se ivise ca un iepure din pălăria unui magician, însă, la urma urmei, această ipoteză nu era cu nimic mai fantasmagorică decât toate cele pe care şi le imaginaseră până atunci.

PARTEA A PATRA

TRIUNGHIUL NEGRU 130.

Poate că de vină era oboseala, lehamitea sau coniacul pe care-l îngurgitase până atunci, cu concursul majordomului Eduard, care avea grijă să o aprovizioneze, dar Minna nu era deloc pregătită să asculte elucubraţiile lui Beewen.

Până atunci, cuptorul cu idei absurde fusese alimentat mai degrabă de ea însăşi, cu ipoteza ucigaşului desfigurat, şi de Simon, cu al său asasin care- şi vestea prezenţa în vise. Iată însă că Beewen se hotărâse să contribuie şi el la colecţie, revenind de la Gestapo cu o nouă teorie dubioasă în privinţa Omului de marmură.

— Ia stai aşa, i-o retezase imediat Minna. Toată povestea asta nu s-a terminat la Tiergarten? Nu-ţi mai place Kurt Steinhoff în rolul ucigaşului?

Beewen avea îndoielile sale şi fusese de-ajuns o remarcă a unui deţinut ţigan pentru a-i impune o nouă convingere înflăcărată. Minna stopase această conversaţie cu un gest de lehamite şi-şi deschisese o nouă sticlă de coniac.

În ceea ce-l privea pe Simon, acesta preferase să nu se amestece. Pierduse totul din pricina acestui caz. Se străduia să pară interesat însă avea convingerea că, în privinţa anchetei, dăduse tot ceea ce avea de oferit. în noaptea de la Tiergarten fusese la un pas de a-şi pierde viaţa. Micuţul Kraus nu se simţea deloc pregătit să pornească din nou la luptă.

Beewen nu se lăsase: enumerase toate întrebările rămase tară răspuns în ceea ce-l privea pe Steinhoff. Sublimase fundăturile, nonsensurile şi găurile negre ale anchetei. Niciun obiect sau indiciu de alt fel care să-l lege pe actor de crime nu fusese descoperit acasă la acesta. în sfârşit, în afară de faptul că le lăsase însărcinate pe cele patru victime, nu-l lega absolut nimic de Doamnele de la Adlon. Nici măcar nu reuşiseră să dovedească faptul că Steinhoff purtase masca de marmură...

Minna şi Simon ar fi putut admite toate aceste rezerve, căci aveau ei înşişi propriile nelămuriri, dar de-acolo şi până la a înghiţi povestea cu ţiganul? De ce nu un turc? Sau un chinez? Drept argument, Beewen insista cu credinţa etniei respective: îngroparea încălţărilor, pentru a-l împiedica pe mort să bântuie visele supravieţuitorilor.

Bineînţeles, îşi construise deja un scenariu. Un ţigan singuratic atacase toate aceste femei minat de o ură viscerală, cât se poate de legitimă, pentru tot ce respira şi gândea în spirit nazist.

Şi totuşi, nici Minna şi nici Simon nu erau dispuşi să acorde credit acestei teorii. De fapt, nu mai voiau să audă niciun fel de teorie. *Das Maß ist voll.* S-a umplut paharul. Dacă Beewen avea chef să sape mai departe în speranţa că avea să descopere adevărul, n-avea decât să o facă de unul singur...

Şi-apoi, sincer vorbind, cum ar putea cineva să-şi imagineze că un ţigan negricios şi jegos s-ar fi putut apropia fie şi pentru o clipă de una dintre Doamnele de la Adlon? Cum ar putea unul

dintre flămânzii aceia care puţeau a balegă şi-a funingine, care abia bâiguiau nişte cuvinte în germană, să convingă o femeie sofisticată precum Margarete Pohl sau Greta Fielitz să îl urmeze până-n parcul Köllnischer sau la malul lacului Plötzen?

Şi, dacă tot era să despice firul în patru, prin ce minune ar fi putut unul de-ăsta să ştie că femeile erau însărcinate? Ca să nu mai pomenim de cunoştinţele medicale necesare pentru prelevarea pruncilor nenăscuţi...

Minna preferă să meargă la culcare şi să-şi regăsească noii tovarăşi nocturni – Kurt Steinhoff, musculos şi despuiat, pe care-l vedea în pragul camerei sale, sau Emst Mengerhăusen, pufăind din pipa sa făcută dintr-o tibie de om, la căpătâiul patului ei...

Fiecare are visele ce-i sunt hărăzite...

131.

Marţi 12 septembrie, dis-de-dimineaţă, Simon deschise *Deutsche Allgemeine Zeitung* şi descoperi fotografiile de la funeraliile marelui actor Kurt Steinhoff. Impresionant. Mii de femei se adunaseră pentru a urma cortegiul funerar, iar înmormântarea ajunsese să semene cu una dintre defilările de care erau îndrăgostiţi Hitler şi ai săi.

Ce ironie! în definitiv, Simon nu era convins că Steinhoff fusese de- adevăratelea Omul de marmură, dar un lucru era sigur: nu era câtuşi de puţin îngerul dat cu briantină pe care-l venerau toate acele femei. Nu era doar atât. Ci, în egală măsură, era un nazist cu aspiraţii perverse, un obsedat sexual, *Zuchtbulle* pentru cine ştie câte femei şi un voyeur amator de orgii în mijlocul naturii...

Fie că era adevărată sau nu, îi plăcea ideea că Steinhoff trecuse adesea prin galeria Teilor pentru a contempla afişul *Fantomei spaţiului* şi că îşi asumase riscul de a pătrunde în casa lui pentru a-l recupera. Iar apoi urmaşe urmărirea prin canale...
Ce vremuri de gloriei

Acum, Simon lenevea într-un fotoliu uriaş din vila Minnei, imaginându- se în rolul baronului von Hassel. începea să-i placă viaţa asta. Nu mai lucra, pierduse tot, cu excepţia contului său în bancă, ce nu putuse să fie confiscat de autorităţile SS, şi se simţea liber şi uşor.

încearcă să alungi firea unui om, iar ea va reveni în galop. Aici, în casa acestei femei foarte bogate, Simon avea senzaţia că-şi retrăieşte tinereţea, vremurile când îşi căuta câte-o susţinătoare pe ringurile de dans pariziene, timpurile în care îşi fabrica singur briantină, amestecând zahăr cu ulei de ricin. într-un fel, se întorsese de unde plecase.

îşi mai puse o cafea. în acea dimineaţă purta un tricou de tenis şi un pantalon alb cu pliuri, călcat la dungă. Părea că-i gata de-o excursie la Großer Wannsee.

Nu simţea niciun fel de nostalgie după cabinetul său şi nici măcar după preţioasele sale înregistrări. Vremea analizei şi a şantajelor trecuse. Era război, iar pacientele sale aveau să se retragă în cuiburile proprii. Nu era timpul potrivit să-şi exprime neliniştile cauzate de visele lor sau de regimul hitlerist. în curând, bombele aveau să fie grija principală a berlinezilor.

Iar el? Ei bine, lui nu-i mergea rău în preajma Minnei, care îi tolera prezenţa. Avea costumele şi pălăriile sale şi avea banii din bancă. Era un nomad. Un parazit trăind pe spinarea fiarei. Oricum, psihanaliza nu mai avea niciun viitor aici. Dacă s-ar fi încăpăţânat să practice această activitate decadentă, ar fi sfârşit prin a fi deportat. Se oprise la timp, chiar dacă n-o făcuse de bunăvoie.

în urmă cu câteva zile, plimbându-se prin vilă, dăduse peste trabucurile tatălui Minnei, somptuoase Habanos, importate direct din Cuba. Se ridică şi se servi cu un astfel de trabuc, reveni în fotoliu şi, fără grabă, îi strivi capătul, ţinându-l în dreptul urechii şi ascultând sunetul delicat al frunzelor de tutun sfărâmate între degete. Abia apoi aprinse ţigara de foi groasă precum un picior de scaun, pufăind din greu.

Se putea şi mai rău.

în realitate însă, nu era chiar atât de calm şi liniştit. Fără să

vrea, viaţa lui se desfăşura potrivit ritmului în care în minte îi reveneau amintirile recente, asemenea unor şocuri electrice neaşteptate. Erau imagini explozive care i se iveau în gând, făcându-l să tresară, ca atunci când, între somn şi trezie, visa că se prăbuşeşte într-un hău.

Retrăia clipele în care, sub biciul înzecit al aversei de ploaie, în labirintul din *Mietskaserne,* îşi descărcase arma asupra unui om desfigurat. în minte i se derula scena din metrou: capul lui Josef Krapp sfărâmând geamul U- Bahn-ului, înainte de-a fi retezat de trenul care venea din sens opus. îşi imagina cum se scufundase în canalele inundate de ploaie, urmărindu-l pe Omul de marmură. Lipsa de aer, zbaterile în beznă, toate astea le simţea de parcă s-ar fi întâmplat chiar atunci. întunericul, senzaţia de sufocare, iminenţa morţii...

însă imaginile care îl marcaseră cel mai puternic erau cele de la Tiergarten. Noaptea aceea, ca o orgie păgână, trupurile ce se zvârcoleau în umbră, ca nişte reptile cu solzi lucitori prinse-n capcana dorinţei... Actorul- vârcolac, surprins în plină vânătoare... Şi, în sfârşit, impulsul pe care-l simţise, de a-l prinde pe criminal de unul singur, fără ajutorul nimănui. *Ce aiurealâl*

Simon îşi alungă din minte toate aceste imagini anxiogene şi se concentră asupra luminii soarelui, care scălda cu generozitate ferestrele salonului. Era un septembrie sufocant, oraşul întreg părea să se fi transformat într-o seră gigantică. Nu se putea respira şi lumea întreagă se cocea şi putrezea, acompaniată de veştile proaste care veneau în fiecare zi.

Polonia era de-acum strivită. Cavaleria poloneză nu rezistase prea mult în faţa tancurilor germane, iar cucerirea Varşoviei era o chestiune de zile. în curând, Rusia avea să se alăture Germaniei, decupându-şi la rândul său o halcă din ţară. Dinspre vest, în schimb, nimic demn de semnalat. După declaraţia de război a Franţei şi Angliei, ei bine... *nichts.* Pe străzile Berlinului, omul de rând începuse să vorbească despre *Sitzkrieg* (războiul aşezat), în opoziţie cu *Blitzkrieg,* faimoasa strategie a războiului-fulger...

Simon lăsă deoparte ziarul şi începu să se gândească, pufăind din trabuc, la cea mai recentă ipoteză a lui Beewen. Un ucigaş ţigan. O răzbunare cu substrat etnic... Simon nu avea o opinie concretă. Ancheta aceasta îi făcuse ţăndări întreaga existenţă. încă nu digerase pe deplin evenimentele ultimelor săptămâni haotice... Nu ştia cât timp avea să dureze convalescenţa sa mentală. Câte luni, sau câţi ani avea să-i ia până când va asimila pe deplin tot ce se întâmplase? Dar, la urma urmei, chiar şi de asta îi păsa prea puţin...

Contau doar visele sale. Din acest punct de vedere, revenise la primele iubiri. Dormea bine, iar asta însemna că visa mult, dar nu vise cu Josef Krapp şi vălul de pe chipul lui mutilat, nici cu Kurt Steinhoff şi aparatul lui de fotografiat. Asta i se părea cu adevărat interesant. Evenimentele de-o violenţă nemaiîntâlnită care îl bântuiau în timpul zilei nu-i tulburau niciodată odihna nocturnă. Inconştientul, în toată complexitatea sa, nu folosea acest material pentru a se exprima, căci avea altceva mai bun de făcut. îşi avea propriul limbaj şi îşi alegea vocabularul propriu: fragmente de viaţă, detalii nesemnificative în aparenţă, scenete simbolice...

— Simon.

Psihanalistul tresări, iar scrumul trabucului i se scutură pe tricoul alb.

— *Scheifie*|

Se întoarse şi-o descoperi pe Minna, într-un halat de baie.

— Te caută cineva.

— Pe mine?

Simon era deja în picioare, felicitându-se în gând pentru ţinuta îngrijită pe care o alesese. îi veni în minte un citat din Baudelaire: „Un dandy trebuie să trăiască şi să doarmă în faţa oglinzii".

— E o femeie, adăugă Minna, îndreptându-se spre trepte. O să-ţi placă.

Un minut mai târziu, Simon era la intrare, pieptănat, strălucitor,
imaculat. Era gata să se-aprindă.

Cea care se afla în faţa lui era, fără îndoială, cea din urmă persoană pe care se aşteptase să o vadă. Magda Zamorsky, cu ochelari negri şi părul alb. O frumuseţe ireală.

132.

Se plimbau acum prin grădina vilei. Simon, care detesta tot ce ţinea de natură, era pentru prima oară aici. Aşa se face că, până în acel moment, nu avusese habar că în capătul îndepărtat al parcului se înălţa o seră şi nici că aleile mărginite de tufe de liliac şi hortensii duceau spre un mic lac. Insectele bâzâiau, păsărelele ciripeau, totul emana o bucurie indiferentă care îi îngheţa sângele în vine.

— Cum m-ai găsit?

— E simplu: am fost la cabinetul tău. Am stat de vorbă cu portarul, care, ca toţi *Blockleiterii* din Berlin, s-a arătat dispus să-mi vândă informaţii. Aşa am obţinut numărul de înmatriculare al maşinii cu care ai plecat atunci când ţi-ai recuperat costumele.

— Şi, pornind de la un simplu număr de înmatriculare, ai reuşit să afli adresa?

Magda râse.

— N-a fost nevoie decât de un singur telefon.

Uneori, Simon uita cine ce era cu adevărat. Pentru Magda Zamorsky, obţinerea unei astfel de informaţii n-avea cum să fie prea dificilă.

Profită de un răgaz de tăcere pentru a o privi cu coada ochiului. în soarele dimineţii, părul ei prea blond părea că se destramă în fire ultrafine. Ochelarii negri îi ascundeau ochii de culoarea perlei şi sprâncenele ciudate, ce-i amplificau farmecul. Expusă vederii rămânea doar partea inferioară a feţei, de-o fineţe ce-ar fi topit chiar şi o inimă de piatră.

Purta o rochie uşoară, deschisă la culoare, pe care lui Simon i-ar fi fost dificil să o descrie, căci modelul părea să-i fi fost inspirat de însuşi soarele.

— E drăguţ din partea ta că ai venit să mă vezi.

Ea îi aşează cu blândeţe o mână pe umăr.

— Te-ai pensionat sau ce s-a întâmplat?

— Zilele mele în calitate de psihanalist erau numărate.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Habar n-am. Cine ştie? Poate c-am să fiu mobilizat.

Ideea însăşi era de-ajuns ca să-l împietrească de spaimă.

Fără să se oprească, Magda scotoci în poşetă şi scoase un pachet de ţigări, îşi scoase o ţigară şi-l servi şi pe Simon, care o refuză. Abia îşi stinsese trabucul.

îşi scoase bricheta din buzunar şi-i aprinse Magdei ţigara, o Lucky Strike. Marca americană nu trecu neobservată: niciun conflict şi nicio frontieră nu puteau sta în calea Magdei Zamorksy atunci când voia să-şi
satisfacă plăcerile.

Vreme de-o clipă, ea îi reţinu mâna, observându-i pansamentul.

— Ce-ai păţit?

— M-am rănit în timpul mutării.

Ea se întoarse şi arătă spre vila în stil Bauhaus.

— Şi cum de-ai aterizat tocmai aici? Te descurci de minune, în continuare. Baroneasa von Hassel, chiar aşa?

Râse, iar spaţiul din jur se umplu de lumină: în vocea ei, în păr, în aer...

— E o veche prietenă, spuse Simon, pe un ton de scuză. O cunoşti?

— O ştiam doar după nume, nu suntem din aceeaşi generaţie. Dar am întâlnit-o când am sosit. E foarte frumoasă!

Pe lângă tine, e ca un gândac ascuns sub o piatră, fu cât pe-aci să-i răspundă, dar reuşi să se abţină.

Simon se întreba ce voia frumuseţea aceasta de la el. în cele din urmă, vizita asta era stranie, ba chiar de-a dreptul neliniştitoare.

— Am venit ca să vorbim despre Doamnele de la Adlon, reluă ea, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Vă mai întâlniţi? întrebă el, inocent.

— Nu. Eu, în orice caz, nu m-am mai dus pe-acolo.

— Nici eu, spuse el, sperând să închidă astfel subiectul.

— M-am interesat însă despre Susanne Bohnstengel şi Margarete Pohl.

Simon tresări. Genul ăsta de discuţie era de aşteptat să apară la un
moment dat. De-acum însă, aceasta nu mai era problema lui.

— Am o prietenă care şi-a petrecut toată luna august la Sylt, continuă ea. E genul de persoană foarte mondenă...

— Şi?

— Mi-a spus că nu s-a întâlnit cu niciuna dintre ele. Dar noi ştiam că ele-s acolo, nu-i aşa?

— N-am idee.

— Cât despre Leni, nimeni nu ştie unde este.

Simon nu-i răspunse.

— Dacă o mai adăugăm şi pe Greta...

El se baricadase în tăcerea lui, ca un crab în cochilie.

— Sunt moarte, nu-i aşa?

Ajunseseră în faţa serei. Simon văzu reflexia siluetelor lor pe peretele de sticlă ranforsată. Chiar şi lângă această femeie care nu avea mai mult de un
metru şaizeci, tot ca un pitic se simţea.

— Ce-ţi veni să spui una ca asta? replică el, încercând să câştige timp.

— De câţiva ani încoace se moare foarte uşor la Berlin... Ei, sunt sau nu moarte?

— De unde vrei să ştiu eu?

— La ultima noastră întâlnire de la club, ai pus întrebări despre ele. Tu erai cel care pornise un soi de anchetă.

Simon îşi simţea gura uscată, în asemenea măsură încât limba i se lipea de cerul gurii.

— Dacă-ţi aduci aminte, chiar eu te-am lămurit în privinţa simpatiilor lor politice. Liturghia de seară de la Kampen, mai ştii?

Psihanalistul era leoarcă de sudoare, tricoul i se lipea de spinare de parc- ar fi fost un mop ud. Brusc, simţi că era sătul de toate şaradele, care, la urma urmei, nu foloseau la nimic,

nimănui.

— Da, sunt moarte, rosti el, sec. Au fost ucise.

— Cine le-a ucis?

— Habar n-am.

Prima minciună. *Doar dacă nu cumva...*

— Au fost crime obişnuite sau eliminări cu substrat politic?

— Ţi-am spus, nu ştiu nimic.

A doua minciună.

— A avut vreo legătură cu faptul că erau însărcinate?

Simon o privi pieziş. Era limpede, Magda ştia o mulţime de lucruri. De unde scotea toate aceste informaţii? Cu pielea ei diafană, cu ochelarii negri şi buzele sângerii, părea o Pythie misterioasă.

— De fapt, ce vrei de la mine? întrebă el, iritat.

Ea îi aşeză din nou mâna pe umăr, dar nu mai era doar un simplu gest prietenesc, ci o mângâiere plină de empatie. În ciuda ochelarilor opaci, putea să-i citească bunăvoinţa din ochi.

— Sunt curioasă, asta-i tot, îi răspunse ea într-un târziu, strecurându-şi braţul sub braţul lui. Trăim într-o lume periculoasă, iar izbucnirea războiului e departe de-a aranja lucrurile.

— Nu ştiu nimic, repetă el, încăpăţânat.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi-i vorbi aproape în şoaptă. Simon îi simţea parfumul răspândindu-se-n lumina soarelui. O aromă intimă, onirică şi seacă deopotrivă.

— Voiam doar să ştiu dacă e cazul să-mi fie teamă...

— De ce ţi-ar fi?

— Şi eu fac parte din club.

— Dar n-ai nimic altceva în comun cu aceste femei.

— Fiindcă nu sunt însărcinată?

— Nu eşti nazistă. Nu-i aşa?

Ea izbucni în râs.

— Ar fi chiar bizar să fiu, având în vedere că-s poloneză.

Simon profită de ocazie pentru a schimba subiectul:

— Ai veşti de-acolo? Din Polonia, adică?

— Nemţii sunt pe cale să-mi distrugă ţara. Au început masacrele. Aveau liste pregătite, ştii?

— Cu evreii?

— Nu doar cu evreii. Ucid intelectuali, preoţi, pe toţi cei care i-ar putea împiedica să-i transforme pe polonezi într-un popor de sclavi.

Simon îşi dădu seama, cu oarecare întârziere, că puţin îi păsa de invazia Poloniei. Vedea în sacrificarea acestei ţări doar începutul problemelor pentru germani, genul de probleme care aveau să spulbere terasa de la Kranzler şi aveau să distrugă viaţa confortabilă a berlinezilor.

— Dar tu? Nu mai vrei să pleci?

— Nu ştiu. Frontierele sunt închise.

Kraus nu-şi făcea prea multe griji pentru ea. Atunci când ai o avere de multe milioane de mărci, se găseşte întotdeauna o soluţie.

În cele din urmă, întâlnirea cu Magda se dovedea o dezamăgire. Atunci când o văzuse în cadrul uşii, Simon începuse să viseze frumos. Cea mai frumoasă dintre Doamnele de la Adlon era poate interesată de el. Poate că farmecul său de breloc al damelor sfârşise prin a o mişca şi pe ea.

— Femeile acestea nu erau cele pe care credeai că le cunoşti.

— Mi-ai mai spus asta.

— Ai fost atunci la capela din Kampen?

— Da.

— Deci ştii despre ce vorbesc.

— De acord, erau nişte fanatice.

— Mai mult chiar. Sau mai puţin... nu ştiu. Ce ştiu e că erau nişte persoane rele.

El se opri din mers. Bâzâitul insectelor devenea din ce în ce mai agasant, iar mirosul vegetaţiei îi provoca greaţă. Iar soarele... era ca o bucată de tablă albă care-l izbea în faţă, făcându-l să se clatine.

— Ai venit să-mi povesteşti ceva, declară el, vădit

nerăbdător. Haide, spune-mi.

Ea inspiră adânc, şovăi... Mici manevre teatrale.

— Susanne, de exemplu... Am auzit o poveste înspăimântătoare despre
ea.

— Te ascult.

Magda îşi reluă mersul, conducându-l de braţ la umbra unui stejar înalt. *Bună idee.*

— în urmă cu un an sau doi, soţul ei, Werner Bohnstengel, a dus-o să viziteze un lagăr de deportaţi; istoria n-a reţinut care anume. Susanne a pregătit pentru această ocazie un coş cu mâncare pentru prizonieri şi a luat cu sine şi un mic pistolet. Probabil ai auzit şi tu de arma asta, era un Browning model 1906. Aşa-numitul „revolver pentru doamne".

Simon se miră:

— O armă americană?

— Nu ştii nimic, râse ea, ironic. De ani de zile, armele Browning sunt fabricate de către belgieni.

Căldura, povestea din lagăr, cunoştinţele surprinzătoare ale Magdei în materie de arme de foc... Se refugie, uşurat, la umbra stejarului.

— Soţii Bohnstengel au vizitat lagărul, urmă Magda. Au văzut barăcile deţinuţilor, bucătăria, infirmeria, spălătoria... Au stat de vorbă cu prizonierii, iar Susanne le-a împărţit mâncarea adusă, ca o zână bună. Adusese chiar şi bomboane pentru copii. Râzând, i-a cerut unuia dintre aceştia să închidă ochii şi să deschidă gura. Puştiul s-a supus, iar ea i-a tras un glonte în gură.

Simon revăzu fulgerător în gând chipul Susannei Bohnstengel. Ochii ei migdalaţi, aproape mongoloizi, pometii înalţi şi frumuseţea ei care părea că aţâţă întruna, de-o manieră superioară ceţi reamintea propria banalitate, propria impotenţă.

— Nu cred o iotă din povestea asta.

— Aşa mi s-a povestit.

— îţi dai seama că tocmai mi-ai spus că Susanne Bohnstengel a ucis un copil din simplă distracţie? E neverosimil.

Ar fi fost trimisă imediat la puşcărie.

Magda îl mângâie pe obraz.

— Eşti drăguţ. Şi n-ai înţeles nimic din lumea în care trăim. Ce se întâmplă într-un lagăr rămâne în lagăr. E o zonă în care legea nu are nicio putere. în care oricine are absolut orice drepturi îşi arogă. Viaţa nu mai are nicio valoare. Toţi deportaţii sunt, de fapt, condamnaţi la moarte.

Simon Kraus se înfioră, corpul său reacţionând la unison cu freamătul copacului de deasupra lor. Se crezuse mereu cel mai şmecher, răsfăţatul femeilor, cel care se culca cu cele mai frumoase femei din Berlin, punându- le astfel coarne celor mai puternici bărbaţi germani. însă încornoratul fusese, în tot acest timp, el însuşi. Pacientele sale îi serviseră pe nemestecate diverse aiureli, pretinzându-se sărmane victime ale viselor şi temerilor lor... *Von wegen!* Serios? De fapt, îl manipulaseră, îl păcăliseră, îşi bătuseră joc de el.

Fanatice naziste.

Mame purtătoare.

Iar acum, afla că avusese de-a face inclusiv cu criminale.

Cel puţin, una dintre ele chiar asta fusese.

Susanne Bohnstengel, care cântărea lumea aşa cum ar fi evaluat o servitoare înainte de angajare, cea care se plângea mereu de soţul ei indiferent şi de visele periculoase pe care le avea...

— Dar... de ce-ar fi făcut una ca asta? reluă el, încă neîncrezător.

— Doar aşa, ca să vadă cum e. Azi, linia sacră dintre viaţă şi moarte a fost ştearsă, Simon. Poţi experimenta orice, fără teama de a fi judecat sau pedepsit.

Se apropie de el. De-acum, frumuseţea ei nu mai era doar o desfătare pentru privire. Era un soi de blestem, o vrajă care te frângea, îţi sfârâma integritatea fizică şi morală.

— Suntem ca nişte copii, spuse ea, rezemându-se cu o mână de trunchiul copacului şi apropiindu-se de urechea lui. Trebuie să ne resemnăm cu pierderea inocenţei noastre.

Lui Simon îi venea să-i smulgă ochelarii negri.

— De ce mi-ai povestit asta?

— Ca să nu verşi prea multe lacrimi pe mormântul Susannei.

Ea se dădu câţiva paşi înapoi, fără a ieşi din umbra stejarului, cuprinzându-l întreg cu privirea-i sclipitoare.

— îţi repet, ştiu că anchetezi aceste crime. Nu e nevoie să-mi explici nimic şi, de altfel, nici n-am de gând să îţi cer asta. Voiam să ştii însă ce fel de om era una dintre victime. Şi, crede-mă, nici celelalte nu valorau mai mult.

Ea făcu iar câţiva paşi înapoi, ieşind în plină lumină. în ciuda aşteptărilor, îşi scoase ochelarii de soare. Pleoapele-i fremătară. Sub genele ei date cu mascara, irişii răspândeau reflexe cenuşii. Era mai frumoasă decât toate Doamnele de la Adlon laolaltă, cele vii şi cele moarte deopotrivă.

Simon nu mai înţelegea nimic. Vizita aceasta matinală, frumuseţea ei de- a dreptul ireală, povestea sinistră pe care i-o istorisise... Nimic nu se lega.

— Am să mai vin să te văd, murmură ea. Nu-mi pari din cale-afară de ocupat. Mai am şi alte poveşti să-ţi spun.

O privi îndepărtându-se, cu gura parcă plină de nisip, uitând până şi să- şi ia la revedere. Silueta ei părea că stârneşte valurile unui vânt de vară, mirosind suav a Liberty.

Rămase locului, la umbra stejarului, o bucată de vreme. Ce urmărea femeia asta? Simon mai c-ar fi putut să jure că încerca, pe căi ocolite, să-l determine să reia ancheta.

133.

Numele n-avea importanţă. în ochii lui Beewen, ţiganii aparţineau unei categorii umane unice şi universale în egală măsură. Categoria găinarilor cu păr slinos şi priviri piezişe. Toată copilăria îi fusese dat să tremure de teama acestor nomazi misterioşi care băteau drumurile cu căruţele lor ce scârţâiau cu o stridenţă aparte.

în adâncul sufletului, se temea şi acum de aceşti sălbatici cu unghiile negre, care mâncau came de arici, cerşeau ca să-şi

ascundă bogăţia şi îşi îngropau morţii la marginea drumurilor.

Faptul că, la capătul anchetei privind Doamnele de la Adlon, se vedea confruntat cu vechile lui spaime i se părea oarecum amuzant. Nu credea cu adevărat în pista cu ţiganii, pe care le-o expusese lui Simon şi Minnei doar ca să-i provoace, dar ceva îl împiedica să o ignore cu totul. Ce anume era acel ceva? N-ar fi putut spune exact. Poate că era, pur şi simplu, absenţa unor dovezi directe sau a unui motiv concret care să-l acuze pe Steinhoff.

Prea multe întrebări rămăseseră tară răspuns: ce se alesese de pumnalul nazist? Unde era masca? De ce crimele se petrecuseră de fiecare dat în preajma unor ape? Şi, mai ales, de ce-ar fi vrut un *Stier* precum Steinhoff să-şi recupereze odraslele nenăscute? Dimpotrivă, logica ar fi dictat ca un actor egocentric să-şi dorească să îşi vadă progeniturile crescând: copii perfecţi, crescuţi de marele Reich...

în acea dimineaţă, Beewen îşi spuse că putea să profite de o oarecare libertate în programul său zilnic pentru a săpa niţel în direcţia ipotezei ţigăneşti. Nu mai era un *Totengräber,* dar nu redevenise încă pe deplin un *Hauptsturmführer* însărcinat cu multiple misiuni.

Avea la dispoziţie cel puţin o zi liberă...

Tabăra Marzahn era situată la vest de Berlin. Nu era chiar în oraş, dar nici la periferie. în 1936, în timpul pregătirii Jocurilor Olimpice, autorităţile naziste făcuseră curăţenie. Pe de o parte, trupele SA primiseră ordin să facă să dispară toate lozincile antisemite, fie înscrise pe panouri, fie mâzgălite pe ziduri. Pe de altă parte, străzile Berlinului fuseseră curăţate de tot ce însemnau oameni ai străzii sau nomazi şi, cât ai zice peşte, mii de ţigani se treziseră la Marzahn.

Tot aici erau şi acum.

Nici măcar în calitate de prizonieri ţiganii n-aveau parte de atenţia autorităţilor: „lagărul" lor de concentrare era doar un teren viran înconjurat de sârmă ghimpată, abia păzit. Nicio clădire, niciun fel de infrastructură, nici vorbă de-o infirmerie sau vreun birou. Pur şi simplu fuseseră adunaţi acolo şi atât.

Beewen nu văzuse niciodată atâtea rulote, căruţe cu coviltir şi corturi la un loc. Părea un târg uriaş de vite, unde doar oamenii erau de vânzare, iar marfa nu era tocmai de prima calitate. Ţiganii păreau înghesuiţi de-a valma între cerul murdărit de dârele de fum ale sobelor improvizate şi pământul noroios în asemenea măsură încât nu mai lăsa să-i scape roata vreunei căruţe sau piciorul gol al vreunui puradel mai firav.

Beewen îşi opri maşina la câteva sute de metri distanţă de tabără. Odată cu gradele, îşi recuperase şoferul şi Mercedesul, dar nu voia să atragă atenţia, motiv pentru care, de altfel, venise îmbrăcat în haine civile.

Trecu de gardul de sârmă ghimpată şi îi văzu. Regăsi chipurile întunecate ce-i bântuiseră copilăria şi figurile bocitoarelor care-l tulburaseră cu câteva zile în urmă. Copiii erau goi-puşcă. Femeile, toate cu păr negru şi fuste colorate pestriţ ce arătau ca nişte adunături de zdrenţe, găteau la foc, deasupra vetrelor improvizate. Bărbaţii, pletoşi şi uneori bărboşi, purtau pantaloni prea largi şi cămăşi strânse la brâu şi strâmte pe piept, ca nişte dansatoare. Mai erau şi o grămadă de câini, atât de slabi încât părea că pielea le fusese cusută grosolan laolaltă.

Beewen fu cât pe ce să facă cale întoarsă. Cum ar fi putut să-şi îndrepte bănuielile asupra unor păduchioşi ca aceştia? Făcuse însă drumul până aici, iar Toni Serban era undeva în latrina asta, verificase în prealabil în registre. Avea să meargă până la capăt.

Trecu de poartă tară probleme, arătându-şi insigna de la Gestapo. Gardienii arătau ei înşişi de parcă fuseseră adunaţi din beciurile SS-ului. Nişte indivizi cu uniforme ponosite şi cârpite, arşi de soare şi prostiţi de alcool, care păreau că nu aşteaptă de la viaţă decât schimbul de gardă.

Porni pe prima alee. Scânduri, pneuri, fiare vechi şi, pretutindeni, grămezi de gunoi. Domnea o atmosferă apăsătoare de lehamite şi abandon. O tabără de învinşi care doar supravieţuiau, tară a-şi face iluzii în privinţa viitorului. Ţiganii aceştia nu aveau nimic în comun cu cei din amintirile lui

din copilărie şi taberele lor, unde toată lumea răcnea, cânta, râdea, unde o anumită mândrie răzbătea de sub zdrenţe şi stratul de jeg.

întrebă câteva familii despre Toni. Prin gesturi, însoţite de directive date în romani, i se explică încotro s-o apuce, dar, cum nu le ştia limba, n-ar fi putut spune dacă încercaseră să-l ajute sau să-l rătăcească.

Urmă vreme de un sfert de ceas reţeaua de scânduri care slujeau drept trotuare, astfel încât să nu se scufunde-n mocirlă, şi se pierdu în labirintul de căruţe, mutre bronzate şi vetre cu focuri abia pâlpâind. în trecere, observă felurite detalii: monedele de aur împletite-n părul femeilor, ornamentele sculptate în lemnul căruţelor, viorile, tamburinele şi urşii dansatori, un întreg bazar plin cu saltimbanci nevoit de-acum să-şi ducă viaţa în umbra coviltirelor.

— Hohoho, vere, da' tu ce mai cauţi aici?

Beewen se-ntoarse şi se trezi faţă-n faţă cu Toni, cu ochii lui nisipii şi moaca de câine turbat. Ca în cazul tuturor bărbaţilor de-aici, chipul lui întunecat părea a fi fost schiţat în cărbune, cu o expresie de furie şi amărăciune întipărite veşnic. Doar mustaţa îi conferea un soi de aer bonom, cât să-i îngăduie să se dea prieten cu câte-un *gadjo* până prindea ocazia să-l uşureze de portofel.

Dar acest Toni nu avea prea multe-n comun cu subţirelul despuiat legat de mormanul de cadavre şi nici cu grămada de cârpe însângerate pe care o găsise ulterior la Gestapo. Toni era acum îmbrăcat din cap până-n picioare: pantaloni cu talie înaltă, o eşarfa feminină înfăşurată la gât şi un cuţit la cingătoare. Părea tare mândru de sine acest Toni, în cămaşa lui cu modele argintii.

— Am venit să-ţi pun câteva întrebări.

— Bei o rachie, coaie?

— Merge, mulţumesc.

— Şi o cafea?

Beewen încuviinţă. Fără să vrea, privi în jur, contemplând peisajul mocirlos. Avea impresia că se află într-o deltă a

mizeriei, unde descurajarea era pretutindeni şi nicăieri în acelaşi timp, îmbibată-n rulote şi-n chipurile oamenilor.

— Ce zici, prietene, nu-i aşa că suntem grozav instalaţi aici?

Beewen nu reuşi să-şi dea seama dacă Toni glumea sau chiar era convins că le mergea bine. Ţiganul aruncă o privire ce valora cât o poruncă unei femei al cărei chip era brăzdat de riduri atât de dese şi de adânci încât părea a fi o hartă-n relief a unui râu cu mulţi afluenţi.

— Până-i gata cafeaua, hai să-ţi arăt p-aici.

Beewen îl urmă. în echilibru pe scânduri, se strecurară între două rulote. Şmecheria era să fii atent la picioare, să sari peste bălţile ce străluceau ca nişte cioburi de oglindă şi să eviţi deşeurile şi pneurile vechi care umpleau traiectoria drumului, ca nişte stârvuri.

— Aici sunt neamurile Lovara şi Ciurara, explică Toni. Adică noi, prietene. Vindem cai, îi îngrijim, suntem mai buni cu ei decât cu ai noştri. Coaie, de-aia ne permitem să locuim în rulote! Rulotele-s de bază.

Lucru bizar, SS-iştii nu le confiscaseră caii. Pentru nişte geambaşi, ţiganii din neamul Lovara arătau destul de ciudat. Costume lustruite de uzură, pantaloni cu pense, gulere cu rever larg. O eleganţă de gangsteri, cu sclipiri metalice: cercei, ghiuluri, lanţuri...

— Hai să-ţi mai arăt oarece...

Se îndepărtară de zona rulotelor, apropiindu-se de un luminiş acoperit de corturi din pânză groasă, cu dungi negre şi roşii, cârpite la greu.

— Ăştia-s căldărarii.

Bărbaţii de-aici purtau bărbi lungi şi pălării mici, în formă de clopot.

Aveau pe piept coliere groase, iar femeile purtau broboade roşii de sub care se ivea câte-o pereche de cozi lungi împletite, lucioase, ca nişte şiraguri de perle negre.

— De ce au mâinile verzi? întrebă Beewen.

— E de la *zalzaro,* prietene, acidul pe care-l folosesc ca

să prelucreze metalul. Căldărarii-s ceea ce le spune numele, fac căldări şi ceaune. Niciun mister la mijloc, coaie! Fier, zinc, cupru, spune ce vrei, iar ei ţi-l lucrează. Haide, prietene.

Părăsiră această parte a taberei şi se îndreptară spre o altă zonă, plină de căruţe cu coviltire din pânză cenuşie. Laturile de lemn ale căruţelor era sculptate atent, cu linii, torsade şi arabescuri în stil arab, sau cel puţin cu acesta le asemănă Beewen. Toate femeile erau înveşmântate în negru, iar bărbaţii, cu feţele de culoarea scoarţei de salcâm, purtau mustăţi lungi şi pălării cu boruri largi.

— Ăştia-s Sinti. Nomazii, dacă preferi. Vin din sud, nici dracu' nu-i înţelege ce vorbesc. Nişte sălbatici. Nu se căsătoresc niciodată, m-auzi? Niciodată! Bărbatu' îşi răpeşte nevasta şi gata. Dar după aia, femeia e aia care porunceşte-n casă. Sălbatici, cum ziceam...

Beewen nu venise aici pentru a afla inventarul diverselor caste din tabără. Toni păru să se fi prins că oaspetele său se cam săturase, aşa că-l bătu pe umăr şi porniră în direcţia din care veniseră. Pe drum, gestapovistul riscă totuşi o întrebare:

— De ce-s atâtea femei şi atâţia copii aici?

Toni râse scurt, aproape la fel de vesel ca o lovitură de sabie-n coaste.

— De anu' trecut încoace vin mereu şi mai iau din bărbaţi, prietene.

— Si unde-i duc?

— [iv] În lagărele de muncă. Zice că munca te eliberează, vere! Da' mă lipsesc de aşa libertate. Să crăpi cu mutra-n pietriş şi oasele făcute fărâme...

Scuipă în ţărână şi-şi şterse cu dosul mânecii gura strâmbată a dispreţ.

— Şi-apoi, să port şi-un triunghi negru pe piept?

Acesta era simbolul ales de nazişti pentru marginali şi asociaţi. Beewen avusese ocazia să vadă ce scria în ordinele de transfer pentru Oranienburg- Sachsenhausen. Formularea de acolo nu îngăduia interpretări ambigue: „eliminare prin

muncă”.

Lângă rulota lui Toni, câţiva ţigani se strânseseră în jurul focului. Unul dintre aceştia era un bătrân îndesat într-un fotoliu scâlciat; ţinea în mână un cub de zahăr pe care, din vreme în vreme, îl înmuia în alcool şi-l sugea. Un alt bărbat folosea nişte foaie vechi pentru a înteţi focul. Mai mulţi puradei se ciondăneau în jurul unui ceaun, mâncând cu mâinile, pe care apoi şi le ştergeau în plete.

Beewen observă un detaliu care îl înduioşă: nişte adolescente găsiseră cine ştie pe unde nişte pigmenţi şi îşi vopseau unghiile cu ajutorul unor fire de iarbă.

— Asta-i *kumpania* noastră...

— Adică?

— Familia noastră, prietene. Fraţi, veri, unchi, tot tacâmul.

— Şi cu ceilalţi? Căldărarii? Nomazii? Nu vă mai încăieraţi?

— E legea la mijloc, prietene. Legea...

— Care-i legea asta?

Toni avu un gest de fachir, un soi de unduire din şolduri, cu mâinile desfăcute şi ochii holbaţi.

— Legea spune că suntem toţi mână-n mână. Noi, călătorii, suntem fraţi cu toţii. Asta ne e viaţa, ăsta ne e adevărul: noi suntem bărbaţii...

Toni sfârşi prin a se aşeza pe o ladă întoarsă cu fundul în sus, închizând cercul din jurul vetrei. Puradeii îşi continuau ciorovăiala, iar bătrânul cu cubul de zahăr stătea să aţipească. Beewen căută din priviri ceva pe care să se aşeze, dar nu găsi nimic. Toni îi trase un picior somnorosului, acesta se rostogoli din fotoliu, se ridică şi plecă bombănind. Beewen îi luă locul în fotoliu, care se afundă cu vreo douăzeci de centimetri sub greutatea sa.

Femeia cu faţa ridată îşi făcu apariţia cu un ibric în mână. Trăsăturile ei păreau sculptate în piele neagră. Buzele îi erau doar o tăietură, iar ochii machiaţi cu khol păreau două găuri adânci.

Femeia îi tumă cafeaua într-o cană de tablă. La fiecare mişcare a ei se auzea un concert de clinchete, un sunet de feerie orientală produs de cerceii mari, de coliere şi monedele aurii împletite în păr.

Beewen era fascinat. Aici, în cloaca asta noroioasă, gustul acestor oameni pentru tot ce strălucea supravieţui se. Important era să sune. Apetenţa lor pentru lux, eleganţa şi refugiul în sclipiciul acestor obiecte derizorii, dinţii de aur, toate astea contrastau violent cu carapacea lor tuciurie. Cochetării de coţofană hoaţă.

— Bun, spuse Toni după ce sorbi o gură de rachiu. Spune-mi ce întrebări

ai.

— Atunci când un ţigan ucide, îşi va descălţa întotdeauna victima. Asta mi-ai spus data trecută.

— Poate că mai sunt romi care nu fac asta, prietene, dar la neamul Lovara de dincoace de Dunăre aşa se face. în felul ăsta, fantoma mortului, mulo, nu se mai poate întoarce în vise.

Beewen tresări.

— De ce tocmai în vise?

— Prietene, visele-s teritoriul *mulo.* Când moare careva, se-ntoarce mereu atunci când dormi. De-aia i se dă numele mortului primului prunc care se naşte. în felul ăsta, nu se mai poate întoarce. Da' dacă omori pe careva, nu mai merge aşa. Şmecheria cu numele nu mai funcţionează. Aşa că nu-ţi rămâne decât să-l descalţi.

Omul de marmură se arăta victimelor sale în vis, înainte de-a le ucide. Era oare vreo legătură cu credinţele ţiganilor?

Beewen scutură din cap. începea să o ia razna.

— Imaginează-ţi un *Zigeuner* care ar ucide nişte femei din înalta societate nazistă. Ce părere ai? întrebă el, totuşi.

Toni scuipă.

— Sigur n-aş merge să plâng la mormântul lor.

— De acord, am priceput asta, dar de ce ar face ţiganul acela una ca asta?

Toni răspunse tară nicio ezitare:

— Ca să se răzbune, prietene.

— Să se răzbune pentru ce?

Toni izbucni în râs. Avea dinţi albi, strălucitori, dinţi de ghepard.

— Vere, chiar nu-ţi dai seama?

— Naziştii vă tratează ca pe nişte câini, ştiu, dar de ce s-ar răzbuna respectivul tocmai pe nişte femei? De ce n-ar ucide un demnitar nazist, mai degrabă? De pildă, un şef de la Biroul de igienă rasială.

Toni se aplecă şi-şi rezemă antebraţele pe genunchi. Apucă o bucată de lemn din foc şi-o îndreptă spre Beewen.

— Prietene, poate că femeile alea au ceva ce nouă ne-a fost furat.

— Ce anume?

— Vere, ele pot să facă copii.

Handicapaţii, cei cu boli ereditare, asocialii (care, după definiţia şefilor NSDAP, erau ei înşişi suferinzi de o boală congenitală) fuseseră cu toţii sterilizaţi.

Printre aceştia, ţiganii erau cap de listă.

— Vere, continuă Toni, trebuie să pricepi cum stau lucrurile: ne-au omorât, dar ne-au lăsat în viaţă. Ne-au despicat burţile, dar suntem încă aici. Şi, în fiecare zi, noi trebuie să retrăim chestia asta, vere, moartea noastră, faptul că ne-au făcut sterpi. Dacă împiedici un rom să facă copii, vere, e ca şi cum i-ai tăia drumul. Nu mai avem viitor, doar ne retrăim în fiecare dimineaţă moartea.

Doamnele de la Adlon erau însărcinate atunci când fuseseră ucise. Pruncii nenăscuţi le fuseseră smulşi din burtă. Un gest turbat, dictat de furie şi disperare.

Brusc, Beewen îl întrebă:

— Ştii să înoţi?

— Aoleu, nu, vere. Apa-i pentru peşti.

în acel moment, abia atunci, Beewen înţelese ce anume îl determinase să vrea să-l revadă pe Toni. Detaliul decisiv îi reveni în minte, fulgerător.

— La Gestapo, în arest, mi-ai spus aşa: „Ştiu de ce îngroapă ăla pantofii fetelor alea patru pe care le-a ucis...” De unde-ai ştiut c-au fost patru victime?

Rânjetul de pe chipul lui Toni era ca o flacără, precum cele care se zvârcoleau sub ceaun, în vatră.

— Noi romii ştim o grămadă de lucruri despre *gadjo,* noi...

Ţiganul nu avu răgaz să-şi termine vorba. Beewen îl apucase de gulerul cămăşii, făcând să-i sară câţiva nasturi.

— Să nu-ţi baţi joc de mine! răcni el, strângându-l de gât pe Toni cu o singură mână. De unde-ai ştiut treaba asta?

Toni se eliberă din menghina mâinii neamţului cu un gest

fluid şi fără drept de apel. Era felul lui de-a fixa regulile jocului: de la egal la egal.

— Calmează-te, vere. Discutăm ca între bărbaţi.

Beewen îşi vârî mâinile-n buzunare, ca să nu mai fie ispitit să-l ia de gât.

— Ascultă-mă bine, reluă ţiganul. Noi, călătorii, aşteptăm răzbunarea
asta de ani de zile. Fără milă, coaie. Naziştii trebuie să
plătească.

— Răspunde-mi la întrebare: de unde-ai ştiut că sunt patru victime?

Toni se retrase, tară să se ridice de pe ladă, de parcă şi-ar fi strâns într-un
năvod tainele.

— VORBEŞTE!

Ţiganul se aplecă din nou spre foc. Pe chip îi dansau reflexiile portocalii, în vreme ce soarele alb îi căuta păduchii în coama neagră.

— E foarte simplu, prietene. Ştiu cine le-a omorât pe gâsculiţele tale.

— îţi baţi joc de mine.

— Crede-mă. Sau nu mă crede. Alegerea e a ta.

Rotiţele din mintea lui Beewen se roteau cu o viteză ameţitoare. Era un delir, o halucinaţie. Dar nu putea să ignore o astfel de posibilitate, oricât de mică ar fi fost ea.

— Te-ascult, murmură el, cu răsuflarea tăiată.

— Şi eu ce primesc în schimb?

— Vrei haine? Mâncare?

— Acum tu eşti cel care-şi bate joc de mine.

Gestapovistul explodă:

— Păi ce vrei? Vrei bani?

— Vreau să mă scoţi de aici.

— Cum?

— Scoate-mă de aici, prietene, şi am să-ţi spun absolut tot ce ştiu.

— Dar ai tăi? Vrei să-i laşi aici?

Un zâmbet cu toţi dinţii.

— O să mă descurc eu cu ai mei. Noi ne pricepem s-o luăm din loc.

— Dar poţi ieşi de-aici când vrei! Tabăra asta abia dacă e păzită.

— Nu, şmechere, eu vorbesc de ieşit pe poarta principală, cu acte în regulă. Vreau să mă pot întoarce la ai mei, în Silezia.

— Va trebui să mă gândesc la asta.

Fără vreun alt cuvânt, Beewen se ridică şi porni, cu paşi mari. De fapt, asta-i fusese intenţia iniţială, dar în realitate se bălăbăni lamentabil de pe-un picior pe altul, încercând să-şi păstreze echilibrul, până ce reuşi să ajungă la scândurile înşirate de-a lungul aleii ce ducea spre ieşirea din această cloacă.

în drum spre poartă, cu capul vâjâindu-i de durere, se încrucişă cu un bărbat scund care nu era nici ţigan, nici dintre gardieni. Uscat şi cocârjat ca un animal de povară, individul căra în spinare un sac ce părea mai greu decât propria-i greutate.

Beewen remarcă imediat gulerul alb ce-i strângea gâtul. Un preot printre ţigani? De ce nu? Locul ăsta nu era un lagăr de concentrare şi niciunul de muncă.

— îmi cer scuze, părinte.

Se dădu înapoi pe scândură până când găsi un loc mai puţin noroios şi se dădu deoparte pentru a-l lăsa pe preot să treacă.

— Mulţumesc, fiule! îi spuse acesta, cu o voce de bas marcată de un guturai.

— Ce le-aţi adus acolo? întrebă Franz, curios.

Preotul râse, cu un aer de modestie afectată care-l irită pe Beewen. în mintea sa, nu era nimic mai fals decât un preot care ierta tot, dar nu tolera nimic.

— O nimica toată. Nişte mâncare şi haine.

Clătină din cap, dezaprobator.

— Sărmanii oameni sunt ţinuţi aici şi nu li se asigură absolut nimic.

— îi cunoaşteţi bine?

— Pe cine?

— Pe ţigani.

— Mă ocup de ei de mai bine de douăzeci de ani. Pe drumuri, pe sub poduri, prin păduri, i-am regăsit întotdeauna.

Bărbatul avea spre cincizeci de ani, dar părul îi era pe de-a-ntregul negru încă, o coamă demnă de un apaş. Pe vârful nasului purta o pereche de ochelari groşi ce păreau că-i trag întreaga faţă înainte, aşa cum trage un atelaj de căruţă. Dar cel mai mult ieşea în evidenţă gâtul lui lung, ca de struţ, cu un măr al lui Adam proeminent.

Beewen se gândi puţin. în privinţa lui Toni nu luase încă o hotărâre. Dar nu avea de gând să abandoneze o potenţială pistă. Trebuia să sape, să afle mai multe despre acest neam Lovara.

Iar preotul reprezenta o bună ocazie de a afla mai mult, pe dată. în situaţia asta, era gata să recunoască că Dumnezeu însuşi i-l scosese în cale pe popă.

Din reflex, îşi scoase legitimaţia de la Gestapo. N-avea chef de conversaţii prieteneşti.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări.

— Am putea discuta peste câteva ceasuri? Trebuie să le duc prietenilor mei sacul ăsta.

„Prietenii mei”? Nişte muribunzi cărora le ducea din când în când nişte zdrenţe şi ceva mâncare veche, pentru ca, de cum revenea la casa parohială, să se ghiftuiască în numele bunului Iisus?

Beewen îşi înfrână proasta-dispoziţie şi se strădui să zâmbească, ba chiar se înclină, de parcă însăşi amărăciunea sa ar fi decis să capituleze.

— Bineînţeles.

— Vino să mă vezi la parohie mai către seară. Biserica Heiligen Petrus, în cartierul Moabit.

135.

Minna începuse să se sature până şi de alcool. Gustul greţos de zahăr şi de fructe, arsura care nu mai reuşea să ardă nimic, greaţa care-i urca din fundul gâtului... Era bolnavă şi se simţea anesteziată de parfumurile prea puternice, prea grele. Despre bucuriile beţiei nici nu merita pomenit. De prea multă vreme, Minna bea doar ca să se ameţească. Nici veselă, nici tristă, căuta absenţa, detaşarea, un soi de nirvana de şanţ.

Atunci când Beewen revenise la vilă, spre sfârşitul după-amiezii, abia dacă înţelesese ce voia acesta de la ei. Grăbit şi exaltat, SS-istul le ordonase să se îmbrace: noua sa pistă începuse să dea roade. Niciunul dintre ei nu reacţionase: Simon zăcea la soare pe un şezlong, iar Minna era trântită pe-o canapea, căreia nici măcar nu se ostenise să-i scoată husa de protecţie.

Beewen se înfuriase şi răcnise de răsunase întreaga vilă; pereţii de beton armat şi spaţiile largi conduceau bine sunetul. Simon şi Minna consimţiră în sfârşit să se urnească. Gestapovistul părea entuziasmat de povestea cu ţiganii. îi aruncase un sacou lui Simon şi îi poruncise Minnei să se îmbrace ceva mai decent, căci ea era în costum de baie.

Se aflau acum în inima cartierului muncitoresc Moabit, lângă o capelă mizerabilă. Scundă şi lată, într-o stare apropiată de ruină, biserica părea că fusese sigilată de autorităţi: cele două uşi grele de la intrare erau legate una de alta cu sfoară groasă. La baza zidurilor crescuseră buruieni, iar ferestrele erau acoperite cu cartoane, în locul vitraliilor în rame plumbuite.

Această bisericuţă era o imagine-simbol a indiferenţei, dacă nu chiar a ostilităţii pe care naziştii o nutreau faţă de credinţa creştină. Sub cerul Berlinului nu era loc pentru doi Dumnezei. Catolicii şi protestanţii trebuiau să urmeze o singură regulă pentru a supravieţui: să nu facă prea multă gălăgie. Să-nchidă gura şi ochii atunci când erau sterilizaţi ţiganii sau erau eliminaţi evreii.

în interior, biserica avea aceeaşi înfăţişare de epavă. Lumina lipsea. Stranele păreau că se sprijină unele-ntr-altele pentru a nu cădea. Lumânările erau înfipte în găleţi umplute cu nisip. De-a lungul zidurilor umede erau înşirate schele şubrede, în plin proces de putrezire. în aer plutea un miros de tencuială umedă şi salpetru, de parcă timpul, delăsarea şi abandonul se preschimbaseră, încet-încet, în pete de mucegai.

Minna zări câteva enoriaşe care se rugau în tăcere. Capela asta n-avea nevoie de fresce care să ilustreze drumul crucii pe Golgota; era ea însăşi un drum al crucii, o agonie care provoca durere privitorului.

Ieşind din altar, un preot le veni în întâmpinare.

— Nu-i chiar Ludwigkirche, dar Hristos însuşi a propovăduit smerenia, glumi el.

Minna surâse, îngăduitoare. Un fâlfâit de aripi le atrase atenţia. Erau porumbei, descoperiseră probabil vreo gaură în acoperiş, iar acum traversau balconul corului.

Beewen făcu prezentările.

— Să mergem în prezbiteriu, propuse preotul.

înaintară pe aleea centrală. în afară de mirosul de umezeală, Minna percepu o vagă aromă de tămâie. Acest detaliu avu darul de-a o linişti. în copilărie îi plăceau la nebunie acele mirosuri arse pe care le asocia cu tihna oferită de-o liturghie, cu un psalm cântat, cu aroma răspândită din cădelniţă...

în sfârşit, opinia Minnei despre această biserică începea să se schimbe. Lumina fructată a amurgului ce se infiltra prin crăpături în această ruină era salvarea de care avea nevoie acest decor. Nava bisericii era scăldată într-o limpezime de icoană misterioasă, precum comoara din adâncul unui mormânt.

Intrară într-o sală mare, cu pereţii văruiţi şi având drept mobilier doar un dulap şi-o masă ţărănească.

Preotul cel mărunţel îi invită să se aşeze în jurul mesei. Gârbov ca un şcolar aplecat deasupra lucrării de control, uscăţiv, acesta purta o sutană de- o curăţenie îndoielnică şi ochelari cu lentile mari, cât nişte inele olimpice. Capul părea a-i fi crescut la capătul gâtului lung ca o floare de cactus şi îşi ţinea

mereu mâinile împreunate, de parcă s-ar fi rugat tară încetare, sau poate ca un om care se bucură la ideea unei mese copioase.

Minna nu ştia ce să creadă despre noua pistă descoperită de Beewen. SS- istul refuzase să le explice mai mult. Nu insistase: constata că Beewen ajunsese să sufere, exhibând simptomele specifice unei nevroze obsesive. Nu o deranja acest lucru, căci ea însăşi, dar şi Simon, sufereau de exact aceeaşi afecţiune mintală.

— N-am să vă ofer nimic de băut, zâmbi preotul, instalându-se în capul mesei. Am doar nişte vin de liturghie, şi nici acela nu-i prea mult.

De-abia se aşezase, când Beewen se hotărî să pornească la atac, tară vreo introducere sau un preambul. Rosti o întrebare ce părea a fi fost scoasă din pălărie, aleatoriu, dintr-o mulţime de alte întrebări la fel de malefice:

— Ştiţi cum sunt sterilizaţi ţiganii?

136.

Preotul tresări uşor, apoi zâmbi, plecându-şi ochii. Nici el nu părea a fi omul care să piardă timpul cu politeţurile.

— Autorităţile germane i-au luat pe ţigani în colimator de foarte mult timp, cu mult timp înainte de venirea naziştilor la putere, încă de pe timpul lui Wilhelm al II-lea, aceştia erau înregistraţi. S-a făcut un recensământ, cu colectarea de date antropometrice, cu scopul de a avea o evidenţă a fiecărei *kumpania* de pe teritoriul şi drumurile Germaniei. Acest prim proiect de catalogare a premers planurilor de eliminare. Naziştii au mers mai departe şi au trecut la acţiune, prin promulgarea legilor rasiale de la Nürnberg şi chiar mai devreme, prin decretarea sterilizării forţate din 14 iulie 1933. Potrivit noii ideologii, sterilizarea asocialilor, a paraziţilor din societatea germană, era necesară, pentru a împiedica înmulţirea lor.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, îl întrerupse Beewen.

Cum sunt sterilizaţi?

— Tehnicile chirurgicale cele mai frecvent folosite sunt legarea trompelor uterine la femei şi ligatura canalului deferent la bărbaţi, ceea ce se cheamă vasectomie. Uneori se extirpează uterul. Toate astea se practică în condiţii sinistre, total neigienice şi doar cu o anestezie superficială.

— Mai sunt practicate şi alte metode?

— Se fac cercetări şi experimente în domeniu, da. Există cineva care a lucrat mult în domeniu. L-am întâlnit pe respectivul... medic. Am vrut să pledez cauza ţiganilor în faţa lui, dar...

— Cum se numeşte?

— Mengerhâusen.

— Ernst Mengerhâusen?

— Îl cunoaşteţi? E un cercetător strălucit, dar mintea lui a luat-o pe o pantă... nedorită. Unele dintre lucrările sale au permis nişte progrese extraordinare în domeniul fertilităţii, dacă nu mă înşel. Dar e un nazist fanatic. întreaga lui cunoaştere e îndreptată împotriva speciei umane. Acum, ceea ce îl interesează e sterilizarea...

Aşadar, monstrul roşcat era prezent în peisaj...

— După părerea lui, intervenţiile chirurgicale durează prea mult, continuă preotul. A demonstrat că expunerea prelungită la razele X sau la radiu provoacă, pe lângă alte efecte, sterilitatea. După ce a supus mai multe ţigănci acestui tratament, le-a ucis şi apoi le-a prelevat ovarele pentru analize. într-adevăr, ţesuturile arse fuseseră distruse.

— Sunteţi convins că e adevărat ce spuneţi?

— Ştiu toate astea de la un medic care a asistat la aceste experimente. Iar cruzimea acestui protocol s-ar potrivi cu personalitatea lui Mengerhâusen. I- am citit eu însumi unul dintre proiecte...

— Cum de aţi avut acces la el?

— E destul de greu de crezut, explică preotul, dar în calitate de specialist în problemele romilor mi s-a cerut o opinie privind fezabilitatea

unui anumit... protocol. Naziştii n-au ştiut şi nu ştiu care îmi sunt convingerile.

— Despre ce era vorba?

Preotul, care istorisea aceste orori cu o voce gravă, de bas, tăcu câteva clipe.

— Nu-s tocmai cele mai frumoase amintiri...

— Vă rog, părinte. E foarte important.

Preotul trase aer în piept şi începu:

— Folosind tehnologia cu raze X, Mengerhâusen spera să poată steriliza ţiganii pe bandă rulantă, cum ar veni. Desenase un plan pentru nişte ghişee administrative echipate cu valve de iradiere. Ţiganii care veneau la ghişeu pentru a completa nişte documente sau pentru a răspunde la întrebările unui funcţionar ar fi fost astfel expuşi, tară să ştie, unui flux foarte puternic de raze X. După spusele lui Mengerhâusen, un singur astfel de ghişeu ar fi putut steriliza până la două sute de persoane pe zi. Cu douăzeci de instalaţii de acest tip, până la patru mii de persoane...

Minna digera în tăcere cuvintele preotului. Nebunia creierelor celui de Al Treilea Reich impunea un soi de admiraţie, dar în sens contrar. Tot mai josnic, tot mai întunecat, asta părea să fie deviza Reich-ului.

— în ce stadiu se află acum acest proiect?

— Nu ştiu, n-am fost ţinut la curent. La vremea respectivă mi-am asumat curajul de a mă opune unor astfel de... manevre. Dar părerea unui preot nu contează. Fără îndoială, asta mi-a şi salvat viaţa.

Cu coada ochiului, Minna îl observa pe Beewen. Putea să-i intuiască traiectoria gândurilor: cu cât se lungea lista atrocităţilor la care fuseseră supuşi ţiganii, cu atât se contura motivul crimelor: răzbunarea.

— După părerea dumneavoastră, câţi ţigani au fost sterilizaţi?

— Greu de spus. Sute. Poate chiar mii... Am senzaţia că ritmul sterilizărilor a încetinit.

— De ce?

— în loc să-i sterilizeze, SS-ul a decis să-i elimine pur şi simplu. Asta ar explica transferarea bărbaţilor în taberele de muncă: vor să-i ucidă prin epuizare. De altfel, din câte am auzit, Mengerhâusen însuşi pare să fi trecut la alte proiecte.

Beewen, Simon şi Minna schimbară o privire: cunoşteau „operele" recente ale doctorului. Una dintre ele se numea *Gnadentod* (uciderea din milă), iar cealaltă *Lebensborn* (fântânile vieţii). Omul de ştiinţă era departe de a se plictisi.

— Cum au reacţionat ţiganii la politica de sterilizare?

— Ca întotdeauna, cu fatalism. Şi-au acceptat soarta.

— Doar atât?

Preotul plescăi din buze, ca şi cum ar fi întors pagina unei cărţi.

— Pentru ei, întemeierea unei familii e însuşi sensul vieţii. Când îi împiedici să aibă copii, îi distrugi. Prietenii mei care au fost „Operaţi" miau spus adesea: „Suntem ca nişte copaci fără fructe" sau „Suntem în viaţă, dar suntem deja morţi". Ţiganii au o zicală: „Casa fără copii e ca cerul fără stele".

— Credeţi că aceste persecuţii ar putea provoca o răzbunare?

— Din partea ţiganilor? Bineînţeles. Dar cum ar putea să o pună în practică? Şi împotriva cui?

— Mengerhâusen.

Preotul clătină din cap.

— Doctorul e practic inaccesibil. Mai ales pentru un *Zigeuner*.

Beewen părea că înregistrează răspunsurile, dar nu voia să renunţe la
ideea sa fixă:

— Aţi asistat vreodată la vreo scenă care ar fi putut să tulbure mintea unui ţigan în asemenea măsură încât să fie dispus să recurgă la crimă pentru a se răzbuna?

— Glumiţi?

— Vi se pare că glumesc?

Preotul oftă scurt.

— Am văzut femei cu vintrele şi spinarea nenorocite de radiaţii. Am văzut bărbaţi cărora părţile genitale li s-au cangrenat şi s-au desprins de scrot. Alţii au dezvoltat peritonite, au murit pradă febrei şi unor accese de vomă teribile. îmi amintesc de un sat din apropierea Dresdei, unde Mengerhâusen îşi instalase „clinica". Experimenta atunci o nouă metodă: injectarea unei substanţe caustice în vederea obstrucţionării trompelor uterine. După „operaţie", pacientele erau lăsate să zacă în curte vreme de câteva zile. Mirosul era cumplit. Apoi, când rănile supravieţuitoarelor abia se cicatrizaseră, soldaţii erau puşi să le violeze, pentru a vedea dacă rămâneau sau nu însărcinate. Rănile li se redeschideau, era... un măcel. Şi da, aceste scene ar fi putut motiva conceperea unui plan de răzbunare. Dar, aşa cum am mai spus, un atare plan ar fi fost peste putinţă de aplicat pentru un ţigan.

— Mai am şi alte întrebări, părinte...

Bărbatul cu ochelari uriaşi îşi privi ceasul.

— O să vă rog să vă grăbiţi, liturghia de seară începe la ora şase.

— Mi s-a spus că un ţigan care ucide ar avea obiceiul de a-şi descălţa victima.

— Nu e întotdeauna adevărat, dar ţiganii se tem că *mulos*, adică morţii, ar putea să vină să le bântuie visele. Prin scoaterea pantofilor unui mort, acesta este împiedicat, simbolic, să se întoarcă în lumea celor vii.

— E o credinţă care există la toate triburile?

— Am întâlnit-o mai degrabă la cei din neamul Lovara.

Simon îşi permise să intervină:

— Ce rol joacă visele în superstiţiile şi credinţele ţiganilor?

Pista ucigaşului ţigan fusese ideea lui Beewen, dar atunci când venise vorba de universul oniric, lui Simon i se păru firesc să preia firul discuţiei.

— Cum aş putea să vă rezum câteva secole de credinţe? Ţiganii au o viziune foarte complexă despre interacţiunile dintre lumea celor vii şi cea a morţilor. Visele sunt o punte între

aceste universuri.

— Aţi auzit vreodată poveşti despre un ucigaş care li s-ar fi arătat victimelor sale în vis înainte de a acţiona?

— Da. Atunci când un ţigan se teme că va fi atacat, de pildă, se poate întâmpla ca el să-şi vadă în vis potenţialul agresor. E un soi de premoniţie.

Simon aruncă din nou o privire spre tovarăşii săi. în acel moment, toţi trei se gândeau la acelaşi lucru. Exista un motiv pentru crime, persecuţia ţiganilor. Exista un mod de acţiune – tăierea abdomenului şi furtul feţilor – care desemna explicit motivul răzbunării, adică sterilizarea. Aveau de-a face cu o aplicare a legii talionului, faimoasa expresie „ochi pentru ochi".

Şi iată că acum rolul viselor se adăuga premiselor de veridicitate ale ipotezei ţigăneşti. Voinţa ucigaşului, de a se arăta în vis victimelor sale, precauţia înlăturării încălţărilor, toate acestea pledau pentru existenţa unui ucigaş ţigan.

— Aţi auzit vreodată vorbindu-se despre un criminal care ar fi atacat soţiile demnitarilor nazişti? reluă Beewen.

— Niciodată. De altfel, ideea mi se pare total nerealistă.

— Cunoaşteţi ţigani care întreţin relaţii... să zicem mai apropiate cu lumea *gadjel*

— Nu.

— Dar ţiganii pot avea ocazional contact cu femeile *gadje,* nu-i aşa? De exemplu, atunci când le ghicesc viitorul.

— Sunt întâlniri de scurtă durată.

— Dar bărbaţii? Vând cai unor gadje. Le repară cratiţele...

— Vă repet, sunt contacte episodice, iar o anumită mefienţă predomină de ambele părţi. Niciun ţigan nu va face afaceri pe termen lung cu un gadjo.

Cu regret, Beewen se văzu nevoit să admită acest fapt de necontestat.

— Ideea ca un ţigan să posede cunoştinţe medicale vi se pare plauzibilă? continuă el.

— Vă bateţi joc de mine.

— Dar un ţigan ar putea fi un bun înotător?

— Ascultaţi-mă... Nu înţeleg ce e cu întrebările astea.

Preotul se uită la ceas.

— Trebuie să mă pregătesc pentru liturghie.

Se ridică de la masă, vrând să pornească spre ieşire, dar Beewen îl apucă de mânecă.

— în cadrul unei anchete am ascultat mărturia unui ţigan. Informaţiile primite au fost... neaşteptate. Credeţi că-i pot da crezare?

— Nu.

— De ce nu?

— Ţiganii mint. Dumnezeu mi-e martor, niciunul dintre cei pe care îi cunosc n-a spus vreodată adevărul unui gadjo. E şi asta o parte din cultura lor.

— Se mint şi între ei?

— Niciodată. Din punctul acesta de vedere urmează nişte reguli stricte, însă gadje aparţin de lumea exterioară. Au practic datoria să ne mintă, ca să nu aflăm niciodată ce se petrece cu adevărat în interiorul comunităţii lor.

— Ţiganul despre care v-am spus a fost relocat la Marzahn. Se numeşte Toni. îl cunoaşteţi?

Preotul izbucni într-un hohot de râs sincer, dar se stăpâni în scurtă vreme, adoptând o expresie serioasă şi oarecum jenată, ce părea că spune că nu-i frumos să râzi de răul altuia.

— Toni? E mai al dracului decât toţi ceilalţi.

137.

Reveniră la vilă în momentul în care peste oraş se dezlănţuia furtuna. O vijelie de sfârşit de vară, cu fulgere şi tunete care făceau să tremure deopotrivă ferestrele şi nervii, o răscolire a cerului ce se oglindea parcă în adâncuri, o bulversare seismică...

După bubuielile în tonuri joase, urma simfonia notelor înalte. Ploaia ce vine şi pleacă, dinlăuntru şi în afară, de sus şi de jos. Când plouă aşa, ştii deja ce vrea să-ţi şoptească ploaia. E

murmurul originilor, vocea mamei ascultată cu capul pe pernă, sunetul vieţii materializat în tine, ce îţi curge
prin vine la fel ca sângele şi lacrimile.

Simon nu se mai sătura să asculte acest murmur. Când era copil, era în stare să asculte ore-n şir ploaia care lovea acoperişurile, ferestrele, maşinile din stradă. Doamne, cât îi mai plăcea! Îşi simţea sângele curgând vijelios şi se entuziasma mai tare decât în noaptea din Ajunul Crăciunului.

Furtuna asta venise tocmai la ţanc, cât să-i spele mintea de toate atrocităţile povestite de preot. Simon nu prea înţelegea ce urmărea Beewen, dar ştia deja care avea să fie sfârşitul: o baie de sânge şi viscere.

Privind pe fereastră spre parcul scăldat în ploaie, îi veni o idee. Locul ideal pentru a se bucura de această aversă era în sera pe care o descoperise în ajun, când Magda venise să-i împărtăşească bizarele ei confidenţe.

Se servi cu un trabuc şi o sticlă de riesling şi găsi în vestiar o pelerină de ploaie. Ăsta era avantajul celor bogaţi: se gândeau la toate. Sau, mai exact, tot, de la cel mai neînsemnat obiect, cel mai puţin util, era mereu la îndemână în caz de nevoie, la fel ca monedele din fundul unui buzunar.

Astfel echipat, traversă parcul, întreg peisajul apărându-i ca haşurat din pricina aversei. Graficianul care se ocupa de haşurare nu folosea cărbune sau creion, ci o mină translucidă inepuizabilă, care scotea la iveală adevărata înfăţişare a grădinii, ca-n jocurile copiilor în care mâzgălirea unei foi opace face să apară o imagine: verde, apă, prospeţime...

Din iarba peluzei urca acum un abur cristalin, ca un zvon de beţie, nerăbdător, debordant. Suprafaţa apei din arteziene plescăia continuu, un zgomot ce amintea revărsarea bilelor de sticlă pe o pardoseală de marmură...

Simon îşi încetini pasul. îşi aminti de aversa de ploaie care-l trezise în dimineaţa când la radio fusese anunţată invadarea Poloniei de către Germania. O amintire frumoasă, în ciuda tuturor celor petrecute de-atunci, ca o muşcătură într-un loc intim, ce-i dăduse impresia unei conexiuni profunde cu însăşi

esenţa vieţii: apa.

în ciuda pelerinei, veşmintele îi erau îmbibate de apă şi i se lipeau de trup ca o a doua piele. Se simţea greu, dar şi uşor în acelaşi timp. Trabucul i se dusese naibii. Doar sticla de riesling înfrunta cu tenacitate ploaia. Lustruită de aversă, părea mai dură, mai plină, în desăvârşit acord cu imperativul clipei.

Găsi aleea alcătuită din dale late ce ducea în fundul grădinii şi porni înainte. Un tunet răsună aproape simultan cu un fulger şi, răspunzând unui reflex inexplicabil, Simon întoarse capul spre poartă. Atunci o văzu: Magda Zamorsky, îmbrăcată într-o rochie albă cu pătrăţele negre, strânsă cu două centuri, până sub sâni. Pe umeri purta o capă de mătase sau ceva asemănător, un material ce părea aproape inexistent. Sub umbrela mare, neagră, părea că e pe deplin la adăpost de ploaie, precum prova unei nave în plin naufragiu, care se încăpăţânează să rămână la suprafaţă.

Simon alergă spre ea, gata să alunece şi să cadă în repetate rânduri.

— Ce cauţi aici? o întrebă, regretându-şi aproape instantaneu tonul ridicat al vocii.

însă, pentru a se face auziţi în ropotele de ploaie, nu se puteau înţelege fără să strige.

— Am venit să-mi iau rămas-bun! urlă şi ea.

— Rămas-bun?

— Am găsit o filieră pentru a părăsi Germania!

Simon deschise poarta şi-i porunci:

— Hai cu mine, trebuie să-mi explici tot!

Consecvent cu hotărârea sa iniţială, o conduse pe Magda nu înspre vilă, ci spre seră. Structura de fontă susţinea suprafeţele vitrate ce păreau gata să se facă fărâme sub asediul violent al ploii. Se strecurară înăuntru.

Aproape imediat, îi învălui umezeala care domnea aici. Confruntarea dintre atmosfera de pădure tropicală din interior şi răceala ploii de-afară favorizase condensarea. Surprinşi, cei doi izbucniră în râs. Picăturile de ploaie de pe obrajii lui Simon se îngreunară, preschimbându-se în broboane de sudoare. Abia

se putea respira.

Magda se aşeză pe marginea unui ghiveci uriaş şi-şi scoase pachetul de Lucky Strike. îi oferi o ţigară şi lui Simon, care o apucă cu degetele umede.

Reuşiră să îşi aprindă ţigările şi, o vreme, fumară în tăcere. învinşi, fericiţi şi uzi până la piele.

Simon nu acorda o atenţie prea mare decorului. De altfel, în semiîntunericul ce domnea aici, nu se putea distinge mare lucru. Observă vag că erau împresuraţi de cactuşi, de felurite flori exotice de culoarea sângelui proaspăt, de arbori cu frunze lungi ce atârnau, triste şi languroase precum un cântec oriental.

— Când pleci? întrebă el, în sfârşit.

— Poimâine.

— Şi care e filiera?

— E destul de complicat. Voi trece prin Austria, Ungaria, Serbia, Macedonia. Apoi voi traversa Mediterana şi voi ajunge la Atlantic prin Gibraltar.

— Şi destinaţia finală?

— Statele Unite. Asta a fost prima idee care mi-a venit.

Simon continua să tragă din ţigară. Intimitatea neaşteptată cu Magda îl făcea să se simtă stânjenit, de parcă tocmai ar fi surprins-o dormind, respirând zgomotos şi asudând la tâmple. I se părea că e pe cale să comită o indiscreţie, o faptă vag obscenă.

— E frumos din partea ta că ai venit să-mi spui.

Magda ridică din umeri şi schiţă o mică grimasă, semn că nu renunţase cu totul la pisiceala specifică Doamnelor de la Adlon.

— în timp ce-mi făceam bagajele am realizat că n-am chiar atât de mulţi prieteni la Berlin.

— Prieteniei noastre se pare că nu i-a fost dat să dăinuiască prea mult.

— E o poveste clasică. Atunci când se apropie o plecare, se-noadă adesea relaţii de acest fel, pe repede-nainte. Se ard etapele, sub presiunea termenului final, data plecării...

Suprafeţele de sticlă ale serei erau în continuare biciuite de

potopul de afară, iar interiorul începea să semene tot mai mult cu o baie turcească. Tăcerea se prelungi câteva secunde, iar Simon, cântărind în sfârşit această intimitate proaspăt descoperită, se îndoi de sinceritatea ei: altul era motivul vizitei Magdei Zamorsky.

— Nu cumva ai venit ca să-mi smulgi nişte informaţii?

— Despre ce?

— Despre Doamnele de la Adlon care au dispărut.

— Am renunţat să mai înţeleg. Toate acestea ţin de trecut.

Lui Simon îi veni o altă idee:

— Sau poate vrei să-mi dai nişte informaţii?

— Ai fi interesat?

— De ce nu?

Conversau ca sub un clopot de sticlă umplut cu aburi şi curenţi de aer cald. Simon abia dacă o putea distinge pe Magda. Privirea sa capta doar frânturi, îndeajuns însă pentru ca mintea lui să-i reconstituie în imaginaţie frumuseţea.

— Ce ai vrea să ştii?

— Data trecută mi-ai povestit, cu tot calmul din lume, cum a ucis Susanne Bohnstengel un copil. Ce-au făcut celelalte?

Magda se ridică şi începu să se plimbe printre plante. Frunzele şi petalele păreau nişte alge unduind sub acţiunea curenţilor marini, într-un peisaj subacvatic.

— Am auzit că Leni Lorenz avea, la rândul său, micile ei păcate.

— Ca de exemplu?

— Datorită relaţiilor soţului ei, avea acces cam peste tot. în special la Gestapo.

— Şi ce-i cu asta?

Magda reveni spre el, cu zâmbetul pe buze. îşi pusese ochelarii de soare negri, care se aburiseră.

— îi plăceau interogatoriile şi şedinţele de tortură.

— Asista la ele nemijlocit?

— Observa totul prin vizor. Au acolo acest gen de instalaţii.

Simon respira din ce în ce mai greu, sacadat.

— Ai fost şi tu acolo?

— Doamne fereşte!

— Aşadar, lui Leni Lorenz îi plăcea să vadă oameni suferind?

îşi amintea de partidele lor de amor, de Leni cea Nebună, divorţată de un peşte pederast şi căsătorită cu un boşorog cu lornion. Era o fată veselă şi complicată.

— Mi s-a spus chiar că, la auzul ţipetelor şi la izbucnirea sângelui, obişnuia să se mângâie.

Simon înghiţi în sec. După Susanne ucigaşa de copii, iat-o pe Leni cea sadică...

— Margarete Pohl şi Greta Fielitz. Care erau păcatele lor?

— Din câte am înţeles, în fiecare duminică, îmbrăcată în costum de baie, Greta trăgea cu arma de la balcon în grădinarii săi, deţinuţi aduşi din lagăr.

— Şi îşi atingea ţintele?

— Istoria nu precizează acest lucru. Cât despre Margarete...

Simon nu o mai asculta. Pricepuse mesajul: victimele de la Adlon făceau parte din tagma călăilor. Nişte furii naziste, sadice, criminale, dispuse chiar să se lase însămânţate cu nebunia hitleristă, umplându-şi pântecele cu acei embrioni arieni, aşa-zis perfecţi.

Dar ce urmărea, de fapt, Magda? De ce se ostenise să vină să-şi ia rămas-bun? Doar pentru a-i povesti aceste istorii sordide? Ce altceva mai ştia? Părea că-şi dorea, înainte de a dispărea, să-l pună pe urmele „victimelor criminale", ceea ce avea să-l trimită, poate, pe o nouă pistă.

Scăldat în sudoare în această baie de aburi, Simon simţea că se topeşte cu fiecare minut care trecea.

— Mai voiai să-mi spui şi altceva?

— Da, murmură ea, apropiindu-se şi mai mult de el. Aş vrea ca micul meu Simon să aibă grijă. Vreau să-l regăsesc în stare perfectă de funcţionare, după război.

— Atât?

— Eu zic că e destul. Ce e mai rău de-abia urmează, mai ales pentru cei ce vor rămâne aici.

— Doar n-ai de gând să-mi propui să te însoţesc?

— De ce nu?

El se mulţumi să râdă, ca un om beat care nu-şi mai poate ţine în frâu emoţiile. Simţea în gură un gust de sevă şi de frunze. Se simţea din ce în ce mai relaxat, de parcă şi-ar fi schimbat starea de agregare, lichefiindu-se; nici măcar nu-şi mai dădea seama despre ce-i vorbea ea.

Magda dispăruse în ceaţă, dar el îşi dădu seama mult prea târziu. Nu avusese timp nici măcar să-i spună... Ce anume ar fi putut să-i spună? Dar, mai ales, nu cunoştea răspunsul la o întrebare: înainte de-a dispărea, îl sărutase Magda, sau nu?

138.

Totul sau nimic. Fie Toni îi turnase baliverne pentru a fi eliberat, fie deţinea o informaţie adevărată drept monedă de schimb. Toată ziua, Beewen cântărise cele două talere ale balanţei. Drept rezultat, o concluzie: nu putea lăsa să-i scape ocazia aceasta, chiar dacă şansele de a fi tras pe sfoară erau de o sută la una.

Pentru un *Hauptsturmfuhrer* de la Gestapo, scoaterea unuia ca Toni de la Marzahn nu era ceva foarte complicat. Prin urmare, Beewen îşi consacră sfârşitul după-amiezii redactării unui ordin de transfer prezentabil, semnat şi ştampilat aşa cum se cuvenea, căruia îi adăugase câteva alte documente care era posibil să îi fie solicitate, căci orice SS-ist ascunde în adâncul inimii un birocrat model, care adoră formalităţile.

Se hotărâse să acţioneze chiar în acea noapte, pentru a duce la bun sfârşit un transfer din motive medicale. Planul său era foarte simplu: avea să utilizeze Mercedesul Minnei, uniforma sa avea să demonstreze autoritatea, iar hârtiile ştampilate aveau să-i slujească drept cheie menită să deschidă orice uşă. Boala

aleasă de Beewen era tifosul, care făcea ravagii în majoritatea lagărelor, dar care ocolise deocamdată tabăra de la Marzahn. Ştia că posibilitatea izbucnirii unei epidemii avea să îi înspăimânte pe gardieni, care aveau să se grăbească să i-l ofere pe tavă pe Toni.

La ora zece seara conducea spre Marzahn, încrezător. Avusese toate motivele să fie aşa: nu întâlni deloc opoziţie din partea santinelelor. Câteva ştampile plasate unde trebuia şi după două-trei *„Heil HitlerV"* distribuite aleator, doar cincisprezece minute mai târziu, Toni cel contagios era aşezat lângă el în Mercedes.

Beewen se îndreptă spre est şi conduse neîntrerupt vreme de jumătate de oră. Trecu de Honow, apoi de Atlandsberg şi mai departe, în noaptea călduţă. Acum erau în mijlocul pustietăţii, având drept singur reper lumina farurilor, care gonea în urma tenebrelor, fără a reuşi să le ajungă din urmă. De jur-împrejur erau doar câmpuri de pe care recolta fusese deja strânsă, plate precum ideile neinspirate.

De când plecaseră de la Marzahn, Beewen nu scosese o vorbă. Bătea darabana cu degetele pe volan, nerăbdarea i se apropia de apogeu, dar nu voia să şi-o trădeze.

în schimb, Toni era în culmea fericirii şi nu se sfia să o proclame. Nu înceta să turuie, jumătate în germană, jumătate în dialectul doar de el ştiut. Nu se întrecea în a-i mulţumi lui Beewen pentru intervenţia sa, ci îşi înşira proiectele de viitor: urma să plece în Silezia şi să se alăture altei *kumpania* de care erau legaţi nişte veri de-ai să-i Bună parte din discursul lui era de neînţeles.

Beewen nu ştia încă dacă avea să-l lase să plece sau să îl ucidă. Totul depindea de ceea ce urma să-i spună. Coti pe un drum lateral de pământ, ce dădea într-un crâng, opri motorul şi stinse farurile. întunericul îi înghiţi ca o mare de gudron, apoi, pe măsură ce ochii li se obişnuiau cu bezna, începură să distingă câte ceva.

Beewen îşi scoase Luger-ul din toc, dând astfel tonul discuţiei.

— Te ascult, îi spuse el mărunţelului, care continua să rânjească. Cine le- a ucis pe Susanne Bohnstengel, Margarete Pohl, Leni Lorenz şi Greta Fielitz?

Toni Serban nu avu nici măcar o clipă de ezitare:

— Prietene, Nanosh-ul a fost, să mă trăsnească dacă nu-i aşa.

— Cine?

— Nanosh-ul.

— Cine-i ăsta?

— Vere, noi ţiganii avem o grămadă de *paramitshas* care circulă... Legende, dacă vrei. Dar sunt legende adevărate, nu poveşti.

— Cine e Nanosh-ul?

— Nanosh-ul e ca Mesia al vostru, prietene... El va veni să ne salveze. Şi, pentru început, o să ne răzbune şmecher de tot... Nanosh-ul, vere, are o putere foarte mare, o *draba,* care...

Beewen îl apucă de gât pe Toni.

— *Gottverdammt,* nu te-am scos din lagăr ca să te-ascult debitându-mi tâmpenii!

Ţiganul îşi ridică mâinile şi începu să le agite ca pe nişte marionete.

— Ţi-o jur, şmechere! Nanosh-ul a fost. Se vorbeşte de el în toate taberele. Nanosh-ul a venit şi ne răzbună! Vine mai întâi în vise, apoi ucide. Nanosh-ul a fost, prietene! E de-al nostru! E de-al nostru, îţi spun!

Beewen îşi apropie ţeava Luger-ului de faţa ţiganului.

— Te-mpuşc, ticălosule!

— Nanosh-ul e cu noi! urlă Toni. Nanosh-ul ne apără!

Beewen urcă un glonte pe ţeavă. Clipa se putea rezuma în câteva mişcări simple: degetele sale pe trăgaci, o simplă apăsare, o serie de declicuri.

— Te duc acolo, vere! Te duc! Ştiu pe cineva care-l cunoaşte pe Nanosh! Ţi-o jur, vere! Jur!

Gestapovistul îi lipi arma de frunte.

— Cine? CINE?

— *E o drabarni*|

— Ce e?

— O măicuţă care se ştie cu ierburile! O vrăjitoare, na!

Degetul lui Beewen începu să apese pe trăgaci.

— Îţi jur, vere, ai încredere în mine! Nanosh-ul e din *kumpania* ei! O cheamă Rupa, ea ştie! Ea o să-ţi poată spune!

Aflat într-un crâng din mijlocul pustietăţii, cel mai la îndemână lucru pe care-l putea face Beewen era să apese pe trăgaci şi să-l îngroape pe ţigan sub un maldăr de frunze, la rădăcina unui copac. în schimb, Beewen îşi asigură arma şi se auzi întrebând:

— Şi unde anume zici c-o putem găsi pe vrăjitoarea asta a ta?

139.

La trezire, Minna descoperi în jurul său o lume nouă.

Beewen condusese toată noaptea. Din nou, trecuse să-i ia de la vilă pe Minna şi pe Simon, în miez de noapte, tară să le ofere niciun fel de explicaţii. Urcaseră în Mercedes, unde se afla un ţigan care se agita întruna, faimosul Toni. în cele din urmă, adormiseră toţi trei, cuminţi, la fel ca ursuleţii din poveste.

Berlinul cu terenurile sale virane rămăsese undeva în urmă. Noaptea violet se preschimbase încet-încet în zori roşii, apoi într-o dimineaţă aurie, iar acum peisajul din jur explodase într-o splendoare arămie. Dealurile presărate pe versanţi cu cabane şi grajduri se succedau de-a lungul drumului, zugrăvite în această culoare incandescentă, ce amintea de picturile unor Claude Monet sau Maurice Denis. La o privire mai atentă, miriştile se dovedeau a fi fost deja pârjolite, iar florile de pe pajişti erau ofilite, dar priveliştea de ansamblu era de-a dreptul măreaţă, şi-ţi permitea să treci peste asemenea detalii.

Acest decor paşnic era cu atât mai surprinzător cu cât Minna se aşteptase la ceva cu totul diferit. Toni repeta într-una că acea *drabarni,* un soi de vrăjitoare, putea fi găsită în apropiere de Breslau, în Silezia. Călătorind spre sud-est, ea se temuse că aveau să întâlnească trupele germane angrenate în campania

din Polonia. Se aşteptase să audă avioane zburând în formaţie, să vadă mii de soldaţi sub paşii cărora tremura asfaltul şoselei şi convoaie de blindate... Când colo, erau împresuraţi de pace. Pe măsură ce soarele urca pe cer, Mercedesul părea că se întoarce în timp. Nu mai întâlneau nicio maşină, doar cai şi căruţe care stârneau praful drumului...

Iar praful era peste tot. înaintau pe drumuri de pământ bătătorit şi uscat, iar de-o parte şi de cealaltă, frunzişul tufişurilor era albit de praf. Lumea părea să se sfărâme în lumina soarelui, asemenea adevărului care nu înceta
să le scape precum nisipul fin printre degete.

Lui Toni nu-i mai tăcea gura. Explica, într-o limbă de neînţeles, obiceiurile şi tradiţiile ţigăneşti. Confesiunea lui era mai degrabă surprinzătoare, câtă vreme Minna ştia că ţiganii nu se prea înghesuie să vorbească atunci când e vreun gadjo prin preajmă. Toni însă, la fel ca Şeherezada, părea convins că, atâta vreme cât avea să vorbească, avea să scape cu viaţă. O eroare de strategie, căci Minna îl simţea pe Beewen cum fierbea în suc propriu în timp ce conducea. Avea să sfârşească prin a-i trage un glonte în cap lui Toni numai pentru a-l face să tacă.

Toni tocmai încerca să explice cum lumea ţiganilor era întemeiată pe ideea de puritate. Anumite gesturi şi obiecte erau socotite impure, *mahrime,* şi deci trebuiau evitate cu orice preţ. Astfel, nu era permisă spălarea părţii de jos a corpului şi a feţei cu aceeaşi apă. *Mahrime.* O farfurie care era atinsă de fusta unei femei putea fi aruncată. *Mahrime.* O femeie nu avea voie să se amestece cu obştea în timpul ciclului menstrual. *Mahrime...*

Cuvintele lui o fascinau pe Minna. Acest popor nomad, jegos, mizerabil, ce părea să nu aibă nici lege, nici credinţă, poseda în realitate legi stricte şi exigente.

Părinţii săi avuseseră mereu angajaţi ţigani. Erau grădinari, căldărari, grăjdari şi, cu toţii, renunţaseră la viaţa nomadă. Zadarnic încercau ei să se poarte *gajikanes,* exista întotdeauna, tară excepţie, câte un detaliu care le dădea de gol originea: un

cercel, un tatuaj, o cravată deschisă la culoare purtată cu o cămaşă neagră... După cum scria Jean Cocteau, „când nu mai stau în rulote, tot la rulote le e gândul...

În apropiere de Breslau, Toni ceru să schimbe locurile. Trebuia să fie lângă geam, pentru a putea observa drumul.

— De ce? întrebă Beewen, neîncrezător.

Toni îi explică faptul că, în acest moment, pentru a găsi *kumpania* Rupei, trebuia să urmărească *vurma*| bucăţi de cârpă în culori vii legate de crengile copacilor, foarte sus, pentru a nu fi băgate în seamă de *gadje,* urme ale unor vetre de foc, mici grămezi de pietre suprapuse sau de cioburi de ceramică...

Minna avea încredere în acest bărbat mărunţel ce mirosea deopotrivă a tutun şi a flori de tei, a transpiraţie şi a caprifoi. Toni îşi scoase capul pe geam, cu nasul în vânt, şi scruta vârfurile copacilor şi marginea drumului.

Trecură prin sate năpădite de praf, cătune în ruine, ferme arse de soare toată vara şi care stăteau gata să se prăbuşească. Erau câini, mulţi câini, vite docile şi, ici colo, câte un ţăran apatic. O lume rurală care-şi vedea de viaţa ei monotonă, indiferentă la cele ce se întâmplau la oraş, ignorând războiul.

Minna rămăsese la locul ei, lipită de geamul opus celui la care stătea Toni. Cu pleoapele fremătând, observa câmpia vălurită, brăzdată de văi, păşunile uscate şi câmpurile cu recolta strânsă, în mijlocul cărora se înălţa răzleţ câte-un nuc sau un castan, precum acul indicator al unui cadran solar.

— Ia-o la dreapta, prietene. Acolo, pe cărare.

Minnei i se păru că-l aude pe Beewen scrâşnind din dinţi. Cu fiecare kilometru, părea că-şi regreta decizia de a-l cruţa pe Toni, dar era prea târziu – sau poate prea devreme – pentru a se mai răzgândi. Aveau să se lămurească dacă vrăjitoarea Rupa ştia sau nu ceva.

Deodată, văzură jos, în vale, nişte cai care păşteau pe malul râului, precum şi un indiciu: bucăţi de scoarţă de copac aşezate pe-un pat de frunze. Drumul cobora, urmând curba unei formaţiuni stâncoase, printre copacii invadaţi deja de rugina toamnei.

în curând ajunseră jos, mai aproape de malul nisipos al râului mărginit de tufişuri sălbatice. Rulotele ţiganilor erau dispuse în cerc, ca pentru a se apăra de orice atac, iar în centru, ţiganii formau un alt cerc în jurul focului.

Mercedesul nu mai putea să înainteze. Lăsară maşina la vreo sută de metri de tabără, la marginea unei poieni. Pe măsură ce înaintau prin iarba înaltă, clătinându-se, se străduiră cu toţii să pară în egală măsură demni şi prietenoşi, deşi Beewen era îmbrăcat în uniforma sa neagră. Efortul lor se dovedi zadarnic, căci Toni fu cel ce le vesti sosirea, răcnind de când începură să se apropie de tabără. O mulţime de copii le ieşiră în întâmpinare, iar privirile tuturor ţiganilor se aţintiră spre nouveniţii gadje, nu tocmai bineveniţi, după aparenţe.

Se aşezară lângă foc, unde, înfipte în proţap, se rumeneau nişte animale mici, lucind de grăsime, închise la culoare. Nu era nevoie să fii mare vânător pentru a recunoaşte corpurile unor arici. în copilărie, când i se povestise că ţiganii se hrăneau cu aceste animale, Minna fugise şi se închisese în camera ei ca să poată plânge în voie.

Toni îi surprinse expresia dezgustată şi-i dădu un cot:

— Ăsta-i cel mai bun sezon, fato! Sunt graşi în aşteptarea iernii.

Minna se aşează pe nisip, sub impresia unei senzaţii ciudate. în cercul de
pietriş deschis la culoare ce mirosea a verde şi-a lucernă, *kumpania*
ţiganilor simboliza libertatea de-a călători. Războiul? Care
război?

Un samovar se ivi de undeva, purtat de degete negre: urma să fie serviţi cu un ceai sau vreun alt fel de infuzie. După spusele lui Toni, cei din neamul Vana erau experţi în plante de leac.

Agitaţia lui Toni se mai potoli. Privind în jur, Minna observă câteva adolescente, abia trecute prin pubertate şi deja gravide. Băură ceaiul, tăcuţi, în bătaia soarelui. Minna închise ochii. Soarele toamnei încă mai avea oarece putere să încălzească,

dar era o căldură lipsită de veselie şi de energie, ca o febră.

Toni renunţase la rolul său de intermediar şi se lungise în iarbă, cu o ţigară în mână. îşi recăpătase dispoziţia firească şi siguranţa de sine. Erau acasă la el, iar între ţiganii lui se simţea protejat. Şi, pentru moment, nu se întâmpla nimic...

O aşteptau pe înălţimea Sa, care fusese tară îndoială avertizată de sosirea lor. Vrăjitoarea Rupa avea să-şi facă apariţia cu toate prerogativele cuvenite rangului ei şi cu întârzierea de rigoare.

în cerc se iscă o oarecare agitaţie. Ţiganii se ridicară, dându-se câţiva paşi înapoi. Femeile, cu fustele lor înflorate, se făcură nevăzute. Copiii o luară la fugă.

Precedată parcă de un câmp de forţă, faimoasa *drabarni* îşi făcu în sfârşit apariţia. înfăţişarea ei era cu totul diferită de ceea ce se aşteptase Minna să vadă, adică o femeie uitată de timp, fără dinţi şi ridată ca un măr sec. Rupa Vana era o tânără cu chip rasat, ochi negri migdalaţi şi buze cărnoase. Purta o eşarfa roşie, strânsă pe cap deasupra frunţii, care-i ascundea rădăcina părului, desenându-i pe frunte un soi de diademă stacojie.

Toni era deja în picioare, în poziţie de drepţi. îşi recăpătase glasul şi debita frază după frază în limba romani, fără să-şi ia răgaz măcar ca să respire. Rupa nu-i scăpa din ochi pe vizitatori, iar privirea ei scrutătoare părea să-i fi încadrat deja în categoria musafirilor nepoftiţi.

în cele din urmă, cu un simplu gest, îl potoli pe Toni care îşi încetă imediat maimuţăreala şi se aşeză de cealaltă parte a focului. Tot pe tăcute, îşi vârî mâna în decolteu şi scoase de-acolo o pipă lungă cât un ac de croşetat, apoi, tot de acolo, scoase şi o punguţă de piele cu tutun.

Fără să se grăbească, îşi umplu pipa, apoi apucă cu mâna goală un tăciune din foc şi o aprinse. Pufăind din pipă, cu buzele strânse pe muştiuc,
îşi plimbă privirea de piatră neagră asupra celor trei gadje.

într-un târziu, rosti într-o germană perfectă, tară cea mai mică urmă de accent:

— Aţi făcut un drum lung ca să ne întâlnim. Sper ca întrebările voastre să fi meritat efortul.

140.

Simon se simţea rău. Călătoria interminabilă cu maşina îi dăduse o senzaţie a naibii de neplăcută, de greaţă. Legănat toată noaptea de hurducăiala maşinii, sfârşise prin a asocia câmpiile nesfârşite pe care le traversau, ce se întindeau cât vedeai cu ochii de-o parte şi de alta a drumului, precum marea sub lună, cu nesfârşita greaţă care-l încerca. Nu-i venea să creadă că avea să se mai sfârşească vreodată.

Iar acum se aflau în mijlocul unei hoarde de nespălaţi şi beau o fiertură de urzici sau ceva de genul acela. Ajunseseră aici pe urmele unei legende. Singura surpriză plăcută era prezicătoarea ţigancă, care era cu adevărat frumoasă. O brunetă sălbatică, aprigă ca o împuşcătură, care-i amintea de vrăjitoarea Circe. în rest, însă...

Se aflau aici în căutarea Nanosh-ului, un soi de sperietoare ţigănească care era pornită, chipurile, să răzbune familiile persecutate, sterilizate, decimate... Iar acest golem obscur se întâmpla să fie tocmai Omul de marmură? Un individ capabil să extragă feţii din pântecele unor femei inaccesibile lui, un ucigaş capabil să-şi convingă victimele să-l însoţească în cele patru colţuri ale Berlinului, fugind apoi înot? Asocierea asta era cusută cu aţă albă.

— E o chestiune de *Kriss,* rosti Rupa.

Simon se concentra asupra discuţiei, pe care n-o urmărise chiar de la bun început.

— *Kriss,* repetă Beewen, prosteşte. Ce înseamnă?

— Legea, judecata, pedeapsa.

— Iar acest Nanosh ar fi călăul?

— Judecătorul şi călăul, da. De secole încoace, au existat mai mulţi Nanosh-i. El îşi bate joc de gadje, îi pedepseşte şi, în acelaşi timp, ne călăuzeşte. El e *lixta,* lumina.

Simon se gândi la Moise, care-i călăuzise pe evreii deveniţi sclavi ai egiptenilor. La Hristos, care redase speranţa evreilor asupriţi de romani. Nu era de mirare că ţiganii îşi creaseră, la rândul lor, un mântuitor.

— Cineva ucide la Berlin soţiile unor personalităţi naziste, reluă Beewen. Le spintecă pentru a le fura pruncii nenăscuţi. Ar putea Nanosh-ul să acţioneze atât de violent?

— El e singurul judecător, iar felul în care acţionează reflectă păcatele săvârşite de gadje.

Cu un ochi închis, cu maxilarul pătrăţos, Beewen părea că se cufundă în această lume subterană şi nebunească, absorbindu-i esenţa. Avea să-l găsească aici, poate, pe ucigaşul pe care-l vâna de săptămâni. Ori poate c- avea să-şi piardă el însuşi minţile.

— Aşadar, omul acesta ar acţiona aşa fiindcă naziştii v-au sterilizat?

— Nu ştiu, *gadjo*. Şi nu vorbim de un om, ci de Nanosh.

— De acord. Dar el e cel care ucide?

— Aşa umblă vorba printre ai noştri.

— Cum aţi aflat despre toate acestea?

— Nanosh-ul e de-al nostru. El ne informează, el ne dă veştile.

— Cum?

Ea făcu un gest deopotrivă graţios şi vag.

— Vocile ţiganilor sunt purtate de vânt.

Beewen îşi trecu mâna peste faţă şi reluă, cu o voce mai scăzută:

— Toni spune că-l cunoaşteţi pe Nanosh.

— E adevărat. El e parte din *kumpania* noastră.

— Cine e?

Un zâmbet înflori pe buzele ei cărnoase.

— N-am niciun motiv să-ţi răspund. Răzbunarea e pe cale de a se împlini. Nanosh-ul a sfidat lumea naziştilor, iar naziştii sunt acum îngenuncheaţi. Tot ce-au putut face a fost să ne trimită un om în uniformă şi doi medici.

— De unde ştiţi că prietenii mei sunt medici?

Un nou zâmbet. Părea că se joacă cu minţile lor, de parc-ar fi fost nişte bile de sticlă în palma ei. îi lăsa să întrevadă adevărata măsură a puterilor ei, ca orice vrăjitoare sau prezicătoare demnă de acest nume.

Apoi ea rosti, cu o lucire ironică-n privire:

— Toni mi-a spus.

Râse din toată inima, un râs luminos şi proaspăt, care însemna: „Aceşti *gadje* nu-s prea luminaţi la minte".

Beewen se simţi obligat să se justifice:

— De când au început crimele, am urmat mai multe piste. Ne-am rătăcit. De mai multe ori. Dar n-am abandonat nicio clipă. Oricare ar fi atrocităţile comise de nazişti, aceste crime trebuie să înceteze.

— De ce?

Chiar aşa, de ce? Victimele erau nişte naziste ticăloase ele însele, nişte criminale de război, deşi războiul abia începuse. însăşi ideea că un *Zigeuner,* unul dintre cei consideraţi de Reich drept treapta cea mai de jos a societăţii, putea să lovească atât de sus şi cu atâta forţă în vârful piramidei naziste, era într-adevăr stimulantă, aproape plăcută. *Auge am Auge, Zahn am Zahn.* Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte...

Beewen nu avu la dispoziţie decât câteva secunde pentru a găsi o replică potrivită. înghiţi în sec, vizibil, căci mărul lui Adam îi urcă deasupra gulerului, apoi vorbi, decis să abordeze altfel chestiunea:

— Dacă Nanosh-ul e într-adevăr ucigaşul, vrem să-l identificăm înainte de a fi ucis. Acest Mesia al vostru nu trebuie să sfârşească pe cruce.

Argumentul său fu convingător, în aparenţă. Vrăjitoarea *drabarni* îşi trecu mâna prin coama ei neagră, împingând-o înapoi sub eşarfa roşie de pe cap.

— Nanosh-ul e o femeie.

Totul încremeni înjur. Simon avu impresia că nu auzise bine. Aberaţiile nu se mai terminau.

Beewen silabisi, vădit şocat:

— Poţi, te rog, să repeţi ce ai spus?

— Se numeşte Lena.
— Unde e?
— Nu ştiu.
— Mi-ai spus că face parte din *kumpania* voastră.
— A plecat în urmă cu mult timp dintre noi.
— A plecat? Unde? Cu cine?

Rupa trase din pipă, arcuindu-şi buzele. în comparaţie cu această revelaţie, tot ce spunea de-acum înainte avea să pară a fi o simplă anecdotă.

— A plecat printre gadje.
— Cum?
— Nanosh-ul trebuie să trăiască printre gadje pentru a-i putea lovi direct în inimă. Acesta e sacrificiul său. Trebuie să-şi murdărească mâinile, să devină una cu duşmanul.

Simon începea să se delecteze ascultând această conversaţie purtată într- un luminiş cu nisip violaceu, pe malul unui râu care clipocea vesel. Pătrunseseră de-acum în lumea viselor.

— Cum se numeşte?

Beewen părea căzut în transă, fascinat de informaţiile primite.

— Cum se numeşte? repetă el, mai tare.
— Ţi-am spus adineauri, Lena.
— Şi-a păstrat acest nume?
— Nu. Atunci când a plecat, noi am dat numele ei unui nou-născut.
— Şi nu ştii numele pe care-l poartă acum?
— Nu. Acum trăieşte printre gadje, în lumea celor bogaţi. Ne răzbună, gadjo. Trebuie să o lăsăm în pace, să-şi ducă la bun-sfârşit menirea.

Această nouă pistă, care nu era decât un lung delir, din multe puncte de vedere, era într-adevăr fascinantă. Li se cerea să-şi imagineze o ţigancă ce se transformase pe deplin din punct de vedere fizic. Trebuiau să fie dispuşi să admită ideea că o ţigancă învăţase să scrie şi să citească, ba chiar şi să mănânce civilizat, cu tacâmuri.

Dar cum ar fi putut Lena/Nanosh să se apropie de Doamnele

de la Adlon, elita societăţii berlineze? Devenise servitoarea uneia dintre acestea? Le ghicise în palmă? Le vânduse talismane norocoase?

Nu. Simon presimţea, şi probabil Beewen avea aceeaşi convingere, că Lena, în calitate de gadjo, se descurcase mult mai bine. Reuşise să se amestece printre Doamnele de la Adlon şi să devină egala acestor femei bogate şi sofisticate.

Rupa păru a le ghici gândurile; în definitiv, se presupunea că e clarvăzătoare:

— Nanosh-ul are o *draba*.

— O putere anume?

— Da. Poate deveni invizibil.

Beewen scoase un sunet ciudat, între muget şi înjurătură: era deja prea mult. Dădu să se ridice, dar Rupa îl apucă de încheietura mâinii. Degetele ei întunecate, brăzdate de vinişoare albăstrii, păreau nişte rădăcini ieşite din pământ.

— Ascultă-mă, îi ceru ea imperativ. Nanosh-ul suferă de o boală.

— Ce fel de boală?

— Nu pot vorbi despre asta, e *mahrime*.

— Şi ce legătură are boala asta cu puterea ei?

— Boala de care suferă înseamnă şi puterea ei. Asta o ajută să devină invizibilă, înţelegi?

Beewen ar fi fost tentat să răspundă „Nu”, iar Simon ar fi fost de aceeaşi părere. Dar nazistul refuza să abandoneze:

— De câteva decenii încoace, germanii v-au recenzat. V-au arestat, v-au băgat în puşcării şi v-au obligat să vă identificaţi.

— Aşa e.

— Naziştii au folosit fişe pentru a vă localiza şi a vă deporta.

— Tu eşti nazistul, tu ştii mai bine.

— *Kumpania* ta a fost recenzată?

— De mai multe ori, gadjo. Sub numele de Vana.

— S-a întâmplat şi pe când Lena era cu voi?

Ea-şi recăpătă zâmbetul de parcă ar fi îmbrăcat o haină sau o

vestă. Aerul de toamnă, mai răcoros, se făcea simţit, iar poveştile acestea de demult nu mai aveau puterea de a o încălzi.

— Poţi încerca să o cauţi aşa, dar nu o să-ţi folosească la nimic. Lena nu mai e Lena, de-acum.

Beewen se ridică, iar Simon îl imită de îndată, urmat de Minna. Cei doi psihiatri nici măcar nu deschiseseră gura. în definitiv, în meseria lor, tăcerea era o cerinţă profesională.

Lasă-i pe ceilalţi să vorbească. Doar aşa adevărul va ieşi la iveală. Chiar dacă, în această zi, adevărul era sinonim cu imposibilul.

141.

Ajunseră înapoi la Berlin în miez de noapte. Beewen condusese fără oprire, singurele scurte popasuri fiind necesare pentru a alimenta cu benzină. Nicio pauză, niciun minut de odihnă. Trebuiau să ajungă în capitală cât mai repede posibil. îl lăsaseră pe Toni acolo, între ai lui, cei din neamul Vana. *Dumnezeu să-l aibă în pază.*

De-acum aveau o singură prioritate: să o identifice cât mai curând posibil pe Lena Vana. De când se declanşase această nebunie, nu luaseră nici măcar o clipă în considerare posibilitatea ca ucigaşul să fie o femeie. Şi totuşi, această ipoteză rezolva mai multe necunoscute. Cum reuşise ucigaşul să se apropie de Doamnele de la Adlon şi cum le convinsese pe victime să-l urmeze până în Tiergarten sau în parcul Köllnischer? De ce, în ziua comiterii crimelor, nimeni nu le văzuse pe victime în compania unui bărbat?

în cele zece ore cât durase drumul de întoarcere, Beewen nu încetase să întoarcă pe toate părţile noianul de ipoteze. Omul de marmură era o femeie. O creatură pe jumătate reală, pe jumătate fantastică, ce reuşise să se infiltreze în elita nazistă. Cum? De când? Sub ce identitate?

Avea doar un nume, Lena Vana şi o singură certitudine: fusese recenzată cândva în anii ’20-’30.

Auzise vorbindu-se de *Rassenhygienische und bevölkerungsbiologische Forschungsstelle* (Centrul de cercetări pentru igiena rasială şi biologia populaţiilor), pe scurt RHI, despre care ştia că era condus de doctorul Robert Ritter. O altă şarlatanie specifică Reich-ului, un institut pseudoştiinţific a cărui întemeiere avusese drept consecinţă o grămadă de minciuni şi destule crime.

Ritter efectuase însă un recensământ foarte conştiincios al tuturor ţiganilor din Germania, trimiţându-şi echipele în întreaga ţară pentru a verifica registrele primăriilor, bisericilor şi comisariatelor şi convocând fiecare familie de ţigani la cel mai apropiat post de poliţie. Lansase o taxonomie exhaustivă a ţiganilor, consacrându-i fiecăruia o fişă ce cuprindea numele, cazierul judiciar, amprentele digitale, fotografia antropometrică, la care se adăugau eventualele „măsuri rasiale".

Aceste arhive, care se îmbogăţiseră cu cele de la *Zigeunerzentrale* (Biroul central pentru afacerile ţigăneşti, instalat la München şi care colecta aceleaşi date, începând de la finalul secolului XIX), conţineau informaţii privind mai bine de douăzeci de mii de persoane.

De cum sosiră la Berlin, Beewen dăduse o fugă la Gestapo. La miezul nopţii, niciun şobolan nu mişca în cel mai mare cuib de şobolani din oraş. Găsise în câteva minute informaţiile care îl interesau. Arhivele RHI se aflau într-o clădire aflată la câţiva paşi de numărul 8 de pe Prinz-Albrecht-Straße.

Misiunea lor era acum să răscolească miile de fişe pentru a o găsi pe cea a Lenei Vana. Chiar dacă aceasta îşi schimbase între timp numele, aveau să îi vadă măcar fotografia şi, cine ştie, poate aveau să descopere o informaţie decisivă ce avea să le permită să pună mâna pe ea.

Clădirea arhivei era un bloc de beton, construit recent. Avură noroc: arhivistul-şef dormea la faţa locului, într-o anexă de lângă sala cea mare ce conţinea documentele. Respectivul, deşi trezit în miez de noapte, se dovedi a nu fi deloc prost-dispus, ba dimpotrivă. Părea fericit că se interesa cineva de hârţoagele pe

care le avea în grijă, fie şi la o oră atât de târzie.

Conducându-i prin clădire, le explică faptul că aici erau păstrate toate arhivele referitoare la *Untermenschen* (suboameni): evrei, slavi, homosexuali, ţigani... Toţi cei care nu erau arieni sau buni cetăţeni ai Germaniei aveau o fişă depozitată între aceste ziduri.

— Ce anume căutaţi, mai exact?

— Fişele de recenzare ale ţiganilor dintre 1920 şi... să zicem 1935.

— Nicio problemă. Din ce regiune?

— Breslau şi împrejurimile. întreaga provincie a Sileziei Inferioare.

— Să-i dăm drumul! exclamă entuziast arhivistul, frecându-şi palmele de parcă ar fi vrut să se încălzească.

Trecură pe culoarele dintre rafturi, scăldate în lumina lăptoasă a neoanelor; rafturile acestea adăposteau ziduri întregi de dosare, biblioraturi şi cutii de carton, închise în spatele unor grilaje. Beewen se aşteptase să fie nevoit să cerceteze liste interminabile de nume şi numere, ceea ce avea să dureze până în zori. Nu se prea pricepea la calcule, iar imaginaţia nu-i fu de ajutor în această privinţă.

Ceea ce căutau se afla undeva în cele doar câteva mii de fişe care, în total, ocupau vreo zece cutii de carton. în trei, aveau să le parcurgă în aproximativ o oră.

Arhivistul le aşeză cutiile pe o masă uriaşă de lucru.

— Iată! Spor la treabă, *Hauptsturmfuhrer.* Anunţaţi-mă când veţi termina.

Se apucară de treabă conştiincios, scoţând din cutii câte-un teanc gros de dosare şi studiindu-le bucată cu bucată, cu mare atenţie. Beewen nu mai voia să se gândească. Un nou suspect, o nouă serie de ipoteze. Anumite fapte care se potriveau, altele nu. Dar, mai ales, întreaga pistă avea un aer fantastic, de legendă, care-i displăcea profund.

Căutau o femeie, o ţigancă, care îşi asumase, nu se ştie cum, rolul de Nanosh, apoi se infiltrase în înalta societate berlineză, pentru a o putea lovi direct în inimă. Să vedem...

Cioban
Levna Luca
Kendji
Rotar
Plamen
Zidar Saip
Patakia
Volkia Komi
Geza Yalşin
Dritta Rus
Khalil

Dosarele nu erau aranjate în ordine alfabetică şi nici grupate pe familii sau *kumpanii.* Prin urmare, trebuia răsfoit fiecare dosar în parte, în speranţa că aveau să dea peste numele de Lena Vana.

Beewen nu se grăbea. Privea cu luare-aminte fiecare fotografie antropometrică ce, în majoritatea cazurilor, însoţea o fişă personală. Pentru a mia oară, îşi repeta în gând că toată povestea era absurdă. Cum ar fi putut vreun tuciuriu, cu faţa plină de cicatrice, de riduri sau de crăpături să aibă vreo legătură cu graţioasele Doamne de la Adlon? Chiar dacă frumuseţea lor era mincinoasă, de suprafaţă, acestea reprezentau, totuşi, elita berlineză. Cum ar fi putut o femeie venită din noroaiele Sileziei să se ridice la nivelul lor?

Beewen vedea defilând prin faţa ochilor să-i succesiunea mutrelor întunecate, figuri înveşmântate în haine pe jumătate luxoase, pe jumătate zdrenţe, purtând cercei mari şi grei, care le deformau lobii urechilor. Femeile acestea nu aveau ce să caute la hotelul Adlon. Chiar şi dacă şi-ar fi imaginat că...

Beewen îşi stopă pe dată şirul gândurilor. Dintr-o copertă de dosar se ivise o fotografie, cu forţa unui trăsnet şi autoritatea unui miracol divin.

Înainte chiar de a citi numele, Beewen ştiu că o găsise. Vrăjitoarea *drabarni* spusese: „Boala de care suferă înseamnă şi puterea ei”.

Iar dovada existenţei acelei boli se afla acum sub ochii săi,

impregna imaginile, la fel de reală pe cât era de monstruoasă. „Boala de care suferă înseamnă şi puterea ei. Asta o ajută să devină invizibilă... ”

Acum înţelegea, în sfârşit, la ce se referise vrăjitoarea. Handicapul de care suferea Lena Vana era un adevărat atu în lumea naziştilor şi, într- adevăr, cea mai bună cale pentru a deveni transparentă.

Căci Lena, spre deosebire de cei din neamul său, nu avea părul negru şi nici pielea închisă la culoare. N-avea ochi căprui-închis sau negri şi nici
sprâncene stufoase.

Lena Vana suferea de albinism.

Chiar şi în fotografii i se putea ghici fragilitatea maladivă. Pielea îi era mai palidă decât hârtia velină, iar părul atât de deschis la culoare încât părea alb. Mutrişoara ei de porţelan te făcea să eviţi să o priveşti, căci chiar şi o simplă căutătură ar fi putut s-o sfărâme în mii de bucăţi.

Dintr-odată, totul părea scăldat în lumina acestei creaturi diafane: Lena Vana, deşi era ţigancă pursânge, n-ar fi avut deloc dificultăţi în a se împrieteni cu Doamnele de la Adlon. Era la fel de blondă precum gorgonele de pe Unter den Linden şi cel puţin la fel de rafinată ca o Margarete Pohl sau Greta Fielitz.

... Şi chiar mult mai frumoasă.

Această creatură – Nanosh, *lixta* sau oricare i-ar fi fost porecla – se alăturase firesc Doamnelor de la Adlon şi, la momentul potrivit, nu-i fusese deloc greu să le atragă în capcană.

Atunci când vorbi, el însuşi abia dacă-şi mai recunoscu glasul.

— Am găsit-o.

Simon, care lucra alături, se apropie.

— Ai mai văzut-o vreodată? O ştii?

Văzând fotografia, Simon se albi la faţă mai abitir decât adolescenta albinoasă. Pe dată, orice picătură de sânge păru a i se retrage din chip, de parcă ar fi fost absorbit de o deschidere spre o peşteră subterană a uimirii şi groazei. Reuşi cu mare

greutate să articuleze, cu glas gâtuit de emoţie:

— Da, o cunosc. Numele ei e Magda Zamorksy.

142.

Minna von Hassel văzuse destule case frumoase la viaţa ei. Bineînţeles, una dintre ele era vila Bauhaus în care crescuse, la care se adăugau casele de vacanţă ale familiei de pe insula Sylt, din valea Elbei şi de pe panta masivului GroBer Arber, dar şi conacul unchiului Gerhard şi splendidele case ale familiilor prietenilor părinţilor ei. Cu toate acestea, niciodată nu-i fusese dat să vadă o reşedinţă precum cea a Magdei Zamorsky.

Era un adevărat castel. Nu era una dintre imitaţiile în miniatură după care se dădeau în vânt monarhii şi aristocraţii germani de la finele secolului
XIX încoace, ci o fortăreaţă masivă, cu ziduri groase şi creneluri pătrate, cu turnuri abrupte şi ferestre înguste şi adânci. Era un bastion ce-ar fi putut sluji drept puşcărie sau ca refugiu din calea unui asediu. Zidurile de cărămidă roşie păreau să coloreze întunericul înconjurător, ca o navă însângerată plutind pe valuri de beznă. Iar Magda Zamorsky numea acest loc „acasă”.

Clădirea situată în inima cartierului Dahlem, la doar câteva străzi distanţă de vila Minnei, se înălţa în inima unui parc nu prea mare, un soi de grădină sălbăticită, cu un iaz la poalele contraforturilor năpădite de muşchi şi de verdeaţă.

Parcară în afara grădinii şi înaintară de-a lungul unei alei cu pietriş cenuşiu-deschis, ce părea să reflecte lumina lunii. Castelul dormea un somn de cărămidă întunecată. Doar la o fereastră de la etajul întâi se vedea o lumină. Cei trei urcară treptele care duceau la intrarea principală. îndărătul lor, un gard viu din pini pitici părea că-i observă cu ostilitate. Undeva în beznă, un animal nocturn scoase un ţipăt scurt, ce semăna cu râcâitul unei lopeţi pe suprafaţa solului.

Uşa nu era încuiată. Se strecurară în interior cu băgare de seamă, căci sperau să-şi surprindă inamicul. Omul de marmură.

Nanosh-ul. Ucigaşa delicată cu părul alb...

Brutalitatea arhitecturii exterioare era întrucâtva atenuată la interior. La fel ca acasă la unchiul Gerhard, holul de la intrare era pardosit cu marmură şi tot în marmură era dăltuită şi somptuoasa scară dublă care ducea la etaj.

Holul era plin de bagaje. Prinţesa Zamorsky se pregătea de plecare. Se îndreptară spre una dintre scări, când Minna îi opri cu un gest şi arătă spre uşa dublă, întredeschisă, a salonului. Cei doi bărbaţi nu pricepură, se pare, aşa că, fără vreun cuvânt, Minna îşi asumă conducerea şi intră în salon.

Pe partea dreaptă, dincolo de canapele şi măsuţe scunde, erau înşirate armuri vechi. Drept înainte, o serie de manechine serveau drept suport de expunere pentru veşminte de epocă, pieptare, veste brodate, săbii şi spade... Părea că între cele două laturi urma să se dea o bătălie menită să demonstreze eficienţa ţinutelor de război care, fără îndoială, aparţinuseră odinioară strămoşilor dinastiei Zamorsky.

Minna se apropie şi studie uniformele care, în ciuda semiîntunericului ce domnea în încăpere, reuşeau să-şi afişeze cu fală strălucirea. Nu se pricepea la aşa ceva, dar era capabilă să facă distincţia între plastronul unui archebuzier şi haina unui ofiţer napoleonian. Urcă astfel în timp până când ajunse la uniforma unui *Gruppenführer* SS. Fără îndoială că, din lipsă de ocupaţie, prinţul de origine poloneză îşi găsise timp să devină general.

Minna verifică un detaliu şi fu cât pe ce să ţipe. Teaca prinsă la centură, decorată cu runde SS şi cu un vultur de argint, era goală. Pumnalul lipsea. Beewen şi Simon, care o urmaseră, îi făcură semn să se întoarcă. Dar, atunci când ea le arătă teaca goală, cei doi înlemniră, la rândul lor.

Ajunseseră unde trebuia, cu adevărat. Erau în pragul vizuinii ucigaşului, în nebănuitul său bârlog, în acest bastion din alte vremuri despre care se presupunea că adăposteşte o prinţesă solitară.

Reveniră la scări şi urcară în şir indian, fără să facă vreun zgomot. Culoarul de la etaj nu le rezerva nicio surpriză: un

tapet textil de un roşu- închis acoperea pereţii ornaţi cu arme de epocă şi trofee de vânătoare. în acest decor funest, ce aducea cu visul sângeros al unui vânător, uşile din lemn lăcuit se înălţau de-o parte şi de alta, ca nişte santinele.

Nu avură dificultăţi în a identifica camera Magdei Zamorsky: de sub o singură uşă răzbătea o dâră subţire de lumină. înaintară până în dreptul acesteia şi schimbară o privire. Fusese cât pe ce să bată la uşă şi să aştepte să fie invitaţi să intre.

Dar nu mai era vremea invitaţiilor.

Cu un gest ferm, Beewen – care-şi păstrase mănuşile, ca un bun nazist ce era – apucă clanţa şi deschise brusc uşa. în mai puţin de-o secundă se aflau toţi trei în încăperea luminată surprinzător de puternic. Era genul de lumină care scotea în evidenţă detaliile, ca o lampă de autopsie: tapetul înflorat, masa de toaletă Art Deco, covorul gros, cu trandafiri. Părea camera unei adolescente.

Prinţesa – sau ţiganca – era aşezată pe pat, cu genunchii adunaţi la piept. Era în cămaşă de noapte, peste care îmbrăcase un pulover. Două lămpi aşezate de-o parte şi de cealaltă a patului, pe noptiere, o scăldau în lumină, ca nişte reflectoare de scenă.

Magda strângea la piept o pernă. Plângea. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, făcându-i să strălucească. Era ca o sculptură în marmură albă, în bătaia ploii.

Un detaliu amuzant, aproape înduioşător, sărea în ochi: purta şosete groase, bărbăteşti.

— Mă întrebam dacă aveaţi să ajungeţi aici înaintea plecării mele...

Simon făcu un pas înainte, de parcă ar fi vrut să preia de-acum iniţiativa. Minna nu ştia ce se petrecuse între ei doi, dar îi văzuse cu o zi înainte, în sera din parc, prin geamurile aburite. Simon o iubise, sau fusese la un pas de a se îndrăgosti de această pasageră a viselor, de această furie cu pumnal ascuţit.

— Magda..., murmură el.

Ea îl opri cu un gest brusc, de prinţesă capricioasă, apoi îşi

şterse faţa în perna ce-o avea în mâini.

— Numele meu e Lena, spuse ea. Lena Vana. Magda Zamorsky e numele ce mi-a fost dat de Papi.

Simon încuviinţă din cap. Nu-i venea să creadă că trăia acest moment.

— Cine e Papi? întrebă el, pe un ton scăzut, ca un ecou.

— Stanislaw, prinţul Casei Zamorsky, se alintă ea, răsucindu-şi buclele albe în jurul degetului. Magnat în *szlachta* poloneză. Urmaş direct al sarmaţilor, poporul scitic al Antichităţii. Sau cel puţin aşa se spunea. El era Papi. Iubitul meu. Soţul meu.

Simon tuşi, fără să-şi dea seama dacă îşi dregea doar glasul sau încerca să se trezească din acest coşmar.

— De ce-i spuneai aşa?

— O diferenţă de vârsta de cincizeci şi doi de ani... îţi spune ceva, micuţul meu Simon?

— Povestea, Lena, îi răspunse el. Vrem toată povestea şi-am să te implor să nu uiţi nimic. Nu te vom judeca. Dar e ultima ta şansă de a-ţi aduce povestea la cunoştinţa întregii lumi.

143.

— M-am născut dintr-o frunză şi-o suflare de vânt, dintr-o alunecare de teren şi din scârţâitul căruţei, începu ea pe un ton distant, chiar distrat. M- am născut ţigancă, din neamul Lovara, aproape de Krzeszow, la malul unui râu, în bazinul Kamienna Gora din Silezia inferioară. Tata era negustor de cai, mama culegea *lipa, laika, chipka...* Adică, pe limba voastră, tei, muşeţel şi lemn câinesc. Nimeni nu mi-a vorbit vreodată despre faptul că eram diferită, dar toţi cei din jur mă priveau fie cu teamă, fie cu admiraţie. Curând, au început să-mi spună *lixta,* adică lumina, şi am ştiut că eram
destinată să devin o *drabarni* solară, o vrăjitoare albă...

Simon, în picioare lângă pat, o privea uimit pe această

nemţoaică superbă, pe care o întâlnise între alte nemţoaice superbe. O asemenea frumuseţe, printre ţigani? Era ceva unic, nemaivăzut, într-adevăr...

Lena nu era blondă; părul ei era alb. Pielea nu-i era palidă, ci de-a dreptul transparentă. Părea gata-gata să se destrame, lăsând la vedere delicatele reţele de vinişoare de la tâmple, de pe obraji, de pe frunte. Ochii nu-i erau pur şi simplu albaştri, ci încrustaţi cu aşchii de gri deschis, ce aminteau de un pumn de diamante strălucitoare.

— într-o zi, prinţul Zamorsky a venit să vâneze pe pământul nostru, care, de fapt, îi aparţinea. Vânătoarea era marea lui pasiune. Şi-ar fi fugărit cu puşca propriii copii de-ar fi luat-o la fugă prin pădure. Dar Papi nu avea copii. Nu-şi avea decât câinii, o haită neiertătoare pe care o asmuţea asupra prăzii sale. Atunci când a descoperit prezenţa *kumpaniei* noastre i s-a părut amuzant să hăituiască nişte tuciurii speriaţi. Au fost morţi. Mulţi. între ei, mama şi tatăl meu. Nu, nu vorbesc despre oameni împuşcaţi pur şi simplu. Mă refer la trupuri sfâşiate de câini, la minţi înnebunite de spaimă... Familii întregi au fost preschimbate în mormane de carne şi viscere împrăştiate în iarba proaspătă.

Prinţul Zamorsky s-a plictisit însă destul de repede de noua specie de vânat, insuficient de iute şi mult prea previzibilă pentru gusturile sale. Intenţiona să-i alunge pur şi simplu pe cei rămaşi dincolo de hotarele proprietăţii sale, când... a văzut lumina. O copilă de o paloare lăptoasă între tuciurii, lucind ca un ciob de oglindă. Eu. Mai întâi m-a violat. Aveam doisprezece ani. Apoi m-a iubit şi tot doisprezece ani aveam. Mi-a dat un alt nume şi m-a închis în castelul lui, aici, la Dahlem. Era ca într-unul dintre basmele *gadjé,* una dintre poveştile alea pe care voi le spuneţi copiilor, ca să-i speriaţi sau poate ca să-i faceţi să viseze, habar n-am. Eu trăiam acest basm zi după zi, dar nu-mi era teamă. Eram moartă încă din ziua vânătorii, de la moartea părinţilor mei.

Papi m-a învăţat o mulţime de lucruri, începând cu limba germană. Mi-a angajat profesori, instructori, antrenori. Am avut

parte de-o educaţie de elită, ziua. Iar noaptea, am avut parte de labele lui cu unghii murdare. Uneori călătoream şi vizitam muzee şi restaurante sofisticate, iar noaptea aveam parte de grohăielile lui de mamifer în curs de îmbătrânire. Nu l-am urât niciodată pentru asta. Dimpotrivă, mi-era milă de el, biet bătrân sclav al dorinţelor, al tuturor acelor puteri întunecate care refuzau să se stingă în el. Corpul lui... Dumnezeule! Un soi de înveliş flasc din care răzbăteau proeminenţe osoase, de parcă scheletul ar fi vrut să se elibereze dintre cărnurile împuţinate...

Calvarul acesta n-a durat prea mult. După ce am împlinit cincisprezece ani nu a mai fost în stare să se culce cu mine. îi plăcea doar ideea. îi plăcea să mă vadă goală, să mă mângâi pentru el şi, în zilele în care era în formă, să îmi ofere orgasme. El însă... Singurele părţi tari ale corpului lui erau coastele sau maxilarele...

Simon îi memora fiecare cuvânt. Diseca originile răului, ca într-o şedinţă-fulger de psihanaliză. Ca un ecou la cele rostite, percepea acum numeroase alteraţii în fizicul Magdei. Reflexii de coajă de ou în păr, o strălucire cenuşie într-unul dintre ochi, o carnaţie anemică, nesănătoasă... Tot ceea ce i se păruse pur şi inefabil, frizând o perfecţiune de neatins îi apărea acum ca o manifestare a bobi. Paloarea ei angelică era de fapt un simplu deficit de melamină, o tară fiziologică. Graţia ei era, în realitate, doar o deformare a firesculuí.

— Eram bună la sport. Tenis, echitaţie şi, mai ales, nataţie. în anul când am împlinit şaptesprezece ani era cât pe ce să fiu selecţionată în echipa naţională... Papi mă ducea peste tot, se mândrea cu mine. Mă prezenta drept o nepoată din Breslau pe care o luase sub aripa sa. în realitate eram deja căsătoriţi. Eu îi făceam jocul. N-aveam de ales. Dar nici măcar o clipă, sub pielea mea albă şi părul meu blond, sub noul meu nume şi buna mea educaţie germană, n-am uitat cine eram: o ţigancă din Kamienna Gora, din neamul Lovara, care, înainte de-a merge, învăţase să călărească.

Tinereţea mea a fost o boală continuă, şi nu mă refer acum la albinismul de care sufăr, nici de nevoile sexuale ale lui Papi.

Vorbesc de această impostură, de această permanentă minciună. La facultatea pe care am ales să o urmez, medicina, dar şi la cluburile sportive pe care le frecventam sau la petrecerile la care participam, toată lumea îmi lăuda frumuseţea. Eu aveam însă mereu senzaţia că vorbeau despre altcineva. în adâncul meu, rămăsesem o ţigancă nomadă şi analfabetă. Aveam o singură obsesie: să-mi regăsesc adevărata familie şi să-mi las sângele negru să învingă această paloare uzurpatoare. în cele din urmă, am căzut pradă depresiei. Am abandonat studiile, sportul, viaţa mondenă. Am început să mă automutilez. Am refuzat să mai mănânc. Am încercat să mă sinucid. Ca să mă abată de la gândurile negre, Papi îmi proiecta filme: *Asfalt, Der weiße Demon, Der blaue Engel, Viktor und Viktoria, Der Geist des Weltraums...* Cel din urmă mă înnebunea. Eram terifiată şi, în acelaşi timp, fascinată de creatura spaţiului...

Atunci când eşti depresiv, mintea face fixaţii pe anumite detalii, care ajung să-ţi domine întreg procesul de gândire. Pentru mine, masca fantomei din spaţiu a jucat acest rol. Cumva, am devenit convinsă că, dacă aş fi avut chipul ei, toate suferinţele mele ar fi încetat. Devenind *der Geist,* aveam să găsesc în sfârşit o noimă rătăcirilor mele... Am mers la studiourile din Babelsberg şi am aflat că masca fusese distrusă. îl cunoşteam pe Kurt Steinhoff, el mi-a dat numele şi adresa artistei care crease masca. M-am întâlnit cu Ruth Senestier şi i-am oferit o sumă consistentă ca să-mi facă o mască identică. Dar ea nu era interesată de mărcile mele, ea voia altceva. Mă culcasem de atâtea ori cu un prinţ bătrân, cu scula bleagă, de ce n-aş fi făcut-o şi cu o femeie? Ruth s-a îndrăgostit nebuneşte de mine. A luat un mulaj al feţei mele şi apoi a modelat, prin galvanoplastie, o mască de cupru care era replica exactă a celei din film. în cele din urmă, a pictat-o pentru a- i da aspectul de marmură. Când mi-a dat-o, am răsplătit-o cu o înjurătură şi- am fugit.

Apoi a murit Papi. O pneumonie galopantă. Era în 1937. îmi ucisese părinţii, mă violase şi mă făcuse sclava lui, mă

distrusese, dar era singura familie pe care o aveam. Fără el, nu mai însemnam nimic. M-am închis în sala de proiecţie şi am vizionat, la nesfârşit, *Fantoma spaţiului.* Noaptea îmi puneam masca şi ucideam câinii lui Papi. Câinii care îmi omorâseră părinţii. Le beam sângele şi le mâneam carnea crudă şi simţeam că trăiesc din nou. Bineînţeles, cu un astfel de regim, m-am îmbolnăvit. Am fost spitalizată, eram alimentată prin perfuzii. Când m-am întors la castel, avocaţii lui Papi mi-au spus că moştenisem întreaga avere. Devenisem cea mai bogată femeie din Berlin dar puţin îmi păsa. Pe parcursul spitalizării, îmi pierdusem masca. Nu mai puteam să mă protejez...

Am căutat-o din nou pe Ruth Senestier, ca să-mi facă una nouă. M-a refuzat. Ne-am bătut. Urăsc lesbienele! Am crezut că aveam să mă scufund din nou în acea stare imposibil de suportat. Apoi mi-am amintit de ai mei, ţiganii din Silezia. Trebuia să-mi regăsesc *kumpania,* fraţii mei ţigani aveau să ştie cum să mă facă bine. M-au primit de parcă aş fi fost însăşi Fecioara Neagră. Toţi mă crezuseră moartă. M-am stabilit în mijlocul lor. O prinţesă poloneză, o regină a Berlinului, refugiată printre crescătorii de cai, trăind sub cerul liber... Regăsirea neamului Vana m-a salvat. M-am reconstruit. Mi-am strâns cioburile sufletului şi le-am pus laolaltă din nou. însă, în realitate, pacea mea era doar o iluzie. Noaptea, aveam viziuni care mă torturau: părinţii mei sfâşiaţi de câini, vânătorile lui Papi care-i înnebuniseră pe ai mei. înainte de a fi răpită, asistasem la o scenă îngrozitoare: unul dintre fraţii mei a încercat să traverseze un lac, pentru a scăpa de hăitaşi. Papi l-a urmărit cu barca şi i-a înfipt un pumnal în gât şi în spate, iar el nu ştia nici măcar să înoate...

întoarcerea printre cei din neamul Vana readucea la suprafaţă toate aceste amintiri îngropate. Dar mai era şi altceva... De jur-împrejur, femeile şuşoteau despre o taină. Copiii nu mai erau trataţi ca înainte: erau fie prea răsfăţaţi, fie respinşi fără vreun motiv anume. Bărbaţii se închideau într-o tăcere impenetrabilă, iar feţele lor, Dumnezeule mare, erau asemenea unor capcane pentru lupi ce prinseseră în colţii lor o

suferinţă de neînţeles. Era o rană adâncă aici, o simţeam pulsând, fără să-i cunosc însă natura sau originea.

Rupa a fost cea care mi-a povestit totul. Neamul Vana fusese printre cele dintâi comunităţi sterilizate cu forţa, cu doi ani în urmă. Fuseseră printre cele dintâi victime ale campaniei de igienizare rasială. Făcuseră experimente pe ei, încercaseră metode şi tehnici ce depăşeau orice imaginaţie. încet, limbile li s-au dezlegat şi astfel am aflat despre operaţiile practicate fără anestezie, despre ovarele smulse, despre acele înfipte în vagin, despre castrări... Mi-au povestit despre urletele fetelor ce-şi strigau mamele în timp ce li se injecta soda caustică... Am aflat povestea unuia dintre fraţii noştri care, după ce fusese operat sub anestezie peridurală, l-a văzut pe medic cum le arăta colegilor unul dintre testiculele sale însângerate, abia prelevat. *Drabarni* Rupa nu mi-a lăsat răgazul să jelesc aceste cumplite torturi. Mi-a dezvăluit adevărata mea natură. Eu eram Nanosh-ul, singura capabilă să îi salveze pe cei din neamul nostru, sau măcar să îi răzbune... Eram blondă, bogată şi nemţoaică. Puteam să mă amestec printre ucigaşi şi să-i ucid la rândul meu, începând cu cel ce comandase întreaga operaţiune, un bărbat roşcat, jovial şi foarte amabil, dar de-o cruzime fără margini. Nu mi-a fost greu să aflu numele acestui monstru: Ernst Mengerhâusen. îl întâlnisem deja pe la petrecerile naziştilor. Puteam să-l aleg în orice moment aş fi dorit. Am descoperit însă că şi el avea un plan al său: voia să creeze o rasă de copii arieni, după propriile criterii. Am înţeles atunci că puteam să fac ca răzbunarea mea să fie şi mai teribilă: el ne distrusese, aveam să-i distrug şi eu seminţia pe care voia să o creeze...

Urmarea o cunoaşteţi deja. Am început să frecventez reuniunile Doamnelor de la Adlon, m-am prefăcut implicată în viaţa mondenă, le-am identificat pe cele care participau de bunăvoie la programul doctorului Mengerhâusen: Susanne Bohnstengel şi toate celelalte... Informându-mă despre ele, mi-am dat seama că nu erau cu nimic mai bune decât Mengerhâusen... M-am hotărât atunci să le ucid, să nimicesc

din pântece această generaţie de copii arieni, acele creaturi aşa-zis superioare... Nu am vrut să-l ucid pe Mengerhâusen însuşi, am vrut să-l fac să sufere, să-şi vadă planul spulberat şi „copiii" dispărând unul după altul...

Trebuia să acţionez conform regulilor. în definitiv, eram Nanosh, îngerul exterminator. Iar Nanosh-ul, înainte de a acţiona, îşi vizitează victimele în vise, evoluează pe tărâmul dintre vis şi realitate... Am început să citesc publicaţiile ştiinţifice despre universul oniric. Mi se pare amuzant că lucrările tale, Simon, sunt cele care m-au pus pe calea cea bună. în studiul despre ciclurile somnului pe care l-ai publicat, ai explicat cum e de-ajuns să-i arăţi ceva celui care doarme, chiar în timpul somnului, pentru ca acel ceva să figureze mai târziu în visele respectivului... Aşa că am decis să mă înfăţişez viitoarelor mele victime în vis, înainte de a le ucide. însă Nanosh- ul trebuia să aibă o înfăţişare înspăimântătoare, de neuitat. M-am gândit imediat la mască. în felul acesta se închidea cercul.

Am căutat-o din nou pe Ruth. A trebuit să mă culc cu ea. în cele din urmă, a consimţit să-mi facă o nouă mască. Aş fi vrut s-o pot lăsa în viaţă, dar mi-am dat seama că avea să vorbească. A trebuit să o ucid şi pe ea...

Restul a fost, până la urmă, foarte simplu. Am folosit pumnalul lui Papi. Doamnele de la Adlon nu mi-au opus rezistenţă, aveau încredere în mine. Ne făceam confidenţe, le spuneam că aş avea un secret să le dezvălui, dar trebuia să mergem undeva, într-un loc discret, asta le amuza peste poate... După sacrificiu, mă dezbrăcăm şi mă întorceam acasă înot. în perioada aceea l-am întâlnit în mai multe rânduri pe Mengerhâusen. Doar eu îi puteam citi durerea ascunsă îndărătul măştii lui joviale: planul său amplu, care dura de atâta vreme şi pe care îl edificase în cadrul programului *Lebensborn,* era distrus de un ucigaş împotriva căruia nu putea face absolut nimic...

Urmă o tăcere prelungită. Se aflau acum la cumpăna adevărului şi cu toţii păreau că aşteaptă ca cerul să se despice

şi să-i spulbere un trăsnet. Dacă nu cumva fuseseră deja trăsniţi...

Simon fu cel care rupse tăcerea. Credincios obsesiilor sale, voia să cunoască toate detaliile:

— Dar afişul?

— Afişul?'

— Cel din Galeria Teilor. Cel pe care l-am cumpărat şi pe care mi l-ai furat.

Magda chicoti.

— Am făcut-o, într-un fel, pentru a-ţi face plăcere. E adevărat, mergeam adesea acolo, pentru a admira imaginea... Dar la sfârşitul verii trecusem deja într-o altă etapă. Nu mai simţeam nevoia să văd Fantoma, devenisem eu însămi Fantoma.

— Şi atunci, de ce mi l-ai furat?

— Am venit în primul rând pentru a te provoca, pentru a mă strecura în visele tale. Dar micuţul meu Simon e un om cu resurse nebănuite. A trebuit să mă urmăreşti până în tunelurile de canalizare... E una dintre amintirile mele cele mai puternice.

— Şi liturghia de seară? De ce m-ai sfătuit să merg acolo?

— Fiindcă mi-am dat seama că ancheta voastră lâncezea. V-am observat... Am văzut cum l-aţi urmărit pe individul acela desfigurat... Şi n- aţi înţeles cât de măreţ era planul meu de răzbunare. De la bun început, v-a lipsit un element-cheie: victimele erau ele însele dintre călăi. Trebuia să vezi cu ochii tăi acea liturghie şi pe acei enoriaşi fanatici...

— La ce-au slujit vizitele tale din ultimele zile?

— Motivul a fost acelaşi. Voi v-aţi înşelat din nou cu Kurt Steinhoff, care, recunosc, se potrivea foarte bine cu profilul ucigaşului pe care îl căutaţi. însă voi nu aţi înţeles nici atunci care era motivul crimelor: răzbunarea. Voiam să te trimit pe calea corectă spre aflarea mobilului. Să-ţi arăt că victimele erau nişte monştri pe cale să dea naştere unor monştri. Mengerhâusen le alesese pe viitoarele Mutter pentru frumuseţea lor, dar şi pentru că aveau sufletele otrăvite,

pregătind astfel viitorul Reich-ului, o nouă generaţie de nazişti...

Brusc, Beewen păru a se fi săturat de confesiuni:

— S-a terminat, Magda. Te vom duce la...

Ea izbucni în hohote de râs. Un râs alb, asortat cu fizicul ei palid şi cu lămpile prea puternice de la căpătâiul patului. Părea gata să dispară într-o explozie de lumină.

— Dar n-aveţi nicio putere asupra mea! Sunt moartă deja, de-atâta vreme...

— Asta nu te va împiedica să răspunzi pentru crimele pe care le-ai comis.

Enunţul solemn sună derizoriu în camera aceasta de adolescentă în care se concentrase atâta nebunie criminală.

Lena/Magda şopti pe un ton îmbufnat, răsucindu-şi în continuare buclele în jurul degetului arătător:

— Oricum, aţi ajuns prea devreme.

— Prea devreme? repetă Simon.

— Nu mi-am terminat opera.

— Vrei să spui că...

— Da, a mai rămas încă o viitoare mamă. Proiectul lui Mengerhâusen cuprindea cinci *Mutter*. Cea din urmă e încă în viaţă.

Magda îşi strecură mâna sub perna cu care-şi acoperise pântecele. în clipa următoare, ţinea în mână un pumnal nazist. O reflexie ca argintul viu se prelinse pe lama de oţel.

— Eu.

înainte ca Simon să fi apucat să schiţeze măcar un gest, Magda îşi înfipse lama până-n prăsele între picioare. O jerbă de sânge ţâşni dintre picioarele ei, inundând de îndată aşternuturile. Simon apucă perna şi încercă să stăvilească hemoragia, dar Magda îi blocă gestul.

— Nu.

Cu ochii pe jumătate închişi, deasupra cărora Simon putea să-i distingă fiecare geană prea blondă, Magda murmură:

— Mai ai încă de căutat, Degeţel... N-aţi înţeles încă sensul profund al acestei poveşti. Un singur lucru a contat:

„operaţiunea Europa”...

Simon îşi şterse sângele de pe pleoape şi constată că Magda Zamorsky, cea care fusese odinioară Lena Vana, era moartă. îşi şterse din nou ochii cu dosul mânecii şi îşi dădu seama că nu sângele îi tulbura vederea, ci lacrimile.

PARTEA A CINCEA

OS

T 144.

Noiembrie 1942. Pierdut în Caucazul Superior, Franz Beewen n-ar fi putut spune exact cum ajunsese tocmai acolo. Era atât de departe... Amintiri... Ancheta despre Doamnele de la Adlon se încheiase într-o cheie minoră, fără ca nimeni să fi aflat adevărul Războiul, măturând tot în calea sa, intervenise într-o cheie majoră. *Obergruppenfuhrer*-ul Perninken, revenit la sentimente mai bune, consimţise să-l lase să plece pe front. Nu în cadrul Waffen SS, căci nu mai voia nici să audă de SS, sub nicio formă, ci în adevărata armată germană, Wehrmachtul. Fusese chiar avansat: Franz ajunsese pe front în calitate de *Oberstleutnant,* locotenent-colonel.

Beewen nu-i dezvăluise superiorului său niciun fel de detalii, ci doar îi şoptise, discret:

— Pot să vă asigur că Magda Zamorsky va fi cea din urmă victimă în acest caz.

Din tonul vocii sale, *Obergruppenfuhrer*-ul înţelesese că, de astă dată, nu se mai înşela.

— Dar ucigaşul?

— A pierit odată cu ea.

Cazul fusese închis. La urma urmei, nici Perninken şi nici superiorii acestuia, Himmler şi ceilalţi, nu ţineau să cunoască detaliile. Aveau altele mai importante de făcut şi, în vâltoarea războiului, o execuţie în minus nu mai avea importanţă. Important era doar ca astfel de asasinate să nu prolifereze.

Franz plecase aproape imediat pe frontul polonez, iar de

acolo în Ţările de Jos. în sfârşit, avea parte de războiul mult dorit. Cu toate acestea, coerenţa destinului său nu mai era aceeaşi. îşi dorise să se bată cu francezii? Erau atât de penibili, încât pierduseră războiul dinainte ca el să fi început. Voia să-şi răzbune tatăl? Bătrânul murise asfixiat într-un incendiu pus de germani. Chiar şi ura sa dintotdeauna intrase serios la apă. Ancheta în cazul Doamnelor de la Adlon îi schimbase radical scara de valori, determinându-l să preţuiască anumite lucruri de care până atunci nu-i păsase.

în primul rând, prietenia. îi lipseau Minna şi Simon. Acum putea să o spună: din vara lui 1939 nu trecuse nicio zi tară să se gândească la ei. în al doilea rând, inteligenţa. Ancheta avusese atâtea meandre... iar Beewen prinsese gustul reflecţiei. Chiar dacă se străduise tot timpul să judece doar pe baza faptelor, apreciase din plin experimentele de gândire. în definitiv, acestea valorau mai mult decât bâta pe care se obişnuise să o folosească zi de zi, începând din adolescenţă.

Pe câmpul de luptă, devenise pasionat de strategie. Discuta de la egal la egal cu superiorii ierarhici, propunea soluţii şi, ulterior, se bucura atunci când acestea erau puse în aplicare cu succes. Pentru ofiţerii superiori, războiul e ceva abstract, un joc al manipulării, cu pariuri pe care le plătesc alţii... cu viaţa.

Beewen îşi aranjă uniforma, se privi în oglinda murdară, apoi îmbrăcă o manta lungă de piele cu guler de blană şi ieşi din cazemată. Zorii nu se iviseră încă. Din prag, cuprinse în priviri peisajul sinistru ce-l înconjura. Oamenii săi dormeau în ciuda ploii torenţiale, la adăpostul foilor de cort pe care se adunau bălţi grele, deasupra celor adormiţi. Clipocitul picăturilor de ploaie în aceste bălţi, sforăitul oamenilor, vuietul vântului... fiecare detaliu îşi avea sunetul său aparte. Oamenii aceştia fuseseră readuşi în stadiul lor de originar, de bestii, sau poate chiar de magmă putrezindă. în noaptea aceea însă, un singur lucru era important: să evite frigul. Soldaţii se înghesuiau unii într-alţii, până când sângele ce le curgea în vine încălzea pelicula subţire de apă de ploaie care-i despărţea.

Oberstleutnant-ul nu avea niciun fel de simpatie pentru

subordonaţii săi: o adunătură de imbecili, docili ca nişte vite, până la moarte. însă, în cele din urmă, suferinţa şi mizeria pe care le îndurau sfârşise prin a-l impresiona. Soldaţii germani erau ticăloşii în acest război, nu încăpea îndoiala. Ei provocaseră războiul, ei dăduseră peste cap ordinea lumii, ei atacaseră, distruseseră şi jefuiseră tot în cale. Curajoşi sau laşi şi sadici, n- avea importanţă: erau pleava pământului şi pământul avea să-i înghită pe toţi, în cele din urmă.

însă amărâţii pe care-i comanda nu arătau deloc a ticăloşi. Răniţi, disperaţi, bolnavi... De sub căşti li se iveau chipurile verzui (ale celor bolnavi de dizenterie), gălbui (cei ce-şi duceau pe picioare hepatita) sau doar hirsute (nu se ştie de ce, carenţele alimentare sporeau viteza de creştere a părului). Oamenii ăştia nu erau altceva decât carne de tun şi niciunul dintre ei n-avea să se întoarcă acasă viu.

Oberstleutnant-ul habar nu avea unde se aflau cu adevărat. Contactul cu statul major fusese pierdut. Hărţile se contraziceau între ele. Cât despre simţul orientării... Ruşii sfârşiseră prin a deveni singurul lor reper. Beewen aproape că le era recunoscător fiindcă erau mereu acolo, atacând, murind şi renăscând. Inamicul sovietic era singura certitudine pe care puteau conta.

în rest... Chiar şi numele locurilor păreau alese pentru a-l deruta. Maikop. Krasnodar. Nalcik. Mozdok... Vara trecută, la Maikop, se crezuseră victorioşi. Se aşteptau să pună mâna pe nişte puţuri de extracţie a petrolului. Când colo, acestea fuseseră sabotate. Continuaseră aşadar să avanseze, printre munţii negri şi populaţiile barbare în timp ce iarna le venea în întâmpinare încă se mai găseau optimişti care să afirme că Germania domina întreaga Europă, de la Atlantic în Franţa şi până la Volga, de la Cercul Polar în Norvegia şi până-n deserturile Africii de Nord. Era adevărat. Reich-ul de O Mie de Ani cucerise un spaţiu vital nemaiauzit, demn de ambiţiile sale, dar semnele nu aveau cum să înşele pe cineva cât de cât atent. Fisurile din tabloul de ansamblu se înmulţeau, iar Beewen adulmeca de o bună bucată de vreme mirosul înfrângerii.

în nord, la Stalingrad, soldaţii Armatei a 6-a germane erau implicaţi într- o luptă corp la corp, în plin oraş, care avea să-i ducă la pierzanie. Odată cu venirea iernii, trupele sovietice aveau să-i înconjoare şi să-i nimicească, precum fuseseră împresuraţi Cavalerii Teutoni de apele îngheţate ale lacului Peipous, în secolul XIII.

în ciuda lipsei de informaţii oficiale – căci era interzis să se vorbească despre astfel de lucruri –, se ştia că, la şase mii de kilometri distanţă, Aliaţii deschiseseră un nou front, în Africa de Nord. Şi acolo, înfrângerea era inevitabilă. Gerul Rusiei, deşertul Marocului... Germania nu lupta doar cu Aliaţii, ci şi împotriva Naturii însăşi.

... Şi mai erau ei, Armata 1 şi a 4-a de blindate, Panzerarmee, căutătorii de aur negru, cuceritorii câmpurilor petrolifere, pierduţi în neant. După victoriile din vară, toamna îi găsise cufundaţi în noroaiele îngheţate ale Caucazului. La început de noiembrie cuceriseră Nalcik-ul, ultima etapă înainte de-a ajunge la Groznîi. Dar ruşii făcuseră faţă atacului, iar acum erau împotmoliţi, dispersaţi, flămânzi şi indecişi...

Ordinele venite de sus erau clare: înainte! Uşor de zis cu nasul în hartă, în adăpostul călduţ al Cartierului General... Aici între munţii necunoscuţi, într-un frig de crăpau pietrele, nu mai era nimic de făcut. Nici măcar ruşii nu se mai osteneau să încerce să spargă linia frontului: îi lăsau pur şi simplu să moară de frig.

Beewen mai înfruntase viscolul, în Ucraina. Un vânt ce era în stare să-ţi smulgă puşca din mână sau să-ţi îngheţe degetele dacă îndrăzneai să-ţi scoţi mâna de sub manta pentru a-ţi aprinde o ţigară. Aici însă, în văile dintre munţi, era chiar mai rău. Vântul se concentra, ridicând Panzerele de pe şenile şi răstumând furgonetele, dislocând stâncile şi dezrădăcinând copacii.

Beewen continua să se plimbe printre oamenii săi. Dincolo de crestele munţilor, zgomotul bombardamentelor se înteţise, dar n-ar fi putut spune cine pe cine bombarda. Ploaia se prelingea şiroaie pe viziera caschetei, cerul negru se întindea ca un

giulgiu deasupra şi doar lucirile îndepărtate ale exploziilor, luminile morţii, îi dădeau de ştire că ajunseseră la capătul speranţei.

În ultimii trei ani, un singur gând refuzase să i se şteargă din minte, obsesiv. Doamnele de la Adlon. Cazul fusese rezolvat, în privinţa asta nu avea nicio îndoială. Magda Zamorsky, ţiganca cu părul alb, fusese cu adevărat Omul de marmură. îi ascultaseră mărturisirile. îi înţeleseseră motivele, metoda, furia care o animase. Fuseseră martori, fără să-şi fi dorit asta, la moartea ei.

Mai rămâneau însă nelămurite ultimele sale cuvinte: „N-aţi înţeles încă sensul profund al acestei poveşti. Un singur lucru a contat: «operaţiunea Europa»...”

Această înşiruire de silabe nu încetase să-i bântuie mintea. Ce voia să spună Magda? La nazişti, planurile de atac şi strategiile militare purtau întotdeauna nume groteşti. Operaţiunea Barbarossa. Operaţiunea Fall Blau. Operaţiunea Edelweiss. Nu auzise însă vorbindu-se niciodată de o „operaţiune Europa”. Să fi fost vorba de Franţa? De Scandinavia? De Grecia? De vreo altă ţară? Sau era vorba de un proiect global?

Alta era însă adevărata întrebare. Ce legătură putea oare să existe între o manevră militară de anvergură şi moartea a patru berlineze... cinci, dacă o socotea şi pe Magda? Era aici o diferenţă de ordin de mărime care i se părea inexplicabilă. Un decalaj precum cel dintre planurile megalomane ale lui Hitler şi asasinarea câtorva viitoare mame.

În cei trei ani de conflict, văzuse tot ce era de văzut în materie de grozăvii şi suferinţă; din acest punct de vedere era mai blindat decât un *Panzerkampfwagen.* în schimb, simţea cuvintele acestea ca pe-o rană nevindecată: operaţiunea Europa...

Şi iată că ieri, în timp ce se îndepărtau de Vladikavkaz, se întâlniseră, întâmplător, cu un alt regiment ţinând de a 4-a *Panzerarmee.* Ofiţerii discutaseră despre manevrele viitoare şi apoi cinaseră laolaltă; mă rog, asta era o exagerare, câtă vreme

proviziile întârziau să sosească.

în acel moment, printre alte anecdote schimbate între cei prezenţi, Beewen prinsese din zbor o informaţie nesperată, ceva care avea să-i permită, chiar de-aici, din marele neant, să reia ancheta asupra Doamnelor de la Adlon...

în sfârşit, zări maşina. Ceruse un vehicul discret, standard, una dintre acele maşini ce se întâlneau cu sutele pe drumurile Caucazului şi Ucrainei. Era un Volkswagen 82 Kübelwagen, o „maşină-găleată" kaki, atât de murdară de noroi încât culoarea ei era greu de descris în cuvinte, fiind undeva între brun-mlaştină şi cenuşiu *feldgrau.* Perfect.

Potrivit directivelor sale, pe bancheta din spate fuseseră aşezate bidoane de carburant, iar pe locul pasagerului fusese montată o mitralieră. Ceruse, de asemenea, să fie întărită capota şi portierele să fie bine etanşate, astfel încât vântul îngheţat să nu-l preschimbe în sloi înainte de a ajunge la destinaţie.

Ordonanţa sa păşi înainte, din umbră.

— Totul e pregătit, *Oberstleutnant.*

Mai mult de formă, Beewen verifică osiile şi diferenţialul autoblocant. Maşina asta era capabilă să-şi urmeze drumul în orice condiţii, chiar şi atunci când drumul nu era decât o simplă dâră de noroi.

— *Oberstleutnant...*

— Ce e?

Aghiotantul său era un tinerel din München, roşu la faţă, cu obrajii atât de fini încât puteai să-i numeri degerăturile.

— Dacă-mi permiteţi, nu ar trebui să vă asumaţi dumneavoastră misiunea pe care ar putea să o ducă la capăt orice curier...

— Stai liniştit. Am dat ordinele de rigoare şi comanda trupelor va fi asigurată şi în lipsa mea.

Beewen se ostenise totuşi să-şi „fabrice" o misiune pentru a-şi justifica plecarea: un mesaj urgent, care trebuia transmis personal unui alt detaşament, aflat altundeva. Avea să plece din cloaca aceasta şi nici măcar nu-şi pusese problema să revină.

Avea să fie declarat dezertor, fără îndoială. Laşi erau toţi. El măcar avea o scuză: ancheta.

Aghiotantul său îl salută sec, pocnind din călcâie. Sărmanul de el părea mai fragil decât un pahar de şampanie. Potrivit mediei estimate de către Beewen, nu mai avea de trăit mai mult de o zi, cel mult două.

Franz urcă în maşină şi apucă volanul. Pe moment, avu senzaţia că se aşeza la cârma unei corăbii pregătite să înfrunte orice furtună pentru a ajunge dincolo de orizont, la marginea soarelui.

Demară şi se pierdu în întuneric. Reuşise să-şi ascundă entuziasmul în faţa aghiotantului său. De-acum putea să se bucure în voie, singur în noapte, pornit într-un periplu de mai bine de opt sute de kilometri, o traversare solitară a frontului.

Acceleră, derapă puţin, străbătu bălţile de noroi stropind totul în jur. Se simţea invincibil. Era în posesia unei comori ce strălucea în beznă: o informaţie capitală, care-i încălzea inima mai mult decât ar fi făcut-o toate focurile din lume.

145.

— Schije de obuz. Triplă fractură, trei coaste succesive, cu deschidere cutanată în...

— îl iau, spuse Minna.

— Schije de obuz. Fractură deschisă a osului frontal, cu leziune hemoragică a scalpului...

— Lasă-l baltă.

Medicul se aplecă şi rupse în două plăcuţa de identificare pe care soldatul o purta la gât. O parte avea să rămână pe loc, la capătul lănţişorului, cealaltă avea să servească la înregistrarea decesului. Faţa rănitului nu mai era decât o grămadă însângerată, iar medicului, un tânăr român pe nume Constantin, îi fu greu să desprindă bucata de tablă de zinc
din masa vâscoasă de came, oase şi sânge.

Minna îşi continuă înaintarea. Răniţii erau întinşi în noroi,

unii dintre ei pe câte-o targă, alţii direct pe sol, la baza unei biserici ortodoxe pe jumătate distrusă, ce le slujea drept spital, sau mai degrabă drept refugiu.

De fiecare dată când sosea câte un nou convoi cu răniţi, tânăra încotoşmănată într-o manta cu însemnele Wehrmachtului era nevoită să efectueze această sinistră trecere în revistă. Nicio intervenţie chirurgicală care ar fi durat mai mult de o oră nu era permisă.

— Membrul inferior sfâşiat sub genunchi.

— Îl iau.

Din prudenţă, avea să-l amputeze deasupra articulaţiei. Intervenţia avea să dureze mai puţin de treizeci de minute. De altfel, sarcina amputării avea să i-o paseze românului, ale cărui progrese în arta mânuirii bomfaierului erau mai rapide decât într-ale compasiunii.

— Disjuncţie a ansamblului masiv facial, reluă el, cu accentul său brut. Fractură bilaterală a oaselor maxilarului şi a părţii superioare a orbitelor.

Chiar şi acum, după ce-i fusese să vadă atâtea, spectacolul anumitor răni o umplea de scârbă. Această faţă tăiată în două... La înălţimea frunţii, craniul era împins înapoi, în vreme ce arcadele erau mai în faţă, ca un sertar deschis.

— Uităm de el.

Se apleca asupra următorului rănit când auzi zgomotul bucăţii din placa de identificare căzând în gamela de aluminiu. Cei în agonie trebuiau să se mulţumească cu acest sunet pe post de clopote trase.

— Disjuncţia simfizei pubiene, plagă hemoragică deschisă.

Minna nici măcar nu se obosi să privească trupul: între picioarele acestuia nu se mai afla decât un amalgam de sânge şi viscere. Poate că într- un spital care să-şi justifice numele ar fi putut fi încercată o operaţie de salvare, dar nu într-o biserică în ruine, unde măsurile de aseptizare erau egale cu zero şi operaţiile aveau loc fără anestezie.

— Uită-l şi pe ăsta.

Se opri o clipă, cât să-şi tragă suflarea. De-abia se luminase de ziuă. întunericul părea că se agaţă de fiecare detaliu al peisajului, refuzând să se risipească. Era luni, 23 noiembrie 1942. Minna ştia acest lucru fiindcă avea mereu în buzunar un mic calendar ce putea fi răsfoit, un soi de carneţel promoţional, distribuit de fabrica de bere Lowenbrâu. Era singura ei legătură cu timpul care trecea, cu rotaţiile Terrei. Aici, în acest vârtej de măruntaie ce se cereau cârpite şi de oase care trebuiau să fie tăiate, zilele înseşi se roteau ca o tornadă, absorbindu-te şi ducându-te fie spre moarte, fie spre nebunie.

Minna nu intrase în război, ci războiul intrase în ea. Fără să ştie prea bine cum, psihiatra se trezise mobilizată în Belgia, în august 1940, la un an după afacerea Doamnelor de la Adlon. Apoi urmase Danemarca. Acolo avusese parte de o slujbă relativ liniştită: îngrijea răni uşoare şi executa gărzi de noapte la dispoziţia armatei. Apoi, spre sfârşitul anului 1941, fusese trimisă pe Frontul de Est.

Abia atunci descoperise adevărata medicină de război: chirurgia sălbatică, un soi de muncă zilnică de măcelar, tară mijloace şi în condiţii septice. Mai întâi, asistase şi ea alţi medici mai pricepuţi la triaj, apoi, încetul cu încetul, preluase ştafeta de la aceştia. Mai întâi efectuase amputări, iar apoi chirurgie internă.

Sub imperiul necesităţii, Minna se specializase în medicina practică, datorită urgenţelor venite cu fiecare convoi însângerat. Serile se apuca să parcurgă cărţi menite să-i perfecţioneze tehnicile profesionale. Chirurgie ortopedică, internă, respiratorie, maxilo-facială... Zi şi noapte, Minna opera, tăia, ciopârţea şi cosea la loc. învăţa meserie salvând vieţi şi pierzând alte vieţi. Nu era loc de discuţii. Dacă n-ar fi fost ea, n-ar fi fost nimeni care să o înlocuiască.

Mai întâi fusese trimisă la Smolensk, iar de acolo la Dnipropetrovsk, până când sfârşise aici, la periferia Stalingradului, unde îşi opera pacienţii pe masa din altar. în timp ce se adâncea în valuri de sânge, nu uita să mulţumească în gând generatorului de curent, care era suficient de zgomotos

încât să acopere urletele pacienţilor şi duhnea îndeajuns de puternic a benzină cât să nu se mai simtă efluviile mirosului de carne crudă.

Opera cutii toracice sparte ca nişte uşi după o razie a poliţiei, abdomene pline de fluide ce bolboroseau şi viscere alburii care dădeau pe afară. Nu-şi putea permite să se gândească la pacienţii săi ca la nişte fiinţe umane. Ar fi fost deopotrivă o eroare şi un semn de slăbiciune. Trebuia să vadă în ceea ce avea în faţă doar modelele şi schemele din tratatele de chirurgie, să privească organismul uman ca pe un mecanism şi să încerce să se orienteze corect în masele vâscoase şi fibroase ce-i erau aduse înainte. Acesta era secretul.

O altă greşeală pe care nu avea voie să o comită: încercarea de a înţelege situaţia militară. Minciunile, neînţelegerile şi zvonurile domneau pretutindeni şi era imposibil de aflat care erau adevărate şi care nu. Din câte prinsese din zbor, Hitler, după o primă înfrângere la porţile Moscovei, îşi îndreptase atenţia asupra regiunii Volgăi şi a Caucazului. îşi trimisese trupele înspre câmpurile petrolifere din regiunile Baku şi Groznîi, atacând însă în acelaşi timp Stalingradul, cu scopul de a întrerupe lanţul de aprovizionare al ruşilor pe axa Nord-Sud. Dar ceea ce ar fi trebuit să fie doar o formalitate se preschimbase într-un coşmar pentru soldaţi, obligaţi să facă faţă unor lupte de stradă fără sorţi de izbândă, de-a lungul întregii veri.

Minna avea un singur instrument de măsură pentru a evalua aceste manevre militare complexe şi nu arareori confuze: afluxul de răniţi. Judecând după numărul halucinant care depăşea cu mult capacitatea centrelor de îngrijiri, armata germană avea să fie în curând decimată la Stalingrad. Cu voce scăzută, se vorbea deja de retragere strategică, de înfrângere, de un adevărat dezastru...

— Arteră carotidă secţionată la nivel cervical, cu fragmente de schije prezente în plagă...

Minna avu o izbucnire neaşteptată de furie:

— Nu înţeleg de ce-mi mai sunt prezentaţi indivizi în

starea asta! De câte ori mai trebuie să repet? E pierdere de timp! Am avea nevoie de cel puţin şase ore pentru a încerca să-l salvăm. E pierdere de vreme, *Scheifie*| Trecem la următorul.

Îşi şterse fruntea cu antebraţul, căci nu-şi scosese mănuşile chirurgicale murdare de sânge coagulat, în vreme ce auzi îndărăt clinchetul plăcuţei de identificare.

— Puncte de impact multiple în abdomen, cu posibilă atingere hemoragică a fierii şi ficatului.

Poate ca o compensare, ori din lehamite, decise să preia acest rănit, chiar dacă operaţia avea să dureze probabil mai bine de două ore.

— Fractură vertebrală cervicală datorată unei explozii. Cu siguranţă, tasarea vertebrelor C5, C6 sau *CI...* Pneumotorax. Prognostic de paralizie totală şi asfixiere în evoluţie.

— Trecem la altul.

Nu se gândea deloc la Berlin, sau poate doar foarte rar. Chiar şi numele oraşului îi părea străin. Minna se îngropase de vie în această mocirlă îngheţată, tară trecut şi tară viitor, doar prezentul sufocant.

De altfel, nu prea avea ce să-şi amintească. Moartea Magdei Zamorsky fusese anunţată public, dar cu discreţie. Minna nu renunţase la alcool. Era obsedată de ultima imagine a Magdei, zăcând cu picioarele desfăcute în aşternuturile îmbibate de sânge. O abandonaseră, plecând de parcă nici n-ar fi fost acolo vreodată, de parcă n-ar fi auzit din gura ei adevărul, de parcă nimic din întreaga afacere nu s-ar fi întâmplat în realitate.

Vreme de săptămâni, Minna se simţise incapabilă să se mai mişte. Beewen plecase pe front, cu entuziasmul celui care se pregăteşte să treacă înot o apă. Simon, care nu mai avea nici casă, nici cabinet, accepta misiuni în aziluri şi dispensare, tot mai departe spre Est.

Baroneasa Minna von Hassel îşi încheiase cariera în psihiatrie. întreg universul ei personal fusese dat peste cap. îşi pierduse încrederea în propria profesie şi nu mai avea un profil potrivit pentru a o practica. Se căutau mai degrabă călăi. Prin urmare, atunci când i se propusese să plece pe front în calitate

de medic nespecializat nu ezitase nicio clipă. Putea măcar să se simtă utilă şi, ca un bonus, să încerce să bea mai puţin.

Serile, când putea să-şi acorde în sfârşit câteva ore de somn, povestea Magdei Zamorsky îi revenea în minte: micuţa mamă care-şi asumase rolul unui Mesia sălbatic pentru o întreagă comunitate, femeia eroină ce fusese în stare să rămână însărcinată cu un pervers nazist pentru a-şi atinge scopul. în gând îi răsunau ultimele ei cuvinte: „N-aţi înţeles încă sensul profund al acestei poveşti. Un singur lucru a contat: «operaţiunea Europa»... ”

în cei trei ani care urmaseră, Minna încercase să rezolve această ultimă enigmă în lumina manevrelor militare ale Reich-ului. Nu auzise însă niciodată vorbindu-se despre o „operaţiune Europa”.

— Doamna doctor...

Tresări. Triajul răniţilor se încheiase. în realitate, acest proces nu se încheia niciodată, dar Minna adunase de-acum destui răniţi pentru cinci sau şase ore de muncă.

— Trebuie să începem.

— Pregăteşte tot, vin şi eu imediat.

Se hotărî să bea o cafea, căci nu mai înghiţise nimic din ajun. Tocmai intra în biserică, când o voce necunoscută i se adresă:

— Bună, Minna.

Se întoarse şi avu o ezitare. între brancardieri, soldaţi răniţi şi infirmieri aflaţi în continuă agitaţie stătea un bărbat înalt, purtând o manta de piele plină de noroi. Purta ochelari de motociclist ridicaţi peste marginea caschetei şi întreaga lui figură era desenată în alb şi negru, de parcă ar fi străbătut alternativ straturile de cenuşă şi de zăpadă.

— Nu mă recunoşti?

Nu, nu-l recunoscuse. Apoi, brusc, de parc-ar fi desprins o ancoră din nisipul de pe fundul mării, reuşi să pună eticheta unui nume pe acest chip. Franz Beewen. Recunoştea acum brusc capul său pătrăţos, ochiul închis şi statura de atlet olimpic. Fizicul lui de uriaş, care nu se potrivea deloc în decorul berlinez, îşi căpăta aici adevărata măsură. Beewen ajunsese pe

front, la locul potrivit.

înaintă tară să scoată vreun cuvânt. Gestapovistul îi zâmbea, dar zâmbetul lui era îndepărtat, venit parcă dinaintea ultimilor trei ani de violenţă şi grozăvii. Ştia ea însăşi de-acum destule despre grade şi uniforme şi remarcă faptul că Beewen nu era îmbrăcat în uniforma specifică Waffen-SS, ci purta însemnele Deutsches Heer, armata de infanterie a Wehrmacht-ului.

Aproape imediat, tară legătură cu realitatea, cu o naivitate care nu înceta să o surprindă, îşi imagină cum colosul traversase liniile frontului, câmpurile de luptă şi teritoriile inamicului pentru a-i declara dragostea sa. Nu încetase nicio clipă să se gândească la ea şi, printre morţi şi bombe, reuşise să o regăsească, pe ea, marea sa iubire. Dezertase din regimentul său, luase la pas teatrele de război şi răscolise fiecare spital ce-i ieşise în cale, doar pentru a-i da de urmă şi a o cere în căsătorie.

Beewen îşi dădu jos cascheta, scoţându-şi la iveală coama blondă, cu reflexii aurii demne de o cofetărie vieneză. O privi, iar ea îi remarcă privirea strălucitoare şi iritaţia din jurul pleoapelor. Apoi el se aplecă şi-i şopti, abia stăpânindu-şi râsul:

— L-am găsit pe Mengerhâusen!

146.

— Vin noaptea.
— Unde?
— în visele mele.
— Bărbaţi?
— Nu. Femei şi mai ales copii.
— Cine sunt?
— Cei pe care i-am omorât, vezi matale? îi recunosc.

Einsatzgruppen.

Atunci când Simon Kraus fusese mobilizat la Viniţa, în Ucraina, nici măcar nu cunoştea acest termen. *Grupe de intervenţie.* Dar ce fel de intervenţii? în naivitatea sa, crezuse

că era vorba de trupe speciale, de comandouri însărcinate cu misiuni specifice. Dintr-un anumit punct de vedere, chiar aşa era, dar aceşti oameni nu erau combatanţi. Misiunea lor era să ucidă civili neînarmaţi, în proporţii de neimaginat.

Aceste grupări ale SS-ului înaintau în siajul trupelor Wehrmacht-ului şi ucideau absolut tot ce mai mişca. Evreii aveau prioritate, desigur, dar şi destui ţărani şi familiile acestora aveau parte de aceeaşi soartă, fiind etichetaţi drept partizani sau complici ai acestora. în orice caz, era vorba de nişte slavi, iar noul spaţiu vital al Germaniei nu avea nevoie de rase inferioare...

— Şi ce se întâmplă atunci? reluă Simon.

— Păi îi mai omor o dată, vezi matale? La fel ca prima oară...

— Adică?

Simon Kraus pusese întrebarea doar de formă: auzise deja de sute de ori acest gen de poveste. SS-istul, cu ochii holbaţi, nu-şi mai putea stăpâni ticurile nervoase. Mai degrabă mormăia, nereuşind să-şi articuleze complet spusele. Avea cel mult douăzeci şi cinci de ani şi nişte ochi angelici, o mutră absolut normală, trecută însă prin catran...

— îi punem să sape o groapă lungă de vreo douăzeci de metri, reluă el. Apoi, li se ordonă să se dezbrace şi să coboare în groapă, vezi matale? Acolo trebuie să se întindă pe burtă, lipiţi unii de alţii...

— De ce aşa?

— Păi pentru economia de spaţiu, vezi matale? La început, îi împuşcam pe marginea gropii, da' cădeau de-a valma. Acum se-ntind frumuşel... Tragem şi chemăm încă un rând. Le cerem... Mă rog, acelaşi lucru, ce mai...

Simon îi asculta pe exterminatori în vreme ce îşi descriau faptele de coşmar, iar el trebuia să se convingă că indivizii aceştia erau pacienţii săi.

Urmau alte detalii... Soldaţii veneau la el ca să se confeseze, să-şi deşerte desaga... Dar Simon nu era preot. Nu înţelegea şi nu putea să le acorde iertarea. Ucigaşii aceştia nu meritau

izbăvirea.

— în visul meu, morţii se întorc, continuă individul. Sunt acoperiţi de cenuşă şi var. Asta turnăm peste ei în gropi, ca să nu pută aşa de tare, vezi matale?

Individul se bâţâia întruna pe scaun. îşi vârâse mâinile sub fund, ca să le împiedice tremuratul, dar în privinţa umerilor nu avusese ce să facă, aşa încât, tot ridicând din umeri, părea că e ataşat unui resort.

Cei „răniţi psihic" pe care îi trata Simon aparţineau unui gen aparte. Traumatismele pe care le suferiseră se datorau propriilor fapte. Autorităţile SS observaseră apariţia acestui tip de tulburări încă din 1940 şi luaseră hotărârea de a trimite psihiatri pe teren, la faţa locului, pentru a-i trata pe cei afectaţi. Nu făcuseră asta din compasiune sau bunăvoinţă, ci fiindcă, în starea în care erau, indivizii respectivi nu mai puteau menţine cadenţa ce le era solicitată.

Acesta era, probabil, cel mai cumplit aspect al misiunii sale: Kraus ştia că, pe măsură ce îi diagnostica pe aceşti ucigaşi cu mintea în neant şi redacta rapoarte pe care le trimitea pe cale ierarhică, încuraja puterea nazistă să treacă într-o viteză superioară.

Naziştii imaginau mereu noi metode de eliminare, mai rapide. Maşinăriile aveau să ia locul omului, categoric mai lent şi prea vulnerabil. Vremea artizanatului trecuse. Iar Simon contribuia la această evoluţie. El era cel care constata fisurile, slăbiciunile sistemului.

Nu avea informaţii concrete, dar în sistem se vorbea deja de construirea unor camere de gazare, inspirate de tehnicile deja utilizate pentru eliminarea bolnavilor mintal şi a handicapaţilor. Monoxid de carbon, acid cianhidric... Lagărele de concentrare se echipau cu cele necesare. Pragul spre industrializarea morţii fusese trecut.

Simon nu mai reuşea să doarmă. înghiţea de unul singur cam tot atâtea tranchilizante câte le prescria şi pacienţilor. Avea impresia că pluteşte în această non-lume, ca o conştiinţă imaterială, gata să dispară din clipă în clipă.

Spitalul psihiatric în care fusese instalat era, în sine, o aberaţie. Cei din Waffen-SS îi împuşcaseră pe toţi ocupanţii anteriori, bolnavi mintal pentru care fusese săpată o groapă comună în spatele clădirii, pentru a face loc „colegilor aflaţi în dificultate”.

Spitalul nu dispunea de mijloace moderne şi chiar şi echipamentele elementare lipseau: electricitatea provenea de la un generator, ferestrele sparte erau astupate cu scânduri. De hrană nici pomeneală, iar apa, rece sau cel mult călâie se scurgea din duşuri într-un firicel subţire.

Putea spune că avusese noroc: biroul său avea o sobă cu lemne. Simon îşi petrecea cea mai mare parte a timpului aici, între patru pereţi. Aici îşi primea pacienţii, pentru a practica hipnoza sau a le prescrie calmante, aici mânca şi uneori chiar dormea pe masa de consultaţie.

Câteodată se gândea la Minna von Hassel şi nu putea să-şi stăpânească un hohot de râs când reflecta la ironia propriei situaţii. El, care îşi bătuse joc de ea şi de institutul ei ruinat de la Brangbo, nu o ducea deloc mai bine acum.

Atunci când ieşea, frigul îl pietrifica instantaneu şi avea nevoie de ore bune pentru a-şi folosi degetele. Avea impresia că toată lumea plecase din oraşul acesta blestemat.

Cu excepţia câinilor.

Ăsta era un alt detaliu care îl scotea din minţi. Fiecare SS-ist părea stăpân pe-un câine. Ucigaşilor deprimaţi li se permisese, pentru a le menţine moralul cât mai bun, să-şi ia cu ei javrele. Erau atât de multe, încât fusese nevoie să li se construiască un adăpost, alături de spital. Lătrau toată ziua şi urletele lor turbate se amestecau cu confesiunile insuportabile ale stăpânilor lor.

— M-asculţi, dom’ doctor?

Simon tresări. Pierduse firul celor spuse de soldat de-o bună bucată de vreme.

— Bineînţeles, continuă.

La început, refuzase să dea crezare celor auzite. Grajduri pline cu femei şi copii, care erau stropiţi cu benzină şi apoi li se

dădea foc. Bărbaţi spânzuraţi cu nodul ştreangului sub bărbie, ca să moară mai lent. Morţi şi uneori chiar răniţi care erau tocaţi cu buldozerul, tăindu-li-se braţele, picioarele sau capetele înainte de-a fi împinşi în gropi. Blindate care treceau peste cadavre, prunci azvârliţi din mers pe ferestrele trenurilor...

Simon era gata să vomite la fiecare şedinţă, sau chiar să-şi lovească pacienţii... Se şi întâmplase în câteva rânduri. Cel mai cumplit era atunci când descoperea, sub carapacea ucigaşului, vestigii de umanitate. Unii, în ciuda miilor de morţi pe care-i aveau pe conştiinţă, izbucneau în plâns la vederea cailor sfârtecaţi de obuze. Alţii îşi justificau cruzimea pomenind de solda de douăsprezece mărci şi raţia dublă de mâncare ce le erau asigurate de această îndeletnicire. în sfârşit, alţii, înspăimântaţi că aveau să trebuiască să plătească pentru crimele comise, se apucau să sape la gropile comune astupate chiar de ei, cu gândul să dea foc cadavrelor.

Fără să vrea, Simon se apucase să-şi ia notiţe. Rămăsese totuşi un om de ştiinţă, fascinat de Thanatos în versiunea sa cea mai dură, cea mai brutală. Moartea însăşi acţiona prin intermediul acestor soldaţi descreieraţi, simple instrumente aflate la cheremul unei puteri care îi depăşea.

Seara, trântit pe o saltea mult prea tare, Simon înnegrea pagină după pagină. Plănuia să îşi scrie memoriile sub forma unei analize a Răului în toate ipostazele lui. Nu-şi făcea însă iluzii: planurile sale măreţe aveau doar rolul de a-i menţine mintea întreagă. Atrocităţile acestea aveau să-i vină de hac, până la urmă şi, când acest lucru avea să se întâmple, plănuia să se arunce în aer: supravieţuirea într-un univers al distrugerii şi cruzimii i se părea inutilă.

Când îşi stingea lampa cu gaz, în mintea lui se aprindea o altă luminiţă şi în gând i se iveau Doamnele de la Adlon. Susanne Bohnstengel. Margarete Pohl. Leni Lorenz. Greta Fielitz. Şi, desigur, Magda Zamorsky. Victime care se dovediseră a fi ele însele monştri. Monştri şi mame viitoare. Jucării într-un plan perfect menit să producă o chintesenţă a

seminţiei germanice.

Simon retrăia în minte întreaga istorie şi ordona fiecare element la locul său din poveste, iar şi iar. Totul se lămurise. Totul era limpede, logic, încheiat.

Cu toate acestea, rămâneau ultimele cuvinte ale Magdei: „N-aţi înţeles încă sensul profund al acestei poveşti. Un singur lucru a contat: «operaţiunea Europa»...” Gândindu-se la aceste propoziţii, Simon, la fel ca Minna şi Beewen, fără îndoială, avea insuportabila senzaţie că le scăpase esenţialul întregii poveşti. Exista un sens ascuns, pe care ei nu reuşiseră să- 1 pătrundă.

„Operaţiunea Europa” avea să rămână un mister, o enigmă ce n-avea să- şi afle niciodată rezolvarea.

Un zgomot înfundat îl readuse la realitate. Pacientul său, zgâlţâit de convulsii, căzuse de pe scaun şi se arsese lovindu-se de soba încinsă. Fără să ezite, Simon îl apucă de guler şi-l dezlipi de suprafaţa fierbinte. Apoi se apropie de uşă şi izbi puternic cu pumnul în ea. Deşi nu era închis aici, căpătase de-a lungul timpului, în lunile care trecuseră, acest obicei de deţinut. într-un fel, chiar asta era: un prizonier într-o închisoare de şase sute de mii de kilometri pătraţi numită Ucraina.

Un infirmier îşi făcu apariţia. De fapt, era un SS-ist care purta un halat alb. Simon îi arătă spre pacientul încă scuturat de spasme, cu spume la gură.

— Scoate-l pe ăsta de aici şi fa-i o injecţie de Luminai, în sănătatea mea.

Celălalt execută imediat ordinul, târându-l pe cel căzut ca pe un sac de cartofi. Simon închise uşa şi se trânti pe scaun. înfofolit în mantaua militară, contemplă o vreme soba. De când era aici, se îmbrăca doar în hainele militare şi se încălţa cu bocanci îmblăniţi. Unde erau oare costumele sale cu dublă cusătură, pălăriile homburg şi pantofii derby cu călcâie înalte, menite să-i compenseze handicapul înălţimii?

Se auzi o bătaie în uşă.

Sări în picioare, iritat. Dacă iar îl deranja unul dintre ucigaşii degeneraţi... Deschise uşa, turbat de furie, şi descoperi în faţa ei, stupefiat, ultimele persoane pe care se aştepta să le vadă

aici: Franz Beewen, cu manta de piele şi ochelari de aviator, mai arian decât coloşii lui Arno Breker, şi Minna von Hassel, înfofolită într-o pufoaică groasă, cu figura ei de-o frumuseţe ireală ivindu-se din gulerul îmblănit.

Vreme de câteva clipe, căută cuvintele potrivite momentului, apoi se prăvăli în braţele lor, izbucnind în plâns.

147.

Pentru a ajunge la Minna, Beewen fusese nevoit să şofeze cale de opt sute de kilometri, iar asta îi luase trei zile. Apoi porniseră împreună spre Viniţa, iar asta le mai luase încă patru zile şi jumătate. Se îndreptau acum spre Polonia şi, potrivit calculelor lui Beewen, expediţia lor avea să mai dureze încă trei zile. Poate chiar mai mult. în apropiere de Liov începuse să ningă şi, din 29 noiembrie încoace, înaintaseră tot mai lent.

Cu toate astea, una peste alta Beewen era mulţumit de periplul său. Parcurgerea unor asemenea distanţe, pe astfel de drumuri, pe timp de iarnă şi la vreme de război, era o adevărată realizare. Da, resimţea o oarecare doză de mândrie derizorie, de camionagiu. Maşina sa VW 82 Kübelwagen rezistase eroic. îşi terminase rezerva de carburant iniţială, dar gradul său de *Oberstleutnant* îi garanta siguranţa aprovizionării oriunde s-ar fi nimerit să fie nevoie.

în drum spre Viniţa, el şi Minna vorbiseră destul de puţin; duduitul motorului şi hurducăielile drumurilor proaste le ţinuseră loc de conversaţie. Dar, mai ales, Beewen nu voise să repete de două ori ceea ce avea de spus. Aveau să-l aştepte şi pe Simon.

Era duminică şi ningea abundent. De două zile încoace conduceau cu rândul. Când unul dintre ei prelua volanul, ceilalţi doi dormeau. Beewen se hotărî, în sfârşit, să deschidă gura.

într-o seară de noiembrie, în tabăra lui poposise un ofiţer de la o altă unitate, care-i povestise vizita întreprinsă într-un lagăr nou de lângă Czşstochowa. Era un soi de unitate-pilot care,

chipurile, experimenta noi metode de exterminare, consacrându-se în egală măsură cercetărilor medicale. Numele persoanei responsabile de acest nou lagăr îl făcuse pe Beewen să sară în sus: Ernst Mengerhâusen, devenit între timp *Gruppenführer*.

Franz nu stătuse prea mult pe gânduri: în aceeaşi seară se pregătise de drum, cu gândul de a-i face o vizită singurului om care ar fi putut şti ce însemna misterioasa „operaţiune Europa". Nu avea însă de gând să plece singur. Mai întâi trebuia să-şi regăsească tovarăşii de odinioară, astfel încât să descopere împreună adevărul final.

— Cum ne-ai găsit? întrebă Minna.

— Mai am încă relaţii la Gestapo. Nu v-am pierdut urma în niciun moment, în toţi anii ăştia.

Beewen era fericit să îi revadă. Mintea îi era cam tulbure, iar creierul părea să-i fi fost scurtcircuitat de cei trei ani de război, însă, în torentul de rahat care devenise înşiruirea gândurilor sale, o rază de lumină şi bucurie era mai mult decât binevenită.

Ceea ce îl entuziasma cel mai mult însă era faptul că Minna şi Simon, auzind numele lui Mengerhâusen, îl urmaseră fără să-i pună măcar o întrebare. Pentru amândoi, părăsirea postului era periculoasă, căci ar fi putut fi acuzaţi de dezertare sau defetism. Nici unul nu ezitase însă: la fel ca Beewen însuşi, cei doi nu uitaseră nicio clipă de Doamnele de la Adlon, iar enigma „operaţiunii Europa" le rămăsese în minte, la fel de obsedantă.

După această primă salvă de explicaţii, Beewen tăcu. Ar fi putut să le povestească despre ceea ce văzuse în timp ce traversase Ucraina sau despre încercările sale din ultimii ani, dar... la ce bun? Nu ştia prin ce trecuseră Simon şi Minna, dar era convins că ar fi avut şi ei destule de povestit.

În seara aceea, Beewen le propuse să poposească într-o pădure. Cei doi refuzară: preferau să conducă cu schimbul toată noaptea. Mai aveau de parcurs vreo patru sute de kilometri şi, cum zăpada depusă pe şosele îi întârzia serios, aveau să treacă cel puţin douăzeci şi patru de ore până când aveau să ajungă la destinaţie.

Bucuros să-şi vadă tovarăşii atât de hotărâţi, rămase la volan şi începu să le mai dea câteva detalii cu privire la ceea ce îi aştepta în punctul final al călătoriei.

— La Czşstochowa, totul este observat şi studiat: infecţiile, durerea, moartea... Acolo se testează eficacitatea camerelor de gazare. Fiecare astfel de încăpere e dotată cu o oglindă cu două feţe care permite cronometrarea agoniei prizonierilor.

Cu privirea aţintită înainte, pe şosea (o dâră neagră mărginită de tufişuri dezgolite), Beewen rostea toate acestea pe un ton egal, lipsit de emoţie. Prefera să nu ocolească şi nici să îndulcească detaliile, căci îi voia pregătiţi să suporte ceea ce aveau să găsească în lagăr. Nu avea să existe o a doua şansă.

— Lagărul are pretenţia că e, în egală măsură, un laborator de cercetare. Ei bine, cercetările în cauză sunt foarte speciale. Sunt inoculate diverse boli unor subiecţi perfect sănătoşi, sunt mutilaţi prizonierii cu scopul de a observa efectele unor tratamente sau doar pentru a observa felul în care evoluează rănile netratate. Anumite experimente au drept obiect substanţe toxice, îndeosebi petroliere, care se aplică pe pielea deţinuţilor-cobai sau le sunt injectate în organism. Mi s-a mai vorbit despre arsuri cu fosfor, experimente privind cantitatea de apă de mare înghiţită suportabilă pentru un om sau altele privind rezistenţa la frig... Cum e de aşteptat, niciun prizonier nu poate supravieţui în atare condiţii. Cadavrele sunt autopsiate de îndată, pe când nici n-au apucat să se răcească, apoi sunt tăiate în bucăţi, jupuite, trimise la diverse facultăţi de medicină de pe tot teritoriul Reich- ului sau sunt prelucrate pentru un muzeu secret consacrat scheletelor umane. Când nu există destule cadavre, deţinuţii sunt eliminaţi cu câte-o injecţie de fenol în inimă. Pentru Mengerhâusen, această rezervă cvasi- inepuizabilă de material uman e o oportunitate unică. Ştiinţa trebuie să se elibereze de orice constrângere morală şi, desigur, de orice urmă de compasiune.

înşiruind aceste orori, Beewen vorbea şi pentru a se căli el însuşi. Făcea pe durul, dar nu pusese niciodată piciorul într-un

lagăr de exterminare şi habar nu avea care urma să-i fie reacţia odată ajuns acolo.

Luni 30 noiembrie, în jurul orei patru după-amiaza, ajunseră la periferia oraşului Czşstochowa. Din câte ştia Beewen, acesta era un oraş-sanctuar care adăpostea o Fecioară Neagră, un loc de pelerinaj foarte frecventat, aşadar. Era însă cam târziu pentru rugăciuni, iar polonezii erau mult prea ocupaţi să supravieţuiască.

Evitară aglomeraţia, cerură lămuriri unui localnic şi în curând ajunseră pe un drum plin de noroi şi de bălţi. Se însera şi tot ce puteau să vadă, la baza unui deal acoperit de zăpadă, erau câteva clădiri tară etaj, perfect aliniate, care păreau ninse cu zahăr pudră, în lumina difuză a crepusculului.

— Vorbesc doar eu, îi avertiză simplu Beewen.

148.

Nici urmă de drapele naziste sau de capete de mort. Niciun semn particular. De-aproape însă, lagărul de exterminare îşi exhiba pe de-a- ntregul aspectul lugubru. Dincolo de gardul electrificat de sârmă ghimpată, înalt de trei metri, şi de turnurile de pază din care se iţea ţeava câte unei mitraliere, se zăreau treizeci de clădiri de cărămidă, înşirate pe două rânduri simetrice. Beewen spusese că acesta era un lagăr de mici dimensiuni, iar în acest context Minna se întrebă cum arătau lagărele mai mari. La prima vedere, ansamblul arăta mai degrabă ca o fabrică de pantofi sau o lăptărie, activităţi care nu necesitau maşinării uriaşe sau hangare spaţioase.

Beewen coborî din maşină şi parlamentă cu santinelele în faţa postului de gardă. Cu fiecare cuvânt rostit, norişorul de aburi de deasupra capetelor lor căpăta proporţii tot mai mari. Minna urmări cu privirea gardul punctat din loc în loc de reflectoare. Urma curba ascendentă a dealului şi se pierdea în noapte. Luminile reflectoarelor păreau parte dintr-o ghirlandă luminoasă de Crăciun. Minna se simţi dezorientată.

Beewen tocmai le arăta santinelelor nişte hârtii, tară îndoială falsuri pe care le fabricase înainte de plecare. Soldaţii îl aprobară. în definitiv, câtă vreme însuşi Beewen îşi folosea identitatea reală, nici hârtiile fabricate de acesta nu puteau fi considerate false.

Poarta se deschise şi santinelele se dădură la o parte. „Maşina-găleată" intră pe poartă, pătrunzând pe teritoriul lagărului acoperit de nea. Artera centrală era bine curăţată şi cei trei nu schimbară niciun cuvânt în timp ce parcurseră câteva sute de metri. Drumul arăta ca o lungă fisură neagră pe suprafaţa unui lac îngheţat.

Totul era pustiu. Nu era niciun suflet în acest orăşel în alb şi roşu- cărămiziu, în afara paznicilor care patrulau cu puştile pe umăr, însoţiţi de câini-lup care gâfâiau.

Minna privea în jur cu atenţie, mânată în parte de o curiozitate nesănătoasă. Se aşteptase să vadă deţinuţi, poate chiar cadavre. Avea senzaţia fizică a pătrunderii în inima Răului şi se aştepta să vadă indicii în acest sens. în schimb, nu era decât pustietate.

Beewen coborî din nou, pentru a cere lămuriri unui gardian. Dialogul lor părea a fi presărat cu argint viu, de parcă ar fi fost prinşi într-o bulă de cristal.

Minna îşi plecă privirea şi, prin portiera rămasă deschisă, observă că zăpada însăşi avea aici reflexii argintate. Mai mult chiar, solul părea împestriţat cu argint. Se aplecă şi îşi dădu seama că zăpada era plină de fulgi argintii. Cenuşă.

Abia atunci, Minna îşi dădu seama că simţise, de cum intraseră pe teritoriul lagărului, un miros ciudat, care pătrundea acum şi în interiorul maşinii, mult mai pregnant. întoarse capul spre Simon şi se încruntă, îngrozită, iar acesta îi răspunse tot din ochi, de o sută de ori mai îngrijorat...

Era un miros de carne friptă.

Carne de om.

— Biroul lui Mengerhâusen e chiar în capăt, anunţă Beewen, urcând înapoi la volan.

Porniră mai departe pe aleea principală. Prin parbriz, gerul

de-afară conferea o stranie luminescenţă fiecărui detaliu: ţurţuri la marginea acoperişurilor, flori de gheaţă argintii la geamuri, urmele albăstrii din zăpadă, lăsate de gardieni...

în acest decor spectral, întunericul nu reuşea să se impună. Toate suprafeţele ninse păreau a respinge noaptea, ţinând-o la distanţă, de parcă
creta ar fi câştigat, în sfârşit, bătălia împotriva tablei negre.

în curând ajunseră în dreptul unui pavilion ce arbora un steag nazist cu svastică şi un altul cu runele SS; erau primele steaguri pe care le vedeau de când ajunseseră aici. Clădirea era înconjurată de sârmă ghimpată, ca un lagăr în interiorul lagărului, şi aspectul îi trăda funcţiunea administrativă. în această clădire ca un seif erau luate toate deciziile şi se aplică dreptul de viaţă şi de moarte.

Beewen coborî pentru a treia oară din maşină. Aici se aflau mai mulţi gardieni cu câini, de parcă deţinuţii cei mai periculoşi erau, până la urmă, cei care luau deciziile. De data asta, *Oberstleutnant*-ul îl urmă pe unul dintre soldaţi în interiorul edificiului.

— E la anexă, spuse Beewen la întoarcere.

— Ce e anexa asta?

— Nu ştiu. Aşa denumesc ei un ansamblu de clădiri aflate mai sus, în pădure. Acolo e cartierul general al lui Mengerhâusen.

Ajunseră la capătul aleii principale. Minna era dezamăgită. Nu văzuseră nimic. Czşstochowa arăta ca o închisoare abandonată.

Un nou punct de control. O gheretă, doi soldaţi, din nou câini... De data asta, Beewen se mulţumi să-şi coboare geamul şi să îi strige pe cei doi soldaţi. Nici măcar nu fu nevoie să-şi arate actele. Bariera se ridică silenţios, într-o linişte vătuită.

Un alt drum, mărginit de brazi grei de zăpadă. Mai sus, crângul scund părea o aglomerare de muşchi mustind de umezeală, ori poate nişte sălcii plantate pe malul unui lac invizibil.

Din nou, un gard. Beewen opri, apoi scoase cheia din contact.

— Aici ar trebui să fie, murmură el, de parcă ar fi putut fi auzit. Sunteţi pregătiţi?

În loc de răspuns, Minna şi Simon îşi scoaseră armele Luger. Beewen încuviinţă din cap, mulţumit de reacţie. Îşi armară toţi trei pistoalele, apoi coborâră din maşină şi se îndreptară spre poartă. Niciun paznic, nici măcar o cazematã. În partea dreaptă însă, de cealaltă parte a porţii, un bărbat pufăia din ţigară, rezemat de unul dintre stâlpii gardului, chiar lângă un tablou electric.

Beewen îşi aprinse lanterna. Bărbatul se întoarse şi-şi dădu deoparte fularul care-i ascundea chipul. În ciuda şepcii îmblănite şi a fularului care-i acoperea partea de jos a feţei, Minna îl recunoscu imediat: Hans Wirth, sinistrul ucigaş din trupele de asalt şi garda de corp personală a lui Mengerhâusen.

Pe faţă i se putea citi că, la rândul său, îi recunoscuse. Erau înfofoliţi în haine groase, dar erau trei, veşnic acelaşi trio.

Cu umerii ninşi, cufundat în zăpadă până la genunchi, Wirth îi privi lung, de dincolo de sârma ghimpată. Ochelarii lui mici şi rotunzi erau aburiţi din pricina răsuflării lui.

— Ce naiba căutaţi aici? făcu ei, coborându-şi fularul de pe gură.

Rânjea, arătându-şi dinţii.

— Tu ce crezi?

Wirth se urni din zăpadă şi pomi în lungul gardului de sârmă ghimpată spre poartă, unde deschise lacătul greu. Între timp, nu înceta să le arunce priviri vădit amuzate. Părea încântat să-i reîntâlnească. O întâlnire amânată mereu, o condamnare la moarte amânată...

Deschise larg poarta, împingând zăpada acumulată, pentru a le face loc să intre. Era îmbrăcat în stilul ruşilor: manta cu blană de lup la guler, cizme îmblănite, şapcă de piele şi blană, mănuşi de piele.

— Aţi venit până aici ca să-l întâlniţi? Admirabil efort, răţuştelor...

Izbucni în râs, împrăştiind cu fiecare hohot câte-un norişor, părând că-şi

fumează amuzamentul.

— Vai, dar aţi ajuns prea târziu, se prefăcu el a fi dezolat. Nu mai e nimic de văzut, totul s-a închis deja şi...

Wirth nu-şi mai încheie fraza: Beewen îi înfipsese lama pumnalului în gât. Imediat, mâna înmănuşată îi fu inundată de un val de sânge roşu aprins ce părea încântat să-şi capete libertatea, ca o viitură stacojie. Wirth continua să râdă, dar era un rânjet încremenit. Dincolo de lentilele aburite, ochii îi străluceau neîncrezători.

Menţinându-şi lama în gâtul celuilalt, Beewen îl apucase pe Wirth de reverul mantalei. De departe, părea o regăsire între prieteni, sau poate o altercaţie. O afacere ce se cerea reglată ca între bărbaţi, poate amicală, poate ostilă; nimic periculos, însă.

Minna îşi plecă privirea, fascinată la vederea sângelui care împroşca zăpada, aburind, de parcă suprafaţa netedă a stratului de nea ar fi ascuns un crater incandescent.

în cele din urmă, Beewen aruncă o privire în dreapta şi-n stânga, nu văzu santinele şi niciun alt martor şi-i dădu drumul celuilalt. Wirth căzu în genunchi, iar apoi cu faţa în jos, întipărindu-şi mutra în zăpadă. Fiecare om îşi are masca sa mortuară, după putinţă.

Beewen nu scoase o vorbă. Se mulţumi să-şi şteargă lama pumnalului cu două degete, un gest de măcelar, calm şi hotărât, care avea şi valoare de avertisment: tot ce sufla în partea locului avea să aibă aceeaşi soartă.

149.

înaintară spre prima clădire, mergând pe o cărăruie mărginită de o bordură de piatră. Sub carapacea alcătuită de manta, glugă, mănuşi şi fular, Simon nutrea aceleaşi gânduri precum Beewen, un gând însângerat ca trupul lui Wirth ce zăcea în zăpadă: nu erau aici doar pentru a smulge ultimele frânturi de adevăr, ci şi pentru a-i elimina pe cei din urmă implicaţi în această afacere.

Din anchetatori, deveniseră exterminatori. Dar, în Polonia anului 1942, aceasta nu era, neapărat, o transformare surprinzătoare.

Decorul era calm: nici măcar o boare de vânt. Chiar şi timpul părea să fi încremenit odată cu chiciura de pe crengi. Doar ei înaintau prin zăpada ce le ajungea la glezne, cu agilitatea unor pachiderme. Cavalerii Apocalipsei, în versiunea înfofolită şi greoaie.

Lămpi cu sodiu iluminau intrarea în fiecare clădire, dar la ferestre nu se vedea nicăieri vreo lumină. întreg complexul părea abandonat. Deocamdată, singurul punct pozitiv era dispariţia mirosului insuportabil, cel care-i provocase greaţa de mai devreme. Se putea respira mai bine aici, în aer plutea un miros de scoarţă umedă şi răşină proaspătă.

Beewen se apropie de prima clădire din stânga şi apăsă pe clanţa uşii: era deschisă. înaintă în întuneric şi, aproape imediat, îl împresură un halou de lumină gălbuie: îşi aprinsese lanterna.

Simon şi Minna i se alăturară chiar în clipa în care apăsa pe întrerupător. O serie de becuri îşi răspândiră lumina în sala care amintea de o baie publică, dar fără faianţa sau prosoapele de rigoare. Pereţi de cărămidă, bazine dreptunghiulare din ciment, umplute cu o apă neagră pe care pluteau blocuri de gheaţă, un rând de chiuvete de-a lungul peretelui, cu robinete nichelate, iar pe jos, băltoace de apă...

Arăta ca un hammam în stil rusesc, dar fără căldură şi aburi. Simon simţi un fior îngheţat, ca în copilărie când, la biserică, trebuia să-şi scufunde degetele în agheasmatarul de marmură.

înaintară. Lumina directă contribuia la accentuarea brutalităţii clinice a ansamblului. Nişte ţevi metalice abandonate într-un colţ aduceau cu extremităţile unor furtunuri de pompieri. Mesele de disecţie, pe care erau aşezate nişte salopete ciudate, din cauciuc, păreau nişte altare păgâne.

Chiar în momentul în care Simon îşi spunea că nu era nimic sinistru aici, o privire îi spulberă această speranţă. Dincolo de o coloană se aflau mai multe etajere pline cu borcane. Conţinutul

lor îi aminti de anii de facultate şi de cursurile de anatomie, dar nu era convins că putea să identifice tot ce vedea: ficaţi, vezicule biliare, calculi renali, ovare... Cel care adunase toate acestea aici avea vocaţie de colecţionar.

Dar, mai ales, părea pasionat să adune ochi. Erau acolo mai multe flacoane de sticlă, pline cu ochi înghesuiţi în formol ca vişinele în damigeana de vişinată. Păreau că îi observă, evocând în şoaptă poveşti îngrozitoare despre felul în care fuseseră scoşi din orbite, cu linguriţa...

Ceva mai încolo, pe un mic cărucior cromat, Simon descoperi o serie de instrumente cum nu mai văzuse nicăieri până atunci, fără îndoială invenţii locale. Cârlige cu vârful expandat, lame curbate, pense cu extremităţile modelate precum dinţii unui fierăstrău...

Făcură cale întoarsă. Nu aflaseră nimic aici, în afara certitudinii că, în aceste locuri, noţiuni precum umanitatea, integritatea fizică sau morală erau absente. în acest lagăr, bărbaţii sau femeile valorau exact cât iepurii de laborator, ori poate chiar mai puţin.

Următoarea clădire semăna cu o cabană. Ferestrele îi erau acoperite, dar lăsau să se întrevadă o geană de lumină. Era oare cu putinţă ca înăuntru să se fi aflat prizonieri?

Uşa era ferecată cu un lanţ şi un lacăt. Cu o lovitură dată cu patul pistolului, Beewen îi veni de hac. Intrară şi găsiră o mulţime de prizonieri, strânşi în jurul unei vetre în care ardea focul. Nu erau în haine dungate din pânză aspră, ci, lucru curios, purtau haine civile. După colecţia de organe, iată acum colecţia de oameni.

La vederea uniformei lui Beewen, două gemene în vârstă de aproximativ zece ani, îmbrăcate în rochiţe negre şi şosete albe, săriră în picioare şi începură să danseze la unison, ca nişte păpuşi mecanice. Mai încolo, o familie de pitici care semănau enorm unii cu alţii se adunară, formând un
soi de front comun. Era clar că erau gata să moară, însă nu şi să se despartă.

De-a lungul zidurilor, erau înşiraţi mai mulţi bărbaţi la bustul

gol, atinşi de-o letargie comatoasă. Aveau piepturile osoase, cu răni întunecate din care se scurgea un puroi negru. Simon îşi aminti de cele povestite de Beewen, conform cărora la Czşstochowa se făceau anumite experimente ce implicau hidrocarburi.

În capătul încăperii se aflau mai multe femei ghemuite, acoperite de pansamente. Simon fu cuprins de o senzaţie puternică de greaţă. Toate aceste fiinţe care avuseseră şansa de-a supravieţui erau simpli cobai pentru Mengerhâusen.

Unde era doctorul? Fără să se înţeleagă între ei, ieşiră şi porniră spre clădirea care ocupa punctul cel mai înalt de pe colină. Un birou care să domine toate aceste grozăvii s-ar fi potrivit cu stilul degeneratului roşcat.

Când observă că pe hornul clădirii ieşea fum, schimbară o privire: aceasta le era ţinta. Gâfâind şi alunecând în zăpadă la fiecare pas, înaintară prin stratul pufos de omăt.

La un moment dat însă, tălpile bocancilor lor emiseră un sunet diferit de scârţâitul de până atunci, în contact cu zăpada. Era un sunet mai plin, de parcă ar fi păşit pe pietre. Beewen îşi îndreptă lanterna spre sol Un craniu, un femur, coaste... Sub stratul de zăpadă răvăşit de paşii lor, cărarea părea aşternută cu oase umane. Sau poate nimeriseră exact într-un loc unde se răsturnase o roabă care căra rămăşiţe omeneşti?

Simon fu scuturat de un fior puternic, aproape un spasm. Acum îi reveneau în minte toate poveştile istorisite de membrii *Einsatzgruppe.* Era acelaşi coşmar, într-o formă uşor diferită, Beewen numise lagărul „unitate ştiinţifică", dar locul acesta îi inspira lui Simon, mai degrabă, imaginea unei manufacturi al cărei singur obiect de activitate era moartea, în cele mai variate şi pline de cruzime forme ale sale.

Intrară în clădire şi îşi înţeleseră pe dată eroarea: acesta nu era biroul lui Mengerhâusen. Niciun birou din lume n-ar fi putut avea o atare înfăţişare. Mai degrabă părea că intraseră în bârlogul vrăjitoarei din Hansel şi Gretel, minus bomboanele şi prăjiturile cu ghimbir.

Era o singură încăpere mare, luminată de focurile aprinse

sub nişte ceaune uriaşe. Imediat, mirosul îi izbi violent, iar respiraţia le deveni dificilă şi gâtul uscat, iar în gură simţiră un gust acru. în tinereţe, Simon avusese diferite slujbe, între care şi la o tăbăcărie, unde nu rezistase nici
măcar trei zile, din cauza duhorilor fetide. Aici putea exact la fel.

Nu era nevoie să caute cine ştie pe unde o explicaţie. Zidurile, în aparenţă lambrisate cu felii de butuci, erau de fapt acoperite de grămezi de cadavre decapitate, despuiate, de culoarea cerii, stivuite unele peste altele. Toate cadavrele erau incredibil de slabe, doar piele şi os.

Beewen se împiedică de un vas mai mare de lemn din care se rostogoliră pe jos câteva capete rase. Capetele fuseseră retezate drept, chiar la baza gâtului. Simon îşi impuse să privească. Feţele aveau trăsăturile şifonate şi ochii migdalaţi, de mongoloizi. Dimpotrivă, gurile păreau să fi fost dislocate, iar dinţii – câţi mai rămăseseră – păreau gata să cadă. Cât despre ochi, păreau să fie topiţi printr-o procedură misterioasă.

Se apropiară de unul dintre ceaune, în care bolborosea un lichid gros. Un capac îi acoperea pe jumătate suprafaţa. Beewen, care îşi păstrase mănuşile, îl dădu la o parte. Se aplecară cu toţii să vadă. Cine ştie? Poate că într-o zi aveau să fie chemaţi să depună mărturie asupra acestor orori... în ceaun pluteau bucăţi de torace, membre retezate şi felurite fragmente greu identificabile. Pielea era aproape desprinsă de muşchi. Fără îndoială, acesta era scopul urmărit.

De-o bună bucată de vreme, prin taberele militarilor circulau zvonuri îngrozitoare: se spunea că existau fabrici de săpun pe bază de grăsime umană, că se fabricau felurite obiecte şi chiar haine din piele de om. Nişte poveşti de groază care, chiar fiind vorba de naziţti, erau greu de crezut.

Ei bine, nimeriseră exact în substanţa acestor zvonuri. Pe un pupitru erau stivuite cărămizi de săpun brut, lângă matriţele ce fuseseră folosite pentru a li se da formă, după cum dovedea substanţa deja uscată cu care erau mânjite acestea. Cu ochii ieşiţi din orbite, Simon privea toate acestea şi nu-i venea să

creadă: *Cine s-ar putea oare spăla cu săpun făcut din... oamenii*

— Să plecăm, rosti Beewen, cu un glas pe care ceilalţi abia îl recunoscură. N-avem nimic de văzut aici.

Simon observă într-un colţ nişte mese mari, dintre cele ce pot fi văzute prin croitorii şi în atelierele de confecţii. Pe mese erau aşezate bucăţi de ţesut cafeniu, dar şi tipare de croire, cu forme desenate cu linie punctată. Lângă mese se aflau maşini de cusut cu ace groase şi bobine de fir rezistent.

Grăbi pasul şi li se alătură celorlalţi. Aerul proaspăt îi făcu bine. Ceea ce le fusese dat să vadă în aceste clădiri nu avea cum să existe, în sensul uman al termenului: era ceva atât de străin, o ruptură totală în raport cu sentimentul universal de umanitate. Nici măcar scandalos nu era şi nici nu putea fi înţeles. Era ceva venit de altundeva, de pe o altă planetă, un alt spaţiu-timp unde empatia firească fusese eradicată sau poate nici nu existase vreodată.

— Acolo sus, rosti Beewen, arătând cu degetul.

Simon ridică privirea şi văzu, ascunsă printre copaci, o casă de lemn, un fel de *datcha* rusească. Avea ferestrele luminate şi din horn ieşea fum. întreaga imagine evoca o oază de linişte, un refugiu din calea furtunii.

De data asta nu mai încăpea îndoială: acela era biroul lui Ernst Mengerhâusen.

150.

— Bun venit în umila mea reşedinţă!

Sub halatul alb, Mengerhâusen purta haine boiereşti. Un boier de duminică însă, gata să grădinărească de plăcere sau să-şi hrănească câinii de vânătoare: o scurtă marinărească din lână albastră, pantaloni de pânză şi cizme îmblănite.

La fel de jovial ca întotdeauna, nu afişase nici cea mai mică surpriză descoperindu-i pe cei trei oaspeţi nepoftiţi.

Refugiul doctorului merita din plin o vizită: mobilierul era din lemn natur, pe jos erau covoare de blană şi capete de urs

împăiate pe pereţi. în centru trona o sobă care duduia surd, făcându-le noilor veniţi poftă să-şi încălzească mâinile deasupra ei. Ansamblul părea hogeacul confortabil al unui tăietor de lemne pensionar.

însă aceasta era doar prima impresie. La o privire mai atentă, vizitatorii puteau observa o etajeră amplasată în spatele biroului, pe ale cărei rafturi se aflau mai multe borcane în care pluteau în formol nişte forme organice nelămurite.

— Nu pot decât să vă admir tenacitatea, rosti Mengerhâusen, de parcă i- ar fi aşteptat dintotdeauna. După trei ani, încă vă mai încăpăţânaţi să căutaţi răspunsuri. în alte vremuri, o astfel de curiozitate v-ar fi costat viaţa, dar azi...

Suspină, dezolat.

— E un paradox, dar acum, când existenţa nu mai valorează aproape nimic, sunt şanse mai mari să o poţi păstra, strecurându-te printre picături...

Vizitatorii rămaseră tăcuţi, nemişcaţi precum cadavrele pe care tocmai le văzuseră. Gazda le propuse să ia loc în fotoliile rudimentare acoperite de blănuri, dar ei rămaseră în picioare, ca nişte condamnaţi ce-şi aşteptau rândul la ştreang, la baza spânzurătorii.

— îmi păreţi cam zgribuliţi, observă Mengerhâusen. Am să vă fac o cafea.

Mărunţelul se îndreptă spre soba de fontă emailată, unde avea un ibric ţinut la cald. Ceşti, linguriţe, o zahamiţă... Medicul era tacticos, tară să tremure sau să-şi manifeste în vreun alt fel teama. Coama îi era la fel de deasă şi de rebelă, de parcă i-ar fi fost flambată cu coniac.

Oricât de suprarealistă ar fi putut să pară scena, atunci când le întinse fiecăruia câte o ceaşcă, cei trei îşi scoaseră mănuşile şi acceptară. Mai presus de furie, dezgust sau orice consideraţie etică, adevărul era că crăpau de frig, iar o cafea caldă era exact ceea ce aveau nevoie.

Beewen îşi sorbi cafeaua dintr-o înghiţitură, tară să simtă măcar arsura în gât. Câteva secunde mai târziu însă simţi cum căldura i se răspândea în piept. Se gândi la Wirth, cel pe care

tocmai îl înjunghiase şi al cărui sânge îi păta mâneca. Se gândi la grăsimea de om, la pieile tăbăcite, la organele care fierbeau în ceaun...

— Pentru mine, această întâmplare nefericită e departe în trecut, spuse obstetricianul, reluându-şi locul din spatele biroului. Mi-am construit o vizuină confortabilă aici, unde îmi pot continua cercetările liniştit, departe de război şi de Berlin. Am devenit un pustnic.

Dacă ar fi avut un topor în mână, Beewen l-ar fi despicat în două chiar atunci, pe loc, iar apoi ar fi aruncat jumătăţile la câini. Ar fi fost însă o eroare tactică. Veniseră aici pentru a afla adevărul şi nu voia să piardă o iotă.

Celălalt îşi scoase pipa, continuând să bată câmpii:

— N-am de unde să ştiu unde ne va duce acest război şi prefer să nici nu mă gândesc la asta. în colţişorul meu modest, lucrez la nişte proiecte de cercetare care vor permite celui de Al Treilea Reich, poporului german şi întregii omeniri să trăiască mai bine, mai fericită şi într-o stare mai bună de sănătate...

Vocea molcomă a roşcatului acţiona ca un balsam. Iar această vilişoară confortabilă, unde mirosea a lemn de brad, avea ceva, în chip straniu, foarte liniştitor. La capătul infernului exista o nişă călduţă, unde un tip banal, în costum de marinar, îşi fuma pipa cea lungă făcută dintr-un os de om.

— N-am venit aici ca să-ţi ascultăm bazaconiile de savant nebun, i-o reteză Beewen.

— Prea bine, spuse Mengerhâusen. Aveţi întrebări?

Beewen făcu un pas înainte. Avea o singură întrebare:

— Ce e „operaţiunea Europa” şi care e legătura cu Doamnele de la Adlon?

— Cine v-a vorbit despre asta?

— Magda Zamorsky.

— Draga de Magda... Cine-ar fi crezut că tocmai ea era duşmanul nostru cel mai de temut?

Cei trei schimbară o privire. Aşadar, Mengerhâusen ştia tot. Doctorul îşi umplea liniştit pipa, cu gesturi calme, ca un bunic

sfătos.

— Ştii cum funcţionează Reich-ul, nu-i aşa? întrebă el, fixându-l cu privirea pe Beewen.

Oberstleutnant-ul nu-i răspunse. Mengerhâusen se ridică din nou. Luă de pe birou o foaie de hârtie – cu siguranţă o listă de condamnaţi sau poate de pacienţi aflaţi în tratament – şi o făcu sul, vârându-i apoi vârful în sobă.

Cu ajutorul acestei mici torţe, îşi aprinse pipa, pufăind de zor şi răspândind norişori albi de fum.

— Olimpul nazist e Reichsleitung-ul, reluă el. în vârful piramidei sale se află Reichsleiter-ii, guvernatorii Reich-ului. Uneori sunt cincisprezece, alteori sunt optsprezece. Ei sunt zeii noştri. Pontifii regimului nazist... Ei sunt cei care ne hotărăsc soarta şi ne privesc din înalt.

Făcu câţiva paşi, trăgând din pipă.

— I-am putea compara cu zeităţile Antichităţii. Deasupra tuturor, desigur, s-ar afla Jupiter, regele zeilor, adică *Fiihrer*-ul nostru mult-iubit. Ar fi apoi Pluto, zeul infernului, aici Heinrich Himmler. Tu vii din SS, nu e nevoie să-ţi explic de ce am făcut tocmai această asociere. Pentru rolul lui Apollo, zeul poeziei, l-aş alege pe Goebbels. Nu râde: chiar dacă nu are fizicul potrivit acestui rol, el e pentru noi stăpânul cuvintelor. Mercur, mesagerul, e Martin Bormann, şeful cancelariei partidului, iar Ianus cel cu două feţe ar fi Rudolf Hess, trădătorul şi dezertorul.

Beewen începea să-şi piardă răbdarea.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

Mengerhâusen încuviinţă din cap, aureolat de un nor de fum.

— Probabil v-aţi gândit luni de zile – dar ce spun eu, ani! – la aceste două cuvinte simple: „operaţiunea Europa”! Cărei operaţiuni militare îi corespundeau aceste silabe? în ce fel ar fi putut fi legate Doamnele de la Adlon de un raid oarecare al Wehrmacht-ului?

Plescăia din buze pe muştiucul pipei.

— E bine, răspunsul e foarte simplu, reluă el pe tonul unui profesor care oferă elevilor să-i soluţia unei probleme. Nu

e vorba de acest gen de manevre, nicidecum, iar numele nu face referire la continent, ci la personaj.

— Care personaj?

— Europa, personajul mitologic.

Bineînţeles, Beewen habar n-avea la ce se referea doctorul, dar era convins că tovarăşii săi, intelectuali sadea, ştiau foarte bine despre ce era vorba.

— Povestea asta e una dintre cele mai cunoscute dintre legendele antice, catadicsi să-i explice Mengerhâusen. într-o zi, Europa, fiica lui Agenor, regele Tyr-ului, a fost remarcată de Jupiter...

Beewen nu venise până aici pentru a asculta un curs. Pipăi cu vârful degetelor mânerul pumnalului din mânecă. Cu greu se stăpâni să nu îl apuce.

— Aşadar, Jupiter e fermecat de frumuseţea Europei, pe care o vede aşezată pe ţărm, continuă medicul. Ca să nu o sperie, se preschimbă mai întâi într-un taur magnific, ce i se aşază la picioare. Iniţial temătoare, Europa se apropie de animal şi i se urcă în spinare. De îndată, taurul se ridică şi intră în valuri, tot mai departe, până când dispare dincolo de orizont. Legenda spune că mai târziu, cuplul a ajuns în Creta, unde s-au împreunat. Din această unire dintre un zeu şi o muritoare s-au născut trei copii divini, între care şi Minos, celebrul rege cretan.

Beewen reuşi să-şi descleşteze maxilarele pentru a spune:

— Tot nu-mi dau seama unde baţi.

— „Operaţiunea Europa" a urmat acelaşi plan: unirea zeilor noştri cu nişte simple muritoare...

— Poftim?

— Zeii au aceleaşi nevoi pe care le au oamenii. Şi vor să fie siguri de perenitatea lor, adică de descendenţa lor. Azi îl avem pe *Fiihrer*-ul nostru vizionar şi ai săi Reichsleiter-i, dar mâine? Peste cincizeci de ani? Cine va guverna Reich-ul de O Mie de Ani? Succesori aleşi politic? Nişte intriganţi care se vor cocoţa în funcţii prin cine ştie ce uneltiri? Nu, nu, nu! Pentru noi, germanii, dreptul sângelui primează asupra oricărei alte

valori!

Beewen începea să bănuiască despre ce vorbea Mengerhâusen, iar asta îi dădea ameţeli. Aruncă o scurtă privire spre Simon şi Minna. Nu era nevoie să aibă darul telepatiei pentru a ghici că şi ei erau în exact aceeaşi stare.

— Moştenitori adevăraţi! urmă Mengerhâusen. De asta au nevoie *Fiihrer*-ul şi Reichsleiter-ii. Odrasle perfecte care să asigure continuitatea puterii. Copii cu sânge superior, născuţi din pântecele unor ariene tară prihană şi crescuţi în cel mai pur spirit al Reich-ului.

Se lăsă tăcerea. Beewen, Minna şi Simon erau încă în picioare, dar ar fi fost de-ajuns un bobârnac pentru a-i răsturna.

„Operaţiunea Europa".

Unirea dintre zei şi muritoare, la fel cum Jupiter s-a împreunat cu Europa. Altfel spus, în limbajul naziştilor, punerea la dispoziţia guvernanţilor Germaniei a unor frumuseţi germane pursânge, cu scopul fertilizării. Doamnele de la Adlon.

— Aşadar, nu Kurt Steinhoff le-a însămânţat pe Leni Lorenz şi celelalte?

— Nu. El a fost omul nostru de faţadă, dacă vreţi... Sexul de faţadă, mai exact, preciză doctorul, râzând de propria glumă. Chiar credeaţi că pentru a produce nişte copii perfecţi l-am fi ales pe acest individ libidinos, al cărui unic ţel în viaţă era fotografierea unor orgii în aer liber? Să fim serioşi!

— Cum s-au petrecut lucrurile?

— La fel ca în cazul tău, ricană Mengerhâusen. într-un întuneric total. Toate zvonurile pe care le-am lansat, privind tendinţa lui Steinhoff de-a se crede vârcolac sau nictalop au fost nişte tromboane. Stăpânii Reich-ului au venit, unul câte unul, la clinica Zeherthofer pentru a-şi face datoria. Nu i-a văzut nimeni. Nimeni nu ne-a aflat secretul.

Cu delicateţea sa proverbială, Beewen întrebă:

— Cine cu cine s-a culcat?

Mengerhâusen se opri, cu pipa între dinţi, cu mâinile la spate şi-şi aţinti privirea şăgalnică în ochii lui Beewen.

— Eşti conştient că nu veţi ieşi vii din acest lagăr?

— Răspunde-mi.

— Ştii că aceste revelaţii vă vor duce direct la crematoriu?

— RĂSPUNDE!

Medicul oftă, apoi îşi reluă plimbarea, cu capul plecat.

— Susanne Bohnstengel a fost fecundată de Martin Bormann, Mercur al nostru, în 2 aprilie 1939. Margarete Pohl a fost partenera lui Goebbels, Apollo, la 17 aprilie 1939. Leni Lorenz a rămas însărcinată cu Rudolf Hess, alias Ianus, în 4 mai, iar Greta Fielitz cu Heinrich Himmler, zeul infernului, în 6 mai...

— Ele au ştiut?

— Nu. Au fost convinse că acela care le-a fecundat a fost Kurt Steinhoff. N-au ştiut niciodată că erau alesele noastre, cele făgăduite nemuririi... Cele prin care Reich-ul de O Mie de Ani avea să supravieţuiască în deplina sa măreţie.

Beewen voia faptele, doar faptele concrete.

— Au fost adormite când s-a întâmplat?

— Nu. Dar repet, totul s-a petrecut într-o beznă absolută.

Beewen rosti întrebarea finală, al cărei răspuns îl intuia deja:

— Dar Magda Zamorsky?

— Magda era cea mai frumoasă. Ea a fost Europa noastră, prinţesa pe care regele zeilor a remarcat-o, singura demnă să-i poarte progenitura sacră... *Ftihrer*-ul nostru a fecundat-o la 10 iunie 1939. O dată care va rămâne în istorie. Asta-i ironia întregii poveşti: cea mai frumoasă dintre alesele noastre, cea căreia i-am încredinţat sarcina cea mai nobilă, e cea care ne-a trădat.

Pe parcursul anchetei, Beewen învăţase să-şi imagineze, să creeze scenarii posibile, să extrapoleze. De astă dată însă, capacitatea sa de abstractizare era depăşită. Reuşi să mai adauge doar atât:

— Ai spus că sunt cincisprezece Reichsleiter-i...

— Am demarat operaţiunea cu cinci dintre cele mai importante personaje din Olimp, zeii cei mari...

Brusc, Simon găsi cu cale să intervină:

— Proiectul acesta a fost imaginat de tine?

— Sută la sută Mengerhâusen! exclamă medicul, încântat. îmi aduc aminte că i-am propus acest plan *Ftihrer*-ului într-o seară, în decembrie 1938, la reşedinţa sa de la Berghof, în Obersalzberg. Erau prezenţi şi

ceilalţi Reichsleiter-i, exact cei la care mă gândisem. Goebbels şi Himmler au prins imediat ideea şi au fost entuziasmaţi. Hess n-a priceput nimic, iar Bormann şi-a permis o glumă despre soţia sa, care-i încurajează infidelităţile...

— Şi..'. Hitler?

Profesorul afişă o grimasă ambiguă, pe jumătate contrariată, pe jumătate ghiduşă.

— *Führer*-ul nostru n-a fost niciodată foarte dornic să vorbească despre acest subiect. Gurile rele spun chiar că Eva Braun ar fi doar o acoperire care să ascundă...

Râse.

— Ei bine, ar ascunde tocmai faptul că nu e nimic de ascuns!

— Şi totuşi, a acceptat să se culce cu Magda Zamorsky.

— A înţeles necesitatea operaţiunii, da. Zeii nazişti trebuie să-şi genereze propria descendenţă: moştenitori a căror frumuseţe şi inteligenţă vor depăşi tot ceea ce ne-a fost dat să cunoaştem. *Führer*-ul nostru o remarcase deja pe poloneză cu ocazia unei reuniuni a Doamnelor de la Adlon. Aşa cum Jupiter a fost sedus de Europa, la fel a fost şi el fermecat...

O tăcere sceptică întâmpină aceste din urmă afirmaţii. Era greu de crezut o poveste de dragoste la prima vedere desfăşurată la vârful Ordinului Negru.

Mengerhâusen simţi că era pe cale de-a pierde atenţia publicului său.

— Să nu vă înşelaţi! îi avertiză el, ridicând tonul. Zeii Reich-ului au depăşit stadiul iubirii şi al altor chestiuni neînsemnate de acest fel. Cei mai mulţi dintre ei au soţii şi copii, da, chiar au trăit poveşti de dragoste, dar toate acestea ţin de latura lor umană, meschină. N-au nimic de-a face cu das Tausendjähriges Reich!

Gesticulă teatral, cu pipa în mână.

— Reich-ul nostru ne cere imperativ descendenţi de excepţie, născuţi din uniunea dintre geniu şi frumuseţe, dintre inspiraţia şi perfecţiunea ariană! Amintiţi-vă cuvintele lui Hess: „Naţional-socialismul nu e decât o aplicaţie practică a

biologiei”. Pentru a guverna viitorul, trebuie respectate principiile fundamentale ale Rasei!

Fu rândul Minnei să pună o întrebare. Calmul din glasul ei cobora în ridicol exaltarea roşcatului:

— După naştere, ce-ar fi urmat să se întâmple?

— Aceşti copii ar fi avut parte de o educaţie de excepţie. Un proces de formare demn de nişte prinţi, potrivit cu valorile Reich-ului. Noi...

— Şi-acum? îl întrerupse Beewen. Doamnele de la Adlon sunt moarte, pruncii nenăscuţi au fost furaţi, proiectul vostru a fost spulberat şi războiul e în toi...

Aceste câteva cuvinte fură de-ajuns, se pare, pentru a-l înfrânge pe Mengerhâusen pe propriul teren. îşi lăsă capul în jos, ca un tăuraş învins de toreador, şi se întoarse dincolo de birou.

Inexplicabil, îşi aşeză mâna pe unul dintre borcanele ce conţineau ţesuturi organice, un gest plin de tandreţe.

— O vom lua de la capăt...

Beewen avu o revelaţie. Arătând spre recipientele de sticlă, murmură:

— Acestea sunt...

— Aceştia sunt feţii, desigur. Vestigii sacre. Piesele de bază ale arheologiei viitoare a Reich-ului nostru.

— Cum i-ai recuperat? De la Magda?

— Magda Zamorsky n-a avut niciun amestec. Cum ar fi putut ea să fure embrionii, când nu ar fi fost în stare nici să găsească plămânii în cavitatea toracică? Nu. De fiecare dată, Konig, medicul legist, m-a prevenit şi le-am operat eu însumi pe sărmanele femei, înaintea autopsiei... Trebuia să păstrăm aceste relicve preţioase ale unei descendenţe sacre.

Vreme de săptămâni căutaseră un hoţ de prunci nenăscuţi, un om care poseda cunoştinţe chirurgicale avansate. Crimele se petrecuseră, aşadar, în două etape: o înjunghiere sub semnul răzbunării, pusă în aplicare de Magda, iar apoi, o intervenţie atentă şi meticuloasă performată de Mengerhâusen.

Fără să vrea, cei trei vizitatori se dădură un pas înapoi.

15.1

Nonsensul era la el acasă în toată povestea aceasta. într-un lagăr al terorii, un om aflat în vârful unui deal înzăpezit colecţiona ca pe nişte sfinte moaşte embrioni în vârstă de câteva săptămâni, în vreme ce sute de mii de vieţi erau pe cale să fie distruse.

Beewen îşi strecură mâna în căptuşeala mantalei sale de piele. Acest vârtej de nebunie pură se cerea curmat numaidecât.

Minna von Hassel era convinsă că puterea nebuniei nu avea limite. Aceasta îşi extrage forţa din spiritul uman, el însuşi infinit. Din acest motiv, epilogul istoriei era pe deplin pe placul ei: un delir nazist în stil mare, siderant până la capăt.

Şi totuşi, încă nu era pe deplin mulţumită. Mai avea câteva întrebări. Mai erau legături de explicat şi detalii de aflat. Trebuia să ştie.

— Cum a aflat adevărul Magda Zamorsky?

— Habar n-am. împreunarea s-a petrecut într-un întuneric deplin.

Râse.

— Poate că mustaţa *Fiihrer*-ului nostru a făcut să-i încolţească în minte o îndoială...

Simon preluă cuvântul:

— Am fost urmăriţi pe tot parcursul anchetei?

— Această anchetă ne-a pus în faţa unei dileme fundamentale: trebuia să găsiţi asasinul, fără a bănui însă care-i fuseseră motivele. Trebuia să îi stimulăm pe anchetatori, punându-le în acelaşi timp piedică. Până la urmă, toţi cei care au fost amestecaţi în această afacere erau condamnaţi...

— De aceea a murit Max Wiener? interveni Beewen.

— Wiener a fost un poliţist bun. Chiar prea bun. Lui i-a venit ideea să le interogheze pe servitoarele Susannei şi Margaretei şi astfel a descoperit că fuseseră însărcinate. Apoi a început să dea târcoale clinicii *Lebensborn*... A trebuit să-l oprim înainte să fie prea târziu...

— Dar noi? Nouă ce soartă ne era rezervată? întrebă Minna.

— Urma să fiţi eliminaţi, dar am sperat că veţi descoperi în cele din urmă ceva. După moartea lui Steinhoff am decis să spunem stop. Atunci neam dat seama că voi vă încăpăţânaţi să continuaţi ancheta. Printre ţigani? O ipoteză mai absurdă decât cele precedente, dar, la urma urmei...

— Şi toată punerea în scenă de la clinica *Lebensborn* la ce a folosit?

— Am vrut să îţi dau o lecţie şi, în acelaşi timp, să te conving că Steinhoff era într-adevăr părintele-donator.

Simon preluă din nou iniţiativa interogatoriului:

— Tu le-ai trimis pe toate aceste femei la cabinetul meu?

— Trebuia să creăm confuzie, să convingem pe toată lumea că Doamnele de la Adlon nu erau naziste fanatice.

— Nu văd legătura.

— Dar tu erai cel mai guraliv psihanalist din Berlin! Vrei să lansezi un

153.

zvon? Nicio problemă, sună-l pe Simon Kraus!

— Nu eu l-am inventat pe Omul de marmură.

— E adevărat. Susanne, Margarete şi Leni erau îngrozite de visele acelea. Credeau că au încălcat o linie nepermisă, că sarcinile lor erau un blestem, că Omul de marmură era o întrupare a justiţiei divine...

Minna vru să afle cum de aflase Mengerhâusen despre vinovăţia Magdei Zamorsky. în definitiv, cea de-a cincea Doamnă de la Adlon se sinucisese şi nimeni dintre ei nu dezvăluise altcuiva care era adevărul.

— E simplu, îi răspunse Mengerhâusen. în cursul autopsiei, König a descoperit că suferea de albinism. în urma percheziţiei făcute la ea acasă am descoperit nişte obiecte care ţineau de cultura ţigănească. Am făcut atunci legătura cu ancheta voastră privind die *Zigeuner*.

Simon interveni:

— De ce am fost cruţaţi?

— V-a salvat războiul. în prezent, sunteţi toţi trei risipiţi pe Frontul de Est, cu o speranţă de viaţă limitată. Şi, la urma urmei, cine crezi că ar sta să vă asculte?

— în orice caz, un lucru e sigur, concluzionă Minna. Magda v-a făcut praf toată operaţiunea.

— E adevărat, recunoscu doctorul. Dar zeii noştri sunt încă în viaţă... Când războiul se va sfârşi...

— N-o să îi supravieţuiţi.

Mengerhâusen nu-i răspunse. în ultimele minute îşi abandonase borcanele cu embrioni şi se mutase lângă una dintre ferestre. Era cu spatele la cei trei şi părea că scrutează bezna de afară, căutând ceva. La un moment dat chiar ştersese condensul de pe suprafaţa de sticlă cu dosul mânecii.

Trecură câteva secunde încă, apoi doctorul se întoarse.

— Nimic din toate astea nu mai are importanţă. E timpul să-l chem pe Wirth.

— De data asta n-are să mai vină, spuse Beewen.

— De ce nu?

— Fiindcă l-am ucis.

Mengerhâusen îşi înălţă o sprânceană. Era prima notă falsă în partitura plină de căldură pe care o scria în intimitatea cabanei sale. într-un alt timp şi alt loc, doctorul ar fi deschis un sertar şi-ar fi scos de-acolo un pistol încărcat. Se aflau însă într-o cabană de lemn, iar biroul său era o simplă
masă, fără sertare şi ascunzişuri.

Fără să-şi piardă cumpătul, Mengerhâusen se aşează înapoi în fotoliul său de lemn, luă un bisturiu şi se apucă să cureţe vatra pipei de scrum.

— Reich-ul e o navă uriaşă, murmură el. Mi-e teamă însă că a început să ia apă prin toate părţile.

— Mi-ai scos cuvintele din gură, spuse Beewen. Aici sau altundeva... O să crăpaţi cu toţii, până la urmă.

— Noi? Poate. Dar mişcarea nu poate fi oprită. Cucerirea spaţiului vital e în plină desfăşurare. Tot ce-am făcut a fost în slujba acestei cauze: a trebuit să eliminăm, a trebuit să procreăm. Nu-i loc pentru toţi în lumea asta.

Beewen îşi scoase Luger-ul din toc.

— Am o veste bună pentru tine: în curând se va mai elibera un loc.

La vederea armei, doctorul îşi lăsă deoparte pipa şi scrumul, înfundându-se în fotoliu, îşi întinse leneş picioarele sub masă, cu un rânjet întipărit pe chipul său de porc de porţelan.

Minna avusese ocazia să observe acest tip de comportament în destule alte ocazii: demenţii pot da dovadă de un curaj ieşit din comun. Nu e nimic merituos în asta: pur şi simplu nu cred în realitate.

împreunându-şi mâinile grăsulii în poală, medicul murmură:

— Dacă tragi, vei alarma tot lagărul.

— Nu-i neapărat nevoie să facem zgomot.

Colosul înveşmântat în piele se apropie, îl apucă pe Mengerhâusen de păr şi îi vârî ţeava Luger-ului adânc în gură. Apăsă de două ori pe trăgaci. Zgomotul împuşcăturilor fu înăbuşit de trahee, care jucă rolul unui amortizor natural.

Minna văzu cu propriii ochi cum primele vertebre ţâşniră prin ceafa doctorului şi se rostogoliră pe podea, ca o pereche

de zaruri.

într-un roman sau într-un film, eroii ar fi răsturnat soba incandescentă şi ar fi dat foc cabanei, purificând astfel sălaşul răului. Ei se mulţumiră însă să-şi ridice gulerele mantalelor şi să se întoarcă pe acelaşi drum pe care veniseră cu doar două ore în urmă.

1
5
3.

Coborâră panta înspre gardul de sârmă ghimpată. Erau oare nişte justiţiari sau simpli ucigaşi? Simon habar nu avea care era răspunsul la această întrebare. Aveau să depună vreodată mărturie despre cele întâmplate? Acum? După război? Deocamdată, într-o lume în care criminalii erau la putere, nu exista nicio şansă de a-i judeca şi pedepsi.

Răpirea Europei. Olimpul divinităţilor. împreunarea obscenă între Reichsleiter-i şi Doamnele de la Adlon, între zei şi nişte simple muritoare... Evoluau acum în universul unei noi mitologii, una îngheţată, îngrozitoare, cea a nazismului şi a distrugerii lumii de către o mână de demenţi ce se credeau demiurgi.

Trecură prin faţa fabricii de săpun, pe lângă casa gemenelor dansatoare şi pe lângă hammam-ul cu ochi ca vişinele-n vişinată... E ca un soi de recapitulare a celor trăite în această noapte. *Legitimă apărare.* îl uciseseră pe Mengerhâusen în legitimă apărare. întreaga lume era în pericol de moarte.

Paşii le scârţâiau pe zăpadă. Făcură un pas mai mare peste cadavrul lui Wirth, pe care zăpada începuse deja să-l acopere cu un giulgiu alb şi pufos. Deschiseră poarta şi urcară în maşină. La punctul de control de la intrarea în lagărul propriu-zis, Beewen fu nevoit să-şi prezinte din nou actele. Fără probleme şi de astă dată. îşi reluară înaintarea pe aleea centrală. Paznicii pe care-i întâlneau în cale, cu puştile pe umăr, nu catadicseau să le acorde nici măcar o privire.

începuse să ningă din nou, uşor, parcă în glumă. Lagărul părea învăluit în puf, căptuşit parcă pentru evitarea oricărui şoc. Reflectoarele desenau bălţi gălbui de lumină pe solul imaculat. Din când în când, santinelele traversau halourile luminoase, iar umbrele lor retezau, cu muchii drepte, albul aşternutului de nea.

La colţul uneia dintre clădiri, Simon observă o scenă bizară aflată în plină desfăşurare. în lumina unui proiector, sub supravegherea a doi soldaţi SS, vreo treizeci de copii stăteau la coadă în faţa unei grile de măsurat. Tremurau cu toţii de frig şi însăşi ideea de a face acest triaj pe timp de noapte, pe frigul

acesta care-ţi îngheţa şi sângele în vine, era o cruzime suplimentară, total inutilă.

Ultimul transport al zilei... Fără vreun cuvânt, Simon coborî din VW şi se apropie. Unul după altul, copiii se aşezau sub tija de lemn a grilei, fixată la o anumită înălţime. Cei care o atingeau erau împinşi spre dreapta, ceilalţi spre stânga. în traducere: copiii care erau îndeajuns de mari pentru a fi puşi la muncă scăpau cu viaţă, cel puţin deocamdată; ceilalţi aveau să ajungă în camera de gazare.

în clipa aceea, Simon înţelese că docilitatea cu care se lăsase purtat de evenimente aparţinea trecutului. Această scenă, banală într-un lagăr de exterminare, determinase în el o schimbare. Fusese picătura care face să se reverse un vas plin de multă vreme cu acid.

Unul dintre copii, care nu depăşea un metru douăzeci înălţime, înţelesese că faptul că era atât de scund echivala cu o condamnare. Discret, se ridicase pe vârfurile picioarelor, încercând să atingă tija de lemn.

Unul dintre paznici, cu un picior în fund, îl trimise printre cei mai mici, cei care aveau să moară chiar în acea noapte.

Simon simţi că-i venea să verse. încercarea disperată a copilului, în ochii unui om care se chinuise de-a lungul întregii vieţi să îşi depăşească handicapul şi să trişeze în privinţa înălţimii, i se păru de nesuportat. Cu paşi mari, se apropie de soldatul SS.

— Putem sta de vorbă un minut?

— Ce e?

— Haide cu mine.

Tipul părea beat criţă. Simon îl împinse prietenește după colţul clădirii, la adăpost de privirile altora.

— Micuţul, ăsta din urmă... Vreau să-l cumpăr.

Soldatul începu să râdă ca un viţel, dacă viţeii ştiu cumva să râdă.

— Aici nu merge aşa.

— Spune-mi un preţ. Te plătesc şi-l iau cu mine. Nu trebuie să ştie nimeni altcineva.

Simon simţea că fierbe. Faţa îi era stacojie, urechile îi ardeau şi simţea că eşarfa de la gât avea să-i ia foc în curând.

— Cinci sute de mărci.

Era un preţ absurd. Viaţa unui copil nu are preţ. Simon scotoci în geanta pe care o purta în bandulieră. Ştia că nu avea să găsească acolo mare lucru, cel mult o sută de mărci.

— Am banii în maşină.

Soldatul îl apucă de mânecă şi-i studie mai atent îmbrăcămintea. Brusc, părea a se fi trezit.

— *Nein,* rosti el, încărcându-şi puşca.

— *Nein!* repetă Simon. Lasă-mă să caut încă o dată.

îşi vârî mâna în geantă, scoase Luger-ul cu siguranţa ridicată şi trase un glonţ în fruntea santinelei.

Când se întoarse, văzu că celălalt paznic se repezise înspre el, în timp ce încerca să-şi aducă un glonte pe ţeava puştii.

Ţâşnind din stânga lui, Beewen îl seceră cu pumnalul său, din plin avânt. Vreme de o fracţiune de secundă, soldatul se află în aer, cu ambele picioare ridicate de la sol şi cu pieptul drept, apoi se prăbuşi cu un zgomot moale. O arteziană de sânge izbucni vertical din beregata tăiată. Beewen apăsă pe rană cu vârful bocancului până când reuşi să întoarcă trupul cu faţa în jos, în zăpadă.

Simon reveni lângă grupul de copii şi-şi luă de mână protejatul, apoi porniră în fugă, împreună, către maşină.

După doar câţiva metri se opri.

Nu putea să îi abandoneze pe ceilalţi.

în clipa aceea, un zgomot puternic de motor se făcu auzit, un sunet grav, greoi. Simon lăsă mâna copilului şi îşi apucă din nou Luger-ul. Apoi văzu, dincolo de cercurile luminoase ale farurilor, un camion marca Borgward care tremura pe roţi, de parcă ar fi fost înfrigurat de gerul nopţii.

Simon miji ochii şi observă două lucruri esenţiale. în primul rând, camionul era dotat cu o platformă acoperită cu pânză de cort: locul ideal pentru a ascunde vreo treizeci de copii. în al doilea rând, la volanul enorm al camionului se afla Minna.

Oricât ar fi putut părea de aberant, nu le fu deloc greu să

părăsească lagărul, cu încărcătura ascunsă sub pânza de cort cu tot. Bariera se ridică, iar Beewen lansă un *„Heil Hitler"* rapid santinelelor împietrite de frig.

Drumul negru, drumul alb.

Niciun cuvânt în cabină, niciun zgomot pe platformă.

Simon era fericit, iar fericirea asta era atât de dură, de concentrată, încât avea senzaţia că înghiţise o piatră, un silex cu muchii ascuţite, care-i ardea măruntaiele dar a cărui frumuseţe radia din adâncul pântecelui său.

Salvaseră câţiva copii de la moarte. Câteva picături de sânge într-un ocean de hemoglobină. însă, cel puţin în acea noapte, grila de măsurat fusese învinsă. înălţimea nu fusese un motiv pentru moarte. Iar ideea asta era de-ajuns, pentru moment, pentru a-l umple cu totul de o stare profundă de bine.

Minna o apucase spre est.

încotro mergeau? Ce aveau să facă mai departe?

Polonia nu mai era decât un tărâm jupuit, care-şi scuipa cadavrele şi râurile de sânge sub acţiunea unor seisme de nestăpânit. Ucraina şi Bielorusia erau la fel. Cât despre Rusia, aceasta se pregătea să producă cel mai mare număr de morţi din istoria tuturor războaielor omenirii.

Simon se cufundă în scaun, între Minna şi Beewen, cu capul adăpostit în blana gulerului. Simţea căldura propriului corp urcându-i în obraji. Se lăsă legănat de gropile drumului. Toate acestea semănau cu un vis, cu febrilitatea unei prime iubiri.

Trei asasini în faţă, în cabină. Treizeci de copii în spate, pe platformă. Un transport neverosimil, pierdut în nicăieri.

Simon îşi simţi trupul dedublându-se şi luându-şi zborul în afara habitaclului. Văzu camionul înaintând singuratic pe şoseaua mărginită de plopi, apoi distinse pădurile întunecate şi uriaşele întinderi imaculate, apoi dealurile năpădite de crânguri răzleţe.

în curând, camionul nu mai fu decât un punct minuscul. Un atom lipsit de însemnătate într-un deşert alb nemărginit. Un electron ce-şi vedea de cursa sa nebună. O particulă ce conţinea, dacă nu o promisiune, măcar visul unui viitor mai

bun.

virtual-project.eu

■[H]- Liga Fetelor Germane, ramura pentru fete a mişcării de tineret – Hitleijugend – a Partidului Nazist, *(n. red.).*

-[SI]- Acronimul pentru Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, partidul nazist. (*n.tr.*). *Kriminalpolizei*, serviciul de criminalistică al poliţiei germane, *{n.tr.).*

Serviciul de informaţii al SS şi al Partidului Nazist, *(n. red.).*

virtual-project-eu